Khúc Thụy Du

Như Lục Bình Trôi

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Khúc Thụy Du

Như Lục Bình Trôi

Lời Tác Giả

Kính gửi bạn đọc yêu thích văn học.

Tiểu thuyết Như lục bình trôi của Khúc Thụy Du gồm 2 tập do nhà xuất bản Công an nhân dân liên kết với doanh nghiệp Thành Nghĩa ấn hành vào quý 2/2006 .

Đây là tiểu thuyết hiện thực. Nội dung xoay quanh 5 nhân vật nữ: Nhành (nhậu thuê), Huệ (khóc thuê), Trang (đẻ thuê), Ngân (tìm kiếm tri thức bằng cách học chui ở các trung tâm ngoại ngữ) Hiếu (do công việc, không tìm được người yêu, lỡ thời, và quan hệ đồng tính). Và hơn 50 nhân vật khác.

Để hoàn thành tác phẩm này, tác giả phải đi thực tế gần hai năm, thêm 8 tháng giam mình để viết. Sau khi hoàn thành bản thảo, tôi bị sụt 7 cân và bị chứng stress rất nặng.

Đến bây giờ (sau hơn một năm) tôi vẫn phải điều trị ngoại trú. Do tác giả là một cây bút mới (chỉ mới trình làng vài truyện ngắn trên Tuần báo Văn nghệ) , tiểu thuyết lại khá dầy (hơn 1200 trang) và giá khá đắt (127.000$), nên Như lục bình trôi không có điều kiện tiếp cận với độc giả xa gần. Đưa tác phẩm của minh lên mạng, tôi hy vọng đây là con đường ngắn nhất để đến với bạn đọc.

Hy vọng, các bạn sẽ soi thấy bóng dáng của mình, nghe thấy hơi thở thời đại trong Như lục bình trôi.

Chúc các bạn gặp nhiều điều lý thú.

Như Lục Bình Trôi

Chương 1

…Về phương Nam ngắm sông ngậm ngùi
...thương những đời như lục bình trôi…
(Điệu buồn phương Nam – Vũ Đức Sao Biển)

Đúng chín giờ. Xí nghiệp mới bắt đầu ra ca.

Mấy chị em đứng ngồi gièo gẹo bên hàng rào sắt nhọn đầu trước cổng Xí nghiệp chờ Hiếu ra đặng cùng đi chợ. Đợi hoài đợi hủy vẫn không thấy tăm hơi, Nhành nổi nóng day mặt về phía Trang lách chách một hơi tuồng như cô là người gây ra trễ nải:

- Trời ơi, từ trỏng ra đây có một khúc không tới trăm thước mà bả

cứ cà rịch cà tang hết buổi! Đúng là người làm sao chiêm bao làm vậy. Mày lẹ làng tay chưn chạy ù vô trỏng lôi bả ra đây cho tao!

Trang thót xuống xe, cắm đầu bước đi như ma rượt

Nhành nói với theo:

- Lẹ lên, nghen! Hay là vô trỏng ngủ chung với bả luôn đi!

Trang đi ngược dòng người đang hối hả. Hiếu đương đứng nón với bà Trần ngay lối ra vô phân xưởng. Trang không dám kêu mà đưa tay ngoắt ngoắt, vừa nhảy cà tửng như con choi choi. Vừa nói chuyện Hiếu vừa liếc mắt ra phía ngoài ngó chừng, tỏ vẻ sốt ruột.

Thấy đã đến lúc kết thúc câu chuyện tràng giang đại hải, bà Trần

đưa tay đặt lên vai Hiếu bóp nhẹ mấy cái. Ánh mắt như bàn tay mơn trớn, vuốt ve:

- Thôi trễ rồi Hiếu về đi. Ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục câu chuyện còn dang dở. Nói chung, đây là một vấn đề rất nhạy cản phải hết sức thận trọng trước khi đưa ra kết luận cuối cùng.

Xong xuôi, bà Trần khoác chiếc túi lên vai, xây lưng nửa vòng lưng ra hiệu chấm dứt câu chuyện dài thòn.

Chỉ chờ có vậy, Hiếu liền te tái ra cổng. Bắt gặp ánh mắt khó chịu của mọi người liền phân bua, do bà Trần giữ lại nói chuyện nên không tiện bỏ đi.

Huệ dòm Hiếu nhăn mặt, câu mâu một hơi:

- Chị với bả nói chuyện gì dài lê thê cứ như Ngưu Lang, Chức Nữ cả năm mới gặp nhau trên cầu Ô thước một lần!

Hiếu biết lỗi ngậm miệng im re, cô thót lên ngồi phía yên sau cho Huệ chở đi. Nhành cũng chở Trang . Hai xe chạy song song hướng ra phía chợ.

- Nhiều chuyện lắm! – Hiếu nói:- Hết văn học tới triết học, rồi quay sang thơ ca, âm nhạc ..Tao nghe bả nói mà cứ ù ù cạc cạc như vịt nghe sấm, chẳng hiểu gì ráo!

Huệ cười rặc rặc:

- Những kẻ muốn chứng tỏ ta đây có hiểu biết thường nói những điều khó hiểu!

Ánh sáng từ Xí nghiệp hắt ra chừng trăm mét đổ lại. Ngoài phạm vi đó là khoảng tối mênh mông chị em đạp dò dẫm trong bóng đêm, vừa trò chuyện để xua cảm giác sợ hãi khi đi ngang qua ngôi nhà ma. Từ đây đi thẳng độ một trăm mét, quẹo tay mặt, đạp thêm vài chục vòng chưn thì tới chợ " Âm Phủ " .

Chợ nhóm trên bãi đất trống mà những ngọn đèn cao áp không sao hắt tới được và hoàn toàn biệt lập với khu dân cư . Mang tiếng là chợ cho đỡ tủi phận người, phận chợ, chớ nơi đây hoàn toàn không có sạp, quầy hàng, kiốt cố định…Tất cả đều sơ sài, tạm bơ như chính cuộc sống chênh vênh của họ. Và tuyệt nhiên không có bóng dáng nhân viên bảo vệ hay cán bộ Ban quản lý nào. Tuy nhiên cứ mỗi tối, vào khoảng chín giờ lại xuất hiện một người đàn ông bận y phục toàn xanh đến thu tiền hoa chi, nghe nói, là nhân viên phường. Những người bán ở chợ " Âm Phủ " đều có chung đặc điểm không lẫn vào đâu; áo quần lam lũ, đen đúa, ốm ròm như đàn cò ma từ miệt ruộng dạt về, chữ " nghèo ", chữ " đói " hiển hiện trên nét mặt nhăn nhó nhấp nhô rãnh cày…

Mỗi ngày lúc trời chạng vạng, dòng người ốm đói từ các nơi lũ lượt kéo về tất tả cuộc mưu sinh trần ai khoai củ. Họ ồn ào tranh giành chỗ ngồi rồi trải đại những tấm ny lon, bạt rách.. lên nền đất bụi bặm, ẩm ướt, và đổ các thứ ra mà rao bán. Nhưng nhiều hơn cả thảy vẫn là những mẹt hàng bằng tre nứa, thau chậu nhựa...

Những thứ này được cái gọn nhẹ có tính " cơ động " dễ dàng ứng phó mỗi khi gặp sự cố bất ngờ có thể xảy ra; tránh xe cộ, trốn công an, dân phòng mỗi khi có đợt " tảo thanh " lập lại trật tự đường phố…

Từ xa đã nhìn thấy vô số những đốm lửa lập lòe như ma trơi khiến người ta có cảm giác như đi lạc vào khu nghĩa trang hoang vắng. Đó là những ánh lửa phát ra từ những ngọn đuốc tre, đèy, đèn hột vịt, giấy vụn…Nói tóm lại là tất cả những gì có thể phát sáng.

Lại gần hơn một chút bắt đầu nghe tiếng rao hàng ra rả. Đủ loại âm thanh hỗn tạp: nam có, nữ có, già có, trẻ có, có giọng tenor cao vút, lại có giọng trầm trầm khản đặc... tạo thành bản hợp xướng buồn thảm bất tận vang dội khắp đất trời, hòa lẫn trong đó là mùi tanh nồng cá chết, mùi thum thủm của thịt ươn, rau giập, mùi rác và mùi nhọc nhằn lam lũ của con người toát ra.

Chợ chỉ bán toàn những thứ đồ dạc từ các chợ đầu mối đổ về mà nói theo đúng nghĩa " bỏ thì thương, vương thì tội ", người ta đành bán đổ bán tháo được đồng nào hay đồng nấy, coi như tiền mua kẹo cho mấy sắp nhỏ. Và những người nghèo ít vốn " bao thầu " lại rồi đem bán cho đám công nhân nhập cư. Sau mỗi phiên chợ, đống phế thải không " thanh lý " hết sẽ được " tập kết " tới những

bô rác công cộng ruồi nhặng đen kịt để tờ mờ sáng hôm sau những công nhân vệ sinh gấp rút chuyển ra những bãi rác lộ thiên ngoại ô thành phố. Vì tầng lớp phục vụ là những người nhập cư, nên chợ có tên gọi là " chợ Nhập Cư " ; người khác thì gọi là " chợ Mò " , vì cảnh mua bán đều diễn ra trong bóng tối nhập nhoạng; kẻ có đầu óc khôi hài thích cảm giác rùng rợn thì kêu là " chợ Ma", " chợ Âm Phủ" . Tên nào cũng đúng, cũng dễ chấp nhận và phụ thuộc vào sự " lãng mạn " của từng người. Kẻ bán lẫn người mua chẳng bao giờ rõ mặt nhau nhưng họ hiểu nhau vì cùng cõng trên lưng chữ " Khổ ".

Mấy chị em xuống xe dắt bộ. Ánh sáng chập chờn gợi Huệ nhớ lại những mùa trung thu vui vẻ. Mắt cô ngời lên như hai ngọn đèn:

- Vui quá ta! Hồi đó cứ mỗi kỳ Trung thu là Nội em làm cho cái lồng đèn. Em đi chơi cả buổi tối mà không biết mệt. Em thức suốt đêm chờ chị Hằng xuống tặng quà rồi ngủ quên lúc nào không hay. Sáng ra thấy cái bánh nướng bên cạnh, hỏi của ai thì Nội nói của Hằng Nga! Em tiếc hùi hụi. Của chị Hằng thì nhứt định ngon phải biết! Em không dám nhai mà chỉ bẻ từng miếng nhỏ cho vô miệng ngậm cho bánh tan dần trên đầu lưỡi, mắt lim dim tưởng tượng đang bay lên tới cung trăng! Hồi đó sao mà khờ quá, ai nói gì cũng tin, ai nói gì cũng gật! Chị Nhành hồi nhỏ có chơi lồng đèn hôn?

Cái đói làm Nhành nổi quạu:

- Bụng đói như cào đây! Ở đó mà chơi với bời. Mày giữ xe để tao lựa mấy trái cà chua coi!

Bán hàng là ông già ốm nhom ốm nhách như cây sậy, nói chuyện mà cứ ôm ngực ho khù khụ rồi khạc đờm xanh đặc sệt. Mớ cà chua giập nát đổ đống trên tấm bạt rách lấp lóe dưới ánh sáng vàng vọt của cây đèn cầy cong vòng.

- Bao nhiêu tiền một ký vậy chú?

- Sáu trăm.

- Ụa, mới hôm qua còn năm trăm, sao bữa nay lại lên rồi?

- Giá lên tui phải bán lên thôi, cô thông cảm.

Nhành biểu Hiếu lựa phụ. Hiếu sà xuống, đưa tay nắn nót từng trái, trái nào cũng giập.

- Tiền nào của nấy, loại ngon bán ở chợ ba ngàn một ký.

Đang lựa ngon tay, ngọn đèn bị gió thổi tắt phụt. Tối thui. Ông già xây lưng che gió, cầm cái hộp quẹt ga lẹt xẹt mấy cái. Vật lộn hết mấy phút cây đèn cầy mới cháy trở lại.

Bới tung cả đống cà mới lựa được nửa ký. Nhành đưa tờ năm trăm, ông già thối lại tờ hai trăm. Sau đó họ bắt đầu đi mua những thứ

khác.

Huệ dắt chiếc xe đạp màu nếp than. Túi đựng cà chua nằm gọn trong chiếc giỏ kẽm sơn đen cố định ở đầu xe:

- Chỉ có cái " chợ Mò " này mới xài giấy hai trăm. Bữa nọ, em nhứt quyết đòi cho kỳ được mấy trăm tiền thối ở bưu điện. Cô nhân viên hỏi em, hai trăm thì làm được cái quái gì. Em nói, có thể mua được hành ớt, gia vị, có khi là nửa ký cà chua. Em nói thiệt mà chẳng ai tin, đến đỗi có người còn cười chọc quê nghĩ rằng em bị chứng tâm thần phân liệt!

Trang ngó Nhành, nói rụt rè:

- Mua cà chua, chị định làm món gì?

Huệ lẹ miệng ăn cơm hớt :

- Thêm một khứa cá, mấy cọng rau cần nữa là sẽ có nồi canh ngót tuyệt cú mèo. Nếu có thêm giỏ cá hấp thì đã luôn! – Huệ vừa xuýt xoa, vừa nuốt nước miếng ừng ực.

Cả tuần rồi, mấy chị em nhà Hiếu " ẩm thực " mỗi món rau muống luộc. Nước luộc rau nặn thêm nửa trái chanh làm canh chan chan, húp húp, còn món mặn là trứng hột vịt quậy đều với muối. Nhành cho nhiều muối đến nỗi ăn hai bữa mới thanh toán xong thứ nợ đời.

- Ăn như tụi bây có nước phá sản luôn! – Hiếu bật cười.

Huệ cãi cọ:

- Chị nghĩ lại mà coi. Bốn người mà mỗi bữa chỉ tốn có hai ngàn đồng tiền thức ăn, vị chi mỗi đầu người chỉ có năm trăm đồng, không bằng tiền hút một điếu thuốc. Tại kiểu cho ăn ép xác của chị mà tháng rồi em xuống hết nửa ký lô!

Bốn chị em đi rà rà theo chiều dọc con đường lồi lõm toàn ổ gà, ổ voi. Những người bán hàng ngồi chen chúc thành một hàng dài ra đến tận lộ chính. Thậm chí vài người chẳng có nổi một ngọn đèn phải nương nhờ ánh sáng người bên cạnh. Lúc này đang là giờ công nhân tan ca nên cảnh mua bán diễn ra ồn ào náo nhiệt. Có thể nói không nơi đâu dưới gầm trời này hàng hóa được chào mời với giá rẻ như cho. Kẻ mua, người bán đều mắc chứng bịnh nghèo dễ dàng cảm thông số phận cùng nương tựa vào nhau để lây lất qua ngày. Triết học gắn cái tên mỹ miều " quan hệ cộng sinh ". Bán buôn bữa đực, bữa cái là chuyện thường ngày, tiền nhiều thì cơm, ít tiền thì cháo, dù sao cũng có thứ lua vô miệng, không phải lo " đói thối mồm ", dân tình chỉ sợ ông Trời làm mình làm mẩy. Tháng nắng, con đường " bị bỏ quên " trở nên " thơ mộng" nhờ vào lớp bụi đặc sánh như sương mù ở thành Luân Đôn (những chứng viêm phế quản, viêm phổi, viêm xoang mãn tính cũng nhờ đó mà ra) nhưng dù sao cũng còn may mắn lắm, chớ gặp phải tháng mưa thì khốn nạn cả đám. Đồ dạc mà để qua đêm thì chỉ có nước liệng vô thùng rác, vì thế, người bán chỉ còn cách duy nhứt là đứng yên chịu trận :" *Gió mưa là chuyện của trời/ Kiếm cơm là chuyện của người thế gian!* ". Có những trận mưa lớn kéo dài, rác làm nghẹt miệng cống thoát nước. Con đường bụi bặm bỗng hóa thành cái hồ bơi. Nước ngập tới tận ống quyển . Từ trên cao nhìn xuống ta sẽ thấy cảnh tượng vô cùng lạ mắt: hai hàng người đội

mâm trên đầu, nửa phần cơ thể bị chìm trong nước. Người có đầu óc văn nghệ sẽ liên tưởng đến Đội múa rối nước " Đầm Sen " đang diễn vở " Sơn Tinh, Thủy Tinh " đến cảnh các binh Tôm, tướng Cá của thủy quái đng nạp lễ vật cho vua Hùng để cưới Mỵ Nương.

Đang đi, họ bỗng bị vây quanh bởi bốn đứa vừa con, vừa thằng tuổi xê xích từ mười đến mười ba, đứa nào đứa nấy đều ở dơ như mọi, mốc xì và rách rưới. Những ai đã đi chợ " Âm Phủ" nhiều lần nhưng nếu không để ý vẫn bị lầm lẫn giữa đứa nọ với đứa kia.

- Mua giùm em đi mấy chị, từ chập tối tới giờ chưa bán được đồng nào – Thằng nhỏ ốm tong ốm teo, đen sạm, ra sức mời mọc.

Trời tối, không nhìn rõ mặt chỉ thấy hàm răng của nó liên tục cử động. Trên cái mẹt bằng tre vài bó rau nguội, củ héo, một giúm cá vục mùi và mấy giỏ cá hấp, con nào con nấy chỉ bằng ngón tay.

- Nó xạo đó chị! – Con nhỏ đứng kế bên vẩu cặp môi mỏng dánh :-

Hồi nảy mày bán được hai trăm chanh ớt chi!

Thằng nhỏ cứng họng. Con bé sán tới. Mặt mũi tèm lem cứ như từ dưới đất ngoi lên. Cái mâm nhôm quá bự so với vòng ôm nên người nó cứ gập xuống như dấu chấm hỏi:

- Mua giùm em đi, mấy chị, dưa gang ngon lắm, chín rục hết trơn rồi nè.

Con nhỏ này tên Héo, người quặt quẹo như chính tên gọi của nó, mấy chị em Hiếu không lạ gì. Anh Héo tên Tươi, mười bảy tuổi mà đèo như trái khổ qua. Héo đeo như đỉa và có giọng nói ngọt như chè táo xọn.

- Anh Hai của em đâu? – Nhành hỏi, khom người xuống rờ rờ lên mấy trái dưa nứt nẻ. Mũi cô gần như chạm lên tóc của Héo. Mùi khét nắng trộn lẫn mùi mồ hôi chua loét tạo thành thứ mùi hăng hăng, nồng nồng. Khó chịu.

- Ảnh kiếm được chưn đẩy xe ở chợ rau Mai Xuân Thưởng, mới làm hai bữa nay, em mừng quá chừng!

- Nhẹ mình! Mấy lần trước hễ hỏi tới là hai anh em bây cứ than như bộng!– Nhành rụt tay lại, mắt vẫn không rời mấy quả dưa trên cái mâm nhôm bị đóng ten xanh mốc :- Bao nhiêu tiền một trái?

- Một ngàn hà, rẻ thấy mồ!

- Một trái thì nhiều quá ăn không hết, bỏ đi thì uổng, có bán nửa trái hôn?

- Bốn chị bự như bốn con voi mà ăn không hết bây nhiêu sao?

Miệng nói vậy, nhưng Héo cũng để mâm xuống đất. Bàn tay dơ hầy tách đôi trái dưa ra làm hai phần bằng nhau, sau đó con nhỏ lấy một phần cho vô cái túi ny lon đen bóng rồi đưa cho Huệ.

Nhành rút tờ năm trăm quăng xuống. Tờ tiền nhàu nhò vặn mình tóe máu tạo thành vũ điệu trầm luân trước khi chạm đất.

Héo chưa kịp đút tiền vô túi, thì bất ngờ có ánh đèn ô tô từ xa pha tới. Đám đông dáo dác như gà con gặp quạ, né gấp vô hai bên đường. Chiếc du lịch lướt qua để lại một vệt bụi kéo dài hàng trăm thước. Vài người trong đám đông ôm ngực ho sặc sụa. Đàm dãi văng ra.

Hiếu càm ràm, mua dưa gang làm gì để phải tốn thêm tiền mua đường.

Bán được nửa trái dưa, Héo lủi nhanh như rắn liu điu vô đám đông. Thằng nhỏ khi nảy liền xông vô thế chỗ, tiếp tục níu kéo. Giọng nó dẻo nhẹo.

- Bao nhiêu tiền một giỏ cá? – Huệ hỏi.

- Hai ngàn.

- Sao mắc quá vậy? Con trai mà nói thách còn hơn đàn bà!

- Không mắc đâu, buổi sáng tới bảy, tám ngàn một giỏ, em nói thiệt mà!

Huệ cầm giỏ cá nục hấp đưa lên mũi hửi hửi mấy cái, rồi chuyền

sang người kế bên. Trang cũng làm tương tợ và đưa cho Nhành.

- Chị thấy sao? In như có mùi rồi. – Đoạn Trang lấy tay xoa đầu thằng nhỏ mấy cái rồi trả giá:- Một ngàn rưỡi, bán hôn?

- Mấy chị đừng trả rẻ, tội nghiệp em mà!

- Một ngàn sáu! Không bán, ế, liệng vô thùng rác cũng vậy hà!

Rốt cuộc giỏ cá hấp được bán với giá một ngàn bảy trăm đồng.

Nhành gật đầu:

- Ừ, hơi thum thủm nhưng mà xơi tốt. Ở cái chợ rác này lấy đâu ra đồ tươi mà kén với chọn. Đem về nhà rửa sạch rồi chiên lên là chẳng thua kém gì như món " lý ngư vọng nguyệt " ở nhà hàng Bách Hỷ!

Xong xuôi. Mấy chị em sà vô chỗ một bà sồn sồn. Bà này không xài đèn mà đốt hẳn một đống lửa. Trong đống lửa có củ khoai nướng thơm lựng. Nghe mùi thơm, bụng Trang sôi lên ọc ọc. Trên cái mẹt bung vành là một giúm hành ngò chanh ớt héo queo, vài cục xương heo thúi ình[1] với mấy khứa cá hú trắng bợt, bệu bã như thằng chồng[2] chết trôi.

- Cá ươn quá! – Huệ nhăn nhó:- Bao nhiêu một khứa?

- Chín trăm. – Người đàn bà nói the thé, kéo ống quần lên chùi bã trầu dính trên mép.

Cò kèt lúc, khứa cá được bán với giá tám trăm đồng, cộng thêm hai trăm tiền hành ngò, gia vị vừa chẵn một ngàn. Người đàn bà tỏ vẻ sành sỏi trong việc chế biến các món ươn thiu:

- Cá không được ngon. Đợi nước sôi mới bỏ vô, hớt sạch bọt rồi cho cà chua, hành, ớt đâm nhuyễn làm báng đi mùi hôi.

Buổi chợ chỉ vẻn vẹn ba ngàn năm trăm đồng, bao gồm món mặn, món canh và món tráng miệng. Huệ nói ong óng không vui cũng không buồn:

- Bao tử mấy chị em mình như cái thùng rác công cộng chứa toàn những thứ liệng đi của thành phố này. Nghe nói, tiền tiêu hủy một ký rác phải tốn hết mấy đô. Chị em mình lẽ ra phải được nhận huy chương vì sự nghiệp bảo vệ môi trường!

Sau đó bốn chị em lục thục đạp xe về nhà. Lúc này đã gần mười giờ đêm chớ còn sớm sủa gì cho cam. Từ đây về đến nhà mất thêm

hai chục phút nữa. Tắm rửa, cơm nước xong, quá nửa đêm mới đặt lưng lên giường. Đúng năm giờ sáng thì thức dậy chuẩn bị đi làm. Ngày nào cũng như ngày nào, nắng cũng như mưa, dẫu cho chiến tranh thế giới lần thứ ba có thể xảy ra, nạn động đất, sóng thần hủy diệt hàng triệu sanh linh cũng không ảnh hưởng đến thời gian biểu của họ..

Như Lục Bình Trôi

Chương 2

Trang dắt chiếc xe đạp xục xịch vô bãi giữ xe bên hông bưu điện. Lấy thẻ xong, cô đẩy cánh cửa kiếng nặng ì, lách mình vô phía trong. Cái nóng bức ngột ngạt bị xua tan tức thì bởi mấy chiếc máy điều hòa mở hết công suất. Trang tiến lại quầy phục vụ nói với cô nhân viên mặc áo dài xanh da trời:

- Chị cho tui làm thủ tục gởi tiền.

Cô nhân viên khẽ hếch mắt dòm khách, tiện tay rút tờ giấy trong chiếc hộp nhựa màu đỏ đưa cho Trang. Nói chuyện nhưng cặp mắt cô nhân viên luôn dán chặt vô quyển sổ lí tí những con số:

- Chị điền đầy đủ rồi ký tên ở bên dưới, nhớ ghi cả họ tên.

Trang hí háy viết. Người đàn ông mập thù lù đứng kế bên đang gọi điện thoại cho cô bồ nhí ở một nơi xa lắc. Những lời lẽ chỉ dùng ở phòng ngủ được ông ta hào phóng không sượng miệng khiến những người xung quanh phải đỏ mặt vì mắc cỡ.

- Chị gởi bao nhiêu?

- Năm trăm.

Trang rút ra xấp tiền được ràng bằng sợi dây thun đưa cho cô nhân viên. Cô ta nhăn mặt chê tiền quá cũ nát. Đếm xong, cô nhân viên cho tiền vô ngăn kéo rồi đưa cho Trang tờ biên nhận vuông vứt, mỏng lét:

- Xong rồi! – Cô nhân viên nói cụt ngủn, gương mặt lạnh tanh như đóng mấy lớp băng dày.

Trang rụt rè:- Chừng nào mới nhận được tiền vậy chị?

Vẫn cách đối đáp nhát gừng:- Mau mà!

Kiểu trả lời lơ lửng con cá vàng của cô nhân viên bưu điện khiến Trang không vừa ý chút nào: mau là bao lâu , ba bữa, một tuần, hay một tháng? Mọi người ở dưới quê đang nhóng tiền như nắng hạn đợi mưa rào. Dầu vậy, Trang chỉ nghĩ trong đầu thôi, chớ không dám nói ra.

Bây giờ gần mười giờ sáng, còn hơn một tiếng nữa mới tới cữ cơm trưa. Vìa nhà lúc này chẳng có chuyện gì làm ngoài việc nằm chèo queo trên gác, mắt ngó trao tráo lên nhà. Cái trần nhà cũ nát ấy ngày nào Trang cũng nhắm nhía tới no con mắt. Vui ngó, buồn cũng ngó rồi bật cười khanh khách như người tâm thần. Chị Hiếu nói nhà không có đàn ông thì không thể kêu là nhà, mà là cái xà lim chung thân! Trong mấy chị em chỉ có Nhành là người có " trí tuệ " hơn hết thảy. Dù gì thì Nhành cũng đã từng là sinh viên đại học khoa ngữ văn năm thứ nhứt. Có lần Nhành nghĩ ra trò cắc cớ bắt mọi người định nghĩa thế nào là đàn bà. Trang nói, đàn bà là sinh vật thuộc giống cái, có cơ quan sinh sản, vú để nuôi con. Huệ trả lời, đàn bà là giống yêu ma bị Trời đày mỗi tháng bị " bật đèn đỏ " vài ngày. Nhành lại hỏi, vậy chị em chúng ta là đàn gì. Huệ nói, tất nhiên là đàn bà, có vậy mà cũng hỏi đố! Nhành trớt môi nói đó chỉ là nghĩa đen, còn nghĩa bóng thì sao? Tất cả im re, không sao trả lời được câu hỏi trật búa[/link]. Nhành ôn tồn giải thích nghĩa bóng như sau, đàn bà là gái đã có chồng, đã từng sinh hoạt tình dục với người khác phái, từng ăn phải trái cấm, mang bầu và sanh con. Nếu xét theo nghĩa thứ hai thì trong cái xà lim này chưa có ai là đàn bà, tất cả đều là con gái cho dù có người đã là gái già!. Câu nói vô tình đụng tới nỗi đau khiến Hiếu ngồi chết

lặng. Năm nay Hiếu đã ngót nghét ba mươi, cả đám đặt cho cái biệt danh rất ấn tượng là " Lão bà bà".

Đến ngã ba thay vì quẹo mặt vìa nhà thì Trang lại đạp thẳng hướng nhà sách " *Tri Thức* " vừa mới khai trương nằm cách chưn cầu gần năm trăm thước. Lúc đầu, Trang chỉ có ý nhắm nhía từ phía ngoài thôi, nhưng khi thấy phía trước bãi giữ xe có treo tấm bảng viết mấy chữ ngòng ngoèo " *giữ xe miễn phí* " thì cô lập tức thay đổi ý định.

Kinh doanh sách hiện giờ là nghề hái ra tiền, lại được tiếng thơm là chăm lo tri thức cho nhân loại, chẳng vậy mà các hiệu sách sanh sôi nảy nở như nấm sau cơn mưa. Trang chưa bao giờ nhìn thấy ở đâu nhiều sách đến vậy. Vô số những quyển sách đủ màu sắc, kích cỡ..ken đặc trong khuôn viên hàng ngàn mét vuông, Trang lật hững hờ vài trang tiểu thuyết, truyện ngắn chọn lọc, sách dạy làm người, làm tình..và dừng lại trước tập thơ tiền chiến được đặt một cách trang trọng coi bắt mắt. Thiệt tình, Trang chỉ đọc cho có chớ không hiểu mấy ông nhà thơ nói gì. Ngôn ngữ của họ cao siêu quá, bay bổng quá, chiếc lá cũng biết thở dài; giọt sương cũng biết nỉ non cùng với gió; ánh mắt như dòng sông lấp lánh… Kỳ quá! Rốt cuộc cô chen chúc bên quầy sách thiếu nhi đọc ké mấy cuốn truyện tranh Đôrêmon. Những mẩu chuyện khôi hài về anh chàng Nôbita hậu đậu khiến Trang thỉnh thoảng cười ré lên. Khi cô ngửng lên, chiếc đồng hồ có in hình cô ca sĩ nổi tiếng ăn mặc hở hang treo trên quầy thâu ngân đã chỉ mười một giờ hai mươi phút. Dắt xe ra khỏi bãi, Trang nhủ thầm, một chỗ thư giãn thiệt lý tưởng vừa được tha hồ đọc miễn phí, vừa được hưởng xái máy lạnh, mát ơi là mát!

Trời nắng chang chang, Trang đạp xe trở ngược lại lối cũ. Gần giữa trưa, phố xá thưa người, hàng quán hai bên đường vắng teo. Khi đạp ngang qua quán sâm lạnh của anh Khình, Trang hơi chựng lại, đưa tay rờ túi áo, rồi guồng chưn phóng thẳng vìa nhà. Tiện tặn đồng nào hay đồng ấy.

Khác với thường ngày cánh cửa kiếng lúc nào cũng đóng im lìm, hôm nay nó được mở toang một cách phóng khoáng. Chị Hiếu là người cẩn thận, ý tứ dặn mọi người ra vô phải khép cửa lại, ngoài việc đề phòng mất mát, chị không muốn thiên hạ dòm ngó cách sinh hoạt ăn ở của mấy con nhỏ nhập cư. Từ đầu hẻm Trang đã thấy ràng ràng đôi guốc cao gót lạ hoắc nằm chỏng chơ trước hàng ba.

Bốn người đàn bà ngồi chùm nhum. Chính giữa đặt rổ trái cây. Trang bước vô. Khách lạ ngoáy cổ lại chào cô. Một gương mặt đẹp được cố định trên một thân hình cân đối. Cặp ngực vun lên như hai trái núi phập phều sau làn áo pull trông rất nữ tính. Trang cũng gật đầu chào đáp lại, sà xuống rứt một trái nho cho vô miệng.

Hiếu xây mặt dòm Trang rồi sốt sắng giới thiệu:

- Đây là Ngân, cử nhân kinh tế đang thất nghiệp. Bắt đầu từ hôm nay Ngân sẽ là thành viên thứ năm trong xà lim chung thân này. Nào, bây giờ tất cả hãy làm quen với nhau.

Hiếu cố tạo ra bầu không khí vui nhộn bằng cách pha trò và uốn éo âm điệu, lên xuống. Trang ngồi kẹp giữa Nhành và Huệ. Nhành vẫn giữ vẻ thản nhiên như mọi khi, biết kiềm hãm cảm xúc và hơi lạnh lùng. Huệ thì hoàn toàn trái ngược, khó chịu ra mặt và liên tục liệng những cái nhìn đầy ác cảm về phía người lạ, cặp môi cong lên khinh miệt.

Trang ghé miệng vô tai Huệ hỏi nhỏ:

- Ăn cơm chưa?

Huệ nói :

- Chưa, chưa kịp dọn ra thì bị phá đám!

Trang lại hỏi :

- Ai vậy?

Huệ lừng khừng:

- Không biết. Nghe đâu là người cùng quê gì gì đó với chị Hiếu.

Trang đưa tay vỗ vỗ cái bụng xẹp lép than đói.

- Đang có khách tế nhị một chút coi! Mấy đứa tụi bây lúc nào cũng có " tâm hồn " ăn uống! – Nhành nói xẵng giọng.

Chẳng dè Huệ lại nỗi quạu, cãi xon xỏn đến văng cả nước miếng:

- Chị nói hay! Con người ta sống cốt để ăn cho sướng cái miệng. Thiên hạ giành giựt hơn thua cũng vì miếng ăn đó thôi.

Nhành đốp lại:

- Mày lý sự lắm! Người có tiền sống để mà ăn. Ăn được xếp đầu trong nhóm " tứ khoái ". Ông chủ Đài Loan của tụi mình ăn óc khỉ để bổ não, uống cao hổ cốt để có sức trườn trên giường. Bữa ăn của người giàu ê hề cao lương mỹ vị , dao nĩa lanh canh, kẻ hầu người hạ, vậy mới gọi là ăn! Còn chị mình ăn để mà sống, bữa cơm nào cũng mỗi một món " thanh long quá hải ", đồ kho là mấy con cá ương bằng ngón tay, bỏ muối cả đống cả lèn , mặn thấy mồ tổ! Mỗi khi nhớ tới là bắt rùng mình nổi ốc ác.

Trang nhón thêm một trái nho cho vô miệng, gật đầu tán thành:

- Nhắc đến món rau muống luộc " trường kỳ kháng chiến " là em không còn hứng thú gì nữa. Bữa nay, chị Hiếu có thay đổi thực đơn hông?

Hiếu đáp :

- Thì cũng bổn cũ soạn lại thôi.

Cả đám ngồi xụi lơ cán cuốc. Hiếu nói giọng cao giọng thấp:

- Có ăn là tốt rồi. Nếu ăn cỏ như bò màng được thì tao cũng xơi tuốt! Đời cơ cực lắm, chẳng sướng vui gì đâu mà đòi hỏi thứ này thứ kia! Nè con Ngân có kén ăn không đó? Kén ăn thì không gia nhập vô hội này được đâu.

Ngân tươi cười đáp:

- Em dễ nuôi lắm, chỉ trừ bù lọn con tán là không ăn được thôi! Câu pha trò của Ngân khiến tất cả mọi người phì cười. Chỉ có Huệ mặn chầm vầm như bị mất sổ gạo thời bao cấp. Ngân sửa tư thế ngồi đàng hoàng, cặp mắt hai mí đảo ngang, liếc dọc, quan sát thái độ từng người, rồi nói một cách trịnh trọng có phần hơi thái quá không cần thiết:

- Tôi từ dưới quê chưn ướt, chưn ráo lên đây tìm kế sinh nhai, trăm việc nhờ các chị thương tình chỉ dạy. Xin nhận đây là lòng biết ơn..

Nhành xua tay lia lịa:

- Chị em mình đều cùng cảnh ngộ khách khí làm chi. Chủ yếu phải biết đùm bọc, bảo ban, cùng vượt qua khó khăn. Ở cái thành phố này coi vậy mà không dễ sống đâu cư dân hạng ba giống như những đứa con rơi con rớt. Miếng ngon. Chỗ tốt đâu đến phần.

- Cơm!

Huệ đứng dậy, bước te te ra sau bếp bưng lên mâm cơm lạnh tanh.

Trên mâm cũng chỉ hai món rau luộc, cá kho. Cả đám bèn tản ra nhường chỗ cho Huệ đặt mâm cơm vô giữa:

- Tánh tui xấu lắm, hễ đói là nỗi quạu. Ai thích cà kê thì xê qua một bên để người ta " ẩm thực ".

Trang bới cơm ra chén. Hiếu ngó thấy thiếu một cái bèn thúc Huệ đi lấy. Huệ dùng dằng, khó chịu ra mặt.

Ngân nói:

- Để em.

Ngân lọ mọ hoài mà không tìm thấy. Nhành nói lớn:

- Để dưới gậm kế bên cái máy bơm đó. Thấy chưa?

Tiếng Ngân từ dưới bếp vọng lên:

- Thấy rồi. Sao mấy chị cất chỗ khó kiếm vậy?

- Thì để ở đâu bây giờ – Hiếu nói:- Cái nhà nhỏ như cái lỗ mũi phải biết tận dụng không gian. Hồi còn ở xóm nhập cư mấy chị em phải nằm chồng lên nhau mà ngủ.

Trang gắp cọng rau muống xanh mướt cho vô miệng nhai rau ráu, rồi chép miệng khen hít hà:

- Món " rồng xanh vượt biển " này nhứt định là do chị Hiếu luộc chớ không ai khác, giòn rụm mà coi cũng sướng con mắt!

Hiếu lựa con cá bóng bự nhứt trong dĩa gắp cho vô chén Ngân. Huệ đang ngậm cơm cham bam[/link], liếc mắt thoáng khó chịu, chưn mày nhíu lại. Ngân tinh ý bèn gắp con cá đặt lại chỗ cũ.

- Mình nghèo không có tiền ăn những món ngon vật lạ thì phải biết cách nấu nướng, biến thứ rẻ tiền thành món ngon. Trước khi luộc rau phải cho trước một muỗng muối, rau vừa chín tới phải xả nước lạnh mới giữ được màu sắc, độ giòn. Còn làm nước mắm ớt lúc nào cũng phải nhớ cho giấm vô trước, nước mắm sau, thì ớt tỏi mới lều bều lên mặt, rõ chưa các cô nàng hậu đậu?

Nhành ăn hết chén cơm thứ nhứt đưa cái chén về phía Ngân :

- Em múc cho chị nửa chén canh, nửa chén thôi nghen.

Trang nhìn Hiếu lắc đầu thán phục:

- Chị Hiếu có thể trở thành một nhà bếp đại tài đó nghen. Bữa nào rảnh rang chị chỉ em vài chiêu mai mốt lấy chồng còn biết đường nấu nướng.

Hiếu xòe tay ra, ngón trỏ nhịp nhịp mấy cái:

- Được thôi, tiền đây!

Huệ ngồi bẹp cạnh mâm cơm, mình ẹo qua một bên, cùi chõ chống xuống bắp vế, dòm ngứa con mắt. Hiếu lấy đũa khẽ vô tay Huệ mấy cái:

- Ăn cơm mà ngồi giẹo ne vậy hả? Ngữ mày chẳng làm ra trò trống gì đâu!

Huệ cười cười sửa lại tư thế. Đang nhai, Huệ bỗng trợn trạo vì mắc nghẹn cọng rau muống già dai nhách. Hiếu bới thêm một chén rồi ngó vô cái chén của Ngân hối:

- Ăn lẹ lên chớ! Chậm chạp như em không sống tập thể được rồi.

Ở Xí nghiệp của chị tất cả đều biến thành người máy; làm như máy, ăn như máy và đi vệ sinh cũng như người máy tuốt luốt!

- Vậy là sao hả chị? – Ngân lừa miếng xương cá bống dừa bỏ xuống mâm:- Đi vệ sinh như máy là nghĩa làm sao?

Hiếu húp nốt phần canh còn lại trong chén, rồi từ tốn giải thích:

- Có nghĩa là tới giờ quy định mỗi người có bổn phận phải đi vệ sinh. Nếu bạn không có nhu cầu thì vẫn phải nhận thẻ và đàng hoàng bước vô toa lét " ngồi đồng " ở trỏng , hết thời gian thì đi ra nhường chỗ cho người kế tiếp...Tất cả diễn ra một cách điều đặn, trơn tru như cỗ máy đang vận hành.

Ngân ngạc nhiên, hỏi:

- Ủa, rủi có ai đó lỡ bị chọt bụng thì sao? Đi vệ sinh mà cũng có tiêu chuẩn thì đúng là một việc hết sức phi lý!

Nhành cười :

- Chân lý thuộc về kẻ mạnh, lắm tiền, nhiều của chớ không thuộc những người dân ngu khu đen như chị em ta, biết là ngược đời, nhưng vẫn phải cắn răng mà chịu, ai dám ho he thì lập tức được chụp lên đầu cái tội " sách động " làm loạn và sẽ được mời ra khỏi Xí nghiệp chưa đầy hai mươi bốn tiếng đồng hồ!

Nhành tính thôi không ăn nữa, nhưng thấy có cơm cháy bèn đổ vô nồi ít nước rau, rồi lấy muỗng cạo đít nồi. Đợi Nhành cạo xong, Huệ liền chìa chén ra:

- Chị cho em một miếng.

Nhành trợn mắt:

- Con này chuyên môn thấy người ta dọn sẵn là sà vô đẻ!

Nói vậy chớ Nhành cũng san nửa phần cơm cháy cho Huệ. Dòm mọi người sắp xong bữa mà Trang vẫn còn nhơi từng hột, Hiếu lấy đũa gõ lên mâm:

- Con nhỏ này số nghèo mạt rệp từ đường, có mấy hột cơm mà nhơi từ lúc chuối trồng tới chuối trổ! – Đoạn, Hiếu day mặt về phía Ngân, tiếp tục câu chuyện còn dang dở:- Còn nhiều chuyện bi hài cười ra nước mắt, bữa nào thảnh thơi chị kể cho nghe. Nếu em có tài văn chương, viết thành sách thế nào cũng bán chạy như đồ sida đại hạ giá!

Huệ bỏ đũa, gắn cọng tăm xỉa răng lên miệng chấm dứt bữa cơm:

- Chị Nhành đừng nói nữa, không thôi nó sợ té đái trong quần!

Hiếu ngó chăm bẳm về phía Huệ, nói như nạt:

- Tụi mình nghèo là nghèo cơm nghèo áo chớ không nghèo lễ nghĩa. Mọi thứ phải có tôn tri trật tự. Trong nhà nhà này tao là người lớn tuổi nhứt, kế đến là Nhành. Còn con Ngân năm nay bao nhiêu tuổi?

- Dạ, hai mươi bốn.

Hiếu nói:

- Con Trang hai chục, Huệ hai mươi mốt, hai đứa bây phải kêu con Ngân
bằng chị, hiểu chưa?

Trang gật đầu im lặng. Huệ gio giảnh cái miệng:

- Chinh một hai tuổi có nhằm gì. Ngôn ngữ chỉ là cái áo sặc sỡ che đậy nội hàm đầy ghẻ chóc!

Nhành quơ mấy cái chén cho vô mâm. Thấy trên dĩa rau còn sót lại một cọng, bèn đưa tay bóc cho vô miệng:

- Dân ta có cái bệnh sĩ, đói gần chết nhưng cố chừa lại cho đúng kiểu. Mấy ông khách châu Âu vô tiệm phở húp sạch không chừa thứ gì. Ẩm thực cũng là một nét văn hóa nhưng đây là thứ văn hóa rởm đời! Này Huệ, nói như mày, tao không bằng lòng đâu, xưng hô đúng cách là thể hiện văn hóa ứng xử của một người có giáo dục.

Huệ cãi cham chảm[22]:

- Tui học có lớp ba trường làng, trả thầy còn chưa đủ lấy đâu ra phép với tắc? – Đoạn Huệ liếc mắt về phía Ngân, nói lớn:- Tui vô giáo dục vậy đó, chịu thì cám ơn, không chịu thì thôi!

- Nói vậy mà nghe được à? – Nhành dằn mạnh mấy chiếc đũa xuống mâm, chén bát khua lanh canh. Khi giận dữ mắt Nhành như muốn lồi ra.

Hiếu dòm Huệ có ý trách, nói:

- Con này già mồm lẻo mép lắm. Mới ăn no, cãi lộn với mày muốn phát ách![23]

Huệ trả treo[24] :

- Em nói không đúng sao. Tại chị ham gây rồi đổ thừa cho em! Chị đã học hết cấp hai vậy mà bây giờ làm bài toán chia hai con cũng không xong. Viết lá thơ cụt ngủn mà sai cả chục lỗi chánh tả! Vậy không phải trả hết cho thầy là cái gì?

Thấy có mòi xảy ra lớn chuyện, Ngân liền tìm cách hạ nhiệt mấy cái đầu nóng:

- Không sao! “ Mày tao “ cũng được, như vậy càng thân mật chớ sao – Nói rồi, Ngân nhón người tính nhấc cái mâm lên.

Hiếu cản lại:

- Em tính làm gì vậy?

- Rửa chén.

- Không được. Bữa nay tới lượt con Huệ. – Hiếu hất hàm về phía Huệ:- Động tay, động chưn đi. Con Trang. Nước!

Ngân cứ nằng nặc. Hiếu thì dứt khoát. Cuối cùng Huệ nói:

- Thôi như vầy nghe, tui kêu là chị, chị Ngân, đáp lại chị phải rửa chén cho tui đúng một tuần, được hôn?

Nhành lắc đầu:

- Con nhỏ này hết thuốc trị rồi có chuyện rửa chén cũng đem ra mặc cả!

Ngân đi rửa chén. Trang xách bình trà châm đều bốn cái ly. Thấy thiếu một cái, Nhành nói:

- Chiều nay ai có ra ngoài nhớ mua thêm một cái nữa cho đủ bộ. Chà, nhà này có đủ “ ngũ long công chúa “ rồi, thế nào cũng ăn nên làm ra cho mà coi!

- Mua làm gì cho tốn tiề nhấp một ngụm nước rồi đặt ly xuống :–

Xài chung cũng chẳng sao, nhà này đều bị chứng suy dinh dưỡng nhưng không có ai mắc bịnh truyền nhiễm đâu mà sợ.

- Mày cái gì cũng chung đụng, không biết chừng có ngày xài chung quần lót của tụi đàn ông! – Hiếu trách.

- Nghe chị nói mà bắt ghê! Vậy có bao giờ chị thấy đàn ông cởi quần lót chưa?

Ngân rửa chén xong, bước lên, ngồi đại xuống chỗ trống. Không khí nực nội buổi trưa khiến đôi má cô ửng hồng coi thiệt duyên dáng. Nhành khen:

- Con Trang bị soán ngôi hoa hậu rồi nhá. Bây giờ mày chỉ là á hậu thứ nhứt thôi, con Huệ là á hậu thứ hai, tao thì áp chót, còn " Lão bà bà " Hiếu đội sổ Nam Tào!

Huệ ngồi ngay đơ nhìn Ngân bằng ánh mắt ghen tỵ rồi xì một hơi dài như bánh xe bị bể:

- Nhan sắc luôn gắn liền với tai họa hay ho gì mà phô phang!

- Mày ở thành phố mấy năm rồi mà cứ lơ ngơ như bò đội nón! Xấu xí, ngu dốt như tao với con Nhành..

Nhành lập tức phản đối rất hăng:

- Chỉ có chị xấu thôi. Tui đẹp chớ bộ!

- Im! Để tao nói tiếp. Ừ, xấu như tao bị thất nghiệp thì chỉ có nước cạp đất mà sống. Còn trẻ trung, xinh đẹp như tụi bây nếu chẳng may gặp cảnh thất cơ lỡ vận còn có thể đem cái nhan sắc ra mà bán, hiểu chưa mấy con yêu nhền nhện!

Huệ cười:

- Vậy chị định giá cái nhan sắc của em bán được bao nhiêu, có đủ tiền sắm cho nội em bộ đồ vía hôn?

Trang lấy cây chổi quơ quơ mấy nhát rồi lấy tấm chiếu trải lên nền nhà. No bụng dễ gây cảm giác buồn ngủ. Hiếu đưa tay đập đập lên đùi Trang mấy cái :

- Sao nằm chài bài vậy. Né qua một bên để tao nằm với. Nè, ngủ chi sớm, ngồi dậy nói bá láp một chút cho đỡ buồn.

Trang miễn cưỡng ngồi dậy, đưa tay che miệng ngáp vắn ngáp dài. Nhành và Huệ vẫn tiếp tục câu chuyện tầm phào, chẳng ra đầu cua tai nheo gì ráo.

- Cái đó làm sao tao biết. Nè, đừng bao giờ tình cho không biếu không nhá. Tụi trai thành phố giỏi tài khua môi múa mỏ, lù khù để chúng ” dộng “ cho một bụng là mất cả chì lẫn chài, lúc đó có vụt[27] ra đường cũng chẳng ai thèm lượm đâu.

Trưa nắng nôi. Lúc này mà nằm trên gác chẳng khác nào bị trời đày. Năm chị em nằm sát rạt mới đủ chỗ. Chợt nhớ chuyện hồi nãy, Trang khoe:

- Em vừa khám phá một nhà sách mới khai trương, giữ xe miễn phí, lại có máy lạnh chạy vù vù, đã lắm! Bữa nào nóng quá chị em mình di tản vô trỏng” hưởng xái “ cho sướng cuộc đời.

Nhành luồn hai tay sau ót nhón đầu lên, hướng mắt về phía Trang:

- Đó là một khám phá có thể sánh với việc Kha Luân Bố tìm ra châu Mỹ. Tao thích văn chương, nhưng lại mắc bịnh thương tiền nên đành chịu nhịn. Chắc chiều nay phải lại đẳng đọc ké, đỡ ghiền. Chà, ông Nguyên Sa có mấy câu thơ thiệt đắc địa”..*Da em trắng anh chẳng cần ánh sáng/ Tóc em mềm anh chẳng thiết mùa xuân/*

Trên cuộc đời sẽ chẳng có giai nhân/ Vì em gọi tên em là nhan sắc.. Thơ như vậy mới gọi là thơ.

Hiếu nói bực bội:

- Đang đói mà nói tới văn nghệ văn gừng nghe không lọt lỗ tai! Văn chương ba xạo xa rời thực tế, đọc mà tức anh ách. Mấy ông nhà văn có mỗi một công thức: mở đầu bao giờ cái ác chiếm thế thương phong, cái thiện bị chà đạp xuống bùn. Và cuối cùng là địch thua, ta thắng hoặc là một sự sám hối, ăn năng muộn màng rất ngớ ngẩn , trong khi cuộc đời thật thì hoàn toàn ngược lại. Viết như vậy thì mấy đứa chăn trâu cũng thành nhà văn tuốt!

Ngân nói:

- Đó là căn bịnh trầm kha của mấy ông nhà văn ở xứ ta. Có người cố tình xây dựng tính cách nhân vật cực đoan đến phi lý. Kẻ ác, ác đến nỗi quỷ Satăng cũng phải rùng mình rợn tóc gáy; người hiền, hiền đến nỗi Phật Thích Ca cũng phải ngả nón cúi đầu! Những " con rối " ấy chỉ mải miết trên con đường một chiều mà chẳng bao giờ ngoáy đầu nhìn lại hoặc có ý nghĩ rẽ sang lối khác. Thật ra Ác và Thiện đều tồn tại và xung đột trong mỗi bản thể.

Nhành đế thêm:

- Văn nghệ mà đóng khung như công thức toán học thì chỉ sản xuất ra những đứa con sanh sản vô tính thôi. Đã có một thời chỉ cần đọc một tác phẩm ta có thể thấu hiểu cả toàn bộ nền văn học đương đại!

Hiếu bỗng lái câu chuyện sang hướng khác. Giọng cô oang oang:

- Con Ngân là thành viên mới cần phải biết một số nội quy trong nhà này như sau: tiền mướn nhà hàng tháng là tám chục cộng với tiền điện nước vừa vặn chín mươi, đóng vào ngày mười mỗi

tháng. Tiền ăn cuối tháng sổ một lần. Ở đây áp dụng theo kỷ luật quân đội. Hôm nào không ăn cơm phải báo trước, nếu không cũng phải trả tiền! Được quyền quen bạn trai nhưng phải là người đứng đắn, đàng hoàng, râu tóc nhẵn nhụi, áo quần bảnh bao và chỉ được đưa bạn trai tới nhà vào ngày nghỉ Mỗi lần tiếp không quá ba mươi phút, để đảm bảo giờ giấc sinh hoạt của mọi người. Ngân có ý kiến gì không?

Ngân gật đầu, không nói gì. Nhành tiếp lời:

- Các chị làm ca kíp nên em phải lưu ý giờ vệ sinh cá nhân đừng để bị ùn tắc, không được xài lẫn đồ dùng cá nhân của nhau, như : kem đánh răng, khăn mặt, giấy viết, son phấn, xà bông.... – Đoạn Nhành xây mặt sang nhìn Huệ :- Đừng như con nhỏ này cứ " cầm nhầm " bàn chải mới mua của người ta xài không thương tiếc!

Huệ nhìn Ngân cười sượng, nói:

- Chị này nhỏ mọn ghê! Chuyện cái bàn chải từ năm ngoái tới năm nay vẫn còn nhắc. Người gì mà nói nhây quá trời!

Hiếu nói:

- Mỗi người thay phiên nhau đi chợ, nấu cơm, trực nhựt. Người đi chợ phải ghi đầy đủ các khoản chi, giá cả, nếu mua thâm tiền thì phải móc tiền túi bù lỗ. Người nấu nướng có nhiệm vụ lo bữa cơm ngon, canh nóng và nhứt là phải đúng giờ giấc quy định. Người trực nhựt có nhiệm vụ quét nhà, rửa chén, dọn dẹp vệ sinh, lau chùi nhà tắm, cầu tiêu...nếu làm ẩu sẽ bị phạt làm lại.

Ngân băn khoăn:

- Em sẽ nằm ở đâu hả, các chị?

- Trên gác, kế bên con Huệ. – Nhành lẹ miệng.

Huệ bật dậy, nhảy đong đỏng [28]:

- Không được. Em quen nằm ngoài bìa rồi. Đ chị Ngân nằm kế con Trang đi. Mà chị Ngân có bị hôi nách hôn đó? Nóng nực mà nằm kế hũ mắm cá linh thì khốn. Mấy bà già này chơi khôn lắm " chiếm lãnh " từng trệt mát mẻ, còn chỗ nóng bức thì tống cho đám trẻ này.

Nằm không có gối ê ẩm cái đầu. Hiếu bước lên gác lấy mấy cái gối. Cái cầu thang ọp ẹp phát ra những tiếng kêu răng rắc tưởng chừng đổ sập xuống. Ngân hoảng hồn chạy tới coi sao. Hiếu toét miệng cười, co chưn giậm giậm mấy cái:

- Không sao đâu, coi vậy chớ còn tốt lắm. Nó mà sập, thì chị em mình đã già khú đế mất rồi. Nè, em đứng đó để chị liệng mấy cái gối xuống.

Hiếu liệng bốn cái gối xuống cho Ngân chụp. Đến cái thứ ba Ngân chụp hụt, rớt " bịch " xuống đất. Hiếu bước xuống thấy cửa nẻo chành bành [29], tỏ vẻ khó chịu bèn biểu Trang đóng lại. Nhành nhỏm người giựt công tắt quạt treo tường. Cái quạt màu trắng sữa tróc sơn lỗ chỗ phát ra những tiếng è è một lúc rồi xoay tít, vãi gió khắp phòng. Thấy Ngân đứng xớ rớ, Hiếu đưa tay đập đập lên chỗ trống:

- Em nằm xuống đây.

Huệ nằm nghiêng người, mái tóc áp vô mũi Nhành. Nhành khẽ hếch hếch cánh mũi mấy cái rồi ngồi bật dậy như cái lò xo:

- Mày xài dầu gội đầu của tao phải không?

- Đâu mà. Chị chỉ giỏi đa nghi như Tào Tháo! – Huệ cười xoe.

Nhành lại áp mũi xuống đầu Huệ hít một hơi dài rồi đưa tay đấm thùi thụi lên lưng Huệ:

- Cái mũi tao thính như mũi chó săn, mày đừng hòng qua mặt. Hèn chi tao cứ thắc maắc chai dầu gội mau lưng quá vậy. Lần này mày phải hùn tiền mua chai khác không lôi thôi gì hết.

Huệ thú nhận:

- Em chỉ xài thử có một lần mà chị bắt em phải chịu phân nửa thì tội cho em quá. Thôi " cưa " ba đi, chị hai, em một.

- Một lần bắt gặp, trăm lần không. Nếu mày không chấp hành thì tao trừ vô tiền mày gởi tao.

Huệ vốn xài hoang, có tiền là phải xài cho kỳ hết nên tháng nào cũng nhẵn túi trước kỳ lương, đành phải dùng biện pháp an toàn là gởi cho Nhành giữ giùm. Nhành được mệnh danh là bà chúa hà tiện, chi một xu cũng cân nhắc thiệt hơn, gởi tiền cho Nhành an toàn còn hơn gởi nhà băng nhưng muốn rút thì rất khó, nếu không có lý do chánh đáng thì cho dù trời sập cô cũng không chịu xì ra. Nhờ vậy mà Huệ đã bắt đầu có dư.

- Em gởi chị bao nhiêu tiền rồi ha?

- Một triệu hai trăm mười tám ngàn – Nhành đáp liền mà không cần suy nghĩ .

- Em nhớ in một triệu hai trăm hai chục mà? – Huệ thắc mắc.

- Vậy hai ngàn tiền nước mía bữa hổm[30] mày bắt tao trả chắc?

Huệ tặc lưỡi như tắc kè:

- Bà này tính toán quá, có ly nước mía mà cũng so đo với em út!

- Ờ, tao vậy đó. Ai biểu mày cứ khăng khăng lôi tao vô quán. Mụ chủ quán đó đúng là đồ cướp cạn, ly nước mía toàn là đá cục vậy mà lấy tới một ngàn. Mai mốt có vốn tao cũng đi bán nước mía.

Hiếu day mặt về phía Nhành, nheo nheo đôi mắt trêu chọc:

- Con Nhành mở dịch vụ ăng mà không sớm dẹp tiệm, tao làm con chó! Nồi canh như cái hồ bơi mà bỏ có vài hột bột ngọt, kho cá thì hai phần cá, tám phần muối! Báo hại [31] cả nhà uống nước tới no!

Nhành đưa tay gãi đầu sồn sột. Ờ ha, bữa nay đến ngày phải gội đầu vậy mà suýt nữa quên béng đi mất. Cô đứng dậy, bước vô nhà tắm, vừa đi vừa nói:

- Thì trong nhà này có bốn con chó, thêm một con mới tới nữa là năm. Năm con chó cái chạy rong!

Trang nằm phía ngoài cùng cười ngắc ngoẻo, đôi vai cứ run lên bần bật. Nhành đi trở lại, co chưn đá đá vào mông Trang:

- Cười gì vậy con quỷ! Vui cũng cười, buồn cũng cười, bộ mắc thằng Bố [32] hay sao vậy. Gởi tiền xong chưa?

- Rồi!

- Bao nhiêu?

- Năm trăm.

- Chà con nhỏ này coi vậy mà có dư ghê há! Lần sau có đi nhớ rủ tao đi với. Kệ, ráng bóp mồm bóp miệng sắm cho ông già với nhỏ em mỗi người bộ đồ, coi như tích đức đặng kiếm tấm chồng!

Nhành đi gội đầu. Hiếy Ngân còn mở mắt trao tráo liền hỏi:

- Chỗ lạ không ngủ được hả?

Ngân co người như con tôm luộc, hai đầu gối chạm vào lưng Hiếu gây cảm giác nhồn nhột:

- Em vụt ở đâu cũng ngủ được. Hồi còn sinh viên em đã từng ngủ ngồi cả đêm đó chớ, tại em không quen ngủ ngày.

Ngân vụt ngồi dậy. Đôi mắt hai mí nhìn bao quát ngôi nhà:

- Chỗ ở cũng lý tưởng ghê! Vậy mà trước khi đến đây em cứ tưởng tượng các chị sống chui rúc trong các túp lều của thổ dân da đỏ! Tiền mướn nhà chắc mắc lắm hả?

Hiếu trả lời bằng giọng vô cảm:

- Bốn trăm, giá cả như thế coi như chấp nhận được. Trước kia chỗ này cho đám sinh viên thuê. Ra trường, họ về quê thế là bọn chị nhanh chưn xí chỗ.

Diện tích ngôi nhà hơn hai chục thước vuông có gác suốt. Nền lót gạch ba tấc tróc men lỗ chỗ. Cửa kiếng có khung bằng sắt trông rất kiêng cố.

- Coi vậy chớ không phải vậy đâu, sơn phết để đánh lừa đó thôi, thật ra nó rệu rã như người bị ung thư giai đoạn cuối.

Ngân hỏi từ nhà đến chỗ làm có xa lắm không, Hiếu nói đạp xe chừng hai chục phút. Ngân thắc mắc tại sao mọi người không kiếm chỗ trọ gần công ty cho tiện. Hiếu nói:

- Trước kia bọn chị ở “ khu nhập cư “. Ngôi nhà chưa tới hai chục

thước vuông mà nhét hơn mươi người. Tính ra mỗi đầu người chưa tới hai thước không bằng phần đất dành cho người chết! Nhưng chuyện vệ sinh mới thật là khủng khiếp, mỗi khi nhớ tới là chị muốn lộn mửa! Đã vậy giữa thanh thiên bạch nhựt mà các chàng các nàng tự nhiên quây màn rồi thì lạch cạch cả ngày chịu đời sao thấu!

Hiếu đột ngột im lặng rồi thở ra chán nản. Hồi lâu cô lên tiếng:

- Mày định làm việc gìu thay đổi đại từ " em " bằng " mày " đặng thân mật hơn.

Ngân trả lời bằng giọng chất chứa lo lắng:

- Em cũng không biết nữa, ở đây xin việc có dễ hôn, chị?

- Việc cực nhọc, lương ít thì dễ, còn những chỗ thơm thảo thì dân thành phố xí hết trơn hết trọi rồi, không đến lượt chị em mình. Mày có muốn vô làm xí nghiệp của chị không?

Ngân im lặng suy nghĩ lông bông. Hiếu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Nghĩ cũng uổng, có bằng cấp đàng hoàng thì tội gì chun vô mấy chỗ chó chết này. Mỗi ngày mười hai tiếng quay tít như cái bong vụ, lại bị chủ cả đối xử như súc vật. Nhục lắm. Tao mà trẻ trung, có nhan sắc thì có vô số chuyện để kiếm tiền.

Ngân hỏi dớn dác:

- Chị sẽ làm gì?

- Thì làm cave, tiếp viên nhà hàng, bia ôm hay trở thành một cô vợ hờ cho một lão đầu hói, bụng phệ nào đó chẳng hạn.

Từ trong nhà tắm vọng ra tiếng cười mỉa của Nhành, thoạt đầu chỉ

là những tiếng lục khục trong cổ họng rồi òa ra thành một tràng liên thanh:

- Bà Hiếu mà làm cave có khi phải trả ngược tiền boa cho khách!

Hiếu nhứ nhứ nắm đấm về phía nhà tắm, nói riết róng:

- Mày đừng vội chê bay, rồi sẽ có một ngày nào đó tao cho mày sáng mắt ra. Một chàng bạch mã hoàng tử, - Hiếu cố tình xuống giọng mơ màng một cách khôi hài:- sẽ đột nhiên xuất hiện và quỳ dưới chưn tao cầu xin một chút tình thừa!

Nhành từ trong bước ra với chiếc khăn dày quấn quanh đầu như bắp cải. Nước từ trên người cô chảy ròng ròng xuống cổ áo màu hoa cà. Phụ nữ sau khi tắm gội đẹp như viên kim cương thô đã được gọt giũa lấp lánh hào quang. Nhành hát léo nhéo mấy câu:"..*Rồi sẽ có một ngày/ Ngày nào đó ...*" vừa bước tới đứng dưới cánh quạt hơ tóc. Những giọt nước li ti bắn lên mặt khiến Huệ giựt mình khi mới vừa hiu hiu, cô khẽ lằm bằm mấy tiếng rồi day mặt vô vách ngủ tiếp.

Những ý nghĩ lẩn quẩn trong cái đầu chật chội khiến Ngân liên tục trở mình.

- Nghe chị nói mà em bắt bị dị ứng, bộ người ta hay làm những công việc như vậy hả chị?

Hiếu chép miệng thở dài:

- Ờ, có thể nói mà không sợ lẹo[33] lưỡi, chín mươi chín phần trăm gái cave, bia ôm, vũ trường....đang hoạt động ì xèo ở thành phố này đều là dân nhập cư!

Ngân tròn xoe mắt thốt lên kinh ngạc:

- Thiệt hả chị. Tại sao họ không tìm công việc lương thiện hơn. Làm như vậy còn đâu là phẩm giá, nhân cách hả chị?

Nhành ngồi bệt xuống đất, đầu móng tay cọ vào nhau tách tách. Hiếu cảm thấy buồn ngủ nhưng câu chuyện chưa chấm dứt tại đây. Nhành nói chen vô:

- Nhằm gì. Họ bán nhân cách để có tiền và dùng tiền để mua lại nhân cách! Dễ ợt.

Ngân ngơ ngác:

- Nhưng những thứ đó làm sao có thể mua được bằng tiền?

- Được tất tật! Mọi thứ trên đời này đều có cái giá của nó, không mua được là bởi vì ta chưa trả đúng giá mà thôi.

Nói xong Nhành gieo người nằm xuống bên cạnh Huệ nhắm mắt lại. Ngân nằm gác tay lên trán, trằn trọc mông lung...

....Tốt nghiệp trường Kinh tế, Ngân ôm mảnh bằng chạy giáp vòng thị trấn bé tẹo như bàn cờ tướng. Chạy muốn rụng cặp giò mà chẳng kiếm nỗi một công việc nên đầu nên đũa, không phải người ta chê cô thiếu kinh nghiệm hay e dè bằng giả mà là ở một nơi chỉ lèo tèo vài tổ hợp gia công, vài cửa hàng buôn bán đồ kim khí, điện máy, không ra tuồng tích gì mà cần tới kiến thức đại học. Rốt cuộc, Ngân đành chấp nhận làm chân nhân viên kế toán hợp tác xã. Công việc đơn giản chỉ cần người thuộc lào bốn phép tính, mắt nhắm, mắt mở làm cũng xong! Tiền lương nhẹ hều, cộng thêm sự nhàm chán trong công việc , Ngân quyết định chia tay sau ba tháng trân mình chịu trận.

Nghe tin Ngân quyết định lên thành phố lập thân, mấy đứa bạn học cũ lắc đầu, lè lưỡi:

- Mày gan thiệt! Ở thành phố toàn là giống quỷ sứ, ma vương, xinh đẹp, nai tơ như mày thế nào cũng bị ăn tươi, nuốt sống.

Ngân nhún vai, cười giòn để lộ hai cái răng lòi xỉ:

- Nếu họ là quỷ, thì tao là chằn tinh, lo gì.

- Ở trển thạc sĩ, tiến sĩ thiếu gì. Ai cần đứa cử nhân quèn chưn ướt chưn ráo như mày? Coi chừng biến thành cái bình bông trang trí trên bàn mấy ông giám đốc!

Ngân lại cười, bắt chước âm điệu giọng con sói trong bộ phim hoạt hình Thỏ và Sói:

- Nào, hãy đợi đấy!

Hôm trước ngày lên đường Ngân nấu nồi chè thập cẩm đãi bạn bè. Buổi liên hoan đầy ngập tiếng cười trộn lộn với tiếng thở dài. Thảo, bạn thân nhứt của Ngân nhét vô tay cô mẫu giấy nhỏ xíu :

- Tao không thông minh, xinh đẹp và gan góc như mày nên đành yên phận với ruộng vườn, ao cá, nếu kiếm được tấm chồng tử tế thì cám ơn ông trời còn không thì đành chịu thân phận bọt bèo. Mày lên thành phố bước đầu chắc gặp rất nhiều khó khăn, đây là địa chỉ của chị Hiếu, dù sao đi nữa có chị có em vẫn tốt hơn.

Số phận của mình là do mình quyết định, tại sao lại trông mong

vào lòng hảo tâm của ông Trời? Ngân nghĩ ngợi rồi cho mẫu giấy vào túi.

Như Lục Bình Trôi

Chương 3

Ánh trăng liềm ngủ vật vờ trong đám mây rách rưới, không gian phủ tấm mền xám xịt lên mọi vật. Từ trên cao nhìn bao quát chỉ thấy những đường viền mờ ảo. Những ngọn gió mát rượi từ bờ sông thổi vô mang hơi thở nồng nàn của phù sa. Ngoài vườn, cành cây cựa mình xào xạc. Vài trái mù u rớt lộp bộp trên lá khô. Bầy côn trùng giựt mình nằm im nghe ngóng. Mấy con dế lửa thập thò trong đám cỏ đẫm sương, đưa cặp mắt thao láo nhìn quanh quất. Lát sau, không thấy động tĩnh gì chúng lại tiếp tục bản hợp xướng dang dở của đất trời.
Những đám mây mang hình bầu vú căng sữa lặng lẽ trôi về phương vô định, trôi hoài, trôi mãi cho đến khi một trận cuồng phong từ đâu ập tới, bầu vú bị xé nát, những dòng sữa trắng đục rơi từng giọt. Mặt đất hồn nhiên như đứa trẻ háo ăn thỏa thê cơn đói. Trên những cánh đồng lúa trổ đòng đòng đượm một màu xanh biếc thoảng ra mùi thơm ngây ngất dậy cả không gian khiến lòng người cũng rạo rực như say. Những đóa quỳnh trong vườn nhà ai rực rỡ như chưa từng rực rỡ. Giọt sương tròn căng đánh đu trên giàn mướp bỗng giựt mình tỉnh giấc, rớt " độp " xuống thềm gạch làm thảng thốt cả trời đêm.
Tiếng kêu khản hơi của cánh vạc ăn đêm vô tình đánh thức Ngân trong ngôi nhà gỗ ẩm ướt sực mùi băng phiến trộn lẫn cùng mùi lá mục đang trong thời kỳ phân hủy. Ngân lấy tay dụi mắt, ngước nhìn chiếc đồng hồ treo trên vách bên cạnh tấm hình cỡ lớn chụp ngày Ngân tốt nghiệp đại học. Ngân tém mền ngồi dậy, vươn vai vài cái rồi đi thẳng xuống nhà vệ sinh. Khi đi ngang qua qua buồng ngủ của ba, Ngân nghe tiếng cựa mình cót két trên vạc tre kèm theo là những tràng ho sù sụ. Ông Bảy Thậm, ba Ngân bị chứng viêm phế quản mãn tính, thuốc thang chạy chữa khắp nơi vẫn không khỏi, nhứt là những khi trái gió trở trời căn bệnh càng trở nên trầm trọng, nó hành hạ ba chết lên chết xuống mà vẫn chưa

chịu buông tha.
- Ho dữ quá, ba uống thuốc chưa?
Bảy Thậm ngồi dậy, cái bóng xương xẩu lắc lư trên tấm liếp mỏng.
- Vô ích, để dành tiền dùng vô chuyện khác.
- Nói như ba thì mấy Công ty sản xuất thuốc có nước đóng cửa dẹp tiệm hết rồi. Ba phải uống đều mới mong khỏi bịnh.
Bảy Thậm nói lẩm bẩm trong cổ họng, thò hai chưn dợm bước xuống giường. Ngân liền bước tới, ấn ba nằm xuống.
- Còn sớm mà, ba ngủ tiếp đi.
- Ba còn lòng dạ nào mà ngủ nghê. Con chuẩn bị đi đó hả.
- Dạ.
Ngân đáp khẽ, đưa mắt dòm sang giường bên cạnh. Trân, cô em gái út nằm co quắp như con tôm luộc, hai chưn co lên gần tới ngực. Tấm mền mỏng lòng thòng trên mép giường.
Bảy Thậm lắc đầu, than.
- Con nhỏ này số cực khổ!
Sau khi vệ sinh cá nhân, Ngân bắt tay thu xếp đồ đạc cho vô chiếc túi xách giả da cũ càng. Cái túi này là vật kỷ niệm do ba tặng má hồi mới về chung sống. Trải qua mấy chục năm, chiếc túi vẫn còn mà người thì đã về với đất. Má Ngân bị chứng ung thư bao tử chết trong lăn lộn, đau đớn khi mới ngoài bốn mươi. Kể từ đó, ba sống thất thơ thất thưởng như cái xác không hồn.
Đồ đạc chẳng nhiều nhõi gì, chỉ vài bộ đồ, mấy cuốn sách cũ, vậy mà Ngân cứ lụi đụi hết xếp vô lại lôi ra. Bảy Thậm ngồi bên chiếc bàn ọp ẹp, uống nước trà lợt nhách , đôi mắt dán chặt vô gương mặt che khuất ánh sáng của con. Bất chợt ngọn gió thô lỗ từ ngoài xộc vô. Ngọn đèn hột vịt lật phật muốn tắt. Ngân bụm tay che gió.
- Con quyết định ra đi phải không?
Ngân im lặng. Chiếc túi căng phồng không còn đủ sức chứa được nữa, cô cầm mấy quyển sách chép miệng tiếc rẻ:
- Thôi, con để mấy cuốn này lại cho con Trân. Thế nào cũng có lúc nó phải cần tới.
Nghe nhắc đến tên mình, Trân nằm trong buồng co chưn đạp mạnh

lên phên vách tre. Giọng nó vút ra như mũi tên :
- Thôi, chị Ba mang theo luôn đi, tui học dốt, tiếng Việt còn phải đánh vần làm sao đọc được chữ Tây?
Ngân mở to cặp mắt nhìn Bảy Thậm:
- Đó ba thấy chưa. Lúc nào nó cũng kiếm chuyện với con trước.
- Ai dám kiếm chuyện với bà cử nhân kinh tế!
Đến nước này Bảy Thậm buộc lòng phải lên tiếng. Ông già đưa tay vỗ mạnh lên mặt bàn, nước trong ly bị sánh ra ngoài lập tức tiếng động bên trong nín khe:
- Con Trân có im hôn? Dù gì nó cũng là chị mày, hiểu chưa?
Trân là con gái út, nhỏ hơn Ngân năm tuổi đang học lớp mười ở trường gần thị xã. Đúng ra năm nay Trân phải học lớp mười hai nhưng tại học dốt, bị ở lại hai năm nên mới lẹt đẹt đi sau chúng bạn. Trong ba người con, Ngân lấn lướt hơn cả về sắc đẹp lẫn trí thông minh. Hay tin Ngân quyết định lên thành phố, Trân buồn lắm. Anh Hai đã lập gia đình ở xa, trong nhà chỉ còn hai chị em sớm tối có nhau vậy mà Ngân cũng bỏ đi luôn.
- Con nghĩ kỹ rồi ba à, ở quê chẳng có việc gì phù hợp với chuyên môn của con, hổng lẽ công học hành cật lực gần hai chục năm dài đăng đẳng lại liệng vô xó bếp thì uổng phí quá. Con đi. Cảnh nhà sẽ gặp trầy trật nhưng mong ba hãy hiểu và thông cảm cho con.
Bảy Thậm chép miệng:
- Cả đời ba chưa làm được việc gì ra hồn cho con cái! Thôi, nếu con đã cương quyết thì ba cũng không cản. Chỉ e...
Bảy Thậm bỏ lửng câu nói, nhìn cô con gái thở è ạch trong cổ họng, rồi đưa tay lần trên bàn thờ tìm xâu chìa khóa mở tủ, đưa cho cô con gái xấp tiền mỏng te.
- Con cầm bây nhiêu để xây xở. Chừng nào ổn định chỗ ở thì viết thơ gởi liền cho ba. Nghe ba dặn, khi nào cảm thấy ở trển sống không nổi thì về ngay, lúc nào ba cũng mở cửa đón con.
- Ba đừng trách mình như vậy. Nhà mình nghèo nhưng ba vẫn lo cho con học hành tới nơi tới chốn. Cả ấp không ai làm được việc này, bấy nhiêu cũng đủ nói lên công lao trời biển của ba. Con không cầm tiền này đâu, ba cứ giữ lấy để lo thuốc thang.
- Nếu con không lấy thì trên đời này không còn thằng cha này nữa.

– Bảy Thậm làm mặt giận , liệng xấp tiền lên mặt bàn.
Ngân nhận tiền mà đôi mắt nhòe nước:
- Con sẽ làm đúng những gì ba dặn. Ba nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng thức quá khuya, nghe ba.
Bảy Thậm không nói chỉ lẳng lặng nhìn con. Hai mươi bốn tuổi, Ngân là đóa hoa rực rỡ đang thời kỳ mãn khai. Sắc đẹp là món quà vô giá mà tạo hóa ban tặng cho người đàn bà nhưng có khi lại là tai họa, trái tim người cha bỗng run lên vì lo lắng.
Ngân xách túi bước nhanh ra cửa, cô không dám ngoáy đầu nhìn lại vì sợ phải nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng của ba sẽ níu chưn cô. Đi được một đỗi xa xa, Ngân xây mặt về phía căn nhà thấp thoáng ánh đèn, ba vẫn đứng cú rũ như tàu lá héo trên bậc cửa, đôi vai cứ run lên bần bật, không kiềm được xúc cảm, Ngân tựa lưng vô gốc cây nhãn khóc sụt sùi như con nít.
Bến xe tỉnh lẻ xao xác ánh đèn. Ngân uể oải ghé vô quầy vé. Cô thu ngân nhướn nhướn đôi mắt thiếu ngủ. Xé vé. Thu tiền vô cảm như người máy rồi gục đầu lên bàn ngáy o..o. Ngân ngồi bên cạnh cửa sổ, mắt nhìn chung quanh vắng lặng. Khi xe sắp sửa lăn bánh thì Trân đột ngột xuất hiện. Vừa chạy theo xe, Trân vừa kêu lên khan cổ:
- Chị Ba ơi! Nhớ biên thơ về cho em, em thương chị lắm!
- Chị cũng thương em, cố học thiệt giỏi nghen! – Ngân gào lên át cả tiếng gió:- Mai mốt làm có tiền chị mua quà cho em.
Trân chạy hụt hơi theo chiếc xe màu đỏ tróc sơn lỗ chỗ. Ngân thò đầu ra cửa sổ, cố nhoài người để bắt tay em nhưng không được, cô đành bất lực nhìn theo cho đến khi khuất dạng.

Như Lục Bình Trôi

Chương 4

Thật hai mươi bốn tuổi có dáng dấp như Từ Hải trong chuyện Kiều của cụ Nguyễn Du, cao một thước bảy mươi lăm, vai rộng, mặt

vuông chữ điền, trông dữ tướng nhưng hiền như cục bột. Thật lên thành phố lập nghiệp đã gần năm năm. Từ một anh cu li lóng ngóng, đến nay đã trở thành thợ chánh lành nghề, tiền công mỗi ngày năm chục ngàn, đó là chưa tính khoản trà rượu, thuốc lá do chủ thầu bao đãi. Tuy nhiên anh chẳng dành dụm được bao nhiêu. Ở cái thành phố mắc mỏ[1] này cái gì cũng phải tiền, nào là: tiền ăn, tiền trọ, tiền cà phê, thuốc lá, nhậu nhẹt, tình phí và vô số những thứ linh tinh khác. Nếu là đàn bà chắc Thật sẽ có dư.
Tuần nào cũng vậy, cứ mỗi chiều chủ nhật là Thật lại tới thăm Trang, dẫn Trang đi chơi. Hai đứa cùng quê, cùng học trường cấp một (Thật học cuối cấp, còn Trang học đầu cấp). Thật lên thành phố được gần hai năm thì Trang cũng lót tót theo sau. Ban đầu là tình cảm đồng hương, anh em rồi dần chuyển sang tình yêu trai gái lúc nào không hay. Bản chất tình yêu luôn ẩn dấu những bất ngờ không báo trước.
Thật đạp xe lộc xộc chở Trang đi lòng vòng khắp thành phố. Mỏi chưn thì ghé đại vô xe nước mía, rau má nào đó bên lề đường giải khát để lấy sức đạp tiếp. Ở thành phố toàn là nhà cao từng, bê tông cốt thép chẳng có gì để coi, Thật đưa Trang ra ngoại ô đặng hưởng chút hương đồng gió nội cho đỡ nhớ nhà.
- Đạp như vầy hoài không thấy mệt sao, anh?
Thật gò lưng, nhón đít khỏi yên xe cố vượt qua dốc cầu chữ Y. Cái dốc dài nhằng, đạp muốn ứ hơi vậy mà Thật vẫn cố nhe răng cười để lấy lòng người đẹp:
- Có em ngồi sau anh khỏe re. Một cái dốc, chớ mười cái dốc như vầy anh vẫn phăng phăng!
- Mệt thì nghĩ, đừng lấy le[2] nữa. Hay là để em trèo xuống?
- Thiệt mà, em áp mặt vô lưng anh để anh lấy thêm sinh khí. Nào, ôm chặt vô!
Để chứng tỏ mình không nói dóc, lên đến giữa cầu Thật quành đầu xe lại, thả dốc rồi tiếp tục leo dốc...cứ thế đủ mười lần! Nhìn lưng áo người yêu đầm đìa mồ hôi, Trang thương đứt ruột:
- Đúng là hai đứa lơ ngơ láo ngáo! Anh có thấy người ta dòm mình như những sinh vật từ hành tinh khác tới hôn? Mệt mà còn bày đặt làm le, thế nào tối vìa cũng nằm một đống cho mà coi!

- Không phải, đó là người ta thán phục sức mạnh của tình yêu. Như vầy thấm tháp gì, Anh dư sức chở em đi đến cùng trời cuối đất đến hết cả cuộc đời.
Thật nói như hát. Trang dụi mặt vô lưng Thật như chú mèo con. Nỗi xúc động của cô lây qua Thật. Hai người ngồi trên vạt đất trống đối diện với cánh đồng lúa còi cọc, Trang mơ màng trong hồi ức xa xăm:
- Ở quê mình vui nhứt là vô mùa gặt. Nhà em không có ruộng phải đi cắt lúa mướn vậy mà cũng vui, gánh lúa trên vai, lắng nghe tiếng kẽo kẹt chiếc đòn gánh mà sướng lâng lâng, đi như bay, gánh hoài mà không biết mệt.
Nhà Thật khá hơn, có một ít đất cày cấy, tuy nhiên anh em đông quá nên vẫn thiếu thốn trăm bề. Mấy anh em họp lại. Anh Hai nói ruộng ít, người đông, vậy ai là người chịu hy sinh. Thật đứng dậy nói, mọi người đều vợ con đùm đề để Thật đi là thượng sách. Thật làm ruộng giỏi vô địch và cũng yêu làng quê đất đai vô địch, phải dứt áo ra đi là chuyện chẳng đã. Lên thành phố cả tháng mà Thật cứ ngơ ngơ như người mất hồn. Hễ sau mỗi cơn mưa là Thật lại lấy đèn pin đi bắt cóc. Nhiều bữa bắt về lại thả chúng đi chớ không làm thịt nấu cháo. Bạn bè hỏi tại làm sao, Thật nói làm thịt hết mai mốt còn cóc đâu mà bắt, nhớ quê quá làm bậy cho đỡ buồn chớ thèm khát gì mấy con cóc sần sùi.
- Mai mốt những vạt ruộng này cũng sẽ không còn. – Thật nói bâng quơ:- Có nhớ quê cũng chỉ biết coi hình mà thôi.
Tự nhiên Thật nhìn Trang cười tủm tỉm, hỏi:
- Trang ơi, chừng nào chúng mình lấy nhau?
- Nghe mà bắt ngán! Công chuyện, tiền bạc, chỗ ở chưa đâu vô đâu mà đã tính chuyện xa vời! Đang vui anh nói chuyện đó làm chi phát rầu.
- Thì cũng phải tính tới chớ em. Chẳng lẽ nghèo là không có cái quyền được hưởng hạnh phúc. Hạnh phúc là món quà của tạo hóa rải đều cho khắp thiên hạ, tất cả sanh linh bất kể sang hèn đều được hưởng. Lấy nhau, anh thề sẽ bỏ thuốc, bỏ nhậu, bỏ tất cả những thói hư tật xấu. Anh sẽ..
- Thôi, bỏ hết thì còn gì là anh nữa, thà anh cứ như vầy em lại yêu

hơn.
Chiều nhập nhoạng. Xung quanh không một bóng người, chỉ có tiếng gió rào rào hòa lẫn tiếng kêu thảm thiết của con chim lẻ bạn. Hơi nóng từ cánh đồng bốc lên không trung , bất chợt cơn gió mạnh bay tản mác đi khắp nơi. Phút chốc chỉ còn sót lại chút dư âm của trời và đất.
- Tối rồi, mình vìa thôi, anh.
- Trang! – Thật nhìn Trang bằng đôi mắt rừng rực khiến cô vừa xôn xao vừa run rẩy:- Anh yêu em! – Thật vừa nói, vừa hôn lên mặt Trang.
Trang thở hổn hển, đôi tay buông thả một cách bất lực.
Thật luồn tay lần mở ngực áo:
- Hãy cho anh..
- Không được – Trang vùng thoát khỏi cơn mê, dùng hết sức bình sanh đẩy Thật ra:- Em yêu anh nhưng chuyện này là không thể!
Nhưng ngọn lửa đam mê đã đốt cháy Thật, anh đè nghiến Trang xuống thảm cỏ xanh mượt.. Trang kiệt lực, nước mắt trào ra. Những giọt nước nhỏ li ti đủ sức dập tắt đám cháy ngùn ngụt. Thật bàng hoàng ngồi dậy. Sám hối. Ăn năn.
- Anh làm như vậy, em buồn lắm, em giữ là để cho anh. Hãy hứa với em, không bao giờ để chuyện này tái diễn.
- Anh ..anh xin hứa! – Thật nói phều phào.
Thật ngồi bó gối, đầu gục xuống khoảng giữa hai chưn. Từ xa vọng đến bản hợp xướng lũ cóc nhái, ễnh ương. Nghe buồn não ruột.

Như Lục Bình Trôi

Chương 5

Xí nghiệp may có vốn đầu tư một trăm phần trăm từ nước ngoài nằm lọt thỏm

trong Khu chế xuất rộng mấy chục hecta có tường rào chắn xung quanh chắc chắn như một pháo đài. Quản đốc phân xưởng là bà Trần, tên đầy đủ trong giấy khai sanh là Trần Lệ Hà, ba mươi sáu tuổi chưa có mảnh tình khoác vai. Ở độ tuổi này chưa gần hơi đàn ông thể nào cũng dở dở ương ương! Tính khí cải lương, đồng bóng của bà Trần khiến người nhẫn nhịn nhứt cũng không thể nào chịu nổi. Ngay cả cách gọi tên cũng khiến mọi người khó chịu, thay vì gọi là bà Hà, chị Hà hay cô Hà thì bà buộc mọi người phải kêu là bà Trần, cô Trần..cho có vẻ giống với cách gọi của ông chủ người Hoa! Nói nào ngay, bà Trần cũng gốc Đài Loan nhưng sanh trưởng ở Việt Nam, rành ăn món rau muống luộc, mắm tôm cà pháo còn hơn người Việt. Những cô công nhân tội nghiệp chưn ướt chưn ráo không biết cứ nhè ngay tên Hà mà kêu, mà réo thì thế nào cũng bị bà chửi té tát vô mặt, thậm chí còn có thể bị phạt. Mỗi ngày, bà Trần ăn mặc rất diện và đến rất sớm. Sau khi giao ban, hội ý với Ban giám đốc bà chắp hai tay sau đít đi giáp vòng phân xưởng, cặp mắt một mí tinh tường ẩn sau lớp kính cận bốn độ bao quát khắp nơi, không bỏ sót cử động nào.

Đây là phân xưởng may áo jacket. Hàng thành phẩm sẽ xuất sang châu Âu nên đòi hỏi những tiêu chuẩn rất khắt khe. Mấy cô gái vừa may cổ áo vừa tán gẫu chuyện bao đồng thì bất ngờ bà Trần xuất hiện. Gương mặt lạnh lùng của bà khiến các cô sợ khiếp đảm. Một cô đang ngậm kẹo me lập tức nuốt trộng vô bụng, lấy taychùi mấy hột đường còn dính tùm lum hai bên mép, cười toe.

Bà Trần trừng mắt nói :

- Sao không lo làm mà nói sàm nói dóc gì đó, tụi bây? Bộ muốn bị trừ tiền thưởng hả?

Một cô nhanh nhẩu:

- Dạ đâu có, tụi em đang trầm trồ cái áo của chị sao mà đẹp quá sá!

Bà Trần cau mặt:

- Đừng có nịnh nữa, nghe không lọt lỗ tai! Mày chỉ giỏi cái miệng, làm thì dở ẹc!

Cô gái chống chõi:

- Đâu mà, cả phân xưởng này tay nghề của em chỉ thua mỗi chị Hiếu.

Bà Trần co chưn đá đá đống đồ may sẵn , khoát tay ra hiệu cho nhân viên chuyển đi rồi xây người đi ngược trở ra. Hiếu đang đánh suốt thì bà Trần bước tới, đưa tay đặt nhẹ lên vai. Hiếu ngoáy người lại, chưn vẫn đạp mô tơ:

- Em chào chị Trần!

- Chào em! Từ sáng tới giờ làm được nhiều chưa?

Hiếu ngó xuống chưn. Bà Trần cúi xuống cầm một cái lên coi săm soi rồi gật đầu khen:

- May rất khéo! Nếu cả phân xưởng này ai cũng như Hiếu thì tôi chẳng có việc gì phải lo lắng.

Hiếu là người có thâm niên xếp vào hàng nhứt nhì ở Xí nghiệp. Tay nghề giỏi, chịu khó, năng suất lao động cao không ai bì kịp nên chẳng có gì ngạc nhiên khi cô luôn lãnh lương cao hơn mọi người. Hiếu lại là người không thích đụng chạm, chuyện mình mình làm không thích chúi mũi vô chuyện thiên ha. Cuộc sống nghèo khổ, nhọc nhằn cộng với bao trắc trở trong đời khiến cô trở thành một kẻ bàng quan lạnh lùng. Tháng trước Xí nghiệp xảy ra cuộc lãn công của công nhân đòi giới chủ phải thực hiện nghiêm chỉnh hợp đồng lao động. Người ta đề nghị Hiếu tham gia nhưng cô một mực chối từ. Chuyện làm ăn đang yên ổn, lương khá, chẳng tội tình gì mua dây buộc mình. Cuộc lãn công thắng lợi nhưng mấy người cầm đầu bị ép phải thôi việc. Dẫu các tổ chức Công đoàn, Liên đoàn lao động có ra tay can dự nhưng không kết quả. Một khi người ta không thích thì có cả vạn lý do để tống cổ những công nhân cứng đầu cứng cổ ra khỏi cổng Xí nghiệp mà không phải thanh toán một xu. Bản thân Hiếu cũng đã từng là nạn nhân trước tính khí lúc nóng, lúc lạnh thất thường như thời tiết của bà Trần.

Không hiểu sao dạo này, bà Trần bỗng dưng thay đổi tánh nết trong cách xử sự với Hiếu. Chuyện này quả thiệt là đáng lo hơn mừng. Bà ta luôn để ý, săn sóc Hiếu quá ư là kỹ lưỡng và thường xuyên ghé chỗ Hiếu làm và rốn lại rất lâu. Trong lúc trò chuyện bà luôn nhìn chằm chằm vào cặp ngực phập phồng nấp sau làn áo mỏng, đôi mắt ánh lên những tia sáng kỳ lạ. Rừng rực. Thèm khát. Thậm chí có lần bà còn đưa tay bóp nhẹ lên ngực Hiếu:

- Ái chà, lớn tuổi rồi mà ngực còn cứng ghê ha!

Hiếu giựt thót, ốc ác đâm tua đâm tủa khắp lỗ chưn lông, đưa tay gạt ra. Bà Trần cười :

- Cũng là đàn bà với nhau có gì đâu mà! Em làm như tôi là thằng cha dê xồm nào! – Đoạn bà ta cười ré lên:- Hôm nào ghé nhà tôi, tôi có mấy bộ đồ lót vừa cỡ với em. Nè, cặp ngực đẹp vậy đừng để cho thằng nào bóp nghe chưa!

Hiếu co người lại, nhìn bà ta bằng ánh mắt chú gà con tội nghiệp đang chạy trốn móng vuốt diều hâu. Cảm giác lộn mửa tràn lên cuống họng. Hiếu muốn gào lên , đồ dịch vật! Hãy để tui yên! Nhưng Hiếu chỉ nghĩ vậy chớ không dám thốt ra. Bản chất Hiếu là rùa, hễ đụng chuyện là rụt cổ vô chiếc mu cứng để tìm sự bình yên.

Tranh thủ những lúc rảnh việc, bà Trần thường lân la đến chỗ Hiếu. Trong lúc trò chuyện, đôi bàn tay như hai con rắn độc liên tục cựa quậy khắp chỗ kín trên người Hiếu. Thấy Hiếu có vẻ không thích, lập tức bà rụt tay lại, cười hề hề:

- Có gì đâu mà. Cả Xí nghiệp này chúng nó khinh tôi như chó chỉ có Hiếu coi tôi là người! Tôi thích Hiếu vì lẽ đó.

Bà Trần liệng cái áo jacket xuống đất, áp sát ngực vô lưng Hiếu. Mùi dầu thơm mắc tiền xông vô mũi gây cho cô cảm giác khó chịu. Bất chợt bà Trần đưa gí sát mũi lên mái tóc đen nhánh của Hiếu rồi làm bộ la lên thất thanh:

- Em xài dầu gội đầu loại gì mà hăng quá vậy?

Hiếu cười ngượng nghập:

- Dầu gì đâu! Em xài toàn xà bông cục giặt đồ!

- Bà Trần nói:

- Chiều thứ Bảy tuần này em đến nhà tôi, tôi có cả lố dầu gội ngoại chưa xài tới.

Hiếu khước từ:

- Thôi, em quen xài một thứ rồi, thay đổi tùm lum dễ có gàu.

- Bà Trần liệng cái nhìn vừa mơn trớn , vừa nghiêm nhặt về phía Hiếu rồi nói:

- Em phải tới! Đó là lịnh. Nét mặt bà Trần chợt dùn ra:- Mà tôi đâu có ăn tươi nuốt sống ai đâu mà em sợ dữ vậy?

Hiếu đáp:

- Không, chẳng qua là em không muốn phiền phức tới người khác.

Bà Trần bĩu môi :

- Phiền gì mà phiền! Đúng năm giờ chiều nghen. Tôi chờ.

Hiếu ngồi chết trân, khắp người xuất hãn mồ hôi hột. Lúc sau Hiếu rụt rè hỏi :

- Em nghe Xí nghiệp sắp cắt bớt hợp đồng?

Bà Trần :

- Sao em biết?

Hiếu cười nhẹ :

- Em chỉ nghe phong thanh.

Bà Trần im lặng một lúc rồi gật đầu:

- Đúng vậy. Hàng hóa xuất qua Âu Châu gặp trúc trắc ...Nhưng có tôi đây thì em khỏi phải lo lắng gì ráo.

Hiếu nói lí nhí:

- Cám ơn chị.

Bà Trần tươi cười:

- Ơn nghĩa gì. Nhớ thứ Bảy này tới đúng hẹn là được rồi!

Hiếu gật đầu một cách máy móc. Bà Trần cười mãn nguyện:

- Thôi, em làm việc. Tôi còn phải đi kiểm tra lũ tiểu yêu làm ăn như thế nào, lơ tơ mơ là không xong với chúng.

Nhành và Trang ngồi kế bên nhau ở chính giữa xưởng may. Nhành may cổ áo. Trang may túi. Chỗ Huệ làm ở tuốt trong kẹt dãy bên kia. Lúc này là gần mười giờ sáng, tất cả đều vùi đầu vô công việc. Âm thanh phát ra từ những chiếc máy may công nghiệp rào rào như tằm ăn lá. Trang múa tay thoan thoát, vừa nói chuyện với Nhành :

- Chị Ngân mới vìa nhà mình, chị đánh giá như thế nào?

Nhành, dừng chưn giậm mô tơ, tay cầm kéo cắt chỉ, nói:

- Đẹp. Có học thức.

Trang nói :

- Ấy là em muốn nói đến tánh tình kia.

Nhành nói :

- Mới về làm sao biết được, nhưng chắc là không đến nỗi xấu.

Trang lái sang chuyện khác:

- Năm nay chị có ý định vìa nhà ăn Tết hôn?

Nhành day mặt về phía Trang, ngạc nhiên nói:

- Mới đầu năm mà đã nói tới chuyện tết nhứt rồi sao. Con nhỏ này thiệt là lẩn thẩn!

Trang cười cười:

- Không có chuyện gì để nói, buồn miệng hỏi chơi thôi!

Nhành đáp:

- Về chớ, cày hùn hục như trâu cả năm cũng phải nghĩ xả hơi lấy sức. Với lại ông già khó tánh lắm, không về là không xong với ổng đâu. Còn mày thì sao, bộ có chuyện gì hả?

Trang thở dài, nói nhắp nhứ trong cuống họng:

- Có lẽ từ rày em sẽ ăn tết luôn ở Sài Gòn, vìa nhà chỉ gặp toàn chuyện buồn. Tết nhứt mà trong nhà không có lấy hột gạo. Má em bị bịnh nằm mẹp , ho khù khụ trên giường mà không bói đâu ra một viên thuốc. Nhìn mấy đứa cháu đen sặm đang tuổi ăn, tuổi lớn ngồi cho hỏ trước thềm nhà, mà thương đứt ruột. Em đã nghĩ kỹ rồi, thấy không vìa là tốt nhứt.

Nhành băn khoăn:

- Mày làm vậy là không đúng đâu, chim có tổ người có tông.

Trang gật đầu:

- Em biết, nhưng làm sao bây giờ? Nội tiền chi phí đi đứng cũng đủ cho cả nhà ăn cái tết tàm tạm. Rồi cô thở dài chán nản :- Ở thành phố này sao có nhiều người giàu quá trời quá đất! Họ xài tiền như rác. Còn chị em mình kiếm được một đồng đến chảy máu mắt!

Nhành cười buồn:

- Ai biểu chị em mình đầu thai lộn chỗ. Đời là vậy đó, có kẻ giàu, người nghèo thì mới tạo nên một xã hội. Ai cũng như ai thì nói làm chi. – Nhành im lặng một lúc rồi buông ra một câu:- Cũng tại kiếp trước, mấy đứa mình vụng tu!

Chợt có tiếng nạt nộ giận dữ của bà Trần phát ra từ phía sau. Nhành, Trang xây lại thì thấy bà Trần cầm chiếc áo jakect quất túi bụi vô mặt cô công nhân có gương mặt xanh mét.

- Đồ khốn! Mày làm ăn như vầy đó hả? Mắt mũi mày để đâu?

Vừa nói bà Trần vừa vụt tới tấp lên người cô gái. Cô bé tội nghiệp không dám

phản ứng mà chỉ trân người ra hứng chịu cơn thịnh nộ. Quất mỏi tay bà Trần ra lịnh cho cô gái đứng dậy, bước ra ngoài:

- Mày đứng đây chờ tao kiểm tra một lượt rồi tính sổ luôn thể.

Nói xong bà hậm hực đi kiểm tra hàng loạt. Lúc sau đã có thêm sáu cô công nhân nữa, trong số này có cả Huệ. Huệ không tỏ vẻ sợ sệt thái quá như mấy người khác, cô cúi xuống đất không phải vì sợ mà để nín cười. Cũng tại miệng cười mất trật tự của Huệ mà bà

Trần càng thêm lộn ruột. Nó chọc quê mình đây! Bất ngờ bà ta nắm lấy ngực áo Huệ kéo mạnh về phía mình:

- Mày là đứa vô tích sự nhứt! Tháng rồi làm hư cả chục sản phẩm, bây giờ lại tiếp tục tái diễn. Có phải mày cố tình chống chọi với tao phải không?

Huệ thanh minh rành rọt tại máy cũ quá nên liên tục bị trục trặc chớ không phải cố tình làm vậy, chẳng ai dại dột muốn rước phiền phức vô mình, nếu không muốn sản phẩm tiếp tục bị hư thì nên thay cái khác. Nhìn vẻ mặt nhơn nhơn của Huệ, bà Trần điên tiết đến sùi bọt mép, giơ thẳng cánh tay giáng xuống mặt cô, nhưng Huệ đã nhanh tay giữ lại, nói khít qua kẽ răng:

- Tui làm hư thì bà trừ lương, cấm bà không được xúc phạm đến nhân phẩm của tui!

Bà Trần cười nhạo báng:

- Cái nhân phẩm của mày đáng giá bao nhiêu? Tao phỉ nhổ vô cái giá trị thúi tha của lũ chúng mày. Đoạn bà ta nhìn nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống đám công nhân đang run cầm cập:- Theo tao ra ngoài đây!

Bà Trần trừng phạt bằng cánh cho bảy cô công nhân đứng úp mặt vô tường ngay trước cổng chánh. Lúc này cả phân xưởng bắt đầu nhốn nháo cả lên. Nhiều người bỏ dở công việc chạy ùa ra phía ngoài nhao nhao phản đối. Nhành là người tỏ ra gay gắt nhứt, cô " tả xung hữu đột " dẫn đầu đám đông tiến ra gặp bà Trần đang đứng la lối um sùm giữa sân:

- Tui đề nghị bà chấm dứt ngay tình trạng này, nếu không chúng tôi sẽ thưa bà về tội làm nhục công dân.

Ánh mắt bà Trần lóe những tia hằn học sau lớp kính cận:

- Cũng lại là mày, đứa chuyên trị cầm đầu nỗi loạn! Tao đâu có đụng chạm tới mày, sao mày lại thích xía vô chuyện của tao? Dòm thấy mày là tao phải tránh xa rồi!

- Bà cũng vừa või gì!
- Nhành nói:- Tui yêu cầu bà phải tôn trọng quyền con người.

- Cóc nhái tập tọe làm người cũng học đòi nói lý lẽ! Bây giờ tụi bây kéo bè, kéo đám tính làm loạn hả? Tao cho Bảo vệ gô cổ cả lũ!

Nhành nói:

- Bà muốn làm gì thì cứ việc nhưng phải dựa theo luật pháp. Nếu bà còn tiếp tục đối xử với công nhân như súc vật nhứt định chúng tôi sẽ không để yên.

- Tụi bây sẽ làm gì tao? – Bà Trần đứng dạng chưn, chống nạnh thách thức.

Thấy tình thế bất lợi, bà Trần bèn khoát tay ra hiệu cho đám nhân viên bảo vệ xông ra can thiệp. Nhưng lúc này hầu như toàn bộ công nhân đã túa hết ra ngoài. Rộn rạo dưới sân. Họ gào thét phản đối. Thậm chí có người quá khích bắt đầu đập phá cửa kiếng, đồ đạc...Số bảo vệ ít ỏi không chống lại đám đông đành phải tìm đường lẩn trốn. Bà Trần bị quây vô giữa, bị xô đẩy như trái banh tennis , áo quần xốc xếch, nhàu nát, cặp kiếng cận bị bể nát dưới gót chưn. Một nữ công nhân không kìm chế đã xông vô, nắm cổ áo bà Trần giựt mạnh làm mấy chiếc nút áo bắn ra để lộ cặp ngực trắng nõn, chảy xệ.

- Cởi truồng con mụ độc ác đó ra đi!

Lập tức đám đông phẫn nộ xông vô đè giẹp bà quản đốc xuống nền

xi măng. Nhành cùng hai người nữa giữ chặt vai mụ. Huệ phụ họa với đám đông cởi tuột chiếc váy..

Ông phó giám đốc phụ trách nhân sự lính quýnh chạy ra, trợt chưn trên bậc tam cấp lộn mèo mấy vòng. Quên cả đau, lập tức lồm cồm ngồi dậy, xông vô giữa đám đông hỗn loạn:

- Không được manh động! Có việc gì thì bỉnh tĩnh thương lượng, giải quyết. Các anh chị làm nhục công dân là vi phạm pháp luật. Xin hãy nghe tôi nói.

- Vậy bả làm nhục chúng tôi thì ai phán xử? – Một người trong đám đông gào lên :- Cho bả biết tay đi!

Mọi chuyện chỉ chấm dứt khi mấy anh công an phường có mặt. Bà Trần, xây xước, bầm giập như trái dưa gang chín rục, được hai tay bảo vệ hộ tống về phòng riêng thay quần áo. Khoảng mười phút sau vài cán bộ ở Liên đoàn lao động thành phố bắt đầu xuất hiện trước cổng Xí nghiệp để giải quyết chuyện xô xát vừa xảy ra.

Như Lục Bình Trôi

Chương 6

Xuống xe buýt đi thêm một đoạn chừng năm trăm mét Ngân mới tìm được địa chỉ Trung tâm giới thiệu việc làm sinh viên. Cô hơi thất vọng vì cái không gian chật chội nồng nặc mùi thuốc lá, kẹo cao su, vỏ hột dưa đỏ lòm...coi giống như quán nước tồi tàn hơn là địa điểm giao dịch . Cô thư ký có mái tóc nhuộm vàng, môi tô gam màu lạnh kiểu Hàn Quốc vừa tiếp khách, vừa nện gót đôi guốc cao gót lên nền gạch trơn bóng:
- Muốn làm chuyện gì? – Cô ta hất hàm hỏi một cách trịch thượng.
- Tôi là cử nhân kinh tế muốn tìm công việc phù hợp với chuyên môn.
- Chuyên môn! – Cô thư ký kéo dài giọng châm chọc :- Cử nhân kinh tế, cử nhân luật hơi bị lạm phát! Cứ mười cô cậu cử ra trường thì đã có đến bốn người là luật gia, nhà kinh tế học! Dân thành phố thứ thiệt còn thất nghiệp dài dài nữa là. Có chịu làm " Thiên Lôi " không?
Ngân chưng hửng hỏi lại:
- Gì ạ?
- " Thiên lôi " có nghĩa là sai đâu đánh đó, hiểu chưa?
Thấy ngân cứ trù trừ, cô thư ký xua tay lia lịa:
- Lâu lắc quá, chị xê ra để tôi tiếp người khác!
Ngân thụt lùi một bước nhường chỗ cho một cô gái mặc chiếc áo cổ cánh sen màu tím than. Cô này toét miệng cười cầu tài, trưng ra cả xấp bằng cấp photocopy đóng dấu đỏ chót, nào là: Anh văn, vi tính, tốc ký...
Vẫn giọng điệu cũ, cô thư ký hỏi :
- Có một tiệm cà phê cần một chưn phụ việc chị có đồng ý làm không?
Cô mặc áo tím lập tức gật đầu, không cần suy nghĩ:
- Được ạ!

- Thời gian làm việc từ năm giờ chiều tới mười một giờ đêm. Hai chục ngàn đồng. Đồng ý thì điền vô đây.
Cô thư ký chìa ra mẫu đơn đã soạn sẵn. Cô áo tím viết xong. Cô thư ký lại nói:
- Đóng năm chục lệ phí.
Cô áo tím lật đật móc túi lấy ra tờ năm chục đặt lên bàn rồi cầm tờ giấy ghi địa chỉ, đạp xe dông mất. Ngân tần ngần một lúc rồi rụt rè bước tới.
- Chị có thể giới thiệu tôi một chưn làm gia sư không?
- Gia sư hả? – Cô thư ký nhắc lại máy móc rồi giở quyển sổ li nhi lít nhít những con số, địa chỉ :- Hết chỗ rồi. Chị có rành về quần áo, may mặc không?
Ngân trả lời không được tự tin:
- Biết chút chút.
- Chút chút cũng được, nghề dạy nghề. Nhìn bộ dạng của chị không đến nỗi đần độn. Ghi vô đây. Làm việc từ tám giờ sáng đến năm giờ chiều, chủ bao cơm trưa, tiền công hai chục một ngày, nếu làm thêm giờ sẽ trả theo thỏa thuận. Năm chục – Cô ta xòe bàn tay nhịp nhịp mấy cái.
Ngân băn khoăn:
- Nếu ở đẳng người ta không nhận thì sao?
Cô thư ký liếc một cái bén như lưỡi lam , nói sa sả bằng giọng vừa không hài lòng, vừa khinh bỉ:
- Trung tâm chúng tôi là tổ chức nhân đạo chủ yếu giúp người chứ không màng đến lợi lộc. Chị không tin tưởng thì kiếm chỗ khác chúng tôi không ép. Lờ khờ để tụi xấu nó gạt cho trắng mắt ra!
Ngân đóng tiền và đưa ra một yêu cầu:
- Chị phải đảm bảo cho tôi có việc làm có đúng không?
- Cô thư ký quơ cánh tay gạt tờ giấy bạc cho vào ngăn kéo một cách thuần thục, giọng nói trở nên dễ dãi hơn:
- Tức nhiên, ở đó không nhận thì chị quay lại đây, chúng tôi sẽ giới thiệu một công việc khác.
Ngân bước ra ngoài lấy xe đạp. Chiếc xe đạp của Hiếu bị hư tùm lum, vụt lăn lóc trên gác, Ngân đem ra thợ sửa hết bốn chục ngàn mới có thể cọc cạch. Ngân cầm tờ địa chỉ, hỏi anh nhân viên giữ

xe:
- Từ đây đến đó có xa không, anh?
- Xa và vòng vo! – Anh ta trả lời :- Trước tiên, cô đi thẳng đến ngã tư thì quẹo tay mặt, sau đó tiếp tục vừa đi vừa hỏi. Nói một lần thế nào cô cũng bị lộn xộn.
Trời nắng chang chang, Ngân đạp xe theo hướng dẫn đến ngã tư đèn đỏ, cô hỏi thăm anh cảnh sát giao thông đang đứng bên cạnh chốt đèn. Anh ta sốt sắng xé gói thuốc lá, vẽ sơ đồ ngòng ngoèo rồi đưa cho cô :
- Cô bé cứ đi theo sơ đồ này nếu không kiếm được thì tới đây nằm vạ!
Đoạn anh chàng nhìn Ngân cười lém lỉnh:
- Cô bé mới từ dưới quê lên phải không?
Ngân lấy làm lạ. Anh ta cười hề hề:
- Bởi vì anh hửi thấy mùi hương đồng gió nội!
Ngân đạp xe đi thẳng. Trong bụng cười thầm. Anh chàng mặt còn búng ra sữa mà dám kêu người ta là cô bé này cô bé nọ. Tại sao anh ta tinh ý đến vậy cà? Chỉ dòm sơ sơ đã nhận ra" chưn tướng thím Hai Lúa " của mình?
Gần một giờ đồng hồ sau, cô mới đến được địa chỉ cần kiếm. Đó là một cửa hàng thời trang khá đồ sộ nằm ngay trung tâm thị tứ. Phía trước có treo vô số quần áo may sẵn đủ kích cỡ, màu sắc lòe loẹt coi rất ấn tượng. Ngân dựng xe trên vỉa hè. Lóng ngóng. Lúc này, bên trong cửa hàng đang diễn ra cảnh mua bán ồn ào, mấy cô nhân viên chạy lăng xăng phục vụ khách hàng, một cô ngồi ở góc trong cùng liên tục gõ phím vi tính. Ngân hít một hơi thật sâu lấy hết can đảm bước vô. Ngay lập tức, một cô có mái tóc xù bước ra chào mời dẻo nhẹo:
- Chị muốn mua loại nào, hàng hiệu hay đồ gia công? Tướng tá " mi nhon " như chị phải dùng thứ xịn mới thích hợp, để tôi lựa cho chị một bộ.
Rồi chẳng đợi Ngân đồng ý hay không cô tóc xù dùng cái sào có cù néo lôi ngay chiếc áo thun hở cổ , dài tay, màu huyết dụ treo trên đầu rồi ướm thử lên người cô:
- Chị thấy sao? Màu sẫm làm nổi bật làn da trắng như bông bưởi,

tôi dám cá người yêu của chị mà nhìn thấy sẽ nhồi máu cơ tim!
Ngân hoàn toàn bối rối, cô chưa biết phải xử trí như thế nào thì cô gái tóc xù tiếp tục níu kéo. Lần này là chiếc quần jean thun màu xanh da trời.
- Áo thun phải mặc với chiếc quần này mới đúng gu, nếu có thêm đôi guốc cao gót nữa chị sẽ biến thành người mẫu! Chị lấy nghen?
Đến nước này Ngân đành phải nói toạc móng heo :
- Không. Tôi...tôi đến đây để xin chuyện làm. Đây là thơ giới thiệu của Trung tâm...
Cô tóc xù bỗng sụ mặt, đánh xì một hơi dài, ném cái nhìn tức tối về phía Ngân:
- Có miệng sao không chịu lên tiếng? – Cô tóc xù nói chót chét :- Để người ta nói khô cổ họng! Người gì đâu mà kỳ cục quá!
Cô ta nhìn lướt qua tờ giấy rồi hất hàm về phía cô gái đang gõ vi tính:
- Vô trỏng mà hỏi – Giọng cô ngắn xủn – Bữa nay là ngày gì mà gặp toàn quỷ ám!
Ngân đặt tờ giới thiệu lên bàn, và khép nép ngồi xuống trên chiếc ghế bên cạnh. Cô Vi tính ngửng mặt lên, tiếp khách bằng cử chỉ thờ ơ, lãnh đạm cố hữu từ hồi cha sanh mẹ đẻ:
- Chúng tôi đã tuyển đủ người từ tuần trước rồi!
Ngân thấp thỏm trên ghế:
- Nhưng sáng nay người ta...
Cô Vi tính nóng nảy, nói hớt:
- Tôi biết chị định nói gì rồi. Từ sáng đến giờ chị là người thứ tư tới đây xin việc làm theo thơ giới thiệu! Tôi rất bực mình vì liên tục bị quấy rầy khiến việc kinh doanh bị ngừng trệ. Đúng là tuần trước chúng tôi có nhu cầu tuyển người và mọi việc đã được giải quyết ngay trong ngày hôm đó, vậy mà người ta cứ làm phiền chúng tôi hoài! Tôi cho chị một lời khuyên, đừng bao giờ tin vào mấy cái Trung tâm lừa đảo đó. Phương châm của họ là sống chết mặc bay, tiền thầy bỏ túi!
Ngân quày quả bước ra bỏ lại sau lưng những tràng cười nhạo báng. Co chưn gạt cái chống ngang, Ngân đạp xe như bị ma rượt. Đi được một đoạn chừng vài trăm mét thì chiếc xe bỗng dở chứng

tuột sên. Cô nhảy xuống vật lộn với nó. Gắn được, thì mình mẩy dính đầy dầu mỡ. Chưa kịp thở phào thì nó lại tiếp tục nằm vạ! Ngân bất lực. Xe mới sửa sao lại hư? Đẩy cái của nợ vô chỗ sửa xe ở góc ngã tư. Bác thợ tháo sên ra chặt bớt mấy mắt rồi lắp trở vô, xoa tay cười hề hề:
- Xài đỡ ! Sợi dây sên này đáng ra phải liệng vô đống rác rồi. Cô cho tui ba ngàn.
Ngân trả tiền, đạp xe ngược về đường cũ. Nắng chóa. Gió thổi ngược, đất cát bay rào rào vô mắt. Cô đưa tay dụi dụi mấy cái. Cơn khát như bàn tay xương xẩu bóp nghẹn cuống họng. Gần mười giờ, Ngân có mặt ở Trung tâm. Thấy cô bước vô, cô thư ký đang ngồi run đùi bèn ngửng mặt lên, giả bộ ngạc nhiên hỏi:
- Sao quay trở lại? Bộ không thích công việc đó à?
Ngân cố kiềm chế, kể lại toàn bộ sự việc. Câu chuyện thỉnh thoảng bị gián đoạn bởi những hồi chuông điện thoại từ nơi khác gọi tới. Nghe xong, cô thư ký toét miệng cười tỉnh bơ:
- À, thì ra là vậy! Nhận được người nhưng họ không thông báo cho chúng tôi nên mới xảy ra cớ sự như vầy. Không sao, tôi sẽ giới thiệu chị một công việc khác.
Cô thư ký giở cuốn sổ cong tớn, mắt sục sạo một lúc rồi thốt lên:
- Có một tiệm bán giày dép cần người phụ việc bán thời gian, chị thấy thế nào?
Ngân bán tín bán nghi:
- Nếu ở đó như chỗ trước thì sao?
- Làm gì có chuyện đó nữa! Chị cứ tới, tôi sẽ gọi điện thoại thông báo cho họ.
Để Ngân thêm vững tin, cô thư ký nhấc ống nghe và bấm số lách tách. Ngân ngước nhìn đồng hồ, bây giờ đã là mười giờ bốn mươi lăm phút. Đạp lẹ. Tới nơi chắc cũng gần giữa trưa.
Địa điểm mới nằm theo chiều ngược lại. Tìm được địa chỉ cần kiếm thì cặp giò của Ngân tưởng chừng sắp rụng. Tiệm giày dép bé tẹo, vắng như chùa bà Đanh. Cô nhân viên bán hàng nằm ngủ gục trên tủ kiếng, nước miếng ke chảy thành bệt bên cạnh chiếc quạt máy chạy vù vù. Ngân thoáng thất vọng, e dè bước vô. Nghe tiếng chưn người, cô nhân viên hé cặp mắt ngáy ngủ lừ đừ dòm khách

rồi đưa tay gãi đầu sột sột. Rút kinh nghiệm lần trước, Ngân đi thẳng vô vấn đề. Nghe xong, cô bán hàng nhếch mép cười chọc quê:
- Trời đất, bán ế muốn chết đến nỗi bà chủ phải tống khứ cho rảnh nợ. Nhận chị vô để làm tượng cho tui đốt nhang thờ à?
Ngân sững người chết điếng. Cô bán hàng tỏ vẻ áy ngại và an ủi Ngân bằng ly nước lọc đầy tràn:
- Chị uống nước đi. Thấy tình cảnh chị cũng tội nghiệp, nhưng không thể làm gì hơn, bản thân tui cũng là dân ở đợ.
Ngân trở lại Trung tâm giới thiệu việc làm. Lúc này đã gần một giờ trưa. cánh cửa kiếng Trung tâm đóng kín. Ngân ngó dáo dác, thấy quán cơm bình dân nằm cách đó không xa bèn sán tới, ngồi xuống chỗ trống, kêu một dĩa cơm tàu hủ kho với mấy miếng da heo. Lát sau xuất hiện một cô gái trạc bằng tuổi Ngân ngồi xuống chiếc ghế trống kế bên. Trong lúc chờ cơm cô ta uống liền mấy ly trà đá miễn phí. Xẹt một cái, dĩa cơm đã hết sạch. Ngân thủng thẳng uống nước, mắt nhìn chăm chăm về phía bên kia đường. Cô gái rời mắt khỏi dĩa cơm, nhìn Ngân hỏi không chủ ngữ:
- Bộ xin việc làm ở bển hả?
Cô ta hất hàm về phía cánh cửa kiếng bị khóa. Ngân gật đầu. Cô ta lại nói:
- Đến lượt nhân vật thứ một triệu chín trăm chín mươi chín bị tụi nó xỏ mũi rồi! Bực mình ở chỗ, họ khoác chiếc áo " Trung tâm giới thiệu việc làm sinh viên" để gạt những người khốn khổ chúng ta. Đúng là chó cắn áo rách!
Ngân lắc lư trên ghế, mắt trân trân dòm người đối diện. Từ phía ngược chiều một chiếc xe tải chở đầy đất cát lao đến với tốc độ chóng mặt cuốn theo vô số bụi bặm. Ngân lấy tay che ly nước, ho ran mấy tiếng:
- Sao lại gạt? – Ngân nói :- Họ nói, nếu không giới thiệu được việc làm sẽ hoàn trả lại lệ phí mà.
Cô gái cười dã dượi. Đôi vai run lên sau lớp áo sơ mi kẽ sọc:
- Còn khuya! Họ chỉ trả lại phần nào thôi, phần còn lại bị khấu trừ vô cái gọi là " chi phí dịch vụ". Nói trắng ra, đó cũng là một hình thức ăn cướp mà không bị công an rờ đầu, bởi vì chẳng có ai bỏ

công sức mà thưa kiện lôi thôi chỉ vì mấy chục ngàn đồng bạc. Những loại dịch vụ thổ tả như vầy mọc đầy rẫy khắp thành phố. Thử tính coi, mỗi ngày chỉ cần dụ khị được mươi người là rủng rẻng hầu bao! Không tin hả? Lát nữa sẽ sáng mắt ra thôi mà.
Qua câu chuyện, Ngân biết tên cô gái là Hà. Hà quê ở Kiên Giang, bằng tuổi Ngân, nhưng từng trải, già đời hơn. Hà tốt nghiệp khoa hóa, đã từng làm đủ nghề để mưu sinh; nhân viên tiếp thị, gia sư, chạy bàn, thi mướn..và nghề mới nhứt của Hà là bán máu chuyên nghiệp. Chấm dứt câu chuyện dài nhòng Hà tớt miệng cười vô cảm. Do bằng tuổi tác và học thức nên họ xưng hô là " cậu " với " tớ ".
- Ủa, theo tớ được biết, mỗi lần cho máu phải cách nhau ba tháng...
Hà rót thêm cốc trà đá, ngửa cổ uống cạn rồi lấy tay chùi mép:
- Đợi đủ ba tháng có mà chết đói nhăn răng! Tớ, hàng tuần phải bán máu một lần mới đủ xây xở. Cậu coi nè – Hà móc trong túi ra có đến cả chục thẻ hiến máu nhân đạo:- Tất cả Trung tâm hiến máu ở thành phố này đều rành mặt tớ, thậm chí tớ còn phải sang các tỉnh lân cận để rao bán cái vốn tự có của mình! Mình bán máu để có cái ăn, ăn vô cơ thể lại sanh ra hồng huyết cầu để có cái mà bán! Đó gọi là mối quan hệ hữu cơ. Dạo này người ta chê máu tớ xấu không chịu lấy. Tương lai bắt đầu u ám rồi đây - Hà vừa nói, vừa cười, như là giỡn chơi!

Dòm gương mặt ráo hoảnh của Hà, trong lòng Ngân cảm thấy bất an. Hà gõ gõ đầu móng tay lên mặt bàn, rồi thở khì khì như rắn trun đang phun nọc độc:
- Không sao, đói thì đầu gối cũng phải bò, lo gì. Cuộc đời này chó má lắm. Chúng ta là những người khốn khổ, giúp được gì thì giúp. Đây là địa chỉ của tớ, bữa nào cần bán máu thì nói một tiếng, tớ không lấy tiền cò!
Hà kêu tính tiền cơm. Ngân giành trả. Hà trợn mắt nói:
- Đừng sĩ! Hôm nay có tiền để tớ lo. Tiền bán máu ăn hột cơm thấy nó mặn thế nào ấy! – Nói xong Hà cười vang.
Hà trèo lên xe đạp, ngoáy cổ lại nói:
- Bây giờ tớ phải vô nhà sách học nốt bài " lập trình cơ sở dữ liệu".
Mấy tay nhân viên nhà sách nhìn thấy tớ là phát ngán còn hơn

cơm nếp nhão! Thậm chí có người chẳng ngại nói thẳng vô mặt tớ, tôi thấy, cô vô đây cả năm rồi, mà chẳng mua nổi cái bao thơ! Ngân trở về nhà lúc nhá nhem tối, chưn tay mỏi nhừ, thở không ra hơi. Dựng
xe vô góc tường, cô ngả vật xuống nằm sải lai giữa nhà thở hổn hển. Hôm nay đúng là một ngày xui tận mạng, vừa mất tiền vừa tốn công vô ích. Quả nhiên, như lời Hà nói Trung tâm chỉ trả lại cho cô có hai chục ngàn, còn ba chục bị trừ vô chi phí dịch vụ. Cô đã phản ứng khá gay gắt, thậm chí còn đập bàn rầm rầm. Họ mới ói thêm năm ngàn :- Như vậy là chúng tôi đã quá nhân nhượng với chị rồi, nếu không hài lòng, thì cứ việc đi thưa, chúng tôi sẽ đi hầu! Nằm một lúc. Ngân ngồi dậy, xuống bếp nấu cơm. Trong lúc lặt rau, cô bỗng liên tưởng đến Hà, cô gái bề ngoài có cử chỉ khinh bạc bất cần đời, nhưng ẩn chứa sau đôi mắt là cái nhìn canh cánh nỗi tuyệt vọng khủng khiếp của một người đánh mất niềm tin vào cuộc sống. Bất giác cô thở dài thườn thượt khi nghĩ đến tương lai mịt mờ phía trước. Luộc rau xong, Ngân đóng cầu dao điện bơm nước rồi lấy quần áo đi vô nhà tắm. Cô trút bỏ những mảnh vải cuối cùng trên người, mắt nhìn trân trân vô tấm kiếng hoen ố trên tường.

Như Lục Bình Trôi

Chương 7

Gần mười giờ đêm mọi người mới lục tục kéo về. Hiếu là người đầu tiên bước vô, cô quẳng chiếc túi xách giả da, gieo người xuống nền gạch thở phì phò như trâu già vừa cày xong thửa ruộng. Ngân rót cốc nước chưa kịp đưa cho Hiếu thì Trang sà tới đón lấy tu một hơi hết sạch:
- Chị Hiếu xích ra cho em nằm một chút. Chị Ngân làm ơn bật giùm cái quạt. Hôm nay sao mà mệt quá chừng, em cứ tưởng bị xỉu tại chỗ làm, vậy mà cũng mò được về tới nhà, hay thiệt ! - Trang vừa nói vừa đưa tay đấm đấm lên khắp người.
Nhành và Huệ cùng xuất hiện ngay ngạch cửa. Huệ ngồi bệt ngay lối ra vô, Nhành lách người, ngồi xuống ngay chỗ cái quạt. Ngân bưng bình nước cùng mấy cái ly, mời mọi người và nói:
- Nghĩ ngơi cho khỏe rồi ăn cơm.
Hiếu chuyền cái ly rỗng cho Nhành rồi hỏi:
- Lúc chiều lên văn phòng sao rồi?
Nhành chưa kịp lên tiếng thì Huệ đã cướp lời:
- Thì nghỉ khỏe chớ sao! Thân ở đợ người ta đuổi lúc nào mà chẳng được!
Trang nghếch cổ lên dòm Nhành, chép miệng tiếc rẻ:
- Chị Nhành tay nghề giỏi, nghỉ, uổng quá. Chị bên cạnh, em có người rủ rỉ đỡ buồn. Với lại em quen hơi rồi, không có chị em cứ như người ghiền thiếu thuốc!
- Quen hơi tao hay quen hơi thằng Thật, nói lại đi! – Đoạn cô thở khì một cái:- Uổng gì. Hơn hai chục người chớ đâu phải chỉ mình tao với con Huệ. Mà tao cũng chẳng thiết tha gì cái nghề mạt hạng này! Công việc thì nặng nề mà tiền lương nhẹ hều đã đành, người ta còn cư xử chẳng khác nào con chó!
Còn tệ hơn chó nữa là đàng khác. Hai con chó cắn lộn, con nào yếu thế hơn liền ngửng cổ lên tỏ ý chịu thua. Con thắng thế sẽ ngoe

đuôi bỏ đi chớ không bao giờ tấn công đối phương sức yếu thế cô. Con người phải hại nhau đến chết mới thôi.
Nhành là người nóng nảy, miệng bằng tay, tay bằng miệng, tánh tình thẳng băng như ruột ngựa hễ thấy chuyện bất bình chẳng tha. Đây là lần thứ hai cô bị chủ đuổi việc vì mỗi tội cầm đầu gây rối.
- Cái nghề bán mồ hôi, mua nhục nhằn này kiếm đâu mà không được. Nhưng nếu được làm chung một chỗ cho có chị có em dù sao vẫn tốt hơn. – Hiếu nói có ý trách.
Nhành im lặng một lúc rồi nói:
- Đâu phải tui không biết. Nhưng cách đối xử với công nhân của mụ Trần ai mà chịu nổi. Cả xí nghiệp ai cũng ghét mụ như kẻ thù.
– Đoạn cô xây mặt dòm Hiếu, chớp chớp mắt mấy cái trêu chọc:- Chỉ có chị Hiếu nhà mình là mê mết thôi!
Nhành cố tình uốn éo giọng cao giọng thấp như nghệ sĩ cải lương. Khiêu khích. Nhưng Hiếu tỉnh bơ như chẳng có gì xảy ra:
- Sống phải biết nhịn nhục mới có thể đi đến thành công. Đàn bà con gái mà tính khí như nước sôi trên bếp thì chẳng làm được gì ráo! Mày không chịu sửa đổi tánh nết thế nào cũng còn khổ dài dài cho coi!
Nhành triết lý:
- Sanh linh từ khi bật tiếng khóc chào đời là đã gắn liền với đớn đau, khổ ải rồi. Kẻ giàu có nỗi khổ của kẻ giàu, người nghèo có nỗi khổ của người nghèo. Tự làm khổ mình chưa đủ, con người còn tìm đủ mưu ma chước quỷ gây đớn đau, bất hạnh cho đồng loại. Những đứa trẻ mang sẵn tâm hồn lãng mạn, chào đời bằng ánh mắt lạc quan, bằng nụ cười hết cỡ thì mấy bà mụ đỡ phải vỗ lên mông chúng mấy phát đau điếng đến chừng nào bật lên tiếng khóc mới thôi, phải cho chúng nếm mùi khổ đau trước khi thấy được ánh sáng mặt trời! Đau khổ luôn gắn liền với nhân sinh, đố ai chạy trời cho khỏi nắng! – Đoạn Nhành rên rỉ mấy câu không biết lượm lặt ở đâu:- " *Vi gian nan/Làm người khó/ Làm con chó mới dễ!* "
Huệ chẳng màng để ý đến những lời khó hiểu của Nhành, cô giương cặp mắt buồn rầu, hỏi:
- Em với chị thất nghiệp rồi, chị biết chuyện nào chỉ em với.

Nhành đứng dậy hướng về nhà tắm, nói mà không quay mặt lại:
- Trời sanh voi sanh cỏ lo gì mậy, để từ từ tao tính cho, nhưng tao thề sẽ không bao giờ quay lại với cái nghề khốn nạn này nữa – Từ trong nhà tắm Nhành nói bực dọc:- Đứa nào xài cái khăn của tao? Con Huệ!
Mọi người tắm rửa xong xuôi cũng đã gần mười một giờ đêm. Huệ than đau bụng không ăn cơm, lên gác ngủ trước. Hiếu bới cơm vô chén, nhìn theo lắc đầu:
- Nó rầu rĩ không ăn được chớ đau yếu gì, nếu là tao cũng nuốt không vô.
Nhành tỏ ra dửng dưng tuồng như là chuyện của người khác, ăn liền ba chén, cười nói vui vẻ như chẳng có chuyện gì xảy ra. Đặt chén xuống, Nhành vung vai nói:
- Cơm no rồi, bây giờ có bò cỡi nữa thì sướng cuộc đời!
Trang cười sặc sụa bắn cả thức ăn. Ngân lật đật buông chén, chạy ra ngoài ôm bụng cười ngắc nghẻo suýt nữa sặc cơm lên mũi. Hiếu lườm một cái nhọn như lưỡi lê:
- Con nhỏ này trây trúa quá, tao nghe mà nổi hết da gà!
Nhành cười cười đôi chưn mày cong vòng, đôi mắt chớp chớp mấy cái nghịch
ngợm:
- Trong mấy chị em tụi mình có ai thấy được cái vật dính tòn ten của bọn đàn ông chưa ha? Tui đã từng thấy của thằng cháu trai ba tuổi, nó be bé như trái ớt hiểm!
Lần này thì Hiếu không thể nào nhịn được nữa, cười đến lộn ruột. Trang và Ngân đấm lưng nhau thùi thụi. Nhành lấy gối nằm xuống chỗ trống:
- Thôi không giỡn nữa, đến giờ đi ngủ rồi. Lạy trời đêm nay cho con gặp được giấc mơ đẹp để có cớ mà yêu, mà bám víu vô cái cuộc sống đáng lộn mửa này.

Trang phụ Ngân thu xếp chén dĩa xuống bếp rồi đánh răng đi ngủ. Ngân rửa chén xong, thì Nhành đã ngủ. Chỉ còn Hiếu với cuốn sổ ghi chép thu chi trong tháng. Hiếu cộng đi cộng lại, lầm rầm trong miệng như niệm thần chú, rồi ngớ người ra:

- Ủa, mất đâu hết hai chục ngàn rồi ta?
Rồi cộng lại, kết quả cũng y chang như mới rồi. Ngân giựt lấy cuốn sổ. Tính toán chớp nhoáng rồi reo lên:
- Đâu có mất đi đâu. Tại chị không " nhớ hai" nên mới lộn như vầy!
Hiếu đưa tay vỗ vỗ trán bộp bộp mấy cái rồi gật đầu thú nhận:
- Đầu óc của tao dạo này như con dao bị cùn mài giũa cách mấy cũng không bén lên được. Già rồi! – Đoạn Hiếu nhìn Ngân hỏi:- Bữa nay xin việc sao rồi?
Ngân chép miệng, lắc đầu rồi từ từ kể lại câu chuyện. Nghe xong, Hiếu chửi:
- Đúng là quân chó má! Tao nói rồi ở thành phố này cứ mỗi thước vuông là có bốn thằng lừa đảo, mày phải cảnh giác tối đa mới được.
Hai người còn ngồi nói chuyện đến gần nửa đêm. Hiếu ngáp một cái tưởng chừng trẹo cả quay hàm. Ngân lên gác. Hiếu tắt đèn đi ngủ. Trang đã ngủ mê man từ lúc nào. Ngân không thấy Huệ đâu, ngó ra ban công thì thấy cô đang ngồi thẫn thờ, đầu tựa vô lan can, mái tóc rủ xuống. Ngoài trời gió thổi rao rao. Những giọt sương rớt lộp độp trên hàng ba. Đàn muỗi đói từ trong bóng tối lao ra như ai cầm cả thúng trấu mà hắt. Biết Huệ buồn phiền vì công việc, Ngân muốn lựa lời an ủi nhưng chẳng biết bắt đầu từ đâu mà bản thân cô thì có hơn gì. Rốt cuộc, cô đành im lặng, kéo mền che kín ngực, cố dỗ dành giấc ngủ.
Huệ cứ thế ngồi cho tới ba giờ sáng. Mặc cho bầy muỗi đói xâu xé da thịt. Vài con no cành, bay không nổi rớt xuống sàn gác gỗ, Huệ lấy chưn ấn ấn. Nát bét. Những ý nghĩ miên man cứ bám dai dẳng trong đầu không dứt. Cô nhớ về quê cô miền đất nghèo nàn, đồng ruộng quanh năm nhiễm phèn đóng bợn móng chưn, chỉ có con người và cỏ dại là tồn tại. Cỏ dại không cần vun phân, tưới nước vẫn có thể sống thậm chí trổ bông. Nhưng con người không phải là cây cỏ, chỉ cần không khí, ánh sáng mặt trời là có thể sống được, mà cần những thứ rất thật: cần cơm, cần áo, cần một mái nhà và nhiều thứ khác kể cả tình thương đồng loại. Huệ lớn lên mà không biết mặt ba má mình đẹp xấu như thế nào. Bà Nội nói, cha mẹ cô

chẳng may đột ngột qua đời vì một tai nạn giao thông khi cô chưa tròn hai tuổi trong một trường hợp rất hi hữu: chiếc xe hàng chở cây vì tránh một con bò mà đâm sầm vào cha mẹ cô. Con bò đó may mắn tiếp tục cuộc sống thú vật, còn hai con người bất hạnh thì bị nghiền nát như món thịt băm viên. Cô cứ bị ám ảnh hoài bởi ký ức đau buồn đến tận cùng phi lý, muốn tìm gặp gã lái xe để hỏi cho ra lẽ, tại sao gã lại quý sự sống con vật hơn hai mạng con người? Nhưng cô chẳng bao giờ có dịp tìm lại được gã, nghe đồn gã đã chết trong một tai nạn khác. Huệ lớn lên trong thiếu thốn tình thương và cơm gạo. Tuổi thơ của Huệ gắn liền với những cơn đói vàng mắt, những cái lạnh tím tái thịt da. Suốt những năm cấp một, cô đến trường bằng đôi chưn trần, áo quần rách ten ben, đến nỗi lũ bạn bè cùng lớp luôn miệng ghẹo cô là cô bé Lọ Lem! Chuyện cổ tích nàng Lọ Lem dù sao cũng kết thúc có hậu, cô trở nên lộng lẫy, xinh đẹp, lấy được hoàng tử ngôi ngô tuấn tú. Còn Huệ như một côn trùng nhỏ nhoi bị bọc trong chiếc kén nghèo đói, cô đơn không bao giờ thoát ra được! Học chưa hết cấp hai Huệ bỏ làng ra đi, dấn thân vào cuộc mưu sinh đầy trắc trở để lại quê nhà bà Nội già lọm khọm , đôi mắt mờ đụt và tiếng nói lào phào trong cổ họng chẳng ra hơi.

- Con lên thành phố kiếm tiền, con sẽ giàu, thiệt giàu cho Nội coi!

Bà nội lần tay trong bóng đêm dày đặc vuốt mái tóc đen bóng đứa cháu duy nhứt. Vừa nói, vừa khóc:

- Nội già cả rồi không lo được cho con. Con đi, Nội không cản, nhưng con phải hứa với Nội là phải luôn giữ mình trong sạch, có đói thì cạp đất mà sống, áo quần rách rưới lấy lá chuối mà che thân chớ không được làm điều trái đạo, con hãy đốt nhang thề trước vong linh người đã khuất, Nội mới yên tâm.

Huệ đốt nhang mà mắt nhòe nước. Bà nội tiễn cô ra bến xe. Một già, một trẻ ôm nhau khóc muồi mẫn như mưa ngâu tháng Bảy. Lên thành phố khi mới vừa mười sáu tuổi, không thể tìm được việc làm ở các công ty, xí nghiệp, Huệ đành cam phận tiếp viên quán cà phê đèn mờ. Cùng làm với cô còn có ba người nữa đều xuất thân khốn khó, chênh lệch nhau vài tuổi. Bà chủ quán mập mạp, mặt lúc nào cũng trác một lớp phấn dày, dầu thơm sực nức sau làn áo

mỏng dính như cánh chuồn chuồn, đôi mắt xoi mói như nhìn thấu ruột gan người khác. Hôm đầu tiên đến nhận việc, bà ta nhìn cô một bằng cái nhìn của tay lái heo chuyên nghiệp, rồi cong cớn cặp môi dày:
- Ăn mặc như vầy chó nó cũng chẳng thèm coi! Bộ mày muốn đuổi hết khách ở quán tao hay sao vậy? Lấy bộ này thay đi, con nhà quê!
Mụ liệng cho Huệ chiếc váy bông cụt quá gối, chiếc áo thun sát cánh ngắn ngủn, rộng cổ, hở ngực, hở rún. Huệ không dám bận. Mụ sa sầm mặt rồi sai người đè nghiến cô xuống tròng bộ cánh mới lên mình:
- Con nhà quê này vú bự, eo thon, chưn dài, đích thị là người mẫu. – Đoạn mụ xuýt xoa:- Tao mà đẹp như mày, tao cởi truồng nhong nhong ngoài đường để bọn đàn ông thèm chảy nước miếng chơi!
Quán " Chân Quê" từ ngày có mấy con nhà quê chộn rộn trông thấy. Khách đến thưởng thức giọt đắng thì ít mà chủ yếu muốn khám phá những bí ẩn nấp sau làn váy mỏng tang của các cô gái trẻ trung, xinh đẹp, có cái miệng hay cười, con mắt ướt rượt thì nhiều. Mặc dù tuổi đời còn ít nhưng cô ý thức rất rõ mối hiểm nguy đang rình rập bên mình, cô từ chối nhận tiền boa và phản ứng rất gay gắt trước những cử chỉ suồng sã của khách. Vì chuyện này mà quán mất đi vài mối sộp. Tức mình mụ nói gân cổ, bằng lời lẽ cao kỳ:
- Làm thân con gái có nhan sắc ví như có một mỏ vàng bốn con chín! Cho chúng táy máy một chút chẳng mất gì lại có tiền xênh xang. Sao mày ngu vậy? Thằng nào rờ tao, tao cho tiền lại ấy chớ.
Huệ nhìn thẳng vào gương mặt vô cảm của mụ, nói bằng giọng quyết liệt:
- Nếu bà còn tiếp tục thốt ra những lời như vầy, tui sẽ rời khỏi nơi đây ngay lập tức!
Dùng lời lẽ dao to búa lớn không xong, mụ đành xuống nước:
- Tao nói giỡn chơi thôi, làm gì dữ vậy? Ai có thân người ấy lo. Mai mốt chết vì bịnh tiếc đừng đổ thừa là bà chị này thiếu quan tâm tới em út!
Ba cô cùng quán với Huệ thì không như vậy, họ không đủ bản lãnh

và kinh nghiệm để chống chọi lại tiếng sột soạt của những tờ giấy bạc. Ban đầu là Phương, cô gái xuất thân từ Vĩnh Long rồi đến Nga ở Đồng Tháp và người cuối cùng là Hạnh quê ở Đồng Nai, tất cả lần lượt bị nhấn chìm xuống vũng bùn tội lỗi. Đến nước này Huệ thật sự sợ hãi. Thế là vào một đêm mưa rơi tầm tã cô lặng lẽ cuốn hết tư trang rời khỏi nơi ô trọc đó.
Huệ đi học may công nghiệp, rồi nhờ một người bạn đủ tuổi làm giúp lý lịch và xin vô làm việc tại Khu chế xuất. Công việc nhọc nhằn, lương ít nhưng cô cảm thấy vui và thanh thản trong lòng, không phải sống trong tâm trạng nơm nớp như trước kia. Cô đang dành dụm tiền để gởi về quê, không ngờ chuyện không hay lại xảy ra. Huệ bỗng nhớ tới Hoạt, người yêu cô, nếu biết chuyện này ảnh chẳng vui sướng gì.
Mặc dù không đi làm nhưng Nhành vẫn giữ thói quen dậy sớm. Cô tắm rửa, giặt giũ, rồi đem tất cả lên phơi phóng ngoài ban công. Lúc này Ngân đã dậy từ lúc nào đang coi kiếng chải đầu. Nhành xách quần áo đi ngang chỗ Huệ đang nằm. Nước nhểu giọt xuống mặt làm Huệ tỉnh giấc, cô khẽ cựa mình rồi mở mắt ra rồi cằn nhằn:
- Mới vừa chợp mắt. Để em ngủ mà chị Nhành, sao phá em hoài vậy? .
Nhành cười:
- Dậy đi đồ quỷ. Bộ tính ngủ trừ cơm hả? Dậy kiếm thứ gì nhét vô bao tử rồi kiếm chuyện gì đó động đậy tay chưn để hoàn thành phận sự làm người trong một ngày. Dậy đi!
Nhành móc hai bộ đồ treo lên thanh sắt bắc ngang tòn ten dưới mái nhà rồi xoay người vô phía trong nói với Ngân:
- Lấy cho tao bộ đồ trong tủ.
Ngân mở tủ, hỏi:
- Chị lấy bộ nào?
- Bộ đồ đàn ông treo trên cái móc màu xanh đó, thấy chưa?
- Thấy rồi – Ngân đáp và lấy làm lạ :- Ủa trong nhà toàn là phụ nữ sao lại có đồ đàn ông ở đây?
Ngân lôi ra ngắm nghía: một chiếc áo sơ mi dài tay màu mận chín, lồng bên trong là chiếc quần Âu màu đen bóng được ủi có ly, bên

trên cùng mắc sẵn một cái quần lót màu xám chì. Tất cả còn rất mới. Ngân không dấu vẻ ngạc nhiên:
- Nhà mình có đàn ông sao không ai nói cho em biết?
Huệ xoay người nằm ngửa, miệng cười cắm cắt :
- Bà Ngân này sao thiệt thà quá, không biết! Có vậy mà cũng không hiểu!
Nói xong Huệ lồm cồm ngồi dậy, đôi mắt sưng húp vì thiếu ngủ. Giải thích:
- Trong nhà toàn là đàn bà con gái phải treo thứ này để xí gạt mấy con dê xồm thích ăn bông so đũa! Coi vậy, mà có hiệu quả ghê lắm. Từ ngày treo bộ đồ này lên chẳng có con ma nào dám léo hánh. Chẳng bù trước kia mỗi khi tan ca, về nhà là y như rằng có mấy cái đuôi bíu theo tò tò, bực mình chịu không nổi.
Ngân gật gù, vỗ tay bộp bộp:
- Hay thiệt đó. Có thể coi đây là một phát minh sánh ngang với thuyết tương đối hẹp của nhà vật lý học vĩ đại Anhxtanh!
Huệ thu xếp mùng mền vô một góc rồi đi đánh răng, rửa mặt. Chừng mười phút sau, cả ba ngồi chòm nhom dưới nhà, ăn bánh mỳ chấm đường. Bên cạnh là ấm trà lợt nhớt. Nhành kết thúc miếng bánh cuối cùng vô miệng rồi đưa hai tay đập đập vào nhau:
- Tao tính vầy, mỗi đứa đi một hướng tìm việc làm, nếu có được thông tin gì mới thì phải báo ngay, còn không thì ai lo phận nấy. Ai về sớm thì đi chợ nấu cơm, bơm nước. Mấy bữa rày nước chảy yếu xìu phải thường xuyên thăm chừng mới mong có đủ nước xài. Tao sắp bị " bật đèn đỏ " không có nước thì chết sướng hơn, tất cả nghe rõ chưa?
Huệ hỏi nhát gừng:
- Chị định đi đâu? Kiếm công việc gì?
- Mày hỏi tao tao biết hỏi ai? – Nhành trừng mắt nói lớn:- Có lẽ nên kiếm mấy đứa bạn cũ, may ra buồn ngủ gặp được chiếu manh.
Huệ gật đầu cho là ý hay. Ngân băn khoăn. Hai bàn tay cứ ngọ ngoạy. Lo lắng hiển hiện trên gương mặt. Nhành nói:
- Mày mua tờ " Lao Động ". Ở trỏng thường xuyên có mục rao vặt tuyển người. Rút bài học lần trước đừng lờ ngờ tới mấy Trung tâm mà tiền mất tật mang.

Xong xuôi, ba cô gái dắt ba chiếc xe đạp đi tà tà ra khỏi con hẻm. Từ chỗ ở của mấy chị em ra đến lộ chính phải qua bốn cua hẻm ngoằn ngoèo. Mấy gã thanh niên đang ngồi chật nứt trong quán cà phê thấp tè gần chợ, thò đầu ra nói đuổi theo:
- Mấy em ơi, đi đâu vậy? Cho tụi anh quá giang nghen!
- Em gì cao cao đó ơi! Cặp ngực của em làm anh tăng xông máu!
- Em ơi em, anh thề đã yêu em ngay lần đầu tiên gặp gỡ, thằng nào nói láo chó dại cắn nó!
Nhành cúi mặt. Bấm tay ra hiệu cho mọi người dắt xe đi thẳng. Ra tới lộ chính cô nói:
- Bọn họ rặt một lũ vô công rỗi nghề cả ngày chỉ biết đàn đúm, nhậu nhẹt rồi chọc ghẹo đàn bà con gái. Tao thà đói tình tới chết cũng không dính vô đám đầu bừa, răng bựa đó, hai đứa tụi bây cũng phải lưu ý tránh xa!
Huệ trề môi, nói:
- Mấy thằng cha vô tích sự đó có cho xách dép em còn không chịu nữa là. Phải cỡ như anh Hoạt của em..
Nhành cự nự:
- Mày lúc nào cũng " anh Hoạt !" , " anh Hoạt! " . Đói tới nơi rồi còn không lo!
Huệ cụt hứng. Ba cô lên xe. Ngân bên mặt. Còn Nhành và Huệ đi về bên trái. Đi đến ngã tư Nhành vẫy tay chào Huệ rồi mỗi người tách ra mỗi hướng khác nhau. Đi được một đoạn Nhành bỗng thấy Huệ hơ hải rượt theo:
- Chị Nhành đưa em vài ngàn dằn túi, lỡ đụng bánh tráng còn có tiền đền!
Nhành chép miệng thò tay vô túi áo lôi ra cọc tiền được giấu sau mấy lớp ny lon. Mới đầu Nhành tính đưa năm chục nhưng bỗng đổi ý đưa tờ mười ngàn:
- Đưa nhiều mày xài nhiều, bây nhiêu đủ rồi!
Huệ cầm tiền đút vô túi áo. Cằn nhằn:
- Tiền em gởi mà chị làm như của bố thí không bằng!
Xong xuôi cả hai hối hả hòa vào dòng người rộn rịp trong buổi sớm mai.

Như Lục Bình Trôi

Chương 8

Ngân lần theo địa chỉ tuyển người ghi trên tờ " Lao Động ". Vòng vo gần một tiếng đồng hồ mới mò ra. Té ra địa điểm không xa lắm chỉ mất khoảng mười lăm phút đạp xe là tới nơi, nguyên do Ngân không thuộc đường nên mới trễ nải như vầy . Đến nơi đã thấy mấy chục người xếp hàng rồng rắn trước cổng Công ty. Ai nấy đều tỏ vẻ bồn chồn không yên. Cô hơi thất vọng vì cứ đinh ninh mình sẽ là một trong những người đầu tiên, vậy mà...Không hiểu sao họ lại nhanh chưn quá trời! Cô lẹ làng gởi xe, đứng xếp hàng. Dòng người mỗi lúc càng đông. Chỉ tiêu tuyển chỉ có ba mà người xếp hàng đã lên đến gần trăm! Có nghĩa là một chọi hơn ba chục! Cảm thấy thất thế, Ngân hỏi thăm chàng thanh niên đang đứng trước mình:
- Anh ơi, người ta có đòi hỏi những tiêu chuẩn quá khắc khe không?
Anh này trả lời mà mắt không rời khỏi cuốn " StreamLine English" màu tím than. Bên dưới có ghi dòng chữ " directions ":
- Găng lắm. Tôi là dân thành phố có bằng cử nhân kinh tế đối ngoại, Anh văn bằng xê, vi tính văn phòng.. vậy mà thi tuyển lần nào cũng trợt vỏ chuối! Xếp hàng cầu may thôi, ít hy vọng lắm, bởi vì người ta cứ đòi hỏi phải có kinh nghiệm. Kinh nghiệm ở đâu chớ, không đi làm thì lấy đâu ra kinh nghiệm. Đúng là đánh đố!
Nói xong, anh ta lẩm nhẩm một tràng tiếng Anh như tụng kinh.
Ngân khẽ thở dài ngao ngán. Người ta bằng này bằng nọ mà không ăn thua, mình chỉ là dân nhập cư , bằng cấp lại không bằng ai làm sao có cửa chen chưn?
Trời nắng gắt. Dòng người từ từ nhích lên phía trước trong ồn ào, xô đẩy và mất trật tự. Những người lúc bước vô xăng xăng xái xái bao nhiêu thì khi từ phòng giám đốc bước ra xuôi xị xuôi lơ bấy nhiêu. Một cô đeo kiếng cận đôi mắt đỏ hoe, cắm đầu bước đi như

chạy, suýt nữa đâm vô mấy người đang đứng xếp hàng. Anh sinh viên khi nãy bước ra bằng thái độ hậm hực, dòm Ngân nói:
- Tôi nói có trật đâu! Phen này chắc kêu bà già sắm cho chiếc Wave Tàu chạy xe ôm thôi! – Đoạn anh ta liệng cuốn sách vô thùng rác rồi cắm đầu đi một nước.
Thấy cảnh như vậy Ngân nản lòng muốn bỏ cuộc. Đầu nghĩ thế, nhưng chưn thì cứ nhích lên phía trước một cách vô thức. Bên trong phòng chờ có máy lạnh chạy vù vù. Gã nhân viên có hàm râu cá chốt hất hàm ra lệnh mọi người không được nói chuyện riêng, rồi xướng tên từng người được vô phỏng vấn (đáng lẽ sau anh thanh niên là đến lượt Ngân nhưng cô bị mấy người chen ngang). Nghe kêu tên mình, cô cảm thấy đầu gối mình run lên, mồ hôi rịn ra ướt cả lưng áo. Cô cố trấn tĩnh bản thân, đừng sợ hãi dữ vậy. Có ai ăn tươi nuốt sống mình đâu. Nào, hãy can đảm lên!
Giám đốc là người nước ngoài, dáng người thấp đậm, săn chắc. Ông ta ngả người trên chiếc ghế dựa bọc nhung. Trước mặt là ly cà phê bự bằng ly bia. Ngân hơi thiếu tự tin, ngồi xuống chiếc ghế trống đối diện. Ông ta nhấp một ngụm lớn cà phê, vừa nhìn Ngân cất giọng sang sảng (bằng tiếng Anh):
- Hoan hô cô đã đến với Công ty của chúng tôi!
- Chào ông – Ngân đáp lại cũng bằng anh ngữ.
- Trước khi đến đây cô đã hiểu gì về Công ty của chúng tôi? – Những ngón tay vô cảm gõ nhịp lên mặt bàn.
Ngân luýnh quýnh không biết trả lời như thế nào, cô chỉ biết một ít thông tin đăng trên báo, Công ty có vốn một trăm phần trăm nước ngoài, chuyên kinh doanh hàng trang trí nội thất, ngoài ra chẳng biết được gì thêm.
Thấy cô ngồi im không cục cựa, ông giám đốc thoáng lộ vẻ thất vọng, tuy nhiên ông cũng hỏi thêm:
- Cô có sách lược nào khả thi để những sản phẩm nội thất còn mới mẻ của chúng tôi tiếp cận với thị hiếu khắc khe của người Việt Nam?
Ngân bí rì, lóng nga lóng ngóng một cách đáng thương trên ghế dựa bọc nhung như một học sinh không thuộc bài trước ánh mắt nghiêm khắc của thầy chủ nhiệm khó tánh. Cặp mắt hai mí cúi

xuống đôi guốc cao gót. Hơi nóng dồn lên tận mang tai. Đỏ rần… Cuối cùng ông giám đốc khẽ cười nhếch mép rồi vung cánh tay lông lá một cái thật điệu hệt như nhạc trưởng chỉ huy dàn hợp xướng ra hiệu chấm dứt cuộc phỏng vấn:
- Chúng tôi lấy làm tiếc! Có lẽ cô chưa sẵn sàng đến với Công ty. Hy vọng gặp cô vào lần khác. – Đoạn ông ta nhìn anh chàng râu cá chốt, hếch cổ một cái:- Nào, xin mời người kế tiếp!
Ngân te tái bước ra, mặt cúi gầm xuống đất không dám dòm ai. Cánh cửa khép lại phía sau Ngân vẫn nghe những lời giễu cợt đuổi theo như roi quất. Cô trách mình đã quá chủ quan, vốn liếng chẳng có gì mà cũng đem ra thi với thố!
Trong khi chờ tín hiệu đèn xanh để đi tiếp Ngân bỗng thay đổi ý định, thay vì đi thẳng về nhà, cô lại rẽ trái hướng về chỗ trọ của Hà. Thật tình, Ngân cũng chẳng trông cậy vào sự giúp đỡ của Hà, bởi vì bản thân Hà cũng đang gặp khó khăn như cô. Đầu thì nghĩ vậy, nhưng đôi chưn cứ đạp vù vù. Chiếc áo trắng của cô như tan vào trong nắng.

Như Lục Bình Trôi

Chương 9

Trong vòng buổi sáng Nhành đã gặp ba người bạn cùng quê. Họ cũng chẳng khá hơn cô là mấy. Hai người là công nhân Xí nghiệp sản xuất giày đang nghỉ xã hơi chờ việc, người kia thất nghiệp nằm co cả tháng chưa kiếm được công ăn chuyện làm, đang tính đường về quê. Bạn bè lâu ngày gặp nhau, mà mặt mày đứa nào đứa nấy cũng nhăn nhó như cái bị rách! Cả buổi chỉ nghe toàn tiếng than vắn thở dài, kêu trời gọi đất bắt sẩu mình! Nản quá! Nhành đành phải về sớm không kịp ăn bữa cơm trưa mọi người đã chuẩn bị:
- Sao vìa sớm vậy? Ở lại ăn cơm cái đã! Bộ chê cơm nhà nghèo hả?
Nhành đành nói dối:
- Mình trực nhớ một chuyện quan trọng cần phải giải quyết, thôi để khi khác.
Nói xong, Nhành đạp xe một mạch không dám quay đầu lại. Ra khỏi con hẻm nhớp nhúa, đọng nước, cô phân vân không biết đi đâu, làm gì, trong khi đó bụng cứ réo lên đòi ăn. Cô nghĩ thầm, hay là về nhà, kiếm mấy hột cơm nguội dằn bụng, đánh một giấc cho sảng khoái rồi tính tiếp, cái bao tử " tra tấn " dữ quá! Nhưng rồi cô nhanh chóng gạt ý nghĩ " hưởng thụ " đó ra khỏi đầu. Nước đang ngập đến chưn mà còn nghĩ đến chuyện ăn ngủ thì quả là lẩn thẩn! Thôi thì cứ đi cái đã. Thỉnh thoảng trong lúc đi đường, tình cờ Nhành bắt gặp những tấm bảng cần tuyển người ở các hàng quán, tiệm buôn...Vừa đạp vừa ngó dáo dác. Cầu may. Nhưng đạp đến muốn rụng cặp giò mà chẳng có gì. Khi Nhành ngửng mặt lên thì mới phát hiện đang ở một nơi hoàn toàn lạ hoắc mà cô chưa từng đặt chưn đến. Lúc này là giữa trưa nắng chang chang. Con đường bốc khói. Lớp nhựa đường nóng chảy dính vô vỏ xe đạp. Cái đói , cái khát buộc cô phải dừng lại trước quán cơm bình dân tồi tàn, nằm nép mình khiêm tốn bên cạnh tòa cao ốc mấy chục từng.

Quán đông nghẹt, không còn một chỗ trống. Thấy đông nên ngại, cô co chưn trả pê đan, lấy đà định đạp tiếp thì bà chủ quán từ trong xăng xái bước ra, nắm đuôi xe kéo lại:
- Nắng nôi như vầy đi đâu cho cực! Vô ăn cơm, nghỉ chưn một chút rồi hẳn đi. – Đoạn chị ta dẫn Nhành tới chỗ trống bên gốc cây dầu rồi nói:- Em cứ đứng đây để chị biểu tụi nhỏ kê thêm cái bàn.
Một thằng bé đen nhẻm như củ tam thất, ốm cà tong cà teo tóc cháy nắng lẹ làng lấy cái bàn xếp dựng dưới gốc cây, xách tiếp chiếc ghế mủ dơ hầy đặt bên cạnh đó rồi giương cặp mắt một mí dòm cô:
- Ăn gì? – Thằng nhỏ nói cộc lốc cứ như của bố thí không bằng.
- Cơm cá kèo kho. Có nước đá hôn cho một ly, khát quá!
Nó đứng tại chỗ, day mặt vô bên trong, đưa tay bắc loa kêu lớn:
- Một cơm cá kèo kho! Mang ca nước đá!
Lanh lẹn chẳng kém gì thằng " củ tam thất " một cô bé dáng vẻ nhà quê bưng ra dĩa cơm đặt cộp lên bàn. Rồi xây qua bàn kế bên lấy ca nước trà đá đóng bợn vàng khè. Nhành uống liền hai ca. Nước lạnh ê chưn răng. Đã quá! Trên dĩa cơm cá kèo còn có thêm vài lát dưa chuột cắt mỏng và trái ớt hiểm đỏ chót. Nhành lấy muỗng gạt trái ớt ra ngoài rồi bắt đầu ăn. Nóng nực gặp món khô khó nuốt, Nhành kêu thêm chén canh cải bẹ xanh nấu với tôm khô.
Lúc này khách khứa trong quán đã vãn bớt, bà chủ quán tranh thủ lấy chiếc khăn choàng ngang cổ lau mồ hôi dầm dề trên gương mặt đỏ phừng. Vạt khăn thò vô thau canh. Đang cắm cúi ăn Nhành bỗng thấy một đôi chưn mang guốc cao gót có quay hậu màu xanh da trời đứng cách mình chừng mấy thước. Lúc đầu Nhành không để ý nhưng cái chưn mặt bỗng co lên vít nhẹ, một hòn sỏi nhỏ văng về phía cô. Ngửng mặt lên và bắt gặp một gương mặt quen quen đang nhìn mình cười mủm mỉm. Sau một hồi ngờ ngợ Nhành nói như reo:
- Con Hường phải không? Đồ quỷ! Vậy mà nãy giờ không chịu lên tiếng!
Hường bật cười khanh khách, sà xuống ngồi bên cạnh:
- Mày còn nhận ra tao à? Vậy mà tao cứ tưởng mày lo làm giàu mà quên hết bạn bè rồi chớ.

Nhành và Hường cùng huyện nhưng khác xã. Cả hai cùng lên thành phố lập nghiệp và đã từng ở chung chỗ trọ trong một thời gian. Thật tình Nhành không thích Hường vì Hường tính tình đành hanh làm biếng, lại có tật táy máy tay chưn, hễ thấy thứ gì ưng ý là thó làm của riêng. Thời gian đầu hai người làm chung tổ hợp sản xuất thú nhồi bông. Nhành chăm chỉ, khéo tay, kiếm tiền cũng bộn bộn. Còn Hường vốn ham chơi hơn ham làm nên chẳng bao giờ đủ ăn. Nghĩ tình chị em cùng cảnh nên Nhành ra tay bảo bọc và hết lời khuyên Hường nên chí thú với công việc. Con nhà nghèo đừng học đòi tiểu thơ!
Nhưng Hường chẳng chịu thay đổi mà cứ lợi dụng vào lòng tốt của người khác. Giận quá, Nhành thẳng thừng:
- Ai cũng đã lớn chồng ngồng hết rồi nên tự lo liệu bản thân mình, đừng dựa dẫm vô người khác như ký sinh!
Đang nhai cơm lập tức Hường phun ra và đứng dậy:
- Mới cho được vài bữa cơm bố thí mà đã lên giọng! Hãy đợi coi mèo nào cắn đuôi mèo nào!
Nói xong, Hường cuốn đồ đạc, te tét bước đi mà không một lời từ biệt. Thời gian thấm thoắt đã gần ba năm, đôi lúc nghĩ lại Nhành cảm thấy ân hận về cách cư xử thiếu nhã nhặn của mình. Cô cứ tưởng Hường đã về quê, bởi một người như Hường khó mà thích hợp với cuộc sống xô bồ xô bộn ở thành phố. Vậy mà..
- Làm gì mà cứ trầm ngâm như con thầy bói?
Hường liến thoắng cắt ngang suy nghĩ của cô. Lúc này, Nhành mới ngó kỹ cố nhân. Giọng nói. Trang phục hiển hiện sự thành đạt.
- Lúc nãy chạy xe ngang qua, tao mày mạy in như là mày. Chạy một đoạn liền quay đầu trở lại, ngó kỹ hơn, thì đúng là mày thiệt. Quả đất tròn có khác! – Nói xong Hường bỗng cười ré lên.
- Nè, mày không đánh cướp nhà băng hay buôn hêrôin đó chớ? – Cuối cùng Nhành cũng thốt lên một câu nói giỡn để che dấu sự lúng túng của mình.
- Eo ơi, mày nói nghe ghê quá! Cuộc sống này vô cùng tươi đẹp, tao đâu có ngu làm chuyện tày trời đó để có ngày phải " dựa cột! ".
Nhành lấy muỗng vét những hột cơm cuối cùng, uống thêm nửa ca trà đá rồi xây mặt về phía Hường. Nói bằng giọng nửa thiệt nửa

giỡn:
- Mày đừng nói với tao là mày làm cave hay gái bao nhá. Bạn bè tao thiệt lòng, tao nhổ nước miếng vào loại người đó, cho dù có dát vàng lên người tao cũng cứ coi khinh!
Hường quẳng cái nhìn chọc ghẹo về phía Nhành , đôi môi cong lên khinh dễ:
- Mấy năm không gặp, tật nói xóc óc của mày vẫn chưa chịu chừa! Mày coi thường bạn bè quá!
Hai người ngồi nói chuyện một lúc, Hường đề nghị:
- Nhà tao cũng ở gần đây thôi mày tới chơi cho biết. Bạn bè mấy năm không gặp thiếu gì chuyện để nói.
Nhành gật đầu cái rụp. Hường ấn nút đề chiếc Majesty. Êm ru. Rồi một tay điểu khiển xe, tay kia đẩy chiếc xe đạp chạy bon bon. Đi chừng vài trăm mét, hai chiếc xe quẹo vô con hẻm cụt và dừng lại trước sân một ngôi nhà đẹp đẽ có hàng rào bao quanh. Hường tắt máy, mở cửa rồi nhường lối cho Nhành bước vô. Hường nói cầu cao:
- Mày thấy cái " ổ chó " này có được không?
Cái " ổ chó " của Hường rộng chừng sáu chục mét vuông, được xây cất theo lối hiện đại, nội thất trang trí toàn là những thứ sang trọng, mắc tiền. Tất cả được sắp đặt một cách ngăn nắp có thẩm mỹ.
Nhành trầm trồ:
- Nhà đẹp quá! Tiền mướn chắc mắc lắm hả?
Hường cười:
- Thuê mướn gì, nhà này tao mua và đứng chủ quyền hẳn hòi.
- Vậy sao? – Nhành thốt lên ngạc nhiên, đôi mắt trợn tròn nhìn Hường khâm phục. Cả đời cô cho dù có nằm mơ cũng không bao giờ dám nghĩ đến chuyện sở hữu một ngôi nhà đẹp mã như vầy.
Hường vô bên trong thay bộ đồ ngủ tơ tằm trơn bóng màu mỡ gà trông rất thanh lịch, rồi lại tủ lạnh lấy mấy lon " Sài Gòn " mời khách:
- Mày xài tạm thứ này, tao không quen dùng nước ngọt!
Nhành cầm lon bia nhấp một ngụm. Hường lại lấy ra dĩa nho Mỹ chín mọng đặt lên bàn rồi cầm lon bia tu một hơi hết sạch. Thấy

Nhành tỏ vẻ sửng sốt, Hường cười, nói:
- Ăn nhằm gì, sức tao có thể nốc cả thùng hai mươi bốn lon!
Đoạn Hường cầm chiếc remote bật giàn hifi. Bản hòa tấu " love story " phát ra từ cặp loa Pioneer đặt trên tủ buýt phê. Hường chỉnh âm điệu du dương vừa đủ nghe, rồi ngoảnh mặt về phía Nhành, hỏi bằng giọng kẻ cả:
- Lúc này làm ăn sao rồi? Chắt chiu, hà tiện, lại " cày hùng hục " như trâu dễ chừng mày đã có tiền tỉ trong nhà băng!
Nhành vừa nói vừa cười:
- Chà, có tiền nói năng mạnh miệng quá ha! – Nhành im lặng một lúc rồi nói thấp giọng:- Tao thất nghiệp rồi, đang tính xin mày một chưn lau nhà, rửa chén đây!
Hường khui thêm lon nữa, tu ừng ực rồi đặt lên bàn:
- Công chuyện thì không thiếu, nhưng mày có gan không?
Nhành thấp tha thấp thỏm trên bộ xa lông:
- Việc gì tao cũng làm miễn là không trái với đạo đức là được.
Hường nhăn mặt, đánh xì một cái đến đỗi bia bắn ra bàn:
- Mày lúc nào cũng rào trước đón sau. Dòm kỹ đi, mặt tao đâu giống tội phạm mà mày cứ...
Nhành im lặng, cử chỉ bồn chồn. Hường bật cười bí hiểm, chờ cho Nhành gần như mất hết kiên nhẫn mới bắt đầu lên tiếng:
- Nói ra chắc mày không tin, tao được như ngày hôm nay là có công của mày!
Nhành ngồi thừ người nhìn bạn tỏ vẻ áy náy :
- Thôi mà, đừng nói móc họng nữa. Chuyện cũ qua rồi nhắc lại làm gì!
Hường đưa tay đập nhẹ lên vai Nhành, trợn mắt nói lớn:
- Tao nói thiệt mà mày cứ nghĩ tùm lum. Chuyện là như vầy..
 Hường lấy thêm mấy lon bia, khui " bốp " một cái rồi đưa cho Nhành:
- Lâu ngày không gặp phải uống cho thiệt say. Ngày nào tao cũng uống với bao người xa kẻ lạ chẳng hứng thú gì cả, có bạn có bè đối ẩm uống mới vui.
- Nào cụng lon!
Hường dốc ngược cái lon , liệng xuống gầm bàn rồi tiếp tục câu

chuyện bằng chất giọng kim cộng hưởng với hơi men.
...Bữa đó giận Nhành quá Hường bỏ đi. Thiệt tình lúc đầu cô chỉ tính quanh quẩn đâu đó tới chừng nào tan hết cục giận thì về nhà. Ở cái thành phố xa lạ này ngoài Nhành ra Hường chẳng quen ai khác. Lúc đầu cô ra công viên ngồi hóng mát. Nhìn người ta sum vầy, hạnh phúc mà tủi thân mình. Cũng là con người với nhau cả sao ông trời ưu ái người này, bỏ rơi người kia? Hường giận bạn bè rồi giận luôn cả ông Trời! Nếu có ổng trước mặt nhứt định cô sẽ túm lấy cổ áo lão Trời già mà hỏi cho ra lẽ! Nhưng Trời thì ở tuốt trên cao đang còn mê mết với Hằng Nga, tiên nữ, đâu có thời giờ để ngó ngàng chuyện dưới trần gian! Cứ thế, Hường ngồi lì ở đó đến chập tối thì thấy đói và khát. Thế là cô đi lang thang định kiếm một quán ăn bình dân nào đó để giải quyết cái bao tử trống không. Nhưng ngặt nỗi, chỗ này là khu giải trí cao cấp với những nhà hàng, khách sạn, khu giải trí thượng lưu dành cho những kẻ thừa tiền lắm của. Cô đứng tần ngần trước nhà hàng " Đồng Quê" , mắt dòm trân trối vô phía bên trong. Bãi giữ xe nằm bên hông nhà hàng đông nghịt các loại ô tô đời mới mà cô chỉ có dịp nhìn qua catalo, trên tivi hay các trang quảng cáo mà thôi. Hường nép người vô xó tối, lén lút như con trộm nhìn thiên hạ chén chú chén anh, cụng ly chan chát , rượu chảy như suối, thịt chất từng mâm cao như núi mà thèm chảy nước miếng! Lúc ấy trong túi còn được vài trăm, đây là số tiền dành để phòng thân khi chẳng may gặp chuyện bất trắc cho dù túng thiếu đến mấy cô cũng không dám đụng đến. Bài học con Hoa còn rành rành trước mắt, chỉ vì không tiền mổ ruột thừa mà sớm làm bạn với trùn đất. Hường đứng ở đó một lúc lâu. Cái đói cộng thêm nỗi hận đời đã lấn át cả lý trí. Sẵn tiền cô liều mạng. Cũng đàng hoàng ngồi gác chưn chữ ngũ như ai, cô kêu liền ba món: thịt nai nướng, heo rừng xào lăn, nhím rô ti và mấy lon " bản lãnh đàn ông". Gã bồi bàn vừa bày các thứ ra bàn vừa nhìn Hường bằng đôi mắt của sinh vật đến từ hành tinh khác. Cô liệng cho gã mấy tờ bạc lẻ, gã lập tức thay đổi bộ mặt kính cẩn khúm núm trong rất tức cười. Đã chơi thì chơi cho đáng không để thiên hạ cười. Hường gắp từng miếng thịt cho vô miệng, nhấm nháp từng ngụm bia, cứ thế bữa ăn kéo dài từ lúc chập tối đến gần

mười giờ đêm! Lúc này trong nhà hàng đã bắt đầu thưa khách. Mấy thằng đàn ông đầu hói, bụng bự say be bét kéo khóa quần, tè bậy vô mấy bồn hoa vừa ư ử hát mấy câu vọng cổ! Trong lúc cô cố thanh toán nốt mấy miếng thịt rừng và lon bia cuối cùng thì bất ngờ một chiếc xe hơi bốn chỗ ngồi màu cà phê sữa từ bên ngoài cua nửa vòng rồi đậu ngay cạnh Hường đang ngồi, thậm chí suýt nữa húc đổ cái bàn. Từ trên xe một người đàn ông có gương mặt nhăn nhó, thảm não rất khó đoán tuổi bước xuống, ông ta gieo người nặng nề xuống chiếc bàn kế bên và kêu hẳn một thùng bia, cùng vô số mồi nhắm đủ cho sáu người no nê! Mồi màng thì nhiều nhưng ông ta không hề động đến, mà uống hết lon này đến lon khác, thỉnh thoảng giương đôi mắt sầu thảm hướng về phía Hường, không hiểu sao lúc ấy cô không hề có cảm giác sợ hãi mà ngược lại còn lấy đó làm thích thú nữa là đàng khác, có lẽ là do chất xúc tác của bia, Hường cũng nhìn ông ta bằng ánh mắt vừa khêu khích vừa mơn trớn. Bỗng ông khách lảo đảo đứng dậy, tiến về phía cô và đưa ra một lời đề nghị:

- Cô có thể ngồi uống với tôi được không?

Tuy đầu óc đã hơi xà quần nhưng Hường vẫn còn đủ tỉnh táo để phán đoán, đánh giá vấn đề một cách nghiêm túc. Trong thâm tâm cô nghĩ, có lẽ ông ta tưởng cô là gái bia ôm, cave hay tương tợ như vậy nên mới có một yêu cầu khiếm nhã như thế. Cảm thấy bị xúc phạm ghê gớm, Hường ngó thẳng vô mắt Khách, nói khít qua kẽ răng:

- Nhìn ông cũng ra dáng là dân có học, sao đánh giá người khác thấp kém như vậy? Tui cảnh cáo ông!

Khách thoáng lúng túng rồi rất nhanh ông ta lên tiếng xin lỗi và giải thích vì sự hiểu lầm trên:

- Tôi hoàn toàn không xấu như cô nghĩ, xin cô hiểu cho. Chỉ cần nhìn cách ăn mặc tôi có thể đoán ra cô là người như thế nào. Nói thật, tôi bị cú sốc trong công việc định tìm rượu để giải sầu, nhưng uống một mình thì càng buồn thêm. Rượu phải có người đối ẩm, vì vậy..

Hường đang buồn, khách cũng gặp phiền muộn, hai nỗi buồn cộng hưởng có thể tái tạo niềm vui? Hoặc ít ra cũng san sẻ phần nào nỗi

cô đơn. Thế là cô thay đổi thái độ gật đầu đồng ý.
Vừa nhâm nhi vừa tâm sự, Hường mới biết Khách có học vị thạc sĩ, là giám đốc một công ty có tầm cỡ trong thành phố. Kiếm tiền như nước.

- Hãy kêu tôi bằng anh cho thân mật. Tôi hứa sẽ không xúc phạm đến em và không đụng tới người em cho dù là cọng lông chưn.

Thế là uống và uống! Câu chuyện bắt đầu từ đời cộng sản nguyên thủy cho đến khám phá sao Hoả, sao Kim! Đi từ thơ ca lãng mạn cho đến thứ ngôn ngữ chợ trời! Cứ thế bay vèo cả thùng bia lúc nào không hay. Lúc này đã gần hai giờ sáng. Khách dòm Hường, gật đầu thán phục:
- Em có tửu lượng rất tuyệt! Hôm nay, uống như vậy là đủ. Ngày mai tôi mời em uống tiếp có được không?
Hường gật đầu cốt để cho ông ta vui lòng chớ kỳ thực còn lòng dạ nào nghĩ đến chuyện đàn đúm nhậu nhẹt. Khách kêu thanh toán và hào phóng trả luôn phần của cô. Nhìn cái hóa đơn dài như sớ Táo quân mà phát nóng lạnh! Với số tiền này ông bà già ở dưới quê cày cật lực trong một năm cũng không thể nào có được. Xong xuôi, Hường xách đồ đạc bước xiểng niểng ra cửa thì Khách kêu lại và chìa ra mấy tờ giấy bạc loại lớn:
- Đây là tiền công của em!
- Cái gì? – Hường tròn mắt ngạc nhiên pha lẫn giận dữ :- Đã nói là tui không phải là loại người như ông nghĩ!
Đợi cô trút hết cơn thịnh nộ, khách từ tốn nói:
- Anh hoàn toàn không có ý đó. Đây là tiền trả công lao động của em. Làm giám đốc, mỗi giờ anh kiếm được có khi lên đến tiền triệu. Em đã ngồi với anh bốn giờ, anh trả cho em bốn trăm ngàn không biết có được không?
Hường lắc đầu từ chối. Ông khách nhăn nhó một cách khổ sở, nói:
- Em phải lấy vì đó là thành quả lao động của em! Anh là nhà doanh nghiệp luôn muốn mọi thứ phải rạch ròi sòng phẳng! Em giúp anh khuây khỏa, anh trả công là điều hợp lý không ai nợ nần ai. Nếu em không nhận, có nghĩa là em đã khi dễ anh!
Cực chẳng đã Hường phải cầm. Ông khách hớn hở ra mặt, chìa tay

cho cô bắt và nói:
- Năm giờ ngày mai em đợi anh ở đây , chúng ta sẽ tiếp tục hợp tác nhé!
Khách về, Hường mới thấm say thiếu điều lết đi không nổi. Đêm đó, cô ngủ ở khách sạn bình dân cách " Đồng Quê " chỉ vài chục bước chưn. Cho đến giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh dậy, mình mẩy ê ẩm như ai dần. Trong đời cô chưa bao giờ uống nhiều như vậy. Sau khi tắm rửa, ăn uống qua quýt, Hường định về nhà nhưng trong bụng vẫn còn giận nên cứ dùng dằng không quyết, rồi nhớ đến lời hẹn với ông khách trong lòng cảm thấy ngần ngại không yên. Dù sao ông ta đã cư xử quá tốt với mình lẽ nào mình lại thất hứa. Và thế là Hường quyết định gặp ông ta thêm một lần nữa.
Nhành đột ngột chen ngang câu chuyện:
- Mày liều mạng quá! Rủi ổng rắp tâm thủ đoạn thì biết tínhsao?
Hường im lặng gật đầu tán đồng rồi nói:
- Tao cũng có ý nghĩ như mày nhưng bằng trực giác , tao thấy khách không phải là người xấu. Người ta có thể lừa dối bằng cử chỉ, lời nói nhưng ánh mắt thì không thể. Vả lại giàu có, hào hoa như ổng lấy người mẫu còn được nữa là, thèm khát gì đứa đầu đường xó chợ như tao. Nói thiệt, nếu ổng mà ngỏ lời thì lập tức tao gật đầu mừng húm!
Nhành im lặng ra chiều suy nghĩ. Hường kể tiếp: Đúng năm giờ cô có mặt thì thấy khách đã ngồi đợi sẵn. Hôm nay trông thần sắc ông ta tươi tỉnh hơn rất nhiều. Lại kêu bia và thịt rừng. Ông ta chỉ hỏi cô tên gì, bao nhiêu tuổi ngoài ra không hỏi thêm gì nữa. Cả buổi chỉ toàn tán chuyện bao đồng vô thưởng vô phạt. Đến tận mười hai giờ đêm cả hai mới ba chùm ba chán ra về. Khách đưa cho Hường bảy trăm ngàn tiền công. Cô cầm tiền mà không còn cảm thấy ngượng ngùng như hôm qua, điều này làm cho khách càng thêm vui. Cô quyết định thối lại cho ông khách hai trăm.
Khách ngạc nhiên:
- Sao vậy em?
- Em khuyến mãi! Mỗi giờ một trăm nhưng đến giờ thứ tư trở đi em chỉ tính bằng năm mươi phần trăm!
Khách ngẩn người một lúc rồi bật cười sang sảng và liên tục gục

gặc cái
đầu bờm xơm:
- Sáng kiến! Sáng kiến! Công ty của anh cũng có hình thức tương tự mua hai tặng một...hà..hà..- Khách ngưng cười đột ngột và nói nghiêm chỉnh:
- Em đã trở nên chuyên nghiệp rồi đó nghen! Có bao giờ em nghĩ đây là đây là một công việc thật sự và gắn bó lâu dài với nó không?
- Ô hay, đây cũng gọi là nghề nghiệp hả anh? – Hường vừa nói vừa cười :- Ngoài anh ra , chẳng lẽ còn có người khờ khạo đến nỗi quăng tiền qua cửa sổ?
Khách nói:
- Có đó! Nhiều nữa là đàng khác! Với kinh nghiệm của một người từng trải trong thương trường và các mối quan hệ anh hiểu rằng công việc này rất cần cho nhiều người – Khách nhịp giò, nói thêm:- Trước tiên em cần sắm cho mình chiếc di động, bộ trang phục công sở, vài thứ linh tinh khác và trang bị một số kiến thức nhứt định. Anh sẽ giới thiệu em vài địa chỉ. Bảo đảm em sẽ không bao giờ lo thất nghiệp!
Thế là từ hôm đó Hường bắt đầu kiếm sống bằng cái nghề nghe có vẻ kỳ cục, nghề " nhậu mướn ! " Và cũng nhờ nó mà cô mới " gặt hái " như vầy đây.
Hường kết thúc câu chuyện, đưa tay huơ huơ trước mặt, nhìn Nhành cười tít mắt:
- Có thể nói tao là người " khai sáng " nghề này. Và tao đã truyền nghề cho nhiều người khác nhưng bấy nhiêu chẳng thấm tháp gì. Dân nghèo thì cứ nghèo, còn cán bộ nhậu thì cứ việc nhậu. Chẳng vậy mà nhà dưỡng lão, trại mồ côi cùng các tụ điểm ăn nhậu đồng loạt mọc lên quá chừng! Tao chạy " xì khói " mà vẫn không thể nào thỏa mãn nổi " đơn đặt hàng " cứ tới tấp nên phải liên tục từ chối khéo. Nếu mày gật đầu, tao sẽ giúp một tay!
Nhành nói:
- Nghe mày kể mà tao không tin vô tai của mình nữa. Nghề gì nghe kỳ cục! Mà người ta mướn mình nhậu để làm gì ta?
- Để giao dịch, làm ăn hay là toan tính những điều ám muội!

Nhưng không phải ai cũng có thể nhậu được nên phải mướn! Mày ở thành phố đã năm bảy năm rồi mà cứ bơ ngơ báo ngáo ! Còn nhiều chuyện mà cho dù có nằm mơ mày cũng chẳng bao giờ tin nổi. Chẳng hạn như, tao có đứa bạn thất nghiệp lên thất nghiệp xuống, đói thiếu điều rã họng phải liên tục kiếm tao để xin " cứu trợ". Vậy mà gần đây nó làm ăn tấn tới. Gặng hỏi, nó mới chịu tiết lộ làm nghề...chậc, tao cũng không biết kêu là nghề gì cho đúng nữa, khó nói quá! Ừ, tạm chấp nhận là nghề " làm thân nhân " đi.
Nhành trố mắt hỏi lại:
- Nghề " làm thân nhân " là sao?
- Là là..ví dụ như có một gia đình không có con cháu muốn mướn người làm con, làm cháu, thậm chí làm vợ cho vui cửa vui nhà, xua đi cảm giác cô đơn nhứt thời hoặc có thể vì một lý do tế nhị nào đó như để giao dịch hoặc đối phó với một tình huống khó xử ...trong một thời gian nhứt định và với một số tiền được thỏa thuận. Chuyện đại loại là như vậy.
- Ồ, có chuyện đó nữa à? – Nhành thốt lên thất thanh.
Hường định nói tiếp thì chiếc điện thoại cầm tay trên bàn reo lên một hồi dài. Hường nhấc lên, bấm tách tách mấy cái rồi áp vô lỗ tai:
- A lô, phải tui đây. Tới ngay hả? Ừ, ừ chỗ nào? Tui biết rồi, hai mươi phút nữa tui sẽ có mặt.
Hường cúp máy, lật đật đứng dậy, vô trong lấy bộ quần áo mới. Rất tự nhiên, Hường thay đồ trước mặt Nhành:
- Mày thấy tao có đẹp hôn?
- Đẹp, đẹp lắm!- Nhành đáp mắt không rời khỏi thân hình trắng phau, nõn nà không miếng vải che thân của cô bạn cũ.
Giọng Hường chua chát:
- Vậy mà chưa có thằng nào chạm tới! Có lẽ bọn đàn ông sợ quơ nhằm con ma men!
Nói xong Hường thở hắt một cái thiệt mạnh. Nhành cựa mình sột soạt trên ghế. Hường gập người xuống xỏ guốc.
Nhành hỏi:
- Đi đâu vậy?
- Gặp thân chủ để trao đổi, trước khi bắt đầu công việc cần phải

biết mình đang tiếp xúc với ai, mục đích gì, để biết đường mà tính, rõ chưa con ngốc!
Nhành đứng dậy. Hường bươn bả dắt xe ra khỏi nhà và nói:
- Mày suy nghĩ kỹ đi rồi trả lời cho tao biết để tao còn liệu. Tánh của mày cố chấp cứ khư khư cái triết lý sống cũ rích, tao còn lạ gì. Mình chẳng phải dân đầu trộm, đuôi cướp, cũng không đĩ điếm , cave thì sợ cái đách gì. Thôi tao đi đây. Bữa nào rảnh rang nói chuyện nhiều hơn.
Hường đề máy. Chiếc Majesty lao vút ra hẻm . Nhành đứng ngẩn người một lúc rồi nhảy thót lên yên xe, đạp một hơi về nhà.

Như Lục Bình Trôi

Chương 10

Phân xưởng may bị cắt giảm gần một phần ba lao động nhưng chẳng vì thế mà mọi việc trở nên sáng sủa hơn. Sáng nay, tám mươi sáu công nhân có tay nghề giỏi, thuộc thành phần dễ sai dễ biểu tập trung tại phân xưởng để chờ việc. Cho đến gần tám giờ sáng bà Trần mới đờ đẫn bước vô, mặt mày chùn ụt như bà má chồng khó tánh. Mỏi mệt. Tốp công nhân đang đứng ngồi chộn rộn, vừa nhìn thấy bà ta lập tức chạy ùa đến quây thành hình vòng cung.
- Chị Trần ơi, bữa nay có việc gì làm không? Cứ ngồi ngáp vắn ngáp dài như vầy hoài chắc chết đói quá.
Bà Trần nhăn mặt, lấy khăn mùi soa lau cặp kiếng, rồi gieo người xuống chỗ trống bên cạnh bàn máy may:
- Xích ra! Cứ đứng chàng ràng trước mặt làm sao người ta thở được - Bà ta xua tay lia lịa:- Có, nhưng không nhiều. Thôi thì cứ làm cầm chừng đến đâu hay đến đó. Chắc đầu tháng hàng mới về kịp.
Tất cả " ồ " lên một tiếng thất vọng, lục thục trở về chỗ của mình. Hiếu ngồi đánh suốt, đầu óc nghĩ ngợi mông lung. Sau những lần gặp bà Trần, cảm giác sợ hãi cứ vây lấy cô không sao rứt ra được. Hôm qua lúc tan ca, cô bạn ngồi bên cạnh đã ra sức trêu ghẹo:
- Chị Hiếu là người tốt số nhứt Xí nghiệp chẳng ai bì trong khi mọi người không có việc để làm thì chị cứ tha hồ! Chà, quen với Sếp có khác.
Hiếu bực mình muốn cãi lại nhưng không biết mở lời như thế nào, vì sự thật rành rành ra đó. Cô bạn lại tiếp tục châm chích như ong đốt:
- Sếp mà thích ai rồi thì người đó sướng như tiên! Vừa có tiền vừa sướng cái thân!
Hiếu trừng mắt nạt lớn:

- Đừng có nói sàm!
Cô bạn nhoẻn miệng cười nhạo báng. Những nếp nhăn hình rẻ quạt chạy dài từ đuôi mắt đến tận khóe miệng trông già sọm:
- Giả nai hoài! Bộ chị không nhớ đến chuyện con Thi hả?
- Thi nào?
- Con Thi ôm ốm, dễ thương ngồi trong góc kẹt bên tay mặt đó!
Hiếu nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu, đáp:
- Nhớ rồi, con nhỏ hay cười má lúm đồng tiền chớ gì. Rồi sao nữa?
- Bà Trần đã từng ve vãn, đòi ngủ chung với nó, nhưng nó chống cự quyết liệt nên không làm gì được. Hậu quả là suất cắt hợp đồng lao động! Bả là dân " ô môi " chánh hiệu, chị không biết sao? Còn mấy đứa nữa...để tui kể cho nghe.
Chuyện này Hiếu đã từng nghe phong phanh nhưng cô không mấy bận tâm và nửa tin nửa ngờ. Bây giờ nghe cô bạn nói, khiến cô giựt mình, cảm giác có luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, cô chống trả một cách yếu xìu:
- Mày chỉ giỏi tài ăn ốc đoán mò! Bà Trần trông rất nữ tính vậy làm sao là dân " ô môi " cho được.
- Thì tui nói trước cho chị dè chừng, còn tin hay không thì tùy. "
Coi chừng một bước sa chân/ Cuộc đời như thể cầm bằng vứt đi!"
Cô bạn ngừng léo nhéo, lấy kéo cắt chỉ rối, rồi tiếp tục huyên thuyên:
- Bà Trần chấm ai rồi thì cho dù người đó có cánh cũng không thể nào thoát được. Chị có gan bỏ Xí nghiệp không? Nếu là tui thì mọi việc rất dễ dàng.
Hiếu hỏi :
- Mày sẽ làm gì?
- Dộng vô mặt mụ rồi dông luôn!
Nỗi sợ khiến Hiếu nghẹt thở. Cả đêm cô gặp toàn là ác mộng, mỗi khi nhắm mắt lại là cô tưởng tượng đến bàn tay mềm oặt như con ác xà của bà Trần luồn lách vào những chỗ kín trên thân thể... Biết làm sao đây? Hiếu băn khoăn. Công việc trôi chảy, thu nhập khá và cô không có ý định làm lại từ đầu ở một nơi khác, mỗi lần thay đổi chỗ làm gặp muôn vàn khó khăn.
Bà Trần ôm khệ nệ chồng áo jacket đặt ngay ngắn bên chỗ Hiếu

đang ngồi. Cô sợ đến mức không dám ngửng mặt lên. Đôi tay run rẩy khiến đường may lên bờ xuống ruộng.
- Sao người em cứ run bắn lên? – Bà Trần đưa tay chạm nhẹ lên vai Hiếu:
- Bị bịnh hả?
- Dạ không! – Hiếu trả lời, giọng rè đi như cái loa bị bể :- Chỉ hơi hơi, không được khỏe thôi.
- Mệt thì nghĩ, cố làm gì? – Bà Trần tiếp tục đưa bàn tay mình thám hiểm xuống bộ ngực hấp hổi của Hiếu:- Chà, tim đạp thùm thụp!
Hiếu ró người lại:
- Chỉ hơi hơi thôi, em còn làm được. – Hiếu lại để đường may chệch ra ngoài.
- Đúng là em không được khỏe rồi. Tôi ra lịnh em phải ngưng công việc ngay lập tức!
- Đã nói em không bị làm sao!
Bà Trần nhìn xoáy vào mặt Hiếu, rồi di chuyển ánh mắt tuột dần xuống bên dưới, sau đó nhếch mép cười cười:
- Em nói vậy, tôi cũng đỡ lo! Em biết rồi đó, Xí nghiệp đang gặp cảnh khốn đốn, có lẽ phải cắt giảm thêm lao động, chớ trả lương chờ việc như vầy chịu đời không thấu. Nhưng em đừng lo, đó là đối với người khác còn chị em mình thì lại là chuyện khác, lúc nào tôi cũng thương mến và lo lắng cho em, em có biết không?
Hiếu nói lí nhí:
- Em cám ơn chị!
Bà Trần phì cười đưa tay ấn nhẹ lên trán Hiếu:
- Lại đẩy đưa! Sáng nay tôi coi sổ lương, em lãnh gần một triệu đó nghen!
Bà Trần bỗng cúi xuống nói nhỏ:
- Hôm nay là thứ sáu, ngày mai là thứ bảy em có nhớ đã hứa với tôi những gì không?
Hiếu ấp úng trả lời:
- Dạ.. dạ, em chỉ sợ...
Bà Trần nói bằng giọng chắc nịch:
- Nhứt định em phải tới. Tôi rất ghét những người không biết tôn

trọng lời hứa!
Phía dưới có tiếng cãi lộn chí chóe. Hai cô công nhân đang túm tóc nhau vừa ra sức đấm đá túi bụi. Đám đông khá vất vả mới tách cả hai ra mỗi người một nơi.
Bà Trần la ỏm tỏi:
- Hai đứa này cứ ráp lại là y như rằng có chuyện! Không trừng phạt đích đáng là không xong, để tôi lại đẳng coi sao.
Trước khi bước đi bà Trần còn vớt vát:
- Em hãy nhớ điều này, tôi đã thương ai thì moi tim, móc óc ra mà thương, còn đã ghét thì nhìn bãi phân chó còn sướng hơn nhìn mặt kẻ đó. Em muốn tôi thương hay ghét?
Bà Trần đi khỏi. Hiếu dừng may, gục đầu xuống bàn máy. Đôi vai run lên cầm cập.

Như Lục Bình Trôi

Chương 11

Cuối cùng Huệ cũng tìm được nhà của Phương nằm sâu khuất trong con hẻm nhỏ lầy lội và chằng chịt như trận đồ thiên la địa võng nhờ vào sự chỉ dẫn tận tình của bà bán chè hột me tốt bụng ngay đầu hẻm. Ngó thấy cái ổ khóa chần vần bằng nắm tay nằm treo mình trên cánh cửa bằng cây mục ẩm, Huệ thất vọng. Cô đứng chần ngần một lát rồi quay đầu xe. Chưa kịp đạp đi thì có tiếng kêu giựt giọng từ phía sau:
- Có phải con Huệ không?
Huệ ngoảnh lại, reo lên mừng quýnh. Bộ tịch lăng xăng:
- Chị Phương!
Phương ngồi sừng sững trên chiếc cánh én màu lông chuột, một chưn đạp thắng, chưn kia chạm đất. Huệ bước tới nắm lấy tay Phương bóp mấy cái:
- Trông chị khác trước nhiều quá! Đẹp và từng trải hơn.
Phương nhún vai một cái không rõ là vui hay buồn, bước xuống xe, mở khóa, rồi vô nhà:
- Lâu quá không gặp, tưởng mày chết trôi chết nổi đâu rồi chớ! Tánh mày tao còn lạ gì nữa, nếu không có chuyện cần kíp hay nhờ vả thì chẳng bao giờ mày chịu lặn lội mò tới chỗ này.
Chị Phương đổi khác nhiều quá, Huệ nghĩ thầm, từ cách ăn mặc, đi đứng thậm chí mỗi lời nói, cử chỉ cũng khác, khác lắm. Trước đây, chị lúc nào cũng diêm dúa, chưng diện như người mẫu. Trong đầu luôn bị ám ảnh bởi chữ " Tiền ".
Chủ nghĩa vật chất đã ngấm vào xương tan vào tủy khó mà thay đổi. Vậy mà..
- Mày nghĩ gì vậy? – Giọng Phương trầm buồn:- Tao lạ lắm phải hôn?
Huệ gật đầu:
- Lạ thiệt! Chị lột xác như rắn!

Phương thở dài:
- Thiệt ra, đây mới đúng là con người thật của tao. Trước kia tao chỉ là một người xa lạ! Dù sao được sống bằng chính con người thật của mình cảm thấy hạnh phúc và an toàn hơn cho dù có nhục nhằn thể xác nhưng tâm hồn được yên ổn.
Huệ quan sát ngôi nhà khắp lượt. Đồ đạc cũ kỹ, bày trí đơn giản, chỉ có chiếc tivi mười bốn inch là còn tương đối mới.
Huệ hỏi:
- Chị ở một mình à?
- Một mình chớ mấy mình! Mày chỉ giỏi tài hỏi đố!
Huệ lại hỏi nhà mua hay mướn. Phương nói:
- Nhà này tao mua được gần một năm, bây giờ đã muốn sụm bà chè rồi, đang tính vá bớt cái miệng dành tiền sửa lại vào năm tới.
Phương lấy nước chín từ cái bình thủy mời khách. Huệ chẳng cần ý tứ uống một hơi hết sạch. Nực nội lại uống nước nóng nên mồ hôi chảy ra dầm dề. Chiếc đồng hồ treo tường hình con bướm chỉ đúng mười một giờ.
- Chà, khấm khá dữ! Chị tính xây mấy từng lầu?
Phương trút bịch bún thịt nướng vô dĩa. Cười rung rinh cặp xương đòn gánh:
- Mày tưởng móc túi thiên hạ dễ lắm sao? Lợp lại cái nóc, gia cố cái nền là hạnh phúc lắm rồi. Nè, mày ngồi xuống ăn với tao luôn thể. Sáng nay tự dưng mí mắt bị giựt liên tục, tao đoán, thế nào cũng có khách nên mua sẵn hai phần.
Huệ sà xuống đất, lấy đũa gắp bún cho vô chén. Sáng nay ăn có nửa ổ bánh mỳ, lại đạp xe cả chục cây số trên " con đường đau khổ " nên tiêu hết trọi. Phương chan nước mắm ớt, bỏ thêm mấy cọng rau thơm vô chén:
- Ở một mình nên tao làm biếng chun vô bếp, cứ cơm bụi, mỳ gói mà làm riết! Nhiều khi thèm cái không khí gia đình đến nôn nao. Có bữa lăng xăng nấu được món ngon nhưng đến khi dọn ra thì tự nhiên no hơi, không muốn ăn nữa. Nhơi thức ăn trong miệng cứ như bò nhơi cỏ, chẳng biết ngon dở thế nào.
Đoạn Phương hếch mắt về phía chiếc giường đôi được đóng bằng cây thao lao còn mới rồi nói ngắc ngứ trong cổ họng như bị nghẹn

đờm:
- Giường đôi mà ngủ có một mình cứ thấy bập bênh thế nào!
Huệ vừa nói vừa cười:
- Sao chị không quơ đại ông nào đó cho cân bằng?
Phương im lặng. Mặt tối sầm lại. Lúc sau Phương thở dài buồn rượi:
- Đừng nhắc tới chuyện gia đình, chồng con, chán lắm. Đàn ông có cả tỉ nhưng chẳng có nổi một người để mắt tới mình. Lúc này mày làm gì? Tao nghe đồn mày làm thợ may công nghiệp có phải không? – Đoạn Phương ngắm nghía Huệ rất lâu:- Chà, thời giờ ngựa chạy tên bay, mới đó mà đã gần năm năm. Hồi mới vô làm ở " Chân Quê ", mày còn là cô bé lêu khêu, thiếu thịt. Vậy mà bây giờ đã trở thành cô gái xinh xắn, nõn nà chẳng khác gì người mẫu!
Được khen, Huệ khoái lắm. Mặt ửng đỏ. Cô và nốt mấy cọng bún còn sót lại rồi đặt chén xuống. Phương sớt bớt phần bún trong chén mình cho Huệ:
- Ăn phụ tao. Dạo này không hiểu sao, tao bị chứng sợ cơm, bụng thấy đói mà nuốt không trôi, bác sĩ nói nguyên do bị ức chế tinh thần.
Huệ nói:
- Chẳng bù cho em, em ăn hoài mà không biết no! – Nhớ đến công việc, Huệ im lặng một lúc rồi nói nhỏ bằng giọng buồn buồn:- Sau khi rời khỏi " Chân Quê ", em đi làm thợ may công nghiệp. Bây giờ em bị thất nghiệp rồi, chị Phương ơi!
Phương thu dọn các thứ đặt vô xó tường, rồi bày ra hai cái ly đóng bợn . Nắng nực. Căn nhà kín gió trở nên ngột ngạt quá chừng. Ngồi yên hồi lâu Huệ hỏi dò:
- Nga với Hạnh bây giờ ra sao rồi hả chị?
Phương để cái bình thủy xuống, đôi mắt mờ tối ngó lên trần nhà. Lát sau
cất giọng buồn hiu:
- Mày bỏ đi được vài tháng thì con Hạnh bị sida bây giờ sống chết ra sao không ai được biết. Nó ham đô la, bán dâm cho thằng Việt kiều. Không ngờ cái gã coi bề ngoài lịch lãm, khỏe mạnh là vậy, lại mang trong người con vi rút cầu gai! Cho tới gần một năm sau

mới tình cờ phát hiện trong một tai nạn giao thông. Khi nghe tin dữ, không hiểu sao nó bình thản đến lạ lùng cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra. Bạn bè đứa nào đứa nấy cũng phục lăn, khen nó là đứa có bản lãnh. Nhưng rồi một đêm, vô tình tao phát hiện nó ngồi khóc nấc sau nhà bếp bên cạnh con dao sáng choang với lá thư tuyệt mệnh. Biết nó có ý tự tử, tao liều mạng xông đại giằng lấy con dao đến nỗi tét một đường chè hẻ thẹo hãy còn đây nè – Phương vạch tay áo để lộ vết sẹo dài bằng ngón trỏ rồi kể tiếp :- Cả hai chị em ôm nhau khóc cho đến sáng mặc cho máu chảy lênh láng trên nền gạch. Sáng hôm sau trong lúc tao đi trạm xá may lại vết thương thì nó bỏ đi mất không để lại một chữ.
Hai người cùng nhìn nhau làm thinh và thở dài. Mấy lần Huệ định lên tiếng nhưng lại thôi. Phương uống nước như sợ không có nước để mà uống:
- Mày đi là khôn, ở lại chỗ đó thế nào cũng thân tàn ma dại. Mấy đứa đẻ bọc điều là mấy đứa khôn.
Huệ không nhớ, cô đã kể chuyện mình đẻ bọc điều từ hồi nào mà chị Phương nhớ dai dữ vậy. Cô đưa tay đập muỗi trên đùi chan chát. Bên ngoài có gã đàn ông đẩy chiếc xe đạp bán keo diệt chuột. Chiếc loa phóng thanh ra rả quảng cáo loại keo diệt chuột. Inh tai. Chờ cho chiếc xe khuất dạng, Huệ nói:
- Còn chị Nga?
Nhắc đến Nga, Phương mặt mày bí sị:
- Con Nga sau khi thấy bài học nhãn tiền sợ quá bỏ nghề luôn. Tưởng nó chí thú làm ăn ai dè vẫn chứng nào tật nấy. Mày có biết hiện giờ nó làm gì không?
- Nghề gì, hả chị? – Huệ tỏ vẻ bồn chồn.
- Nó làm vợ hờ cho ba thằng cùng một lúc! Mấy thằng già no cơm rửng mỡ thích chơi trống bỏi ra sức cung phụng nó đủ điều. Có tiền dư dả nó nướng sạch vô mấy sòng đỏ đen, số đề. Thỉnh thoảng gặp tao, nó quay mặt ngó lơ không thèm dòm. Tại tao phản đối chuyện sai quấy của nó nên nó ghét. Nó biểu tao, ốc không mang nổi mình ốc mà còn bày đặt lên mặt dạy đời!
- Chị Nga làm như vậy là tự hại mình rồi – Huệ nói.
Phương gật đầu cho là phải. Cô trải chiếu nằm xuống, Huệ cũng

nằm xuống bên cạnh. Phương lấy chưn khều khều cho cái quạt máy chỉa đúng hướng
và tiếp tục câu chuyện:
- Thấy tụi nó mà phát ngán! Rốt cuộc thiệt thòi luôn về phía người đàn bà. Sau nhiều đêm lăn qua lăn lại, suy tính thiệt hơn, tao quyết định từ bỏ quá khứ nhơ nhớp và làm lại từ đầu.
- Chị làm được vậy là bản lãnh lắm, em phục sát đất! Xí nghiệp em cũng có mấy đứa hoàn lương nhưng chỉ được vài tháng là " ngựa quay đường cũ " bởi vì kiếm được đồng tiền chính đáng sao mà cực quá!
Huệ đột ngột hỏi:
- Bây giờ chị đang làm gì?
- Khóc mướn! – Phương trả lời cộc lộc bằng giọng vô cảm.
Huệ bật dậy, ngồi chùm hum. Mắt trợn dộc tưởng chừng muốn nổ con ngươi:
- Khóc mướn nghĩa là sao?
- Thiên hạ bây giờ phú quý nên sính lễ nghĩa. Đám ma phải có nước mắt ỉ ôi mới đủ bài bản , không khóc được thì mướn người khóc, miễn sao có nước mắt để hợp thức hóa thủ tục làm người. Rồi Phương nói cặn kẽ: mỗi sô khóc mướn khoảng mười đến mười lăm phút thì được nhận thù lao năm chục ngàn. Mỗi ngày Phương chạy năm, bảy sô là chuyện thường.
Huệ bần thần, lấy dây thun cột lại mái tóc đuôi gà cho có. Phương từ từ nhấc người lên. Ngồi chống tó, mắt dòm ra cửa, mặt mày buồn xo:
- Cái nghề hạng bét này cũng chẳng vinh dự gì cho cam. Nhưng dù sao cũng không nhục nhã bằng nghề bán thân. Trong hai cái nhục, tao chọn cái nhục ít hơn. Được cái kiếm tiền cũng bộn, đủ trang trải cho bản thân và gởi chút đỉnh về quê cho ông bà già.
Huệ ngồi đờ một lúc lâu, rồi rụt rè lên tiếng:
- Chị thấy em có thể làm được công việc như chị không?
Phương nhíu mắt hi hí nhìn Huệ một chặp rồi gật đầu:
- Mặt mày, tướng tá coi được. Những người có vẻ đẹp lạnh lùng, đài các không thích hợp với nghề này. Nè, sao hỏi kỹ vậy, bộ muốn làm đồng nghiệp của tao hả?

Huệ toét miệng cười " chữa cháy ", rồi nói:
- Em cũng không biết nữa. Tìm kiếm việc làm sao mà cực quá! Nhưng mà em còn đang đắn đo ..
- Chịu, thì tao giúp cho một tay, nhưng trước tiên phải suy tính thật kỹ càng. Có đi tận cùng mới thấu hiểu những nhục nhằn mà người bán nước mắt phải trả giá. Ban ngày khóc cho thiên hạ, đêm đến dành nước mắt khóc cho chính mình.
- Khóc phải do cảm xúc, tình cảm mà ra, bỗng dưng rớt nước mắt khơi khơi em không làm được. Hồi đó mỗi lần đi đám ma nhìn người ta khóc sụt sùi là em lấy tay che miệng cười hoài. Chắc em không làm được đâu, há chị?
- Được! Chỉ cần qua một khóa huấn luyện là có thể ra nghề.
Huệ ngạc nhiên la lớn:
- Em có nghe lộn hôn đó! Hổng lẽ lại có nơi chuyên dạy khóc mướn?
Phương gật đầu:
- Chớ sao! Phải được dạy dỗ đàng hoàng, có thực tập và thi tốt nghiệp hẳn hoi!
- Chà, cũng rắc rối dữ! Em cứ tưởng chỉ cần có khiếu một chút, được chỉ vẽ một chút là có thể đàng hoàng hành nghề.
- Lấy được tiền của thiên hạ phải đổ mồ hôi, sôi nước mắt chớ đâu phải giỡn chơi. Khóc không đạt họ nắm cổ liệng ra khỏi nhà mà không trả một xu! Về nhà suy nghĩ thật kỹ, nếu đã nhứt định thì tới đây. Hiện đang khai giảng khóa mới, phải nhanh lên mới kịp.
Huệ im lặng, đôi lông mày chau lại, suy nghĩ rất hung.

Như Lục Bình Trôi

Chương 12

Hai người ngồi bên chiếc bàn hình chữ nhật kê bên cạnh cửa sổ có song chắn. Phía trước có treo lòn thòn mấy nhành lan vàng úa. Mấy bộ đồ còn ướt mắc trên hàng rào. Hà đứng dậy lấy ca trà đá gần đó đặt " cộp " lên bàn. Môi chúm lại cười nụ:
- Uống chung đi, tất cả mọi người trong nhà này đều bị đau ban khỉ cấp ba nhưng không có ai bị bịnh truyền nhiễm. Ly cốc lách cách! Rất tự nhiên Ngân cầm ca nước tu ừng ực, đang khát gặp nước đá lạnh uống đến đâu sướng tới đó. Thấy túi quần Ngân có vắt tờ báo, Hà hỏi:
- Đi xin việc làm phải không?
- Ừa, nhưng thất bại rồi. Người ta đòi hỏi quá khắt khe.
Hà lấy nước đổ thêm vô ca rồi nhấp một ngụm nhỏ, rồi sửa lại tư thế ngồi gác chưn lên đùi, chưn kia nhịp nhịp lên nền gạch:
- Tất nhiên rồi. Chỉ có một đống phân mà cả trăm con chó đói tranh giành!
Hễ mở miệng là Hà lại chửi đời. Ngân nhìn bao quát. Ngôi nhà bê tông cốt thép, có một từng lầu được phủ lớp sơn màu xanh dịu, gạch granit sáng choang, mát rượi. Bên ngoài có sân nhỏ và hàng rào bao bọc rất vững chãi.
- Không ngờ cậu lại ở một chỗ tuyệt đến vậy. Tiền mướn chắc mắc lắm hả?
- Mỗi tháng một triệu, tiền điện thoại, điện, nước chưa tính, nói chung là tương đối rẻ. Chủ ngôi nhà này trước đây làm đại lý vé số kiêm biên đề, bị công an bắt mấy lần, chạy chọt khắp nơi mới thoát khỏi cảnh ngồi nhà đá. Nhờ có ba cô con gái đẹp như người mẫu mà đổi đời lên hương. Mỗi cô lấy một ông chồng có quốc tịch khác nhau, nhưng có chung một đặc điểm là giàu như chú Hỏa! Thế mới biết cái đẹp có thể cứu vãn cả nhân loại. Ba chàng rể quý, mỗi người sắm cho nhạc gia một ngôi nhà trị giá cả trăm cây vàng.

Ngôi nhà này họ đang rao bán. Đã có mấy chỗ tới coi nhưng đều lắc đầu chê là không an ninh.
- Hà ở một mình à?
Hà cười, dòm Ngân bằng cặp mắt xa lạ như người từ hành tinh khác:
- Bộ cậu tưởng tớ giàu lắm hả? Mười bốn người, rõ chưa?
Ngân lẩm bẩm:
- Mười bốn người thì hơi đông.
- Tức nhiên! Ban ngày còn đỡ, chớ tối đến thì chật như nêm, ra vô đụng vào chan chát đến tóe lửa! Đêm nằm xếp lớp như cá hộp không cục cựa được. Nội chỗ để xe đã choán gần hết từng trệt, vì thế mỗi đứa phải thay nhau nằm bên cạnh nhà vệ sinh một tuần, nhưng dù sao chỗ này vẫn tốt hơn nơi tớ đã từng ở.
Đoạn Hà kéo nghế ngồi gần Ngân, hỏi:
- Tới chơi hay có chuyện gì?
Ngân trả lời lấp lửng:
- Một công đôi việc.
- À, tớ hiểu rồi, định gia nhập vào đôi quân bán máu phải không? Trong nhà này có bốn đứa bán máu chuyên nghiệp, tớ nữa là năm.
Ngân gật đầu thú nhận:
- Chắc phải như vậy quá! Tiền sắp cạn mà công việc thì chẳng đâu ra đâu.
- Tìm được việc làm không phải chuyện một sớm một chiều, lại còn phải trang bị cho mình thêm nhiều thứ khác: ngoại ngữ, vi tính, kinh nghiệm...Thật tức cười và lố bịch làm sao khi người ta đòi hỏi nhân viên bán hàng ở siêu thị phải có bằng đại học kinh tế, bằng xê Anh văn, vi tính văn phòng lại còn ngoại hình dễ coi, duyên dáng, trong khi đó chỉ cần một đứa vừa xóa mù chữ cũng có thể đảm đương được, chất xám bị phung phí vô tội vạ. Đời nay có lắm chuyện tréo ngoe cười ra nước mắt, ông chủ tịch phường " dốt như chuyên tu, ngu như tại chức " thì lãnh đạo cả mấy chục ngàn dân, còn dân đại học chính quy bằng xanh, bằng đỏ thì nằm thất nghiệp dài cổ cò!
Ngân thở dài chán nản, mắt nhìn ra của sổ. Chiếc chiếc xe gắn máy lao hối hả ra phía lộ chính, phía sau ba ga chở đầy giấy tiền vàng

bạc. Hà giải thích:
- Xóm này được kêu là xóm " Đồ Mã ", bởi vì người ta chỉ làm những thứ cho người chết: tiền đô la âm phủ, nhà cửa, lâu đài, xe hơi... , thậm chí có cả những nàng hầu giấy dành cho những hồn ma có máu hảo ngọt! Không biết những hồn ma bóng quế dưới âm ty có nhận được những thứ đó không nhưng nó lại cứu rỗi được những linh hồn sống! Rất nhiều người có của ăn của để, trở nên giàu có vì sự nghiệp chăm lo cho người chết. Ai dám biểu người chết là vô dụng. Hà đột ngột chuyển hướng sang chuyện khác:- Nè, có muốn theo tớ học tiếng Anh hôn?
Thấy Ngân thoáng lưỡng lự, Hà cười:
- Không tốn tiền đâu mà sợ, học " chui " mà.
- Sao cơ, học " chui " là thế nào?
Hà bật cười khanh khách, khom người lấy tờ báo dưới gầm bàn, xòe ra trước mặt và bắt đầu giải thích:
- Như vầy nè. Có nhiều cách lắm. Ví vụ như Trung tâm này đây, họ quảng cáo học thử một tuần mới thu tiền học phí – Hà lướt nhanh trên trang rao vặt :- Đây rồi. Ta cứ đến địa chỉ trên báo, học đúng một tuần thì chuồn thẳng! Cách này an toàn, không phải lo lắng gì cả, nhưng chất lượng thì rất tồi. Còn cách thứ hai là cứ nhào đại vô một nơi nào đó tùy ý.
Ngân ngạc nhiên, hỏi:
- Làm vậy sao được hé?
- Sao lại không? – Hà nói :- Thông thường các Trung tâm đều mướn giáo viên thỉnh giảng. Họ chỉ biết đến đúng giờ và thao thao bất tuyệt như người máy đã được lập trình sẵn, rồi nhận tiền thù lao, chẳng hơi sức đâu mà bận tâm đến chuyện gì khác. Lâu lâu cán bộ Trung tâm có tổ chức điểm danh đột xuất, lúc ấy phải nhanh chưn chuồn thẳng kẻo vị bắt quả tang thì ê mặt lắm!
- Họ kiểm tra bất ngờ thì làm sao biết đường mà tính?
Hà đưa mấy ngón tay gõ gõ lên trán:
- Bằng kinh nghiệm và trực giác. Trước hết ta phải rành mặt mấy tay cán bộ ở trung tâm. Khi học thì ngồi ở phía sau chót, hễ thấy cán bộ bước vô thì chuẩn bị cặp giò đi là vừa! Thường thì mỗi tháng người ta chỉ kiểm tra đôi lần. Thậm chí có chỗ khi gần kết

thúc khóa học họ mới quan tâm đến chuyện biên lai biên liếc, cậu cứ " hồn nhiên ".
Ngân nhìn Hà lè lưỡi thán phục:
- Chuyện vậy mà cậu cũng nghĩ ra, tớ phục cậu sát đất . Có bao giờ cậu bị bắt quả tang chưa?
- Chưa! Tớ sắp lấy bằng xê Anh văn nhờ kiểu học đó ! Nếu muốn tham gia thì chiều mai tới đây.
Ngân im lặng, lát sau rụt rè nói:
- Còn chuyện đi hiến máu?
- Cứ nói đại là bán máu đi, dễ nghe và chính xác hơn! – Giọng Hà tỏ vẻ khó chịu:- Bán lấy tiền chớ có cho không ai đâu mà biểu là hiến với tặng. Tớ ghét kiểu dùng từ nghe có vẻ từ bi bác ái một cách rởm đời. Chuyện đó để tớ lo.
Ngân nói:
- Chuyện này không hay ho gì, cậu giữ miệng giùm tớ.
Hà trề môi, tỏ vẻ không hài lòng. Giọng nói ngân vang, kéo dài châm chọc:
- Lại sĩ diện! Đó chỉ là một giao dịch hết sức bình thường giữa bên mua và bên bán, mình có làm gì sai quấy đâu mà sợ. Đám sinh viên thất nghiệp bán máu nhiều đến nỗi đếm không xuể kia kìa.
Ngân rốn lại thêm một chốc rồi cáo từ ra về với lời hẹn gặp nhau vào sáng hôm sau. Hà tiễn cô ra đầu đường, nói:
- Nhớ đừng ăn sáng nghe. Kẹt tiền bán máu chớ có bán nhân cách đâu mà sợ.
Ngân đạp xe. Trong đầu miên man những ý nghĩ rời rạc. Chỉ trạc tuổi cô, mà Hà đã lăn lóc, già đời quá chừng.

Như Lục Bình Trôi

Chương 13

Nhành về tới nhà thì thấy mẫu giấy nhỏ nhét qua khe cửa. Lúc đầu cứ đinh ninh là hóa đơn tiền điện nên chẳng mấy bận tâm, cô mở khóa rồi cầm mẫu giấy đặt lên bàn. Hãy còn sớm chưa tới giờ nấu cơm, Nhành ngồi chài bài dưới đất tranh thủ lướt mắt qua tờ báo cũ. Cô chỉ thích đọc mấy trang văn học, giải trí, thể thao ..chớ không bao giờ bận tâm đến những chuyện chánh trị, chiến tranh bùng nổ ở Trung Đông, bịnh sida... Đang rầu thúi ruột đọc những thứ đó thêm sầu mình! Bây giờ mới gần năm giờ chiều nhưng trời đã nhá nhem tối. Nhành định bật công tắc điện, ngẫm nghĩ lại thôi, tiết kiệm được đồng nào hay đồng nấy. Tánh hà tiện của Nhành là do di truyền của má cô. Má là người đàn bà chịu thương chịu khó, tần tảo một nắng hai sương, hy sinh tất cả cho chồng, cho con. Nhà nghèo. Có khi cả năm mới được miếng thịt gà vào dịp Tết. Trong khi chồng, hai cô con gái lựa miếng nạc để ăn thì bà lẳng lặng gặm lại những phần xương mọi người vứt ra. Từ nhà lên chợ Quận xa cả chục cây số vậy mà má lúc nào cũng chỉ cuốc bộ bằng đôi chưn trần. Đâu phải má không có thứ để mang. Hồi mới cưới nhau, ba có tặng má đôi guốc sơn đen có vẽ hình đôi chim bồ câu. Cho đến lúc nhắm mắt lìa trần đôi guốc vẫn gần như nguyên vẹn, bởi vì má chẳng bao giờ xỏ nó để đi đứng mà chỉ dùng để rửa chưn trước khi lên giường ngủ. Lúc đặt má vô quan tài, ba kèm theo đôi guốc. Nhành thắc mắc sao ba không giữ lại làm kỹ niệm, ba biểu để dưới âm phủ má có cái để rửa chưn! Đường xa. Nắng chang chang. Cho dù sắp chết khát bà cũng cắn răng chịu nhịn đợi về đến nhà uống nước mưa cho đỡ tốn. Cả đời, bà chỉ mặc mỗi bộ đồ bằng vải thô, nâu sẫm, bạc thếch, quần đen, ống rộng, xoắn xít như cái lò xo. Thật ra, má còn có vài bộ nữa cũng khá tươm tất nhưng chẳng bao giờ Nhành thấy bà bận. Lâu lâu má mở rương lấy ra ngắm nghía no con mắt rồi cất vô chỗ cũ. Trong mắt mọi người má là người hạnh

phúc. Bèo bọt gì gì cũng là vợ một ông hiệu phó cấp hai trường huyện hét ra lửa, đi dự tiệc được ăn trên ngồi chốc. Những lời của ông được coi là khuôn vàng thước ngọc. Ông lại có chưn trong Hội đồng nhân dân xã, và Ban soạn thảo hương ước. Tánh ông điềm đạm mà nghiêm khắc, mọi thứ đều có chừng mực nên được mọi người vị nể, kính trọng. Nhưng ông cũng có một yếu điểm chết người, đó là bệnh sĩ! Căn bệnh của những kẻ thừa chữ nhưng thiếu tiền! Ông khinh thường những kẻ giàu nứt vách mà đầu óc thì rỗng tuếch! Thậm chí còn có những cử chỉ, lời lẽ kích bác rất gay gắt. Người giàu ghét ông cho ông là trí thức gàn, đầy ắp chữ nghĩa mà để vợ con nheo nhóc, không đáng mặt đàn ông! Nhành kính trọng cha nhưng không phục. Tính tình bảo thủ, lập vị và hơi thiếu trách nhiệm của ông đã khiến mọi người trong nhà nhiều bận gieo neo. Hàng tháng ông chỉ biết liệng đại mấy đồng lương công chức cho vợ mà chẳng thèm bận tâm vợ phải xây xở thế nào với xấp tiền mỏng tanh đó, miễn sao cơm ngày ba bữa, hàng tuần có chung trà, chén rượu vui vẻ với bạn bè, đồng nghiệp là được. Trong khi bà vợ tất tả khuya sớm với món nợ cơm áo xấc bấc xang bang thì ông cứ thong dong với hồ cá cảnh, với mấy con két láp dáp cả ngày, coi bộ an nhàn thơ thới. Năm đó, gặp phải mùa lũ, chẳng có việc gì làm để kiếm cái ăn. Đứng trước cái đói tòn ten trên đầu vậy mà ông vẫn bình chân như vại, trong khi má cô cùng lũ con nheo nhóc phải đi mót lúa ngoài đồng, hái bông điên điển về ăn trừ cơm. Biết chuyện, ông đùng đùng nổi giận, nạt nộ om sòm, biểu mọi người làm vậy là bôi tro trát trấu vô mặt, hạ thấp uy tín của ông! Nhành học khoa văn năm thứ nhứt, thấy cảnh nhà quá khó khăn buộc lòng phải nghỉ giữa chừng, đi theo đội quân cắt lúa mướn. Hay tin, ba cô gầm lên như cọp:

- Ai cho mày nghỉ học? Khôn hồn thì cuốn gói lên tỉnh ngay, bằng không tao giết!

Uất ức đến chảy nước mắt, Nhành nói lách chách:

- Con cũng muốn học hành như tất cả mọi người nhưng lấy đâu ra tiền học phí, tiền trọ, hả ba?

Ông ngơ ngác:

- Má mày không đưa tiền à?

Nhành nói:
- Ba cứ như người dưng trong ngôi nhà này! Không có cái ăn thì lấy đâu ra tiền học? Tiền của ba đưa cho má không đủ nuôi ba nữa là. Ba có biết má thiếu nợ như chúa Chổm hôn? Cái thể diện của ba đáng bao nhiêu? Có giúp mọi người no lòng không?
Ba choáng váng. Trợn trừng đôi mắt trắng dã, toàn thân lên cơn co giựt như bị động kinh. Ông không ngờ và không thể nào ngờ cô con gái mà ông thương yêu nhứt lại dám nói với ông những lời hỗn xược như vậy. Chỉ tội cho má chỉ dám núp sau tấm rèm khóc như mưa. Bà khóc vì sợ cô bị đánh đòn, khóc vì những dồn nén bao năm có dịp bộc phát, khóc vì lo cho chồng giận quá mà đổ bịnh.
Ba đổ bịnh thật. Nằm bẹp gí cả tuần trên giường không nhấc người lên nổi. Đến ngày thứ tám bỗng nhiên khỏi bịnh như có phép tiên. Ông kêu mọi người đến bên giường và nói:
- Tôi có lỗi với bà, với sắp nhỏ. Từ rày tôi hứa sẽ cùng bà gánh vác công việc gia đình, chăm lo cho hai đứa con.
Hôm sau ba kêu người đến bán hồ cá cùng mấy lồng két, rồi mở lớp dạy kèm và tranh thủ đi bỏ báo buổi sáng để kiếm thêm đồng ra đồng vô. Nhờ đó mà cuộc sống dần dần thay da đổi thịt, mọi người có cái ăn cái mặc, được học hành tử tế tuy vẫn chưa hết khó khăn. Nhưng hạnh phúc lại chóng tan như bong bóng nước. Khi ba hiểu được trách nhiệm của mình thì cũng là lúc má bị bịnh tật quật ngã, hậu quả của những năm tháng cực khổ mưu sinh. Bữa đó đang gặt lúa trên đồng má bỗng thổ huyết lênh láng. Ba cõng má vô bịnh viện tỉnh. Sau khi xét nghiệm, bác sĩ báo cho mọi người tin dữ; má bị bịnh lao giai đoạn cuối không phương cứu chữa! Lúc ấy gương mặt ba thành sáp, ngồi bệt xuống nền đất mà không thốt được lời nào, nước mắt chảy như xối trên đôi mắt mở trừng. Má chết. Ba sống dật dờ như lá trôi giữa dòng. Tung hê tất cả. Suốt ngày chỉ nằm trong buồng thở dài than vắn.
Nhành kêu Nhánh lại và dặn dò cẩn thận:
- Chị sẽ lên thành phố để kiếm tiền vì ở đây chẳng có việc gì để làm. Không có chị ở bên cạnh, em ở nhà chăm sóc ba vừa trong coi mấy công ruộng, không được chểnh mảng, nhớ chưa?
Dặn dò xong Nhành gạt nước mắt, đi một nước không ngoáy lại. Ở

thành phố cô ke re cắc rắc từng xu, hàng tháng gởi tiền về nhà. Cách đây gần nửa năm Nhánh đậu trung cấp nông nghiệp nhưng không có ý định nhập học vì không có tiền. Nhành đã chạy xấp chạy ngửa mượn đủ tiền đóng học phí cho em. Trong lúc nợ nần đang thúc giục cầm canh thì cô bị sa vào cảnh thất nghiệp.
Xếp tờ báo lại, Nhành lấy nồi vo gạo nấu cơm mà trong đầu cứ bị ám ảnh hoài về cuộc gặp gỡ lúc sáng với Hường. Nợ nần ngày càng chồng chất, nếu cứ bám lấy công việc của một công nhân khu chế xuất thì biết đời nào mới trả cho xong. Trước khi qua đời má đã trăng trối, bất cứ giá nào cũng phải lo được cho em Nhánh học hành tới nơi tới chốn, cô đã hứa sẽ làm cho kỳ được. Có lẽ đây là cơ hội để cho cô kiếm thiệt nhiều tiền. Rồi Nhành phân vân nghĩ lại, nếu ông già dưới quê mà biết chuyện này chắc có nước nhồi máu cơ tim mà chết không kịp nhắm mắt! Công việc có quá nhiều rủi ro, bất trắc, nếu để xảy ra chuyện gì cô sẽ khó có cơ hội chuộc lại lỗi lầm. Một người phụ nữ có giáo dục không thể làm cái việc cụng ly chan chát với bọn đàn ông. Khi say rượu người ta dễ dàng buông thả lý trí...
Đang luộc rau thì Huệ về đến nhà. Từ nhà bếp nghe tiếng động, Nhành nói vọng lên:
- Đứa nào đó? Con Huệ phải không?
Huệ đi xuống bếp nhón cọng rau luộc cho vô miệng, cười ỏn ẻn:
- Biết rồi mà còn hỏi.
- Đi có kết quả gì không? – Nhành cho muỗng muối vô tô nước rau luộc rồi rắc thêm mấy hột bột ngọt.
- Cho thêm mấy hột nữa đi, nêm có bây nhiêu sao ngọt được.
Huệ không trả lời câu hỏi của Nhành mà đi ra nhà trước bật công tắc điện. Chiếc đèn neon sáu tấc phụt phụt mấy cái rồi lóe sáng, phát ra những tiếng rè rè. Huệ nằm xuống nền nhà, thấy mảnh giấy trên bàn bèn nhoài người với lấy:
- Cái gì đây chị Nhành?
- Tao không biết, có lẽ hóa đơn tiền điện.
Huệ mở ra coi thì ra là bức điện tín, cô không tài nào đọc được những chữ telex:
- Chị Nhành ơi, không phải hóa đơn mà là điện tín gởi cho ai đó.

Chị biết đọc không, em ngó cứ như đám rừng!
- Đâu nào, để tao! - Nhành chùi tay vô miếng giẻ, bước nhanh lên trên, đón lấy bức điện từ tay Huệ, rồi đọc từng chữ:
- À, điện này gởi cho con Trang! Nghe nè: " *Má ở nhà đau nặng, em vìa gấp!*
Anh Hai Tràm ".
Đọc xong Nhành nhìn Huệ biến sắc:
- Chết cha, con Trang gặp nạn rồi!
Huệ ngồi ngom ngỏm, hai tay khoanh trước ngực, mặt buồn xo:
- Dường như ông Trời cố tình chơi khăm chị em mình thì phải, hết người này đến người kia thi nhau gặp xúi quảy.
Nhành lấy hơi lên, đặt bức điện lại chỗ cũ, rồi quay lại bếp. Vừa canh chừng nồi cá kho, vừa trò chuyện:
- Tội nghiệp con nhỏ, nó hiền lành, mau nước mắt biết được tin này chắc khóc như mưa. Lát nữa nó về mày đừng nói vội để nó tắm rửa, cơm nước rồi hãy tính.
Ngân bất ngờ xuất hiện như từ dưới đất chun lên:
- Mọi người nói chuyện gì vui quá vậy? Cho tôi tham gia với!
Nhành nói:
- Toàn là chuyện buồn chớ có vui sướng mà nhào vô tranh phần – Nói đoạn, cô đổ nước rau vô cái tô sành tổ chảng, sau đó múc một ca nước rửa sơ sài rồi treo cái nồi lên cây đinh bắc dính trên tường. Xong xuôi, cô nhìn Ngân hỏi:- Đi cả ngày có gì mới không?
- Không, đi muốn rụng cặp giò mà chẳng thu được kết quả gì, phen này thất nghiệp hơi lâu đây – Ngân đưa mắt nhìn Huệ : – Huệ tắm chưa? Tôi tắm trước nghen.
- Cứ việc, nhưng nhớ xài nước hà tiện – Huệ vươn vai ngáp mấy cái :- Thất nghiệp tay chưn cứ bải hoải, con mắt thèm ngủ, cái miệng lại thèm ăn!
Lúc sau Hiếu và Trang cùng về nhà trên chiếc xe đạp của Trang. Nhành nháy mắt ra hiệu cho Huệ. Huệ gật đầu lia lịa. Trang bỏ dép ra ngoài, nửa nằm nửa ngồi trên nền nhà, rên ư ử:
- Bữa nay tưởng ngồi chơi xơi nước không dè buổi chiều hàng về làm không kịp thở. Chà ngày mai là một ngày tất bật đây.
Hiếu uống xong ly nước ngồi dựa lưng vô tường thở phì phò. Ngân

bèn xây cái quạt hướng về phía hai người cho ráo mồ hôi.
Nhành hỏi trổng:
- Ăn cơm trước hay tắm trước đây?
Trang đưa tay vỗ vỗ lên bụng:
- Ăn trước đi, em đói muốn xỉu rồi. Chị Hiếu nhà mình càng già càng gân! Làm hoài không thấy mệt.

Như Lục Bình Trôi

Chương 14

Gần sáu giờ tối Hoạt đậu xe ở trước cổng khách sạn " Bình Minh". Bên cạnh Hoạt còn có vài người nữa đang ngáp ruồi chờ khách. Hoạt cảm thấy đói nhưng chưa
muốn ăn, anh cố tranh thủ đón thêm một lượt khách nữa rồi đến rũ Huệ đi ăn tối luôn thể. Hôm nay là một ngày may mắn, vừa bảnh mắt ra đã có đã gặp khách sộp đi xa và không thèm trả giá. Đến nơi Khách móc ngay tờ năm chục nhét vào tay rồi đi thẳng. Anh kêu lại để thối tiền, thì Khách nhún vai một cái rất điệu kèm theo một cái lắc đầu đúng kiểu ca bồi miền Viễn Tây. Rất hiếm khi Hoạt gặp được những vị khách hào phóng như vầy. Đa phần là dân keo kiệt, bủn xỉn, cò kè từng xu lẻ, thậm chí có kẻ đi quỵt không trả tiền. Hễ mở miệng đòi thì họ lại sừng sộ đòi đánh. Gặp những tay bặm trợn như vậy, cách tốt nhứt là chuồn sớm nếu không muốn bị dần một trận mềm xương. Tuy nhiên, như vậy vẫn còn may lắm, dù sao người vẫn còn nguyên vẹn trở về với cái cần câu cơm. Tuần trước một đồng nghiệp lớn tuổi nhận chở một vị khách ăn bận sang trọng, lịch sự đi về khu đô thị mới với cái giá thèm chảy nước miếng. Thật ra lúc đầu khách muốn đi xe của Hoạt nhưng anh bận chở mối nên đành phải từ chối và nhường cho người khác. Không ngờ đi được giữa đường thì vị khách lịch lãm bỗng hiện nguyên hình là tên cướp chuyên nghiệp. Hắn dùng dao Thái Lan cắt đứt cuống họng bác tài khốn khổ rồi cướp xe dông mất. Bác tài may mắn thoát chết nhưng phải thế chấp giấy tờ nhà để thanh toán viện phí. Hú hồn, coi như người khác gánh họa giùm mình. Hoạt đến thăm và biếu đồng nghiệp bất hạnh mấy trăm ngàn gọi là trả ơn thế mạng! Từ đó Hoạt luôn cảnh giác, hễ thấy khách có cử chỉ là lạ, đáng nghi thì cho dù có trả tiền cao đến mấy anh cũng tìm cớ thoái thác. Đeo theo nghề " làm dâu thiên hạ " mà kỹ tánh quá cũng gặp phiền toái và thu nhập bị ảnh hưởng đáng kể. Có vị

khách khó chịu ra mặt:- Mày nghĩ tao là kẻ cướp hay sao mà không dám chở? Mẹ kiếp! Tao mà đã ra tay thì chỉ cướp ngân hàng hay mấy tiệm vàng đồ sộ ở chợ An Đông, thèm gì " con ngựa ghẻ " của mày! Một vài bạn đồng nghiệp trêu chọc:- Giày dép còn có số huống chi là người, đâu phải muốn chết là dễ ! Anh bạn nói bữa trước, thì bữa sau gặp cướp! Lần này anh ta không may mắn như đồng nghiệp nọ. Sáng hôm sau người ta phát hiện anh nằm chết cứng trong rừng cao su cách xa mấy chục cây số. Nghe đồn cảnh sát đã tóm được thủ phạm là một tên mặt non choẹt, trên túi áo có đính phù hiệu học sinh. Tên sát nhân bị tóm trong cơn say thuốc! Chiếc Wave Tàu đã bị bốc hơi thành khói trắng và chẳng bao giờ tìm lại được.

Hoạt là dân Rạch Giá, sau khi hoàn thành nghĩa vụ quân sự, anh thi vô khoa Nhật Bản học. Thật tình Hoạt thích trở thành cán bộ nghiên cứ sinh học hơn nhưng anh lại chọn ngành này vì hy vọng dễ tìm việc làm sau khi tốt nghiệp, bởi vì du khách Nhật vào Việt Nam ngày càng đông. Và để trang trải tiền học phí Hoạt hành nghề chạy xe ôm. Mặc dù thu nhập chẳng nhiều nhõi gì , bữa đực bữa cái nhưng bù lại anh có thể chủ động thời gian trong việc học hành. Thoắt cái đó, đã gần hết năm thứ tư, chỉ còn vài tháng nữa Hoạt sẽ tốt nghiệp và bắt đầu cuộc hành trình tìm kiếm công ăn việc làm đầy nhọc nhằn, gian khổ. Đời người là cuộc chạy maratông liên tu bất tận.

Hoạt quen Huệ trong một dịp tình cờ y chang trong tiểu thuyết diễm tình, lãng mạn của mấy tay nhà văn lá cải thời trước giải phóng. Bữa đó vì sợ trễ giờ học, Hoạt phóng xe như điên trên con đường vắng. Trên ba ga chất đầy những giáo trình, sách vở. Đang chạy ngon trớn thì bất ngờ một chiếc xe đạp từ con hẻm bên hông vụt phóng ra như tên bắn. Thắng lại không kịp, chiếc xe máy của Hoạt tông thẳng vào giữa chiếc xe đạp. Cô gái chỉ kịp " ối " lên một tiếng rồi ngã vật ra, nhắm nghiền đôi mắt. Và kết cục câu chuyện là một mối tình nảy sinh trong những ngày thăm nuôi bệnh nhân trong phòng cứu cấp!

Công việc của Huệ giờ giấc thất thường, liên tục tăng ca, nên cả tháng hai người mới gặp nhau một, hai lần. Huệ không thích vô

quán cà phê hay những khu giải trí mà chỉ thích món chè thập cẩm. Hoạt ghét những thứ có đường nhưng vì người yêu phải bấm bụng chiều theo. Huệ ăn một lúc hai chén và uống hai cốc nước. Hoạt chỉ ngồi yên và hút thuốc.
Huệ nhăn mặt:
- Em ghét đàn ông lúc nào cũng phì phà như ông cụ non! Nếu anh bỏ thuốc em sẽ hôn anh đến chết.
Hoạt cười, nói:
- Sẽ bỏ, em hôn anh trước đi!
Huệ nói :
- Em đâu phải con nít mà dễ dụ khị.
Đúng là Hoạt chỉ hứa suông, hôn thì cứ hôn, thuốc thì vẫn cứ hút, thậm chí hút nhiều nữa là đàng khác!
Thông thường Hoạt đến thẳng chỗ ở của Huệ, cũng có khi anh mò đến tận chỗ làm. Hoạt đội nón nỉ sùm sụp, đeo kiếng đen đứng tréo chưn trước cổng Xí nghiệp giống như công an hình sự. Tan ca. Huệ bước ra với mấy người bạn. Vừa thấy Hoạt , họ lên tiếng chọc ghẹo:
- Huệ ơi, một nửa của mày đang đứng trước cửa kìa, chạy mau mau kẻo người ta chờ!
Cô khác nói:
- Thùng dầu hắc của mày đang trồng cây si coi chừng đụng lỗ đầu! (Hoạt có nước da đen bóng)
Rồi họ chọc Hoạt:
- Anh ơi! Con Huệ không còn yêu anh nữa đâu. Hãy yêu em, em xin cám ơn lắm lắm
- Con Huệ nó mê lấy chồng Đài Loan, không chịu hàng " nội địa " đâu.
Huệ sượng trân, nhìn Hoạt trách:
- Mai mốt anh đừng tới đây, em mắc cỡ lắm.
Hoạt vung tay:
- Trai chưa vợ, gái chưa chồng, quan hệ trong sáng có gì mà sợ. Đứng yên để anh hôn một cái!
Huệ lườm lườm :
- Đồ trơ trẽn!

Hoạt cười :
- Trơ. Vậy mà có người ôm cứng ngắt!
Huệ cười ré lên:
- Ai thèm ôm anh, đồ chai mặt!
Hoạt hối:
- Lên xe nhanh lên!
Huệ ngó dáo dác thấy không ai để ý, bèn thót đại. Hoạt rồ ga vượt qua mấy cái ổ gà khiến cô gần như bị hất tung ra khỏi yên, buộc lòng cô phải bám vào người Hoạt thật chặt. Hoạt ngoáy cổ lại cười hềnh hệch:
- Đó, ai ôm người ta cứng ngắt vậy ha?
Huệ cười rũ rượi, đưa tay đấm lưng Hoạt thùm thụp:
- Đồ ôn dịch! Chú ý phía trước kìa! Coi chừng chiếc xe hàng chạy ngược chiều!
Hoạt giựt mình quay lại, cua một vòng thật điệu, thoát hiểm trong gang tấc.
Chờ hoài không có khách. Kim đồng hồ chỉ đúng bảy giờ, Hoạt bèn cho xe nổ máy phóng thẳng đến chỗ ở của Huệ. Gần mười lăm phút sau thì đến nơi, vừa lúc cả nhà đang chuẩn bị ăn cơm. Hoạt bước vô. Bóng dềnh dàng của anh che kín hết khung cửa hẹp. Huệ ngồi xây lưng ra phía ngoài. Nhành ngó Hoạt, chớp chớp mắt mấy cái, rồi lấy cái chén của Huệ dẹp sang một bên.
- Ô hay, sao lại dẹp chén của em?
Ngân nhìn Nhành có ý dò hỏi. Nhành kề tai nói khẽ:
- Bồ của con Huệ!
Ngân gật đầu cười khúc khích. Huệ ngạc nhiên nói:
- Nhà này hôm nay làm sao á. Một người không cho ăn cơm, người kia cứ cười như bà điên!
Hoạt bước tới lấy tay bịt mắt.
Huệ nói:
- Đứa nào đó, có buông ra không? Tao đâm một phát lòi ruột bây giờ!
Huệ vớ chiếc đũa đâm ngược về phía sau một cái. Hoạt " ối" một tiếng rồi buông tay ra. Cả nhà cười ngắc nghẻo. Huệ xoay người lại và thốt lên:

- Ồ, anh Hoạt!
Trang nói :
- Chị Huệ nhà mình tối nay có lộc ăn, cho tui theo với.
Huệ đáp yếu xìu:
- Sẵn sàng thôi!
Hiếu xua tay, nhăn mặt:
- Thôi đi mau cho rảnh mắt. Con Trang mà đi có đứa chết vì tiếc tiền!
Hoạt đưa Huệ đến quán cơm ngon có tiếng, anh chọn chỗ trống bên cạnh cửa sổ rồi chọn món ăn. Huệ kêu cơm sườn, canh chua, Hoạt cơm thịt kho tiêu, canh cải bẹ xanh nấu với cá thác lác. Cả hai vừa ăn vừa nói chuyện.
Hoạt nói:
- Công việc của em vẫn tốt chớ?
Huệ đặt miếng sườn thơm phức xuống, nói:
- Em bị thất nghiệp mấy bữa rồi!
Hoạt giựt mình, suýt bị sặc cơm:
- Hồi nào? Sao anh không biết? Em có xin việc gì chưa?
Huệ trả lời:
- Chưa, chẳng biết việc gì mà làm, em đang rầu rĩ đây!
Hoạt nói:
- Thôi, gác chuyện đó qua một bên để ăn cho ngon miệng. Buổi tối hôm nay thật tuyệt vời!
Huệ nói :
- Dường như chuyện thất nghiệp của em khiến anh hí hửng thì phải?
Hoạt cười, gật đầu ngay lập tức:
- Đúng vậy, anh không thích em phải làm cái công việc cực nhọc choán hết thời gian với đồng lương rẻ mạt đó. Có khi trong cái xui lại có cái hên! Biết đâu em sẽ có công việc tốt hơn.
Huệ ngồi yên lặng, mấy lần định nói gì đó lại thôi. Huệ đã no nhưng còn nửa chén canh chua thấy tiếc nên cố thanh toán cho kỳ hết. Đoạn cô dòm chén canh cải bẹ xanh của Hoạt, hỏi:
- Anh không ăn canh à?
Hoạt lắc đầu đổ thừa tại quá no.

Huệ nhăn mặt:
- No cũng phải cố! Không húp nước thì vớt cái chớ bỏ uổng lắm!
Kết thúc bữa ăn, nhìn hóa đơn tính tiền từ tay nhân viên phục vụ Huệ giựt mình, la lớn:
- Trời đất, mắc dữ vậy. Buôn bán hay cướp cạn vậy?
Hoạt nháy nháy mắt với bồi bàn, đẩy vội Huệ ra ngoài:
- Dù gì cũng đã xong rồi, em làm um sùm chẳng có ích gì mà còn gây trò cười cho thiên hạ.
Huệ dùng dằng:
- Nếu biết bị chém đẹp như vầy cho dù có kề dao lên cổ em cũng nhứt quyết không bước vô. Ở nhà năm người chỉ tốn có ba ngàn tiền chợ!
Hoạt đánh trống lảng sang chuyện khác:
- Giờ hãy còn sớm mình đi đâu đây?
Huệ còn đang giận nên làm mình làm mẩy. Hoạt đề nghị:
- Ta đi coi phim đi, anh nghe mấy đứa bạn quảng cáo có bộ phim tình cảm của Hàn Quốc rất ướt át. Coi nghen.
Rạp chiếu phim vắng hoe như phiên chợ chiều. Chẻm bẻm chỉ có cặp Hoạt – Huệ và vài ba người trong rạp. Cũng không phải phim Hàn Quốc mà là phim của Mỹ. Đấy là bộ phim hài pha lẫn hình sự với những pha đấm đá vèo vèo và những nụ hôn dính như keo. Huệ ngồi bên cạnh Hoạt lọt thỏm trong không gian đặc sánh bóng tối và khói thuốc. Lúc này cô chợt hiểu ra:
- À, anh định đưa em vô tròng, có phải vậy hôn?
Hoạt cười tít mắt, choàng tay qua người Huệ siết chặt:
- Phải vậy mới hôn được em chớ!
Nói xong Hoạt ôm Huệ hôn tới tấp như mưa, Huệ chống trả một cách yếu ớt rồi bị cuốn theo những nụ hôn hấp hổi... Trên màn ảnh đang diên ra một screen tương tự. Lúc sau Huệ đẩy Hoạt ra và nói:
- Buông em ra, anh siết chặt quá em nghẹt thở!
Hoạt còn cố hôn thêm một cái nữa mới chịu buông tay, Huệ vuốt lại áo xống, tóc tai rồi tằng hắng lấy giọng:
- Bây giờ chúng ta nói chuyện nghiêm chỉnh nhá. – Huệ đề nghị.
- Chuyện gì? – Hoạt nói mà miệng cười cười.
Huệ im lặng một lúc, hai bàn tay thừa thãi cử động vụng về:

- Tương lai của chúng ta chẳng hạn, em rầu lắm, nó mờ mịt và không có lối thoát.
Hoạt suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Lo làm gì cho mệt óc, em ơi! Hãy yêu thương cuộc đời này, và cuộc đời sẽ cư xử công bằng với chúng ta. Ngước lên thấy mình không bằng ai, ngó xuống thì thấy không ai bằng mình. Sắp tới ra trường mọi chuyện sẽ thuận lợi hơn. Chúng ta sẽ tiết kiệm tiền làm đám cưới. Thời gian đầu có thể ở nhà mướn, có điều kiện thì tính sau.
- Nhà cửa ở thành phố mắc lắm, hai đứa có nhịn ăn, nhịn mặc đến rụng răng, rụng tóc cũng không đủ tiền mua nổi cái chuồng heo nữa là. Càng nghĩ em càng lo, lo thúi ruột thúi gan.
- Hãy lạc quan lên chớ em, đừng nhìn đời bằng lăng kính u tối như vậy, có niềm tin chúng ta sẽ về tới đích!
- Trong anh lúc nào cũng dậy một niềm tin quá đỗi lãng mạn và ngây thơ, cuộc đời thật thì vô cùng cay nghiệt.
Huệ đột ngột im lặng, ngả đầu vào ngực bộ ngực vạm vỡ của Hoạt thì thầm:
- Nếu em làm một công việc nào đó có thể kiếm được nhiều tiền, anh có ủng hộ em không?
Hoạt ngạc nhiên nhìn Huệ, đôi mắt lóe lên những tia sáng kỳ lạ:
- Sao em lại hỏi vậy? Tất nhiên anh đồng ý quá đi chớ. Thời buổi này ai kiếm được nhiều tiền bằng sức lao động chân chính đều đáng hoan nghênh thậm chí được tặng thưởng huy chương nữa là. Vậy thì chẳng có lý do gì anh không ủng hộ em. – Đoạn Hoạt nhìn Huệ bằng ánh mắt ngờ vực, Huệ không có bằng cấp lẫn thân thế thì làm sao có thể...Suy nghĩ một lúc Hoạt nói:- Nghe thì mừng nhưng anh không hiểu, đó là việc gì, em nói rõ hơn có được không?
Huệ thấy sao mà khó mở lời quá nên đành im lặng. Rốt cuộc chỉ biết dán mắt vô màn ảnh. Bộ phim đang hồi gay cấn, những cảnh đua xe rợn tóc gáy diễn ra trên những dãy phố ngoằn ngoèo. Chiếc ô tô chạy trước bị va vào bức tường bốc cháy như ngọn đuốc. Cảnh rượt đuổi trong khu thương mại với đầy đủ súng ống, dao lê..Tiếp theo là tiếng còi hụ của xe cứu thương. Và những pha làm tình nóng bỏng bên thác nước lạnh giá…Phim ảnh bây giờ người ta

toàn khai thác những cảnh bạo lực chết chóc và đượm màu nhục dục.

Như Lục Bình Trôi

Chương 15

Cơm nước, tắm rửa xong, Trang ngáp mấy cái tính lên gác ngủ sớm đặng còn lấy sức mai đi làm, Nhành kêu lại, chìa ra bức điện tín. Hiếu đang chải đầu thấy vậy cũng ngồi xuống. Chiếc lược còn gắn trên đầu. Trang lo lắng:
- Cái gì vậy chị?
- Đọc đi thì biết. – Nhành buồn rầu đáp.
Trang đọc xong ngồi chết lặng, Ngân tò mò lướt nhanh đôi mắt qua bức điện và im lặng. Trang bắt đầu khóc, thoạt tiên là những tiếng nấc khe khẽ rồi vỡ òa ra nức nở thành từng cơn. Để Trang khóc một hồi lâu cho vơi bớt nỗi buồn, Hiếu nói:
- Thôi khóc nhiêu đó đủ rồi, bây giờ phải bình tỉnh liệu tính cách nào để lo cho bà già.
Trang lấy tay quệt nước mắt:
- Má em mà có mệnh hệ gì chắc em tự tử quá, chị Hiếu!
- Đừng nói bậy! Mày còn bao nhiêu tiền?
- Chỉ còn có vài chục. Mấy bữa trước em gởi về quê hết trơn rồi.
Nhành đưa tay đập muỗi, rồi xòe tay ra. Trong lòng bàn tay có xác con muỗi chết giẹp:
- Chị em lúc khó khăn hoạn nạn có nhau, của ít lòng nhiều, ai có tiền thì xì ra đây!
Trang lấy chiếc túi xách, cho vô mấy bộ quần áo rồi nhìn mọi người lắc đầu:
- Ai cũng khó khăn như nhau , em không dám cầm đâu. Chỉ xin mượn đủ tiền lộ phí vìa quê thôi.
Ngân móc ra mấy chục, ấn vô tay Trang. Trang lại xòe ra. Ngân bóp tay Trang lại:
- Bác ở nhà bị bệnh chắc cần nhiều tiền điều trị thuốc thang, tôi chỉ có chút đỉnh, mong Trang đừng từ chối.
Hiếu, Nhành cũng đồng loạt đưa tiền cho Trang. Nhành nói:

- Còn đây là tiền " viện trợ " của con Huệ. Cầm lấy.
- Ấy chết không có ý kiến của Huệ, em không dám lấy. – Trang đẩy ngược trở lại.
- Cứ cầm lấy. Con Huệ tuy thương tiền nhưng cũng là đứa biết phải trái. Nó mà cà chớn là tao trừ thẳng vô tiền gởi không lôi thôi gì ráo!
Mọi người an ủi Trang chừng mười lăm phút, Hiếu coi đồng hồ rồi hối Trang đi ngủ sớm lấy sức để mai đi chuyến xe đầu tiên. Còn chuyện xin phép Hiếu sẽ lo liệu. Nhìn Trang bước lên gác thu dọn đồ đạc, Hiếu thở dài:
- Số nó sao mà lật đật quá!.
Sực nhớ ra một chuyện Nhành, ngửa mặt nói vọng lên gác:
- Trang ơi, mày cũng nên báo cho Thật biết tin này để nó cùng lo.
Trang nói:
- Thôi chị ơi, em sợ làm phiền lắm.
- Sợ gì! Con gái người ta thì nó hôn túi bụi, chẳng lẽ mẹ người ta có chuyện gì, nó cam tâm bỏ mặc. Đây là lúc nó thể hiện tấm lòng của mình. Mày không nói sau này nó trách.
Hiếu đồng ý với suy nghĩ của Nhành và nói thêm:
- Về quê thăm lo người bịnh cần phải có nhiều tiền. Mang nhiêu đó đâu thấm tháp gì. Biểu thằng Thật gánh vác một phần trách nhiệm cũng là việc nên làm.
Im lặng một lúc, Trang bước trở xuống, dắt xe lộc cộc vào bóng tối. Ba người nhìn nhau im lặng.
oOo
Xóm " nhập cư " quay thành vòng tròn tách rời với những khu dân cư khác như ốc đảo. Trước đây, nơi này là đất canh tác làm lúa nước. Mỗi hộ dân chỉ một khoảnh đất bạc màu, nhỏ như bàn cờ tướng bị chia manh mún lại bị thiên địch, sâu rầy phá hại nên chẳng bao giờ đủ ăn. Công việc chính của những người nông dân ở đây là chạy chợ hoặc làm những nghề linh tinh khác hoàn toàn không dính dáng đến nghề nông. Bỗng đùng một cái, có tin đồn quy hoạch. Đã nhiều lần mấy ông cán bộ địa chính ở thành phố xuống lăng xăng vẽ sơ đồ, đo đạc, ghi chép một cách cẩn thận, rồi cắm một tấm bảng quy hoạch chi tiết lừng lững bên cạnh đường

chính gồm; những dãy nhà cao tầng, biệt thự song lập, hồ bơi, công viên cây xanh, khu giải trí.... Mọi người dân ở đây hớn hở ra mặt cứ nghĩ phen này sẽ đổi đời, trở thành dân phố thị tới nơi , nên chẳng buồn nghĩ đến chuyện đồng áng, suốt ngày sống trong tâm trạng chờ đợi phập phồng và nhậu nhẹt! Họ đợi mỏi mòn, nhậu thiếu điều lủng bao tử, thậm chí có người đã ngủm củ tỏi từ khuya rồi mà dự án vẫn còn đóng mốc meo trong ngăn kéo của mấy ông cán bộ chuyên trách nào đó, nghe đồn Quỹ Tiền tệ quốc tế chưa duyệt. Không đủ kiên nhẫn hơn được nữa, vài người đã tự tiện xé rào, đắp đất ruộng cất nhà cho công nhân mướn. Người này làm, kẻ khác bắt chước làm theo. Rào rào như mưa. Huyện biết được bèn cử một đoàn thanh tra gồm nhiều ban, bệ xuống lập biên bản xử phạt. Họ chấp nhận đóng phạt rồi tiếp tục xây cất trái phép. Lại phạt. Lại cất. Cái vòng lẩn quẩn! Chẳng mấy chốc, trên những mảnh ruộng cằn cỗi đã mọc lên vô số những ngôi nhà tạm bợ để cho số thanh niên từ các tỉnh lẻ đến thuê mướn làm chỗ trọ. Đến nay, những thửa ruộng nghèo đã biến thành khu " nhập cư " tự phát.

Vì là khu dân cư tự phát nên nó không có trật tự nào ráo trọi. Lộn xộn. Rối rắm. Mọi thứ đều tạm bợ như một doanh trại dã chiến. Nhà cửa được dựng bằng những vật liệu rẻ tiền. Các thứ phế thải được tận dụng tối đa. Những người nông dân một thời tay lấm, chưn bùn, thiệt thà như đếm , không quen so đo, toan tính bỗng trở thành những nhà kinh doanh lỗi lạc! Phương châm của họ là giản tiện, giá rẻ, mau thu hồi vốn để sinh lợi! Những ngôi nhà (nói chính xác hơn là những túp lều) lợp giấy dầu Trung Quốc, tường gạch không tô, nền xi măng lòi gạch, nham nhở, dây điện giăng như tơ nhện, nằm xiên xẹo, ngang dọc, chẳng ra thứ tự, lớp lang nào tạo thành những con đường chi chít, ngoằn ngoèo như ma trận. Những người lần đầu mới đặt chưn đến cứ ngơ ngác đi vòng vòng một lúc rồi trở lại nơi mình vừa tới khi nãy.

Trời tối. Trang đạp xe vòng vo, lách qua những chỗ hẹp chỉ vừa đủ cho một chiếc xe đạp. Chỗ ở của Thật nằm kẹp giữa hai ngôi nhà đâm xiên ngang hông. Phía trước bị án ngữ bởi đống ván cốt pha, cừ tràm xây dựng cao lút đầu. Cửa bị khóa. Bên trong đèn đuốc tối

thui. Trang dựng xe. Mệt muốn thở ra khói. Lấy cườm tay quệt mồ hôi trán. Cách chỗ cô đứng vài bước chưn về phía bên tay mặt có một ngôi nhà leo lét ánh đèn, bên trong phát ra tiếng khóc của trẻ con. Đây là chỗ ở của tốp nữ công nhân Xí nghiệp giày da, trong số đó Trang có quen vài người qua những lần đến thăm Thật. Trang đặc biệt có cảm tình với chị Yến. Yến xuất thân là gái vườn dừa, có gương mặt đẹp tương phản với đôi mắt u tối tàn tro. Trang chưa từng thấy ai có đôi mắt buồn đến vậy. Thỉnh thoảng cô ghé qua chỗ Yến. Yến rót nước mà thở khò khè như lên cơn suyễn, rồi nói:

- Tới chơi hay có chuyện gì hôn?

Trang lắc đầu, trả lời:

- Không có gì, ghé chị nói chuyện chơi, đỡ buồn!

Yến nói ngắc ngứ:

- Có gì vui mà nói.

Trang cười cười:

- Sao chị chán đời quá vậy?

Miệng Yến trễ xuống:

- Em vô tư quá! Giá như chị cũng được như em thì hay biết mấy.

Trang lại nói:

- Có ai cấm chị vui đâu. Lúc nào cũng rầu rĩ mau già lắm! Chị thử cười lên coi nào!

Yến điều khiển những dây chằng ở khóe miệng giãn ra, cặp môi vẫn khép lại không hé nom giống như khóc. Sau này, Trang mới biết người yêu của chị vốn là bạn học từ hồi cấp hai cùng lên thành phố lập nghiệp đã bỏ chị đi theo người đàn bà khác lớn hơn anh ta gần mười tuổi nhưng giàu sụ và quan trọng nhứt là dân thành phố chánh hiệu con nai vàng. Sau đám cưới " chạy tang " , đầy tai tiếng, anh ta nghiễm nhiên trở thành cư dân thành phố. Liệng cái bay thợ hồ vô thùng rác, mỗi ngày chỉ việc ăn mặc giống như tài tử Hồng Công đứng chàng ràng trước tiệm hủ tiếu Nam Vang của bà vợ vừa già, vừa xấu để làm kiểng! Trước sự phản bội của người yêu, Yến phẫn uất đã mấy lần tự tử nhưng không thành. Sau lần uống cả bụm thuốc ngủ, được phát hiện kịp thời Yến thề không tìm đến cái chết nữa. Nhưng từ đó chị sống dật dờ như con sông dở

ròng dở lớn. Một khi niềm tin đã đổ vỡ thì người ta khó mà trở lại con người thật của mình.
Trang dắt xe, ngừng trước cửa nhà Yến, day mặt nhìn vô. Yến đang ôm đứa bé còn đỏ hỏn, cho nó bú. Gương mặt thằng nhỏ nửa tối, nửa sáng dưới ánh đèn lờ mờ. Bên cạnh là cô gái khác đang cầm cái lục lạc lắc lắc. Những tiếng leng keng vui tai khiến đứa trẻ ngo ngoe trong tã lót ngừng bú, nghếch đôi mắt, toét miệng cười hết cỡ. Cô gái ấy là Thanh, cũng là người quen của Trang. Gần cả năm Trang không gặp chị Yến, không ngờ chị đã có chồng, sanh con. Âu đó cũng là điều đáng mừng! Cách xoa dịu nỗi đau tâm hồn tốt nhứt là tìm hạnh phúc thay thế cho nỗi bất hạnh. Trang chỉ hơi bất ngờ là Yến có thể quên đi quá khứ nhanh và thanh thản đến vậy. Rồi cô nghĩ lại, cũng phải thôi, chẳng lẽ con người cứ gặm nhấm nỗi đau để mà sống hay sao.
Vừa thấy Trang, Yến cúi gằm mặt xuống, ra chiều không muốn tiếp. Dầu vậy, Trang cũng bước vô, ngồi xuống. Chiếc giường cũ kỹ vặn mình kêu răng rắc. Trang nhìn vào cái vật nằm giữa đùi của đứa trẻ rồi thốt lên:
- Con trai! Chị Yến này xấu ghê, lấy chồng mà không cho em biết. Bộ khi dể em không có tiền mừng đám cưới hả? – Đoạn Trang cười ngỏn ngoẻn, đưa tay bẹo má thằng bé một cái.
Yến lủng bủng như nghẹn đàm, đưa mắt nhìn Thanh. Thanh dòm Trang rồi xây mặt sang hướng khác:
- Chị đưa thằng cu cho em ẵm một chốc. Chà, vài bữa nữa về ở nhà cao, cửa rộng rồi, đâu thèm nhớ mẹ, nhớ dì nữa đâu! No kềnh bụng rồi, dì cháu mình đi chơi nghen.
Trang lấy làm lạ, nghiêng đầu nhìn Yến. Yến thở cà hớp như người hụt chưn sắp chìm xuống đáy nước. Thanh ẵm thằng nhỏ ra cửa. Yến rượt theo đưa chiếc khăn lông khá dày, trùm lên người nó và dặn:
- Cẩn thận coi chừng muỗi cắn thằng nhỏ!
Thanh bật cười giòn đầu ngoẻo qua một bên:
- Chị làm như em là con nít không bằng! Con muỗi nào cắn thằng cu, em đền gấp mười lần!
Yến lại dặn:

- Đừng cho nó bú tay, sau này răng dễ bị hô, xấu lắm.
- Biết rồi, nói hoài hà! Thôi dì cháu mình đi hóng mát nghen, ở trong nhà nực nội quá chừng. Ngày mai con có theo dì đi thăm cô Nhâm hôn?
Nói đoạn, Thanh gật đầu chào Trang. Yến kéo áo che cặp ngực căng sữa.
Trang ngó quanh quất rồi đột ngột lên tiếng:
- Bộ chị Nhâm bị bịnh hả chị Yến? Sao lại phải đi thăm?
Chị Nhâm với Yến cùng quê. Chị lớn hơn Yến bốn tuổi đã có gia đình, vì gia cảnh túng bấn quá phải lặn lội thân cò lên thành phố bươn chải tìm kế sinh nhai, bỏ lại quê nhà anh chồng khắc khổ vật lộn với mấy công ruộng nhiễm phèn và đứa con quặt quẹo nuôi hoài không thấy lớn. Hàng tháng chị chắt bóp gởi tiền về quê nuôi chồng nuôi con. Tánh chị hiền, ít nói, nhưng hễ mở miệng ra là thốt toàn những lời lẽ chán chường tuyệt vọng. Cuộc sống đói nghèo, không lối thoát đã cướp đi nụ cười, niềm vui của chị mất rồi.
Nghe nhắc tới Nhâm là Yến lại thấy đau nhói trong lòng.
- Ở tù rồi!
- Sao ạ? Chị nói giỡn! Chỉ hiền như cục bột làm sao bị bắt đi tù? Chẳng lẽ nghèo lại là cái tội?
Yến trả lời buồn thảm:
- Nghèo không là cái tội nhưng cũng vì nó mà khiến người ta phạm tội. Bộ em không thấy những kẻ sa vào vòng lao lý đa phần là người nghèo hay sao? Tội nghiệp, chị Nhâm ở tù chỉ vì một tội không đáng có! Chẳng thà chỉ tham nhũng tiền tỉ như mấy ông cán bộ cỡ bự thì không nói làm gì. Đàng này...
Yến bỏ lửng câu nói, thở phì phò như đang khuân vác vật nặng. Hồi lâu kể tiếp bằng giọng nặng nề u uất:
- Thằng con của chỉ bị bịnh đau ban đỏ mà trong túi lại không có một xu. Đói ăn vụng túng làm liều, chị lén ăn cắp tiền lương vừa mới lãnh của con Hoa cùng nhà. Em còn nhớ con Hoa không?
Trang gật đầu. Hoa là dân Cà Mau, có bộ dạng gầy đét như con khô hố. Hoa ăn rất dữ, mỗi bữa có thể xơi gọn năm chén cơm đầy vun nhưng người vẫn ốm tong ốm teo.

- Bữa đó Hoa lãnh được năm trăm sáu mươi bốn ngàn đồng. Nó xếp từng tờ ngay ngắn rồi để ở đầu nằm. Nửa đêm chị Nhâm lén dở gối cuỗm sạch. Khi công an phường xuống xác minh, chỉ run như cầy sấy, mặt mày tái mét không còn hột máu. Rồi chẳng cần tra khảo lôi thôi, chỉ cúi đầu nhận tội. Mặc dù bạn bè sẵn lòng bỏ qua, không muốn làm lớn chuyện nhưng người ta vẫn bắt chị đi. Ông tổ trưởng nói pháp luật phải nghiêm minh, phạm tội trên năm trăm ngàn là đủ để truy tố! Chỉ bị còng tay dẫn đi mà gương mặt khắc khổ vẫn chưa hết bàng hoàng. Con Hoa vừa khóc vừa kể, nếu biết chuyện lớn như vầy thà rằng bỏ luôn không thưa kiện lôi thôi. Chị Nhâm bị giam đúng một tháng thì đem ra xét xử , mà lại xử lưu động ngay tại " khu nhập cư! ". Hỏi, thì mấy vị quan tòa biểu phải làm như vầy để trấn áp, răn đe những ai có cái tật nhám nhúa lấy đó làm bài học mà chừa! Bữa đó thiên hạ kéo tới coi đông lắm. Hoàn toàn không giống những phiên xử khác, người ta không nguyền rủa, chửi bới phạm nhân mà lại ra sức binh vực, sẻ chia đồng cảm. Thậm chí có người đã la ó phản đối rất dữ dội. Nhưng những nhà hành pháp chỉ căn cứ vào Bộ luật hình sự mà thực thi! Vừa nghe Tòa tuyên án chín tháng tù giam, chỉ té xỉu liền tại chỗ! Nhiều người đã bật khóc. Thiệt là bất công! Những ông cán bộ cấp trung ương, cấp thành phố đưa ra một chính sách sai lầm làm điêu đứng cả chục triệu dân thì chỉ bị khiển trách, làm kiểm điểm, thậm chí chỉ dừng lại ở mức " đóng cửa bảo nhau " cũng như những tay cán bộ tham ô tiền tấn vẫn cứ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, được hưởng án treo. Nhẹ hều. Trong khi kẻ chỉ vì vài trăm ngàn lại phải sa vào vòng lao lý! Công lý mà thiếu lòng nhân mãi mãi chỉ là lưỡi dao đồ tể – Đoạn chị thở dài:- Thì ra pháp luật chỉ là công cụ bảo vệ cho kẻ mạnh mà thôi!

Kể xong, Yến im lặng liên tục nuốt nước miếng đặc sệt trong cổ họng. Trang ngồi duỗi thẻ cố nén tiếng thở dài. Lúc sau cô lên tiếng phá tan bầu không khí ngột ngạt:

- Ông xã chị chắc cùng quê hả? Ảnh làm nghề gì vậy, chị Yến?

Yến đưa mắt nhìn ra cửa. Mấy người thợ hồ rinh đồ nghề trở về sau một ngày lao động, họ đi băng xiên băng nai Giọng nói nhão nhè nhão nhoẹt. Không cần tinh ý cũng biết vừa từ quán nhậu

bước ra. Trong số họ không có Thật.
Trang nóng lòng chờ câu trả lời của yến nhưng chỉ nhận sự im lặng và những tiếng thở dài. Trong việc này chắc có điều gì khuất tất, Trang nghĩ thầm.
Lúc sau, Yến có vẻ đã trấn tĩnh lại. Đám mây u tối trên mặt đã dần dần bốc hơi, trở nên nhẹ nhõm hơn tuy nhiên giọng nói vẫn chất chứa nỗi buồn bi thương, thảm thiết:
- Chị cũng chẳng cần giấu em làm gì. Ở đây tất cả mọi người đều biết, thêm một người cũng chẳng biết cũng chẳng đến nỗi nhục phải đi tự tử!
Đoạn, Yến nói rành rọt từng tiếng:
- Chị đâu có chồng!
- Gì ạ? – Trang thốt lên kinh ngạc:- Chị nói khó hiểu quá, không có chồng, sao lại có con?
Yến che giấu sự xúc động của mình bằng cách sắp xếp lại mấy bộ đồ trẻ con đặt ngay ngắn trên giường, mấy bộ đồ đã được là ủi cẩn thận vậy mà Yến cứ đưa tay vuốt hoài. Hồi lâu, Yến giương đôi mắt tuyệt vọng nhìn Trang:
- Đứa con đó chị đẻ cho người ta!
Trang nói thất thanh:
- Sao ạ? Đẻ cho người ta nghĩa là làm sao? Hổng lẽ nó không phải là con của chị, nghe kỳ quá!
Yến vừa sụt sùi vừa kể lể ngọn ngành. Cuối cùng thì Trang cũng hiểu ra đầu đuôi sự việc, Yến cần một khoản tiền lớn để giải quyết chuyện nhà nên đã bằng lòng đẻ mướn cho một tay trọc phú thừa tiền mà không có nỗi một đứa con để nối dõi tông đường, bù lại Yến sẽ có thứ mà chị đang rất cần.
- Vài bữa nữa người ta đến bắt con chị đi rồi, em có biết không? Trời ơi, cứ nghĩ đến cảnh tượng phải xa lìa đứa con do mình dứt ruột đẻ ra là chị chỉ muốn chết cho xong!
Yến thở hồng hộc như đang lấy hơi lên, đôi mắt trắng dã trợn trừng. Bỗng " rầm " một cái, Yến ngã bật ra phía sau. Ngất lịm. Trang liền hô hoán kêu cứu. Vài người xung quanh, nam có, nữ có hớt hải xộc vô, họ lật úp người Yến lại xức dầu, cạo gió. Hồi sau, cô tỉnh dậy, đưa đôi mắt tuyệt vọng nhìn mọi người, cất

giọng khẩn thiết:
- Xin hãy cứu lấy con tôi! Tôi van xin mọi người hãy cứu lấy con tôi.
Yến bỗng quỳ sụp xuống lạy mọi người như tế sao. Nhiều người phải quay mặt đi, không dám đối diện với cảnh thương tâm.
Trang cảm thấy toàn thân tê dại hẳn đi, nếu ở chỗ này thêm lúc nữa chắc cô sẽ chết mất. Cô bước lầm lũi như cái xác vô hồn ra phía ngoài, đi đến chỗ vắng Trang ngồi phịch xuống đống gỗ, khóc như ri.

Như Lục Bình Trôi

Chương 16

- Muỗi cắn quá! Hay là mình giăng mùng đi? – Ngân đưa tay gãi sồn sột. Mới nằm chưa ấm chỗ đã bị đàn muỗi đói bao quanh. Chúng cứ kêu vo ve bên tai thiệt là khó chịu.
- Nực quá, giăng mùng chịu sao thấu? – Huệ nói, mắt nhìn ra xuống bên dưới. Mấy con chó nhà hàng xóm kéo nhau vô hẻm, chúng đưa cái mũi ươn ướt hửi hửi rồi co chưn tè một bãi.
Ngân khẽ làu bàu mấy tiếng, dùng tay xây cái quạt máy chỉa về hướng mình. Ngay lập tức Huệ sửa lại cái quạt trở về vị trí cũ:
- Bà Ngân này chơi khôn quá, có tí gió cũng giành hết trơn!
Ngân làm thinh, lấy tấm mền mỏng trùm kín đầu, lúc sau nóng quá chịu không nổi lại tung ra. Hơn mười một giờ đêm mà Trang vẫn chưa về, không biết có mượn được tiền không?
Huệ nhắm nghiền mắt nhưng không ngủ, cô nhớ đến Hoạt, không biết giờ này anh ngủ hay thức. Mấy lần có việc cô đến tìm anh vào lúc nửa đêm thấy anh vẫn chong đèn, vật lộn với chồng giáo trình văn hóa, lịch sử và vô số bài tập Nhật ngữ. Học nhiều, lại ăn uống kham khổ thì làm sao không xuống ký cho được. Tánh Hoạt xuề xòa, ẩu tả, không biết giữ gìn sức khỏe, thức đêm, uống cà phê, rồi hút thuốc như hun muỗi nên người cứ rạc ra. Mỗi lần Huệ nhắc nhở thì anh cười hề hề:
- Không sao, anh quen rồi.
Huệ nhăn mặt:
- Cái tốt không quen, lại quen cái xấu! Sau này về ở với nhau, anh không sửa đổi là em không tha!
Hoạt nheo mắt nhìn Huệ cười tinh nghịch:
- Chưa chi mà đã lên giọng bà chủ!
- Ừ, vậy đó! Biết người ta hung dữ ai biểu quen, ráng chịu. Nghe lời vợ chỉ có lợi thôi.
- Ủa, ai là vợ của ai vậy hén?

Huệ đỏ mặt, đấm lưng Hoạt thùi thụi. Hoạt bỗng xây người lại ôm cô, hôn tới tấp như mưa rào…
Ngân đã ngủ, thây kệ cho đàn muỗi đói thi nhau xâu xé. Mặc dù rất mệt nhưng Huệ không muốn ngủ chút nào. Những ý nghĩ mông lung, mơ hồ cứ ám lấy tâm trí cô. Cô mơ ước về một ngôi nhà nhỏ, đơn sơ có giàn hoa trước ngỏ. Cửa sổ có rèm che bằng vải bông màu sáng. Trong nhà phải có kệ để giày dép. Trên bàn làm viêc nhứt định phải có bình bông đặt bên cạnh cửa sổ. Ừ há, phải có cái gạt tàn thuốc lá và cái đèn nhỏ để Hoạt làm việc vào ban đêm. Một ngôi nhà. Ôi, một ngôi nhà do mình làm chủ không phải thuê mướn của ai còn hạnh phúc nào hơn. Mình sẽ rước Nội về ở chung. Và sanh liền một lúc hai đứa con cho Hoạt. Chúng sẽ được chăm sóc, học hành tử tế không phải cơ cực như cha mẹ của chúng. Lớn lên mình sẽ nói với các con biết rằng, các con được như ngày hôm nay cha mẹ đã phải tốn công nhọc nhằn như thế nào. Các con phải sống thật xứng đáng với công ơn sanh thành dưỡng dục và nhứt định phải trở thành những công dân tốt.
..Nhưng tất cả chỉ là những ước mơ viển vông xa rời thực tế! Hiện tại mình chỉ là kẻ ăn nhờ ở đậu, tay trắng vẫn hoàn trắng tay. Sống ở một thành phố củi quế, gạo châu, mọi thứ đều mắc mỏ, cho dù cô và Hoạt có làm cật lực cả đời cũng chỉ dám đứng từ xa nhìn ngôi nhà mơ ước! Phải rồi, mình phải kiếm một công việc có nhiều tiền, thiệt nhiều tiền may ra khả dĩ đổi đời. Huệ nhớ đến cuộc gặp gỡ lúc sáng, nhớ tới chị Phương. Với cái nghề khóc mướn chị đã đàng hoàng sắm xe, mua nhà. Vậy tại sao mình không làm theo chỉ? Dẫu sao đó cũng là một việc làm lương thiện cho dù thoạt nghe có vẻ dị hợm, nhưng mình có ăn cắp, ăn trộm ai đâu mà sợ, chỉ e anh Hoạt sẻ kịch liệt phản đối, tánh anh khí khái, sĩ diện không muốn bị người khác coi thường. Thây kệ, việc mình mình cứ làm, miễn sao đừng để lộ cho ảnh biết là được. Mua được nhà mình sẽ chuyển nghề khác. Lo gì.
Quyết định xong vấn đề nan giải, Huệ cảm thấy nhẹ nhàng như vừa trút xong gánh nặng. Cô nhắm mắt cố

dỗ giấc ngủ. Ngày mai cô sẽ tìm đến chị Phương và bộc bạch chọn lựa của mình nhờ chị giúp đỡ.

Rất mong ý kiến đóng góp của các bạn.

Địa chỉ email của tôi: khucthuydu@vnn.vn

- Phone: 08 - 8598507 - Vina: 0918423390.
Web : http://nguyenthanhhoang.blogspot.com

Như Lục Bình Trôi

Chương 17

Xế trưa. Hai Tràm chèo xuồng vìa nhà. Thật ra đó chỉ là một căn chòi nhỏ che chắn sơ sài bằng lá dừa nước với mấy cây mắm cong vòng nhỏ bằng nắm tay được buộc bằng lạc tre, xung quanh hoàn toàn trống không. Bốn bề gió thốc. Đồ đạc bên trong chẳng có gì ngoài chiếc giường tre ọp ẹp, vài thứ vật dụng làm bếp bằng nhôm đen sì móp méo. Quần áo, giày dép vứt xó mỗi nơi một chiếc lộn xộn như vừa trải qua một trận càn. Hai Tràm cột xuồng vô cọc rồi cúi xuống khuân bó củi lên vai. Nước ròng. Anh phải lội một quãng sình hơn năm sải tay mới vô tới bên trong. Mấy đứa nhỏ con anh, đứa ngồi cú rủ, đứa nằm chèo queo nghe tiếng chưn lập tức vùng dậy, chạy ra đón ba. Hai Tràm bước tới cái khạp bể miệng múc nước rửa chưn, thở chưa kịp ra hơi thì con Mắm đã rờ bụng kêu đói.
Hai Tràm trợn mắt dòm thằng Đước nói:
- Mày là anh sao ở nhà không lo cho mấy đứa em để tụi nó đói khát?
Thằng Đước gân cổ cãi lại:
- Có hột gạo nào đâu! Tui tính qua nhà bà Ba mượn đỡ nhưng sợ bả chửi, tại mình thiếu bả nhiều quá rồi mà chưa chịu trả.
Hai Tràm thở è ạch, lấy bịch thuốc rê vấn một điếu bự chà bá.
Thằng Đước nghĩ thầm, chắc ba nó muốn hút thuốc trừ cơm hay sao vậy cà?
Hai Tràm đưa tay vỗ trán:
- Ừ, hết gạo mà tao quên. Thằng Bần đâu rồi sao tao không thấy?
Con Mắm mau miệng:
- Đói quá, nó ăn mấy trái bần sống đi té re!
Hai Tràm thò tay vô túi quần lôi ra mấy tờ tiền nhàu nát . Mắt thằng Đước sáng lên như hai cái đèn pha, chưa kịp sán tới thì ba nó lại cho vô túi:

- Tiền này để mua sữa cho Nội. – Đoạn Hai Tràm co chưn đá đá vô bó củi:- Thằng Đước, mày mang thứ này đi bán, được bao nhiêu thì mua gạo nấu cháo.
Thằng Đước cụt hứng, gãi đầu bí sị:
- Thứ này bán ai mua?
Nói vậy, nó cũng vác lên vai và đi một nước. Con Mắm chạy theo:
- Có nặng hôn, anh Hai, để em khiêng phụ.
Thằng Đước xây người lại, nạt lớn:
- Mày yếu xìu làm được gì!
Hai Tràm uống một ca nước mưa rồi kêu con Mắm lại hỏi chuyện:
- Từ sáng giờ có tin tức gì của Má mày với Nội hôn?.
Con Mắm gật đầu, nói khò khè:
- Dì Bảy Lớn mới chèo xuồng đi ngang qua nói má trong nhà thương nhắn ba ra gấp.
Hai Tràm bập bập điếu thuốc rồi nhả khói lên trần nhà:
- Biết chuyện gì không?
Con Mắm nói trống không:
- Hết tiền!
Hai Tràm liệng mẫu thuốc ra mép nước, lấy hơi lên như người sắp chết:
- Lại tiền! Biết đào đâu ra bây giờ? - Rồi anh ngó ra bờ sông nơi chiếc xuồng đang neo:- Xuồng mượn. Nếu là của nhà thì tao cũng bán quách cho rồi.
Hai Tràm là nông dân thứ thiệt mà không có nỗi một cục đất chọi chim. Trong nhà có đến năm, bảy miệng ăn, gặp cảnh bà già nay ốm mai đau. Chịu đời không thấu. Mùa nắng như mấy tháng này, anh vô rừng khai thác gỗ cho lâm trường. Tiền công nhẹ hìu không đủ xây xở, anh xin cán bộ lâm trường mót tí củi vụn kiếm thêm đồng ra đồng vô. Hết chuyện làm, Hai Tràm đi đào đất mướn, sửa ghe, làm nhà…nói chung bất kỳ công việc gì anh cũng không từ nan. Siêng năng, chịu khó là vậy nhưng cái đói vẫn treo lơ lửng trên đầu. Mùa mưa thì đỡ hơn. Cả nhà có việc để làm mướn: làm cỏ, bón phân, cắt lúa…mấy đứa nhỏ không ai thuê thì đi mót lúa ngoài đồng. Tuy cực nhưng vui vì có cái để cho vô miệng. Phải chi, Hai Tràm lằm bằm tiếc rẻ, được như trước kia thì hay biết

mấy…
..Cách đây ba năm, Hai Tràm cùng mấy chục hộ " đói đất " may mắn được Ban giám đốc lâm trường cho thuê đất ruộng để canh tác. Theo thỏa thuận mỗi mẫu phải nộp tô hai chục giạ lúa và tuyệt đối không được bắt cá trên ruộng, nếu không sẽ bị thu hồi đất và chịu phạt. Điều kiện đưa ra có vẻ éo le nhưng mọi người vẫn phải chấp nhận , xăng xái ký vô tờ hợp đồng, bởi họ không còn sự chọn lựa nào khác. Mướn được ba mẫu đất, Hai Tràm đi hỏi nợ cất tạm căn lều và mua sắm ít dụng cụ sản xuất. Hai năm đầu mọi việc diễn ra suôn sẻ, cái ăn, cái mặc coi tạm ổn. Anh đang tính chuyện cho mấy đứa nhỏ đi học và sửa lại cái lều. Mọi thứ đang còn trong dự định bổng " đùng " một cái, Lâm trường đột ngột thu hồi lại đất để giao cho văn phòng huyện ủy, nghe nói để lập quỷ công đoàn, công điếc gì gì đó. Nhưng những vị cán bộ ăn trắng, mặc trơn quanh năm suốt tháng chỉ ngồi bàn giấy, hò hét chỉ huy thì sao quen với nghề mần ruộng một nắng hai sương, tay lấm chưn bùn. Thế là họ lại giao cho đầu nậu để hưởng huê hồng. Và cũng trên mảnh ruộng này, Hai Tràm phải mướn lại của ông Bảy Thời (vốn là dân lái heo chuyên nghiệp nhờ thường xuyên ăn nhậu với mấy vị cán bộ tai to mặt bự nên được các anh ưu ái) với số lúa phải nộp tô đã đội lên gấp ba lần! Sáu chục giạ quy thành tiền là một triệu rưỡi cho mỗi mẫu. Bên thuê phải trả trước phân nửa, nửa phần còn lại phải nộp đủ sau kỳ thu hoạch. Và tất nhiên không được đọng đến bất kỳ con cá nào trên ruộng.
Bà Sáu than trời như bộng:
- Trời ơi, họ đưa ra cái giá như vầy khác nào đẩy mọi người vào cảnh chết đói! Làm được bao nhiêu mấy ổng hưởng hết còn đâu!
Đoạn bà Sáu chấp hai tay trước ngực rồi ngửa mặt dòm trời:
- Làm chi bất công quá vậy ông? Nông dân rặt thì chẳng có nổi miếng đất cắm dùi. Những kẻ chỉ quen ăn trắng bận trơn, nhìn cái cày ra cái cuốc thì đất đai cò bay thẳng cánh, chó chạy cong đuôi!
Hai Tràm đang ngồi vò đầu bứt tai ở ngạch cửa, nghe bà Sáu nói lập tức nói át đi:
- Má đừng nói lung tung, người ta nghe được thì khốn! Thây kệ, tới đâu hay tới đó mình là dân đen cấm được kêu ca!

Bà Sáu cãi lại:
- Có chết tao cũng kêu, kêu cho thấu đến tai ông Trời. Thời Pháp thuộc thuế má đâu có nặng dữ vậy. Một cổ ba tròng làm sao dân đen sống cho đặng?
Không có đất mần ruộng cầm bằng chết đói! Hai Tràm nhẩm tính, nếu mưa thuận gió hòa thì cũng được ngày hai bữa cháo rau lây lất qua ngày. Chỉ sợ sâu rầy, chuột bọ, ông Trời làm mình làm mẩy thì coi như công cốc.
- Ông trời có nghe cũng chẳng giúp được gì, nhưng Bảy Thời mà nghe được thì đói nhăn răng! Má làm ơn nhỏ nhỏ cái miệng cho tui nhờ!
Bà Sáu ngoài miệng tuy nói cứng nhưng trong bụng ỉu xìu, thân già cả ăn uống không bao nhiêu nhưng sắp nhỏ đang tuổi ăn, tuổi lớn.
Tiền mướn ruộng quá mắc, điều kiện đưa ra quả là o ép nhưng không còn cách nào khác , Hai Tràm cùng những người nông dân khốn khó phải cắn răng, cắn lợi mà ký vào bản hợp đồng đã soạn sẵn. Và thầm van vái lòng hảo tâm của ông Trời! Họ lại tiếp tục canh tác trên mảnh ruộng cũ qua ba tầng trung gian. Cực khổ không sợ, chỉ sợ mùa màng thất bát không đủ lúa nộp tô, không lo được cái ăn cái bận cho sắp nhỏ. Nhiều bữa ăn cơm với nước mắm kho quẹt nhìn xuống ruộng thấy đàn cá lội tung tăng mà thèm chảy nước miếng. Một lần, thằng Đước, con trai lớn của Hai Tràm liều mạng lội xuống ruộng bắt mấy con lóc chỉ lớn bằng mấy ngón tay đem về kho với muối. Hai Tràm từ thị trấn trở về, nhìn thấy mặt tái xanh như lá lúa, liền hất luôn nồi cá xuống ao, rồi cầm roi quất túi bụi vô người nó:
- Trời hỡi, mày muốn cả nhà lại tiếp tục cảnh tha hương cầu thực có phải không, thèm chi mấy con cá để gây họa cho mọi người. Tao phải đánh cho mày một trận nhớ đời.
Thằng Đước đứng yên chịu trận, không thèm chống đỡ, mắt nó long lên sòng sọc:
- Ba thấy kỳ hôn, cả nhà ăn nước mắm kho quẹt riết bị bón luôn! Cá đầy nhóc ruộng sao mình không được ăn? Vô lý quá trời, tui không chịu được.

- Vô lý! – Hai Tràm thay cái roi khác. Bà Sáu, phải xông vô đỡ đòn cho đứa cháu nội đích tôn:
- Bây định giết cháu tao chắc? Chuyện gì cũng từ từ bảo ban, dạy dỗ, hở ra là động tới roi vọt. Chẳng qua nó xót ruột muốn một bữa tươi, nó làm vậy cũng vì mọi người trong nhà thôi.
Hai Tràm quẳng roi vô xó nhà, rồi leo lên giường mắt nhìn thao láo ra bờ ruộng ngập nước:
- Đâu phải má không thấy. Ngày nào ông Bảy cũng cho người xuống kiểm tra. Họ lục tung khắp mọi ngõ ngách. Tuần trước nhà bà Năm Dư bị bắt quả tang, bị phạt nặng, bị thu hồi ruộng còn rờ rờ ra đó. Tui đánh nó chẳng qua không muốn cả nhà bị chết đói.
Bà Sáu lấy chai dầu " nhị thiên đường " xức cho thằng Đước. Miệng liên tục hít hà:
- Mai mốt con đừng dại dột nữa nghe chưa, sống như vầy sướng như tiên rồi, đòi hỏi gì nữa. Bộ con không thấy nhà thằng Đầy không có ruộng mần phải kiếm ăn trậm trầy trậm trật thiếu điều chết đói nhăn răng đó hả?
Lát sau, ông Bảy Thời đột ngột xuất hiện cùng đám lâu la với gậy gộc trên tay. Ông ta lướt đôi mắt giảo hoạt ngó khắp nơi, rồi hất hàm hỏi:
- Tui mới vừa hay tin, nhà này bắt trộm cá có phải không?
Hai Tràm lập tức ra hiệu cho mấy đứa nhỏ câm miệng, còn mình thì chối bai bải:
- Đâu có, ấy là mấy người xấu mồm, ác miệng đặt điều vu khống, chớ có cho
vàng tui cũng không dám cả gan. Không tin chú Bảy cứ kiểm tra thử coi.
Bảy Thời giở nồi cơm nguội, nồi nước mắm kho quẹt rồi gật đầu, đe:
- Các người làm sao thì làm, để tui phát giác thì đừng có trách!
Hàng ngày, người ta thấy ông Thời, ngồi chễm chệ trên chiếc vỏ lãi cùng đám " đệ tử " chạy dọc theo tuyến kênh một cách oai vệ chẳng khác nào những tay cường hào ác bá thời trước. Ông ta sục sạo từng bụi lúa, đếm từng con cá và luôn lớn tiếng quát tháo, đe nẹt:

- Tao nói trước, đứa nào mà đụng tới một con cá thì đừng trách tao độc ác!
Có người khẩn cầu:
- Thưa ông Bảy năm nay mùa màng hư hao, ông làm ơn nhẹ nhẹ..
Không đợi người đó nói dứt lời, ông Thời sừng sộ cắt ngang:
- Không xin xỏ gì hết ráo! Chịu cái giá đó thì làm, không chịu thì tao lấy lại cho đứa khác. Cả lũ khát đất đang xếp hàng chờ đến lượt đầy nhóc, chỉ cần một cái vẫy tay của tao là chúng nó mừng húm kéo tới chật nhà.
Vụ mùa năm đó bị sâu rầy phá hại gần như mất trắng. Bảy Thời bất đắc dĩ phải cho đám dân đen khất nợ đến mùa sau. Tiền bạc và công sức lại đổ ra. Anh đã cùng vợ con cật lực trên cánh đồng với hy vọng có hột gạo để trả nợ, để có thứ lua vô miệng nhưng một lần nữa trời lại không chiều lòng kẻ khốn khó…..
Đứng trên bờ vác cuốc nhìn cánh đồng lúa chín sắp đến ngày thu hoạch bị chuột cắn nát tơi bời mà rớt nước mắt. Không hiểu sao chuột ở đâu về nhiều quá trời quá đất! Lúc đầu Hai Tràm thấy chúng xuất hiện lác đác, anh đã cẩn thận đặt bẫy, đánh bả thậm chí dùng bẫy điện để diệt chúng. Diệt được vài chục con thì chúng biến mất. Chưa kịp thở phào thì lũ chuột đói lại kéo đến rần rần. Lần này chúng đông gấp vạn lần diệt không xuể. Có đêm anh vừa bắt vừa tiêu diệt đến hàng trăm con! Xác chuột chất thành đống cao như núi, bốc mùi hôi thối nồng nặc cả một vùng. Vậy mà chúng không những không giảm đi mà mỗi lúc càng đông nghẹt, cứ như chúng sản sinh ra từ đất. Hai Tràm dự tính, với số lúa còn lại cũng không đủ một phần tư nộp tô thì nói chi tới chuyện dành dụm hột gạo để nuôi năm, bảy miệng ăn. Trò đời tréo ngoe, càng làm càng mắc nợ! Ông Bảy Thời chê Hai Tràm là kẻ bất tài vô dụng và thẳng tay lấy lại ruộng, kèm theo là tờ giấy nợ dài như sớ Táo quân. Anh lại trở về nghề đào đất, đốn cây như lúc đầu..
Đã vậy, phước bất trùng lai, họa vô đơn chí! Tuần trước trong khi mót củi, bà Sáu bỗng xây xẩm mặt mày rồi té chúi đầu xuống nước. Hên là có người nhìn thấy, kịp thời đưa vô nhà thương. Bác sĩ nói, dì Sáu bị cả trăm chứng bịnh trong mình, phải mổ cấp kỳ, nếu không sẽ vô phương cứu chữa.

Hai Tràm thều thào hỏi:
- Thưa bác sĩ chi phí ca mổ là bao nhiêu ?
- Vài triệu!
Vài triệu. Ông bác sĩ nói gọn ơ. Hai Tràm rụng rời hồn vía, ngồi thụp xuống đất. Vài chục ngàn còn không có nói chi bạc triệu! Trời hỡi, tại sao ông bất công đến vậy? Cứ nhè vào kẻ khó mà gieo họa!
Bà Sáu biết chuyện cứ nằng nặc đòi chết cho rảnh nợ. Hai Tràm nói:
- Má đừng nói vậy tui càng thêm rối trí! Tui sẽ làm tất cả để cứu má!
Anh lại đánh điện cho Trang, hy vọng cô em gái sẽ có phương cách cứu vãn tình thế ngặt nghèo này. Gởi xong Hai Tràm lại phân vân, số tiền lớn như vậy em mình làm sao mà kham nổi? Cả đời mình chưa lo cho em được thứ gì mà chỉ gây bao phiền phức. Tội nghiệp con nhỏ mới mười mấy tuổi đầu đã phải xa gia đình, bươn chải vào cuộc mưu sinh đầy gian lao, bất trắc . Hai Tràm trách mình là kẻ vô tích sự không đáng tồn tại trên cõi đời.
Buổi chiều vừa vìa tới nhà là Trang lập tức vô ngay nhà thương thăm má. Hai mẹ con ôm nhau khóc ròng. Bà Sáu dòm thấy đứa con gái út tiều tụy, xanh xao mà nước mắt cứ ngắn dài:
- Bộ ở trển mần cực lắm sao mà ốm vậy, con?
Trang không trả lời. Dòm thân hình trơ xương nằm giẹp trên giường mà lòng đau nhói. Mới có mấy tháng mà má già lẹ quá! Các bác sĩ đã làm xong xét nghiệm và chờ ...tiền! Hai Tràm như người mất hồn, áo quần xốc xếch, hỏi Trang:
- Bây giờ mình tính sao cô Út?
Trang ngước đôi mắt sưng húp, nhìn anh Hai và nói:
- Em cũng không biết nữa. Có lẽ phải tới nhà cậu Năm, nhờ cậu giúp đỡ.
Cậu Năm cũng nghèo trớt, cơm có khi chẳng đủ ăn thì lấy gì mà giúp? Hai Tràm nghĩ thầm, thôi thì còn nước còn tát.
Hai anh em đến nhà cậu Năm ngay đêm hôm đó. Nhà cậu nằm khuất trong rừng tràm bốn bề ngập nước, có chiếc xuồng tam bản neo đậu bên hông nhà. Sau khi nghe kể, cậu Năm thở dài:

- Thấy tình cảnh thê thảm như vầy, cậu cũng muốn giúp bây, nhưng trong nhà chẳng có gì khả dĩ để bán có tiền, chỉ còn cái tủ thờ cũ này để thờ tổ tiên mà có bán cũng chẳng được bao nhiêu.
Trang khóc nức nở:
- Má con mà có mệnh hệ gì chắc con không sống nổi, cậu ơi!
Cậu Năm động lòng cũng muốn khóc theo. Hai anh em tình nghĩa sâu nặng.
Hồi đó cậu trốn lính phải ở trong rừng. Hàng tuần cô em đội gạo mười mấy cây số nuôi anh cho đến khi cậu giác ngộ đi theo Cách mạng. Cậu Năm đi chiến đấu được gần hai năm thì bị thương ở chưn trái phải giải ngũ, về quê lấy vợ, sanh con. Cậu mợ đẻ một hơi sáu đứa, đứa nào, đứa nấy đều nhăn nhúm, xốc xếch như miếng nùi giẻ và chẳng được học hành tới nơi tới chốn.
Mấy cậu cháu nhìn nhau thở dài bất lực, không sao giải được bài toán khó. Đến gần nửa đêm Hai Tràm đành phải cáo từ ra vìa. Vừa chèo xuồng được vài sải tay, bỗng cậu Năm kêu giựt lại:
- Tụi bây lên đây, để cậu nói chuyện.
Hai anh em mừng khấp khởi như bắt được vàng. Không chờ hai đứa cháu ngồi xuống ghế, cậu nói liền:
- Cậu còn mấy mẫu ruộng có thể đem cầm cố nhưng..
Nói đến đây, cậu im lặng. Trang ngồi yên, răng cắn chặt vào môi đến tóe máu. Cô hiểu rằng tình thế này không còn sự chọn lựa nào khác:
- Con hiểu, cậu còn phải lo cho mợ và các anh chị nữa. Nếu cậu tin tưởng con hứa sẽ chuộc đúng thời hạn, quyết không để cậu bị mất ruộng!
Hai Tràm thoáng rùng mình, đưa mắt nhìn em. Trang chỉ làm thợ may, lương ba cọc ba đồng thì làm sao có thể xoay xở đâu số tiền lớn như vậy? Tuy nhiên, đây là cách duy nhứt để thoát khỏi cảnh ngặt nghèo.
Cậu đưa đôi mắt mờ đục nhìn Trang một lúc rồi nói bằng giọng lo lắng:
- Bây có dám chắc hôn? Tám sinh mạng nhà cậu trông chờ vô mấy mẫu ruộng nếu xảy ra trục trặc cả nhà sẽ chết đói nhăn răng!
Chẳng cần nghĩ ngợi, Trang đáp liền:

- Con xin cam đoan với cậu. Ở chỗ con làm, ông chủ rất tốt, con có thể xin ứng trước nhiều tháng lương, ngoài ra con còn có việc làm thêm vào những lúc rảnh rỗi. – Để tạo thêm niềm tin Trang nói:- Ở thành phố kiếm tiền dễ lắm, cậu.
Trang phải lựa lời nói dối để cậu yên tâm, kỳ thực cô chẳng có ông chủ nào tốt bụng đến vậy và kiếm được đồng tiền cũng chẳng dễ dàng gì. Cô đã quyết định đánh đổi hạnh phúc, tình yêu của mình để cứu má thoát khỏi lưỡi hái Tử Thần.
- Vậy cậu yên tâm rồi. – Nói xong, cậu lấy xâu chìa khóa mở tủ lấy bằng khoán đất giao cho Trang và giục:- Thôi, mấy đứa bây đi mau mau để còn kịp. Ngày mai cậu sẽ tới bịnh viện thăm cô Sáu.
Bằng khoán đất được cầm đúng mười triệu, tiền chi phí ca mổ còn dư Trang gởi cho Hai Tràm mua miếng đất nhỏ cất nhà và làm vốn sinh nhai. Ca mổ thành công, Trang vô thăm má một lúc rồi đón xe lên thành phố ngay trong đêm đó, cô không dám nán lại lâu vì sợ phải đối diện với ánh mắt nhìn thấu tâm can của má. Ngồi trên xe đò cô đã khóc, khóc rất nhiều khi liên tưởng đến số phận của mình trong những ngày tới.

Như Lục Bình Trôi

Chương 18

Sáng sớm Phương lấy xe đưa Huệ đến một nơi nằm sâu trong con hẻm ngoằn
ngoèo đối diện với bờ sông. Ngồi phía sau tim Huệ cứ đập lên loạn xị, chốc chốc cô phải trấn an bằng cách tằng hắng mấy cái, nhưng không vì thế mà hết run. Phương bật cười:
- Làm gì mà hồi hộp dữ vậy? Cứ như là đi coi mắt chồng không bằng!
Gặp phải con đường xấu, chiếc xe gắn máy cà tàng cứ chồm lên, hụp xuống nhấp nhô như chiếc thuyền con trong cơn sóng dữ, Huệ lấy tay che miệng, hỏi Phương sắp tới chưa.
- Sắp! Nè có mang đủ tiền không ?
- Đủ, bảy trăm rưỡi. Dạy khóc mà ăn mắc quá trời!
Phương ngoáy cổ lại nói:
- Vậy mà lão ta cứ lăm le đòi tăng học phí. Đúng là lòng tham vô đáy!
- Học khoảng bao lâu thì ra nghề hả chị?
- Tính luôn thời gian thực tập đúng ba tháng.
- Trời đất, lâu dữ vậy! Em tưởng chỉ một tháng là quá lắm rồi.
- Một tháng thì chỉ biết mỗi một kiểu khóc thôi. Người ta cần đến mười hai kiểu khóc khác nhau mới có thể hành nghề được.
- Mười hai kiểu khóc! Em có nghe lộn không đó?
- Người ta đào tạo bài bản lắm!
Chiếc xe đột ngột quẹo mặt, đi dấn thêm chừng một trăm mét thì dừng lại trước ngôi nhà ba từng được kiến trúc theo kiểu ba rọi. Huệ đứng ngơ ngác, trong bụng nghĩ thầm, chỉ mỗi có nghề dạy khóc mà giàu quá vậy! Phương chẳng do dự, đưa tay nhấn chuông. Lúc sau, có tiếng chưn từ cầu thang bước xuống, một đôi mắt sắc lạnh nhìn xuyên qua cửa tò vò. Phương nói vừa đủ nghe:
- Em đây mà thầy!

Cánh cửa hé mở chỉ đủ một người bước vô. Một người đàn ông vừa mập, vừa lùn, mặc thun ba lỗ, quần short màu cháo lòng, đưa đôi mắt ti hí nhìn Huệ dò xét:
- Tới thọ giáo hả? – Ông ta cất giọng kim nghe chói tai.
Huệ đưa mắt nhìn Phương. Phương lại nhìn người đàn ông, khẽ gật đầu.
Ông chủ nhìn xoáy vào gương mặt Huệ, rồi di chuyển từ từ xuông bên dưới và dừng lại ở mười đầu ngón chưn:
- Mặt mày sáng láng, tướng tá coi bộ sang không hợp lắm với nghề này – Đoạn ông ta thở khì một cái:- Nhưng không sao! Qua tay tôi cho dù là đệ nhứt phu nhân cũng trở thành nghệ nhân khóc mướn!
Huệ đánh liều hỏi:
- Em có thể học được không, thầy?
Chủ nhà khẻ gật gật cái đầu quả dưa nhẵn bóng:
- Tất cả còn đang ở phía trước, phải học vài ngày thì mới biết có năng khiếu hay không. Công việc của chúng ta ví như một nghệ sĩ. Chỉ khác một điều, nghệ sĩ có thể khóc, cười bất cứ lúc nào, còn chúng ta chỉ có mỗi một việc là khóc! Hầu bao đầy hay rỗng tùy thuộc vào lượng nước mắt rớt ra.
Phương bước thẳng lên cầu thang xương cá. Huệ và chủ nhà đi phía sau. Chẳng thèm ngoảnh mặt lại, Phương hỏi:
- Khóa mới đông không, thầy?
Chủ nhà gật đầu, lách mình vượt lên phía trước, song song với Phương, vừa đi vừa nói bằng giọng hể hả:
- Thành công ngoài dự kiến! Thiếu điều không đủ chỗ ngồi. Coi bộ cái nghề buôn nước mắt đang thời kỳ thịnh vượng! – Chủ nhà đột ngột chuyển sang hướng khác:- Dạo này em làm ăn ra sao? Tôi nghe tụi nó nói em khấm khá lắm, có nhà riêng, xe riêng. Xin chúc mừng!
Phương trớt môi, nói một hơi:
- Tụi nó nói quá đó thầy! Em làm sao bì được với mọi người, nhứt là thầy vừa mở lớp vừa đi làm tha hồ kiếm chác!
Chủ nhà bật cười khùng khục trong cổ họng, dang rộng hai cánh tay ra phía trước để diễn đạt:
- Tất nhiên, thầy chẳng giấu giếm làm gì cả. Nói chung là thu nhập

không đến nỗi tồi. Thầy còn có ý định mở thêm lớp nữa học vào các ngày còn lại nhưng đang còn phân vân có quán xuyến nổi hay không.
Lớp học nằm ở từng trên cùng. Rộng rãi. Và thoáng mát. Gần hai chục người nam có, nữ có, tuổi tác cũng tầm tầm với Huệ. Họ đang xúm xít tán gẫu vừa cười khúc khích. Nhác thấy bóng ông thầy liền im lặng, tất cả các cặp mắt đều đổ dồn về một phía. Ông thầy vẫn giữ nguyên bộ dạng, áo lót màu cháo lòng, quần short bị sút con đỉa, bước lên cái bục gỗ bên cạnh cái bảng đen bự tổ bố cố định trên vách bằng đinh vít. Cả lớp bỗng im phăng phắc. Phương lấy hai cái ghế nhựa chen lên phía trước rồi ngoắt Huệ tới, biểu ngồi xuống. Ông thầy nuốt nước bọt mấy cái rồi cất giọng oang oang như sấm rền:
- Xin chào mừng các bạn đã đến tham gia khóa huấn luyện! Rõ ràng việc khóc mướn hiện nay có nhu cầu rất lớn. Học viên các khóa trước tốt nghiệp đều có việc làm ổn định, thu nhập không tồi! Thế thì các bạn còn chần chờ gì nữa mà không giới thiệu những người khác cùng tham dự! Tôi xin đảm bảo những thí sinh được chọn lọc, đào tạo sẽ có tay nghề vững vàng và tha hồ kiếm ăn. Đề nghị tất cả hãy cho một tràng pháo tay vì một tương lai xán lạn đang chờ đón.
Nói xong, ông ta đưa hai bàn tay chuối mắn vỗ vào nhau bộp bộp, tất cả cùng làm theo kèm theo là những tiếng reo hò kích động. Huệ ngồi ở hàng trên cùng không tham gia, bắt gặp ánh mắt khó chịu của ông thầy cô lật đật vỗ theo như cái máy. Tràng pháo tay vừa dứt, ông thầy cất giọng hả hê:
- Cám ơn! Trước hết xin tự giới thiệu, tôi tên Trình, năm mươi sáu tuổi. Một vợ, bốn con, " râu ria " không tính. (cả lớp cười ồ) Im lặng! Bây giờ, tôi sẽ thông báo một số quy định bắt buộc trong suốt khóa học. Các bạn có thể có ý kiến, khi tôi dứt lời. Tôi có một yêu cầu trong lúc tôi nói không ai được làm ồn, gây mất trật tự, nếu không tôi buộc lòng mời ra khỏi lớp, mọi người rõ chưa?
- Rõ! – Tất cả đồng thanh đáp rất khí thế.
- Tốt! – Ông thầy gật đầu tỏ vẻ hài lòng và tiếp tục nói:
- Tiền học phí trọn khóa là bảy trăm rưỡi. Đóng một lần kể từ khi

tham gia tiết học đầu tiên, ai cảm thấy mình kham không nổi thì xin mời. – Ông thầy khoát tay ra phía cửa:- Tánh tôi gì gì chớ tiền bạc là phải sòng phẳng, rạch ròi không được lôi thôi! Thời gian học là ba tháng, mỗi tuần ba buổi, mỗi buổi hai tiếng, giải lao mười lăm phút. Trong đó phần lý thuyết và thực hành tại lớp là hai tháng rưỡi, đi thực tế nửa tháng và cuối cùng là thi tốt nghiệp...
Một cánh tay khẳng khiu trong đám đông giơ lên. Đó là một chàng trai còn rất trẻ, trên sống mũi gắn cặp kính cận dày cộp, mái tóc bồng bềnh ra dáng là một sinh viên văn khoa:
- Thưa thầy, nếu kết thúc khóa học, học viên chưa nắm vững được bí quyết nghề nghiệp thì sao ạ. Thầy có cam kết dạy bao ra nghề không và giấy chứng nhận do ai cấp, có giá trị pháp lý không?
Cụt hứng vì bị cắt ngang giữa chừng, thầy Trình xụ mặt lại, càm ràm điều gì đó trong cổ họng rồi vung tay múa loạn xị:
- Tôi cam kết bao ra nghề nên các bạn cứ yên tâm, còn giấy chứng nhận thì...- Ông thầy lúng túng, nuốt nước miếng ừng ực rồi nói :- Các bạn thừa hiểu rằng, công việc của chúng ta chưa được thừa nhận là một nghề thật sự mặc dù thị trường có nhu cầu rất lớn và đã nghiễm nhiên tồn tại trong nhiều năm qua,vì thế giấy chứng nhận chỉ có giá trị giữa tôi và các bạn. Tôi cũng đang nhờ luật sư giỏi can thiệp và hy vọng trong tương lai không xa công việc của chúng ta sẽ được xã hội công nhận và tôn vinh như những nghề khác!
Một cô gái có gương mặt đẹp, thân hình như người mẫu thời trang rụt rè đứng lên nói:
- Thưa thầy, tiền bạc và thời gian rõ ràng là một gánh nặng. Điều em băn khoăn là sau khi học xong thầy có đảm bảo việc làm cho chúng em không, thu nhập cụ thể ra sao?
Ông thầy bật cười độ lượng:
- Thời gian đầu tôi sẽ giới thiệu việc làm cho các bạn, sau đó tùy thuộc vào các mối quan hệ các bạn sẽ tự lo lấy. Các bạn cứ yên tâm, công việc lúc nào cũng có sẵn chỉ e kham không nổi mà thôi, còn thu nhập thì ..hề..hề...tôi nói sợ trong số các bạn sẽ có người ngất xỉu cho mà coi. Đây nè! – Ông thầy lấy ra tờ giấy hình chữ nhật được bọc nhựa cẩn thận:- Theo thời giá hiện nay, mỗi sô khóc

mướn kéo dài từ mười đến mười lăm phút các bạn sẽ nhận thù lao là năm chục ngàn, đấy là chưa kể đến tiền boa của thân chủ nếu ta khóc quá đạt! Mỗi ngày các bạn có thể " chạy " được ít nhứt là bốn, năm thậm chí cả chục sô! Nếu các bạn không tin thì hãy hỏi trực tiếp cô Phương đây. Cổ là học viên những khóa trước, nhờ nghề này mà đã sắm xe, mua nhà và nhiều tiện nghi khác. Xin mời cô Phương đứng dậy cho mọi người chiêm ngưỡng cái dung nhan!
Phương đứng dậy, kể khá chi tiết về công việc của mình và xác nhận những lời nói của ông thầy là đúng. Đám đông bắt đầu chộn rộn hẳn lên, họ tranh nhau đặt câu hỏi với sự phấn khích tột cùng.
- Chị Phương này, tôi xin hỏi chị một câu, chị đã làm nghề này trong nhiều năm vậy chị có những khó khăn và thuận lợi gì?
Chẳng cần suy nghĩ, Phương trả lời ngay:
- Khó khăn chủ yếu là thời gian đầu, lúc đó tay nghề chưa được cứng, đóng kịch chưa đạt nên thân chủ không hài lòng, thậm chí có người không chịu trả tiền công. Nhưng đó chỉ là bước đầu, sau khi nắm vững nghề nghiệp thì mọi việc trở nên suôn sẻ. Còn thuận lợi là công việc này đòi hỏi nhiều người cùng tham gia, thông thường một đám ma người ta mướn vài ba người thậm chí có kẻ chơi ngông thuê một lúc cả chục người, người này giới thiệu người kia nên luôn có việc làm hoài không hết!
Người khác lại hỏi:
- Trong công việc chị có những niềm vui và nỗi buồn gì?
Phương im lặng, mắt mơ màng một lúc rồi nói:
- Đã hơn một lần tôi gặp phải cảnh bẽ bàng. Lần ấy tôi nhận được tin người thân ở dưới quê đột ngột qua đời. Đang chuẩn bị về quê lo an táng thì có người đến " đặt hàng". Khách là ông chủ tịch phường có vợ vừa chết vì bệnh ung thư, tôi đã từ chối và giới thiệu người khác, nhưng ông ta không chấp nhận và nhứt định phải là tôi chớ không ngoài ai khác! Ông chủ tịch có cô con gái trạc tuổi và hao hao giống tôi đang du học tự túc ở nước ngoài không thể về kịp. Thấy tôi tỏ thái độ dứt khoát, ông ta đe dọa:
- Hoặc là cô chấp nhận lời đề nghị của tôi để đổi lấy sự yên ổn hoặc là cô sẽ vĩnh viễn cút khỏi chỗ này! Tôi thừa biết, cô cư trú bất hợp pháp!

Phương đột ngột im lặng, lúc sau tiếp tục câu chuyện giọng bị rè đi:
- Cuối cùng, tôi buộc lòng phải chiều ý ông khách. Ổng liệng cho tôi bộ đồ tang và ra lịnh phải khóc thật thảm thiết! Tôi đã khóc trong đau đớn tột cùng, khóc cho thay phần người thân đã chết. Tôi khóc cho chính mình!
Cả lớp học lặng im phăng phắc, chỉ có tiếng phần phật của cánh quạt trần vãi gió. Hồi lâu, trong đám đông, cất lên giọng nữ trong trẻo xua tan bầu không khí nặng nề:
- Vậy còn niềm vui?
- Niềm vui là mình đã góp một phần không nhỏ vào sự thành công của một đám ma. Các bạn thử nghĩ mà coi, đám tang mà thiếu nước mắt thì trở nên nhạt nhẽo, vô hồn, có thể ví như....
Phương lắp bắp không sao tìm được lời lẽ cho thích hợp thì ông thầy lẹ miệng thốt lên:
- Cũng có thể ví như thịt chó mà thiếu củ riềng!
Cả lớp cùng cười lăn ra. Phương quay về chỗ ngồi, nói với Huệ:
- Thôi, tao về trước. Cố gắng nghen.
Huệ gật đầu. Phương bước rón rén ra phía cửa. Thầy Trình cũng tò tò:
- Em nói tốt lắm. Khóa sau, tôi cũng sẽ nhờ em. Nhưng em đừng lôi những chuyện buồn ra kể, tụi nó nản.
Phương gật đầu, bước xuống cầu thang. Thầy Trình quay trở lại lớp học:
- Các bạn đã tin tôi rồi chớ? Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu bài học đầu tiên, các bạn hãy tập trung nhìn lên bảng. Nói đoạn, ông ta cầm cục phấn viết mấy chữ " *Nghệ thuật khóc trước công chúng*" rồi quay người lại đối diện với lớp học và nói:
- Công việc của chúng ta có thể ví như những người nghệ sĩ thật sự. Người nghệ sĩ muốn thành công trong vai diễn thì phải hóa thân vào nhân vật, sống bằng cuộc sống của nhân vật, vui bằng niềm vui và cùng đau khổ với nhân vật. Chúng ta cũng vậy, không thể nào làm khác hơn được nếu muốn thành công trong sự nghiệp của mình, sự dễ dãi, ẩu tả sẽ biến chúng ta trở thành con rối lố bịch chỉ tổ làm trò cười cho thiên hạ. Chúng ta phải khóc như thế

nào khiến người ta mủi lòng khóc theo và vui lòng móc hầu bao ra là coi như thắng lợi! Vậy thì trước tiên chúng ta phải làm gì? Bạn nào xung phong trả lời câu hỏi này?
Anh sinh viên ngồi yên tại chỗ trả lời:
- Dạ thưa thầy, trước hết ta phải nghĩ rằng người đang nằm trong sáu miếng gỗ ghép kia là người thân của mình và sự ra đi của họ chính là sự mất mát to lớn nhứt của bản thân ta mà không gì có thể bù đắp được.
Ông thầy đưa tay vỗ vỗ mấy cái, khen:
- Bạn đã hiểu được vấn đề rồi đó! Nhưng điều quan trọng là từ lý thuyết đến thực tế có khoảng cách khá xa mà không phải ai cũng có thể vượt qua. Nào, mời bạn lên đây.
Anh sinh viên thoáng chần chừ, nhìn ánh mắt khích lệ của thầy, cuối cùng cũng mạnh dạn bước lên. Thầy Trình nói:
- Tôi đặt cho bạn một tình huống: cha của bạn chẳng may qua đời, bạn từ thành phố trở về chịu tang, bạn sẽ làm như thế nào?
Anh sinh viên lọng cọng, không biết xử trí ra sao, cứ ngơ ngác hết nhìn thầy Trình rồi nhìn mọi người:
- Dạ, tất nhiên là em sẽ khóc và....
- Vậy thì khóc đi! Cả lớp yên lặng, không được cười.
Anh sinh viên đưa tay gãi cái đầu rối bù, mặt thộn ra trông rất tức cười, rồi gật đầu thú nhận:
- Em chịu thua, mắc cỡ quá thầy! – Nói xong, anh ta toét miệng cười.
Thầy Trình nghiêm mặt:
- Đây là một chuyện hết sức nghiêm túc chớ không phải là trò cười! Nếu bạn mang gương mặt nhăn nhở này vào đám tang chắc chắn sẽ nhận được vô số cà chua và trứng thúi! Bạn có hiểu tại sao mình không nhỏ được giọt nước mắt nào không?
- Dạ, dạ...
- Tại gì bạn chưa sẵn sàng nhập vai, còn bị ngoại cảnh chi phối. Không nên quá căng thẳng, hãy buông lỏng ra và coi những người ngồi đây như như cỏ rác! – Đoạn ông thầy đưa hai tay xoa mặt mấy cái:- Bạn hãy làm theo tôi đây, trước hết hãy nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu vào lồng ngực, liên tưởng và khóc!

Thầy Trình im lặng, tập trung chừng vài giây rồi khóc rống lên. Tiếng khóc nghe thật bi ai, thê thảm, phút chốc nước mắt, nước mũi chảy đầy mặt. Lúc đầu phía dưới có mấy người che miệng cười thầm, có cô cúi mặt xuống đất cắn hạt dưa tí tách nhưng rồi tất cả bỗng bị cuốn theo lúc nào không hay. Vừa khóc thầy Trình vừa kể lể, giọng nghe ai oán, thê lương:

- Cha ơi, con bất hiếu không về kịp để nhìn mặt cha lần cuối. Hờ..cả cuộc đời cha đã chịu siết bao đắng cay, khổ cực vì con. Đến nay khi con đã khôn lớn thành người , chưa kịp đền đáp công ơn sanh thành, dưỡng dục thì cha đã vội về với đất! Hờ.. cha ơi, mất cha rồi đời con trở nên vô nghĩa, như con thuyền tròng trành không người cầm lái, con biết sống như thế nào trong những ngày còn lại? Cha ơi, hờ..

Thầy Trình nhập vai đạt đến nỗi nhiều người ngồi bên dưới cũng động lòng khóc theo. Huệ cũng khóc, tiếng khóc bật lên thành tiếng. Đang khóc ngon trớn bỗng thầy Trình dừng lại đột ngột, lấy khăn mùi soa lau mặt rồi nhoẻn miệng cười tỉnh queo:

- Đấy là tôi chỉ khóc mẫu cho các bạn coi thôi. Rồi các bạn sẽ học đầy đủ mười hai kiểu khóc khác nhau, khóc cho gia đình người Hoa như thế nào; người Bắc, người Khơ Me ra sao, nhiều, nhiều lắm. Bây giờ tôi sẽ giảng qua một lượt để các bạn nắm vững những nội dung cơ bản, sau đó ghi chi tiết vô tập và học thuộc lòng.

Cả lớp yên lặng chỉ có tiếng giảng bài sang sảng của ông Trình, tiếng viết bi lướt trên giấy trắng, tiếng ho húng hắng của ai đó phía cuối lớp. Huệ ngồi chăm chú lắng nghe như một học sinh ngoan ngoãn. Đã hơn năm năm rồi, Huệ mới có dịp sống lại không khí " học đường ". Phía ngoài cửa sổ nắng chói chang một màu vàng mật. Những ngọn gió mạnh bất ngờ ấp tới làm rung rinh cửa kiếng.

Như Lục Bình Trôi

Chương 19

Sau mấy đêm thức trắng, gác tay lên trán suy nghĩ thiệt hơn, rốt cuộc Nhành cũng quyết định sự chọn lựa của mình. Mọi người rời nhà từ sáng sớm. Sau khi đánh răng rửa mặt qua loa, cô thay bộ cánh mới từ lâu chưa dùng tới. Từ nhà Nhành đi thẳng ra trạm đại lý điện thoại công cộng nằm cách chỗ ở chừng vài trăm mét.
Người cô gọi không ai khác ngoài Hường:
- A lô, Hường đó hả?
- Ờ, tao đây, có việc gì không? – Giọng Hường còn ngái ngủ.
- Tao..tao..
Tiếng Hường bên kia đầu dây tỏ vẻ sốt ruột:
- Có gì thì nói đại đi, cứ ấp a, ấp úng như ngậm hột thị!
Nhành hít một hơi đầy lồng ngực, cố lấy hết can đảm, nói thiệt nhanh:
- Tao đã quyết định bái mày làm sư phụ rồi, mày giúp tao nghen!
Tiếng Hường bật cười khanh khách, nói bằng giọng ngân nga kéo dài:
- Tao biết ngay mà! Có mấy ai cưỡng lại những âm thanh sột soạt của giấy bạc!
Nhành cảm thấy máu nóng dồn lên mặt. Lúc nào Hường xóc hông. Bạn bè nhiều đứa không thể nào chịu đựng nổi kiểu nói năng văng mạng của Hường. Suy nghĩ một lúc Nhành nói:
- Bây giờ tao phải làm gì?
- Nếu rảnh thì lại tao ngay! – Hường nói như ra lệnh.
Nhành kêu tính tiền điện thoại. Cô nhân viên coi đồng hồ rồi nói:
- Gọi di động, năm ngàn!
- Trời ạ, năm ngàn lận hả? Có tính lộn hôn đó?
Nhành cằn nhằn nhưng cũng móc tiền ra trả. Lúc đầu cô định đi xe đạp nhưng rồi nghĩ lại, cô quyết định vẫy xe ôm cho nhanh. Trong ruột cô lúc này nóng như lửa đốt.

oOo

Gần hai chục phút sau thì đến nơi. Nhành đẩy cửa bước vô thì thấy Hường đã đợi sẵn trên bộ xa lông. Trên bàn đặt chật ních bia lon và thức nhắm. Nhành hơi ngạc nhiên, hỏi:
- Có tiệc hả?
- Tiệc tùng gì, mày. Ngày nào là tao không có tiệc, tiệc lớn có, tiệc nhỏ có, vừa được no say chè chén, vừa có tiền rổn rảng, trên đời này có ai sướng hơn tao!
Nhành ngồi xuống, Hường khui " bốp" lon bia đưa cho Nhành và ra lệnh:
- Uống đi!
Thấy Nhành tỏ vẻ lưỡng lự, Hường nói:
- Mày đẹp dáng, chữ nghĩa đầy nhóc trong đầu lại lẹ mồm lẹ miệng, đó là những thuận lợi cơ bản để có thể theo nghề nhậu mướn. Nhưng quan trọng hơn hết thảy vẫn là tửu lượng. Không nốc được bia bọt thì những thứ kia chỉ là vô nghĩa! Mục đích bữa tiệc này là để rà soát xem tửu lượng của mày tới đâu. Có theo nghề được không?
Sáng vừa bảnh mắt đã bia bọt, Nhành nhăn mặt, nhắm chặt mắt, ngửa cổ tu một ngụm rồi thè lưỡi than:
- Đắng quá!
- Nhìn mày nốc bia mà cứ như cụ Phan Thanh Giản uống thuốc độc sau khi dâng cho tụi Pháp ba tỉnh miền Tây Nam kỳ! Nè, tao nói thiệt nghen, uống như kiểu của mày thì đừng hòng moi của thiên hạ được một cắc! Kiếm được đồng tiền không dễ đâu em ơi!
Nhành nhấp thêm một ngụm nữa. Bắt gặp ánh mắt khêu khích của Hường, cô nín thở uống liền một hơi hết sạch. Hường cầm cái lon rỗng lắc lắc mấy cái rồi gật đầu tỏ vẻ hài lòng:
- Chà, được đó! Mặc dù chưa hoàn toàn tỉnh rượu nhưng tao cũng cụng lon với mày cho có khí thế – Hường khui thêm hai lon bia, một cho Nhành, một cho cô:
- Năm mươi phần trăm dưới nhá!
- Năm mươi phần trăm dưới là sao? – Nhành ngơ ngác hỏi lại.

Hường bật cười khanh khách:
- Có nghĩa là phải cạn lon, đồ ngốc!
Hai người vừa uống bia vừa nói chuyện bao đồng. Hường day mặt về phía Nhành, hỏi:
- Mày biết đêm qua tao kiếm được bao nhiêu không?
Đến lon thứ ba tự nhiên Nhành cảm thấy uống rất vô, cô cầm cả lon tu ừng ực như uống nước lã!
- Bao nhiêu?
- Sáu trăm ngàn! Nếu tính rạch ròi thì chỉ bốn trăm thôi, nhưng thành công ngoài sức tưởng tượng nên người ta boa thêm hai trăm nữa.
Nhành thầm so sánh, với số tiền đó cô phải làm đổ mồ hôi sôi nước mắt ròng rã cả tháng trời.
Hường nói:
- Bia uống lâu say mà mau tỉnh, tao không ngán, sợ nhứt là món rượu Tây vừa say lẹ mà lâu tỉnh, đầu thì đau như búa bổ. Vô tiệc mà thấy chai rượu nằm chình ình trên bàn là tao chỉ muốn chạy làng! Khui thêm cho tao một lon. – Xong xuôi Hường đưa tay nhón mấy trái nho khô cho vô miệng nhai nhóc nhách.
Nhành lúng túng giựt cái khoen trên nắp lon bia. Bọt trào ra vàng óng. Hường tiếp tục câu chuyện bằng giọng lè nhè:
- Có nước chưn từ đêm hôm qua nên mau say. Đàn bà thường bị dị ứng với thứ này, nhưng một khi đã chịu uống thì cánh đàn ông phải xăn quần chạy thục mạng! Tao có nhỏ bạn càng uống càng tỉnh, vậy mới kỳ.
Uống tới lon thứ bảy, Nhành hỏi Hường:
- Mày thấy tao thế nào?
- Mới tập tọe mà uống được như vầy thì xứng đáng gia nhập vô làng ve chai! Nhưng mày nên lưu ý một điều, lúc nào cũng phải là người chủ động đừng bao giờ để bị xỏ mũi. Khi nào thấy chịu không nổi thì tìm cách đánh bài chuồn, đừng cố chịu đấm ăn xôi mà rước họa vào thân, nếu từ chối không được thì phải dùng tiểu xảo rõ chưa? Rượu dễ làm con người sa ngã. Tháng trước, nhỏ bạn của tao không biết dừng đúng lúc nên bị bọn dê xồm lợi dụng, rờ mó lung tung.

Nhành lấy tay quẹt bọt bia trên mép. Đôi mắt lờ đờ dòm Hường không dấu vẻ ngạc nhiên, lo lắng:
- Có chuyện đó nữa sao. Mày nói tiểu xảo là cái gì?
- Tửu nhập dâm thượng mà! Bọn đàn ông khi chưa nốc rượu thì nhìn vào mặt mình, say rồi thì họ chỉ chằm chằm vô đáy quần thôi, khốn nạn lắm! Mày phải cẩn thận, chín đường say cũng phải chừa một đường tỉnh đặng mà đối phó với những tình huống xấu nhứt có thể xảy ra. Còn tiểu xảo là gì ư? – Hường lấy vỉ thuốc Apirin thủ sẵn trong người, nhứ nhứ trước mặt Nhành:
- Đây là cứu tinh! Lúc nào thấy say thì nốc vài viên là tỉnh rượu. Tuy nhiên sau đó nó sẽ làm mình bị vật vã cả buổi, cực chẳng đã tao mới xài tới, thường thì vô toa lét, móc họng cho nôn ra là tỉnh liền hà.
Nhành nhìn Hường tỏ vẻ lo lắng:
- Không ngờ cái nghề này cũng phức tạp quá chừng vậy mà tao cứ nghĩ mọi việc rất đơn giản.
- Còn nhiều chuyện kinh khủng lắm, nghe xong là mày hết muốn theo nghề liền! Nhưng không sao, thiên hạ ở đâu là không có người tốt, kẻ xấu. Theo kinh nghiệm của tao là hễ thấy ai có vấn đề về nhân cách thì cho dù có tiền tấn cũng dứt khoát không nhận lời.
- Làm sao mà biết được, bộ mày là thầy bói hả?
Chẳng thèm bận tâm đến câu nói xóc hông của Nhành, Hường nói:
- Bằng trực giác, bằng kinh nghiệm, tất nhiên không thể nào tuyệt đối. Tốt nhứt mày phải tránh xa bọn loai choai cho dù chúng có trả nhiều bao nhiêu cũng nhứt quyết khước từ, nghe chưa? Cái tụi hỉ mũi chưa sạch ấy luôn coi trời bằng vung! Say rượu tụi nó chẳng việc gì mà không dám làm.
Nhành im lặng, trong dạ bồn chồn không yên. Hường suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Mày phải theo tao học nghề vài buổi để rõ đường đi nước bước. Sau đó tao sẽ giới thiệu cho mày vài mối để kiếm tiền.
Sực nhớ một chuyện Hường nói:
- Nhớ sắm cái a lô, vài bộ đồ cho ra dáng. Ăn mặc như con mẹ mướp ai thèm mướn!

- Tao biết rồi! – Nhành cảm thấy hai mí mắt bị dính lại như keo, ngả người xuống bộ xa lông, chun mặt gác lên thành ghế và thiếp đi..

oOo

Hai người rời khỏi Trung tâm huyết học, đi thẳng ra bãi giữ xe. Đạp tà tà chừng vài phút cả hai đã xuất hiện ngay cổng trường đại học Y dược, Hà nhìn vô khuôn viên nhà trường, chép miệng tiếc rẻ:
- Tớ có nguyện ước trở thành bác sĩ khoa ngoại nhưng dở ẹc môn sinh, trợt vỏ chuối nên phải đâm đầu vô khoa hóa chó chết!
Ngân chẳng lưu ý đến câu chuyện của Hà, cô đang lo lắng cho những ngày sắp tới. Hà vẫn thản nhiên như không:
- Suy nghĩ nhiều mau già! Lo lắng đến mấy cũng chẳng giúp được gì, đối mặt với khó khăn, ta càng phải tỉnh táo.
Ngân thầm phục Hà sát đất. Biết là vậy, nhưng cô không thể nào bình thản khi tiền trong túi đã cạn mà việc làm thì chưa có, bao nhiêu hăm hở trước lúc rời quê đã dần bốc hơi vô không khí.
Bất chợt có tiếng động cơ gầm rú từ xa vọng đến. Một chiếc mô tô hai trăm năm mươi phân khối do một gã thanh niên điều khiển, lạn lách với tốc độ kinh hoàng. Khi đến gần chỗ hai người, do phải tránh chiếc ô tô chạy cùng chiều suýt nữa quẹt vào Ngân, may mà cô kịp né qua một bên thoát nạn. Trong khi cô chưa kịp hoàn hồn thì gã điều khiển xe, đột ngột giảm tốc độ, đưa tay tháo cặp kính râm, nhìn cô trân trố:
- Này cô bé, người đẹp mà phải ngồi trên chiếc xe ghẻ đó đúng là uổng một đời. Lên đây, anh sẽ đưa em đi vi vu khắp cùng trời, cuối đất!
Ngân sụ mặt, nhìn sang hướng khác. Gã cười hềnh hệch rồi rú ga vọt thẳng. Hà chửi:
- Mẹ nó, no cơm rửng mỡ rồi phá phách thiên hạ! Mấy ông cảnh sát giao thông đâu không thấy ra tay.
Ngân hỏi:
- Chừng nào thì người ta lấy máu?

- Coi trong phiếu hẹn thì biết. Nè, nhớ là đừng bao giờ dính vô với " đám cò bán máu " và bọn cho vay nặng lãi lảng vảng trước Trung tâm nhá, bọn chúng đích thị là những con quỷ hút máu người, vướng vô chúng rồi thì chỉ có nước bán thân mà trả nợ!
Ngân gật đầu. Hà nhìn Ngân hấp háy đôi mắt:
- Cậu mà bán cái ngàn vàng của mình chắc là có giá lắm, người đẹp thế kia mà.
Ngân thoáng rùng mình, nét mặt cau lại tỏ ý không hài lòng. Hà cười, chê Ngân là kẻ hay tự ái vặt! Sống ở thành phố này tốt nhứt là dẹp những thứ " xa xỉ " đó qua một bên nếu muốn mọi chuyện êm xuôi, trót lọt. Người có bản lãnh không chỉ biết ngửng cao đầu mà có khi cần phải gục mặt, thậm chí bò bằng cả tứ chi để đạt được mục đích! Ngân không muốn đôi co nên chọn cách im lặng, tuy nhiên trong bụng vẫn thấy tức. Đến ngã tư, trước khi rẽ về hai hướng, Hà thắng xe lại, hỏi:
- Bây giờ cậu định làm gì?
- Chưa biết, chắc về nhà đánh một giấc.
- Nhàn quá ha! Tớ còn phải vô nhà sách để hoàn tất mấy bài tập microsoft office. Hôm nọ, tớ lượm được cái bàn phím hư trong đống rác, đem về nhà tập gõ chay, vậy mà bây giờ cũng thuần thục lắm rồi đó nghen!
Rồi Hà lại nói:
- Tớ vừa sưu tầm được một chỗ học ngoại ngữ rất lý tưởng, nếu cậu thích thì chiều nay gặp tớ lúc sáu giờ.
Đang chán đời, chẳng còn lòng dạ đâu mà học với hành. Thấy Ngân đang dán mắt vô tờ quảng cáo trị bịnh yếu sinh lý trên cột điện, Hà giục:
- Quyết định nhanh lên, sao đứng yên như trời trồng vậy? Đi hay không thì nói một tiếng để người ta biết đường mà chờ!
Ngân gật ầu. Mỗi người đi theo một hướng khác nhau. Khi chuẩn bị lấy đà để lên dốc cầu, Ngân thấy đám đông đang xúm xít thành vòng tròn phía dưới chưn cầu, có cả cảnh sát giao thông và một chiếc xe cứu thương đang túc trực sẵn. Người ta khiêng hai người đàn ông, một già, một trẻ cùng nằm bất động như xác chết, khắp người bê bết máu me lên xe. Phía dưới đường là hai chiếc gắn máy

nát bét, ngay lập tức Ngân nhận ra chiếc mô tô của gã thanh niên lúc nãy.
Ngân đạp xe vô chợ mua bó rau, một ngàn tôm khô nấu canh, và một ít dưa mắm. Ngân muốn mua mấy trăm gờ ram ba rọi nhưng cứ đắn đo hoài rồi đổi ý định không mua nữa. Bữa chợ chỉ vỏn vẹn ba ngàn đồng. Về đến nhà thì thấy Thật đang ngồi chần ngần trước cửa, mặt cúi gập xuống như đang ngủ gục. Nghe tiếng xe đạp cóc cách, Thật ngửng lên, nhận ra không phải là người mình cần tìm anh lộ vẻ thất vọng.
Ngân gật đầu chào, dựng xe, lục chìa khoá mở cửa. Thật cũng đứng dậy lót tót theo sau:
- Ái chà! Mấy khi rồng đến nhà tôm! – Ngân lấy các thứ đi thẳng xuống bếp. Thật giúp cô dắt chiếc xe đạp vô nhà rồi ngồi tựa lưng vào tường, lấy thuốc lá ra hút. Ngân vừa lặt rau vừa nói chuyện:- Anh tới lâu chưa?
- Cũng lâu lâu. Trang về chưa Ngân? – Thật duỗi thẳng chưn, đầu các ngón chưn liên tục ngọ nguậy như rắn.
- Em không biết nữa, hình như là chưa về thì phải. Từ sáng tới giờ em ở ngoài đường.
Ngân lột tỏi ớt, bỏ vô chén , lấy cái chày đâm nhuyễn, sau đó cho vào muỗng cà phê đường, bột ngọt và trút bịch dưa mắm vô. Thật gãi sột soạt, liệng mẩu tàn thuốc lá ra ngoài cửa.
- Chà, người yêu đi có mấy ngày mà coi bộ nhớ quá chừng hén? – Ngân bật cười giòn rụm.
- Đâu có! – Thật chống chế :- Điều tôi canh cánh là sức khoẻ của bà già, không biết chuyện mổ xẻ ra sao. Xe cộ bây giờ cũng khó khăn lắm, tôi lo Trang ngủ bờ, ngủ bụi.
Ngân tiếp tục truy tới cùng:
- Thú nhận đại có sao đâu? Còn làm bộ hoài! Anh yên trí đi, thế nào bữa nay Trang cũng có mặt ở thành phố.
- Sao Ngân biết? Trang nói hả? – Thật hỏi dồn.
- Không. Tại vì ở trên này lúc nào cũng có người trông đứng trông ngồi, làm sao Trang có thể ngồi yên một chỗ cho được.
Thật bật cười, tiếng cười loảng xoảng như đồ kim khí bị đánh rơi:
- Chọc hoài! Mai mốt Ngân có người yêu thế nào cũng biết tay tôi.

- Điều đó chẳng bao giờ xảy ra, bởi vì em là tín đồ tôn thờ chủ nghĩa độc thân, anh không có cơ hội đâu.
Trộn dưa mắm xong, Ngân bắc nồi cơm lên bếp rồi bắt đầu rửa rau.
- Trăm cô gái đều nói như nhau, đến khi bị tiếng sét ái tình thì yêu trối chết. Hồi đó Trang cũng nói như Ngân.
Ngân nói:
- Người ta khác, em khác – Sực nhớ một chuyện, Ngân hỏi:- Bữa nay nghỉ làm hả, anh Thật?
Thật lục túi kiếm hộp quẹt ga, châm thuốc hút, anh rít một hơi thật sâu rồi ngửa cổ, nhả khói lên không trung:
- Công việc của tụi anh vô chừng lắm, có khi làm tối mặt tối mũi, lúc khác thì thất nghiệp nằm bẹp gí như con gián cả tuần liền.
- Anh Thật nè, anh với Trang có tính chuyện gì chưa?
Thật thở dài chán chường:
- Chưa! Ngân nghĩ coi, hai đứa đều sống kiếp ăn nhờ ở đậu, công việc phập phù thì làm sao dám nghĩ đến chuyện cưới xin – Thật tặc lưỡi như Thạch Sùng tiếc của:- Yêu thì cứ yêu còn chuyện đó thì mờ mịt quá.
Ngân cười thầm trong bụng. Trang kể, mỗi lần Thật mở miệng ra là bàn tới chuyện cưới hỏi. Vậy mà không hiểu sao anh lại nói khác đi. Tuy nhiên cô vẫn tham gia câu chuyện để có cái mà nói:
- Nhiều người có hoàn cảnh như anh với Trang, nhưng người ta vẫn vượt qua khó khăn cùng xây dựng hạnh phúc đó thôi, suy nghĩ của anh nghe có vẻ bi quan và chán đời quá!
Thật nuốt nước miếng liên tục, muốn nói điều gì đó nhưng không biết diễn giải như thế nào đành chọn cách im lặng.
Ngân nói:
- Trưa nay anh ở lại ăn cơm với chúng em. Chị Nhành với Huệ cũng sắp về rồi.
Thật lắc đầu lia lịa:
- Tôi mà ăn thì các cô chỉ có nước ngồi dòm! Thôi, tôi phải đi kiếm mấy đứa bạn coi có việc gì làm không, chớ thất nghiệp hoài chắc chết đói nhăn răng! – Thật co chưn nhấn bàn đạp, ngoáy cổ lại nói:- Chiều rảnh tôi lại tới.

Thật đi khỏi thì nồi cơm bắt đầu sôi, Ngân vặn bớt lửa rồi trải chiếu nằm dật dựa giữa nhà chờ mọi người về để ăn cơm. Cả buổi đạp xe muốn rụng cặp giò.
Gần nửa tiếng sau Huệ về nhà với đôi mắt sưng húp. Ngân lấy làm lạ lật đật ngóc đầu dậy, hỏi han rối rít :
- Sao Huệ khóc vậy? Có chuyện gì hả?
Huệ lắc đầu, đi thẳng vào toa lét rửa mặt, cô ngó mình trong kiếng, đúng là mắt sưng thiệt. Ông Trình quá giỏi trong việc lấy nước mắt của người khác. Huệ đã khóc như cha chết! Cả lớp cũng khóc. Rửa mặt xong, Huệ bước ra với chiếc khăn mặt trên tay:
- Đường sá bụi bặm. Mắt mũi sưng vù! Ăn cơm chưa? Đói bụng quá.
Ngân muốn chờ Nhành về ăn luôn thể nhưng ruột cô cứ réo lên , thôi đành ăn trước vậy. Hai người sớt bớt phần thức ăn rồi dọn ra giữa nhà. Nhìn mâm cơm, Huệ nói vui:
- Cả nhà này không tu hành một ngày nhưng nhứt định sẽ đắc đạo thành Phật hết cho mà coi! Chị Ngân bới giùm tui một chén. Huệ gắp miếng dưa mắm cho vô miệng rồi nói:
- Làm cũng vừa miệng nhưng hơi cay. Chị đâm mấy trái ớt?
- Hai trái – Ngân và cơm vô miệng rồi hỏi huệ:- Có gì mới hôn?
Huệ lắc đầu, nói chỉ cần một trái là đủ. Cô giấu nhẹm chuyện mình tham gia lớp học khóc. Mọi người mà biết sẽ đồn ầm lên, ra sức chế giễu cô, chẳng còn ra thể thống gì nữa.
- Còn chị Ngân?
- Cũng vậy, kiếm được việc làm còn khó hơn chuyện khám phá sự sống trên sao Hỏa!
Huệ bật cười trước cách nói phóng đại của Ngân. Bữa cơm sắp kết thúc thì bà Bảy Tùng, chủ nhà cho thuê từ đầu hẻm xồng xộc. Người chưa vô mà tiếng đã lanh lảnh:
- Mấy con quỷ, sao tới tháng rồi mà chưa chịu đóng tiền nhà cho tao?
Huệ vội đặt chén xuống, lấy miếng giẻ phủi bụi, mời bà ngồi. Bà Bảy Tùng đặt cái mông to bè choán gần hết lối đi, hết nhìn Ngân rồi dòm Huệ:
- Ai vậy? - Miệng nói, tay bà Bảy giở nắp nồi cơm. Loại gạo cũ

vàng khè, đổ nước tới đâu nở tới đó. Lạt nhách, chẳng mùi vị gì, cho vô miệng cứ như voi nhai bã mía! Mấy đại lý gạo gần chợ đặt cho nó cái tên rất ấn tượng " gạo nhập cư. "
Đoạn bà ta nhón miếng dưa mắm cho vô miệng nhai rôm rốp rồi phun ra chê cay. Ngân chưa biết xử trí ra sao thì Huệ đã nháy mắt, thầm biểu cô im lặng rồi nhanh nhẩu trả lời:
- Dạ, đây là bạn của con ghé chơi ạ.
Bà Bảy Tùng lia cái nhìn ngờ vực vào hai cô gái. Cánh tay vung vẫy khiến bộ vòng ximen bằng vàng mười tám kêu lanh canh:
- Ở chơi hay ở luôn? Nói thiệt đi.
- Dì hay đa nghi quá, ở chơi mà, không tin dì hỏi chỉ thì biết.
- Hỏi tụi bây để tao hỏi cái đầu gối của tao còn chính xác hơn! Tao báo trước, nếu thêm người thì phải tăng thêm tiền, hiểu chưa?
- Dạ, con hiểu mà. Còn tiền nhà tháng này đợi chiều nay mọi người về đông đủ con sẽ thu và nộp đủ cho dì. Con bị thất nghiệp rồi.
- Thất nghiệp là chuyện của tụi bây, tao không biết. Nhà tao tụi bây ở là phải thanh toán sòng phẳng, có vậy thôi, mà cứ vòng vo. Nếu cứ tiếp tục cù cưa, tao sẽ lấy lại và cho đám sinh viên mướn, lúc đó đừng nói tao là không báo trước.
Bà ta đứng dậy bước lạch bạch ra đến cửa thì xây nửa người lại, nói:
- Tao kỳ hạn cho tụi bây trong hai ngày phải có tiền. Nhà này, tao cho mướn với cái giá rẻ như bèo, vậy mà còn không biết điều!
Đợi bà Bảy khuất dạng, Huệ lè lưỡi nhát ma:
- Ác như quỷ mà miệng lúc nào cũng nói nhân nói nghĩa! Vái trời cho bả bị tăng xông máu đứt sợi dây nói, á khẩu luôn!
Huệ đi rửa chén. Ngân lấy hai cái gối đặt lên chiếu rồi nằm xuống chỗ trống. Lát sau Huệ bước lên, nằm xuống bên cạnh, ho khan mấy tiếng. Mỗi người đeo đuổi những ý nghĩ riêng của mình, không ai nói với nhau một lời....

Như Lục Bình Trôi

Chương 20

Ngân thức giấc thì không thấy Huệ nằm bên cạnh nữa, cả chiếc xe đạp cũng không thấy. Ngân cuốn chiếu, dẹp gối lên gác rồi đi rửa mặt. Ngân không có thói quen ngủ trưa nhưng từ khi lên thành phố chẳng có việc gì làm nên sanh tật ngủ ngày. Không hiểu sao mỗi lần ngủ dậy là người cô uể oải, tay chưn rã rời. Ngước nhìn đồng hồ thấy hãy còn sớm, Ngân tranh thủ đi tắm rồi viết thơ gởi về nhà. Không muốn gia đình lo lắng cho mình, cô đành phải nói dối rằng mọi việc đang diễn ra rất thuận lợi, đã xin được việc làm và chỗ ở cũng rất tốt.... Tóm lại Ngân đã sáng tác nên một tác phẩm hoàn toàn hư cấu, có hậu. Nhét thơ vô phong bì rồi dán lại bằng mấy hột cơm nguội. Trước khi ra khỏi nhà Ngân viết mấy chữ để lên bàn" *Ngân về trễ, mọi người ở nhà cứ ăn cơm trước, đừng chờ*." Sau đó Ngân cẩn thận tắt công tắc điện trong toa lét, coi lại cửa nẻo rồi mới thong thả dắt xe ra đầu hẻm.
oOo

Hôm nay Xí nghiệp may chỉ có ít việc, chỉ làm trong buổi sáng là hết. Trong khi chờ việc, mọi người ngồi túm tụm tán phét, kể chuyện tiếu lâm, chuyện tình yêu trai gái huyên náo cả phân xưởng. Đến giờ cơm, tất cả kéo xuống nhà ăn. Ăn xong lại nằm ngồi vật vờ và tiếp tục những câu chuyện vô bổ, không đầu không đuôi. Xế trưa, bà Trần bước vô, thông báo mọi người được về sớm. Trong khi mọi người lục tục kéo nhau ra về thì Hiếu ôm quần áo đi vô nhà tắm Xí nghiệp tranh thủ tắm gội. Hổm rày, đường ống cái dẫn nước chẳng may bị đội thi công cầu đường vô ý làm bể khiến cả khu vực gần như bị mất nước hoàn toàn, buộc lòng phải mướn người gánh, mỗi đôi bốn chục lít với giá hai ngàn đồng, mắc gấp mấy chục lần so với giá chính thức, vì thế phải tiết kiệm tối đa. Trong khi tắm chợt nhớ đến cuộc hẹn trong chốc nữa với bà Trần, Hiếu thấy lòng dạ rối bời. Nỗi lo sợ mơ hồ ám ảnh khiến cô bị kích động đến nỗi hầu như không tự chủ được đôi tay, liên tục làm rớt các thứ. Sáng nay, vừa đặt chưn vô phân xưởng đã thấy bà Trần đứng chờ sẵn ngay lối đi, Hiếu chưa kịp gật đầu chào thì bà đã lẹ miệng nhắc tới cuộc hẹn chiều nay. Rồi ba ta ngó cô chằm chằm:

- Chà, em bận chiếc áo cụt tay màu xanh da trời trông rất đẹp.
Hiếu đứng chết trân, miệng cười như mếu, đôi tay thừa thãi cứ mân mê vạt áo, miệng ấp úng không sao thốt lên thành lời. Bà Trần bật cười:
- Coi kìa, cứ như con gái mới về nhà chồng!
Hồi lâu, Hiếu nói lí nhí:
- Bữa nay, em bị kẹt chắc là không tới được, chị thông cảm..
Bà Trần nghiêm mặt, tỏ vẻ khó chịu, đôi chưn mày chau lại sắp chạm vào nhau:
- Em đừng tìm cách " chém vè " nghe chưa! Tôi không thích như vậy đâu.
Hiếu vẫn dán mắt nhìn xuống. Ở phân xưởng này ai còn lạ vì tính khí của bà Trần. Bà mà nổi giận thì Thiên Lôi còn chịu thua nữa là. Cách tốt nhứt là ngoan ngoãn nghe lời rồi tùy cơ mà ứng biến, vả lại chuyện thiên hạ đồn đãi chắc gì là thiệt. Mình lại đang nhờ vả người ta, nghĩ vậy, Hiếu cảm thấy phần nào bớt sợ. Cô bạo dạn ngửng mặt lên nhìn thẳng vào mặt bà Trần, trả lời nhỏ nhẹ:
- Em sẽ tới! Chắc chắn là vậy.
Gương mặt bà Trần giãn ra nhẹ nhỏm. Cái miệng đang mím chặt bỗng nở hoa:
- Ừ, phải vậy chớ! Tôi mến Hiếu nên mới phải hạ mình như thế. Ngay cả ông giám đốc còn chưa hân hạnh được đặt chưn đến nhà tôi nữa là. Họ chẳng ưa gì tôi và tôi cũng chẳng ưa gì họ, chẳng qua là mối quan hệ cộng sinh đôi bên cùng có lợi mà thôi. Hôm nay Hiếu đi làm bằng gì?
- Dạ, vẫn vậy, xe đạp ạ.
Bà Trần gật đầu, nói:
- Tốt, chiều nay tôi sẽ đón Hiếu về luôn thể.
..Từ nhà tắm, Hiếu xớn xác bước ra chút nữa đầm sầm vô bà Trần đang đứng sừng sững ngay lối đi. Hiếu lúng túng làm rớt chiếc khăn ướt khoác trên vai. Bà Trần cúi xuống lượm lên, đôi mắt đóng đinh vào ngực áo thấm nước.
- Mình đi thôi, Hiếu à.
Nói xong, bà Trần xây người bước đi. Hiếu chầm chậm đi theo, khoảng cách nới ra dần. Đi được một đoạn bà Trần ngừng lại, có ý

chờ. Ra tới bên ngoài, bà Trần nói:
- Tôi đi lấy xe, Hiếu chờ một chút! Chiếc xe đạp cứ để lại bãi giữ xe Xí nghiệp. Cục sắt vụn đó có cho cũng chẳng ai thèm lấy.
Hiếu gật đầu như cái máy. Tự nhiên lại thấy run. Đi vài bước bà Trần ngoáy cổ nhìn lại như sợ Hiếu bị bốc hơi. Chừng hai phút sau bà Trần rà xe tới, thắng " két " một cái, rồi giục Hiếu ngồi phía sau xe. Hiếu làm theo răm rắp. Bà Trần rồ ga phóng nhanh ra phía cổng bảo vệ. Anh nhân viên vội lách sang một bên nhường chỗ. Ra đến đường cái, bà Trần nói:
- Hiếu có biết chạy xe không?
Hiếu hai tay bám chặt vào cái ba ga mạ kền sáng loáng, trả lời :
- Không, em đã thử một lần và chút nữa phải nhập viện! Cũng may là chỉ làm bể cái tủ kiếng. – Hiếu ngừng nói, đưa tay vén tóc :- Lần đó phải đền gần trăm ngàn. Nhớ tới là thấy run!
- Nhà quê! – Bà Trần bật cười sang sảng:- Bữa nào rảnh rang, tôi hướng dẫn vài buổi là có thể chạy vù vù!
Hiếu lắc đầu từ chối:
- Thôi chị à, em sợ làm phiền người khác lắm!
- Lại là câu nói đó! Sao mà ghét quá, không biết! Một khi đã trở nên thân tình, Hiếu sẽ thấy tôi không đáng sợ như người ta vẫn nghĩ.
Hiếu im lặng, hồi hộp, người cứ cứng đơ như khúc cây. Bà Trần day mặt lại nói:
- Đừng có căng thẳng như vậy, hãy buông thõng ra, người hơi chồm về phía trước, như vầy..như vầy...- Bà Trần làm động tác mẫu cho Hiếu bắt chước.
Đường phố vào giờ tan tầm trở nên đông đúc và ngột ngạt. Chiếc xe gắn máy cua một vòng hình bán nguyệt rồi dừng lại trước ngôi chợ chiều đang diễn ra cảnh mua bán tấp nập. Bà Trần tắt máy, xuống xe và đi thẳng vô chợ. Hiếu ngồi yên trên xe, mắt nhìn loanh quanh. Những chiếc xe gắn máy, cũ mới lẫn lộn, màu sắc loè loẹt đậu thành hàng ngang trước mặt tiền chợ. Bên cạnh Hiếu, một người đàn ông đang ngồi lắc lư trên xe mắt lướt qua mấy trang thể thao. Phía bên tay mặt, một người đàn ông râu ria lỡm chỡm nằm hẳn trên xe, miệng rên rỉ hát bài " tình anh bán chiếu". Ông ta hát

dở đến mức mấy người gần đó phải bịt chặt tai lại. Lát sau, bà Trần trở ra với hai chiếc túi xách nặng ỳ. Hiếu trố mắt, nói:
- Chỉ có một mình mà chị mua nhiều vậy?
Bà Trần trao các thứ cho Hiếu giữ, rồi nổ máy :
- Trộng tuổi rồi, động đến chất béo là người cứ phì ra. Tôi cữ ăn gần cả năm, nhưng tối nay là một ngày đặc biệt phải tươi tắn một chút.
Bà Trần sống ở khu cư xá yên tĩnh, hoàn toàn tách biệt với thế giới ồn ào bên ngoài. Con đường nội bộ trải nhựa phẳng phiu. Vài đứa con nít đang tập đi xe đạp ba bánh, tiếng cười như nắc nẻ. Bà ta dừng xe trước ngôi nhà lầu ba từng, được kiến trúc theo kiểu nửa Hồi giáo, nửa hiện đại. Phía trên có mấy bồn hoa cúc vàng choé . Nhức mắt. Với Hiếu chơi hoa là món hàng xa xỉ của những kẻ nhiều tiền lắm của, vô công rỗi nghề. Bà Trần rút chùm chìa khoá gắn ở cổ xe, tra vô ổ khoá bằng đồng thau, lớn bằng nắm tay. Một tiếng " tách " khô khốc vang lên, cánh cửa bằng tole dày xám xịt hé ra, cái bản lề khô dầu phát ra những tiếng kêu ken két rợn cả ốc ác.
- Một mình chị ở trong ngôi nhà lớn vầy sao?
- Ờ, kể cũng hơi lạnh lẽo. Tôi định bán quách nó đi mua căn khác nhỏ hơn.
- Chắc cũng đến cả trăm cây hả chị? – Hiếu đoán.
Bà Trần phì cười, ánh mắt giễu cợt sau lớp kính cận dày cộp:
- Một trăm cây thì chỉ mua được một phần ba ngôi nhà thôi! Nhà này của ông già để lại, tôi là người thừa kế.
Có vô đến bên trong mới thấy hết cái giàu có, sang trọng của chủ nhà. Toàn bộ nội thất đều lộng lẫy, sáng choang. Có những thứ mà từ hồi cha sanh, mẹ đẻ tới giờ Hiếu chưa bao giờ nhìn thấy. Thấy Hiếu đang dán mắt vào bức tranh vẽ tĩnh vật treo lủng lẳng trên tường, bà Trần nói:
- Hiếu đoán thử coi giá bao nhiêu?
- Chắc vài trăm ngàn, hoặc cao hơn một chút, mà cũng có thể ít hơn.
- Cái gì. Trăm ngàn ư? Đúng một ngàn đô đó, cô ngốc ạ. Người gì mà cứ như từ trên trời rớt xuống!

Hiếu giựt mình thốt lên:
- Tới mười lăm triệu lận sao? Úi cha, vẽ một bức có thể sống đàng hoàng cả năm! Em nghe lỗ tai nó lùng bùng!
- Bây nhiêu thì ăn nhằm gì! Có bức lên đến bảy, tám triệu đô nữa là. Nghe đồn, nước Nga sau Cách mạng Tháng mười chỉ bán có vài bức tranh mà đã đủ tiền để vực dậy cả nền nông nghiệp lạc hậu đó, nghe có ghê không?
Trong khi Hiếu dọn thức ăn lên bàn thì bà Trần đã kịp tranh thủ đi tắm và thay bộ đồ mặc trong nhà bằng vải mềm bóng mượt, màu sáng trông rất thanh lịch.
Hiếu khen:
- Trông chị trẻ và đẹp hẳn ra!
Bà Trần ngồi xuống cạnh Hiếu, mùi dầu thơm " Cindy" bốc ra nặc mũi. Trên bàn ê hề thức ăn. Toàn là những món ăn liền theo tiếng không phải chế biến lách cách mà những người sính ngoại ngữ kêu là " fast food " , một con vịt quay mập ú vàng xuộm, thịt nguội, mấy món chả, trái cây, bánh mỳ và gần một chục lon bia. Hiếu tính toán, bữa tiệc này phải tốn hơn trăm ngàn.
- Uống bia nghen?
Hiếu muốn từ chối nhưng thấy không tiện nên đành im lặng. Bà Trần khui bia, rót vào hai chiếc cốc pha lê óng ánh rồi cho vào mấy cục nước đá nhỏ.
- Nào cạn ly, chúc mừng ...- Bà Trần nghĩ ngợi rồi nói to lên:- Mừng ngày rồng đến nhà tôm!
- Chị nói! Em đâu phải là rồng xanh đi mây về gió ở tận chín từng mây, bất quá em chỉ là rồng đất thôi!
- Ừ thì, rồng đất cũng là rồng! Dzô!
Hiếu nhập một ngụm bia thấy đắng nghét cổ họng định phun ra. Bắt gặp cái nhìn của bà Trần đành phải nuốt trở vô rồi nhăn mặt nói:
- Chịu thua, em không quen xài thứ này.
Bà Trần cố nài ép. Từ chối không được nên đành phải gồng mình ra mà uống. Cạn lon thứ nhứt, Hiếu thấy đầu óc quây vòng vòng như cái chong chóng. Bà Trần lại khui thêm lon nữa.
Chị đừng khui nữa. Em mà uống thêm chắc có nước ngủ luôn ở

đây.
- Thì ngủ ở đây có sao đâu! Nhà tôi có thể chứa được cả đại đội lính. Tôi ngủ một mình cũng buồn lắm.
Hiếu lạnh xương sống, nhìn bà Trần e dè cảnh giác. Trong lúc Hiếu đang nghĩ cách rút êm thì bà Trần lại cụng ly và nói:
- Cuộc đời này chó đẻ lắm! Phải uống thiệt say để quên hết sự đời, quên luôn mình là ai!
Lại uống. Hết lon thứ hai đến lon thứ ba Hiếu bắt đầu muốn lộn mửa, cô đưa tay vuốt ngực cho nó chạy xuống, rồi đưa tay đầu hàng:
- Thôi, em về đây! – Nói xong, Hiếu dợm đứng dậy.
Bà Trần bỗng dằn mạnh cốc bia lên bàn, mắt cúi gầm xuống đất. Lúc sau, ngửng lên, đôi mắt rắc đầy tro tàn và nói bằng giọng nói thì buồn thảm:
- Hiếu ngồi xuống đi. Tôi sẽ kể cho Hiếu nghe chuyện đời tôi rồi muốn làm gì, đi đâu tùy ý, tôi không dám cản.
Hiếu miễn cưỡng ngồi xuống. Bà Trần nốc bia ừng ực, nói:
- Người ngoài nhìn vô cứ nghĩ rằng tôi là người sung sướng nhứt , hạnh phúc nhứt, khó ai có thể sánh bằng. Tôi có một ngôi nhà to đẹp, một chỗ làm tốt, thu nhập cũng không đến nỗi tồi. Nếu tôi nói mình là người bất hạnh thì thiên hạ sẽ cười vô mặt!
Bà Trần ngừng nói, lại nốc bia. Hiếu im lặng khẽ gật đầu tán thành, cố nhấp ngụm bia chiều lòng gia chủ.
- Nhưng đó chỉ là những thứ hào nhoáng bên ngoài để đánh lừa người khác. Tôi đã cố tình làm như vậy, bởi vì nỗi đau của mình nếu không gặp được người sẻ chia đồng cảm thì phỏng có ích gì, mà có khi lại đón nhận những ánh mắt trêu ghẹo, kích bác, những cái bĩu môi chế giễu. Và nếu điều đó xảy ra, tôi không biết mình có thể sống nổi hay không. Suốt trong một thời gian dài, tôi đã sắm cho mình một gương mặt người khác và tôi rất bằng lòng với nó. Hiếu có biết không. Mỗi ngày sau giờ làm việc trở về, tôi lại sống lặng lẽ với cái bóng của mình, gặm nhấm nỗi cô đơn bằng rượu mạnh và khói thuốc. Tôi đã tự hỏi, cả hành tinh chật ních người mấy tỉ người sao tôi lại không có đến một người thân? Quả đất rộng mênh mông sao tôi lại không có một nơi trú ẩn? Nhân loại

đang dần xích lại gần nhau hơn, sao tôi lại càng trở nên xa lạ? Tôi đã hỏi, hỏi rất nhiều nhưng chẳng bao giờ tìm được câu đáp. Có lúc tôi muốn tìm đến cái chết cho rãnh nợ....
Bà Trần im lặng, cựa mình trong đau đớn. Hiếu cũng bị cuốn hút theo, không ngờ người đàn bà bề ngoài có vẻ lạnh lùng sắt đá lại có nỗi khổ dường kia. Bà Trần cầm lấy cốc bia tu một hơi rồi đặt xuống bàn, câu chuyện được tiếp tục bằng giọng rè rè, khản đặc:
- ..Tôi sanh ra trong một gia đình danh giá, giàu có, nổi tiếng khắp thành phố. Ba tôi vốn gốc gác người Hoa nhưng đã nhập quốc tịch Việt Nam được học hành tử tế, ông là tiến sĩ luật học thời chế độ cũ. Sau giải phóng ông không đi dạy ở trường đại học nữa mà về nhà ẩn vật chờ thời. Ba lấy má khi má còn là sinh viên văn khoa. Má tôi là người phụ nữ trẻ trung, xinh đẹp và rất đỗi lãng mạn. Tuổi tác hai người có khoảng chênh lệch khá xa vì ba lớn hơn má tới mười lăm tuổi. Nhưng tình yêu có lý lẽ riêng của nó, mọi sự so sánh đều khập khiễng. Quen nhau gần một năm thì hai người chính thức đi tới hôn nhân. Và cũng thời gian như vậy tôi ra đời. Ba tôi muốn có thêm đứa con trai nữa để có người nối dõi. Nhưng trời chẳng chiều lòng người, má tôi bỗng bị chứng u nang quái ác phải cắt bỏ cả buồng trứng. Và tôi nghiễm nhiên trở thành đứa con duy nhứt. Vài năm sau khi cơ chế đã thông thoáng, ba tôi gom hết số vàng dành dụm thời trước giải phóng thành lập Công ty trách nhiệm hữu hạn. Và trở thành đại lý độc quyền phân phối hàng điện tử cho một thương hiệu nổi tiếng ở nước ngoài. Công việc kinh doanh thuận lợi như diều gặp gió, tiền vô như nước và ba cũng thường xuyên không có mặt trong các bữa cơm gia đình. Má tôi hãy còn trẻ luôn cần có người bên cạnh nâng niu, chiều chuộng, vuốt ve, mơn trớn…Thỉnh thoảng chợt thức giấc nửa đêm, tôi thấy má ngồi lặng lẽ bên cửa sổ hàng giờ liền. Ba không phải là người vô tình, chẳng qua ba quá tham công tiếc việc mà thôi. Mỗi chuyến đi xa về ba đều có quà cho má, cho tôi. Lúc nào rảnh rang, ba đưa cả nhà đi ăn tối ở những nhà hàng nổi tiếng trong thành phố rồi đi coi phim, ca nhạc ..Nhưng bấy nhiêu là quá ít so với nhu cầu của người đàn bà đang khao khát tình yêu mãnh liệt. Thế rồi chuyện gì tới vẫn phải tới. Một lần tình cờ tôi mục kích cảnh má tôi đang

nằm trong vòng tay người đàn ông khác trong một khách sạn hạng sang. Ngay hôm ấy tôi lặng lẽ cuốn hết đồ đạc đến tá túc nhờ nhà đứa bạn thân học cùng lớp. Cả nhà nháo nhác, chạy ngược chạy xuôi cả tuần sau mới tìm thấy và đưa tôi trở về. Tôi không dám hé răng chuyện tày trời cho ba biết, vì sợ ông không chịu nổi cú xốc quá lớn mà chết không kịp nhắm mắt! (ba bị chứng cao huyết áp mãn tính). Má đã khóc lóc van xin tôi tha thứ và giữ kín chuyện chẳng hay ho. Tôi miễn cưỡng chấp nhận và đưa ra điều kiện má phải chấm dứt chuyện này. Má hứa. Nhưng tôi không thể nào quên được chuyện cũ. Mỗi lần nhắm mắt lại là tôi lại thấy cảnh tượng đó diễn ra trước mắt, tôi trở nên lầm lì ít nói và học hành chểnh mảng. Từ một học sinh giỏi luôn đứng nhứt nhì lớp, tôi lọt xuống cuối sổ. Tuy ngoài miệng nói đã tha thứ má nhưng trong lòng tôi vết thương vẫn còn ứa máu. Thân cây đã bị một vết chém thì suốt đời không thể nào liền thẹo! Nỗi ám ảnh kéo dài gần hai năm thì ba tôi chẳng may qua đời vì tai nạn ô tô. Một chiếc xe hàng đã tông thẳng vô ba rồi chạy mất. Công an không tìm ra thủ phạm. Gần nửa năm sau má lấy chồng khác. Chồng sau của má không ai khác hơn gã đàn ông trong khách sạn! Lúc ấy, tôi mới vỡ lẽ ra một điều, thì ra má vẫn lén lút quan hệ với người đàn ông đó trong suốt thời gian qua. Rằng má đã lừa dối tôi! Tôi phát điên, liên tục nói nhảm và có những hành động kỳ quặc. Phải điều trị ở bịnh viện tâm thần gần một tháng. Sau khi về nhà, tôi không còn là tôi nữa. Tôi tránh tất cả cuộc tiếp xúc với gã đàn ông lạ mà má buộc tôi phải gọi là ba, thậm chí có lần tôi nhổ toẹt vào mặt hắn, mặc dù bề ngoài coi bộ hắn đối xử với tôi rất tốt, nhưng tôi có linh tính hắn là con sói độc ác đang đội lốt cừu. Kể đến đây giọng bà Trần vút lên. Bi phẫn: Một hôm, trong lúc đang ngồi học trong lớp thì gã đột ngột xuất hiện, nói với cô chủ nhiệm rằng má tôi bị ngất xỉu đang nằm trong khách sạn (má tiếp quản công việc của ba, thường xuyên ra vô khách sạn để giao dịch với đối tác nước ngoài là chuyện thường ngày) và xin phép cho tôi được về chăm sóc người thân. Quá lo sợ cho sức khỏe của má tôi chẳng mảy may nghi ngờ, líu ríu cắp cặp lên ô tô cho hắn chở đi. Vừa bước vô bên trong, gã khoá chặt cửa lại và hiện nguyên hình là một con thú tàn độc! Tôi

đã quỳ lạy, van xin hắn buông tha. Hắn xé nát quần áo tôi và gào lên:
- Mày khinh tao như chó! Thì hôm này tao bắt mày ngủ với chó!
Kể đến đây bà Trần bỗng khóc rống lên như đứa trẻ, giọng nói chất chứa căm phẫn tột cùng. Hiếu cũng khóc theo.
- Tôi đã chống trả đến kiệt sức trong bất lực cùng nước mắt. Và để gã nghiền nát dưới sức nặng bảy mươi sáu ký lô. Thoả mãn xong, gã tớt miệng cười thú tính:
- Đã lắm, con hơn hẳn mẹ! Tao chấp mày nói cho mẹ mày biết đó! Nó tin tao còn hơn Chúa Trời!
Quả như lời gã nói, má không tin thậm chí còn trách tôi dựng chuyện. Bà chì chiết:
- Tại sao vậy hả con? Dẫu con không thích dượng thì cũng không nên đặt điều vu khống chuyện xấu xa như vậy, tội lỗi lắm! Con hãy đi xin lỗi dượng ngay lập tức nếu không má sẽ không bao giờ tha thứ cho con!
Đến nước này thì tôi chẳng thể nói gì thêm được nữa. Đã mấy lần tôi có ý định tự tử nhưng rồi tôi nghĩ lại, nếu mình chết thì chẳng phải đã giúp tên đốn mạt ấy thoả nguyện được ước muốn tống khứ tôi ra khỏi cuộc đời đó sao? Tôi rắp tâm ý định giết chết " con chó " bẩn thỉu đó. Đã mấy lần có cơ hội nhưng tôi lại chùn tay. Đối với má, " con chó " ấy là tất cả, nếu " con chó " ấy mà có mệnh hệ gì chắc chắn bà sẽ không sống nổi. Thế là tôi chọn cách bỏ nhà ra đi.
Tôi đi được gần một năm thì nghe phong thanh công an đang ráo riết truy tìm tên lái xe đã cán chết ba tôi và nghi ngờ thủ phạm đứng đàng sau vụ này là " con chó" đó. Biết được tin này, tôi lập tức về nhà để nghe ngóng tin tức. Nhưng không kịp nữa. Má tôi và " con chó " đã đánh hơi mối nguy hiểm đang kề bên nên đã kịp tẩu tán tài sãn, trốn ra nước ngoài! Căn nhà này không bán được là lý do ngoài ý muốn của họ. Một người đàn bà biết kẻ đã sát hại chồng mình mà vẫn nhởn nhơ chung sống, yêu thương và tôn sùng như cha xứ, chắc trên thế gian này chỉ có mỗi má mà thôi.
Bà Trần không khóc nữa, gương mặt trở nên dữ tợn. Chỉ có Hiếu là khóc, khóc một cách thảm thiết.
- Từ đó tôi căm thù và xa lánh đàn ông. Giá như có quyền lực

trong tay nhất định tôi sẽ bắt họ tập trung lại trong phòng kín và xông hơi ngạt như Hit Le đã từng làm với người Do Thái!
Hiếu chùi nước mắt, bây giờ cô mới hiểu vì sao bà Trần cứ ở vậy mà không chịu quen người đàn ông nào. Cô định nói với bà Trần rằng, tốt xấu có người, không phải đàn ông nào cũng xấu, nhưng nhìn thấy ánh mắt kinh khủng của bà Trần, Hiếu hiểu rằng đã hết phương cứu vãn.
- Tôi cô đơn trong thế giới này, chẳng có ai là bạn, thậm chí Hiếu cũng muốn xa lánh tôi!
Hiếu nắm chặt tay bà Trần bằng cử chỉ cảm thông, cô nói:
- Em đã không hiểu nhiều về chị nên đã có những suy nghĩ không đúng. Từ lúc này em sẽ thay đổi cách nghĩ của mình. Nếu chị không chê, chúng ta sẽ là bạn.
Nét mặt bà Trần bỗng trở nên tươi rói:
- Cuối cùng cũng có người hiểu và thông cảm cho cảnh ngộ của tôi. Chúng ta sẽ là bạn thân đến chết, nghen Hiếu.
Hai người đàn bà ôm chặt nhau xúc động. Bà Trần bỗng khạc ra mấy cái như muốn trút bỏ những phiền toái bực bội trong người:
- Thôi, không nhắc đến chuyện buồn lòng đó nữa, có được một người bạn như Hiếu là tôi hạnh phúc rồi. Nào, hãy cạn ly!
Hai người chạm cốc. Hiếu muốn chuộc lại lỗi lầm của mình bằng cánh uống một hơi cạn cả lon bia. Hai người đàn bà đã bắt đầu say chếnh choáng
Bà Trần hỏi:
- Em đã có người yêu chưa?
- Chưa, xấu như em ai mà thèm để ý hả chị? – Hiếu nói mà mắt nhướn không lên.
- Không đâu, em rất đẹp. Hãy nhớ lấy lời tôi là đừng bao giờ dây dưa với bọn đàn ông mặt người dạ thú. Hiếu hãy hứa, tôi mới thật sự yên tâm.
Hiếu mấp máy môi muốn nói gì đó nhưng không sao thốt được nên lời, mắt dính chặt lại như keo. Tay chưn rã rời chẳng tài nào nhấc lên được nữa. Bà Trần miệng nói nhưng mắt luôn theo dõi từng động tác của Hiếu. Khi thấy cô đã thấm rượu bèn nói:
- Nếu mệt thì em vô phòng tôi mà ngủ!

- Thôi, để em nằm đây một lát, chờ tỉnh rượu thì về liền hà, không dám quấy rầy tới chị... – Những tiếng cuối cùng bị đứt đoạn và yếu dần...
Bà Trần đứng dậy thu dọn các thứ trên bàn đem xuống nhà bếp. Chừng năm phút sau trở lên, nhìn Hiếu đang nằm yên bất động, mái tóc vắt lên thành xa lông, đôi mắt rừng rực lửa dục vọng. Bà Trần từ từ cởi bỏ quần áo, rồi lao đến ôm chầm lấy Hiếu hôn tới tấp như mưa, giọng nói qua hơi thở dồn dập :
- Hiếu ơi, tôi thương em lắm!
Hiếu cố hé đôi mắt nhưng chỉ thấy lờ mờ bà Trần đang đè lên người cô, bàn tay lần từng chiếc nút áo...chiếc nịt ngực bị ném xuống đất..
- Đừng chị... – Hiếu cố dùng hết sức lực đẩy bà Trần ra nhưng cánh tay bướng bỉnh không nghe theo mệnh lệnh của lý trí. Cuối cùng Hiếu đành nằm yên bất lực, hai giọt nước mắt ân hận đọng trên khoé mắt.
Bà Trần trút bỏ mảnh vải cuối cùng trên người Hiếu rồi quấn chặt vào người cô như hai con rắn :
- Tôi yêu em lắm, Hiếu ơi!
Bà Trần đưa bàn tay lần mò những chỗ kín trên thân thể nõn nà của Hiếu...Lúc sau tất cả chìm vào im lặng, chỉ có những hơi thở hổn hển trộn lẫn cùng tiếng xạch xạch chiếc máy điều hòa cố định trên tường....

&
&&

Lớp ngoại ngữ nâng cao khai giảng đúng vào ngày cuối tuần. Chuyện này nghe có vẻ hơi kỳ kỳ, bởi vì thông thường người ta chỉ mở lớp mới vào thứ Hai đầu tháng. Tuy nhiên mọi người chẳng mấy bận lòng lắm về chuyện này, bằng chứng là số người ghi danh đã kín chỗ. Có lẽ họ đã bị thuyết phục khi thấy mấy ông Tây, bà đầm cắp cặp đi lảng vảng trước cổng Trung tâm. Mặc dù còn gần hai chục phút nữa mới đến giờ học nhưng hầu như tất cả học viên đã tập trung đông đủ, đứng chộn rộn trong khuôn viên chật

chội phía trước. Mấy tay nhân viên bãi giữ xe làm thở hơi tai vẫn không kịp, gây nên cảnh huyên náo, cãi vã ầm ì. Ông hiệu trưởng đứng chàng hảng trên bậc tam cấp, chắp tay sau đít, dòm bao quát, gật đầu tỏ vẻ hài lòng, xây qua nói với người phụ tá đeo kính cận điều gì đó. Anh này gật đầu lia lịa rồi toét miệng cười loe xoe. Thành công mỹ mãn! Đúng giờ, ông ta ra lịnh cho mọi người cầm biên nhận bước vô xếp lớp. Đám đông chen lấn, xô đẩy, đến đỗi suýt nữa xảy ra cảnh thượng cẳng hạ tay nếu như mấy tay bảo vệ không can thiệp kịp lúc. Toàn bộ khóa nâng cao học ở từng ba và bốn, gồm sáu phòng học, có màn hình vi tính nhấp nháy, head phone, microphone để luyện nghe, luyện nói, coi bộ bề thế lắm! (các lớp thường, dài hạn học ở các từng đưới) Ba ông cán bộ trường thay phiên tới các lớp kiểm tra biên lai học phí và thông báo một số quy đinh của trường, đại để như: phải đi đúng giờ, giữ gìn tài sản lớp học, bầu lớp trưởng, lớp phó...và điều quan trọng nhứt là hùn tiền để mua nước uống cho giáo viên đứng lớp. Cuối cùng ông hiệu trưởng nói:
- Các bạn đã có sự lựa chọn đúng đắn khi đến với chúng tôi. Chúng tôi cam đoan sau khi kết thúc khóa học tất cả sẽ nói tiếng Anh như dân bản xứ!
Ông ta nói một mạch, không vấp một chữ những câu đã học thuộc lòng như cháo. Một tràng pháo tay vang lên như sấm nghe rất xôm tụ.

oOo

Hà và Ngân ngồi bên xe nước mía phía bên kia đường đối diện cổng Trung tâm. Đây là ly nước mía thứ hai. Thấy Ngân thấp thỏm không yên, Hà cười trấn an:
- Đừng căng thẳng quá dễ lộ tẩy lắm, cứ tỉnh bơ như ruồi!
Ngân đưa tay đặt lên ngực trái, lắng nghe quả tim nhảy loạn nhịp trong lồng ngực rồi nhìn Hà gật đầu thán phục:
- Đi theo cậu có ngày bị rụng tim mất.
Hà lắc lắc cái ly rỗng, mấy cục nước đá kêu lanh canh rồi đặt cái ống hút lên môi kéo một hơi thiệt mạnh, những giọt nước cuối

cùng đi qua ống hút, chui tọt vào cái miệng chúm chím của Hà.
- Hãy nghĩ mọi việc đều đơn giản, ta sẽ thấy thoải mái hơn.
Ngân lắc đầu:
- Nhưng, tớ không thể bình tĩnh như cậu được. Làm như vầy khác gì ăn trộm!
Hà gật đầu. Coi đồng hồ, nói:
- Đúng là ăn trộm, nhưng là trộm tri thức! Chẳng ai bắt bớ đâu mà sợ, thậm chí còn được thưởng huân chương nữa là đàng khác! Cậu biết không, đã có rất nhiều người thành danh qua những lần trộm chữ như vầy đây.
Áng chừng đã đến giờ " hoàng đạo " Hà đá đá vô chưn Ngân:
- Đã tới giờ Kinh Kha qua sông Dịch. Nào hãy cản đảm lên bạn ơi – Hà nói ngân nga như hát:- Rồi đất nước sẽ ghi công người dũng sĩ!
Hà đứng dậy một cách dứt khoát đầy tự tin. Ngân thì ngược lại. Nỗi sợ khiến cô không làm chủ được đôi chưn, mắt nhìn ngang, liếc dọc như kẻ trộm và gương mặt thì tái mét như con gà bị cắt cổ.
Hà cằn nhằn cửi nhửi:
- Cậu mà cứ như vầy thì không xong rồi. Mấy tay giám thị tinh ranh như cáo, chỉ cần liếc sơ qua là biết được ai ngay gian liền.
Ngân nói bằng giọng run rẩy:
- Vậy phải làm sao bây giờ?
- Còn làm sao nữa, hít một hơi thật sâu vào buồng phổi, bước đi thật tự tin, thật bình tĩnh, rõ chưa?
Ngân nói rè rè:
- Rõ rồi, nhưng tớ sợ quá hay là mình thôi vậy..
Hà trề môi, nhìn Ngân bằng ánh mắt thất vọng pha lẫn bực bội:
- Tùy cậu thôi, nếu tớ biết trước cậu chết nhát như vầy, thì tớ đã đi một mình! Thôi, về đi đồ thỏ đế! Tớ phải vô học để kiếm bằng xê đây!
Hà làm mặt giận, bước xăm xăm vô phía trong. Ngân chạy theo nắm tay kéo lại:
- Được rồi, tớ sẽ liều một bận. Cậu đừng bỏ rơi tớ, nhe!
Hà bật cười giòn tan, kề tai Ngân nói nhỏ:

- Cậu nép vô mình tớ, không được khớp nghe chưa? – Nhìn thấy trán Ngân lấm tấm mồ hôi, Hà hối Ngân lấy khăn mùi soa chùi đi. Muốn đi lên cầu thang, đường dẫn lên lớp học, phải bước qua phòng giám thị. Thấy mấy tay cán bộ trẻ đang chúi mũi giải cờ thế, Hà bèn nắm tay Ngân lôi đi:
- Cứ tự nhiên, đừng nhìn họ! – Đoạn Hà nghêu ngao:- " *Ba đồng một chục đàn ông, đem bỏ vô lồng cho kiến nó tha!* ".
Đoạn đường không tới mười bước chưn mà Ngân cảm thấy sao mà dài nhòng. Hồi nhỏ có lần Ngân nghe lời xúi giục của mấy đứa bạn, trèo lên cây hái trộm mấy trái mận bên nhà hàng xóm, vậy mà cả tháng sau vẫn chưa hết run. Mỗi lần đi ngang qua ngôi nhà đó, bắt gặp ánh mắt nhìn thấu tâm can của bà chủ nhà là cô sợ muốn té đái, cắm đầu ù té chạy trối chết. Sau lần đó cô thề sẽ không bao giờ tái phạm. Vậy mà bây giờ Ngân đang chuẩn bị trộm thứ lớn hơn rất nhiều, làm sao không run cho được.
Ngân ép vô người Hà vừa đi vừa đếm từng bước theo nhịp tim thùm thụp: một, hai, ba, bốn...đến bước thứ mười một thì đúng ngay phòng giám thị, Ngân bíu chặt đầu móng tay vô lưng Hà. Rướm máu. Hà gượng đau, bước thong thả, mặt ngửng lên, nụ cười thường trực trên môi, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Ngân trấn an. Khi hai người chuẩn bị quẹo lên cầu thang, thì bất ngờ một người trong bọn phát hiện ra, kêu giựt giọng:
- Nè, hai cô kia đi đâu đó?
Ngân chết điếng. Tuyến mồ hôi bắt đầu hoạt động hết công suất. Lúc này cô chỉ muốn quây lưng chạy thẳng ra cửa để tránh khỏi bị " quả tó " . Vẫn giữ vẻ điềm nhiên, Hà nói khẽ:
- Cậu từ từ bước lên trên mọi việc để tớ lo liệu.
Ngân bước nhanh như chạy, đến chỗ giáp giữa hai cầu thang bèn dừng lại thở dốc, tai vểnh lên theo dõi diễn biến câu chuyện. Hà đi ngược lại vài bước, miệng cười lỏn lẻn:
- Tụi em lên lớp học ạ, có gì hôn mấy thầy?
Anh cán bộ trẻ liếng cái nhìn ngờ vực về phía Hà chừng vài giây rồi tiếp tục truy vấn:
- Sao giờ này mới tới? Biên lai đâu?
Ngân thấy ớn lạnh, tay chưn bủn rủn, tim đập liên hồi như tiếng

trống. Trời ơi, phen này Hà nguy mất rồi, cả mình cũng vậy. Cô cảm thấy ân hận trước hành động dại dột của mình.
Rất bình tĩnh, Hà nhoẻn miệng cười duyên dáng, giả bộ ngạc nhiên nói:
- Ủa, hồi nãy thầy kia thâu của em rồi, bộ không nhớ hả? – Hà chỉ tay về phía người đàn ông đang vắt óc trên bàn cờ tướng :- Em với đứa bạn ra ngoài kêu nước uống cho thầy chớ bộ.
Người này day mặt lại hỏi người kia:
- Phải hôn mậy?
Người kia gật đại. Đưa tay nhấc con mã xanh đi một nước:
- Chiếu tướng!
- Thôi, lên lẹ đi để còn kịp tiết học!
Hà gật đầu chào mọi người, vừa bước lên cầu thang vừa hát ư ử " *Cuộc đời vẫn đẹp sao/ Tình yêu vẫn đẹp sao/..*". Ngân đặt tay lên ngực thở phào, coi như thoát nạn:
- Tớ sợ muốn đứng tim.
Hà cười vang:
- Nhằm gì, gặp những trường hợp nan giải hơn tớ còn vượt qua được nữa là. Bây giờ bắt đầu bước tiếp theo.
Lên đến từng ba, Hà dòm lơ láo rồi dắt Ngân quẹo vô lớp học có ông thầy giáo trẻ đứng lớp. Kinh nghiệm đã dạy rằng, những người trẻ luôn dễ dãi không hạch sách lung tung nhứt là đối với những cô gái đẹp. Sợ nhứt là mấy bà giáo già xét nét từng li từng tí. Hà và Ngân vô theo lối cửa sau. Cảnh tượng đập vào mắt khiến Ngân giựt mình, chưa bao giờ cô nhìn thấy lớp ngoại ngữ nào hiện đại như vầy, vừa sạch sẽ, ngăn nắp, vừa đầy đủ tiện nghi, lại có cả máy điều hòa nhiệt độ và chiếc ti vi hai mươi mốt inch để minh họa bài giảng. Tất cả các cặp mắt đang đổ dồn về phía cái bảng đen treo trên tường. Thầy giáo đứng khom lưng hý háy viết mấy chữ lên bảng. Nghe thấy tiếng động mọi người quay lại, ném những cái nhìn không thiện cảm về phía hai người. Hà kéo Ngân ngồi xuống chỗ trống ở cuối lớp. Hà ngồi góc trong cùng. Ngân ngồi bên cạnh người đàn bà đứng tuổi với mái tóc hoa râm. Trên sống mũi dính chặt cặp kiếng lão. Ông thầy giáo trẻ ngừng viết, cất tiếng hỏi bằng Anh ngữ:

- Why are you late? (tại sao các bạn đến trễ?)
Hà đáp liền:
- Traffic snarl! (bị tắc nghẽn giao thông!)
Ông thầy giáo trẻ nheo mắt nhìn Hà hỏi:
- What's your name? (bạn tên gì?)
- My name's Hà! (tôi tên Hà!)
- My name's Ngân! (tôi tên Ngân!)
- Sit down please, and listen carefully! (xin mời ngồi xuống và chú ý lắng nghe!) – Nói đoạn, ông thầy xây mặt về phía bảng tiếp tục công việc còn dang dở.
Lớp học gần hai mươi người, ai nấy đều ăn bận sang trọng, phô phang, muốn chứng tỏ mình thành đạt, giàu có. Ngồi trước Ngân là người đàn ông ngoài năm mươi tuổi có cái đầu hói bóng nhẩy, điện thoại di động đặt trên bàn ra dáng là người bận rộn. Trong lúc giáo viên giảng bài, ông ta nhai kẹo cao su luôn miệng, nhai hết chất ngọt, ông ta nhả bã xuống đất, lấy gót giày di di mấy cái rồi bóc thanh khác cho vô miệng. Nhóc nhách. Hà lấy tập ra, ghi tên đầu bài, thỉnh thoảng lại cắn cây Bic , vểnh tai lắng nghe cử chỉ điềm nhiên cứ như là một học viên đường đường chánh chánh! Còn Ngân thì không được như vậy, cô chỉ tập trung phân nửa, nửa phần còn lại nghe ngóng động tĩnh phía bên ngoài. Khi thầy giáo đang giảng về cách sử dụng những từ đồng nghĩa thì bất chợt ngoài hành lang có tiếng gót giày nện lộp cộp, cô giựt mình tái mặt, liền gom tập vở tính cho vô túi xách. Hà ghé vào tai Ngân hỏi thầm:
- Cậu định làm gì vậy?
- Dường như giám thị lên kiểm tra!
Hà nói như ra lịnh:
- Cứ ngồi yên đó, không được nhúc nhích!
Ngân đoán không sai. Ông giám thị lúc nãy xuất hiện bên khung cửa, hai tay chắp sau đít đưa mắt nhìn bao quát cả lớp rồi dừng lại khá lâu ở phía cuối dãy nơi Ngân và Hà đang ngồi. Ngân xoay người, chạy trốn cái nhìn " đi guốc trong bụng " , nghĩ thầm, chết rồi, chắc ổng nhận ra mình! Ông giám thị đứng đó một lúc rồi bước sang phòng khác.

Ngân thở phào, nói với Hà:
- Học hành kiểu này khác gì tra tấn! Tớ chẳng tiếp thu được gì ráo, lúc nào cũng nơm nớp lo sợ như kẻ phạm tội đang trốn lệnh truy nã!
Hà nói:
- Không sao đâu, ban đầu tớ cũng vậy vài bữa sẽ quen thôi.
Kết thúc bài giảng, thầy giáo đề nghị mọi người mở giáo trình đã phát sẵn để làm bài tập:
- Bây giờ các anh chị hãy mở trang số bốn. Toàn bộ nội dung bài giảng thể hiện đầy đủ trong đó. Các anh chị hãy điền vào những chỗ trống và nộp cho tôi vào cuối buổi học.
Nói xong thầy giáo ngồi xuống ghế, tự thưởng cho mình ngụm cà phê đá. Mọi người lật sách sột soạt, mắt dán chặt vào những con chữ chi chít, xô đẩy như đám tàn binh Tôn Sĩ Nghị rồi cắn viết suy nghĩ . Ngân liếc sang người đàn bà ngồi kế bên. Bà ta đang vật lộn với quyển giáo trình in thủ công bằng giấy A4, bọc bìa dày màu xanh sẫm. Phía trên có in dòng chữ " *Trung tâm ngoại ngữ thành phố* ". Ở giữa " *giáo trình lớp ngoại ngữ nâng cao*". Dưới cùng ghi " *tài liệu lưu hành nội bộ dành cho học viên Trung tâm* "
Ngân đá chưn Hà, hỏi:
- Mình không có tài liệu làm sao bây giờ?
Hà nói:
- Để tớ tính! Đừng làm rối beng lên!
Rồi Hà nhoài người về phía người đàn bà có mái tóc hoa râm nói:
- Cô ơi, trên đường tới lớp học, chúng cháu chẳng may làm rớt hết tài liệu học tập. Chút nữa tới giờ giải lao cô làm ơn cho cháu mượn photo để có cái mà làm bài.
Người đàn bà gật đầu ngay mà không do dự, rồi lật sách, ghé sát vào Ngân, nói:
- Chỗ này khó hiểu quá, cô biết, cắt nghĩa giùm tui.
Ngân đọc mấy lượt rồi bắt đầu giải thích rõ ràng đâu ra đó, người đàn bà gật đầu lia lịa, nhìn Ngân tỏ vẻ thán phục:
- Cô giỏi ghê! Tuổi trẻ có khác. Tui thì già cả rồi, đầu óc lẩn thẩn học trước quên sau. Lấy được bằng xê tui cúng heo quay liền!
Ngân dòm bà ta mà cảm thấy ái ngại. Ở độ tuổi này người ta

thường dồn tất cả tâm trí cho gia đình, ít ai nghĩ đến chuyện tiến thân nhứt là phụ nữ. Người đàn bà này dễ đã ngoài năm mươi, cái tuổi sắp sửa về hưu, vậy học để làm gì? Ngoại ngữ là môn học không cần phân tích suy luận rắc rối như những môn khoa học tự nhiên nhưng đòi hỏi sự cần cù chịu khó và có trí nhớ tốt thì mới có thể thành công. Như đọc được ý nghĩ của Ngân, người đàn bà đứng tuổi liền trút hết nỗi bực dọc trong mình:
- Tui đâu có thích ba cái trò tiếng Tây tiếng u này, đọc tiếng Việt đôi khi còn cà lăm nữa là. Bây giờ người ta chuẩn hóa cán bộ, không có bằng ngoại ngữ thì không được lên chức, lên lương, thậm chí còn có nguy cơ bị cắt giảm biên chế! Vì miếng cơm, manh áo nên phải bò ra mà học. Học xong thì lấy cái bằng đóng khung, treo lên vách chớ chẳng bao giờ xài tới. Không hiểu mấy ông ở trên suy nghĩ làm sao lại bày ra cái trò cắc cớ này. Tui làm cán bộ hành chánh địa phương, quanh năm, suốt tháng chỉ tiếp xúc toàn dân ta chớ có bao giờ thấy mặt ông Tây, bà đầm lần nào đâu. Ngoại ngữ là môn học chật vật, tốn nhiều công sức, đã vậy, học mà không sử dụng chỉ vài tháng là quên sạch! Tui đã theo mấy khóa rồi, thời gian, tiền bạc tiêu tốn không biết bao nhiêu mà kể. Lần này mà không đậu, tui nghỉ luôn! Mặc cho sự thể tới đâu thì tới.
Đến giờ giải lao, hầu như tất cả kéo ra ngoài hành lang hóng mát, chỉ có một số ít ở lại trong lớp đứng ngồi túm tụm tán chuyện tầm phào, vài người tranh thủ kiểm tra lại bài tập. Hà quơ gấp mấy cuốn giáo trình của người đàn bà, chạy ra nhà sách đối diện với trung tâm photo mỗi thứ làm hai bản. Ngân không theo Hà mà đứng trên bao lơn nhìn xuống, quan sát dòng người, xe cộ đông như mắc cửi bên dưới. Từ góc ngã tư, bỗng xuất hiện chiếc xe cứu thương hụ còi inh ỏi. Khách bộ hành, xe cộ đều né qua một bên để nhường đường. Ông đầu hói thay kẹo cao su bằng thuốc lá Dunhill xanh, nói lớn cốt để mọi người cùng nghe:
- Chắc lại tụi đua xe chớ không ai khác! Cái thành phố đất ít người đông này bọn vô lại cũng nên chết bớt để nhường chỗ cho những con người lương thiện!
Nói đoạn ông ta xây mặt nhìn mọi người một lượt. Mắt nheo nheo mấy cái như muốn nói chúng ta mới thật sự là những người đáng

sống! Mấy người kế bên cùng cười a dua. Bàn ra, góp vô mỗi người một câu làm cho câu chuyện trở nên sinh động. Qua câu chuyện loáng thoáng, Ngân biết, trường hợp của ông ta cũng giống như bà Xuyến, cố lấy bằng ngoại ngữ để hợp thức hóa học vị tiến sĩ. Ngân nhủ thầm, tiến sĩ gì mà nói năng ba trợn cứ như dân thiến heo!

Vừa hết giờ giải lao thì Hà lộc xộc chạy lên xuất mồ hôi hạn. Hai bản photo y chang bản chánh kể cả tờ bìa. Cô trả sách lại cho bà Xuyến kèm theo là mấy lời cảm ơn rồi đưa cho Ngân mấy quyển, nói:

- Tất cả là mười sáu ngàn. Đưa tiền đây!

Ngân đưa tiền, nhìn Hà trêu chọc:

- Cậu làm ghê quá! Cứ như tớ sẽ bốc hơi không bằng.

Hà cho tiền vô túi, nhướn nhướn cặp mắt hai mí:

- Tiền bạc phải sòng phẳng rõ ràng, không rạch ròi khó ăn khó nói!

Trong khi thầy giáo tiếp tục bài học thì Ngân và Hà tranh thủ làm bài tập, vì chương trình này cả hai cô đã từng học qua, chỉ làm loáng một cái là xong.

Ngân hỏi Hà:

- Mình học như vầy thì làm sao thi lấy bằng?

Hà cong môi, xì một hơi dài:

- Bằng biếc gì. Học được ngày nào hay ngày ấy, hễ thấy có động thì chuồn sang Trung tâm khác. Khi nào thấy vốn liếng đã kha khá thì đăng ký xin thi thí sinh tự do, hiểu chưa tiểu thơ?

- À, ra vậy!

Hà hỏi Ngân có bằng bê chưa, Ngân gật đầu hỏi chi vậy. Hà cao giọng ra vẻ là người có hiểu biết:

- Có bằng bê thì người ta mới cho thi bằng xê, rõ chưa cô nương?

Ngân phì cười vì Hà hết kêu cô là " tiểu thơ " rồi tới " cô nương " trong khi bản thân đang thiếu điều đi ăn mày!

Tiết học chưa kết thúc nhưng Ngân cảm thấy có hàng ngàn con kiến đang bò trong bụng.

Như Lục Bình Trôi

Chương 21

Ra khỏi Trung tâm đã quá chín giờ giờ tối. Đường phố tràn ngập ánh đèn xanh đỏ với những bảng điện có những dòng chữ rượt đuổi trông rất ấn tượng. Những nhà hàng, quán nhậu, rạp chiếu phim…trước đó vài giờ hãy còn đang ngủ gà ngủ gật như người ghiền thiếu thuốc thì giờ đây bỗng rực rỡ muôn màu, muôn vẻ như nàng tiểu thơ đài các. Đạp được vài trăm thước Ngân dừng lại đề nghị Hà kiếm cái gì đó cho vô bụng. Hà lắc đầu nói đang bị chứng " viêm màng túi " hành hạ. Ngân nói:
- Thì cứ đi. Tớ sẽ khao vì lòng nhiệt tình của cậu, nhưng tớ báo trước là chỉ được ăn mì gõ thôi đó nghen!
Hà gật đầu. Mặt mày sáng trưng. Hai người đạp xe vòng vo gần mười phút mới kiếm được xe mì gõ nằm trên bãi đất trống bên cạnh công viên. Bán hàng là một thanh niên, nói tiếng đặc sệt tiếng Quảng Ngãi " *en, không en tét đèn đi ngủ* " . Hai người cùng ngồi xuống bên cái bàn xếp vừa dơ vừa xục xịch, kêu hai tô mì. Loại mì bình dân chỉ hai ngàn đồng một tô. Cả nồi nước lèo bự chần vần mà chỉ nấu có nửa ký xương heo, chất ngọt chủ yếu là bột ngọt và đường. Người bán trụn xong, kêu thằng nhỏ mặt mũi chèm nhèm dính đầy ghèn, chừng mười hai, mười ba tuổi bưng ra cho khách. Ngó tô mì bốc khói chỉ có hai miếng thịt mỏng tăng như lá lúa, Hà nói lớn:
- Cậu cẩn thận đấy, kẻo gió thổi bay mất tiêu!
Ngân cười rung cả người. Lấy đũa trộn đều rồi nhai ngấu nghiến:
- Chà, không ngờ cái món bình dân này cũng ngon dữ!
Hà nói:
- Đói, ăn cỏ cũng thấy ngon!
Đang ăn Hà nhóng nhóng đôi mắt về phía mấy cô gái phấn son lòe loẹt đang đứng lấp ló bên cạnh mấy gốc cây dầu khuất ánh đèn điện:

- Cậu biết họ là ai không?
Ngân ngoáy cổ lại, nói:
- Chắc là mấy cánh vạc ăn sương.
- Cậu cũng tinh ý đó.
- Trong thiên hạ thiếu gì việc, sao họ không kiếm công việc tử tế mà làm hén!
- Cậu nói nghe hay lắm, vậy đó là những việc gì chỉ cho tớ với.
Ngân bí lù đành im re. Hà đưa tô mỳ lên miệng húp nước lèo. Đang bực dọc trong mình về chuyện mưu sinh, Hà nói tía lia không kịp thở:
- Ai cũng muốn có công việc đàng hoàng, chánh đáng, được xã hội tôn trọng nhưng trên đời này đâu phải cứ muốn là được, nhiều khi gặp phải hoàn cảnh bí bách đành phải nhắm mắt đưa chưn. – Rồi Hà ngửng mặt lên dòm Ngân:- Không tiền, không nghề nghiệp, thậm chí một chữ bẻ đôi cũng không, lại phải bơ vơ vất vưởng ở xứ lạ quê người vậy họ biết làm gì ngoài bán cái vốn tự có của mình? – Nói đến đây Hà thở dài chán nản rồi cất giọng buồn buồn:- Tớ đang lo sẽ có ngày theo chưn họ làm gái đứng đường.
Ngân giựt mình ngó Hà trơ trơ.
- Cậu đừng nhìn tớ bằng ánh mắt lạ lùng như vậy. Con người ta chỉ có thể yêu đời khi còn có một niềm tin cỏn con nào đó bám víu để có cớ mà trông mong, hy vọng tựa như người sắp chết khát trên sa mạc bất chợt phát hiện ra mầm xanh bị vùi trong cát nóng. Chính cái mầm non ấy đã nhen nhóm lên khát vọng sống mãnh liệt. Còn bản thân tớ giờ đây mọi hy vọng đã cạn dần như chiếc đèn dầu đang cháy đến giọt cuối cùng, khi hết dầu rồi sẽ cháy đến tim đèn[1] và tắt ngấm. Tớ đang đứng trước bao nhiêu vấn đề nan giải mà không sao tìm ra lối thoát, ngôi nhà tớ đang mướn đang rục rịch sang tên đổi chủ, thất nghiệp như bóng ma ám ảnh triền miên và máu của tớ đã trở thành đồ phế thải không nơi nào chịu mua nữa. Vậy thì cậu bảo tớ phải làm gì bây giờ?
Hà thật lạ lùng luôn mâu thuẫn với chính mình. Yêu đó rồi ghét đó, vui đó rồi buồn đó, tin đó rồi ngờ vực đó chẳng biết đâu mà lần.
Ngân suy nghĩ một lúc rồi trả lời:
- Làm nhân viên tiếp thị chẳng hạn, tớ đọc báo thấy ngày nào cũng

đăng cần tuyển người. Có lẽ, tớ cũng sẽ làm như vậy.
- Tớ cũng đã làm cả chục nơi rồi, nhưng chẳng ở chỗ nào được quá một tháng! Cứ nghe những lời quảng cáo ra rả trên báo nghe thiệt sướng cái lỗ tai: nào là " *Bạn muốn thu nhập cao? Chúng tôi sẽ mở hầu bao cho bạn. Bạn đang bận công việc? Chúng tôi sẽ tạo điều kiện bạn làm bán thời gian! Bạn không có kinh nghiệm? Chúng tôi sẽ tổ chức những khóa huấn luyện cơ bản. Bạn muốn thăng tiến trong nghề nghiệp? Hãy đến với chúng tôi. Chỉ có chúng tôi mới có thể đáp ứng đầy đủ những yêu cầu của bạn! ..*" Nhưng khi va chạm với thực tế mới hỡi ơi! Rặt những lời bốc phét! Cậu có biết không. Tất cả những mặt hàng đó do chưa có thị trường tiêu thụ nên họ cần những người bán hàng được khoác bằng chiếc áo ngôn ngữ mỹ miều " *nhân viên tiếp thị!* " . Khi được người tiêu dùng chấp nhận thì họ sẵn sàng liệng cậu ra đường như liệng thứ đồ phế thải. Nếu không tiếp cận được với khách hàng hoặc bị tẩy chay thì họ lẳng lặng chuồn êm ,thậm chí còn quỵt cả tiền lương của nhân viên! Vả lại tớ hoàn toàn không thích hợp với công việc mặt chai mày đá này, suốt ngày cứ lang thang ngoài đường, lừa phỉnh thiên hạ, một tấc đến trời! Người ta sợ bọn tớ còn hơn sợ tà ma quỷ ám, đến nỗi mỗi khi nhìn thấy từ xa là sập cửa lại, có người thậm chí còn xua chó ra rượt! Tớ đã từng bị chó táp rách cả áo, nhục lắm!
Nghe Hà nói Ngân ỉu xìu như người chưa xung trận đã bị thảm bại. Cô đã có dự tính, nếu trong vài ngày nữa không kiếm được việc phù hợp thì cô sẽ làm tạm một chưn tiếp thị đợi khi nào có thời cơ thì chuyển nghề. Đúng là kiếm được tiền thiên hạ quả là trần ai! Ăn xong, đường ai nấy đi. Hà hẹn Ngân gặp lại tại điểm bán máu vào sáng thứ hai.

oOo

- Chị Nhành bữa nay có gì vui mà uống bia vậy. Chắc xin được việc làm rồi hả? – Huệ rút cái bàn ủi ra khỏi ổ cắm. Mất gần cả tiếng đồng hồ mới ủi xong mớ quần áo, Huệ đưa tai chùi mồ hôi bết trên trán, thở phào nhẹ nhỏm, đang nực nội mà ủi quần áo thì

khác gì bị ông Trời hành. Nhành nằm trên gác sát bên cửa, đầu óc vẫn chưa tỉnh bia. Thấy Huệ tính dẹp cái bàn ủi, bèn ngửng đầu lên nói:
- Sẵn tay mày ủi cho tao cái áo.
- Thôi, nóng lắm. Chị tự làm lấy đi.
Nhành cửi nhửi:
- Con nhỏ này sao mà khó nhờ cậy quá! Hôm kia đứa nào giặt giùm mày bộ đồ vậy hả, con quỷ?
Huệ nhe răng cười, cắm lại bàn ủi, với lấy cái áo treo lủng lẳng trên sợi dây kẽm cạnh đó:
- Giặt có bộ đồ mà chưa gì đã vội kể công! Mai mốt lấy chồng, nó đày lên, đày xuống miệng lại câm như hến!
Nhành bật cười, ngồi dậy đấm nhẹ lên lưng Huệ mấy cái:
- Tại mày là đứa không biết điều nên tao phải nói. – Giọng Nhành rổn rảng:- Tao mà lấy chồng phải lựa thằng khờ khờ, ít mồm mép đặng dễ xỏ mũi. Thằng Hoạt của mày chỉ giỏi tài khua môi múa mỏ đỡ chưn tay! Thế nào mày cũng mệt gì nó cho mà coi!
Huệ di di đế bàn ủi lên mấy cái nút áo, quay mặt về phía Nhành, cặp môi cong lên:
- Ở đó! Em là cứ phải áp dụng chế độ mẫu hệ nhá! Lão Hoạt nhà em là cứ phải cơm bưng, nước rót đàng hoàng, tối đến phải trải chiếu, giăng mùng cho em ngủ. Không xong là em cho ngủ dưới đất!
- Thôi đi cô ơi! – Giọng Nhành cao vút như mũi tên cắp phập vào không khí: - Kinh nghiệm cho thấy, hễ đứa nào nói nhiều là y như rằng chẳng nên trò trống gì.
Huệ xon xỏn cái miệng:
- Người ta khác, em khác! Rồi chị chống mắt mà coi con nhỏ này cao tay ấn như thế nào!
- Ừ, thầy bói nói tao sống dai lắm, thế nào tao cũng có dịp chứng kiến tụi mày ăn ở ra làm sao. Nè, nói chuyện nhưng nhớ coi chừng kẻo cháy cái áo ăn nói của tao đó nghen.
Ủi xong Huệ vụt cái áo về phía Nhành. Nhành đưa tay đón lấy, hửi hửi mấy cái:
- Xà bông này thơm thiệt hén, mấy ngày vẫn còn mùi. Cám ơn!

Từ " cám ơn " Nhành cố tình kéo dài mỉa mai. Huệ cuốn dây bàn ủi, để nghiêng vô góc tường. Nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi Nhành:
- Chị Nhành nè, em nghe người ta nói đám cưới hễ ai bước vô nhà trước thì người đó sẽ là người " nắm đàng cán " [2] phải vậy hôn?
Nhành bật cười khanh khách rồi háy mắt nhìn Huệ, nói:
- Tầm xàm! Tao có người dì cũng nghĩ như mày. Đám cưới của dỉ, tao cũng có dự. Nhớ lại tức cười muốn chết! Bữa đó mọi người tiễn dỉ về nhà dượng, dượng tay dài [3] đàng hoàng nghe, đang đi đứng bình thường gần tới nhà bỗng dưng dỉ xách cái vali cắm đầu chạy trối chết, khiến ai cũng ngạc nhiên. Tao hỏi thì dỉ trả lời phải vô trước để sau này dễ xỏ mũi ông chồng! Xỏ mũi đâu không thấy, chỉ thấy vài bữa sau dì tao bị dượng đánh bầm giập như trái dưa gang!
Huệ thốt lên " ối " một tiếng, đưa tay đặt lên ngực, nói bằng giọng phẫn nộ:
- Dượng của chị ác như quỷ. Đánh như vậy chết người ta còn gì?
Nhành treo cái áo vô mắc bằng nhựa, đi quanh quẩn trên trên sàn gác chật chội hệt như con chốt đang vu bí vào ô tướng:
- Chết thì chưa thấy mà chỉ thấy dỉ đẻ liền một lúc bốn cô công chúa! Nói ông dượng là đồ ác nhơn thì hơi quá lời. Dì tao tánh vụng về, lẻnh lảng[4] lại không được siêng năng cho lắm. Thử nghĩ mà coi, ông chồng đi làm mệt phờ râu, vậy mà về nhà thấy cơm chưa nấu, nhà chưa dọn dẹp, quần áo thì ngâm trong thau mấy ngày chưa giặt bốc mùi chịu không thấu, thì có đáng đánh đòn không?
Huệ gật đầu tán thành rồi nói:
- Đúng là dì của chị hơi quá đáng, nhưng dù sao đi nữa cũng không được đánh phụ nữ nhứt là người đàn bà từng đấu ấp tay gối với mình. Em có tính thù dai chỉ cần tán[5] một cái là em thù suốt đời. Nghe nói bên châu Âu phụ nữ được ưu tiên số một, chỉ việc xúc phạm bằng lời nói cũng bị lôi thôi đến pháp luật rồi.
Nhành nói ghẹo:
- Biết vậy sao không đầu thai ở bển, làm người da trắng, tóc vàng, mắt xanh, mũi lõ có sướng hơn không, ai biểu làm người da vàng,

mũi tẹt chi cho khổ cái thân.
Nhành ngồi xuống bên cạnh Huệ để đón gió từ cái quạt máy thổi ra. Tóc cô bay lật phật ra phía sau. Huệ hỉnh hỉnh cánh mũi, nhăn mặt nói:
- Chị uống nhiều rượu lắm hả? Thở ra toàn mùi cồn!
Nhành chột dạ, chớp chớp mắt mấy cái:
- Đâu có. Buồn quá uống chơi vài ly vậy mà. – Sợ Huệ tiếp tục hỏi đon hỏi ren Nhành bèn lái sang chuyện khác:- À, mày kiếm được việc gì chưa?
Huệ không biết trả lời như thế nào, cứ lúng búng trong miệng, bàn tay mặt gãi sột sột lên chỗ muỗi cắn. Nhành suy nghĩ vu vơ, liên tục ngáp dài.
- Còn chị?
- Bí mật! Thiên cơ bất khả lậu.
Huệ tỏ vẻ sốt ruột:
- Lúc nào chị cũng úp úp, mở mở làm người ta bắt mệt! Nói trắng[6] ra có được không.
Nhành im lặng nghĩ thầm, chuyện này chẳng giấu được lâu. Thế nào cũng bị mọi người " lên lớp " là thiếu vì việc không lựa lại lựa cái nghề chè chén với đàn ông. Ai nói gì thây kệ, chuyện mình mình làm. Tốt hơn hết, đợi đông đủ nói thẳng[7] ra, để đến lúc lòi chưn tướng thì mắc cỡ lắm.
- Sao chị Hiếu lâu về quá ha? Luôn con Trang nữa.
Nhành cựa mình như con sâu đo, nói:
- Công nhận nghen. Hễ đầy đủ cả nhà thì bực mình. Gây lộn, chửi lộn um sùm trời đất. Nhưng thiếu một người thì thấy buồn. Ông Trời bắt chị em mình phải dính chặt như sam.
Huệ mấp mấp máy môi chưa kịp lên tiếng thì đèn điện bỗng tắt ngấm. Không hiểu sao dạo này mấy ông nhà đèn hay cúp điện bất tử. Nhành đưa mắt nhìn ra phía ngoài. Cả xóm đều tối tăm như hũ nút. Từ nhà kế bên vọng qua tiếng con nít khóc nhiếu nháo, tiếng cự nự của Hai cạo heo đang cơn say rượu, tiếng kêu réo ầm ĩ của bà vợ lắm điều, tiếp theo là tiếng lẻng xẻng đồ sành sứ, thủy tinh.
- Đi kiếm mấy cây đèn cầy mau.
- Tối thui biết đâu mà lần?

Nhành bực bội, mò mẫm trong bóng tối, đầu húc vách đau điếng. Rốt cuộc cô cũng kiếm được cây đèn cầy cong vòng bị gãy làm ba khúc.
- Hộp quẹt đâu?
- Em đâu biết!
Nhành nạt lớn:
- Mày cứ như người từ trên trời rớt xuống, cái gì cũng hổng biết! Mò dưới đống mùng mền coi có hay không? Hồi nãy tao thấy trờ trờ [8] mà.
Rị mọ một hồi không kiếm được cái hộp quẹt, hai người đành ngồi im trong bóng tối. Mỗi người quấn quýt theo những ý nghĩ riêng của mình. Huệ lấy tấm mền mỏng cuốn lên mình để tránh muỗi. Cô thầm ao ước, giá chi ngồi bên cạnh cô không phải là chị Nhành mà là Hoạt thì hay biết mấy! Lúc đó, mấy ông nhà đèn[9] cứ việc cúp điện, cúp cả đêm, cả năm thậm chí cả đời cô cũng không thấy ngán. Không biết lúc này ảnh có nhớ đến mình không ha? Còn mình lúc nào cũng thấy nhớ, nhớ da nhớ diếc, nhớ tím ruột bầm gan!
Ai cũng nói Huệ là người nhiều mơ mộng. Hồi còn đi học, mặc dù học lực chỉ ở mức trung bình nhưng cô lại mơ thành cô giáo cấp hai! Bạn bè cười ghẹo:
- Học ngu như mày thành công nhân quét rác còn chưa xong chớ đừng nói theo nghề gõ đầu trẻ. Mày mà là cô giáo thì cả thiên hạ đều thành tiến sĩ hết trơn!
Nhà nghèo, quanh năm, suốt tháng chỉ ăn toàn nước mắm kho quẹt. Trong nhà thiếu gì thì thiếu nhưng lúc nào cũng có sẵn chai nước mắm loại ba. Trước mỗi bữa cơm, bà nội bắc cái nồi nhôm đen sì, móp méo lên bếp, chờ cho nồi thiệt nóng, chế mấy muỗng nước mắm, tiêu, bột ngọt, nếu có vài muỗng mỡ nước thì.. chậc..chậc.. không có cũng xong. Xong xuôi, hai bà cháu ngồi bệt giữa nhà. Cứ và một và cơm thì lấy đũa quẹt lên đít nồi một cái rồi cho vô miệng. Vị mặn đậm đà của nước mắm, vị cay cay của tiêu, vị béo của mỡ khiến cô ăn không biết no, nhứt là những buổi trời lạnh lùng, rét mướt thì không có món nào sánh bằng. Nhưng ăn riết cũng phát ngán, đến nỗi mỗi khi dòm thấy là cô bắt ớn.

Bà nội nói:
- Cố mà ăn đi con vì đó là sự sống, khi nào ta còn ăn được có nghĩa là ta vẫn còn tồn tại. Miếng ăn là miếng vinh và cũng là miếng nhục, nhưng vinh hay nhục gì thì cũng cần phải sống. Sự sống là món quà vô giá mà tạo hóa ban tặng cho con người, hủy hoại nó là có tội.
Huệ hỏi:
- Vậy sao có người sanh ra được ăn ngon, bận đẹp, nhà cao cửa rộng, gạo lúa ắp lẫm[10] đầy bồ. Còn nội với con lại phải ở chốn dột nát, ăn khổ, bận rách, nội giảng giải con nghe thử coi!
Bà nội nhắm chặt đôi mắt, ghiền ngẫm như nhà hiền triết, lát sau nói:
- Bởi vì tiền căn nội với con là những kẻ gây nên tội lỗi tày đình nên kiếp này phải chịu trả báo. Số phận mỗi con người đã được ông Trời an bài từ trước, không cượng[11] lại được đâu, con à.
- Nhưng mà, con nghe nói người ác phải đầu thai làm trâu để kéo cày, làm ngựa để kéo xe, làm chó để giữ nhà để trả nợ tiền kiếp. Nội với con là người chớ đâu phải là thú!
- Con hiểu trật rồi. Kỳ thực chúng ta chỉ có ba phần người, còn bảy phần là thú vật. Con thấy hôn, thiên hạ có coi chúng ta là người đâu. – Nội thở dài:- Chúng ta chỉ là những con thú bất đắc dĩ phải đội lốt người thôi con à!
Huệ cắn răng suy nghĩ, rồi nói đầy tự tin:
- Ông Trời thiệt bất công sanh ra người thế này lại có kẻ thế kia! Con thề cãi lại số phận cho ổng trắng mắt ra! – Giọng Huệ hùng hồn:- Con sẽ là một con người đàng hoàng đúng nghĩa thực sự, con phải được ăn ngon, mặc đẹp, có cao cửa rộng, có tất cả như bao người khác!
Bà nội khuyên can:
- Đừng đội đá vá trời, con ơi, không ai có thể cãi được số kiếp mà ông Trời đã định đâu. Nếu muốn sung sướng đời sau thì kiếp này phải tu nhơn tích đức.
- Con không cần kiếp sau xa xôi, lâu lắc mà chỉ cần kiếp này thôi! Để sống và cãi lại số mệnh Huệ đã huyễn hoặc chính mình. Ăn nước mắm kho quẹt cô tưởng tượng đến những bữa tiệc ê hề thịt

cá, đầy đủ cao lương mỹ vị, giống như chuyện tiếu lâm anh học trò nghèo với con cá rô cây. Không ngờ cái trò đánh lừa cũ rích ấy lại có hiệu quả. Cô ăn rất ngon miệng, ăn đến no ễnh bụng, khiến áo cô mỗi ngày càng chật và ống quần càng cụt ngủn. Ít ai ngờ cái món nước mắm kho quẹt mặn đắng ấy đã nuôi cô khôn lớn, trở thành cô gái đẹp.
Bây giờ Huệ ước mơ có một mái nhà, bên cạnh người chồng tốt với những đứa con. Những ước mong bình thường giản dị trong tầm tay mỗi kiếp người mà sao với cô thì xa vời vợi. Tại sao tất cả mọi người đều có mà cô thì không? Huệ tự hỏi và không sao tìm ra lời đáp. Bất giác, cô chợt nhớ câu danh ngôn đã từng đọc trên sách " *Hạnh phúc ví như viên ngọc quý, muốn có được phải dấn thân tìm kiếm chớ không ai dâng tặng cho mình* " . Huệ nghĩ thầm, niềm vui lớn nhứt của người phụ nữ là gia đình. Gia đình bao gồm hai vợ chồng, các con và một mái nhà thiếu một những thứ đó thì không thể gọi là gia đình. Hoạt yêu cô. Hai người sẽ nên vợ nên chồng sẽ sanh con đẻ cái điều này là hiển nhiên, bởi Huệ luôn vững tin tình yêu chân thành anh dành cho cô. Nhưng đấy vẫn chưa thể gọi là gia đình khi mà ngôi nhà ước mơ vẫn còn trong trí tưởng tượng! Phải có một ngôi nhà! Phải có một ngôi nhà! Ngôi nhà sẽ là đáp số căn bản giải bài toán đời rối rắm....Những ý nghĩ dai dẳng bám riết trong đầu Huệ không lúc nào nguôi.
Nhành nhớ lại chuyện hồi chiều, khi cô tỉnh rượu, không thấy Hường đâu, chỉ có miếng giấy lí tí chữ như cua bò " *Tao đi làm đây! Chừng nào về nhớ tắt đèn, khóa cửa cẩn thận. Nhớ mua đầy đủ những thứ tao dặn, nếu không có tiền thì tao cho mượn không lấy lời. Sáng mai tao mới về nhà...*"
Đèn điện bỗng nhấp nháy mấy cái rồi vụt sáng, Huệ vỗ tay reo lên như con nít. Nhành lườm mắt , nói bằng giọng khó chịu:
- Có gì đâu mà om sòm vậy, bộ lần đầu tiên mới thấy đèn điện hả? Huệ có cái tật không sao chừa được. Cúp điện rồi có điện trở lại là Huệ vỗ tay reo hò như con nít thậm chí còn nhảy cà tửng. Mấy chị la hoài nhưng vẫn tánh nào tật nấy.
Có điện, cái quạt máy khô dầu bắt trớn không nỗi chỉ phát ra những tiếng è ..è… Nhành lấy cái que nhỏ ẩy ẩy cánh quạt. Có

trớn, cái quạt bắt đầu quay chậm chậm rồi nhanh dần. Huệ đang ngân nga mấy câu vọng cổ trong tuồng " đêm lạnh chùa hoang " "*…Sơn ca! tiệc rượu chưa tàn sao Sơn ca đã vội đi xa? Hãy ở lại đây cùng với thiếp uống cạn hết ly …*" chưa kịp xuống xề thì nghe phía dưới nhà bỗng đánh rầm một cái, tiếp theo là tiếng rên se sẽ. Nhành và Huệ cùng nhìn nhau ngơ ngác, Nhành nói:
- Chuyện gì vậy? Chắc là chị Hiếu. Xuống coi thử.
Không phải Hiếu mà là Trang. Trang nằm sóng soải trên nền gạch, chiếc xe đạp đè lên mình. Không hiểu sao Trang không ngồi dậy mà cứ nằm yên. Nhành xông tới dựng chiếc xe lên. Trang vẫn nằm im như xác chết, không cựa cạy.
- Trang! Trang! – Nhành kêu thất thanh, đưa tay rờ lên trán rồi giựt mình la toáng lên:- Chết cha! Con nhỏ bị nóng quá. Huệ lợi[12] phụ tao, lẹ lên! Chàng ràng ở đó làm gì?
Trời không mưa mà người Trang thì ướt mem và nóng như cục than trong lò vừa đụng vô, Huệ đã rụt tay lại. Nhứt định Trang đã bị trúng nước rồi. Phải làm mau mau, để lâu thì găng lắm. Trong khi Huệ chạy lên gác kiếm quần áo khô ráo, thì Nhành tranh thủ cởi bộ đồ ướt trên mình Trang, lấy khăn lau tóc. Huệ chạy xuống, phụ Nhành thay quần áo. Chật vật lắm hai người mới hoàn tất công việc. Trang bỗng hé răng, nói trong mê sảng:
- Hãy tha thứ cho em!
Nhành đưa tay vỗ vỗ lên mặt Trang :
- Trang ơi, tỉnh lại đi, đừng làm tao sợ!
- Hãy tha thứ cho em! – Trang phều phào mấy tiếng rồi nghẹo đầu qua một bên.
Nhành la lên:
- Huệ, lấy cho tao chai dầu xanh, mau!
Huệ luống cuống như gà mắc tóc, hết trèo lên gác rồi nhảy xuống đất, kiếm hoài mà hổng thấy. Chai dầu trốn biệt ở đâu rồi.
- Con nhỏ này! – Nhành nộ lên như Trương phi xung trận. Trực nhớ ra cô thò tay vô túi áo. Chai dầu nằm trong trỏng.
- Trời ơi, vậy mà chị bắt em chạy toát mồ hôi!
- Thôi, không nói nữa. Mày lật nó qua để tao cạo gió!
Huệ trải mền xuống đất, lật úp Trang, rồi vén áo tới bả vai. Nhành

thoa dầu khắp mình mẩy, lấy cái muỗng ăn cơm cạo mạnh. Mới cạo có mấy cái đã bầm đỏ.

Nhành than:

- Gió nhiều quá trời! Toàn gió hột.

Nhành cắn răng, cầm cả hai tay cạo thật mạnh. Huệ thốt lên:

- Nhẹ tay thôi chị, cạo như vậy nó chết làm sao?

- Chết iếc gì. Cạo như vầy mà nó còn nằm im không cục cựa thì mới chết!

Cạo lưng xong, Nhành quây qua cạo hai cánh tay rồi lật ngửa người Trang lại, cạo ngực. Không hiểu sao, lúc " dầu sôi lửa bỏng " như vầy mà Huệ lại thốt ra một câu hết sức vô duyên vô dùng:

- Chèn ơi, cặp vú của nó đẹp quá hén, chị Nhành, dòm là muốn bóp liền hà!

Nhành vừa bực mình vừa tức cười, cô bặm chặt môi, co chưn đạp Huệ một cái té chổng gọng.

Trang vẫn nằm im bất động, gương mặt trắng xác không còn chút máu.

- Tỉnh lại đi Trang! Tỉnh lại đi.

- Hay là mình đưa nó đi nhà thương hả chị?

- Trước tiên phải làm cho nó tỉnh lại.

Đoạn Nhành hất hàm hỏi:

- Trong nhà còn gừng hôn?

- Còn, nhưng để làm gì?

- Nấu nước gừng đổ vô miệng nó, hiểu chưa?

Huệ lăng xăng nhúm lửa. Cái bếp dầu bị thấm nước, ngún khói bay mù mịt một lúc rồi cháy le lói. Trên này, Nhành lấy cái mền quấn quanh người Trang như đòn bánh tét. Chừng năm sau, Huệ bưng lên chén nước gừng với cái muỗng cà phê. Nhành ra lịnh:

- Cạy miệng nó ra!

Huệ rắm rắp làm theo. Nhành múc từng muỗng đổ vô đến khi trong chén không còn một giọt.

Những cơn gió bất chợt thổi rung mái nhà. Lúc này thần sắc của Trang đã bắt đầu tươi tỉnh, tuy nhiên cô vẫn nằm im như khúc gỗ. Lau nhà xong, Huệ trải chiếu ra giữa nhà rồi phụ Nhành đặt Trang nằm ngay ngắn. Huệ nhìn Trang lắc đầu mấy cái, nói:

- Em không hiểu tại sao mình mẩy nó ướt như chuột lột nữa. Có mưa gió gì đâu. Hay là nó té sông té suối, không biết.

Như Lục Bình Trôi

Chương 22

Hiếu giựt mình thức giấc lúc năm giờ thiếu hai phút sáng. Sở dĩ Hiếu biết rõ thời gian một cách chính xác là nhờ chiếc đồng hồ treo trên tường đối diện với chỗ nằm. Cảm giác đầu tiên là đầu đau như búa bửa , tay chưn nặng thịch như đeo đá. Hiếu dậy vào giờ này không phải vì những tiếng động xung quanh mà là quen tật. Ngày nào cũng vậy, dù có đi làm hay ở nhà thì cô cũng dậy vào lúc này chính xác như cái đồng hồ. Thậm chí nhiều bữa tăng ca, nửa đêm mới về đến nhà, một giờ sáng mới lên giường thì đúng năm giờ cô cũng thức dậy. Mọi người nói tại số Hiếu bị trời đày! Khi ngồi bật dậy, Hiếu mới nhận ra trên người không một miếng vải che thân. Cô giựt mình " ối " lên một tiếng thảng thốt, đưa mắt ngó quanh và " ối " thêm lần nữa. Bà Trần nằm kế bên, cũng trong tư thế lõa lồ, mặt xây vô phía trong. Chiếc mền bông che nửa phần bên dưới. Cặp ngực tròn, nhòn nhọn chảy xuống lòng thòng. Hiếu, mặt tái mét, ngồi sững sờ như tượng, cố ôn lại mọi chuyện đã qua. Và cô không mất nhiều thời gian lắm để nhớ lại tất cả. Ban đầu là....Sau đó cô thiếp đi. Trong mê man cô cảm thấy có ai đó đang đè lên người mình...nhiều lần như vậy cho đến gần sáng. Mùi mồ hôi lạ còn bám trên thân thể, Hiếu bắt lộn mửa. Tại sao lại ra nông nỗi như vầy? Hiếu thầm hỏi và tự nhiên ứa nước mắt. Cô cố dồn nén cho nước mắt chảy vô trong nhưng nó bướng bỉnh không nghe theo sự điều khiển của lý trí, cứ chảy ngược ra ngoài. Ban đầu chỉ là những tiếng khóc thầm, rấm rức, rồi bỗng òa ra..

Bà Trần ngồi dậy, nhếch mông về phía Hiếu, đưa tay tính vuốt tóc cô. Tức thì, Hiếu đứng phắt lên, quăng cái nhìn tóe lửa về phía bà ta:

- Xin hãy để cho tui yên. Chị là một người đàn bà quái thai!

Bà Trần hơi sửng sốt trước sự phản ứng dữ dội của Hiếu, vẻ mặt cau lại, đôi mắt như hai cây đinh cắm ngập vào bầu vú săn chắc

phập phồng theo từng nhịp thở. Hiếu quơ lấy quần áo định mặc vô thì bà Trần bất ngờ nhào tới, giằng lấy, liệng xuống đất.
- Buông tui ra!
- Không buông!
Bà Trần cầm vai Hiếu lắc mạnh. Hai ánh mắt cọ quẹt vào nhau. Nẩy lửa. Đôi mắt của bà Trần vừa man dại vừa ẩn chứa quyền lực của con cọp cái. Hiếu hoảng sợ như con chó hửi phải nước đái cọp. Cô cụp mắt xuống, nói vừa đủ nghe:
- Tại sao chị lại làm như vậy?
Thấy " đối phương " đã lép vế, bà Trần dấn thêm một bước: đưa đôi bàn tay có những ngón dài hơi nhọn vuốt ve khắp cơ thể Hiếu. Hiếu bắt rùng mình ớn lạnh, muốn phảng kháng nhưng lại buông tay bất lực. Được đàng chân, lân đàng đầu bà ta ôm cô thật chặt và hôn túi bụi khắp cơ thể. Giọng nói bị rè đi:
- Bởi vì tôi yêu em! Em có biết không?
- Đừng chị Trần – Hiếu nói yếu ớt.
Chẳng nói chẳng rằng, bà Trần vật ngã Hiếu xuống giường, vừa hôn vừa rờ rẫm. Cái lưỡi mềm rũn lướt nhanh trên cơ thể...Cô thở hổn hển , mắt đờ đi…Chừng vài phút sau cảm giác ghê tởm chuyển sang cảm giác đê mê và đôi tay ghì chặt bà Trần một cách vô thức lúc nào không hay....

oOo

Trên đường đưa Hiếu về nhà bà Trần tạt vô shop thời trang mua cho cô bộ quần áo mà theo cách nói của cô bán hàng là mẫu mới nhứt được cập nhật theo catalo. Hiếu từ chối không cầm. Bà Trần ra hiệu cho cô nhân viên lấy xuống cho vô bịch nylon, rồi ấn vào tay Hiếu:
- Em phải lấy! Không thôi, tôi giận đó. Tôi giàu lắm. Em không biết tôi giàu như thế nào đâu, chút quà mọn có thấm gì.
Bà Trần nhìn Hiếu tình tứ rồi đề nghị :
- Mình kiếm chút gì cho vô bụng đi, tôi thấy đói cồn cào!
- Thôi, để em về. Mấy đứa ở nhà chắc đang trông đứng trông ngồi.
Bà Trần vùng vằng tỏ vẻ không vui, liếc xéo một cái thiệt mạnh

tưởng chừng văng cả con ngươi:
- Trước hết phải sống vì mình rồi mới tới người khác! Thân mình còn lo chưa xong, hơi đâu mệt óc lo cho thiên hạ. Bọn tiểu yêu ấy là cái thá gì mà em phải bận lòng dữ vậy?
Hiếu cương quyết từ chối, bà Trần đành miễn cưỡng chiều theo. Khi cách nhà gần trăm mét, Hiếu biểu dừng lại. Cô không muốn mọi người biết mối quan hệ tréo ngoe của mình với bà Trần.
- Em về đây!
Bà Trần đưa tay đặt lên môi hôn " chóc " một cái rồi vụt về phía Hiếu:
- Nhớ gọi điện cho tôi nhá, tôi chờ.
Hiếu không trả lời, cắm đầu bước đi như chạy. Cô cảm thấy khó xử với món quà trên tay. Vừa bước tới cửa đã thấy Nhành và Ngân đang đợi sẵn. Nhành lẹ miệng:
- Dữ hôn, đi đâu cả ngày hôm qua đến giờ? Công chuyện nhà dăng dăng, vậy mà bà trốn đâu mất biệt, bây giờ mới thấy lú mặt - Vừa nói Nhành nhanh tay giựt cái túi trên tay Hiếu, mở ra coi, rồi trầm trồ:
- Ái chà hàng hiệu! Cả triệu đồng chớ chẳng chơi.
Hiếu không nói gì, đi một nước vô nhà tắm. Nhành vẫn không buông tha:
- Đích thị là chị đi ngủ với trai rồi nó trả công bằng thứ này rồi, có đúng không?
Hiếu kêu Ngân đóng cầu dao máy bơm, nói vọng ra:
- Mày đừng có mà nói sàm! Hổng lẽ tao bệ rạc như vậy.
Nhành đưa bộ đồ cho Ngân. Ngân ướm thử rồi khen xuýt khen xoa:
- Đẹp quá ha! Của chị Hiếu mà em mặc vừa y!
Hiếu nói vọng ra:
- Nếu thích thì cứ lấy mà xài, tao tròng bộ cánh đó lên mình thì khác gì thím Tư Ếch đi Sài Gòn!
- Nói vậy thôi, chớ làm sao em dám hỗn.
Nhành bước lại nhà tắm, đập cửa rầm rầm:
- Nói thiệt đi, đi đâu từ hôm qua tới giờ?
- Con quỷ này, mày điều tra tao đó hả? Tao ghé thăm đồng hương

rồi ngủ luôn ở đó, được chưa?
- Tui không tin, bạn bè của chị bao nhiêu người tui có danh sách hẳn hòi. Vậy chị ghé con Thỏa hay con Lành?
Hiếu im lặng, giội nước ào ào. Trong nhà này Hiếu chỉ ngán mỗi Nhành, mấy đứa kia thì nói sao làm vậy không dám cãi. Vừa kỳ cọ Hiếu vừa lo không biết phải đối phó với Nhành như thế nào. Con chằn ăn trăn quấn đó giỡn nhây như đỉa!
- Sao không trả lời vậy. Đứa nào?
Hiếu bực mình, đáp:
- Đứa nào. Thây kệ tao, mắc mớ gì mày mà hỏi đon hỏi ren!
Nhành bật cười khanh khách, ngửng cổ lên gác kêu lớn:
- Huệ ơi xuống đây nghe chị Hiếu kể chuyện ngủ với trai nè.
Huệ nhảy liền một lúc hai bậc thang:
- Vậy hả! Chị Hiếu lén ăn trái cấm mà giấu kín như bưng không cho em út biết hén! Trái cấm chua ngọt như thế nào, chị cho em một quả!
Hiếu đẩy cửa bước ra, nước từ trên tóc chảy ròng ròng xuống vai áo.
- Đâu mà. Tụi bây bị con Nhành cho ăn cháo lú mất rồi! Xích ra cho tao đi.
Nhành nói:
- Ở với chị mấy năm, tui còn lạ gì tánh chị nữa. Nói thiệt đi!
Ba con yêu nhền nhện quây lấy Hiếu thay nhau cật vấn. Hiếu cãi ong óng. Bỗng Huệ vỗ đùi đét một cái, reo lên:
- Em biết rồi, chị đi chơi với bà Trần có đúng hôn?
Hiếu biến sắc, đứa con ranh con lộn này coi vậy mà tinh ý, chưa kịp phản ứng thì Nhành tiếp lời:
- Bả là dân " ô môi " thứ thiệt, chị mà theo bả thì cũng thành " ô môi " tuốt!
Hiếu, mặt biến sắc không biết phải ăn nói làm sao bỗng trên gác có tiếng giậm chưn thình thịch, tiếp theo là tiếng la ú ớ của Trang, nhân cơ hội Hiếu bèn lảng sang chuyện khác, cô đưa mắt hỏi Ngân. Ngân trả lời:
- Trang bị nóng hầm hầm, nằm ngay đơ cán cuốc từ đêm qua tới giờ. Em tính đưa đi nhà thương nhưng mọi người cứ lần chần.

Cuộc " điều tra " tạm kết thúc. Mọi người chen lấn nhau, chạy sầm sập lên gác. Chỉ có một đêm mà Trang khác đi nhiều, gương mặt hốc hác trơ xương, đôi mắt trõm lơ, cặp môi nhợt nhạt, khô cong tróc thành từng miếng vảy, miệng há ra thở từng hơi mệt nhọc tựa như cá mắc cạn đớp không khí. Thấy mọi người bước lên, khóe mắt cô lấp lánh hai giọt nước.
Hiếu rờ trán Trang, giựt mình la lên:
- Sao nóng quá vậy! Tụi bây đã cho nó uống thuốc gì chưa?
Ngân gật đầu, nói đã cho Trang uống mấy viên acemol. Bây giờ đã đỡ hơn chớ hồi khuya nóng như lò lửa. Hiếu nhìn Trang lo lắng, nói:
- Tụi bây lấy khăn thấm nước, đắp lên trán nó đặng hạ nhiệt. Nó bịnh như vầy mà chẳng đứa nào thèm ngó ngàng gì ráo.
Tức quá, Huệ gân cổ cãi lẫy:
- Chị nói! Em đã thức cả đêm trầy trật với nó, cả chị Nhành và Ngân cũng vậy, có ai ngủ nghê gì được đâu! Ba chớp ba nháng, vừa về tới nhà đã la um sùm trời đất!
Hiếu kề tai Trang nói nhỏ:
- Trang ơi, mày thấy trong người như thế nào, có cần phải đi nhà thương hôn. Sao lại lắc đầu? – Đoạn Hiếu ngước mắt lên nhìn mọi người, hỏi:- Có nấu cháo cho nó chưa?
- Rồi – Huệ đáp cụt ngủn :- Em nấu sẵn nồi cháo trắng đầy nhóc mà nó không thèm ăn. Con nhỏ này bịnh hoạn sao mà khó tánh quá trời không ai chiều nổi!
- Cháo trắng làm sao nuốt trôi, – Hiếu ra lịnh :- Ra chợ mua vài ngàn thịt, xin thêm mấy cọng hành. Nhớ nêm lạt lạt và cho mấy một nhúm tiêu cay cay đặng giải cảm.
Trang muốn ngồi dậy nhưng còn yếu quá không thể tự làm một mình được. Huệ đỡ cô lên, đặt sau lưng chiếc gối cho êm. Nhành hỏi:
- Về quê thế nào rồi, Trang?
Trang ngồi thừ như người mất hồn, cặp môi mấp máy không sao bật thành tiếng. Lúc sau, cô nói bằng giọng lạ hoắc của một người khác:
- Chết rồi! Chết rồi!

- Má chết rồi hả? – Cả đám giựt mình la lên lạc giọng.
- Không. Em chết!
Mọi người nhìn nhau thở phào nhẹ nhõm. Nói năng kiểu này có ngày bể tim chết thiệt chớ chẳng chơi!
Huệ lấy khăn ướt lau trán Trang, nói:
- Nó bị sảng rồi, còn sống nhăn răng mà nói chết.
Trang lắc đầu, đôi mắt vô hồn nhìn mà không thấy gì:
- Sống mà như người đã chết!
Đoạn Trang nắm tay Hiếu nói lào phào:
- Chị ơi, con người ta sống cần nhứt là cái gì hả chị?
Hiếu chưa hiểu hết ý tứ, thì Huệ đã vọt miệng nói liền:
- Tức nhiên là tình yêu rồi! Có vậy cũng hỏi đố!
Trang khẽ gật đầu:
- Vậy khi tình yêu đã chết rồi thì cuộc sống còn nghĩa lý gì, hả các chị?
Hiếu nói:
- Tụi bây chỉ quan trọng hóa vấn đề. Tao có yêu ai đâu mà vẫn sống phây phây! Yêu cha yêu mẹ còn không đủ thì lấy đâu tình cảm thừa thãi mà ban cho kẻ khác! Ứ hự! Lo trang trải nợ đời muốn sút quần, rớ thêm món nợ tình chi thêm cực!
Nhành đảo mắt nhìn mọi người, nói:
- Có khi phải đưa con Trang vô nhà thương gấp, nó nói toàn là những điều nhảm nhí, bậy bạ, cái gì mà yêu đương với chết chóc chớ! Thằng Thật còn trờ trờ ra đó, ngày nào nó cũng ghé đây, ngồi tới tận khuya thiếu điều muốn mọc rễ trên nền xi măng!
Huệ nói góp vô cho có tụ:
- Phải đó! Hễ mở miệng ra là ảnh nhắc tới mày. Bản tánh đàn ông vốn luôn biết kiềm chế, thương người ta đứt đuôi con nòng nọc cũng cố ngậm miệng để chứng tỏ cái nam nhi, ảnh thì cứ tuốt tuồn tuột, người như vậy không phải dễ kiếm đâu, nghen! – Đoạn Huệ dòm ra cửa:- Thế nào lát nữa ảnh cũng vác mặt tới cho mà coi!
Trang, mặt bí sị, nói trong nấc nghẹn:
- Em nói chuyện trong lúc đầu óc hoàn toàn tỉnh táo, các chị hãy tin em. Em đã quyết định chia tay với ảnh rồi!
- Hả! – Mọi người đồng thanh thốt lên. Riêng Huệ không kiềm nén

được, nắm vai Trang lắc thật mạnh :
- Mày nói cái gì vậy, con điên? Tao còn đang tính làm đám cưới một lượt với mày vừa vui vừa đỡ tốn. Vậy mà bây giờ mày lại...- Huệ xoe hai bàn tay ra phía trước tỏ vẻ bất lực:- Bộ ở nhà cấm cản mày hả?
- Không ai cấm tui hết. Tất cả là do tui tự quyết định.
Nhành dòm thẳng vào mắt Trang, nghiêm giọng nói:
- Có gì khuất tất đàng sau chuyện này phải hôn? Mày nói thẳng ra để mọi người còn biết đường mà liệu tính, chuyện to tát tới đâu còn giải quyết được nữa là. Bi quan, tuyệt vọng chỉ làm làm thêm rối beng mà thôi.
- Nói đi! Tao sốt ruột quá! – Hiếu nói.
- Em không thể nói được!
Huệ chĩa mỏ vô:
- Có chuyện gì buồn phiền nói ra cho mọi người biết đặng cùng khóc cho vui!
Ngân bật cười bởi cách ví von của Huệ, " khóc cho vui " là nghĩa làm sao?
Trang lắc đầu, nhắm mắt lại ra hiệu kết thúc cuộc nói chuyện.
Hiếu nhìn Trang rồi quyết định:
- Con Trang còn đang mệt, đợi khi khác hẳn tính, bây giờ hãy để nó nghĩ ngơi.
Mọi người lục thục kéo xuống từng dưới. Riêng Huệ cố nấn ná lợi, cố ý đợi một lời giải thích của Trang. Nhưng chưa kịp hỏi thì Hiếu đã đứng bên cạnh, nắm tay lôi xuống:
- Đừng ép nó tội nghiệp, xuống phụ tao nấu cơm.
Đợi mọi người khuất dạng, Trang ngồi dậy, hai tay ôm mặt khóc nức nở. Sợ tiếng khóc phát ra thành tiếng cô đặt nắm tay vào miệng, cắn chặt lại, cô cắn chặt đến nỗi các ngón tay rướm máu.
Khoảng một tiếng đồng hồ sau, Ngân mang cháo lên cho Trang. Nghe tiếng chưn người bước lên cầu thang Trang nín khóc, nằm xuống, kéo mền trùm đầu. Ngân một tay cầm chén cháo, tay kia vỗ vỗ lên người Trang mấy cái:
- Dậy ăn chút cháo đi Trang!
Trang im lặng, không động đậy. Ngân ngồi xếp bằng bên cạnh,

nói:
- Thôi mà, làm bộ hoài. Giờ này mà ngủ nghê cái gì? Ăn chút cháo đi cô nương, không ăn uống gì thì làm sao hết bịnh?
Kêu hoài không được, Ngân bất lực mang chén cháo đi trở xuống. Nhành xăn tay áo lên, nói :
- Để tao! Con nhỏ này không dùng bạo lực là không xong.
Nhành chạy lên, giựt tung mền chiếu, dựng Trang ngồi dậy, đặt chén cháo trước mặt :
- Có ăn hay không trả lời cho một tiếng!
Trang lắc đầu, nói phều phào:
- Em không muốn ăn chỉ muốn chết!
- Muốn chết thì ra đường mà chết! Cái nhà này xui tận mạng rồi, rước thêm cái thây ma chết sình nữa làm sao ngóc đầu lên nổi?
- Em đang khổ tâm mà chị còn không thương em!
- Tao thương mình chưa đủ nói chi thương người khác! Mày có chịu ăn không hay là đợi tao biểu tụi nó đè xuống đổ vô miệng? Huệ, Ngân đâu?
- Thôi để em ăn.
Nhành day mặt sang chỗ khác cười thầm:
- Con Huệ coi chừng nó, nếu nó không giải quyết hết chén cháo thì nói cho tao biết để tao còn tính.
Mọi người trở xuống. Huệ múc từng muỗng cháo bón cho Trang:
- Ăn đi mày. Chị Hiếu phải lặn lội ra chợ mua mấy ngàn đồng thịt nấu cháo, mày mà không ăn là phụ lòng chỉ đó - Cháo mới nấu, còn nóng, Huệ đưa miệng thổi phù phù:- Chà, thơm quá! Giá như tao cũng bị bịnh để được ăn cháo thịt bằm.
Mọi khi Huệ thường hay bắt nạt Trang, việc gì cũng đùn đẩy cho Trang làm. Vậy mà hôm nay lại cư xử tốt với Trang quá sá, thế nào ông trời cũng mưa lụt mưa lội cho mà coi.
- Sao chị tốt với tui quá vậy?
- Tốt gì tao. Trong nhà này tao đứng hàng áp chót. Mày bị bịnh tao không có ai để ăn hiếp. Nè, tao hỏi thiệt. Có chuyện gì buồn, nói tao nghe có được không?
Trang lắc đầu. Huệ lộ vẻ thất vọng, lấy cái khăn ướt lau trán Trang.
- Mày không nói thì thôi, nhưng phải hứa với tao là cho dù gặp bất

cứ chuyện gì cũng không được hành động thiếu suy nghĩ, nghe chưa?
Trang gật đầu, nằm xuống. Huệ nằm xuống bên cạnh. Sức nhớ ra một chuyện, Trang nói:
- Chừng nào anh Thật có tới, chị nhớ nói là tui chưa lên, nghen.
- Sao vậy? – Huệ ngỏm dậy, lấy tay gạt cái mền trên người Trang sang một bên, đang sốt mà đắp mền là không tốt:- Ngày nào ảnh cũng tới chờ chực, trông thiệt tội, trốn tránh không phải là cách hay.
Trang gật đầu rồi thở dài:
- Tui biết, nhưng không thể nào làm khác được. Rồi lần lần ảnh cũng hiểu ra thôi.
- Dễ gì! Khi khổng khi không bị người yêu phụ rẫy làm sao mà chịu nổi. Ít ra cũng phải biết nguyên cớ làm sao mới được chớ. Tao dám cá với mày, nếu mày không giải thích ngọn ngành anh Thật sẽ không bao giờ chịu để yên đâu, không đúng, tao làm con chó sủa gâu gâu!
Huệ ngồi xoải chưn , đôi tay cử động một cách vô thức, gương mặt hiện rõ sự băn khoăn, lo lắng:
- Thà cứ như chị Hiếu, Chị Nhành không vướng bận chuyện yêu đương trai gái lại hóa ra hay! Mấy chỉ sống nhởn nhơ, thong dong tự tại chẳng phải bận tâm lo nghĩ gì, chớ một khi đã vướng vô vòng tình ái rồi thì khổ lắm! Biết là khổ mà vẫn cứ đâm đầu vô vậy mới kỳ. Tình yêu giống như á phiện, chỉ cần thử một lần là ghiền, hễ thiếu nó là người cứ sặc sừ như kẻ mất hồn, sống mà như người đã chết!
Không ngờ những lời vô tình của Huệ khiến Trang càng thêm tủi thân, cô lấy khăn lau nước mắt. Nỗi khổ của Trang như thỏi nam châm hút chặt Huệ vào lực từ trường. Huệ cũng buồn lây.
Dưới nhà. Mấy chiếc xe đạp được đem ra dựng ngoài sân để lấy chỗ trống, tất nhiên đã được khóa lại cẩn thận. Dạo này đám thanh niên xì ke cứ lảng vảng trong xóm, hễ thấy sơ hở là ra tay. Tuần rồi nhà Tư Thắng dựng chiếc xe đạp quay ra quay vô có mấy phút thì mất! Chủ nhà tức giận chửi cả buổi. Bực mình ở chỗ, kẻ cắp đã cao chạy xa bay chỉ người lương thiện là phải chịu tra tấn cái lỗ

tai! Nhành nhắm mắt, nằm quay mặt vô vách như đang ngủ. Hiếu nằm bên cạnh, mắt dán lên trần nhà, suy nghĩ lung tung. Ngân lấy sách tiếng Anh ngồi tựa lưng vào tường lẩm nhẩm như đọc kinh.
Hiếu nói:
- Trời đất! Lúc này mà còn tâm trí nghĩ tới việc học hành, tao phục mày quá sá quà sa!
- Dạ, ở không cũng hổng biết làm gì, biết thêm kiến thức không bổ bề ngang cũng bổ bề dọc!
Hiếu gật đầu:
- Nói cũng phải! Mày giỏi thiệt đó. Nhắc tới chuyện học hành là tao nổi da gà. Đầu óc tao bây giờ chỉ nghĩ tới tiền và tiền, ngoài ra chẳng còn tâm trí nghĩ đến chuyện khác. Này, ngồi học nhớ dòm chừng mấy chiếc xe. Ở thành phố mà không có nó chẳng khác nào bị chặt mất cặp giò! – Sực nhớ chuyện chiếc xe đạp, Hiếu hỏi Ngân:- Chiếc xe sửa hết bao nhiêu tiền? Chắc cũng bộn, cái của nợ đó, bỏ thì thương, vương thì tội. Học đi. Tao ngủ đây.
Nói xong, Hiếu nhắm mắt lại làm bộ như ngủ để khỏi bị ai quấy rầy. Hiếu muốn thảnh thơi đầu óc nghĩ tới chuyện khác. Hiếu nhớ đến bà Trần, nhớ đến những cử chỉ vuốt ve, mơn trớn, nhớ đến cảm giác vừa sợ hãi, vừa kinh tởm lại vừa đê mê...Hiếu tự thú nhận với mình, cô đã từng thèm yêu và thèm được yêu. Đã bao lần trong những giấc ngủ lưng chừng nửa tỉnh nửa mê, cô phác họa chân dung người yêu của cô là chàng trai có thân hình cao lớn, vạm vỡ, gương mặt đẹp như những bức tượng cổ Hy Lạp , tất nhiên, người đó phải có cái tên thật đẹp và chiều chuộng cô hết mực! Cô và người đó sẽ có một ngôi nhà rộng rãi và đàn con lóc nhóc. Hiếu đã ấp ủ những giấc mơ đẹp đẽ, hạnh phúc ngọt ngào trong triền miên huyễn hoặc giữa cuộc đời thật đắng cay tê đầu lưỡi, nợ đời nặng gánh âu lo như ngọn núi lớn đè trĩu đôi vai. Năm tháng đi qua, Hiếu đã bắt đầu già và những giấc mơ cũng bắt đầu quắt lại...Cô chỉ mong một người đàn ông đứng tuổi, điềm đạm, có một vài tật xấu cũng được miễn sao người đó yêu thương cô, sống có trách nhiệm là đủ lắm rồi.. Những lúc trần truồng trước tấm kiếng hoen ố trong nhà tắm, cô đau đớn nhận ra rằng mình đã già rồi, già thiệt rồi! Những nếp nhăn xuất hiện ngày càng nhiều hơn ở đuôi mắt, ở

khóe miệng và cặp ngực tròn căng ngày nào đã bắt đầu chảy xệ. Trên gương mặt chưa từng được hôn đã lấm tấm tàn nhang. Có người đã từng nói, tạo hóa sanh ra đàn bà để thuộc về đàn ông, nếu không, chỉ đơn thuần là sinh linh giống cái! Vậy mà cô chẳng thuộc về ai cả! Không thuộc về ai! Cô đã cắn răng, giấu chặt nỗi đau vào lòng, bám víu vào những niềm vui giả tạo để có cớ mà tin mà yêu cuộc đời này! Có lúc giận đời quá, Hiếu muốn gào lên, đàn ông trên thế gian biến đâu hết rồi! Các người có biết sự tồn tại của sinh linh nhỏ bé này hôn? Bề ngoài, Hiếu tỏ ra dửng dưng, sắt đá. Nhưng có ai biết nỗi cô đơn như khối u ác tính đã bắt đầu di căn. Hiếu không thể ngờ và không bao giờ nghĩ rằng người đầu tiên chạm vào thân thể của cô lại là một người đồng giới! Chuyện sinh hoạt tình dục đồng giới xảy ra hà rằm. Đó là những cô gái lớn tuổi, lỡ thời. Trong số họ có những cô rất đẹp, rất dễ thương nhưng vì hoàn cảnh, vì áp lực công việc mà đành cam phận gái già! Không có đàn ông để yêu, để được vuốt ve, chiều chuộng, họ quay sang yêu lẫn nhau! Đến nỗi có nhiều cặp còn mướn nhà sống chung rồi cũng " anh anh, em em " như vợ chồng thật sự! Hiếu cho đó là trò tồi bại, một sự tha hóa nhân cách, quặt quẹo tâm hồn. Vậy mà hôm nay cô lại trở thành người trong cuộc! Hiếu miên man nghĩ ngợi, không biết khi người đàn ông chạm vào cơ thể, cô có cảm giác như thế nào? Có giống như cô đã từng với bà Trần không?

Ngân không thể nào tập trung học bài được, những ý nghĩ lộn xộn, rối nùi như mớ bùng nhùng cứ bám lấy tâm trí cô. Ngân lại nhớ về ba, người đàn ông có gương mặt khắc khổ mà niềm vui hay nỗi buồn không làm nét mặt ông khác đi. Hôm nhận được tin con gái thi đậu đại học, ông vẫn giữ nét mặt điềm nhiên cố hữu, uống liền ba chung rượu. Cô có vẻ phật ý, hỏi:

- Con thi đậu sao ba tỉnh bơ vậy?

- Ba rất vui, nhưng cái vui của ba nằm ở đây nè! – Ông đưa tay vỗ vỗ bụng.

Ngân không vui, nghĩ rằng ba không thiệt lòng, con cái học hành thành đạt mà ba cứ tỉnh như không. Đến khi má chết, ba vẫn thế, uống ba chung rượu. Lần này cô không nhịn được nữa, cục giận

chạy lên tới cần cổ. Cô nói mà mắt rươm rướm:
- Má chết mà ba tỉnh rụi vậy, ba?
Ba ngồi thừ một lúc. Gương mặt hằn sâu những rãnh cày ngang dọc, rồi nói:
- Ba đau lắm con à! Nhưng nỗi đau ba cất ở chỗ này! – Rồi ba lại vỗ vỗ bụng.
Lần này thì Ngân tin ba. Cô cứ thắc mắc, tại sao người ta lại phải dồn nén cảm xúc như thế làm gì cho khổ cái thân? Con chó thấy chủ về còn biết vẫy đuôi mừng rỡ, chủ chết nó còn biết buồn chẳng thiết gì ăn uống nữa là..
Ba nói ồ ồ trong cuống họng:
- Trước khi về ở với má con, ba đã có một thời gian dài làm nghề tắm rửa xác chết ở nhà thương. Đa số những người chết trẻ trước khi an táng phải qua mổ xẻ để giám định tử thi. Sau khi các bác sĩ làm xong công việc, họ bỏ mặc cái xác lòi ruột gan lòng thòng trên bàn mổ rồi đi đánh cờ. Trước tiên ba phải đưa " bộ đồ lòng " trở về chỗ cũ rồi tắm xác chết bằng rượu trắng loại nặng độ, rồi mặc quần áo, rồi chuyển cho thân nhân. Hồi đó, ba là chàng trai đa sầu, đa cảm hễ thấy xác chết là mủi lòng khóc sụt sùi, chẳng làm được việc gì. Có người nói thẳng vô mặt ba, làm cái nghề này mà giống nghệ sĩ cải lương thì tốt nhứt là về nhà ôm đít vợ đi. Đồ đồng bóng!
Nhà ba nghèo lắm nên cực chẳng đã phải víu theo để kiếm cái ăn cái bận riết rồi quen, lâu ngày mấy sợi dây thần kinh cảm xúc đã bị teo hết rồi! Con phải hiểu cho ba.
Ngân nhớ đến Trân, đứa em gái lúc nào cũng sẵn sàng kiếm chuyện gây gổ với cô. Trân không thích Ngân từ khi nhận thức được rằng, mình không thông minh, xinh đẹp bằng chị. Lúc còn sống má Ngân thường nói nửa thiệt, nửa chơi:
- Con Ngân phải thương em nhiều hơn vì nó nhường hết cái đẹp, cái khôn cho mày.
Nghe vậy, Trân mỗi lúc càng quá quắt. Trong nhà có việc gì đều sanh nạnh với Ngân. Hễ cô lên tiếng thì Trân lại nói trăm lần như một:
- Chỉ có mấy chuyện lụn vụn chưa chi đã kể công! Tui nhường hết

cái khôn, cái đẹp cho bà, sao bà không nói!
Chị em với nhau mà lúc nào Trân cũng " bà với tui " chẳng có cảm tình gì hết . Vậy mà hôm ra bến xe Trân đã kêu Ngân là chị xưng em ngọt xớt, nghĩ cũng thương thương. Ngân băn khoăn, làm biếng như Trân không biết có lo được cơm ngày hai bữa không.
Ngân nhớ đến má, người đàn bà có dáng đi " nghèo ba năm " đầu luôn chúi về phía trước. Áo vạt thấp, vạt cao. Quần ống dài, ống cụt. Gia đình bên ngoại tuy không giàu nứt vách nhưng cũng có của ăn, của để. Lấy ba, má trở thành đứa con bị từ chối. Chẳng trách được, không có cha mẹ nào lại đồng ý gả con cho một người nghèo trớt mồng tơi, quanh năm suốt tháng gắn chặt với mấy cái xác chết chương , chết sình! Giá như má lựa người đàn ông khác thì đời má đâu đến nỗi đắng cay, khổ cực như vầy.
Có lần Ngân nói cà rỡn:
- Đàn ông tốt thiếu gì, má không lựa ai lại nhằm ba mà lấy?
Má không trả lời câu hỏi của cô, mà hỏi lợi:
- Nếu tao lấy ông khác thì làm sao có mày?
Ờ há, nếu má lấy người khác thì làm sao có mình – Ngân nhủ thầm và cám ơn số phận đã ràng buộc hai người với nhau để thế gian này xuất hiện thêm ba con người; anh Hai, cô và Trân.
Bị gia đình ruồng rẫy, má cô phải sống khổ. Ba cô ân hận lắm, nhiều đêm gác tay lên trán nghĩ cách làm giàu. Ba nghĩ hoài không ra mà cảnh nhà càng thiếu trước hụt sau. Bữa cơm nào cũng chỉ toàn mấy con cá tạp bé xíu vớt ngoài ruộng. Cô dặn lòng, phải học thiệt giỏi, kiếm thiệt nhiều tiền để giúp má an hưởng tuổi già. Nhưng Ngân chưa làm được gì cho má thì má đã ra người thiên cổ!
Má bị bệnh ung thư bao tử. Biết, nhưng má lại giấu vì không muốn mọi người lo lắng, chạy vạy nợ nần. Khi biết mình sắp chết, má kêu ba lại trăn trối:
- Tui lấy ông bị gia đình xa lánh, lại phải sống trong cảnh thiếu trước hụt sau nhưng tui chẳng ân hận gì hết! Nếu có kiếp sau, tui cũng nhứt định kiếm ông mà lấy làm chồng. Ông là người tốt, không có thói hư tật xấu như người khác, lại thương yêu vợ con hết mực, vậy đâu có gì khiến tui phải nuối tiếc. Tui đi trước. Ông ở lại cố chăm sóc các con cho chu đáo.

Rồi má cầm tay Ngân, dặn dò:
- Nhà mình chỉ có con là học hành tới nơi tới chốn. Hãy cố gắng đeo đuổi đến cùng, bất kỳ trong hoàn cảnh nào cũng không được bỏ học giữa chừng. Người giàu mà thiếu chữ cũng bị người ta khinh dễ, con có biết không?
- Dạ biết.
- Vậy con hãy hứa với má một tiếng đi.
- Con hứa. Má đừng bỏ con! – Ngân khóc ngất.
Đám ma má đúng vào tháng mưa nước ngập đầy ruộng. Quan tài hạ xuống huyệt nổi lềnh bềnh như cái phao. Người ta phải dùng sào ghì xuống rồi lấp đất lên. Ngân xỉu lên xỉu xuống. Cả đời má sống khổ, đến lúc chết cũng chẳng được yên thân!
Từ khi má chết, ba già đi mỗi ngày. Ba thường ngồi đẫn đờ cả buổi trước di ảnh má. Tuyến nước mắt mấy chục năm không xài tới bắt đầu hoạt động, ba khóc bù cho những năm tháng chưa từng được khóc.
...Hết nghĩ đến mọi người, Ngân lại nghĩ về mình, về những ngày sắp tới. Ngày mai cô sẽ đến bệnh viện để bán những giọt máu đầu tiên. Má cô đã từng dặn, xương thịt, máu huyết là do cha mẹ sinh thành, dưỡng dục mà có, vì thế phải biết quý trọng nó. Nhưng trong hoàn cảnh này, cô không có sự lựa chọn nào khác. Có tiền, Ngân sẽ xây xở tạm vài ngày nữa để yên tâm tìm việc.

Nằm trên gác nghe tiếng xe gắn máy bon bon vô hẻm, Huệ lật đật nghểnh cổ nhìn ra, trong bụng đánh lô tô , cứ đinh ninh là Hoạt đến. Khi nhận ra người ấy là Thật, cô xụi lơ như gà mắc mưa, đưa tay khều khều Trang đang mở mắt thao láo ngó lên trần nhà.
- Một nửa của mày tới kìa!
Trang ghé mặt nhìn ra rồi nói quýnh:
- Chị xuống nói giùm tui đi!
Huệ bước xuôi xị xuống gác, vừa lúc Thật xăm xăm bước vô. Vẫn bộ đồ ka ki cũ xì, đôi dép mủ sứt quay vàng ệch. Huệ dòm xuống mấy đầu ngón chưn bụi bặm của Thật, cất tiếng ghẹo:
- Ái chà, anh Thật bữa nay ăn mặc bảnh tẻn quá ta! Lại có xe Honda nữa à nghen!

Thật xòe hai bàn tay ra phía trước lên tiếng thanh minh thanh nga:
- Từ chỗ làm tới thẳng đây luôn nên chưa kịp tắm rửa, thay đồ. Còn chiếc xe này tôi mượn của thằng bạn. Nó ra điều kiện đi đâu thì đi nhưng khi trả xe là phải đầy bình xăng. Cái thằng coi vậy xài không vô! Bạn bè mà lúc nào cũng tính toán thiệt hơn!
Đoạn Thật cầm xâu chìa khóa lắc lắc mấy cái:- Trang về chưa, Huệ?
Ngân định lên tiếng thì Huệ đã nháy mắt ra hiệu:
- Chưa, chắc bà già bịnh nặng, nó phải rốn lại lâu lâu.
Thật, mặt mày ỉu xì ỉu xịt dợm chưn tính quay trở ra. Vô tình cúi xuống đất thì nhận ra ngay đôi dép lào có quay màu hồng nằm lăn lóc trước cửa, bèn ngửng đầu lên nói chắc như bắp rang:
- Trang đang ở đây, sao mấy người lại giấu?
Huệ giả bộ làm mặt giận:
- Đã nói nó chưa lên mà, còn bày đặt chặn đầu, chặn đuôi làm gì.
Thật chẳng nói chẳng rằng, cúi xuống lượm đôi dép lên, chìa ra trước mặt Huệ:
- Bằng chứng đây!
Ngân nhìn Huệ, cả hai cười rúc rích. Đúng là giấu đầu, lòi đuôi, Huệ nghĩ thầm rồi trớ đi:
- Nó bị bịnh còn mệt, khi khác hãy ghé!
Không ngờ Thật càng lo hơn, anh cứ khăng khăng gặp Trang cho kỳ được:
- Em bị bịnh gì vậy? Để anh lên coi thử, thuốc thang gì chưa?-
Thật nghểnh cổ nhìn lên gác nói như la.
Nói rồi, Thật dợm chạy lên gác thì Huệ đưa tay cản lại:
- Không được lên, ở trển treo đầy đồ lót phụ nữ lên sao tiện. Đã nói về đi sao mà cứ dai như đỉa, hổng biết!
- Nếu hôm nay không gặp được Trang, nhứt định tôi không rời khỏi chỗ này!
Hai bên nói giằng quay om sòm trời đất. Nhành tỉnh giấc, xây mặt về phía hai người, cự nự:
- Huệ để cho Thật lên trển đi, có cản nữa cũng không được đâu. Chỗ người ta nghỉ ngơi mà cãi lộn rùm beng!
Chỉ chờ có vậy, Thật co giò dông lên gác. Chắc mắt mọc đàng sau

ót, không thấy đường vấp té ngược ra phía sau làm bể mấy cái chén trên sàn bếp. Nghe tiếng rên, Trang hết hồn bước xuống. Thật đang đưa tay vò đầu, nhăn nhó.
- Cho bỏ cái tật ẩu xị ! Có sao hôn vậy?
Nói đoạn, Trang bước ngược trở lên. Thật lót tót theo sau. Trang ngồi tréo ngoe, lưng dựa vô tường, mắt cụp xuống, bàn tay lần mò, rứt mấy cọng chiếu. Thấy người yêu thân hình tiều tụy, Thật thấy lòng xót xa như muối xát:
- Em bị bịnh gì vậy? Sao không báo cho anh biết?
- Bị cảm nhẹ hều, nói làm gì mất công!
Thật bẻ tay răng rắc, lắc đầu nói:
- Không nhẹ đâu nhìn thần sắc của em chắc bịnh hung lắm.
Thật hỏi đủ điều nhưng Trang chỉ trả lời nhát gừng, không mấy mặn mà. Ban đầu Thật cố nín nhịn nhưng rồi cục tức cũng văng ra cổ họng:
- Thái độ của em kỳ cục lắm! Cứ như người ngồi trước mặt em là kẻ hoàn toàn xa lạ!
Trang ho khúc khắc, mặt tái đi và làm thinh. Thật đứng dậy, đi lòng vòng rồi lấy thuốc ra hút:
- Em có biết, mấy ngày em về quê, anh sống khổ sở như thế nào hôn? Anh cứ như thằng điên, chẳng tập trung làm được gì ráo, lúc nào hình ảnh của em cũng ám ảnh trong tâm trí anh. Anh lo sợ em đi xe cộ bị trục trặc, bị tai nạn, sợ đò chìm! Sợ đủ thứ! Vậy mà khi gặp nhau em lại cư xử anh như người dưng kẻ lạ! Em coi có được không?
Thật nói vừa nhanh, vừa lớn tiếng pha lẫn bực bội. Bên dưới Huệ khều Ngân, nói nhỏ:
- Chà, lại sắp xảy ra chiến tranh giữa các vì sao!
Không biết hai người nói những gì trong gần ba chục phút. Thỉnh thoảng từ trên vọng xuống tiếng khóc, tiếng hỉ mũi rột rột của Trang. Tiếng gầm gừ như cọp rống của Thật. Rồi Trang chạy rầm rầm xuống gác và mất hút sau cua quẹo. Vài giây sau Thật cũng từ trên gác bước xuống. Mặt mày buồn hiu:
- Chuyện gì đã xảy ra với Trang vậy các chị? Tôi chưa làm điều gì có lỗi với Trang, tự nhiên Trang đòi chia tay là cớ làm sao?

- Chị cũng không biết nữa – Hiếu lồm cồm ngồi dậy. Hai tay túm chặt đuôi tóc về phía sau rồi cột lại bằng sợi dây thun:
- Từ lúc dưới quê lên, Trang bỗng trở thành người khác, hỏi, nó chỉ khóc chớ không nói gì hết, thậm chí còn thốt những lời nghe chướng cái lỗ tai! Có lẽ, Trang gặp cú sốc ghê gớm lắm. Trang là đứa hiền lành, dễ thương, giỏi chịu đựng. Trong mấy chị em, hoàn cảnh của Trang là bi đát nhứt. Nó đang rối trí cần người bên cạnh an ủi, chia sẻ. Tất nhiên các chị sẽ hết sức lưu tâm đến chuyện này, nhưng quan trọng nhứt vẫn là em. Em có hiểu không?
Thật ngước mắt nhìn Hiếu bằng ánh mắt lo lắng rồi gật đầu, nói:
- Em cám ơn chị. Nhưng hiện giờ đầu óc em cũng như mớ bòng bong. Em biết phải làm sao hả chị?
Nhành nói:
- Lúc này đây Thật cần hết sức tỉnh táo, nếu Thật cũng như Trang thì mọi việc sẽ rối như canh hẹ. Đây là lúc, Thật cần chứng tỏ bản lãnh đàn ông của mình.
- Dạ, em hiểu! Em sẽ thường xuyên đến thăm nom cổ. Các chị làm ơn để mắt tới Trang giùm em, em mang ơn các chị nhiều lắm.
Thật bèo nhèo như miếng nùi giẻ, dắt xe ra đầu hẻm. Huệ nhìn theo lắc đầu, chép miệng mấy cái rồi nói ãnh ẹ:
- Lúc tới hăm hở bao nhiêu, khi về lại ỉu xì ỉu xịt bấy nhiêu! Ôi, đại lộ tình yêu chỉ có một con đường vui mà đến hàng vạn nẻo buồn!
Nhành ngó xéo về phía Huệ, trách:
- Người ta đau khổ, mày thì vui như tết! Coi chừng tới lượt mày đó.
- Ấy, chị đừng nói xui xẻo! Em đang rất ..rất yêu đời! – Rồi Huệ ca cẩm:- Ông Hoạt nhà em sao giờ này chưa thấy tới.
Mấy chị em nhìn em trong im lặng và thở dài.

Như Lục Bình Trôi

Chương 23

Cửa hàng điện thoại ế ẩm, cả buổi sáng không có lấy một vị khách ghé chưn . Ông chủ của hàng giết thời gian bằng cách mở máy vi tính chơi tetris. Đi được gần mười ngàn điểm thì có hai khách nữ xinh đẹp bước vô, một đài các, một dân dã. Nhưng có chung một điểm: cả hai đều rất đẹp và có mái tóc dài bóng mượt.
- Tôi có thể giúp gì cho hai cô? – Người chủ nói năng kiểu cách và xởi lởi.
Hường liếc mắt sang Nhành, hỏi:
- Mày muốn loại nào? Hàng xịn mới ra lò thì hơi mắc, à nghen?
Nhành lúng túng như cô bé nhà quê lần đầu tiên lên tỉnh, đôi mắt ngơ ngác nhìn những chiếc điện thoại xinh xắn, đủ kiểu dáng, màu sắc chất đầy trong tủ kiếng.
- Lựa cái nào thì nói, sao cứ đực mặt ra vậy?
- Khoản này tao bù trớt! Mày " quân sư " giùm tao với!
Chủ hàng lấy ra một cái chỉ lớn hơn hộp quẹt diêm một chút, bấm tách tách mấy cái:
- Theo ý tôi, các cô nên lấy cái này vì nó vừa đương mốt vừa có nhiều chức năng.
Rồi anh ta thao thao bất tuyệt không kịp nghỉ hơi:
- Chiếc điện thoại không đơn thuần để liên lạc mà còn là vật trang sức, nó thể hiện phong cách sành điệu, uy tín và bản lĩnh của người sử dụng nó. Chỉ cần liếc qua chiếc điện thoại người ta có thể đánh giá bạn là người thế nào.
Nhành rụt rè hỏi:
- Bao nhiêu vậy?
- Bảy triệu hai!
- Trời đất, cái cục sắt nhỏ xíu vầy mà mắc dữ vậy? Anh có nói lộn không đó?
Chủ hàng mỉm cười độ lượng:

- Thậm chí có cái hơn chục triệu nữa kìa! Nhưng không sao, ở đây có đủ loại từ thượng vàng đến hạ cám, muốn gì tôi xin chiều! – Trong giọng nói anh ta lộ vẻ chê bay.
- Loại rẻ nhứt là bao nhiêu?
- Sáu trăm. Nhưng tôi nói trước là hàng cũ nghen!
Nói rồi, anh ta lôi từ hộc bàn ra chiếc điện thoại màu đen vừa thô, vừa xấu, đặt cộp lên mặt tủ.
Hường cầm lên rồi nhăn mặt:
- Thứ này chọi chó còn chết nữa là..Lấy cái khác đi!
Chủ hàng chưa kịp cất đi thì Nhành đã kịp giữ lại:
- Tui lấy cái này!
- Đừng làm xấu mặt tao đó Nhành. Lấy cái khác đi.
Nhành cứ khăng khăng. Rốt cuộc, Hường cũng phải chiều ý, vừa móc tiền trả, vừa cằn nhằn sốt ruột.
- Xài thứ này phải đứng xa tao nghen. Quê một cục!
Thử máy xong, Nhành hỏi:
- Có bảo hành hôn?
- Một tháng!
Nhành vuốt ve cái máy như báu vật rồi cho vô túi xách, nó quá bự không vừa túi áo.
Ra đến ngoài, Hường nói:
- Xong cái a lô rồi, bây giờ đi mua vài bộ " thư ký văn phòng". Này, mày mượn tao bao nhiêu rồi? Có nhớ hôn?
Nhành gật đầu, xây mặt về phía Hường cười ghẹo:
- Cái gì mày cũng mau quên nhưng tiền bạc thì nhớ rất kỹ!
- Tức nhiên! Vì nó là Đấng cứu thế của nhân loại! – Giọng Hường ngân vang:- Thôi lên xe, tao chở đi, trễ rồi, chút nữa tao có cuộc hẹn.
Hường chở Nhành chạy lòng vòng những nơi hoàn toàn lạ lẫm mà cô chưa từng đặt chưn tới:
- Thời gian đầu chưa có tiền mày đi làm bằng taxi, hẻo, thì đi xe ôm nhưng nhớ dừng ở đàng xa rồi cuốc bộ tới chỗ hẹn. Chiếc xe đạp của mày liệng cô viện bảo tàng " vết tích nghèo đói " là vừa!
- Sao vậy?
- Ngây thơ cụ hoài! Thư ký giám đốc mà đi " con cào cào " chó nó

coi.
Xe ngừng lại trước cửa hàng thời trang văn phòng trông khá ấn tượng. Hường co chưn gạt chống ngang rất điệu nghệ, nắm tay Nhành bước vô một cách tự tin.
- Bộ mày vô đây thường lắm hả?
- Vô hoài, tùy theo yêu cầu của thân chủ mà sắm bộ cánh cho thích hợp.
Hường gợi ý Nhành mua hai bộ, một bộ màu xám, một màu xanh đậm. Nhành nghe theo răm rắp. Dòm thấy bản báo giá suýt nữa Nhành chết ngất. Trong lúc cô đang trù trừ tính cò kè thêm bớt thì Hường xua tay lia lịa:
- Ở đây bán giá cố định không nói thách mày đừng làm tao quê!
Nhành vô buồng bận thử. Lúc sau trở ra, đứng trước mặt Hường xoay xoay mấy vòng, cử chỉ có phần ngượng nghịu:
- Coi được hôn? Tao thấy kỳ kỳ.
Hường nhìn trân trối tưởng chừng lồi cả nhãn cầu. Chiếc váy ngắn gần tới đầu gối để lộ cặp chưn dài và thon. Cái veston nữ vừa y. Cà vạt đỏ treo trên cặp ngực tròn căng phập phồng, làm tôn thêm vẻ quý phái, quyến rũ.
Hường thốt lên bằng vẻ ghen tỵ:
- Không ngờ mày đẹp quá chừng, tao mà là đàn ông nhứt định cưỡng dâm mày!
Nhành nghiêm mặt:
- Đồ ba trợn! Mồm mép lúc nào cũng như dân hàng cá hàng tôm!
- Giang sơn dễ đổi, bản tánh khó dời mà!
Hường khởi động xe. Nhành lên ngồi đàng sau. Hường nói:
- Bây giờ đi đâu?
- Chắc về nhà thôi.
- Về nhà tao đi, chiều nay đi làm luôn thể.
Nhành thầm nghĩ, hai tiếng " đi làm " nghe sao mà tức cười quá! Bất giác Nhành cười ré lên thành một tràng dài.
- Chờ cả ngày mà Hiếu vẫn không gọi điện thoại cho tôi. – Giọng nói mồn một bất ngờ phát ra từ phía sau lưng khiến Hiếu giựt mình suýt làm hư cái cổ áo. Bà Trần xuất hiện với gương mặt tươi rói.
- Dạ, tại vì...- Nhìn bà Trần, nhớ lại chuyện xảy ra cách đây mấy

ngày, Hiếu mắc cỡ, mặt đỏ bừng như gấc chín.
- Coi kìa! Chưa gì đã đỏ mặt lên rồi – Bà Trần cười xoe:- Kể từ bữa đó lúc nào tôi cũng nhớ đến Hiếu, nhớ phát điên!
Hiếu biến sắc, mắt ngó dáo dác, rồi cúi đầu nói thật khẽ:
- Chị nói nhỏ thôi, người ta nghe được thì chết!
Bà Trần nhếch mép cười khinh bỉ :
- Kệ bà tụi nó! Đứa nào loe toe, tôi đuổi thẳng!
Đoạn bà Trần ngồi xuống đống quần áo đã gia công, cầm lên một cái ngắm nghía cho có lệ:
- Hiếu có nhớ tôi không?
Hiếu nói lầm thầm:
- Hơi hơi!
Bà Trần bật cười mãn nguyện. Đưa ngón trỏ ấn cặp kiếng dính chặt vô sống mũi. Nói hả hê:
- Hơi hơi là được rồi. Tôi cứ lo Hiếu thù tôi bầm gan, tím ruột!
Bà Trần nhích mông lại gần Hiếu. Bộ móng dài tô sơn đỏ chót bấu chặt vào chưn cô đau điếng:
- Giá như không có người nhất định tôi sẽ ôm hôn Hiếu trối chết!
Cử chỉ dồn dập của bà Trần làm Hiếu thấp thỏm, hoang mang. Dòm qua bên cạnh thấy cô bạn đồng nghiệp vừa may vừa cười tủm tỉm, nhứt định là nó cười mình rồi.
- Chị đi đi, ngồi lâu không tiện.
Bà Trần không những không đi mà còn áp sát hơn:
- Chiều nay Hiếu ghé tôi nhá!
- Không được.
- Tại sao không? – Bà Trần nói gằn. Ánh mắt vừa nhọn vừa xoáy như lưỡi khoan xuyên thấu qua hộp sọ, bóc trần những ý nghĩ thầm kín của Hiếu:
- Em có thằng nào rồi phải không?
- Không có!
- Nói thiệt đi!
- Đã nói không có mà. Tại mắc công chuyện.
Bà Trần thu hồi " lưỡi khoan " , gật đầu mấy cái:
- Tôi tạm tin Hiếu. Vậy thứ Năm tuần này nhá!
- Em không dám hứa.

- Em bỏ cái tật làm reo đi, nghe thốn lỗ tai lắm! Sự kiên nhẫn của con người đều có giới hạn, Hiếu đừng để tôi phải nổi nóng!
Hiếu sợ hết hồn. Bà Trần mà lên cơn thì chẳng có chuyện gì mà không dám làm. Cô đành phải xuống nước nhỏ:
- Chị la lớn như vậy làm em sợ.
Bà Trần lập tức thay đổi thái độ mềm mỏng:- Tôi xin lỗi! Nhớ thứ Năm nghe.
Hiếu đỏ mặt, gật đầu. Bà Trần nói:
- Phải vậy chớ! Điện thoại nhà Hiếu số mấy?
- Em nghèo muốn chết, tiền đâu mà vô điện thoại, hả chị?
- Thì lấy số điện thoại của nhà hàng xóm.
Hiếu đọc số, bà Trần lấy viết ghi vô cuốn sổ tay bỏ túi. Sau đó bà vẽ hình trái tim bên trong ghi chữ " Hiếu", gương mặt tỏ vẻ hài lòng lắm.
- Hiếu mà không giữ đúng lời hứa là tôi mò tới nhà đó, nghe chưa!
Bà Trần vừa đi khỏi thì cô bạn ngồi bên cạnh lập tức lên tiếng:
- Tui thấy hai người sao mà muồi quá! Cứ như là đôi vợ chồng mới cưới ấy! Chị chị em em ngọt xớt!
Hiếu mắc cỡ, mặt thộn ra như . Cô bạn đồng nghiệp " nổ " một tràng dài như súng liên thanh:
- Cái gì mà nhớ nhung, hò hẹn, thể thốt đủ điều! Ái đà, coi bộ miếng bả ái tình, cho dù là tình tính tang thì vẫn cứ đắm cứ say, cứ tha cứ thiết như thường!
Mấy người ngồi cạnh đấy được dịp chọc ghẹo một trận đã đời. Mỗi người góp một câu:
- Chị Hiếu quen cán bộ, phen này tụi em cũng được nhờ lây rồi!
- Bà Hiếu ơi, đàn bà với đàn bà thì " chuyện ấy " làm sao?
- Vậy trong hai người ai là chàng, ai là nàng? Ai nằm trên, ai nằm dưới?
- Còn hỏi nữa. Nhứt định chị Hiếu là nàng rồi!
- Hai người định chừng nào làm đám cưới? Có mời tụi này hôn?
Hiếu nói như thét:
- Im đi! Đồ bá láp! Đùa giỡn cũng phải tùy lúc, tùy nơi chớ không phải bạ đâu nói đó. Tánh tôi dễ thiệt nhưng không phải để ai muốn nói gì thì nói! Chị Trần mà hỏi, thì tui không dám hứa là sẽ im

miệng đâu!
Nghe Hiếu nẹt sẽ học lại chuyện này cho bà Trần, đám đàn bà con gái nhiều chuyện phát hoảng. Nín thinh. Không dám cục cựa. Hiếu trở lại chỗ làm. Chưa đặt đít xuống thì cúp điện. Không phải cúp điện toàn bộ phân xưởng mà chỉ vài khoảng một chục máy đổ lại. Hiếu còn lưỡng lự chưa biết làm gì thì một cô đã nhanh nhẹn đi kiếm anh Tưởng thợ điện. Tưởng là dân Trà Vinh, gần bốn mươi tuổi, dáng vẻ gồ ghề coi giống lực điền hơn là dân kỹ thuật.. Trước khi dừng chưn ở xí nghiệp Đại Phát này, anh đã trải qua đủ nghề. Và nghề mà mọi người hay nhắc đến làm đề tài đàm tiếu là nghề đấm bóp, giác hơi.
- Anh Tưởng ơi, em nhức lưng quá, đấm em một tẹo!
- Anh Tưởng ơi, giác hơi cho em đi. Em sẽ làm mai chị Hiếu cho anh, chịu hôn?
Tưởng liếc ngang về phía Hiếu rồi nhìn cô vừa nói, cười hề hề:
- Đứa nào có cách mời chị Hiếu đi ăn kem với anh, anh sẽ đấm bóp, giác hơi một năm miễn phí!
Thế là các cô gái trẻ nghịch ngợm như quỷ phá nhà chay vây quanh Hiếu buông lời chọc ghẹo:
- Chị Hiếu ơi, đi ăn kem với anh Tưởng đi, em nhức lưng quá chừng!
- Chị mà quen ổng hả, tối về ổng đấm lưng sướng hơn vua!
Hiếu bỏ ngoài tai những lời gán ghép của mọi người, cô không muốn dính líu với thứ đàn ông vợ con đùm đề. Hiếu nghĩ, mình già thiệt nhưng chẳng thà ở vá chớ dính vô mấy chuyện này lôi thôi lắm. Năm ngoái tại đây đã xảy ra một trận đánh ghen long trời, lở đất: tay Tự vốn là lái xe Xí nghiệp, vợ con đề huề, đã vậy không chịu yên phận làm chồng, làm cha lại lẹo tẹo với cô nhân viên kế toán. Cô này đẹp gái, có học thức, biết người ta đã có gia đình mà vẫn nhắm mắt đâm đầu như ăn phải bùa mê thuốc lú! Hai người quan hệ vừa công khai, vừa lén lút được gần ba tháng thì bà vợ dữ như chằn ở quê hay tin liền nổi cơn tam bành, huy động đám " lâu la " nội ngoại gần một chục người chực sẵn trước cổng Xí nghiệp. Cô nhân viên kế toán mắt nhắm, mắt mở bước ra, liền bị đám đông xông vô, kẻ xé áo, người tuột quần. Bà vợ già thủ sẵn

một thùng " sơn đâu cũng đẹp " loại năm ký trút thẳng lên đầu. Mái tóc vừa được duỗi hai trăm ngàn biến thành cái chổi sơn ....Kết quả là ông chồng có máu hảo ngọt bị đuổi khỏi Xí nghiệp và cô nhân viên thì bỗng nhiên biến mất như chưa từng tồn tại trên thế gian này. Nhưng Tưởng thì không nghĩ như Hiếu. Anh ta thường hay kiếm cớ để ghé lại chỗ cô, buông ra những câu nửa giỡn nửa thiệt:

- Hiếu nè, mấy bữa nay anh bị bịnh uống thuốc hoài không hết, Hiếu có cách gì giúp anh hôn?

Hiếu ghét cái bản mặt của Tưởng, người gì mà lúc nào cũng tí toe tí toét, chẳng lúc nào đứng đắn đàng hoàng!

- Bị bịnh thì đi bác sĩ khám, sao lại hỏi tui? Đồ vô duyên!

Tưởng cười hềnh hệch, mắt đóng đinh câu rút lên chiếc áo ngực bị hở:

- Bác sĩ nói anh bị chứng thiếu hơi đàn bà! Nè, gài nút áo lại đi, tênh hênh vậy, anh nhồi máu cơ tim!

Mặt Hiếu như nhuộm phẩm đỏ, cô đưa tay gài lại nút áo:

- Kêu bà xã dưới quê lên, tha hồ mà ôm ấp, chẳng lo thiếu hơi mà sợ.

Nhưng mà con vợ của anh nó hôi lắm, toàn là mùi cá chết chớ không thơm như Hiếu!

Chịu không thấu, Hiếu trừng mắt nạt lớn:

- Tui thà chết làm gái già chớ không bao giờ dây dưa với thứ bờm xơm như anh, anh không nên phí thời gian vì chuyện tầm ruồng!

- Uổng lắm! – Tưởng tặc lưỡi tiếc rẻ:- Bây giờ còn hương, còn sắc không tranh thủ, mai mốt tình cho không biếu không chẳng ai thèm lấy!

Hiếu nói rít qua kẽ răng:

- Anh cút đi! Nếu không tui sẽ báo việc này cho quản đốc.

Tưởng cười cười nhún vai bỏ đi, được vài bước thì ngó lại, ánh mắt hay háy như chọc tức…

...Chừng năm phút sau, Tưởng mang túi dết đồ nghề đến bên Hiếu và ra điều kiện:

- Em chịu đi ăn kem với anh, anh sẽ sửa ngay tức thì, còn không thì cứ ngồi chơi ngáp ruồi!

- Không đời nào!
Mấy cô khác cũng bị cúp điện, năn nỉ Hiếu:
- Chị Hiếu ơi, làm ơn gật đầu một cái cho tụi em nhờ. Từ sáng tới giờ chưa kiếm được đồng nào.
Hiếu lắc đầu một cách dứt khoát. Tưởng ngồi phệt lên đống đồ, lấy thuốc ra hút, vừa nheo mắt nhìn cô khiêu khích.
- Anh có sửa không? Nói cho một tiếng!
- Tức nhiên với một điều kiện.
Hiếu chẳng nói chẳng rằng, ngoe ngoảy bước đi. Tưởng liệng vội mẫu thuốc, lật đật chạy theo:
- Đi đâu vậy?
- Báo quản đốc! – Hiếu nói cộc lốc.
- Thôi, anh chịu đầu hàng! Người gì mà khó tánh quá trời!
Tưởng bước lại mở tủ điện hý hoáy một lúc thì có điện trở lại.

Như Lục Bình Trôi

Chương 24

Hết tiết học, Hoạt cùng mấy người bạn ngồi trên mấy phiến đá bên cạnh bãi cỏ xanh um, mọi người đang bàn tán sôi nổi về đề tài " *Sự thăng hoa trong quan hệ tình dục*". Một người có vẻ già đời nhứt trong đám nói oang oang:
- Muốn thăng hoa trong tình dục thì trước hết ta phải có kiến thức, có văn hóa trong quan hệ.
- Cái gì? – Hoạt ngạc nhiên thốt lên :- *Chuyện ấy* mà cũng phải đòi hỏi khắt khe dữ vậy sao?
- Thằng này khờ bỏ mẹ! – Anh chàng sinh viên già nói:- Khi chưa lập gia đình thì tình yêu là quan trọng nhưng đã có gia đình rồi thì tình dục là yếu tố then chốt, bởi vì tình dục là động lực của tình yêu! Một vạn tiếng yêu đầu môi chót lưỡi không bằng một lần lên giường! Tao nói có đúng không tụi bây.
Cả đám gật đầu, vỗ tay như pháo. Người đó nói lách chách văng nước miếng tùm lum:
- Nhưng chuyện trên giường là vấn đề hết sức tế nhị, phải có bài bản hẳn hoi chớ không như anh thợ cày cứ hùng hục như trâu là xong chuyện! Vì thế mới nói là cần phải có kiến thức, có văn hóa.
Vậy đó là những gì?
Anh bạn tằng hắng lấy giọng, cố tình dây dưa để mọi người sốt ruột rồi mới tiếp tục câu chuyện:
- Trước hết ta nói về vấn đề văn hóa trong quan hệ tình dục. Ở xứ ta chuyện quan hệ thể xác chỉ được thừa nhận bằng sự ràng buộc pháp lý. Xã hội và luật pháp không thừa nhận mọi hình thức " xé rào " nào. Bên Châu Âu thì khác: nếu tôi trân trọng bạn, ngưỡng mộ bạn thì tôi sẵn sàng hiến dâng cho bạn! Trong trường hợp này quan hệ tình dục không đơn thuần gói gọn trong khái niệm tình yêu nữa mà mang ý nghĩa sâu xa hơn, lớn lao hơn..
Một người sốt ruột cắt ngang:

- Ô hay, các ông chồng, bà vợ bên bển không ghen à?
Người đang kể nhíu mày khó chịu, há miệng cười khà :
- Đấy là triết lý sống của họ, ai cũng vậy thì ghen làm gì. Điều đó hay hay dở là do suy nghĩ của mỗi người. Riêng tao, tao ủng hộ triết lý đó.
- Vậy mai mốt vợ anh đi với thằng khác anh có nổi điên hôn? – Anh chàng có mái tóc rất nghệ sĩ lên tiếng.
- Nếu như cô ta đến với gã đàn ông lạ không bằng tình yêu thì có thể chấp nhận được.
- Nói hay! Lúc đó, anh không cầm dao rượt vợ chạy có cờ, tui đi lộn đầu xuống đất!
Hoạt nháy mắt ra hiệu người bạn im lặng để người kia tiếp tục câu chuyện.
- Tạm thời dẹp chuyện này qua một bên, đợi khi khác nói tiếp. Trở lại vấn đề văn hóa, ta phải hiểu như vầy..Đứa nào còn thuốc cho tao một điếu.
Một người xăng xái móc thuốc châm lửa, gắn lên miệng anh ta. Người nói chuyện cười híp mắt. Cái đầu rối nùi không chải liên tục gật gù ra chiều khoái chí:
- Thằng này coi vậy mà chơi được. Để tao truyền đạt một số kinh nghiệm mai mốt ngủ với vợ. Lớ quớ " trả bài không thuộc " nó đạp xuống giường! – Người kể chuyện chuyền điếu thuốc cho người khác rồi nói bô bô:
- Các cô, các chàng chúng ta có tật xấu cố hữu là: mỗi khi đi ra đường thì diện rất sang, phấn son rực rỡ, dầu thơm nứt mũi rồi thì giày cao gót, bóp da, quần là, áo lụa... Các chàng thì ăn mặc bảnh bao, sơ mi đóng thùng, giày da đen bóng, tóc tai láng lẩy đến nỗi mấy con ruồi đậu lên là trợt chưn té gãy giò! Nhưng khi lên giường thì hỡi ơi! Nàng xốc xếch như miếng xơ mướp nhún vô thùng sơn, da trắng bợt như người chết đuối! Chàng cũng chẳng hơn gì, quần xà lỏn ống rộng, " cái sự đời " lòng thòng đen như mõm chó! Đầu bù tóc rối như ổ quạ. Dòm mà phát ói! Hôi hám, dơ dáy vậy còn hứng thú đâu nữa mà nghĩ đến chuyện ái ân!
Hoạt hỏi:
- Vậy anh phải làm sao?

- Còn làm sao nữa. Trước khi ngủ tao bắt con vợ phải ăn mặc thiệt là hấp dẫn, khêu gợi còn hơn lúc ra đường! Nhìn làm sao phải sướng con mắt! Con mắt mà sướng thì cái khác mới sướng theo!
- Còn đàn ông thì sao?
- Từ từ để tao kể tiếp, chưa chi đã nhảy vô miệng rồi ngồi chễm chệ ở trong trỏng! Dân gian có câu " *tốt khoe xấu che* " , nếu anh là người lực lưỡng, cơ bắp thì nên mặc áo thun ba lỗ, quần short..Còn như anh là người hơi khiếm khuyết thì nên mặc quần áo ngủ loại dài vừa thanh lịch vừa hào hoa và có thể xức thêm một chút dầu thơm dành cho nam giới.
- Chà chỉ có " chuyện đó", mà coi bộ rắc rối quá! Còn nghệ thuật? Cả đám gần như nín thở, mắt không rời cặp môi dày thâm sì người kể chuyện.
- Nghệ thuật là ở chỗ, ta phải biết cách làm cho cả hai cùng thăng hoa. Đàn ông chúng ta có cái dở muôn thuở, khi muốn thì muốn cho bằng được, cứ nghiến răng, nghiến lợi trèo trên bụng người ta mà hùng hục như trâu cày! Xong thì lăn đùng ra ngáy như sấm, không biết trời trăng gì nữa, cũng chẳng thèm đoái hoài đến tâm lý, cảm giác của bạn tình như thế nào. Cô nào xui xẻo quơ phải thằng chồng tệ lậu như vậy coi như gởi thân nhầm bến đục!
Đoạn anh ta ngừng nói, cặp mắt láo liên:
- Tạm thời nói tới đây thôi. Bữa nào tụi bây bao chầu nhậu đế Gò Đen với dê bảy món, tao tuốt luốt phần còn lại! – Giọng anh sinh viên già cao vút lên:- Các bạn trẻ hãy hiểu rằng, tình dục là một điều gì đó thiêng liêng hơn thú vui xác thịt tầm thường. Bây giờ phải về nhà tranh thủ nựng bà xã một cái!
Cả bọn cười ồ lên. Cùng đứng dậy tiến ra bãi giữ xe ở gần cổng chính. Hoạt trèo lên xe chưa kịp đạp cần khởi động thì có tiếng kêu khe khẽ phát ra từ phía sau gốc cây bàng:
- Anh Hoạt! Anh Hoạt!
Kêu mấy lần mà Hoạt vẫn không nghe thấy. Người bên cạnh đưa tay vỗ vỗ vai Hoạt mấy cái, vừa nói vừa cười :
- Cái rờ moóc của mày tới kìa!
Hoạt quay lại thấy Huệ, kêu lên:
- Ồ, Huệ!

Huệ có vẻ mắc cỡ, nhìn mọi người rồi cúi mặt xuống, co chưn đá đá mấy viên sỏi nhỏ. Hoạt bước tới, hai tay xòe ra. Người bạn cười rung cả đôi vai to bè:
- Chà vừa xong phần lý thuyết là có phương tiện thực hành liền ta, sướng quá ha!
Hoạt nhứ nhứ nắm đấm. Huệ nói:
- Họ nói gì vậy anh?
- Chuyện tào lao hơi đâu bận tâm. Em chờ anh có lâu không?
- Mới tới tức thì! – Thật ra Huệ đã đứng chờ cả tiếng đồng hồ rồi. Sốt ruột quá tính về thì Hoạt xuất hiện.
- Em ăn trưa chưa?
- Chưa! Mà rồi!
Hoạt cười nhe răng. Hai bàn tay dang ra phía trước rồi thu về trước ngực như muốn gom không khí về phía mình:
- Yêu nhau thắm thiết thiếu điều thành vợ thành chồng rồi mà còn bày đặt giữ kẽ! Thôi, mình lại quán cơm đàng kia làm một bụng đi. Anh mà lên cơn đói thì mồ hôi xuất hãn dầm dề.
Huệ đỏ mặt , định nói gì đó lại thôi. Mỗi người dắt một xe đi bộ đến quán cơm " Sinh Viên" . Mấy người bạn đang ăn cơm, nhìn thấy Hoạt bèn vẫy tay kêu rối rích:
- Vô đây còn chỗ trống nè! Sẵn dịp ra mắt phu nhân của mày luôn thể.
Huệ núp phía sau Hoạt. Đầu móng tay cào cào lưng Hoạt mấy cái:
- Đi chỗ khác thôi anh, đám bạn của anh toàn là quỷ sứ với ma vương!
Hoạt suy nghĩ vài giây rồi quyết định:
- Mình kiếm quán cà phê nào nghĩ chưn đi, đợi vãn vãn thì quay lại ăn cơm.
Huệ gật đầu. Hai người ghé vô quán cà phê cách đó không xa.
Hoạt hỏi Huệ:
- Uống gì? Cà phê đá nghen.
- Thôi, cà phê dễ nổi mụn lắm kêu cho em ly đá chanh.
Huệ cầm cái muỗng cà phê cán dài dầm dầm nước đá một cách hẫng hờ, rồi hỏi:
- Sao chủ nhật anh không ghé để em chờ hoài?

Nói xong, Huệ biết mình hớ mặt đỏ rần.
- Bài vở nhiều quá đi không được – Hoạt cầm ly cà phê nhấp một ngụm lớn, nói rổn rảng:- Anh đang chuẩn bị luận văn tốt nghiệp nên không có thời giờ rảnh.
Huệ muốn nói, chẳng lẽ, anh không dành một ít thời gian cho em sao. Nhưng cô lại nói khác đi:
- Kẹt thì thôi, lúc nào rỗi hãy đến! Em cũng túi bụi.
Hoạt vặn người mấy cái kêu răng rắc. Huệ hớp một ngụm đá chanh rồi tìm cách khươi mào câu chuyện:
- Thất nghiệp ở không buồn quá!
Nói xong, Huệ len lén nhìn Hoạt coi anh có phản ứng gì không. Hoạt nghểnh cổ tỏ ý lắng nghe.
Huệ nói tiếp:
- Em có đứa bạn bị thất nghiệp lên thất nghiệp xuống nằm khoèo cả tháng. Tánh nó xảnh xẹ nên chẳng ai thèm mướn. Vậy mà ma xui quỷ khiến thế nào lại đâm đầu vô cái nghề....Anh có biết nghề gì hôn?
- Gì? – Hoạt nói một cách máy móc, mắt ngó ra con đường nhựa cong cong đang trân mình chịu đựng dưới cái nắng trưa như thiêu như đốt.
Huệ thấy tim đập nhanh, mắt nhìn chăm chăm lên nút ruồi nhỏ béo trên sống mũi Hoạt, nói rõ từng tiếng:
- Khóc mướn!
Hoạt tỉnh bơ, đưa tay gãi gãi đầu rồi ngả lưng vô thành ghế một cách khoan khoái:
- Có gì lạ đâu!
- Anh không thấy kỳ à?
- Sao lại kỳ? Cũng là công việc lương thiện cả mà.
Huệ lén thở phào như vừa trút được gánh nặng. Để chắn ăn cô nói tiếp, giọng trở nên tự tin, rủng rảng hẳn lên:
- Em thấy nó làm sao á! Nước mắt đâu có dư để khóc người dưng, khóc cha khóc mẹ còn chưa đủ nữa là!
- Đói thì đầu gối cũng phải bò! Cô bạn em dù sao còn có lòng tự trọng hơn vạn người khác. Ra đường, anh thấy nhiều cô trẻ đẹp có sức khỏe không tìm kiếm công việc tử tế mà làm lại đâm đầu vô

vũ trường làm cave, bán bia ôm, hớt tóc thanh nữ... Gặp phải hạng người đó cho dù có trả tiền tấn anh cũng không chở. Dơ xe!
Huệ mừng ra mặt, định nói, nếu em làm cái nghề đó, anh có đồng ý không? Tuy nhiên cô không đủ can đảm để nói ra. Hoạt bỗng lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của cô:
- Tuần tới mình đi chơi nghe?
- Anh bận làm luận văn mà! – Giọng Huệ có vẻ hờn mát.
Hoạt cười ha hả, choàng tay qua vai Huệ kéo sát về phía mình. Cô cảm thấy xúc động xiết bao, hạnh phúc xiết bao. Nếu không có bà chủ quán ngồi gần đó thì cô đã ngả vào lòng Hoạt từ lúc nào. Bao nhiêu điều muốn thổ lộ bỗng nhiên bốc hơi vào không trung.

Như Lục Bình Trôi

Chương 25

- Em đã suy nghĩ kỹ càng chưa mà đã liều đời thí bỏ tương lai như vầy? Thật có biết chuyện này không? – Yến nhìn Trang bứt rứt không yên.
Trang ngồi bặm môi suy nghĩ chừng vài phút rồi nói bằng giọng chắc như đinh đóng cột:
- Rồi! Cả chuyện em với anh Thật đã giải quyết xong xuôi!
- Xong là xong thế nào? – Yến hỏi.
- Chia tay rồi chị à.
- Như vậy chị lại càng không nỡ. Mang tiếng là giúp em nhưng lại làm khổ luôn hai đứa, chị không thể nào đành đoạn, với lại miệng lưỡi lưỡi thế gian sẽ không buông tha chị!
Trang thở khò khè, đưa tay vén mái tóc lõa xõa trước trán:
- Em hiểu nỗi khổ tâm của chị, chị Yến. – Cô thở dài áo não:- Nhưng em biết phải làm sao bây giờ. Ảnh đau một, còn em đau gấp mười! Chị biết rồi đó, nhà em đang lâm cảnh cùng đường không có cách vì cứu vãn. Em thương anh Thật nhiều lắm nhưng em cũng thương má và người thân của mình. Họ đang nhóng em từng ngày...
Yến dựa cái đầu ngoặt ngoẹo như không có xương sống vô vách. Gương mặt hiển hiện nỗi chán chường:
- Chị hiểu, nhưng chị không đủ can đảm làm chuyện thất đức đó đâu. Người ngoài nhìn vô tưởng mọi việc đơn giản nhưng khi đối mặt với thực tế mới thấu hiểu nỗi đau bản thân mình phải gánh chịu. Đau lắm em ơi. Hôm giao con cho người ta chị đã chết đi sống lại mấy lần. Bây giờ hễ nhắm mắt lại là chị nhớ tới con!
Trang thốt lên một câu mà đáng lẽ cô không nên nói:
- Rầu làm chi chị. Dẫu sao thằng cu cũng được săn sóc đàng hoàng tử tế. Chị em mình nghèo sặc máu lấy gì mà lo cho nó, có khi , như vậy lại tốt hơn.

- Nói như em chẳng lẽ người nghèo không có cái quyền làm mẹ! Con chị sanh ra, chị hiểu tánh nết nó. Người dưng cho dù có bỏ ra tiền muôn bạc vạn cũng không thể nào mua được cảm giác làm mẹ sướng đến dường nào.
Nói động tới con là Yến thấy tủi thân. Sống mũi ửng đỏ như trái cà tô mát. Mắt ngấn nước. Trang ho ran mấy cái rồi bất ngờ nắm lấy tay Yến, cất tiếng cầu khẩn như tên tử tội xin đình bản án:
- Chị cứu em với! Ruộng của cậu em bị đem đi cầm cố rồi, không chuộc sớm cả nhà cậu Năm sẽ chết đói nhăn răng! Lúc dầu sôi lửa bỏng này mà còn tâm trí nghĩ tới chuyện yêu đương chẳng hóa ra em là đồ ích kỷ hay sao.
Gần hết buổi sáng, Trang nói hết lời, khóc hết nước mắt vẫn không sao lay chuyển được lòng dạ sắt đá của Yến. Hoàn cảnh của Trang kể cũng tội nhưng cô không đủ can đảm làm chuyện bất nhơn. Để chạy trốn những lời tỉ tê than vãn của Trang, Yến lật đật đứng dậy, với tay lấy cái giỏ đi chợ ra hiệu chấm dứt câu chuyện tràng giang đại hải. Trang cũng đứng lên, dắt xe đạp tò tò theo sau, miệng không ngớt nỉ non. Yến giả điếc cắm đầu đi miết, đến chỗ ngoặc, Trang nhìn Yến có ý trách rồi nói bằng giọng cương quyết:
- Em đã năn nỉ ỉ ôi khô cổ họng mà chị vẫn không thèm đoái hoài tới. Chị không giúp thì em phải kiếm cách tự xoay xở!
Yến đứng lại. Đôi chưn mày cong lại như hai dấu chấm hỏi:
- Cách gì?
- Em sẽ làm cave, làm gái bao, gái đứng đường để trả nợ!
Yến giựt mình thảng thốt, làm rớt cái giỏ trên tay:
- Im đi! Đừng có nói sàm! Làm gái đứng đường nào có hay ho gì đâu mà nhắm mắt lao đại. Nói bậy nói bạ tưởng hay lắm sao!
Trang cười đau đớn:
- Bộ chị tưởng em thích làm cái việc xấu xa này lắm hả? Em bây giờ sống không được, chết cũng không xong! – Trang nói một câu xóc ốc:- Em thành gái hạng sang là nhờ ơn chị đó!
Trang co chưn ấn cái pê đan trong bụng thầm vái van trời đất chị Yến đổi ý. Trang đạp tới vòng thứ ba thì quả nhiên chị Yến kêu giựt ngược:

- Thôi được! – Giọng Yến rầu thúi ruột :- Chẳng phải chị làm eo làm sách không muốn giúp em. Nhưng mà khổ lắm Trang ơi! Cực chẳng đã chị phải liều mình nhắm mắt đưa chưn. Với lại hoàn cảnh của chị khác em, dù sao chị cũng một thân một mình không vướng bận điều gì, em còn có người yêu. Tương lai. Hạnh phúc đang trước mắt. Nếu em giẫm theo dấu chưn của chị thì tất cả những gì tốt đẹp nhứt sẽ đóng lại sau lưng. Em sẽ sống ra sau trong những ngày còn lại?
- Em không quan trọng chuyện đó. Điều thúc bách nhứt của em hiện giờ là làm sao có tiền để trả nợ thôi, chị Yến à.
Đoạn Trang cúi xuống măn vạt áo. Âm thanh phát ra như những sợi tơ buồn buộc chặt cô lại:
- Không còn cách nào khả dĩ vượt qua giai đoạn ngặt nghèo này em mới tìm đến chị. Trước đó, em đã suy nghĩ rất hung, em nghĩ nhiều đến nỗi đầu tóc em bây giờ muốn bạc. Em trông mong một ông Bụt như trong truyện cổ tích ra tay cứu vớt. Nhưng chẳng có một phép mầu nào xảy ra giữa cuộc đời thật, chẳng bao giờ! Thôi chị Yến à, chị em mình sanh ra kiếp tằm phải trả nợ tơ, trả sớm đặng đầu thai làm kiếp khác sướng hơn.
Trang đột ngột im lặng, đưa tay vuốt ngực một cách vô thức, đôi mắt vằn đỏ, mờ đục như mắt cá ươn:
- Em nguyện sẽ biến thành cục đá vô tri vô giác!
Yến nghĩ thầm, nếu con người có thể hóa đá thì thế gian này chắc gì đã hết khổ đau!
Cuối cùng Yến quyết định:
- Thôi được, chị sẽ giúp em.
Trang nhảy xuống xe. Toét miệng cười hết cỡ mà khóe mắt vẫn chưa khô:
- Em biết thế nào chị cũng giúp mà. Chị là người tốt!
- Chị không rành chuyện này lắm đâu. Tất cả đều phải qua trung gian. Chị biết một người, anh ta vừa chạy xe ôm vừa làm cò cái gọi là dịch vụ đẻ mướn. Chốc nữa, chị sẽ gặp anh ta và đặt vấn đề của em.
Trang thoáng băn khoăn:
- Có lâu không chị?

- Không biết chừng! Đẹp như em chắc cũng mau. Em đưa chị địa chỉ, số điện thoại để tiện liên lạc. Chị sẽ báo trước một ngày để sắp xếp thời gian.
Yến lại nói:
- Chị nói trước, việc này là do em hoàn toàn tự nguyện, không ai ép buộc em hết, em có thể suy nghĩ lại và thay đổi quyết định. Dù sao đi nữa chị vẫn không muốn chuyện đau lòng này xảy ra.
Trang gật đầu và đề nghị Yến giấu kín chuyện không cho Thật biết. Thật hiền lành ít nói nhưng cộc tánh, đôi lúc hành động thiếu suy nghĩ dễ làm hư bột hư đường.
Yến gật đầu, thở ra mấy cái:
- Được rồi. Dòm tụi bây mà tao bắt rầu! Thôi về đi để tao còn chợ búa, cơm nước nữa. Trưa trờ trưa trật rồi!

oOo

Công trường xây dựng nằm trên bãi đất trống còn trơ gốc rạ, bùn đất nhão nhẹt. Những ngọn gió từ xa thổi đến hăng hắc mùi phân trâu trộn lẫn với mùi khen khét cây cỏ, mùi của nắng và hoa dại mọc um tùm bên vệ đường. Chỉ vài tháng nữa thôi với tốc độ đô thị hóa chóng mặt như cơn đại hồng thủy thì tất cả những gì còn sót lại chỉ là dĩ vãng một miền đất nghèo cỗi.
Đây là khu vực định cư nằm trong kế hoạch " chỉnh trang đô thị " của thành phố. Những miếng đất được phân lô ngay ngắn xếp thành hàng lối như nghĩa trang liệt sĩ cách bờ sông chừng hai chục thước trải dài đến gần trục lộ chính. Những người có tiền đã kịp xí những chỗ tốt, thuận tiện cho việc kinh doanh, sinh hoạt sau này. Họ đổ nền, cắm cọc làm hàng rào chờ khi cơ sở hạ tầng đã hoàn chỉnh thì bắt tay vào thi công. Tuy nhiên trong số họ cũng có những người không thúc bách về chỗ ở, họ mua đất để kinh doanh kiếm lời. Rất nhiều người nhờ vào cơn sốt đất đai mà từ tay trắng bỗng chốc trở nên giàu sụ, ở biệt thự sang trọng , đi xe hơi đời mới, uống rượu ngoại và là khách hàng thân thiết mấy dịch vụ " tắm heo " . Quanh đi quẩn lại chỉ có dân nghèo là chịu thiệt thòi hơn cả, tiền đền bù không mua nổi cái nền thì nói chi đến chuyện

cất nhà, đổ lăng xê vài ba tấm? Thế là đành ép lòng bán suất của mình cho bọn đầu cơ rồi kiếm chỗ nào giá cả tương đối rẻ thì dọn tới ở. Vì thế người nghèo ngày càng nghèo hơn, kẻ giàu thì giàu thêm, khoảng cách mỗi ngày mỗi ngày càng đào sâu hơn là ở chỗ đó.
Trời nắng như đổ lửa. Tốp cu li làm việc ở bên dưới, họ trộn hồ, vác xi măng, khiêng cát, chất gạch...bụi đất mù mịt cả một vùng. Cánh thợ chánh ở bên trên xây tường, lắp cửa sổ..vừa làm việc họ vừa tán phét chuyện trên trời, dưới đất và cả chuyện trong phòng ngủ. Ông chủ thầu có gương mặt lưỡi cày, tay cắp cặp đựng giấy tờ, bản vẽ, chạy lăng xăng, hò hét chỉ huy đến khản hơi.
- Mẹ kiếp! Lẹ lên, không bàn giao đúng kỳ hạn người ta đem tao ra xử chém.
Đoạn ông chủ thầu co chưn đá đít một anh đang khiêng cáng xi măng:
- Mẹ nó, thanh niên sức dài, vai rộng mà khiêng cái cáng như thằng bịnh lậu!
Anh công nhân bị đau xây mặt lại cự nự:
- Không đủ ăn lấy tiền đâu mà chơi gái mà dính lậu cầu. Đâu sướng như ông tuần nào cũng chun vô mấy quán bia ôm, ôm một lúc hai con!
Chủ thầu cười trây, nhe bộ hàm vừa thô vừa đóng bợn vàng ạch:
- Bộ mày tưởng tao thích lắm hả. Mẹ kiếp, mấy thằng địa chính, quản lý đô thị cứ nheo nhéo cả ngày điếc con ráy. Lại còn mấy tay cảnh sát khu vực nữa chớ, vừa xong lễ động thổ đã thấy mấy ảnh lù lù xuất hiện rũ đi uống bia, mà phải là bia có gác tay mấy ảnh mới chịu, có chết cha người ta không chớ! Mỗi tuần chỉ cần hai cữ như vầy chắc tao đi ăn mày sớm.
Một người bận áo thun ba lỗ đưa tay quệt mồ hôi trên trán rồi hỏi một câu chẳng dính dáng vì đến câu chuyện đang bàn luận:
- Tay tổ trưởng dân phố chiều hôm qua tới gặp Sếp để làm gì vậy?
Ông chủ thầu thở è ạch như đang vác bao xi măng:
- Xin tiền vận động Phòng chống lũ lụt! Tao đưa hai chục, thằng chả nói, hai chục đem về cho con ông ăn bánh đi! Đưa năm chục, thằng chả nhăn mặt chê ít. Đưa một trăm còn bày đặt làm ra vẻ

thông cảm! – Đoạn ông ta lấy hơi lên như người sắp sửa từ giã cõi trần:
- Trăm lần như một, hễ trúng thầu ngôi nhà nào cũng bị ba cái khoản " hụi chết" này ám ảnh! Mạt rệp tới nơi rồi!
Một cô nữ công nhân đội khăn sọc trên đầu, cười ghẹo:
- Mạt rệp mà có tới mấy bà! Già như ông không biết có trườn nổi không nữa? Liệu không vác nổi thì đừng đốn cây!
Chủ thầu đảo mắt dòm chừng đám thợ, đoạn xây mặt về phía cô vừa nói, cười trớt nhã:
- Muốn biết nổi hay không, chiều nay theo anh vô nhà trọ là biết liền hà!
Người đàn bà mặt mày tỉnh bơ, há miệng cười khành khạch:
- Như cọng bún thiu mà còn bày đặt! Lúc đó không quỳ dưới đất nói lạy em tha anh, anh chịu hết xiết rồi thì tui xin đi đầu dưới đất!
Cả đám cười thiếu điều rụng rún. Anh thợ chánh đang tô cửa sổ bỗng ngừng tay, nói vọng xuống:
- Sao để mất mặt cánh đàn ông tụi mình quá vậy Sếp, chớ sung như em ấy à, đi ngang qua đá vô cái chưn giường là mấy con mẻ mang bầu song thai rồi!
Đoạn anh ta, ngó xuống đá lông nheo với người đàn bà đội khăn sọc:
- Em ơi, Sếp anh xếp giáo quy hàng còn anh thì sẵn sàng đá với em từ hiệp chánh đến hai hiệp phụ! Không ghi được bàn thắng vàng anh thề sẽ lắt " cái đó " cho chó nó tha!
Đám đông cười muốn sập nhà. Mấy cô chưa chồng mắc cỡ đấm lưng thùi thụi. Mẹ đàn bà đội khăn bĩu môi, nói:
- Nói cho cố xác! Lấy vợ gần hai năm mà cái bụng còn xẹp lép, không u lên một chút nào! Ông mà là chồng tui, tui đá đít từ khuya rồi!
Thật đang xây ở tầng một, từ đầu tới cuối anh đứng ngoài lề câu chuyện, trong đầu Thật lúc này chỉ nghĩ về Trang. Anh lấy cái bay gạt hồ cho đều rồi đặt viên gạch ống lên, dùng cán bay gõ gõ mấy cái rồi đứng thộn ra như người mất hồn. Ông chủ thầu bước lại gần, ngó săm soi bức tường chỗ Thật đang xây rồi gầm lên như cọp:

- Đ.M! Mày làm cái con c...gì vậy Thật? Bức tường xéo xẹo như vầy mà mày coi được hả?
Tức mình, ông chủ thầu co chưn đạp mạnh một cái, bức tường đổ sập xuống. Thật đứng im vô cảm. Chủ thầu nắm cổ áo Thật lôi đến cái cầu thang tre:
- Mày xuống dưới khiêng gạch! Mẹ kiếp, gặp vài thằng như mày, tao chỉ có nước đi ở đợ!
Thật trèo xuống, tiến đến đống gạch cao lút đầu kế bên đống cát vun như trái núi. Hai cô gái đang sàng cát cạnh đó, một cô lấy quay nón lá chùi mồ hôi trên mặt rồi xây người về phía Thật, nói bằng giọng khôi hài:
- Bộ bị người yêu đá hả? Bèo nhèo cứ như người chết rồi!
Thật bưng chồng gạch chạm tới mũi, quắt mắt nạt lớn:
- Chuyện của tôi, mắc mớ gì các người?
- Bạn bè đồng nghiệp có quan tâm mới hỏi han làm gì mà sừng sộ dữ vậy?
- Kệ mẹ tôi! Tôi ghét nhứt loại người lúc nào cũng thích xía chuyện của người khác! Thân mình còn lo chưa xong mà bày đặt nhiều chuyện!
- Xí!
Một công nhân nam đang trộn hồ gần đó liền nhân cơ hội đổ dầu vào lửa:
- Phải đó! Mấy mẹ này chẳng vừa või gì! Cứ phải cho một trận nên thân! Tiếp tục đi Thật, tao ủng hộ mày.
Người đàn bà sồn sồn đứng kế bên thấy " đồng minh " bỗng dưng bị xài xể liền chĩa cái mỏ nhọn vô:
- Thằng Thật bậy rành rành ra đó, mày không góp ý, la rầy thì thôi, lại còn nói bắc thang cho nó trèo nữa là làm sao, đồ chết bầm!
Bình thường Thật là người dễ dãi, hiền lành, hay cười, ít nói. Dáng vẻ đẹp trai, nhu mì, lại thêm tánh siêng năng, chăm chỉ khiến mấy cô chưa chồng thầm thương gắt củ kiệu! Vậy mà bữa nay lại trở chứng quạu quọ, ba gai cứ như đàn bà có tháng!
Thật cố tránh mấy bao xi măng nằm chắn ngang, vấp nhằm cái cái ki té cắm đầu xuống đống hồ đang trộn. Khắp mình mẩy từ đầu đến chưn bê bết xi măng, đất cát. Anh lóp ngóp ngồi dậy trong

tiếng cười giễu cợt. Ông chủ thầu chạy đến, nạt lớn:
- Cũng lại là mày! Trời ơi, mày có để cho tao làm ăn không! Công việc dồn đống, mày không phụ tao thì thôi lại còn phá khuấy! Thôi, lại kia ngồi để tao đốt nhang lạy mày!
Thật cởi bộ đồ dài chỉ mặc mỗi cái quần xà lỏn, ngồi hút thuốc trên đống xà bần. Những ý nghĩ về Trang cứ bám riết trong tâm trí anh. Đến giờ, mọi người kéo ra quán cơm cách đó chừng năm trăm mét. Thật vẫn ngồi lì trên đống gạch vụn, chưn mày nhíu lại đăm chiêu. Anh không thấy đói, cũng chẳng thấy khát, liên tục rít thuốc lá hết điếu này đến điếu khác.

Như Lục Bình Trôi

Chương 26

Anh nhân viên bưu tá cho chiếc " cánh én " quẹo vô hẻm chừng vài thước thì dừng lại, hạ chống ngang, lấy chồng thơ tín trong túi vải lựa ra hai bức rồi dừng lại trước ngôi nhà có cánh cửa đang mở hé, nói dõng dạt:
- Có thơ!
Hiếu, Huệ, Ngân tranh nhau chạy ra. Huệ nhanh hơn kịp thời chộp lấy hai bức thơ từ tay anh nhân viên bưu tá, cô lướt qua tên người nhận rồi lắc đầu buồn xo:
- Lại là thơ của bà Hiếu với bà Nhành!
Huệ đưa thơ cho Hiếu, ỉu xìu như ổ bánh mì nhún nước. Nói chuyện mà mặt mày xuôi xị, xuôi lơ:
- Hình như mình là con rơi con rớt thì phải! Gần nửa năm trời không ai gởi cho một chữ!
Hiếu ngồi dựa lưng vô tường, dùng kéo cắt mép phong bì, lấy thơ ra đọc. Ngân sán tới ghé mắt đọc ké. Nhìn sơ qua cô biết ngay đây là chữ của Thảo. Nói chung cũng là những lời thăm hỏi thông thường, chỉ có đoạn tái bút là khiến Hiếu phải bận tâm" ...*Dạo này sức khỏe của má đỡ hơn nhiều rồi. Ba cũng nhờ người quen xin vô làm bảo vệ Công ty thuốc trừ sâu, chỉ có em là thất nghiệp thôi, em định xin phép mọi người lên thành phố làm giống như chị. Chị coi có được hôn? Viết thơ cho em biết*!" .
Ngân hỏi Hiếu:
- Ý chị làm nào?
Hiếu nghĩ ngợi một lúc rồi lắc đầu:
- Không được. Nhà cửa đơn chiếc phải có người quán xuyến, với lại ở trên này đâu phải dễ sống.
Ngân gật đầu nhứt trí:
- Chị nói cũng phải, Thảo còn hời hợt lắm, ham chơi hơn ham làm.
Rồi Ngân nhăn mặt đưa tay đấm đấm nhẹ lên nền gạch:

- Quỷ Trân làm biếng nhớt thây! Có mấy chữ mà cũng không thèm viết. Mai mốt về em phải trị tội nó. Không biết ông già dạo này ra sao nữa?
Hiếu nói:
- Chắc là ổn thỏa. Nếu có gì thì ở nhà đã gởi thơ lên. Nè, con Huệ cơm nước chưa? Sao ngồi thẩn ra như vậy?
Huệ vùng vằng đứng dậy:
- Chán thấy mồ , chẳng muốn cơm cháo gì nữa. Chị Hiếu có thơ thì vui như tết!
Huệ bới cơm nguội ra chén, chùi rửa cái nồi. Vừa làm công chuyện Huệ vừa lằm bằm như mắc đằng dưới. Cô trách Nội không viết thơ cho mình rồi lo lắng không biết ở quê Nội có xảy ra chuyện gì hay không. Nội không biết chữ. Mỗi lần muốn gởi thơ thì nhờ con bé Na, nhà bên cạnh viết giùm. Con nhỏ đang học lớp ba. Chữ như cua bò, chánh tả sai bét, vừa đọc vừa đoán mới hiểu nổi. Vo gạo xong, Huệ bắc nồi cơm lên bếp. Hiếu đọc lại bức thơ. Lần nào có thơ Hiếu cũng đọc không dưới vài chục lần, đến nỗi lá thư rách ten ben tét bét mà vẫn cứ đọc! Nhành hay ghẹo:
- Chà, may là thơ gia đình đó nghe, nếu là của người yêu chắc bà đốt thành tro rồi cho vô nước uống luôn!
Thấy nhà vệ sinh đang trống, Ngân tranh thủ đi tắm. Lát sau trở ra đầu tóc ướt mẹp.
Huệ nói:
- Chị Ngân tắm xong rồi bây giờ tới lượt tui. Ngó giùm nồi cơm.
Ngân ừ. Huệ lên gác.Vừa mang quần áo từ trên gác xuống thì Nhành từ ngoài xăm xăm bước vô. Tất cả đồng loạt đừng dậy, “ ồ “ lên một tiếng kinh ngạc. Gương mặt Hiếu cứ nghệch ra, mắt chữ O, mồm chữ A trông tất tức cười. Lá thơ rớt xuống đất lúc nào không hay:
- Trời đất, có phải con Nhành hôn ta? Trang ơi xuống đây mà coi! Động đất tới nơi rồi!
Trang hấp tấp chạy xuống đụng phải Huệ. Hai người té lăn cù. Huệ nhăn mặt:
- Mắt mày để ở đâu vậy, con quỷ?
Nghe ngoài trước ồn ào quá, cả hai quên đau, cùng chạy ra và cùng

sững người lại như bị thôi miên.
Không ngạc nhiên làm sao được, trước mặt mọi người không phải là cô Nhành chân phương, giản dị như ngày nào mà đã hóa thành nàng công chúa kiều diễm ! Cứ như cô bé Lo Lem trong đêm khiêu vũ với hoàng tử!
- Đúng là động đất thiệt rồi!
Nhành nổi bật trong bộ đồng phục công sở, bên trong mặc áo sơ mi trắng thắt ca vát đỏ, mái tóc chải gọn về phía sau để lộ cái cổ nõn nà hấp dẫn. Gương mặt ửng hồng như trái chín cây, mùi dầu thơm thoang thoảng tăng thêm sức hấp dẫn. Trên tay tòn ten chiếc túi bóng đựng con vịt quay, mấy ổ bánh mì và thức uống. Nhành nhìn mọi người cười sượng trân:
- Bộ lạ lắm hả? Dòm hoài vậy?
- Lạ thiệt! – Hiếu dấn lên mấy bước, đưa tay vuốt vuốt lên bộ đồ Nhành đang mặc:
- Đẹp quá! Cho tao cắn một miếng!
Hiếu ôm Nhành cắn một phát lên cổ đau điếng. Nhành liệng các thứ xuống, xô Hiếu ra, nhăn mặt nói:
- Đau quá! Có buông người ta ra không!
- Hôi mùi rượu quá, mày mới nhậu phải hôn?
Mọi người cà rà bên Nhành tranh nhau khen lấy khen để:
- Ôi, chị Nhành đẹp còn hơn người mẫu!
- Mọi ngày nhìn chị cứ như con mụ ở, vậy mà xẹt một cái đã trở thành một mệnh phụ phu nhân! Người đẹp nhờ lụa, lúa tốt nhờ phân, có khác - Huệ nói lanh lảnh.
- Mày ăn cắp ở đâu ra những thứ này vậy Nhành? Nhìn mày mà tao phát ghen lên! – Hiếu nói.
Nhành không trả lời mà đưa mắt nhìn ra phía sau bếp, khịt mũi mấy cái:
- Cơm khét!
- Chết cha! – Huệ kêu lên rồi chạy vù xuống bếp. Nồi cơm đã cháy thành than.
Hiếu nhăn mặt:
- Con Huệ này thiệt hậu đậu! Có nồi cơm lo cũng không xong.
Huệ xây mặt về phía Ngân trách:

Tại em ỷ y có chị Ngân.
Nhành nói:
- Thôi, bữa nay tui sẽ đãi cả nhà một bữa ra tấm ra món! Quẳng mấy thứ kia vô thùng rác đi.
- Chị Nhành bỗng đổi tánh chơi sang hồi nào vậy ta? – Huệ nói:- Mọi ngày một hột cơm cháy khét cũng không bỏ sót. Trời sập tới nơi rồi!
Nhành liếc Huệ một cái trợn trắng con mắt. Hiếu lấy con vịt chặt từng miếng nhỏ. Mấy người còn lại mỗi người một tay bày các thứ ra mâm. Loáng một cái đâu đó đã xong xuôi. Huệ rót bia vô ly, nói:
- Em không biết uống bia nhưng của chị Nhành thì phải cố mà nuốt không thôi chỉ buồn! Có phải hôn chị Nhành?
- Mày không uống tao càng mừng, đỡ tốn! Ăn đi, miệng lúc nào cũng lách chách không để mọc da non!
Ngân gắp thịt cho mọi người. Huệ nhìn vô chén mình, thấy miếng thịt lưng, la bài hãi :
- Bà Ngân với tui đâu có thù oán sao nỡ lòng nào đối xử tệ với tui như vậy nè trời!
Ngân cười gắp cho cái cánh:
- Ăn cái này mai mốt bay dữ lắm!
Trang không uống bia mà uống nước ngọt. Hiếu cũng tính uống nước ngọt như Trang nhưng đột ngột thay bia, mấy khi được dịp vui vẻ như vầy, cũng nên cho đầu óc lơ lửng một chút.
- Tuyên bố lý do đi! – Hiếu nói như ra lịnh.
- Ăn uống trước, chuyện đó nói sau. Nào cạn ly chúc sức khỏe!
Mọi người có vẻ sốt ruột muốn biết câu chuyện nhưng thấy Nhành cứ tảng lờ nên đành im lặng. Đang ăn bỗng có tiếng điện thoại reo. Inh tai. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Nhành lấy khăn chùi tay, thò vô túi xách lôi ra cái di động.
- Ồ, có cả thứ này nữa à? Mày làm tao hết từ bất ngờ này sang bất ngờ khác – Hiếu nói nhanh suýt bị hóc xương.
- Em bị chứng đau tim bẩm sinh đó chị Nhành, chị cứ như vầy rủi em có bề gì chị phải chịu tiền đám ma đó nghen! Chà, lần đầu tiên trong đời em mới thấy cái của nợ này đó, chị cho em rờ một cái lấy

hơi!
Huệ nhoài người phía trước tính giựt cái a lô, bắt gặp cái nhìn cảnh cáo của Nhành nên rụt tay lại. Nhành bấm lách tách mấy cái:
- A lô, ừ về rồi, đang liên hoan. Mai hả? Mấy giờ? Ừ, tao nhớ rồi.
Nhành tắt máy, cất vô chỗ cũ , trước cặp mắt khâm phục của mọi người. Lúc này, Hiếu không thể ngồi yên được nữa, tay chưn cựa quậy liên tục:
- Đã xảy ra cuộc cách mạng gì vậy? Mày không nói, tao thề sẽ không để mày yên thân!
Nhành đặt ly xuống, nhìn mọi người khắp lượt, rồi cụp mắt nhìn xuống. Cô chủ động tổ chức bữa tiệc này cũng vì lý do này, nhưng sao khó mở lời quá vậy…
…Đúng hai giờ trưa nay, Hường dẫn Nhành tới một địa điểm nằm bên cạnh bờ sông. Đó là một quán nhậu khá rộng rãi, thoáng mát. Khi Hường và Nhành đến nơi thì đã thấy một người đàn ông trạc bốn chục tuổi, tướng tá mập mạp và bộ râu mép được tỉa tót rất điệu. Có lẽ ông ta tiêu tốn không ít tiền sửa sang bộ ria của mình, Nhành nghĩ thầm. Ông khách đang ngồi đợi sẵn bên chiếc bàn hình chữ nhật với chai bia còn uống dở. Thấy Nhành, ông ta tỏ vẻ ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Hường dò hỏi.
Hường giới thiệu:
- Đây là đồng nghiệp của tui, tên Nhành. Còn đây là ông Tần giám đốc Công ty trách nhiệm hữu hạn Thành Công.
Ông Tần nhìn Nhành không chớp mắt rồi gật đầu chào và chìa tay cho cô bắt. Nhành thoáng chần chừ, quay sang nhìn Hường. Hường khẽ hất hàm, nháy mắt. Nhành cũng chìa tay ra. Ông Tần siết một cái khá mạnh rồi buông ra. Cử chỉ suồng sã, thân mật.
- Khánh Ly, tôi chỉ... – Ông Tần chỉ thốt lên bấy nhiêu rồi ý tứ nhìn Nhành.
À, thì ra Hường lấy tên Khánh Ly. Cái tên kêu lanh canh!
Hường kéo ông khách ra chỗ vắng trao đổi gì đó Nhành không nghe được. Chỉ thấy ông khách lắc đầu, múa may loạn xà ngầu rồi gật đầu lia lịa. Cuối cùng Hường bước đến nói nhỏ vô tai Nhành:
- Xong rồi! Tay này đúng là đệ tử mấy đời lão trùm Sò! Hắn chỉ đồng ý trả tiền công cho tao. Mày uống chai nào trừ tiền chai nấy,

không bớt một xu! Người gì ke re quá xá!
Cô nhân viên mặc bộ váy ngắn chào khách bằng nụ cười khuyến mãi rồi chìa bản thực đơn dài như sớ:
- Anh chị dùng món gì để em chuẩn bị ạ.
Ông Tần móc thuốc ra hút, ngước mắt nhìn cô phục vụ nói:
- Chúng tôi đang đợi một vài người, lát nữa sẽ kêu sau.
Cô phục vụ đi cà xom mất hút vô bên trong. Nhành để ý thấy gần lối ra vào có đặt một cái hồ kiếng, bên trong có cả đàn tôm đang bơi lượn lờ. Sát bên là chiếc vợt cán dài bằng gỗ. Ông khách chìa thuốc ra mời cô và Hường và Nhành, cả hai đều lắc đầu.
- Lát nữa, tụi nó tới các cô cứ nhận là nhân viên của Công ty Thành Công . Cô này là thư ký (ông ta đưa mắt nhìn Hường); cô này là kế toán trưởng (ông ta lại đưa mắt nhìn Nhành) nhớ chưa?
Người đàn ông đó còn nói thêm:
- Tụi nó là cán bộ ngân hàng. Tui cần vốn thủ tục pháp lý chuẩn bị đâu đó cả rồi nhưng còn vướng mắc thủ tục " đầu tiên " nên bị mấy cha " ngâm giấm " . Các cô nhớ hót cho thật hay, thành công sẽ có thưởng.
Hường nện gót chưn xuống nền gạch, chớp chớp mắt nhìn thân chủ:
- Thưởng là thưởng bao nhiêu?
Ông Tần nói lấp lửng:
- Miễn là có thưởng được rồi. Tui là dân sành điệu mà lại, chẳng để mấy cô thiệt đâu. À, mà nhớ này, nếu tụi nó đòi rượu Tây các cô phải tìm cách từ chối. Một chai cả triệu đồng, ông nội tui còn không có đủ tiền trả nổi!
Nhành bề ngoài làm ra vẻ tự tin nhưng bên trong tim đang đánh trống . Chờ khoảng mười phút không thấy khách tới, ông khách sốt ruột lấy điện thoại ra bấm:
- A lô, anh Sáu đó hả? Tui có mặt ở chỗ hẹn cũng lâu lâu rồi. Anh đang ở đâu? À, vậy là sắp tới rồi. Hả? Anh đi mấy người? Sáu người hả? Ờ được rồi..rồi..
Ông Tần tắt máy. Mồ hôi ròng ròng trên trán, ông ta lấy mùi soa lau, rồi chửi tục:
- Mẹ nó! Đồ khốn nạn! Mời ba thằng khách, chúng dắt theo ba

thằng khứa! Chúng làm như tiền của mình đi ăn cướp cả thiên hạ không bằng!
Hường liếc mắt về phía Nhành bấm bụng cười thầm. Chợt có tiếng động cơ gầm rú. Ba chiếc xe gắn máy đời mới, mỗi chiếc hai người, thứ tự trước, sau xuất hiện ngoài cửa quán. Ông Tần sắm vội gương mặt hài, xăng xái chạy ra đón khách.
Ông Tần lần lượt bắt tay từng vị theo thứ tự vai vế. Người đầu tiên là anh Sáu rồi đến những người khác. Mỗi lần bắt tay vị nào, ông Tần đều nghiêng người chào kính cẩn một cách thái quá:
- Xin mời các vị vào bàn! Mấy cô nhân viên của tôi đã chờ dài cổ cò. Bắt phụ nữ chờ lâu phải chịu phạt ba ly đó nghen.
Cái bàn quá nhỏ không đủ cho chín người, chủ quán phải kê nối thêm cái nữa. Có sự xuất hiện của phụ nữ khiến không khí bữa nhậu càng thêm màu sắc lãng mạn.
Hường nói với nhành:
- Nhớ tập trung vô những nhân vật trung tâm bữa tiệc. Cái anh Sáu đầu hói hói là Sếp không được rời mắt nghe chưa?
Nhành gật đầu. Hường nói tiếp vào tai:
- Coi tao làm mà bắt chước nè!
Hường nhéo Nhành ra hiệu cùng đứng dậy, chìa tay ra bắt từng người một. Miệng cười lỏn lẻn:
- Chúng em nghe danh anh Sáu đã lâu mà chưa có dịp gặp mặt. Hôm nay thiệt là vinh hạnh cho chúng em!
Anh Sáu có cái " thùng nước lèo " quá cỡ, mặt rỗ chằng rỗ chịt như té trong thùng đinh, ngoác miệng cười tích toát rồi nói vài câu nhún nhường:
- Cô nói quá lời. Tui có là gì đâu mà.
Hường giả bộ thảng thốt kêu lên:
- Ấy chết, anh Sáu đừng hạ mình như vậy làm tụi em đắc tội. Ở thành phố này ai mà không biết anh Sáu hoạt động trong ngành tài chánh, ngân hàng, tất cả đơn từ vay vốn không có chữ ký của anh là không xong.
Anh Sáu ngửa cổ cười khoái trá. Đám lâu la ăn theo cũng cười vuốt đuôi. Ông Tần định kêu bia ba con ba nhưng anh Sáu nói chỉ hợp gu với Heineken. Loại bia này mắc gần gấp đôi.

- Lấy vài thùng Heineken uống bậy!
Đến phần chọn món đưa cay. Cánh cánh đàn ông nhường ưu tiên cho phụ nữ " đi chợ " . Hường lướt nhanh qua thực đơn rồi đề nghị:
- Bia bọt nhắm với hải sản là hợp gu nhứt! Theo em ta nên nghiêu sò, ốc, hến, các anh thấy thế nào ạ?
- Tất nhiên là được quá đi chớ! – Anh Sáu cười hềnh hệnh, mắt nhìn xoáy vào mụt ruồi son dưới cằm Hường:- Người đẹp nói câu nào cũng trúng phóc!
- Vậy thì em kêu ốc hương nghen! Uống bia mà nhấm nháp với thứ này bắt mồi lắm!
Một ký ốc hương xấp xỉ hai trăm ngàn mà chỉ toàn là vỏ chớ ruột không có bao nhiêu. Tám mạng mà ăn thẳng thoét thì mất cả chục ký chớ chẳng chơi. Tiền chi cho một món đã gần hai triệu! Ông Tần nhẩm tính. Ngực nhói lên như bị nhồi máu cơ tim!
Đấy mới chỉ là món thứ nhứt, phải có vài món thì mới ra bữa tiệc! Hường lại chọn tiếp món thứ hai là món tôm càng! Giám đốc thấy thế nào ạ?
Ông Tần ờ ờ. Ánh mắt rừng rực như hai họng súng khạc đạn về phía " kẻ thù " , đồng thời vẫy tay gọi mấy tay nhân viên đang đứng xớ rớ bên quầy tính tiền:
- Vớt cho tao mấy ký tôm càng xanh!
- Là mấy ký ạ?
- Cứ đem nhiều nhiều, ăn bao nhiêu trả tiền bấy nhiêu!
Nhân viên quán lấy vợt vớt tôm cho vào cái khay inox sáng chóe. Chúng bún tách tách văng nước tung tóe. Sau đó người ta rinh lên cái bếp than đỏ rực cùng cái vỉ nướng.
- Thêm một cái nữa, chín người mà có một cái bếp chừng nào mới được ăn!- Ông Tần trút nỗi bực bội xuống mấy tay nhân viên phục vụ.
- Dạ, có ngay!
Nhành đặt mấy con tôm lên vỉ nướng. Gặp lửa, chúng cong mình lại, nước nhểu xuống kêu xèo xèo. Thơm phức. Vừa nướng Nhành vừa kín đáo quan sát mấy người khách. Trong sáu người, chỉ có hai người ở tuổi trung niên, còn lại đều trên dưới ba mươi, họ cũng

nhìn cô nhưng bằng cái nhìn công khai, sổ sàng.
Ông Tần rót bia rồi đứng lên nâng ly, trịnh trọng nói:
- Bữa nay thiệt hân hạnh cho tui nói riêng, cho Công ty nói chung được tiếp đón các anh dự buổi tiệc nhỏ. Nếu có gì sơ sót mong mọi người chiếu cố bỏ qua, hy vọng mối quan hệ của chúng ta ngày càng thắt chặt hơn nữa. Nào, xin mời nâng ly!
Mọi người cùng đứng dậy nâng ly. Anh Sáu hỏi:
- Cạn bao nhiêu?
- Tất nhiên là trăm phần trăm!
Người đứng bên cạnh anh Sáu hướng mắt về phía Nhành rồi nhìn xuống cái ly còn để trên bàn:
- Này người đẹp cầm ly lên chớ em!
Nhành làm theo. Hường nói thầm vào tai Nhành:
- Khi cụng ly nhớ đặt ly của mình thấp hơn ly của người ta, biểu lộ sự tôn trọng.
Nhành gật đầu, bắt chước theo Hường, hạ thấp ly mình bằng hai phần ba của khách chạm " cộp " một cái. Cả chủ lẫn khách đều cười vui vẻ.
Mấy lon đầu, mọi người chỉ nói những chuyện vô thưởng vô phạt hoàn toàn không dính líu đến việc làm ăn. Anh Sáu đón con tôm nướng từ tay Nhành, tỏ ra là người từng trải:
- Mọi người có biết con tôm bổ nhứt là ở chỗ nào hôn? – Anh Sáu đưa mắt nhìn ông Tần, thấy ông ta lắc đầu bèn di chuyển ánh mắt sang hai cô gái trẻ.
Hường nói:
- Nhứt định là phần đầu rồi, vì đầu có nhiều gạch, em nói có đúng hôn?
- Trật lất!
- Vậy còn cô này, hoa hậu của buổi tiệc! – Anh Sáu ngó Nhành chăm chăm.
Nhành lắc đầu:
- Em chịu thua! – Suýt nữa cô đã nói :- Bởi vì em có ăn món này bao giờ đâu mà biết, may là cô kịp dừng lại.
Anh Sáu cười đắc thắng, cất tiếng ồm ồm diễn giải:
- Con tôm ngon nhứt là ở cái đuôi! Chắc mọi người ngạc nhiên lắm

chớ gì? Tui biết được chiêu này là do tụi Đài Loan nó mách nước. Mấy thằng " xì dầu " coi vậy mà khôn quá sá! Đuôi tôm, đúng là ăn không ngon nhưng có tác dụng tráng dương, bổ thận! Ông Tần mỗi ngày mà xơi món này đều đều thì " đạp mái " hết sẩy!
Tất cả cùng đồng loạt vỗ tay, khen anh Sáu đúng là dân chơi thứ thiệt! Nhành đỏ mặt liếc sang Hường.
Hường nói lầm rầm:
- Mẹ nó! Cán bộ cỡ bự mà nói năng như bọn chợ trời!
Cạn hết lon thứ hai, Ông Tần đã chếnh choáng, đề nghị tất cả nâng ly rồi nói:
- Tửu lượng của tôi dở ẹc! Uống vài lon đã thấy mấy ông Trời, cạn ly này tôi xin phép, hai cô nhân viên sẽ thay tôi tiếp quý vị.
Mấy người định lên tiếng phản đối thì Hường đã nhanh nhẩu đứng lên:
- Phải đó, giám đốc của bọn em " yếu đô " lắm! Với lại sau tiệc ảnh còn phải giải quyết một số công việc. Em xin phép được thay mặt ảnh mời các anh trăm phần trăm!
Người đẹp mà đã lên tiếng thì ai dám cãi! Sáu người đàn ông cười hô hố, cụng ly lia lịa. Bọt bia chảy tràn ra mặt bàn.
Hường nói:
- Chúng ta trước lạ, sau quen. Hôm nay phải nhậu cho tới bến. Chuyện Công ty của tụi em trăm sự nhờ anh Sáu thương tình chiếu cố!
Anh Sáu mặt đỏ như gà nòi, vung tay múa loạn xạ:
- Hai em mà " tới bến " với bọn anh thì bao nhiêu anh cũng ký! Vài tỉ chớ vài chục tỉ cũng anh ký tuốt luốt.
Hường mặt ửng đỏ, đưa tay vuốt mái tóc trên trán:
- Em nói trước " tới bến " trên bàn nhậu thôi, chớ không " tới bến" chuyện khác à nghen!
Ông Tần đang lim dim mắt như ngủ gật, Hường lay lay mấy cái:
- Giám đốc, còn chờ gì nữa mà không đưa cho anh Sáu ký!
Ông Tần lật đật mở cặp, lôi ra hợp đồng xin vay vốn, đưa bằng hai tay một cách kính cẩn. Miệng cười ba ngoe[/link]:
- Dạ nhờ anh.
Anh Sáu rút cây Bic trên túi áo, ký xoẹt một cái. Chữ ký như cua

bò đáng giá bạc tỉ! Làm cán bộ sướng thiệt!
Ông Tần gấp vội tờ giấy cho vào túi như sợ bị đổi ý, nhìn Hường bằng ánh mắt thán phục. Gương mặt đưa đám được thay bằng khuôn mặt dự tiệc cưới!
Gần tiếng rưỡi tiếng, tám người đã giải quyết hết hai thùng bia bốn mươi tám lon. Ông Tần sốt sắng kêu thêm bia và mồi. Mọi việc đã thành công ngoài sức tưởng tượng, bây giờ có ăn gan trời, ông cũng chiều luôn!
Lúc này đã có hai người say chúi mũi chúi lái , phải kêu taxi đưa về nhà, còn lại sáu người (không tính ông Tần vì ông chỉ uống nước ngọt) cũng đã say cúp . Hường xin phép đi vô nhà vệ sinh. Chừng vài giây sau, Nhành cũng tót theo. Thấy Hường đang móc họng, nôn thốc nôn tháo, dãi nhớt dính lòng thòng, Nhành chỉ hơi sậc sừ do đã nốc trước mấy viên thuốc cảm phòng xa, cô còn uống được nữa :
- Mày ác ghê, cứ nhè thứ mắc tiền mà chọn!
Hường rửa mặt, lấy khăn lau, nói lè nhè:
- Thằng chả trùm Sò, cho chết!
Lát sau hai người trở ra. Anh trợ lý cho anh Sáu nhìn Nhành bằng ánh mắt đỏ như tôm luộc, nói léo nhéo:
- Em đẹp như Tây Thi mà tửu lượng thì Lưu Linh cũng gọi bằng cụ! Thằng nào tốt số lắm mới lọt vào cặp mắt xanh của em.
Nhành nói:
- Anh quá lời rồi. Vừa xấu, vừa bia bọt như em, đàn ông các anh nhìn thấy phải chạy xa!
- Em mà xấu thì thế gian này không còn người đẹp! Chỉ có thằng ngu mới chạy làng, còn anh nguyện quỳ dưới chưn em xin chết!
Anh ta dòm chòng chọc vào chiếc cavát lủng lẳng trên cổ Nhành :
- Có được người vợ như em, vừa uống vừa ôm mà không phải mất tiền boa, sướng thấy mẹ!
Thấy câu chuyện có chiều hướng không có lợi, Nhành bèn lái sang chuyện khác, cô nâng ly lên mời mọi người trăm phần trăm.
Gần hết thùng thứ ba, bàn tiệc như bãi chiến trường ngổn ngang. Anh Sáu gục đầu xuống bàn ngày như sấm, nước dãi chảy thành vệt dài chấm đất, những người còn lại cũng chẳng khá hơn, mắt

nhíu không lên, miệng cứng lại như bị á khẩu. Ông Tần kêu taxi đưa mọi người về, còn mấy chiếc xe gởi lại ở quán chờ lấy sau. Hóa đơn thanh toán buổi tiệc lên đến gần hai triệu, tiền công trả cho Hường bốn trăm ngàn. Hường nhắc lại tiền thưởng. Ông Tần rút ra năm trăm, do dự một lúc rồi đưa thêm trăm nữa.
- Sao ít vậy?
- Ít gì! Cô này nhậu cũng hết mấy trăm đâu phải ít, thôi, lấy đỡ nhiêu đó, khi khác tôi bù!
- Ông làm ăn kiểu này, mai mốt đừng kêu tui nữa. Mượn được bạc tỉ mà boa có mấy xu lẻ!
Trước lúc chia tay Hường đưa cho Nhành hai trăm, dặn Nhành nên làm bữa tiệc để công khai việc làm của mình. Nhành gật đầu. Rồi mỗi người đi một hướng…
….Hiếu giục:
- Nói đi, sao đực mặt ra như vậy, Nhành?
- Thôi được, tui nói đây, bởi vì chuyện này có giấu cũng không được – Nhành hít một hơi, nói chậm rãi từng tiếng:- Bắt đầu từ ngày mai, tui sẽ đi làm!
- Tưởng gì! – Mặt Huệ dùn ra lộ vẻ thất vọng:- Vậy mà cứ úp úp mở mở làm như là sắp đảo chánh tới nơi! Sốt ruột.
Trang xé miếng bánh mì cho vô miệng:
- Chị làm nghề gì vậy? Chắc là công chức nhà nước phải hôn? Nhìn bộ đồ chị đang bận là đoán ra, dễ ợt!
Ngân nói thêm:
- Chị xin ở đâu giỏi vậy? Em chạy mòn đôi guốc mới xin được chưn tiếp thị bia “ sức mạnh thời đại ”.
Tất cả đồng thanh reo lên. Hiếu vui mừng ra mặt, nhìn Ngân nói:
- Chúc mừng! Theo tao biết, công việc đó cũng nhục nhằn lắm! Bọn đàn ông khi còn tỉnh táo thì là người, nhưng một khi đã có hơi men thì hóa thành thú hết! Nhưng không sao, cái chính là do mình biết làm chủ bản thân.
Nghe Hiếu nói, Ngân thấy chờn chờn. Người ta lập tức tiếp nhận cô và Hà ngay khi vừa đặt chưn vô phòng phỏng vấn. Xinh đẹp. Duyên dáng. Có học thức thì chẳng có lý do gì để người ta từ chối. Cả hai được phân công phục vụ tại một nhà hàng khá đồ sộ, trên

dưới trăm bàn nằm trên dãy phố, được ví von là " phố ăn nhậu". Thu nhập ngoài lương cơ bản còn dựa theo đầu chai bán ra. Cả hai sẽ nhận đồng phục, trải qua vài giờ huấn luyện một số kỹ năng cơ bản để chiêu dụ khách và sẽ chính thức làm việc vào đầu tuần sau.
- Chị nói quá! Không tiền mới nhục – Huệ nói:- Còn tiền nào cũng giống tiền nào, có khác gì đâu?
Hiếu ngứa miệng muốn đớp lại nhưng Trang đã lên tiếng trước:
- Im lặng! Nghe chị Nhành nói. Chị làm ở cơ quan nào vậy? Nói cho em út mừng cái coi.
Nhành im lặng, nhấp ngụm bia. Ngoài sân mấy đứa trẻ hàng xóm đang nô đùa với chú chó con vừa mới dứt sữa. Cách đây hai ngày, Hai cạo heo nhà bên cạnh chưn nam đá chưn chiêu ôm con chó xù lông đốm về nhà. Lũ trẻ cứ xoắn lấy đòi đặt tên. Hai cạo heo vỗ trán mấy cái rồi nghĩ ra cái tên Bít La. Mấy đứa trẻ ngơ ngác, tên gì xấu hoắc! Hai cạo heo cười, Bít La là ba lít! Đợi nó lớn tao làm thịt, mua ba lít đế về nhậu chơi!
- Nghề gì? Nói mau đi, lâu lắc quá!
- Là nghề...nhậu mướn!
Thoạt nghe, Huệ đã nhảy nhổm lên như con vịt bị trụn nước sôi:
- Cái gì? Nghề nhậu mướn có nghĩa là sao?
- Trời đất, lần đầu tiên trong đời tao mới nghe cái nghề kỳ cục như vầy đó bộ mày xỉn rồi hả Nhành?
- Nhậu thì phải trả tiền bộ khùng sao lại bỏ tiền ra mướn người nhậu nhẹt!
Hiếu ghẹo:
- Con Ngân ngồi bên cạnh rờ trán nó coi có nóng hôn?
Đợi mọi người nói cho đã cái miệng, Nhành mới đưa tay vỗ đét lên đùi, nói lớn:
- Nói đủ chưa? Bây giờ tới lượt tui.
Nhành nói vắn tắt công việc của mình và kết thúc câu chuyện bằng một câu xanh dờn:
- Việc tui tui làm không mắc mớ tới ai. Vì vậy tui đề nghị mọi người đừng chúi mũi vô. Ai cũng khôn lớn hết rồi, tự biết cách lo liệu thân mình. Bây giờ tui hơi mệt, lên gác nghĩ một chút. Mọi người cứ tha hồ bàn tán, nếu ủng hộ tui thì tui cám ơn, còn cản

ngăn thì nhứt định là tui không nghe!
Nhành bước đi trước ánh mắt ngơ ngác của mọi người. Trực nhớ tới lá thơ, Trang nói:
- Chị Nhành ơi, thơ của chị, em để trên gác bên cạnh cái quạt máy.
Đợi Nhành đi khỏi, Huệ đưa tay khều khều Hiếu, nói khẽ:
- Đúng là thời buổi quái thai, khi không lại đẻ ra thêm cái nghề nhậu mướn! Nhưng nhiều tiền như vậy nghe cũng phát mê! Chà, giá như chưa đóng tiền đi học nhứt định em sẽ theo chị Nhành tầm sư học đạo.
Hiếu nhìn Huệ dò xét:
- Đóng tiền học là học cái gì vậy?
Huệ giựt mình, biết mình hớ vội vàng chữa cháy:
- À, học nghề trang điểm. Nghề này đang ăn nên làm ra đó nghen!
Trang ngồi nhẩm tính, theo như lời chị Nhành nói thì mỗi ngày có thể kiếm được mấy trăm ngàn, chỉ cần làm một tháng là dư sức trả nợ. Nhưng mình không uống được rượu chỉ nghe mùi cồn là muốn ói rồi. Vả lại còn phải có khiếu giao tiếp nữa mà cái khoản này thì mình xếp hạng bét...
Mãi lo bàn tán, chẳng ai màng đến chuyện ăn uống. Ngân thu dọn các thứ ra sau bếp. Hiếu dặn thịt vịt quay phải kho liền để đến sáng sẽ bị ôi thiu. Ngân nhúm lửa. Vừa kho thịt vừa suy nghĩ vẩn vơ rồi thở ra mấy cái.
Trời tối rất mau. Hiếu ngồi tựa cửa bỗng trực nhớ chuyện đốt nhang bèn ngẩng đầu lên, nói trổng:
- Bữa nay tới đứa nào đốt nhang?
- Em – Trang trả lời rồi đứng nhón chưn lấy bó nhang đặt trên tran thờ phật Thích Ca và Địa mẫu, cô nhẩm tính số nhang cần phải đốt rồi rút ra châm lửa. Cái hộp quẹt ga gần hết đá bật hoài mà không mà không cháy nổi, Trang vớ lấy cái thứ hai. Cái này còn đá nhưng hết ga! Trang hý hoáy một lúc rồi lắc đầu bất lực.
Huệ nói:
- Con nhỏ này sao mà hiền quá! Lấy cái còn đá mồi cho cái còn ga là xong!
- Ừ hén, vậy mà mình nghĩ không ra!
Trang làm theo, quả nhiên là cháy. Mấy cây nhang ngún lửa cháy

rất nhanh, Trang định đưa miệng thổi nhưng sợ mang tội nên đổi ý lấy tay quạt mạnh cho tắt hẳn. Xong, bước ra phía trước cửa, nơi có treo cái cắm nhang bằng tôn mỏng, sơn đỏ bắc trên tường bằng đinh vít. Chấp tay trên trán một cách thành kính, lâm râm khấn nguyện:
- Lạy Trời, lạy Phật phù hộ, độ trì cho má con tai qua nạn khỏi, cả nhà có cơm ăn, áo mặc đàng hoàng, còn con kiếm được tiền trả nợ. Kiếp sau con xin nguyện làm thân trâu ngựa đền đáp công ơn..
Vái xong, Trang cắm nhang vô ống. Ngẫm nghĩ chưa thật yên tâm, Trang khấn tiếp:
- Cầu xin Trời, Phật chiếu cố đến lời thỉnh cầu của con. Con hứa sẽ ăn chay một tháng! Con hứa là con giữ lời.
Trang đi trở vô, cắm nhang lên tran thờ và sau bếp. Đốt nhang xong, Trang định lên gác thì Hiếu kêu giựt giọng:
- Khỏe rồi, ngày mai có đi làm hôn?
- Dạ có chớ, ở nhà hoài lấy cái gì ăn?
Huệ và Ngân nằm dài trên nền gạch suy nghĩ lung tung. Hiếu muốn đi tắm, vừa nhón đít lên thì ông tổ trưởng dân phố lù lù xuất hiện với cuốn sổ cong mép trên tay. Mồm mép tía lia:
- Tiền an ninh quốc phòng quý một, mười hai ngàn!
Ngân lồm cồm ngồi dậy. Huệ nằm tại chỗ, nghếch cổ gọi Hiếu. Hiếu ngoảnh mặt lại, nói:
- Ủa tui nhớ mới đóng cách nay chưa lâu mà? Sao mau vậy?
Ông tổ trưởng muốn bước vô nhưng thấy Huệ nằm chài bài giữa nhà nên cứ ngó ngoáy đôi chưn:
- Mau gì mà mau! Mấy tháng rồi.
Hiếu lục túi áo không có tiền lẻ bèn đá đá vào người Huệ, nói:
- Có tiền lẻ hôn?
Huệ lắc đầu. Hiếu móc ra tờ hai chục ngàn đưa cho ông tổ trưởng rồi cằn nhằn:
- Tiền tháng nào cũng đóng không thiếu một xu mà có thấy bóng dáng anh dân phòng nào đâu! Mấy thằng xì ke cứ lảng vảng rình thời cơ là chôm chỉa. Đồ đạc mất hoài mà mấy anh công an cứ biệt tăm biệt dạng!
Ông tổ trưởng nói:

- Cái chính là mình phải tự giữ gìn đồ đạc, tài sản. Đêm nào người ta cũng đi tuần. Mấy cô ngủ nên không biết đó thôi. Cô nói vậy, để tui báo để họ gõ cửa làm tin!
- Thôi, làm ầm lên ai còn ngủ nghê gì được. Chú chưa thối tiền.
Ông tổ trưởng chìa cuốn sổ đưa cho Hiếu ký tên. Hiếu đùn đẩy sang Huệ. Huệ lại đùn cho Ngân. Ông tổ trưởng bắt đầu nổi nóng:
- Tui đâu phải trái banh mà mấy người đá qua, đá lại? Thôi, để tui ký luôn.
Ký xong, ông ta không chịu đi mà nói tiếp:
- Cho xin mấy ngàn tiền " xóa đói giảm nghèo ".
Hiếu xẵng giọng:
- Cái gì nữa đây?
- Tiền xóa đói giảm nghèo!
Huệ nghếch đầu lên hỏi lại:
- Là nghĩa làm sao? Tui không hiểu.
Ông tổ trưởng từ tốn giải thích:
- Đây là tiền vận động để lập quỹ xóa đói giảm nghèo giúp người nghèo trong phường có số vốn nhứt định kinh doanh, sản xuất để vượt qua khó khăn.
Huệ chành môi:
- Tụi tui nghèo sặc máu thấy có ai dòm ngó tới đâu? Xin cái thẻ khám bịnh miễn phí nói là dân nhập cư không có tiêu chuẩn! Chú nói với mấy ông trên ủy ban chừng nào cho thẻ, tui mới đóng.
Ông tổ trưởng nổi quạu, vo cuốn sổ đút vô túi quần. Giọng nói sặc mùi mắm tôm:
- Nhà này thu cái gì cũng khó! Tui làm việc chung chớ không phải đút túi riêng mà mấy cô nặng nhẹ? Thôi được, không đóng thì thôi. Mai mốt kiểm tra tạm trú, tạm vắng có trục trặc thì đừng kiếm tui năn nỉ.
Nói xong, ông ta xoay người dợm bước đi. Hiếu hoảng hồn chạy theo, xuống nước:
- Chú đừng giận. Tụi nó nói vậy chớ không có ý gì đâu!
Ông tổ trưởng đổi giận làm vui. Hiếu chộp lấy cuốn sổ từ tay ông tổ trưởng, lướt nhanh qua cột thu tiền. Hộ đóng nhiều nhứt là hai chục, hộ thấp nhứt là hai ngàn. Hiếu thoáng suy nghĩ rồi đưa ba

ngàn:
- Tụi con cũng nghèo lắm, chú lấy đỡ nhiêu đây!
Ông tổ trưởng xụ mặt rồi cũng nhận tiền. Đi được vài bước, sực nhớ một chuyện, ông ta quay đầu lại:
- Tối thứ tư họp tổ dân phố các cố nhớ đến dự cho đông đủ.
- Thôi chú ơi. Người ta sao tụi con vậy, chẳng ý kiến ý cò gì đâu.
- Không được. Đây là cuộc họp quan trọng có nhiều vấn đề liên quan đến quốc kế, dân sinh, phải họp hành để biết mà thực hiện. Nhớ là không được vắng mặt.
Hiếu đứng bên cửa, nói láp dáp mấy câu rồi mang đồ đi tắm. Huệ nằm thiu thiu. Nhà nhỏ, kín hơi khói nhang cứ lảng vảng không sao thoát ra được. Mắt mũi sưng vù. Ngân ngó trước ngó sau thấy không có ai để ý bèn nhón chưn lấy mấy cây nhang đang cháy cắm ngược đầu xuống hũ cát. Tắt ngấm. Cô cười thầm và bước lên gác. Nhành đang đọc thơ. Trong thơ viết đại ý, ở nhà mọi việc vẫn diễn ra bình thường. Cô em đang gái đang ráo riết học hành. Còn chứng bịnh " giả đò " của ông già vẫn vậy, nay bịnh, mai hết, tuần sau lại bịnh, tháng kia lại hết. Căn nhà xập xệ không biết có chịu nổi mùa mưa năm nay....Nhành chán nản gấp thơ lại, nói ngắc ngứ:
- Thơ từ toàn là chuyện không vui, chán thấy mồ tổ!
Trang nằm bên cạnh, gác chưn lên đùi Nhành, Nhành hất ra. Trang lại gác. Nhành lại hất ra. Nổi quạu:
- Sao không kiếm thằng Thật ôm cho đã! Cứ nhè tao mà xoắn xít! Làm như tao là pêđê!
- Chị đừng nói tới anh Thật nữa. Em quên ảnh rồi!
- Xạo! Mấy tay nhà văn lá cải đã từng nói ai mà dính vô ba cái chuyện tình ái lôi thôi lắm, người khôn thành người dại, người dại thành nghễnh ngãng. Mày mà quên được tao không làm người!
Trang vừa nói vừa cười:
- Chị em mình có là người bao giờ đâu?
Cả hai cùng im lặng. Lúc sau Trang hỏi:
- Chị Nhành ơi, ngày mai là chị " xuất hành " hả?
- Ừ, có sao không? Mày khinh tao chớ gì?
- Em đâu dám! Sợ mai mốt em còn làm chuyện động trời hơn nữa kia.

Hiếu tắm xong, bước ra với chiếc khăn quấn quanh đầu, ngước mắt lên tran thấy mấy cây nhang cắm ngược, giựt mình la lên:
- Đứa nào là thủ phạm? Con Huệ phải không?
- Em đâu dám!
- Vậy là con Ngân chớ không ai khác! Con Ngân đâu?
Ngân chạy xuống cười tủm tỉm. Hiếu trừng mắt quát lớn:
- Mày coi trời bằng vung! Có ngày Ông Bà vật chết không kịp ngáp!
Ngân nói :
- Em sống dai lắm, thầy bói nói em sống đến chín mươi tuổi!
Hiếu rút vội mấy cây nhang, vái lia lịa :
- Xin Ông Bà tha thứ cho tội bất kính của đứa em. Nó còn dại dột không biết đâu là trời cao đất rộng, để con từ từ dạy dỗ nó, đừng trừng phạt nó tội nghiệp!
Ngân bật cười khanh khách. Bỗng có tiếng Trang từ trên gác vọng xuống:
- Chị Ngân phụ em với!
Ngân chạy lăng xăng. Trang đang giữ một đầu dây buộc cái giỏ đựng mùng mền, chiếu gối thòng xuống. Nhà quá chật. Ngủ dậy là phải gom tất cả đưa lên gác cho rộng chỗ, đến giờ ngủ lại đem xuống. Cái cầu thang vừa hẹp vừa dốc nên phải dùng cách thả xuống cho tiện.
- Xong chưa? Tui thả dây nghen!
Nói rồi Trang buông tay ra, Ngân chưa sẵn sàng. Chiếc giỏ rơi tự do, Ngân gồng tay đón lấy. Cô cảm thấy đau nhói ở khuỷu tay. Máu rỉ ra thành giọt.
- Trời đất, mày làm gì chảy máu dữ vậy? – Hiếu nói.
- Không có gì. Chỗ kim đâm chưa lành đó mà.
- Sao lại kim đâm? Mày đi bán máu phải hôn? – Hiếu xem xét vết thương rồi nói chắc nịt:- Đúng là bán máu rồi!
Ngân biết mình đã lỡ lời , rút lại không kịp đành cúi đầu im lặng.
Hiếu rên rỉ :
- Có thiếu thốn thì vay mượn mọi người trong nhà, hà tất lại làm cái việc này? Người lớn mà biết chuyện thì đau lòng lắm. Con Huệ lấy miếng bông gòn cho tao!

Mượn thì được nhưng tiền đâu mà trả? – Ngân nghĩ thầm rồi bật cười khanh khách:
- Chị làm quan trọng quá! Hiến máu vừa cứu người vừa có ít tiền lại giúp điều hòa cơ thể, coi như nhứt cử tam tiện!
- Mày lý sự lắm, Tao không cãi lại. Nhưng tao báo trước, nếu còn tái phạm tao thề sẽ không nhìn mặt mày nữa.
Vừa lúc dì Sáu Khoan nhà ở ngay đầu hẻm te tái bước vô:
- Con Trang đâu? Có điện thoại!
Trang mượn Nhành hai ngàn, tất tả chạy đi. Nhà dì Sáu Khoan là cái siêu thị mini có tất tật từ thượng vàng đến hạ cám. Trong nhà còn đặt mấy máy chơi điện tử dụ khị con nít suốt ngày tung chưởng vèo vèo. Phía ngoài cùng. Trên cái tủ kiếng đặt cái điện thoại cũ xì. Cả xóm đều dùng số điện thoại nhà dì để liên lạc. Mỗi lần cầm máy đều có giá cố định là hai ngàn, không tính những cuộc gọi liên tỉnh.
- A lô! – Trang nhấc ống nghe kề sát tai.
- Trang đó hả? Chị Yến đây!
- Em chào chị Yến. – Giọng Trang khấp khởi.
- Chuyện em nhờ, chị đã lo rồi. Ngày mai người ta sẽ đến gặp em để bàn bạc chi tiết.
- Ồ, lẹ dữ ! Em biết ơn chị nhiều lắm.
- À không. Chẳng qua " cò " muốn gặp trước coi diện mạo, tánh tình " đối tác " như thế nào rồi mới tính tiếp. Mấy giờ em rảnh?
- Ngày mai em mắc đi làm. Chị hẹn người ta chiều tối có được hôn? Ở nhà đông người không tiện. Khoảng bảy giờ tối, em chờ ở quán cà phê dưới chưn cầu, có được không chị?
- Được. Nhưng chuyện này sớm muộn gì mọi người cũng biết, em nên nói trước để liệu bề toan tính.
- Dạ, em cũng tính như vậy. Bây giờ mọi việc chưa đâu vô đâu.
Hai người thăm hỏi vài câu chiếu lệ rồi cúp máy. Trang trả tiền bước ra tựa lưng vào cột điện, nhìn lên bầu trời sao chi chít, suy nghĩ mông lung...

Như Lục Bình Trôi

Chương 27

Hiếu, Trang đi làm từ sáng sớm. Ngân cũng đi sau đó. Hai người còn lại chẳng có việc gì làm nên tranh thủ ngủ nướng. Đúng bảy giờ rưỡi sáng, chiếc điện thoại di động để bên cạnh Nhành phát ra bản nhạc quen thuộc phá vỡ không gian tỉnh lặng. Nhành ngủ say quá không nghe thấy. Đêm qua cô thức gần đến sáng mới vừa chợp mắt. Bị phá đám, Huệ nhăn mặt, co chưn giậm thình thịch trên gác, léo nhéo bằng giọng ngáy ngủ :
- Chị Nhành ơi chuông reng kìa!
Kêu mấy lần không thấy Nhành lên tiếng, Huệ lổm ngổm bò xuống, vừa đi vừa gãy sồn sột khắp người, miệng làu bàu, ngủ gì quá trời! Có ngày cháy nhà thành con heo quay!
Huệ kề miệng vào tai Nhành thét lên một tiếng lớn:
- Dậy!
Nhành giựt mình bật dậy như cái lò xo, ngơ ngác nhìn quanh. Huệ ấn cái di động vào tay Nhành, cằn nhằn:
- Lợi đâu không thấy, chỉ thấy phiền phức cho người khác!
Huệ leo lên gác ngủ tiếp. Nhành kề lên miệng, nói:
- A lô!
Một giọng sần sượng phát ra từ cái di động:
- Ngủ gì dữ vậy? Con quỷ! Mày không nghe ông bà xưa nói trà hâm lại, gái ngủ ngày sao? Tao mà là đàn ông cho mày ra rìa!
- Nói lẹ đi. Có chuyện gì hôn? Cứ cà kê sốt ruột!
Tiếng Hường cười sang sảng:
- Chưa chi đã quạu! Tao có chuyện làm ăn cho mày đây. Bốn giờ chiều nay mày phải có mặt tại quán " Chiều Tím " nằm trên đường Thi Sách để làm buổi đầu tiên, rõ chưa?
- Ừ, nhưng mà tao khớp quá! Mày có theo tao hôn?
- Tao đang kẹt mấy mối, chạy muốn xì khói đây. Hãy tự tin lên! Cứ theo kịch bản cũ mà làm nếu có gì trục trặc thì điện cho tao "

xin ý kiến chỉ đạo! “.
Nhành lo lắng biết nói ra thế nào cũng bị chọc quê là đồ chết nhát nên phải im lặng. Tự nhiên cô thấy hồi hộp, tim đập loạn xà ngầu.
Hường dặn:
- Hẹn bốn giờ thì phải có mặt trước khoảng hai chục phút để bàn bạc rõ ràng với người ta, hiểu chưa? Làm không được thì đừng dòm mặt tao nữa.
- Nhưng tao đâu biết mặt người ta? – Nhành băn khoăn.
- Tao đọc số điện thoại, mày lưu vô máy, khi cần thì liên lạc trực tiếp với người ta. Nhớ cách tao bày chưa?
Nhành đáp nhớ rồi. Hường đọc một dãy số. Nhành bấm tí tách, rồi nói:
- Tao phải mặc như thế nào đây?
- Tùy! Mặc sao cũng được, miễn gọn gàng xinh xắn là được.
- Sao không mặc đồng phục?
- Tùy theo hoàn cảnh. Nhớ thường xuyên liên lạc với tao – Đoạn Hường thở dài tuồng như mệt mỏi :- Ứ hự, ách giữa đàng lại mang vào cổ! Dường như tao thiếu nợ mày từ kiếp trước!
Nhành cười ré lên:
- Giúp bạn bè có chút xíu mà đã kể lể! Được rồi, mai mốt tao sẽ hậu tạ.
Nhành tắt máy, thu dọn mùng mền vào giỏ rồi đặt sát góc nhà, sau đó đi vô nhà vệ sinh. Nhành thích tắm vào buổi sáng. Mát mẻ. Sảng khoái. Cô cởi quần áo mắc lên sợi dây mắc ngang vách. Lấy miếng băng vệ sinh gói vô tờ giấy rồi vụt vô sọt rác.
Nhành chưa vội giội nước mà ngắm nghía mình rất lâu trong kiếng. Hai mươi bảy tuổi ngực vẫn còn đầy đặn, săn chắc, cổ chưa có nếp nhăn, đôi má vẫn còn hây hây như con gái đang thì. Hiếu vẫn thường thốt lên ghen tị :- Dường như thời gian không dám chạm đến người con Nhành thì phải! Quả thật, Nhành hãy còn trẻ đẹp lắm. Ở vào tuổi của cô, nhiều người đã lo sốt vó phải nhờ vào sự can thiệp của vô số mỹ phẩm, và các thẩm mỹ viện mọc nhan nhản với những lời quảng cáo khá rùm beng là sẽ trở thành hoa hậu bằng một vết kéo!
Ngắm no con mắt, Nhành bắt đầu tắm. Ban đầu, cô giội nước từ

vai đổ xuống, giội từ từ, mắt lim dim tận hưởng cảm giác như bàn tay mơn trớn khắp thân thể. Nhành bỗng nghĩ, không biết bàn tay đàn ông rờ vào thì cảm giác nó như thế nào nhỉ? Tại sao khi coi phim, thấy cảnh âu yếm nhau, phụ nữ thường nhắm chặt mắt, thở hổn hển đến thế? Chắc là người ta cố tình làm như thế để câu khách mà thôi. Nếu là mình mình sẽ nhìn thẳng vô mắt sợ gì. Nhành bỗng bật cười trước những ý nghĩ khùng điên của mình.
Tắm giặt xong, Nhành mở toang cửa ra đón gió và cầm chổi quét nhà. Căn nhà bé tẹo như bàn lòng bàn tay chỉ lia mấy nhát là xong. Bây giờ cô mới cảm thấy đói vì cả ngày hôm qua chỉ toàn uống chớ ăn chẳng đươc bao nhiêu. Cô xuống bếp hâm lại nồi thịt vịt kho rồi ăn với bánh mì nguội còn lại được gói trong bọc nylon cẩn thận. Đang nhai bánh Nhành nhớ lại bữa tiệc thịnh soạn ở quán rồi hít hà tiếc của, bỏ ra vài triệu đồng cho một cuộc giao tế quả là hoang phí không thể nào tả nổi. Ở thành phố này sao có nhiều người nhiều tiền quá sá! Họ xài tiền vô tội vạ cứ như quét rác ra đường! Phải thú nhận, món tôm nướng thật tuyệt, mấy chục ngàn một con chớ rẻ rúng gì. Có tiền nhứt định mình sẽ đãi ông già với nhỏ em một bữa no nê đến bò lăn bò càng mới thôi.
Ăn gần xong thì trước đầu hẻm bỗng xuất hiện mấy thanh niên lạ mặt mang theo nhiều thứ lỉnh kỉnh. Họ đặt cái máy giống như cái ống dòm, có ba chưn trụ rồi ghé mắt vào ngắm nghía xung quanh và đọc những thông số lạ hoắc cho người bên cạnh ghi vào cuốn sổ bằng quyển vở học sinh, bên ngoài được bọc bằng simili đen bóng. Mấy người khác lấy sợi thước dây đo từ bờ kè chạy vô. Đo đến đâu, họ lại lấy phấn đánh dấu đến đó rồi từ chỗ đó đo tiếp vào bên trong. Đến trước nhà cô, họ lại đánh dấu gạch chéo. Không kiềm được hiếu kỳ, Nhành bước ra, hỏi:
- Làm gì vậy mấy anh?
Một người đang ghi chép, nghe tiếng liền tháo cặp kín viễn ra nhìn cô chòng chọc rồi mỉm cười ghẹo:
- Hỏi làm chi người đẹp? Tụi anh đang làm cuộc cách mạng đô thị hóa! Em biết đó là cuộc cách mạng gì hôn?
Anh ta chưa kịp nói tiếp thì người kế bên đã lẹ miệng:
- Đó là cuộc cách mạng về dân sinh, quốc kế. Phen này người đẹp

được lên ký túc xá ở, sướng nghen! Vậy mà không mời tụi anh đến một ly nước.
Nhành vô nhà lấy ca nước nguội đem ra. Chẳng khách sáo, một người vồ lấy tu ừng ực gần phân nửa rồi chuyền cho người bên cạnh:
- Mấy thằng châu Âu đúng là có bộ óc siêu việt! Chế ra thứ nước gì mà càng uống càng khát, khát lại thèm uống, đến chết vẫn chép miệng thòm thèm! Muốn đô hộ một dân tộc thì trước hết phải làm cho người ta say bét nhè không còn đầu óc tỉnh táo để nghĩ đến thảm cảnh nước mất nhà tan!
Nhành hầu như chẳng nghe thấy những lời bông đùa của người đàn ông có hàm râu mọc mất trật tự, điều cô muốn biết là công việc của họ.
- Đừng nôn nóng người đẹp! Người như em ngồi cạnh , anh uống nước lạnh vẫn cứ say như thường!
Anh thanh niên cầm thước nói:
- Thiệt tình em không biết gì sao? Đây là khu vực bị giải tỏa nằm trong kế hoạch chỉnh trang đô thị của thành phố.
Nhành tiếp tục hỏi dò:
- Tui nghe chuyện này lâu rồi nhưng có thấy gì đâu? Chắc lại như mấy lần trước thôi.
- Không đâu, lần này làm thiệt đó!
- Chừng nào mới giải tỏa vậy các anh?
- Kế hoạch trong năm tới, nhanh hay chậm tùy theo tình hình thực tế. Nhưng em đừng lo, sẽ có đền bù và tái định cư thỏa đáng, nếu không đồng ý có thể khiếu kiện. Chưa bao giờ dân mình sướng như lúc này.
Mấy anh cán bộ nói bá láp một lúc rồi đi qua khu khác. Nhành cảm thấy trong lòng bất an, cứ lo canh cánh. Ngồi được chừng năm phút thì nghe tiếng lục đục phía sau. Tưởng chuột Nhành vừa xuýt vừa chạy vội xuống, thấy Huệ đang dùng đũa bới trong nồi thịt kho:
- Công nhận bà Nhành giỏi thiệt!
- Giỏi gì , mày?

- Nồi thịt đầy nhóc vậy mà bả lựa không còn miếng nạc!
Nhành bật cười, con nhỏ này đúng là có tâm hồn ăn uống!

Như Lục Bình Trôi

Chương 28

Lớp học mấy chục người, toàn là nữ, cô nào cũng xinh xắn như mấy con manơcanh ở các tiệm may. Ngân, Hà ngồi bên nhau ở hàng ghế trên cùng. Giảng viên là người nước ngoài. Tóc nâu. Da trắng. Bộ râu rậm lốm đốm mất trật tự. Ông ta nói tiếng Anh thông qua cô phiên dịch đeo kiếng hai tròng. Trên tấm bảng có dòng chữ bay bướm " *Nghệ thuật cơ bản trong tiếp thị & kinh doanh* ".
Hà chằn cặp môi mỏng lét, nói với Ngân:
- Dụ thiên hạ nốc bia cũng gọi là nghệ thuật ! Chưa bao giờ ngôn ngữ bị méo mó đến vậy, cũng như cái tiệm uốn tóc nhỏ như chuồng heo lại đề là " viện uốn tóc " , có tức cười không chớ? Tớ thà chịu xấu như ma chớ nhứt quyết không đặt chưn vô mấy chỗ lộn xộn đó. Những nhà ngôn ngữ học đâu mất tiêu rồi sao không thấy lên tiếng?
Ngân không tham gia câu chuyện. Hà ngang như cua. Tranh luận mang thêm bịnh tức. Cô, mắt nhìn lên bảng, tay lướt nhanh trên giấy. Ông thầy giảng ra rả khản cả giọng:
- Để thu hút khách hàng ngoài vẻ đẹp, sự thông minh sắc sảo vốn có các bạn cần trang bị thêm một số kiến thức tổng quát về triết học, mỹ học, về tâm lý và những vấn đề tế nhị khác trong giao tiếp. Tôi ví dụ ; một người bán món hàng có chất lượng cao, có tính thẩm mỹ, giá cả dễ chấp nhận nhưng mãi không bán được, trong khi gần đấy bán mặt hàng xấu hơn, chất lượng dĩ nhiên kém hơn nhưng giá cả lại đắt hơn lại bán không kịp. Vậy nguyên nhân là do đâu? Bạn nào xung phong trả lời câu hỏi này?
Hà đứng lên nói:
- Bởi vì bên Bê biết bốc phét hơn ạ!
Cả lớp cười ồ lên như mưa rào. Cô phiên dịch tái mặt chửi lằm bằm trong miệng. Ông thầy cũng cười:
- Đúng vậy! Và bốc phét cũng là một nghệ thuật có bài bản, có lớp

lang đàng hoàng, không phải bạ đâu nói đấy! Cô tên gì?
Hà, Nguyễn Thị Thu Hà, cử nhân hóa hữu cơ!
- Tôi rất thích những người thẳng thắn như cô. Tuy nhiên thẳng tính quá có khi lại làm hư chuyện. Cô ngồi xuống. Bây giờ chúng ta bắt đầu bài đầu tiên...

Như Lục Bình Trôi

Chương 29

Giờ cơm trưa tại Xí nghiệp chỉ diễn ra trong vòng hai mươi phút. Cả trăm con người ngồi chen chúc trong nhà ăn chật ních, ai cũng vội, vội lúc làm việc, vội lúc ăn, vội cả lúc đi vệ sinh. Hiếu ngồi chung bàn với Trang và hai cô khác. Giờ cơm đã sắp hết mà Trang cứ nhơi từng hột rồi chống đũa thở dài. Hiếu lừa miếng xương cá ném xuống gầm bàn, trừng mắt nhìn Trang, giục:
- Sao không ăn mà ngồi ngây ra đó?
- Em không muốn ăn. – Trang lấy đũa giằm giằm chén cơm như như trẻ con vọc cát.
- Không ăn làm sao có sức lao động? Mày định hành xác tới chết chắc?
Trang lắc đầu, không nói gì. Hai cô ngồi bên cạnh đã thanh toán xong suất ăn của mình đang tranh thủ uống mấy ly trà đá. Hiếu nhăn mặt:
- Thấy người ta ăn mà phát ham, còn mày cứ như..
- Kệ em! – Nói rồi, Trang đứng dậy bước ra khỏi bàn. Hiếu tính kéo lại nhưng thấy bà Trần từ xa bước tới nên thôi, không giữ nữa.
- Em ăn có ngon miệng hôn?
Hiếu gật đầu. Bà Trần ngồi xuống, bàn tay lòn dưới gầm bàn rờ đùi gần chỗ kín của Hiếu:
- Nhớ quá!
- Chị!
- Nhằm gì! Ở châu Âu người ta cho sinh hoạt đồng giới một cách công khai, lại còn được phép tổ chức lễ cưới, có giấy kết hôn đàng hoàng chớ không như ở ta. Mấy ông xã hội học chẳng biết làm gì ngoài chuyện chửi bới lên án, cứ ra rả là phi đạo lý , nào là trái với cách sống của người Việt, làm xói mòn những giá trị nhân văn, nghe đầy lỗ tai! Phải chi mấy ổng cũng là dân " xăng pha nhớt " đố cha nào dám ho he.

Hiếu và vội miếng cơm cuối cùng. Bà Trần nói:
- Gấp gáp đi đâu vậy? Ngồi nói chuyện một chút không được sao?
Hiếu ngồi lại.
- Nhớ thứ Năm nhá!
Sực nhớ một chuyện bà Trần nói:
- Có phải tay Tưởng đang ve vãn em?
Hiếu hơi giựt mình, chối leo lẻo:
- Đâu có.
- Tôi nghi lắm. Thiệt là em không có tình ý với hắn?
- Không có mà.
Bà Trần gật đầu hài lòng, cặp môi mím lại:
- Thế là tốt. Nếu hắn giở trò bờm xơm với em, hãy nói cho tôi biết.
- Chị sẽ làm gì?
Bà Trần nói rít qua kẽ răng, nét mặt thật dữ tợn:
- Tôi sẽ cho hắn một bài học thích đáng chớ làm gì. Ở đây ai cũng nói tôi ác nhưng ác tới mức nào thì chưa ai biết.
Hiếu cảm thấy sợ hãi, người cứ run bắn lên. Bà Trần lập tức nhận ra ngay vội trấn an bằng cách lấy tay xoa nhẹ lên lưng Hiếu:
- Hiếu đừng sợ. Tôi ác với tất cả nhưng chừa lại một người, đó là Hiếu. Chỉ khi nào Hiếu phản bội tôi thôi.
Bà Trần ném câu đe dọa rồi bỏ đi ra phía cửa. Hiếu nhìn theo, mặt vẫn còn tái xanh như tàu lá.
oOo
Những con lộ ngoằn ngoèo hẹp té dường như bị nuốt chửng bởi dòng người, xe cộ. Cũng dễ hiểu thôi bởi vì lúc này là giờ tan sở, tan trường…Sau một ngày bị lưu đày trong khối bê tông chật chội, người ta tranh nhau túa xuống lòng đường để chứng minh sự hiện hữu của mình trong thế giới đầy nhọc nhằn, bất trắc. Trái đất vẫn không ngừng quay, thế giới luôn chuyển động và con người là bộ phận hữu cơ không thể tách rời, vì thế cho dù muốn hay không mỗi cá thể cũng phải vận động để chứng minh sự tồn tại của cái Tôi. Phía trước mặt tiền trường mẫu giáo " Vàng Anh " phụ huynh đón con, đậu xe tràn xuống lòng đường gây nên cảnh tắt nghẽn giao thông. Khói xe sặc sụa. Mặc cho những người đi đường sốt ruột, bóp kèn ầm ĩ , người ta vẫn dửng dưng như không có chuyện gì

xảy ra thậm chí có ông còn dựng xe giữa đường, ngồi vắt vẻo với tờ " Tin nhanh thể thao" cứ như đang ngồi trong sân nhà mình. Từ phía cầu đổ về, một chiếc xe tải chở đầy bình ga bị mắc kẹt giữa dòng người xe cộ. Bác tài thò đầu qua cabin quát tháo, đập lên cửa xe rầm rầm nhưng cũng đành bất lực. Chiếc Honda chở Nhành cũng bị kẹt trong đám đông. Lẽ ra cô đi sớm hơn nhưng khi thay đồ mới phát hiện cái áo quá nhăn nên lấy bàn ủi ra ủi. Chẳng dè nó trở chứng không ăn điện, buộc lòng cô phải mượn nhờ hàng xóm. Trong khi ủi điện thoại cứ réo liên tục khiến cô lính quýnh suýt làm cháy cái áo ăn nói. Đã trễ mười phút so với giờ hẹn lại gặp cảnh kẹt xe khiến cô lo sợ phát khóc. Nhành liên tục giục vỗ vai giục bác tài chạy mau mau.
- Cô thấy rồi đó. Bây giờ có hóa thành con kiến cũng qua không lọt. – Bác tài quay mặt cự nự, phả đầy hơi thuốc lá rẻ tiền vào mặt cô.
Nhành bấm di động :
- A lô, xin lỗi anh tui bị kẹt xe không tới liền được. Làm ơn thông cảm.
Giọng đàn ông gay gắt phát ra:
- Thông cảm cho cô rồi ai thông cảm cho tui? Họ tới rồi, ngồi chật cả bàn đây nè.
- Tui sẽ cố thiệt nhanh. Anh cố chịu trận chừng dăm phút nữa.
- Mẹ kiếp! Sự kiên nhẫn của tui đang bị cô thử thách đấy. Mười phút nữa cô không tới, tui cắt hợp đồng!
- A lô, a lô...- Nhành kêu rát cổ họng. Ông khách đã tắt máy.
Trậm trầy trậm trật một lúc rốt cuộc bác tài xe ôm cũng tận dụng được một chỗ vừa đủ để lách qua. Vừa thoát khỏi đám đông, Nhành giục ông ta phóng hết ga với lời hứa sẽ trả thêm tiền. Lời nói của Nhành có tác dụng như thần dược. Bác tài đã chạy bằng tốc độ của tay đua mô tô thể thức nổi tiếng nhứt thế giới – Sumakhơ!
Đến nơi, Nhành trả tiền. Bác tài cười hề hề, dặn cô lần sau có đi nhớ kêu ông ta. Nhành gật đầu bước vô. Thấy cô, ông khách xộc xộc chạy ra gắt ỏm tỏi sặc mùi mắm. Nhành sùng bộ. Tay chưn lóng ngóng. Cơn giận xì hơi, ông khách kéo cô vào chỗ khuất nói

xoen xoét một hơi đến đỗi nước miếng sùi hai bên mép:
- Cô mà đến trễ chừng năm phút là tui bị tụi nó cho nốc ao nằm thẳng cẳng rồi. Mấy cha uống lẹ quá, xoay qua xoay lại vèo hết ba lon. Tui tin tưởng vào lời giới thiệu cô Khánh Ly mới đồng ý hợp tác với cô. Mới lần đầu mà cô đã đưa tui lâm vào cảnh dở sống dở chết như vầy thì làm sao nói đến chuyện làm ăn lâu dài?
Nhành chưa kịp mở miệng, ông khách đã xua tay liên tục:
- Chuyện đó nói sau. Bây giờ gấp lắm. Nghe đây này, cô là thư ký cho tui, nhớ chưa. Tui đang kinh doanh bất động sản. Ông mập mập, đeo kiếng ngồi ở ngoài cùng là sếp sòng, cô phải để ý tới ổng còn mấy tay kia chỉ là theo đóm ăn tàn. Kệ mẹ tụi nó!
Nhành nén cười, gật đầu. Ông ta nói thêm:
- Đây là buổi giao dịch đầu tiên rất quan trọng. Cô phải cận thận từng lời ăn, tiếng nói, tốn kém bao nhiêu không quan trọng, miễn sao cái ông mập mập đó hài lòng là được. Ổng mà vui vẻ thì lạc đà cũng chun qua lỗ kim! Tiếp đãi lôi thôi để ổng giận thì chỉ có nước về quê chăn vịt, cô hiểu tui nói gì không? Thôi vô nhanh lên kẻo mấy ổng nóng ruột.
Nhành hỏi:
- Xin lỗi, tui muốn biết một ít thông tin về ông đó đó để tiện giao tiếp - Nhành liếc mắt về phía ông mập mập đeo kiếng.
- Ờ, suýt nữa tui quên béng! Chả là phó chủ tịch quận, tên Tám Hùng. Cô đừng kêu ổng bằng chú, ổng ghét lắm, cứ anh anh, em em là ổng khoái! Ổng có cái tật nhậu vô rồi thì thích đọc thơ tình lãng mạn. Mẹ kiếp! Cái giọng nhừa nhựa của ổng mà cất lên thúi rùm! Còn tui tên Chiến, thứ Mười, giám đốc Công ty trách nhiệm hữu hạn " Nhà Đẹp " , chuyên kinh doanh bất động sản, nhớ chưa?
Thật ra Mười Chiến chỉ là dạng cò nhà đất cao cấp. Cái Công ty của ông ta nghe có vẻ oai nhưng chỉ có mỗi hai vợ chồng, Mười Chiến lo phần giao dịch, ký kết hợp đồng buôn bán, chạy giấy phép xây dựng...., bà vợ ở nhà vừa nội trợ, trông con, vừa quản lý, sổ sách, giấy tờ, két bạc...Từ khi thành phố có cơn sốt đất đai, những công ty đại loại như thế này mọc nhiều vô kể.
Nhành cảm thấy hồi hộp, chưn hơi run, mặt tái lại. Cũng may nhờ lớp phấn dày che khuất nên không ai nhận thấy. Cô dặn lòng phải

thật bình tỉnh, tự tin. Thành công hay thất bại là lần " xuất quân " này. Nhưng cô không tài nào làm chủ được bản thân, tay chưn lóng ngóng, chào mọi người mà giọng nói cứ rè đi:
- Em xin chào các anh!
- Ồ, người đẹp! – Tất cả nhãn cầu đều đổ dồn về một phía, khiến Nhành càng run.
- Sao đến trễ vậy người đẹp? – Tám Hùng cười khà, nhìn cô bằng ánh mắt của nhà giám định chất lượng sản phẩm:
- Đẹp lắm! Không ngờ lù khù như thằng Mười lại vớ được cô nữ nhân viên hết sẩy! Em về làm thư ký cho anh, anh trả lương gấp đôi!
Nhành thoáng rùng mình, nhoẻn miệng cười sượng. Cần phải có chút men để hỗ trợ tinh thần, nghĩ vậy, Nhành đứng dậy nâng ly ngang mặt:
- Vì lý do kỹ thuật nên em tới trễ xin chịu phạt một ly! Nhưng trước khi uống em xin giới thiệu đôi nét về mình, em tên Nhành là trợ lý của anh Mười đây.
Nhành nhìn sang Mười Chiến đang gục đầu dưới gầm bàn. Nghe nhắc đến tên mình Mười Chiến vội ngẩng lên, cười hùn. Nhành nói:
- Dạ em rất hân hạnh được biết cao danh, quý tánh các anh ạ.
Một chàng trẻ nhất trong đám xoa xoa hai tay vào nhau giới thiệu chi tiết từng người một giống như kê khai lý lịch xin việc làm. Tất nhiên nhân vật đầu tiên là anh Tám rồi mới đến những vị trí thấp hơn, sau chót, anh ta nói về mình:
- Và cuối cùng là tôi. Tôi tên Trãi, Lê Nguyễn Trãi, nếu tôi mang họ Nguyễn thì ông nội của tôi đã đặt tôi là Nguyễn Trãi rồi. Nhưng dù sau họ Lê cũng đã góp phần giải phóng đất nước, đánh đuổi nhà Minh. Và Lê Thánh Tôn là vị vua anh minh, kiệt xuất đã xây dựng nên một đất nước thái bình, thịnh trị. Nếu cụ Nguyễn Trãi là bậc vĩ nhân thì tôi là tiểu nhân, làm cái gì cũng dỡ nhưng chuyện nhậu nhẹt thì không ai bằng! Nào xin mời cạn ly vì ...người đẹp.
Theo kịch bản đã chuẩn bị từ trước, Mười Chiến cầm lon bia rót vào ly tới khi không còn một giọt rồi xô ghế đứng dậy nói lè nhè:
- Tửu lượng của em hơi kém, mong anh Tám và mọi người thông

cảm. Cô Nhành đây sẽ thay em " chiến đấu " với các anh đến khi nào " xuồng chìm tại bến " mới thôi.
Tám Hùng ném cái nhìn đầy ngụ ý về phía Nhành:
- Liễu yếu, đào tơ như em đây có chịu nổi mấy anh hôn?
Ba tiếng " có chịu nổi " Tám Hùng kéo dài cố ý nhấn mạnh theo nghĩa khác. Nhành đỏ mặt, rủa thầm trong bụng, đồ già dê! Rồi làm bộ tảng lờ như không nghe thấy:
- Em uống dở lắm, cố theo tới đâu hay tới đó, mong các anh chiếu cố!
- Dzô, dzô!
Có chất bia xúc tác Nhành cảm thấy tự tin hơn rất nhiều, cô nói năng gãy gọn, trơn tru và lịch sự khiến cánh đàn ông không dám coi thường, hay bỡn cợt quá lời. Mười Chiến uống coca vừa để ý quan sát và tỏ vẻ hài lòng lắm.
Đơn vị được tính bằng lon, bất kể " đô " mạnh hay yếu. Nhành uống rất nhanh, không bị " đắp mô ". Người ngồi đối diện với Tám Hùng uống chậm, bị dồn ba lon cùng một lúc. Tám Hùng đột ngột đứng dậy, nâng ly bia, đề nghị:
- Lần đầu tiên anh uống với một người vừa xinh đẹp vừa chịu chơi như em, để thắt chặt mối quan hệ nồng thắm, anh mời em một lon. Đá bổng đá bỏ nghen.
Nhành không hiểu từ " đá bổng đá bỏ " là gì, đành đưa mắt nhìn Mười Chiến cầu cứu, hiểu ý, anh ta kề vào tai cô nói nhỏ và tỏ vẻ ngạc nhiên:
- Cô làm nghề này bao lâu rồi mà không hiểu hả? Dân nhậu ai cũng biết " đá bổng đá bỏ " có nghĩa là không tính lon tiêu chuẩn, rõ chưa.
Người ngồi bên cạnh Tám Hùng lấy ra hai lon đặt cộp lên bàn. Nhành khui bốp một cái rồi tu một hơi hết sạch. Tám Hùng vừa uống, vừa vuốt ngực cho bia chạy xuống cổ họng, phải đến hơi thứ ba mới giải quyết xong lon bia:
- Em uống cứ như rồng uống nước! Anh xin bái phục.
Đoạn, ông ta nói nhỏ với người bên cạnh:
- Con nhỏ này uống dữ quá, anh em mình chắc theo không lại, mày đá nó một cái cho tao!

Anh này liền đứng lên, nói:
- Bây giờ tới phiên tui, tui cũng xin mạn phép mời cô Nhành một lon.
Nhành nói:
- Cho phép em từ chối, nếu mỗi người mời một lon thì em không thể nào đủ sức ngồi với các anh cho đến cuối, mong anh thông cảm.
Nhành thấy ách bụng, mắt bắt đầu hoa đi, cứ ngồi uống như vầy thế nào cũng gục tại chỗ. Cạn hết phần bia trong ly, cô xin phép đi vô nhà vệ sinh để móc họng cho ói ra. Khi trở ra cô thấy mười phần đã giảm đi ba, bốn.
Lại tiếp tục uống. Những gã đàn ông mặt đỏ bừng như gà nòi, phát ra tiếng đươc tiếng mất, ngôn ngữ lịch sự được thay bằng thứ tiếng chợ búa kèm theo những tràng cười hô hố trong không gian đặc sệt khói thuốc lá và mùi cồn.
- Thật vinh dự cho em được ngồi với các anh, nhứt là anh Tám! Mong rằng mối quan hệ sẽ được diễn ra suôn sẻ, thuận lợi. Anh Mười giám đốc rất cần sự giúp đỡ ở phía các anh.
- Được thôi! – Tám Hùng khua chưn , múa tay nhặng xị:- Nó chơi đẹp thì bọn anh đây cũng biết điều lại.
Đoạn ông ta quay sang Mười Chiến:
- Cái vụ đó đó. Tám giờ sáng mai chú tới văn phòng ủy ban gặp tôi, đừng để tôi phải chờ lâu.
Mười Chiến mừng rỡ ra mặt, hai tay nắm lấy cổ tay ông phó chủ thịch lắc nhẹ, nói kính cẩn:
- Dạ trăm sự nhờ anh, em không bao giờ dám quên ơn.
- Thế là tốt! Kêu thêm mồi đi.
Mười Chiến xăng xái kêu mồi. Ông phó chủ tịch bắt đầu nổi máu thi sĩ, nhìn Nhành nói:
- Em có đọc Kiều của Nguyễn Du chưa?
- Đã!
Vậy anh đố em, trong " Đoạn trường tân thanh " cụ Nguyễn tả cảnh nàng Kiều đi tè ở đoạn nào?
Cả bọn cùng cười ồ lên, ra sức tán dương " phát hiện " của thủ trưởng có thể ví như việc khám phá ra hành tinh mới trong dãy

ngân hà. Nhành hoàn toàn lúng túng trước câu hỏi dung tục của người lãnh đạo cấp quận. Hèn hạ, bỉ ổi đến thế là cùng, cô rủa thầm.
- Bí rồi hả? – Tám Hùng nhếch mép cười đắc thắng.
Câu đố cắc cớ của Tám Hùng đối với cô không khó. Hồi còn học đại học đám sinh viên phá phách như quỷ đã từng đem chuyện này ra đố nhau, nhưng chuyện ấy chỉ diễn ra trong bè bạn thân thiết đồng vai phải lứa, đàng này....
- Bí thì chịu phạt một lon! – Trải hấp háy đôi mắt trêu ghẹo:- Thủ trưởng của anh một khi đã " xuất chiêu " thì ông trời cũng ngậm bồ hòn!
Không trả lời cũng dở mà trả lời thì càng dở hơn. Trong hai cái dỡ Nhành quyết định chọn cái dỡ ít hơn, cô nói:
- Em chịu thua và xin chịu phạt một lon!
Tám Hùng sửa lại tư thế, nghía về phía Nhành bằng cái nhìn lả lướt. Đám bộ sậu được dịp xun xoe:
- Thủ trưởng đọc chầm chậm thôi để em ghi vô giấy mang về làm quà cho con vợ em! Nhứt định nó mừng còn hơn trúng số!
- Thủ trưởng mà trổ tài thi phú thì đại thi hào Puskin cũng phải gọi bằng cụ!
- Em đã đọc " Đoạn trường tân thanh " thuộc lào như cháo vậy mà có thấy đoạn nào tả nàng Kiều làm chuyện ấy đâu. Thủ trưởng đúng là một phát hiện lớn trong nền thi ca đương đại!
- Im coi! Tụi bây cứ láp dáp hoài làm sao thủ trưởng xuất ngôn cho được.
Cả bọn lập tức nín khe. Sự im lặng giả tạo ngột ngạt quanh bàn nhậu. Chờ cho Nhành cạn lon bia, Tám Hùng bắt đầu tằng hắng lấy giọng. Chưa kịp lên tiếng thì bất ngờ một người trong bọn ngứa cổ ho ran mấy cái, bắt gặp ánh mắt khó chịu của người kế bên, anh này lập tức lấy tay bụm miệng. Ông phó chủ tịch đảo mắt dòm mọi người rồi cất giọng chèm nhẹp :
- Đó là đoạn " *Sè sè nắm đất bên đàng/ Dàu dàu ngọn cỏ nửa vàng nửa xanh*! ". Tao nói có đúng hôn, tụi bây?
Đám đông nhao nhao lên:
- Ủa, nghĩa là sao? Tụi em bù trớt!

- Thằng này tối dạ bỏ mẹ! Nàng Kiều đi tè nên mới phát ra tiếng " sè sè ". Và nước tiểu làm cho ngọn cỏ nửa vàng nửa xanh!
- Tuyệt! Tuyệt vời! Em không ngờ cụ Nguyễn của chúng ta sâu sắc và thâm thúy đến vậy, chỉ có những người lào thông kim cổ như thủ trưởng đây mới có thể hiểu được. Thằng em hoàn toàn tâm phục, khẩu phục và xin được kính anh một ly!
- Một trăm phần trăm nghen! Dzô!

Như Lục Bình Trôi

Chương 30

Họ gặp nhau tại quán cà phê vắng khách, không ồn ào âm nhạc hay đèn màu nhấp nháy. Khách là người đàn ông dáng vẻ gai góc, phong trần có gương mặt rám nắng. Hàm râu không cạo đâm ngang tua tủa. Đúng bảy giờ người đàn ông ấy xuất hiện trên chiếc Cub đời 81 kim vàng giọt lệ, tróc sơn lỗ chỗ. Nhìn vô phía trong thấy duy nhứt cô gái trẻ đang ngồi cong lưng trên chiếc ghế mây rách te tua, Khách tắt máy, xuống xe và ngồi bên cạnh:
- Có phải cô là Trang không?
- Dạ phải. Vậy anh là....- Trang không biết tên khách nên lúng túng trong xưng hô đành kéo dài những dấu chấm lửng.
Khách gật đầu:
- Đúng vậy, tui là người mà cô Yến đã hẹn tới đây gặp cô.
- Ủa chị Yến không tới hả anh?
Khách gật đầu, móc gói Du Lịch bẹp dí, lấy ra điếu cong vòng châm lửa hút, mắt ngó dáo dác kiếm người phục vụ quán, không thấy ai khách kêu lớn lên:
- Chủ quán ơi, làm ơn cho thứ gì giải khát!
Bà chủ quán đang mải mê theo dõi bộ phim tình cảm nhiều tập của Hàn Quốc trên tivi, đang hồi gay cấn nên khách phải kêu đến lần thứ ba, bà ta mới miễn cưỡng nhấc mông ra khỏi cái võng toòng teng.
- Uống gì? – Bà chủ nói cộc lốc.
- Cà phê đá!
Bà ta xê dịch ánh mắt về phía Trang và cũng câu hỏi đó.
- Chanh nóng ạ.
Chờ bà chủ bê thức uống ra. Khách nhấp vài ngụm mới bắt đầu vào việc chính. Đầu tiên khách giới thiệu tên mình:
- Tui tên Vụ, Nguyễn Thụy Vụ. Cô nhớ tên lót là " Thụy " chớ không phải " Thị " nghe. Hồi đi bộ đội bên tài chánh cứ lộn là "

thị " tưởng tui là chị em nên cấp thêm tiền bông băng mỗi tháng! Nói xong, Khách cười ha hả, tự ban thưởng cho mình ngụm cà phê đặc sánh.
Trang cũng cười lấy lòng khách . Khách vừa uống vừa kín đáo nhìn cô bằng cặp mắt của người từng trải rồi nói lòng vòng đến sốt ruột:
- Nể cô Yến lắm tui mới đến đây gặp cô. Mấy thằng thúi miệng nói tui làm cái việc thất nhân ác đức! Mẹ kiếp, trâu buộc ghét trâu ăn, đời nào cũng có.
Trang nhấp nhỏm không yên. Khách im lặng có ý làm reo chờ vài câu năn nỉ. Lại lấy thuốc ra hút. Lần này cái hộp quẹt cứ xẹt những tia lửa mà không chịu cháy, cáu tiết Khách liệng mạnh nó ra đường. Cái hộp quẹt hết ga chun luôn xuống miệng cống:
- Bà chủ làm ơn cho mượn cái mồi thuốc!
Chủ quán nói lằm bằm có vẻ khó chịu, cầm cái hộp quẹt vụt ra, Khách chộp lấy, châm thuốc hút.
Trang không hiểu ý Khách nên cứ ngồi yên không nói. Khách buộc lòng phải lên tiếng:
- Tui coi cô như em út trong nhà nên mới .. – Đoạn khách nhìn xoáy vào mắt cô, hỏi một câu giật mình:
- Cô còn trinh hôn?
Trang rùng mình, mặt đỏ bừng như người say rượu, miệng lắp bắp:
- Sao anh lại hỏi vậy?
Khách tặc lưỡi như tắc kè. Mái tóc rối bù cúi xuống khét mùi nắng:
- Tiện miệng thì hỏi vậy thôi. Chuyện này cũng quan trọng lắm, à nghen! Có nhiều cha cứ đòi hỏi phải còn trinh mới chịu ký hợp đồng. Mẹ nó! Mấy chả vừa muốn có con vừa muốn xơi trái chín cây! Còn trinh thì mọi việc thuận lợi hơn, giá cả cao hơn.
Trang thấy tởm lợm, muốn chạy khỏi nơi đây nhưng cô không đủ sức làm chuyện đó. Ngồi im một lúc, cô nói khẽ vừa đủ nghe:
- Em chưa có người yêu!
Khách hớn hở ra mặt:
- Vậy thì tốt. Cô có gương mặt đẹp, trẻ trung chỉ có điều hơi thiếu thước tấc. Thiệt uổng.
Trang nói:

- Em cao một thước năm mươi bảy, đâu thấp lắm, anh?
Khách gật đầu công nhận:
- Chiều cao như vậy là tương đối so với người Việt Nam, nhưng người ta lại muốn con mình sau này có cặp giò dài như người mẫu, giống như cái cô Cindy gì gì đó ở bên Mỹ! Có tiền, họ tha hồ yêu sách đủ điều.
Trang lo lắng, nhìn Vụ nói:
- Như em có được không anh?
Vụ ra chiều suy nghĩ rất hung rồi thở hắt ra một cái làm như vừa quyết định một vấn đề vô cùng khó khăn:
- Thôi được, tui sẽ lo chuyện này, có thể là hơi thấp một chút.
Vụ lôi từ túi áo ra cuốn sổ tay, chữ ngoằn ngoèo như cua bò rồi nói:
- Như vầy nghen, về giá cả có thể dao động từ ba chục đến bốn chục triệu…
Vừa thoạt nghe, Trang giựt mình thốt lên:
- Ba đến bốn chục triệu ư!
Số tiền quá lớn, đến nằm mơ cô cũng không dám nghĩ tới.
Vụ không hiểu ý Trang, cứ nghĩ cô chê ít nên nói bằng giọng gay gắt:
- Như vậy là nhiều rồi, có người chỉ nhận có hơn hai chục triệu. Cô ăn tiền là nhờ nút ruồi trên mép phải đó.
Rồi Vụ nói tiếp:
- Ba chục là khi sanh con gái, bốn chục sanh con trai, cô hiểu chưa?
- Dạ. – Giọng Trang khấp khởi.
- Vậy thì, nếu sanh con trai cô sẽ nghiễm nhiên có thêm mười triệu. Cái này là do Trời cho chớ không ai có thể quyết định được. Mấy tay bác sĩ phụ khoa láo toét một tấc đến trời nói có thể sanh con theo ý muốn căn cứ vào chu kỳ kinh nguyệt. Trật lất!
- Theo em nghĩ trai hay gái cũng đều như nhau, tại sao có sự chênh lệch lớn như vậy, hả anh?
Vụ thoáng thất vọng về sự chậm hiểu của Trang:
- Cô khờ quá! Con trai để có người nối dõi tông đường, giỗ quải nó đốt cho cây nhang, đến khi chết nó bưng hũ tro đi đầu. Còn con

gái nuôi cho mập thây rồi về nhà chồng, coi như nuôi giùm thiên hạ! Vậy mà không hiểu.
Trang gật đầu. Thầm nghĩ, thân phận đàn bà lúc nào cũng bị rẻ rúng coi thường.
- Nhưng cô đừng vội mừng! Người ta không đưa tiền một cục cho cô đâu. Biết đâu cô ẵm gọn rồi dông mất. Mấy thằng nhà giàu là mấy thằng khôn, khôn từ trong trứng khôn ra! Nếu không như thế thì làm sao nó giàu hơn mình? Tui nói có đúng hôn, cô Trang?
Trang im lặng, cảm thấy sốt ruột trước kiểu nói chuyện cà kê dê ngỗng của Vụ.
Vụ tằng hắng mấy cái và nói tiếp:
- Trước hết, phía bên mướn sẽ đến coi giò, coi cẳng đàng hoàng, được, thì họ giao trước mười lăm triệu tiền cọc. Bên đẻ mướn sẽ làm tờ giấy nợ, có chữ ký hai bên và người làm chứng. Tờ giấy này chỉ được xé bỏ khi kết thúc hợp đồng. Sau đó bên thuê sẽ đưa cô đến khách sạn sinh hoạt như vợ chồng đến khi cấn thai thì chấm dứt chuyện ăn nằm.
- Vậy chi phí trong thời gian mang thai và sinh đẻ là do ai chịu, hả anh?
- Đừng nôn nóng! Tất nhiên là do phía thuê chịu tất tật; từ viên thuốc dưỡng thai cho đến miếng tả lót, nói tóm lại, cô chỉ có mỗi nhiệm vụ lên giường và đẻ!
Vụ ngừng nói cười hềnh hệch:
- Tui làm nghề chạy xe ôm, mỗi ngày kiếm được vài chục là mừng chết mẹ chết cha! Làm thân con gái sướng thiệt nằm ngửa cũng có tiền triệu!
Sượng trân, Trang cúi mặt nhìn xuống đất. Vụ biết mình lỡ lời đành chữa cháy bằng cách vặn lưng mấy cái, xương cốt kêu răng rắc:
- Tui nói giỡn, cô đừng bận tâm. Trừ mấy ông cán bộ sâu dân, mọt nước kiếm tiền dễ dàng như lấy đồ trong túi, còn dân nghèo như chúng ta kiếm tiền phải đổ mồ hôi, sôi nước mắt.
Trang hỏi bằng giọng e dè:
- Nếu thỏa thuận được thì bao lâu sẽ...
Vụ đáp:

- Cũng lẹ thôi. Bây giờ trễ rồi, sáng mai tui sẽ đưa khách tới coi mặt, nếu được thì tiến hành liền để lâu nó nguội.
- Mau vậy hả anh?
- Chớ sao – Vụ trợn mắt nhìn Trang nói: - Cô cần tiền, người ta cần con. Cả hai đều đang khát lâu lắc làm gì.
Đoạn vụ lật lật cuốn sổ, lấy viết đánh dấu chéo vào mấy địa chỉ:
- Cô coi nè! Trong cuốn sổ " phong thần " này có đủ loại người từ văn sĩ trí thức cho đến tên đâm thuê chém mướn! Tuy khác nhau về giai cấp, địa vị xã hội nhưng họ có một điểm chung là rất giàu và trục trặc về đường con cái. Nói thiệt với cô, nếu có tiền rủng rỉnh tui sẽ không như họ mà ăn chơi, đập phá cho sướng cái thân để khi nhắm mắt xuôi tay không phải thòm thèm nuối tiếc. Con cái làm gì cho cực thân. Nuôi chúng vất vả, nhọc nhằn không sao kể xiết để rồi lớn lên chúng đi theo tiếng gọi ái tình chẳng thèm đếm xỉa đến công ơn sinh thành, dưỡng dục. Cha mẹ nuôi con biển hồ lai láng, con nuôi cha mẹ tính tháng, tính ngày, bạc bẽo lắm cô ơi.
Vụ nói bô bô nước miếng văng tùm lum:
- Thấy cô là người hiền lành dễ thương, tui sẽ giới thiệu cho cô một chỗ đàng hoàng, tử tế. Tuy là chồng hờ vợ tạm nhưng gặp người tốt bụng, có đạo đức dù sao vẫn yên tâm hơn, đúng hôn cô Trang?
- Dạ – Trang gật đầu:- Trăm sự nhờ anh giúp đỡ em chẳng dám quên ơn.
- Tui sẽ giới thiệu cho cô gia đình này, ông chồng là tiến sĩ khoa học khoa hiếc gì đó, còn bà vợ là cán bộ ủy ban quận đã về hưu non. Cô vừa ý không?
- Sao cũng được ạ!
Vụ hỏi:
- Cô ở một mình hả?
- Dạ không, em ở chung với bốn chị nữa.
- Chà hơi găng à! Chuyện này có thể giấu kín với người ngoài chớ không giấu được người trong nhà. Trước hết cô phải đả thông tư tưởng cho họ hiểu mà thông cảm hoàn cảnh của mình. Họ mà làm rùm beng thì mệt lắm.
- Dạ em hiểu.

- Cô xác định được như vậy là tốt! Để tui liên lạc với ông tiến sĩ , coi sao.
Vụ móc điện thoại di động bấm bấm, nói sang sảng :
- A lô, anh Khả đó hả? Tui đây, Vụ đây. Anh mau quên quá! Vụ nào nữa? Vụ chạy Honda ôm đó, nhớ hôn? À nhớ rồi hả? Chuyện anh nhờ tui đã lo xong rồi đó. Một cô đầy đủ tiêu chuẩn như anh yêu cầu, gương mặt đẹp như Đức mẹ đồng trinh, gợi cảm, rất nữ tính và còn " zin" trăm phần trăm! Chừng nào anh tới? Sáng mai hả? Ừ, ừ được rồi. Vậy mai tui chờ anh ở chỗ cũ nghen. Chào.
Vụ tắt máy, cho vô túi quần, nhìn Trang nói tự đắc:
- Xong rồi. Sáng mai vợ chồng ổng bả tới coi mặt, cô nhớ có mặt ở nhà đừng te rẹt đâu đâu mà lỡ chuyện.
Không ngờ công việc lại diễn ra quá suôn sẻ ngoài sức tưởng tượng. Thấy Vụ ngồi im, Trang nhón người định ra về thì Vụ ra hiệu cho cô ngồi lại và nói một hơi:
- Đợi đã! Còn chuyện của tui nữa chi? Tức nhiên tui không thể nào làm từ thiện trong khi bụng đang đói. Anh em ra anh em còn tiền bạc phải ra tiền bạc, có phải hôn cô Trang?
- Dạ.
- Vậy thì tui nói thẳng ra như vầy. Tiền môi giới là hai triệu đồng. Đừng giựt mình, nhìn tui như vậy? Cô cứ yên tâm. Tui chỉ nhận tiền khi hợp đồng kết thúc, nếu cô có lòng hảo tâm, cho thêm thì tui cũng không nỡ lòng nào từ chối.
Trang kêu tính tiền nước rồi ra về, đầu óc hoang mang, lo sợ như người phạm tội. Về đến nhà, cô thấy phần cơm của mình đặt ở góc nhà đậy bằng tờ báo cũ. Trong nhà lúc nào cũng rất nhiều báo. Nhưng toàn là báo cũ phát hành từ đời nảo đời nào, mua lại của mấy người bán ve chai . Một ký lô báo cũ chỉ có ba ngàn, đọc chết thôi! Một con thằn lằn tha hột cơm nguội bò trên vách, tuyệt nhiên không có ai ở dưới nhà. Chắc là mọi người dồn trên gác, Trang nghĩ thầm. Bụng đói, nhưng miệng chẳng muốn ăn. Trang ngồi xuống, nghĩ ngợi lung tung. Nhà bên cạnh, anh Hai cạo heo đang hát ư ử mấy câu giọng cổ không đầu không cuối. Người dân ở Bến Đình không hề biết tên thiệt của Hai cạo heo là gì. Thậm chí anh còn mày mạy tên trong giấy khai sanh của mình. Hồi trẻ anh từng

làm nghề cạo lông ở công xi heo nên người ta gán luôn cái nghiệp thành tên gọi. Hai cạo heo chỉ làm nghề cạo lông chưa đầy sáu tháng nhưng chết tên luôn tới già. Bình thường anh Hai ít nói, hơi nhu nhược, con chó chạy ngang nói là mèo anh cũng không thèm cãi. Vậy mà có chút men vô người, anh bỗng hóa thành người khác, nói liên tục không để miệng kéo da non! Những tuồng cải lương từ đời nảo đời nào, anh lôi ra tra tấn mọi người bằng cái giọng kéo nhựa ồm ồm :- *Có ai mua sầu riêng/ Có ai mua sầu riêng/Hãy dừng chưn trước quán em/ Em đây bán trái sầu riêng/ Em không bán luôn tình duyên.*" Hay là :- *Hỡi viễn khách ra đi khi bình minh chưa ló dạng....Hãy vào đây uống cạn mấy chung trà..Có phải anh ra đi vì nợ nước san hà?* " Tiếng chị Hai cằn nhằn:- Ông có đậy cái " thùng rác " lại không? Cứ rên rỉ điếc cả đít! Dậy tắm rửa, ăn cơm để con này còn dọn dẹp. Hai cạo heo sừng sộ:- Cái giọng ca oanh vàng thỏ thẻ của tao mà mày dám kêu là thùng rác hả, con quỷ cái? Tao phải đập cho mày tắt đài luôn. Tiếng chị Hai tru tréo :- Có giỏi thì đánh tao đi? Học ba cái quần què máu đẻ rồi về nhà hành hạ vợ con! Tiếng Hai cạo heo gầm lên như cọp rống:- A, mày dám nói tao ăn mấy thứ dơ bẩn đó hả! Coi nè! Tiếp theo là tiếng đấm đá thùi thụi, tiếng chén dĩa rơi xủng xẻng trộn lẫn cùng tiếng la bài hãi của chi Hai :- Bớ người ta! Vô đây mà coi, thằng Hai cạo heo uống rượu xỉn về nhà quậy đây nè! Tao nói trước thằng nào, con nào rủ rê chồng tao nhậu nhẹt tao chửi cha mắng mẹ nó! Người ta uống rượu nên nhà, nên cửa, còn chồng tao uống rượu tan cửa, nát nhà! Tụi bây mắt đui hay sao mà không thấy? Đồ vô lương tâm!

Lát sau, chị Hai đầu tóc rối nùi, chạy ra sân vừa chửi bới vừa vỗ háng bạch bạch. Anh Hai xách cây củi chạy ra:

- Con quỷ cái có ngon thì đứng lại.

Chị Hai chạy ra đầu hẻm vừa ngoáy cổ lại dòm chừng, thấy anh chồng không rượt theo bèn dừng lại, quay mặt ra hẻm, tiếp tục chửi:

- Đồ mất dạy! Tụi bây sáng mắt ra chưa? Biết thằng chả có tật xấu mà cứ rủ rê.

Hai cạo heo đánh chị, chị không chửi chồng mà cứ nhè mấy người

hàng xóm cùng nhậu nhẹt ra mà chửi, chiêu độc này đáng được đưa vô " Tôn Tử binh pháp " . Hai cạo heo tuy đã say rượu nhưng vẫn còn lý trí, biết mắc cỡ với bà con lối xóm. Bị vợ cho đội quần giận quá, phang cây củi. Chị Hai tránh được, lại chửi. Thấy mòi không làm được gì bèn trở vô đập phá đồ đạc. Chị Hai càng chửi dữ hơn, chửi có vần điệu, bài bản hẳn hoi nghe như hát! Mấy người nhiều chuyện trong xóm túa ra coi đông như kiến vừa bình phẩm vừa cười ngặt ngoẻo.

Lát sau có hai người đàn ông cởi trần, mặc quần xà lỏn khệnh khạng bước tới, chỉ nhìn sơ qua cũng biết họ đã nốc rượu bí tỉ. Một người ốm nhom như bộ xương cách trí. Trên ngực có xăm hình cái quan tài và cây đèn cầy. Phía dưới có ghi hàng chữ " *Khi ra đi không người đưa tiễn/ Lúc trở về năm bảy người khiêng*." người đó là Tư Tốt. Nhìn dáng vẻ bụi bặm của Tư Tốt, nhiều người cứ đinh ninh anh là người dữ tợn, chớ thật ra anh hiền khô chỉ có cái tội là hay thích đàn đúm nhậu nhẹt với bạn bè. Hình xăm trên ngực là hậu quả mấy tháng đi thủy quân lục chiến hồi trước giải phóng, thấy bạn bè xăm anh cũng bắt chước cho vui!

- Tui nói trước nghen. Chồng bà bậy thì bà cứ chửi chớ đừng quơ đũa cả nắm là tui không chịu.

- Tui chửi anh hồi nào? Chửi mấy thằng rủ rê!

- Ai rủ rê chồng bà? Thấy chả tui sợ muốn chết. Chỗ người ta đang nhậu, chả xông đại vô tự nhiên như ruồi, chẳng lẽ tụi tui lại đuổi.

Chị Hai đuối lý, mắt cứ trợn trừng rồi cãi cố:

- Ờ, cứ thằng cha nào nhậu chung với ổng là tui chửi đó, có sao hôn? – Chị Hai đứng chống nạnh, mặt nghênh nghênh thách thức.

Vợ Tư Tốt từ hẻm bên cạnh hùng hổ chạy ra, áo vạt cao vạt thấp. Trên bộ ngực đồ sộ rịn ra mấy giọt sữa trắng đục:

- Ông về đi, hơi sức đâu đôi co với hạng người không biết điều!

Vừa nói vợ Tư Tốt đẩy chồng về nhà, vừa ngoáy cổ lại nhìn chị Hai chòng chọc như muốn ăn tươi nuốt sống:

- Đáng đời ông lắm! Vừa tốn tiền bao đãi thiên hạ vừa nghe chửi đầy cái lỗ tai. Tao nhịn dữ lắm rồi đó. Đứa nào mà hó hé, tao đánh thấy mẹ!

- Mày đòi đánh ai, hả? Đồ ba ngoe!

Thế là xảy ra cuộc đấu võ miệng giữa hai người đàn bà. Vợ Tư Tốt vốn là dân chợ búa tỏ vẻ lấn lướt hơn. Không biết " cuộc chiến " bao giờ mới kết thúc nếu không có sự can thiệp của ông tổ trưởng dân phố và anh cảnh sát khu vực.
Mọi người ai về nhà nấy, thầm tiếc rẻ không được chứng kiến tiếp những pha ngoạn mục! Lúc này Hai cạo đã leo lên giường nằm. Chị Hai thu dọn đồ đạc rồi giục bọn trẻ đi ngủ.
Trang dẹp mâm cơm xuống bếp. Trên gác vang lên tiếng cười rân rân của Huệ. Trong nhà Huệ là người lớn tiếng hơn ai hết, nói lớn, cười lớn, thậm chí khóc cũng lớn.
- Chị Hiếu nè, nếu có một người đàn ông bỗng nhiên ôm hôn chị. Chị xử trí làm sao?
- Tất nhiên tao sẽ cho thằng chả một cái tán nảy đom đóm!
Huệ cười rúc rích:
- Em cũng sẽ làm như chị, nhưng nếu thằng chả đẹp trai cỡ Lưu Đức Hòa thì em sẽ hôn trả lại, tội gì! Chị nói thiệt đi, từ trước đến giờ có ai hôn chị chưa?
- Chưa! Mà có đó. Hồi còn ở dưới quê sinh hoạt chi đoàn thanh niên, tay phó bí thư cứ nhìn tao chòng chọc ..
Huệ cắt lời:
- Mà ổng có đẹp trai cỡ như ông Hoạt nhà em hôn?
Tiếng Hiếu cười khanh khách:
- Thằng Hoạt mà đẹp nỗi gì? Tướng tá xù xì, mặt thì rỗ chằng rỗ chịt cứ như té thùng đinh! Mày mê nó ở điểm gì tao không biết? Tao thì còn lâu nhá!
- Chị nói! Đàn ông phải xù xì gân guốc mới ra dáng chớ. Rỗ đâu mà rỗ? Có mấy nốt mà cũng gọi là rỗ sao?
Hiếu kể tiếp:
- Thằng chả cứ nhìn tao chòng chọc. Khốn nạn ở chỗ hắn không nhìn mặt mình mà cứ dán lên ngực!
- Tất nhiên! Sức mạnh của đàn bà là ở bộ ngực, cũng giống như đàn ông là ở bắp tay. Ông Hoạt của em bắp tay cuồn cuộn như lực sĩ nhá!
Hiếu bực mình nói:
- Mày dẹp thằng Hoạt qua một bên có được hôn? Muốn nghe tao

kể tiếp hay thôi?
Huệ im lặng. Hiếu tiếp tục kể:
- Lúc đó mắc cỡ quá, tao cúi xuống thì hỡi ơi, thì ra một cái nút áo ngực bị bật ra!
- Sớn sác cho chết! Tay phó bí thư được một bữa rửa mắt đã đời!
Rồi sao nữa?
Từ bữa đó ổng tò tò theo tao như cái đuôi. Mình vừa ghét lại vừa thấy thích, mới kỳ! Cứ thế được vài tháng, tao làm gan đá lông nheo lại với chả.
Đang hồi gay cấn Huệ ngồi xích vào người Hiếu, mắt tròn xoe không chớp.
- Mối tình câm diễn ra bằng ánh mắt được vài tháng nữa. Tao cũng hơi ngạc nhiên, trước đám đông ổng nói liền hai giờ đồng hồ không vấp một chữ, vậy mà trước mặt mình thì ổng lại run!
- Chẳng bù cho ông Hoạt của em. Lần đầu gặp nhau là ổng cứ sấn sổ miệng bằng tay, tay bằng miệng, em không cách gì chống đỡ nổi.
- Con nhỏ này lại nhảy vô họng tao nữa rồi!
- Xin lỗi! Xin lỗi!
- Một bữa sinh hoạt chi đoàn xong, tao đi tắt đường ruộng về nhà, khi đi ngang qua bụi tre bất ngờ một bóng đen dềnh dàng xông ra, ôm chặt tao!
Kể đến đây Hiếu ngừng lại đỏ mặt:
- Tao hoảng hồn định kêu cứu thì người đó bỗng hôn lên môi tao tới tấp như mưa, không thể nào thốt được nên lời.
- Sướng thấy mồ, làm bộ hoài!
Vừa hôn người đó vừa nói hổn hển :
- Anh yêu em! Hãy làm vợ anh.
Tao dùng hết sức bình sinh tuổi mười tám xô một cái thiệt mạnh khiến người đó té nhào xuống ruộng, lúc đó tao mới nhận ra là ông phó bí thư! Trong khi ổng còn đang lội bì bõm dưới sình thì tao chạy một mạch về nhà không kịp thở.
Kể đến đây ánh mắt của Hiếu vừa mơ màng vừa nuối tiếc:
- Mấy ngày sau đó tao không dám bước ra khỏi nhà và đúng một tháng sau tao lên thành phố!

- Ủa sao kỳ vậy? Chị có thích người ta hôn?
- Vừa thương vừa ghét lại vừa sợ! Nếu ổng tế nhị hơn, khéo léo hơn thì mọi việc đã khác đi rồi.
- Bây giờ ổng sao rồi, hả chị?
Hiếu thở dài:
- Ổng hiện là bí thư đảng ủy xã, là người chồng mẫu mực với hai đứa con.
Huệ chép miệng:
- Tiếc quá! Một phần cũng lỗi tại chị, hạnh phúc trên tay lại để vuột mất. Con người ta đâu có ai toàn diện. Nếu là em, em sẽ giữ chặt ổng lại cho dù ông trời có đánh cái rầm em cũng nhứt quyết không chịu buông.
Trang bước lên nhà trước, tắt đèn, một mình ngồi trong bóng tối. Cô nhớ đến Thật quay cuồng, nhớ đến gương mặt thảng thốt của anh khi nghe cô nói lời chia tay. Anh cứ nhắc đi nhắc lại chuyện gì đã xảy ra với em. Anh Thật ơi, thậm chí trong lúc này đây đang nghĩ về anh, em cũng không tin đó là sự thật. Mọi việc diễn ra quá nhanh, nhanh đến nỗi em cứ nghĩ chỉ là một giấc mơ qua. Phải, giá chi đó chỉ là cơn ác mộng, tỉnh dậy người ta sẽ quên hết và chúng ta lại vui vẻ như xưa. Trời ơi, tại sao ông lại đối xử bất công với chúng con như vậy?
Đã chín giờ tối. Từ nhà bên cạnh vọng sang tiếng tiếng ho húng hắng của anh Hai cạo heo. Tiếng sột soạt quần áo. Tiếng bà vợ gay gắt:
- Cút! Say cho đã bây giờ tính làm tình làm tội người ta!
- Cho tao nựng một cái!
- Xuống! nặng quá. Sao không giỏi lấy củi rượt tao nữa đi?
- Thôi mà, ai biểu nói trây!
- Hứ!
Im lặng, chỉ còn tiếng rên khe khẽ, tiếng da thịt vỗ vào nhau...
Trang đưa hai tay ôm chặt hai bên thái dương, nước mắt chảy ròng ròng. Vợ chồng Hai cạo heo suốt ngày cãi lộn như chó với mèo, vậy mà sòn sòn sanh con năm một. Cái hạnh phúc của những kẻ khốn cùng, thất học không giống như những người có chữ, có tiền, đối với họ như thế là tốt lắm, đầy đủ lắm, mãn nguyện lắm, chẳng

cần đòi hỏi gì hơn nữa. Ừ, thì cứ việc đánh lộn, chửi lộn như ăn cơm bữa và làm tình mỗi đêm. Dù sao họ vẫn là những người hạnh phúc vì được sống trọn vẹn với người mình yêu. Cô thầm ước ao được hạnh phúc như họ, thứ hạnh phúc mà trước kia đã bao lần cô khinh bỉ và nhổ toẹt vào nó.
- Trời đất, sao đèn đuốc tối thui vậy? – Nhành té chúi nhủi xuống đất, chạm vào người Trang, cô lần tay từ thấp lên cao, rờ lên gương mặt nhòe nước của Trang, rồi thốt lên bằng giọng lè nhè:
- Con Trang phải hôn? Đúng là mày rồi! Sao lại khóc hả em? Đời vui lắm có gì đâu mà buồn? Há...há. Mày có biết bữa nay chị mày kiếm đươc bao nhiêu hôn? – Phải đến lần thứ ba Nhành mới thò tay được vô túi quần, móc ra cọc tiền ném mạnh xuống đất :- Gần năm trăm ngàn! Số tiền bằng hai mươi ngày " cày " xấp mặt ở Xí nghiệp! Há..há chị mày giàu to đến nơi rồi...
Nhành nằm vật vã, luôn miệng lảm nhảm, phun nước miếng khắp nhà, tay chưn không thôi cử động. Đàn bà khi đã say rượu thì cũng chẳng khác đàn ông, cũng lôi thôi, bê bối và nói nhiều. Nghe ồn ào Hiếu, Huệ cùng chạy xuống. Huệ bật đèn. Cảnh bệ rạc đập vào mắt khiến Hiếu không thể im lặng:
- Trời ơi, coi con Nhành kìa, nó say quá rồi!
Nhành nhướn đôi mắt không lên. Âm thanh phát ra dính lại như keo, rất khó nghe:
- Tui mà say à? Say mà tui còn biết tên tui là Nhành, Nguyễn Ngọc Nhành đã từng là sinh viên văn khoa năm thứ nhứt, say mà còn biết cái người đang đứng trước mặt là mụ Hiếu có biệt danh là " lão bà bà " , say mà tui còn biết ...
Hiếu lấy khăn thấm nước lạnh, hối Huệ làm nước chanh thiệt chua rồi vực Nhành dậy, bắt uống, chẳng dè, Nhành lại vùng vẫy làm bể ly nước. Tức mình Hiếu ra lịnh Huệ giữ chặt phía đầu, cô túm hai chưn khiêng Nhành vô nhà tắm.
Huệ vừa khiêng è ạch vừa ca cẩm:
- Trời đất, bà Nhành này ăn cái giống gì mà nặng quá trời!
Liệng " cái thây ma chết sình " xuống nền xi măng ướt mèm, Hiếu cầm cả xô nước giội từ trên đầu Nhành giội xuống, vừa giội vừa càm ràm:

- Mới làm ngày đầu mà mọi người phải khổ sở như vầy, mày làm chừng một tháng chắc cả nhà phải tùy nghi di tản!
Hiếu xối liền mấy xô. Nhành giãy đành đạch như con cá lóc bị đập đầu. Bỏ mặc Nhành trong nhà vệ sinh cùng với cái xô nhựa nằm chỏng chơ, Hiếu bước ra nhà trước, thấy Trang ngồi xo ro trong góc bèn hất hàm, nói cộc lốc:
- Ăn cơm chưa? Sao ngồi như đứa chết rồi?
Trang lặng im không nói. Hiếu lại hỏi:
- Sao khóc vậy?
Trang vẫn không trả lời. Hiếu riết róng :
- Cái nhà này khùng khùng, điên điên hết rồi!
Huệ cười:
- Tất cả đều điên, chỉ mình chị Hiếu tỉnh thôi!
- Tao cũng điên luôn! Cả thế gian rặt một lũ điên!
Huệ nói:
- Bỏ chị Nhành ướt nhem trong nhà tắm vậy rủi chỉ bị cảm làm sao, chị Hiếu?
- Kệ! Nó không chết đâu mà sợ! – Đoạn Hiếu hếch mắt nhìn Trang, nhắc lại câu hỏi lúc nãy. Trang vẫn trơ trơ tuồng như không nghe thấy gì.
Vừa lúc Ngân về tới nhà, dựng xe trước cửa, đi thẳng một nước vô nhà vệ sinh. Lát sau, từ bên trong vọng ra tiếng Ngân hốt hoảng:
- Ủa, chị Nhành sao lại ngồi đây? Ướt mem hết trơn rồi!
Bị giội nước Nhành phần nào tỉnh táo lại, tay bám cửa nhà tắm đứng dậy, nhìn Ngân nói:
- Mày lấy cho chị bộ đồ treo trên mắc, lạnh quá! Bà Hiếu ác chưa từng thấy.
Ngân lấy đồ đưa cho Nhành. Men rượu khiến cô trở thành đứa trẻ vụng về, phải có Ngân giúp sức mới xong. Mặc dù đã thay đồ khô ráo nhưng đôi hàm răng của cô vẫn khua vào nhau lập cập.
Đang bực mình Hiếu dòm Ngân từ đầu tới chưn rồi xẵng giọng:
- Mày đi đâu cả buổi tối?
Ngân đáp:
- Đi học ngoại ngữ.
- Thất nghiệp, tiền ăn còn không có lấy đâu ra tiền để đóng học

phí?
Ngân tảng lờ làm như không nghe thấy, giở cái rỗ nhựa đậy mâm cơm:
- Chà, bữa nay sao thịnh soạn vậy, có cả thịt ba rọi kho tiêu!
Huệ nói:
- Còn con Trang chưa ăn đó nghen.
Trang lắc đầu, biểu Ngân cứ tự nhiên, bản thân cô không thấy đói. Huệ lấy dầu xanh đưa cho Nhành xức. Nhành đổ dầu vào lòng bàn tay rồi xát lên khắp người. Lát sau cảm giác nóng rát khiến cô vứt chiếc mền vào một xó, rên khừ khừ:
- Nóng quá!
- Tỉnh chưa? – Hiếu nhăn nhó nhìn Nhành nói :- Mất tư cách quá trời!
Nhành sượng trân. Cô trách mình đã không nghe theo lời khuyên của Hường. Nếu có chút gì dằn bụng trước khi nhập tiệc thì đâu đến nỗi say mèm như vầy, cũng tại cái bàn ủi chết tiệt ngốn hết thời gian.
Ngân ăn cơm xong, thu dọn chén bát ra sau bếp rửa. Nhành ngồi chè he bật quạt hong tóc cho khô. Thấy Ngân rửa xong, Hiếu giục mọi người chuẩn bị đi ngủ thì Trang bỗng lên tiếng:
- Các chị ngồi lại một chút, em có chuyện quan trọng muốn nói.
Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Trang, không ai biểu ai nhứt loạt ngồi xuống. Huệ đang đánh răng trong nhà tắm nói vọng ra:
- Trang, chờ một chút, đợi tao ra hãy nói!
Sợ bị cảm lạnh, Nhành giựt công tắc tắt chiếc quạt treo tường, tựa lưng vào tường, mắt lim dim, tuy đã đỡ say nhưng đầu óc vẫn còn xoay vòng vòng như cái bong vụ:
- Để mai nói được hôn? Tao thấy nhức đầu quá!
Huệ từ bên trong chạy ra, ngồi xuống bên cạnh Trang, đưa tay vỗ đùi Nhành cái đét:
- Bây giờ còn nóng hổi để mai nó nguội!
Nhành hít hít mấy hơi, lừ mắt nhìn Huệ:
- Mày xài kem đánh răng của tao phải hôn?
- Đâu mà!
Nhành vật Huệ xuống đưa tay chọc cù léc:

- Còn cãi nữa! Mấy miếng băng vệ sinh của tao, mày lấy chớ không ai hết. Tao tuy say nhưng lỗ mũi còn thính như mũi chó săn!
- Thôi, giỡn đủ rồi! – Hiếu ra lệnh :- Trang có gì nói thì nói lẹ đi để mọi người còn đi ngủ.
Nhành nằm dật dựa, mắt lim dim. Trang nhìn mọi người một lượt rồi cúi mặt nhìn xuống đất thở dài não ruột. Lát sau, cô ngẩng lên, gương mặt đanh lại và bắt đầu kể toàn bộ câu chuyện đã xảy ra sau bận vìa quê vừa rồi. Nghe xong, tất cả đều nhìn nhau, im lặng.
Hiếu ho khúc khắc mấy tiếng rồi nói:
- Không ngờ cảnh ngộ của mày bi đát như vậy. Nợ nần lớn quá làm sao mà trả nổi, hả em? – Mỗi khi hữu sự Hiếu điều thay đổi cách xưng hô.
Huệ vốn hay bỡn cợt nhưng trong trường hợp này chẳng con lòng dạ nào tếu táo nữa:
- Bây giờ mày tính làm sao?
Trang cắn chặt môi. Toàn thân run rẩy :
- Vì thế em quyết định chia tay với anh Thật!
Hiếu ngơ ngác:
- Ủa, chuyện này có dính dáng gì đến thằng Thật? Đã là người yêu với nhau thì đắng cay, ngọt bùi cùng sẻ chia thì mới là đạo lý chớ. Tao nói có đúng hôn mấy đứa?
Mọi người gật đầu. Trang bỗng bưng mặt khóc, nói liền một hơi:
- Em khổ lắm các chị ơi! Chuyện này vượt quá khả năng của em, anh Thật cũng không thể nào giúp em được...
Trang không nói tiếp được nữa. Miệng há ra như bị mắc xương.
Ngân lấy cốc nước đưa cho Trang. Trang ừng ực hết sạch, phần nào đã trấn tĩnh lại. Huệ nhăn mặt, sốt ruột:
- Vậy mày quyết định ra làm sao, nói đại đi!
- Từ từ để nó thở! – Hiếu cằn nhằn :- Đúng là số tiền lớn như vậy, các chị đây cũng chịu chết, nhưng tại sao lại phải chia tay? Chẳng lẽ, sau khi chia tay em sẽ có cách giải quyết êm thấm mọi việc?
Nhành thấy khát, cầm cốc đi lấy nước.
Trang nói:
- Dạ đúng! Bởi vì em đã đồng ý đẻ mướn cho một nhà hiếm hoi để lấy tiền trả nợ. Ngày mai người ta sẽ đến coi mặt.

- Cái gì? – Cả nhà nhứt loạt gào lên.
Nhành giựt mình làm rớt cái ly thủy tinh vỡ choang trên nền gạch. Những mảnh vụn bắn tung tóe. Tự nhiên tỉnh rượu:
- Mày có mê sảng không đó Trang? Đó chỉ là những ý nghĩ điên rồ trong cơn quẫn trí, có đúng không?
Trang lắc đầu quầy quậy, nước mắt ràn rụa khắp mặt:
- Đó là sự thật, xin mọi người hiểu và thông cảm cho em.
Huệ nhảy dựng lên rồi khóc ồ ồ. Ngân cũng khóc theo. Hiếu quay mặt vào vách, thân hình lắc lư như con lật đật. Nhành cắn răng, mắt trợn trừng trông thật khiếp. Bầu không khí u ám, nặng nề như một đám ma.
- Trang ơi, em làm vậy là coi như đã vùi chôn cả cuộc đời mình – Hiếu mếu máo nói.
Huệ gom những mảnh vụn thủy tinh cho vào tờ báo cũ đem liệng vô thùng rác rồi đảo mắt nhìn mọi người chép miệng thở dài:
- Đúng là một trò quái thai! Không hiểu trong đầu những kẻ lắm tiền nhiều của nghĩ gì mà lại bày ra chuyện sanh thuê, đẻ mướn. Đích thị họ là những con thú đội lốt người!
- Trong lúc này đây em không còn lòng dạ nào nghĩ đến hạnh phúc riêng cho mình nữa, điều lo lắng nhứt của em là làm sao vượt qua được cơn khốn khó này. Các chị có ủng hộ em không?
Huệ nói:
- Trước hết ta phải sống cho ta rồi mới nghĩ đến người khác, chân lý đó lẽ nào mày không hiểu? Hạnh phúc lớn nhứt của người đàn bà là được sống trọn vẹn với tình yêu của mình. Nếu là tao, tao sẽ tung hê tất cả.
Trang muốn nói điều gì đó nhưng khó mở lời đành im lặng, đưa mắt nhìn mọi người chờ đợi sự cảm thông. Ngân và Hiếu cũng không biết đưa ra lời khuyên như thế nào trước một bài toán khó chỉ có một lời giải duy nhất.
Hiếu nói:
- Đúng là Trời già bày ra chuyện oan nghiệt thử thách sức chịu đựng con người! Chị không tán thành việc làm của em nhưng cũng không giúp được gì. – Đoạn Hiếu thở ra mấy cái:- Thôi thì hãy tự quyết định lấy số phận của mình.

Hiếu nói trong nấc nghẹn, gục đầu vào tường khóc rống lên.
Nhành là người duy nhứt phản đối:
- Tao không đồng ý chuyện làm trái với luân thường đạo lý này, không bao giờ.
Trang nói qua làn nước mắt:
- Chị Nhành ơi, em biết chị thương em nên mới nói vậy nhưng em phải làm sao trong tình cảnh này, hả chị?
Nhành gào lên:
- Đừng nói nữa! Dứt khoát tao không nghe. Ngày mai họ tới, tao tống cổ ra khỏi cửa!
Nhành bỏ lên gác nằm chèo queo, nước mắt chảy tràn trên gối. Cô nhắm mắt lại thấy những đốm sáng như ma trơi lập lòe trước mặt bao trùm lên khắp cơ thể.
Trang nhìn Hiếu cầu khẩn:
- Chị Hiếu ơi, chị làm ơn lựa lời nói giùm em một tiếng. Chị Nhành mà làm lớn chuyện thì em biết tính sao?
Hiếu nói:
- Trong nhà có mấy chị em ngọt bùi, đắng cay cùng san sẻ. Thấy em gặp phải cảnh ngộ thương tâm như vầy mà không sao giúp được trong lòng chị đây như kim châm, muối xát! Chẳng thà khuất mắt, chớ nhìn thấy cảnh tượng này làm sao chịu nổi.
Hiếu ngừng nói, ra hiệu cho Huệ đóng chặt cửa lại để tránh những cặp mắt tò mò từ ngoài nhìn vô. Dân ở đây nhiều chuyện, cả ngày ngồi lê đôi mách, đem chuyện người khác ra mà bêu rếu, một đồn mười, mười đồn trăm.
Huệ nói:
- Đời chó chết ! Nhìn mày mà tao thấy lo lo cho số phận của mình không biết rồi sẽ ra sao? Khốn nạn quá!
Ngân im lặng, mắt nhìn xuyên qua cửa kiếng. Trên nền trời một ngôi sao cô đơn đang lóe lên những tia sáng yếu ớt giữa không gian đen kịt.

Như Lục Bình Trôi

Chương 31

Hai cạo heo từ nhà tắm bước ra, thấy vợ đang áp chặt tai vô vách tường bèn đưa tay đập lên mông mấy cái:
- Này, làm gì đó? Nghe lén chuyện thiên hạ hả?
Chị Hai đưa ngón trỏ lên miệng ra hiệu chồng im lặng, thấy nhà bên đã im tiếng bèn ngoắc chồng lại nói nhỏ:
- Ông biết chuyện gì chưa?
- Chuyện gì?
- Chuyện động trời, ông nằm xuống đây, tui nói cho nghe.
Hai cạo heo ngoan ngoãn nằm xuống cạnh vợ, đầu tì lên cánh tay mặt. Thứ rượu đế nếp của bà Tám mập ngộ thiệt uống mấy ly đã chếnh choáng chưa kịp say đã tỉnh!
- Tui mới nghe chuyện tụi nó bàn tính với nhau. Con Trang nó...nó...
Hai cạo heo sốt ruột nhìn vợ, cằn nhằn:
- Chuyện gì thì nói đại đi cứ ấp a ấp úng. Sốt ruột.
- Thủng thẳng chớ, làm gì gấp dữ vậy! – Chị vợ cự nự :- Ông biết hôn? Con Trang nó định đẻ mướn cho người ta!
- Cái gì? – Hai cạo heo ngồi bật dậy, nói thất thanh:- Đẻ mướn là làm sao?
Chị vợ đưa tay bịt miệng chồng lại, mặt nhăn lại khó chịu:
- Ông định la lên cho cả xóm nghe hả? Nằm xuống!
Hai cạo heo nằm xuống chỗ cũ. Chị Hai nói tiếp:
- Tui nghe không ra đầu ra đuôi nhưng đại để là nó đẻ con cho người ta và người ta trả tiền sẽ trả cho nó một số tiền rất lớn.
- Trời đất, có chuyện đó nữa sao? Con người chớ đâu phải con gà con vịt mà đem ra gây giống! Thiên hạ loạn mất rồi!
- Có chuyện gì mà không thể chớ. Bộ ông không nhớ chuyện vợ chồng thằng Dành đẻ con rồi đem bán cho người nước ngoài làm con nuôi với cái giá cả ngàn đô sao?

Hai cạo heo gật đầu im lặng. Chị Hai nói tiếp:
- Chà, cái vụ này chắc kiếm bộn tiền à. Con Trang trẻ đẹp như vậy mà, tui là đàn bà thấy nó còn mê!
Hai cạo heo nói:
- Nó với thằng Thật quấn quít như cậu với mợ lẽ nào nói " xù " là " xù " thiệt sao? Tui nghe mà nổi máu nóng lên mặt!
Chị Hai cắn đắn:
- Nóng làm gì. Thế gian đầy rẫy ra đó. Vạn sự chẳng qua được chữ " tiền". Thằng Thật nghèo trớt mồng tơi, con Trang bỏ cũng phải thôi.
Hai cạo heo sừng sộ, đập mạnh lên giường:
- Nói như bà thì lẽ phải, đạo lý ở đâu?
Chị Hai trớt môi:
- Ở trong thùng rác!
- Mẹ kiếp! Đúng là đàn bà.
Hai cạo heo nóng mặt, phun mấy bãi nước miếng, rồi nằm day vào vách, nhắm mắt lại.

Như Lục Bình Trôi

Chương 32

Cạn hết hai xị đế, một dĩa đậu phộng luộc và hai điếu Du Lịch, Thật lè nhè kêu tính tiền. Ông chủ mặc quần xà lỏn màu nâu, áo thun sát cánh màu trắng đã ngả sang màu vàng bợt, hai tay chùi chùi lên miếng giẻ lau bàn, bước ra:
- Tám ngàn!
- Cái gì mà tám ngàn? Cứa dữ vậy?
- Hai xị rượu sáu ngàn, dĩa đậu phộng một ngàn cộng một ngàn tiền thuốc lá là tám ngàn đồng chẵn.
Thật nghếch mắt nhìn lão chủ quán, tay múa may loạn xạ:
- Mọi khi chỉ tính hai ngàn một xị, sau bữa nay lại tính ba ngàn? Bộ thấy tôi say tính ăn gian hả?
Chủ quán cố nhẫn nhịn, giải thích rằng giá cả và chất lượng mỗi loại khác, nhưng Thật không nghe còn đập bàn rầm rầm:
- Tôi chỉ đồng ý trả sáu ngàn, không chịu thì thôi. Ai làm gì tôi thì làm!
Thật móc túi lấy sáu ngàn đập mạnh lên bàn, đồng thời co chưn đá mạnh cái ghế nhựa. Chiếc ghế bay vèo, trúng vào người đang ngồi uống rượu ở bàn bên cạnh. Người này ném cái nhìn tóe lửa về phía Thật.
- Làm gì nhìn dữ vậy ông bạn? Muốn " chơi " tay đôi hả?
Người ngồi bên cạnh từ từ đứng dậy, nhếch mép cười gằn, bỗng nhanh như con sóc gã cầm chiếc ghế giáng mạnh xuống đầu Thật. Cú đánh vừa mạnh vừa bất ngờ khiến Thật ngả úp mặt xuống đất. Trong khi Thật chưa kịp ngồi dậy thì gã thanh niên đã dùng tay trái túm lấy cổ áo Thật giật mạnh, tay kia tung mấy nắm đấm như trời giáng vào mặt. Thật cảm thấy xương quai hàm như bị nát vụn, máu từ khóe miệng chảy xuống thành dòng. Nhưng gã thanh niên có nụ cười tên sát nhân hàng loạt vẫn chưa chịu buông tha, hắn nắm tóc Thật giật mạnh về phía trước và nhảy lên vung mạnh cùi chỏ thúc

mạnh vào lưng Thật. Anh " hự " lên một tiếng đau đớn, đầu cúi xuống thì gã thúc đầu gối lên mặt. Thật lại " hự " rồi té chổng gọng về phía sau, anh cảm thấy toàn thân ê ẩm và cảnh vật xung quanh quay tít thò lò.
Gã thanh niên đang cơn say máu vẫn chưa có ý định buông tha. Trong khi Thật đã gần như nằm bất động trên đất thì gã loay hoay đi tìm một khúc gỗ từ cái chưn bàn gãy:
- Mẹ mày, nếu chán sống thì tao phụ cho một tay!
Gã cầm khúc gỗ định phang xuống đầu Thật. May sao chủ quán đã kịp xông vào can thiệp, giằng lấy thanh gỗ ném ra xa.
- Nó say mà, hơi đâu chấp nhứt. Đánh nhiêu đó là đủ rồi.
Mấy người xúm lại đỡ Thật ngồi dậy lên chiếc ghế có chỗ dựa. Bà bán nghêu sò, ốc hến cạnh đó vội chạy đến lấy chai dầu xanh trong túi áo ra xoa đều lên các vết thương:
- Chú này mọi ngày hiền như cục bột, nói gì cũng nhe răng ra mà cười, không hiểu sao mấy ngày nay bỗng đổi tánh, chắc là bị thất tình.
Gã thanh niên tiếp tục uống rượu bằng cái ly cỡ lớn bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Thật lấy cườm tay quệt máu trên miệng, đi băng xiên băng nai qua đường và khuất vào con hẻm sâu hun hút. Lũ chó hai bên xông ra sủa ầm lên. Một con có bộ lông đốm đuổi theo anh, ngoạm một phát vào mông. Cáu tiết, Thật xoay người đá cho nó một đá trí mạng. Con đốm " ẳng " lên một tiếng rồi cúp đuôi chạy ra xa, nhe răng gầm gừ.
Ba người bạn cùng phòng đang chơi tiến lên, Thật bước vào, gieo người lên giường. Chiếc giường ọp ẹp kêu răng rắc rồi đổ sập xuống, mùng mền rớt tứ tung. Mấy người bạn chạy đến đỡ Thật dậy.
- Trời đất, sao máu me đầy mình vậy, hả Thật?
Thật oằn người như con trùn bị xéo, không cho ai chạm vào người, miệng luôn phát ra những câu vô nghĩa. Chừng mười phút sau anh nằm yên bất động như một cái xác. Một người trong đám lắc đầu, nói:
- Từ bữa bị bồ đá nó như người điên, nếu tình trạng này cứ tiếp diễn thế nào nó cũng bị ông chủ thầu cho về quê cắm câu!

Một người khác chia bài, nhìn Thật tỏ vẻ ái ngại:
- Tình yêu là cái cóc khô gì mà khổ sở đến vậy? Cứ như tao một thân, một mình ung dung tự tại sướng như vua!
- Mà con nhỏ người yêu của nó cũng đáng trách lắm – Người thứ ba tiếp lời:- Coi hiền vậy mà ghê gớm, nói chia tay là chia tay cái rụp chẳng thèm đếm xỉa gì đến người tình cũ sống chết ra sao.
- Tới bây giờ, tao vẫn không hiểu vì lý do gì mà hai đứa nó lại đoạn tuyệt một cách bất ngờ đến vậy. Mới hôm nào còn anh anh, em em ngọt xớt vậy mà..
- Chậc, đàn bà chẳng khác gì đứa con nít! Hễ ai cho nhiều kẹo là họ theo tò tò. Để yên con hai cơ, tao xuống ba đôi thông! Ha ..ha.
Một người trong bọn bỗng ngừng chơi vễnh tai lắng nghe những âm thanh phát ra từ quán cà phê video cách đó vài căn:
- Thôi không chơi nữa, tới giờ chiếu phim rồi. Hôm qua đang tới màn gay cấn thì hết phim, tức muốn chết.
- Có kêu thằng Thật dậy coi hôn?
- Nó đang gặm nhấm nỗi đau tình sầu còn tha thiết gì phim với ảnh, để cho nó yên.
Gần chín giờ Thật tỉnh dậy cảm thấy khắp người đau ê ẩm. Lạng quạng đi rửa mặt rồi mở khóa xe đạp. Đi ra cửa ngó thấy bộ đồ máu me, liền quay trở vô thay bộ khác rồi đạp một mạch không ngoáy đầu lại.
&
&&
Cả nhà đang sửa soạn đi ngủ. Ngân thả mùng mền, chiếu gối xuống cho Hiếu đón lấy. Hiếu trải chiếu chưa xong thì Nhành sà xuống nằm dài. Hiếu giựt giựt một đầu chiếu:
- Nhón người lên để tao trải cho ngay ngắn!
Nhành uể oải đứng dậy, hai tay ôm chặt cái mền:
- Thôi bữa nay khỏi giăng mùng.
- Không giăng cho muỗi nó làm thịt hả? Đừng có mà làm biếng.
Giăng mùng xong, Nhành tém vạt mùng lên trên nóc cho thoáng. Hiếu hơi khó chịu nhưng cũng nằm yên:
- Chuyện của con Trang coi như đã an bài rồi, đừng làm khó nó tội nghiệp. Mình là người ngoài cuộc nói gì cũng dễ. Tội nghiệp con

nhỏ mới hai mươi tuổi đầu mà đã hứng chịu trăm bề đắng cay, tủi nhục.
Nhành ngồi chò hỏ, chun mày chau lại:
- Biết là không giúp được gì cho nó, nhưng nhìn thấy cảnh tượng đau lòng tui không thể nào chịu nổi. Mình là con người bằng xương bằng thịt chớ đâu gỗ đá mà không biết đau! Cứ nghĩ đến chuyện con Trang là tự nhiên thấy chán đời. Sao mà tui căm ghét tụi nhà giàu quá sá!
- Coi như kiếp trước nó làm điều ác nên kiếp này phải trả nợ đời!
Nhành cắt lời:
- Nói như chị, tất cả mọi người trong nhà này đều bị tiền căn báo ứng hết sao? Chị nhìn coi chẳng đứa nào ra hồn ra vía!
Hiếu im lặng một lúc rồi nói:
- Hãy để Trang yên thân. Lúc này đây nó rất cần người động viên chia sẻ chớ không phải để lên án, đả kích. Nói dại. Rủi nó quẫn trí làm chuyện bậy bạ, chị em mình sẽ khóc không kịp lau nước mắt!
Ngân bước xuống gác đi vệ sinh. Hiếu hỏi:
- Con Ngân phải hôn?
- Dạ.
- Cái vụ tiếp thị bia chừng nào bắt đầu?
- Một , hai bữa nữa em đi làm.
Nhành ngoắt Ngân lại gần, hỏi khẽ:
- Trang còn khóc không?
- Không, nhưng thần sắc trông thiệt dễ sợ! Đến nỗi em không dám nhìn thẳng.
Hiếu đột ngột lên tiếng:
- Huệ làm gì? Sao mấy bữa nay thấy nó lỏng nhỏng không vậy?
Nhành nói:
- Không biết. Nghe nói, nó đang theo học lớp trang điểm cô dâu gì đó. Nó miệng lưỡi, mau mắn, tướng tá dễ coi, có vẻ thích hợp với nghề này.
Hiếu nói:
- Được vậy cũng mừng. Cầu chư Tiên, Thánh Thần, chín phương Trời, mười phương Phật đừng trút tai họa đừng xuống ngôi nhà bất hạnh này nữa, bấy nhiêu cũng đủ chết lên chết xuống rồi, rước

thêm có nước điên khùng cả lũ – Đoạn Hiếu day sang Nhành:- Người ta nói, đói ăn vụng, túng làm liều, mày nhớ để mắt tới con Huệ.
Nhành nói:
- Chị khéo lo xa! Con Huệ hay bỡn cợt, nói năng văng mạng nhưng là đứa có lòng tự trọng, biết nghĩ , với nó tình yêu là ngôi tôn thờ không gì có thể đánh đổi được, chị yên trí đi.
Hiếu chấp tay lẩm nhẩm trong miệng như cầu khẩn điều gì đó. Cái tật của Hiếu hễ đụng chuyện chẳng lành là van vái Trời đất, Thánh thần...Vái hoài vái hủy mà có được gì đâu.
Nhành day mặt dòm Hiếu, trách:
- Tại sao gặp những chuyện không hay con người đều kêu Thần gọi Thánh. Bọn họ rặt một lũ vô tích sự chẳng nên trò trống gì, khi sống cũng như lúc lên thiên đàng họ chỉ biết ngồi mát ăn bát vàng do tín đồ cung phụng. No cơm rửng mỡ không biết chuyện gì làm nên nghĩ ra thứ hổ lốn tầm xàm và gán cho nó cái tên thiệt mỹ miều là triết lý giải thoát! Chị có để ý bất kỳ triết lý tôn giáo nào đều bắt buộc mọi người phải tôn thờ họ, phải coi những lời răn dạy của họ là khuôn vàng thước ngọc, phải cúng lễ vật để họ chè chén, phải quỳ sụp tung hô vạn tuế là gì. Ngoài miệng họ nói làm tất cả chỉ vì sinh linh đang đau khổ (mà nhân loại có bớt khổ đâu) nhưng thiệt ra họ làm tất cả chỉ để thỏa mãn cái Tôi mà thôi.
Hiếu cảm thấy bực mình lẫn bất lực vì không đủ lý lẽ để cãi với Nhành nên đành ngậm bồ hòn làm thinh. Nhành càng nói càng hăng:
- Bản chất con người luôn tự trói buộc, làm khổ mình vào những điều phi lý. Cũng như con ngựa trong các đoàn xiếc, nếu không có người dạy thú và chiếc roi da thì nó sẽ chẳng làm được trò trống gì! Bi kịch lớn nhứt của nhân loại là ở chỗ đó! Đã vậy, con người có cái tật học đòi bắt chước thiên hạ mà bất kể đúng sai, phải trái như thế nào. Đứng trước linh thiêng do chính mình tạo nên con người tự hạ thấp chính mình trong cái hư vô huyễn hoặc! – Im lặng một lúc, Nhành hỏi Hiếu một câu tưởng chừng không dính dáng đến câu chuyện vừa nói:- Tại sao dân ta hay thờ ông Quan Vân Trường bên xứ Tàu, chị giải thích thử coi?

- Bởi vì Ông là người có nhân có nghĩa, có tài năng, đức độ…
Nhành gật đầu tán đồng, nói:
- Nếu đặt ông Quan Vân Trường bên cạnh đức Thánh Trần thì ai là người đáng tôn kính, thờ phượng hơn?
Hiếu thật sự lúng túng, chuyện Quan Vân Trường phò nhị tẩu Hiếu thuộc lào lào, còn vị danh tướng nhà Trần thì cô mù tịt.
Nhành nói:
- Quan Vân Trường ngoài những đức tính vừa nói thì ông ta còn là một kẻ háo thắng và bất tài! Khi Lưu Bị phong Ngụy Diên vào nhóm " ngũ hổ tướng " , Quan Vân Trường đã đùng đùng nỗi giận, nói Ngụy Diên là chó sao lại phong làm hổ. Và nhứt quyết đòi về kinh để một trận thư hùng cho rõ thấp cao với " chó " thì mới chịu phục. Nếu Khổng Minh không nhanh trí thì đã xảy ra cảnh huynh đệ tương tàn! Đó là bịnh háo thắng. Quan Vân Trường theo phò anh mình là Lưu Bị trọn cả cuộc đời đến lúc nhắm mắt xuôi tay mà không lập nên nhà Thục cho đàng hoàng tử tế, đó là trí lực của kẻ kém tài. Đã vậy ông ta còn bị Lã Mông nắm và khai thác điểm yếu bày kế chiếm thành để rồi bị bắt và chết thảm, đến nỗi thân hình một nơi, thủ cấp một nẻo, đó là bịnh chủ quan khinh địch! Một kẻ như vậy có đáng cho chúng ta tôn thờ hay không?
Hiếu im lặng, thầm phục những nhận xét tinh tế của Nhành.
- Trần Quốc Tuấn, mẹ bị cướp để dâng cho vua. Trần Liễu uất ức quá mà đổ bịnh. Trước khi chết có dặn con trai là Trần Quốc Tuấn phải trả thù nhà. Trong vô vàn nỗi nhục thì cái nhục bị cướp mẹ, cướp vợ là cái nhục ghê gớm nhứt , đau khổ nhứt của kẻ biết cầm gươm! Thêm vào đó chữ hiếu đè nặng trên vai. Vậy mà ông đã gạt thù nhà sang một bên để báo đền nợ nước. Đích thân ông phải hạ mình nấu nước thơm tắm cho thượng tướng Trần Quang Khải để hòa giải mối bất đồng giữa hai vị tướng. Ông đã chỉ huy đại quân ba lần đánh thắng quân Nguyên thiện chiến nhứt, hung hãn nhứt... Đội quân đã từng giày nát cả xứ Tàu và hai phần ba châu Âu! Khi đã nắm trọn binh quyền trong tay, một lần ông vờ hỏi con là Hưng Vũ Vương:- Người xưa có cả thiên hạ để truyền cho con cháu, con nghĩ thế nào? Hưng Vũ Vương trả lời:- Dẫu khác họ cũng còn không nên, huống chi là cùng một họ! Hưng Đạo Vương ngầm cho

là phải. Rồi Ông đem chuyện này hỏi người con thứ là Hưng Nhượng Vương Quốc Tảng. Quốc Tảng thưa:- Tống Thái Tổ [/link]vốn là ông lão làm ruộng, đã thừa cơ dấy vận nên có được thiên hạ. Hưng Đạo Vương bèn rút gươm kể tội :- Tên loạn thần từ đứa con bất hiếu mà ra! Và định giết Quốc Tảng. Hưng Vũ Vương hay tin, vội chạy tới khóc lóc xin chịu tội thay, Quốc Tuấn mới tha. Bèn đuổi Quốc Tảng. Và dặn Hưng Vũ Vương:- Sau khi ta chết , đậy nắp quan tài rồi mới cho Quốc Tảng vào viếng!. Về già đi đứng khó khăn nên ông phải dùng gậy. Chiếc gậy có đầu sắt bịt nhọn cho dễ chống. Nghe những lời dị nghị ông lập tức tháo bỏ đầu sắt đó đi để thể hiện tấm lòng trung trinh tiết liệt! Vậy thì nhân, lễ, nghĩa, trí, tín của đức Thánh Trần có thua kém ông Vân Trường bên nhà Thục không, chị Hiếu?
Hiếu gật đồng tán đồng. Nhành nói:
- Vậy tại sao ta lại không tôn thờ phượng vị tướng tài năng lỗi lạc ngay tại quê hương xứ sở của chính chúng ta mà lại đi vay mượn kẻ kém tài kém đức ở xứ người! Phải chăng đây là một sự tôn sùng mù quáng.
Kể đến đây bất giác Nhành nhớ lại chuyện cũ cách đây đã lâu. Cũng như những người đàn ông khác, ba cô cũng thờ Quan Công một cách trịnh trọng trên tran thờ. Mỗi tối đốt nhang dòm thấy ông mặt đỏ râu dài ngồi chễm chệ là cô thấy ghét nhưng phải ngậm miệng làm thinh. Một lần nhà tổ chức đám giỗ có người tặng một miếng đùi trâu. Ba thèm thịt trâu nhưng không dám ăn vì sợ bị Ông vật! Cuối năm ba biểu cô mang Ông xuống tắm. Nhân cơ hội này cô làm bộ trợt tay làm bể! Thế là Ông bị tan tành thành từng mảnh vụn! Giận quá ba quất cô mấy roi vì cái tội con gái lớn đầu mà vô ý vô tứ! Bị đánh đau mà trong bụng nở từng khúc ruột!. Từ đó, ba thôi không thờ cái lão mặt đỏ râu dài đó nữa…
Ngân lắc đầu thán phục, nói:
- Nghe chị Nhành nói chuyện nghe mà bắt mê! Nếu chị theo ngành sử, có lẽ, sẽ trở thành nhà sử học có tiếng tăm cũng nên. Trò chuyện với chị, em vỡ lẽ ra nhiều vấn đề mà trước đây còn ngờ ngợ.
Bị rà trúng đài, Nhành nói tía lia:

- Không những thế, Cha Ông chúng ta còn vay mượn luôn những nhân vật hư cấu kể cả tên triều đại, tên làng, tên sông, thậm chí cả trang phục…bên xứ người. Tại sao lại là sông " Tiền Đường " mà không là con " sông Hương ? " Tui dám cá với mọi người là con sông Hương của ta còn đẹp hơn gấp vạn lần dòng Tiền Đường bên xứ Tàu. Tại sao phải là năm Gia Tỉnh triều Minh mà không là niên hiệu Thuận Thiên, Lê Thái Tổ, vị vua anh hùng đánh đuổi quân Minh chạy có cờ về đất Bắc! Tại sao lại là Vương Thúy Kiều mà không là một cô tiểu thơ nào đó có cái tên rất Việt Nam bắt đầu từ Nguyễn Thị…Tại sao? Tại sao? Đất nước chúng ta thiếu gì cảnh đẹp, người xinh, anh hùng đâu đâu cũng có thì hà cớ gì mà phải mất công đi vay đi mượn núi sông, nhân vật xứ người cho mệt xác, mệt tâm! Phải chăng đây là sai lầm lớn nhứt trong toàn bộ lịch sử văn học nước nhà.

Nghe Nhành nói chắc tới sáng! Ngân chuồn vội gác. Vừa lúc có tiếng kêu cửa:

- Trang ơi, anh, Thật đây.

Tiếng Thật nghe ai oán, não nùng như tiếng chim lẻ bạn khiến ai cũng chạnh lòng. Hiếu định mở cửa nhưng Nhành đã kéo tay lại. Trong cảnh ngộ éo le này tốt nhứt hai người không nên gặp nhau. Huệ từ trên ban công nói trệu trạo như đang nhai cái lưỡi của mình:

- Trang đi làm rồi anh Thật ơi, mai hãy đến.

- Xin các người đừng giấu tôi nữa. Trang ơi, tại sao em không chịu gặp anh?

Trang nằm yên như xác chết liệm trong quan tài, gương mặt tạc bằng đá

không gợn một chút cảm xúc. Thật vẫn tiếp tục rền rĩ như người hấp hối đang trăn trối những lời cuối cùng:

- Hãy cho anh gặp em một lần, một lần thôi Trang. Em có biết anh đau khổ đến thế nào khi mỗi ngày trôi qua mà không nhìn thấy được mặt em, cuộc sống của anh trở nên sáo rỗng, vô nghĩa khi không có em bên cạnh, anh sống mà như người đã chết!

Thật nói tắc nghẹn, tiếng được tiếng mất . Ngân thấy bất nhẫn, mấy lần định mở cửa nhưng đều bị cản lại. Huệ nói:

- Không ngờ lão Thật mọi khi nói lúng búng như ngậm bồ hòn vậy mà khi thất tình thì xuất khẩu thành thơ! Chà ú ớ phen này bỏ nghề thợ hồ trở thành nhà thơ nổi tiếng cũng chưa biết chừng!
Nhành, mắt sòng sọc:
- Đùa giỡn cũng tùy lúc bạ đâu nói đó là đứa vô duyên!
Huệ xị mặt. Ngồi xuống bên cạnh Trang. Dưới sân Thật bỗng gào lên:
- Nếu không gặp được em, anh nhứt quyết không về!
Gần ba giờ sáng Huệ thức giấc đi vệ sinh, thấy Trang đang nép bên cửa nhìn xuống. Dưới sân Thật đang ngồi chùm hum trên cục gạch. Bên cạnh là vô số mẫu tàn thuốc lá vương vãi. Huệ giựt mình thốt lên:
- Trời ơi, ảnh ngồi cả đêm!
Trang im lặng gật đầu, đôi mắt ẩn chứa nỗi đau rên xiết. Huệ nói:
- Hay là mày xuống gặp ảnh một chút, nhìn tội quá!
- Không thể nào! – Trang lắc đầu :- Không thể nào!
- Thôi, để tao xuống dưới kêu ảnh về nghỉ ngơi để còn lấy sức ngày mai đi làm nữa.
Huệ chạy xuống. Vừa hé cửa thì cũng vừa lúc đội dân phòng đi tuần tra đang quẹo vô hẻm. Một người có lẽ là đội trưởng, hất hàm hỏi một tràng dài như súng bắn liên thanh:
- Anh là ai? Sao đêm hôm khuya khoắt lại ngồi ở đây? Chiếc xe đạp này ở đâu ra? Giấy tờ tùy thân đâu?
Thật nói:
- Tôi chờ người yêu!
- Người yêu của anh đâu?
Thật hất hàm lên trên gác, nói cộc lốc:
- Trển!
- Nhảm nhí! Ai lại chờ đón người yêu vào lúc gà gáy canh ba. Họa may con nít mới tin lời của anh. Anh đang rình ăn trộm phải không?
- Ừ, ăn trộm! – Thật khêu khích:- Các người thích thì bắt tôi đi.
Thấy chuyện có chiều hướng phức tạp, Huệ đẩy cửa chạy ra giải thích . Phải mất vài phút người ta mới vỡ lẽ đầu đuôi câu chuyện. Ông đội trưởng túm lấy cổ áo Thật văng tục:

- Mẹ nó! Làm mình cứ tưởng bắt được tên trộm gộc. Tình ái nhăng nhít bỏ mẹ!
Họ lôi Thật cùng chiếc xe đạp ném ra đầu hẻm.

Như Lục Bình Trôi

Chương 33

Chiếc ô tô đời mới bốn chỗ ngồi đổ xịch trước quán cà phê cách chốt đèn giao thông ngay ngã tư chừng mươi mét. Người đàn ông điều khiển xe trạc ngoài bốn mươi tuổi có gương mặt sáng sủa, thông minh, tóc chải dợn sóng, cặp kính cận năm độ gắn chặt trên sống mũi làm tôn thêm vẻ trí thức lịch lãm. Người đàn bà ngồi phía sau kém chồng chừng vài tuổi , mặc chiếc áo dài nhung màu tím có thêu hình phong cảnh, tóc vấn cao quý phái. Trên cổ đeo chiếc vòng kiềng bằng vàng mười tám bự cỡ ngón út. Gương mặt đẹp, nghiêm nghị được trát một lớp phấn dày. Cặp môi mỏng dính thoa son đỏ tươi có vẻ không phù hợp với lứa tuổi của bà.
Vụ từ trong quán bước ra, gật đầu cười cầu tài. Người đàn bà nghiêng mình mở cửa xe. Nhanh như sóc,Vụ chun vô, ngồi xuống bên cạnh. Người đàn ông mắt nhìn vào kiếng chiếu hậu, hỏi:
- Bây giờ ta đi đâu?
Người vợ coi đồng hồ rồi nói:
- Còn sớm. Hay là kiếm một chỗ kín đáo dùng điểm tâm rồi bàn chuyện luôn thể.
Người đàn ông gật đầu. Đánh xe vòng vòng qua mấy ngã tư, cuối cùng dừng lại trước quán ăn xinh xắn, nằm nép mình kín đáo dưới tán cây tùng. Sau khi kêu mấy món, người đàn bà tỏ vẻ nôn nóng vào luôn câu chuyện:
- Chuyện chú nói với vợ chồng tôi tiến triển tới đâu rồi?
Vụ xé bánh mỳ cho vào miệng nhai ngấu nghiến, nói:
- Tốt thôi. Thằng em mà ra tay thì anh chị cứ yên tâm!
Người đàn bà cựa mình trên ghế, tỏ vẻ kích động:
- Cái tánh xuê xoa của chú, tôi không yên lòng chút nào. Trước tiên, tôi muốn biết vài nét về cái cô gì gì đó..
- Trang! Anh chị muốn biết về điểm nào?
- Tất cả!

- Được thôi! – Vụ nhịp nhịp đầu ngón tay lên mặt bàn :- Một con nhà quê rặt một trăm phần trăm, không phết phẩy chút nào, tuy đã lên thành phố gần năm năm nhưng con nhỏ đó vẫn giữ nguyên cái chân quê vốn có, từ cách ăn mặc, đi đứng thậm chí cái tật nói ngọng " rờ " thành " gờ " vẫn i xì không thay đổi..
- Cưa sừng làm nghé đó chú Vụ ơi! Lơ tơ mơ coi chừng bị xỏ mũi.
Vụ ngả người vào thành ghế tựa, cười ha hả:
- Đầu tui có sạn bự chà bá, dụ ai thì dễ chớ dụ được tui hơi khó đó. Nói không phải khoe, con ruồi bay qua tui còn biết con nào đực, con nào cái nữa là. Về chuyện này, tui xin lấy cái đầu của mình ra bảo đảm với hai vị, được chưa.
Nét mặt người đàn bà nhẹ hẫng. Bà ta day mặt về phía chồng khẽ gật gù mấy cái, rồi quay sang Vụ:
- Cứ tạm tin như thế. Chú nói tiếp đi! - Người đàn bà nói như ra lịnh.
- Hoàn cảnh con nhỏ đó vô cùng bi đát, nợ nần tứ văng không hy vọng trả nổi..
- Chuyện đó chú không cần nói chúng tôi cũng rõ như lòng bàn tay. Nếu tiền bạc dư dả thì chẳng ai lại làm chuyện dại dột như vầy. Điều tôi quan tâm là tư cách và hình thức của cô ta.
- Xinh đẹp. Nết na. Tuy mới tiếp xúc có một lần nhưng cô ta đã tạo cho tôi ấn tượng rất tốt.
Từ đầu người đàn ông chỉ ngồi theo dõi câu chuyện qua làn khói thuốc mờ đục, bỗng lên tiếng:
- Chú nên biết, đây là một việc hết sức tế nhị, xét về đạo lý và luật pháp đều không ổn. Chúng tôi là những người có vị trí trong xã hội nếu để mọi việc đổ bể thì uy tín, danh dự cũng đi tong. Tôi lo gặp phải người không đứng đắn thì mệt lắm.
Người vợ gật đầu tán đồng ý kiến của chồng và nói thêm:
- Nhìn chung đám dân nghèo hạ tiện đều có chung một chứng bệnh là ham tiền, họ sẵn sàng giở mọi thủ đoạn bẩn thỉu để đạt được mục đích. Nếu không đáp ứng đầy đủ lòng tham vô đáy của họ thì họ làm lớn chuyện. Việc này chắc chú rõ hơn chúng tôi.
- Ừ, thiên hạ ở đâu mà không có người tốt, kẻ xấu – Vụ gật đầu:- Tui đã từng chứng kiến vài vụ làm tiền một cách trắng trợn. Không

đưa thêm tiền thì họ nhất định không chịu giao con lại còn dọa sẽ đưa lên mặt báo. Đối với bọn tráo trở đó, cách tốt nhứt là dùng luật rừng mới trị được. Tôi đã từng ra tay và kết quả không đến nỗi tồi.
– Vụ vung tay như lưỡi dao chém mạnh vào không khí.
Người đàn ông thốt lên:
- Đừng làm vậy! - Tôi không đồng ý việc dùng bạo lực giải quyết vấn đề. Không khéo bị lôi thôi với tòa án thì mệt lắm.
Nhìn vẻ mặt hốt hoảng của người đàn ông, Vụ toét miệng cười để lộ hàm răng đóng bợn:
- Đấy chỉ là hạ sách bất đắc dĩ mà thôi. Để hai vị yên tâm, tui sẽ làm bản cam kết chỉ nhận tiền đúng theo hợp đồng, nếu có gì trục trặc tui sẽ tự lo liệu theo cách riêng của mình. Anh chị là những người có học cứ đụng đến pháp luật là sợ té đái! Đối với những người như tui, luật giang hồ còn cao hơn cả luật của nhà nước!
Người đàn bà nói:
- Vậy thì ta cứ theo cách đó mà làm. Nhưng tôi nói trước, anh không được lôi chúng tôi vô cuộc.
Đoạn người đàn bà thờ dài thườn thượt:
- Cũng vì muốn có một đứa con để nối dõi tông đường mà chúng tôi phải khổ sở như vầy. Cầu trời cho mọi việc diễn ra suôn sẻ.
Người đàn ông vò nát gói thuốc, ném xuống gầm bàn, định gọi nhân viên phục vụ mang gói khác thì bà vợ nói:
- Anh hút ít thôi, ho sù sụ cả đêm mà cứ hút! – Đoạn chị ta nhướng mắt về phía Vụ, nói:- Chú tả chi tiết hình thức cổ có được hôn?
- Tuyệt! Không chê vào đâu được – Vụ trả lời, mắt liếc về phía người đàn ông một cách ngụ ý:- Tóc dài, da trắng như bông bưởi, gương mặt thánh thiện như đức Mẹ ở nhà thờ và đặc biệt vẫn còn là trinh nữ!
- Cổ có thông minh không? – Người vợ hỏi Vụ.
- Tôi không biết, nhưng nhìn mặt mũi cũng sáng láng lắm.
- Anh nói sao, tôi nghe vậy. Phải nhìn tận mặt mới tin. Tôi lo, đẻ ra đứa con mặt mũi tối hù như đêm ba mươi, chắc tôi chết mất.
Vụ coi đồng hồ rồi nói:
- Bây giờ là bảy giờ mười lăm phút. Còn bốn mươi lăm phút nữa mới đến giờ hẹn. Chỗ cô Trang ở là xóm lao động nghèo, toàn là

dân ba trợn chuyện nhỏ bằng cây kim cả xóm cũng biết, anh chị không nên quá phô trương dễ bị người ta để ý. Theo tui , hai vị nên ăn mặc dân dã và đi bằng xe taxi sau đó đi bộ vào tránh gây ồn ào, không tốt.

Như Lục Bình Trôi

Chương 34

Đúng bảy giờ rưỡi là giờ lên lớp nhưng kim đồng đã chỉ tám giờ thiếu mười lăm mà vẫn chưa thấy thầy Trình xuất hiện, cả lớp chộn rộn như đàn ong vỡ tổ. Mấy ngày đầu chưa ổn định lớp, ông Trình lại bận rộn chuyện vợ con, chuyện bồ nhí nên lịch học liên tục bị xáo trộn. Lúc sớm lúc muộn, hôm chẵn, hôm lẻ chẳng biết đâu mà lần. Không ngờ cái nghề buôn nước mắt mạt hạng lại có nhiều cô chạy theo " xin chết ! " . Thế mới biết có tiền là có tất cả!. Bị học trò phản ứng, Thầy Trình cười hề hề, hứa chắn chắc như đinh đóng cột trễ nhứt là cuối tuần này sẽ đưa vào nề nếp. Huệ ngồi gần cửa sổ, giở bài ra lẩm nhẩm. Đầu tiết học, thầy Trình sẽ kiểm tra lại bài cũ. Đêm qua tranh thủ lúc mọi người ngủ say, Huệ len lén lấy tập vở ra học nhưng chỉ thuộc được mấy hàng thì mắt bỗng dính chặt lại, mở không lên, ngủ quên lúc nào không hay. Buổi sáng thức dậy thấy cuốn tập nằm lăn lóc trên sàn gác Huệ sợ điếng người. May mà chưa ai kịp đọc bên trong ghi những gì. Nếu không, chẳng biết phải ăn nói làm sao. Huệ suy nghĩ. Tất nhiên chuyện của cô sớm muộn rồi mọi người cũng biết. Đã mấy lần Huệ muốn lên tiếng nhưng thấy chưa phải lúc nên đành im lặng chờ tới khi đi làm rồi hẳn hay. Trong nhà Huệ sợ nhứt là chị Nhành. Nhành hay kích bác người khác và có tật giỡn nhây. Chuyện xưa từ đời tám hoánh, Nhành vẫn ghim trong bụng, chờ dịp là đem ra châm chích như ong. Mà chị Nhành có hơn gì mình đâu. Nhậu nhẹt với bọn đàn ông sàm sỡ cũng gọi là một nghề sao? Nếu đem so sánh thiệt hơn thì việc khóc mướn của cô còn ngay ngắn, tử tế hơn gấp vạn lần! Đám cưới, người ta còn mướn diễn viên hài đến làm trò cười giúp vui thì chuyện thuê người khóc trong đám ma cho ra đám thì có gì là sai quấy. Huệ bỗng nhớ đến Trang, nhớ đến ánh mắt tuyệt vọng của người sắp chết, nhớ đến giọng nói lạnh lùng, thê thảm như phát ra từ đáy mồ. Đêm qua nằm kế bên, người

Trang toát ra toàn hơi lạnh như xác chết! Phải rồi, Trang đã chết, chết mà mắt vẫn mở, tim vẫn đập và nhịp thở vẫn đều đều..Ngày xưa Nội đã từng nói với Huệ rằng, trên đời có những người đang sống mà như đã chết. Mắt họ vẫn mở mà không nhìn thấy gì, tim họ vẫn đập nhưng là trái tim đã chết! Lúc ấy, cô đã nói, Nội không biết chữ mà nói cứ như nhà hiền triết khó hiểu quá!. Nội biểu, lớn lên con sẽ hiểu. Đời sẽ dạy con!
- Chào bạn!
Âm thanh chói tai cắt đứt suy nghĩ của Huệ. Cô ngẩng mặt lên và bắt gặp một gương mặt dài ngoẵng, lốm đốm tàn nhang, cặp môi dày, đen như da trâu hé ra để lộ cái răng cửa bị gãy phân nửa. Đó là anh chàng sinh viên khoa luật.
- Chào bạn! – Huệ đáp lại nhát gừng.
- Tôi ngồi bên cạnh được không? – Miệng nói nhưng cặp mông lép của anh ta đã đặt xuống ghế rồi.
Huệ cười thầm trước cách nói năng kiểu cách của anh ta.
Anh chàng sinh viên đưa tay vò vò mái tóc rối bù, toét miệng cười giới thiệu:
- Tôi tên Tiền nhưng trong túi chẳng lúc nào có đến một xu để bơm xe đạp. Nhà tôi nghèo nên ba tôi đặt tên kêu leng keng để trả thù đời. Anh trai tôi tên Vàng, em gái tôi tên Bạc và cậu em út có cái tên mới oai làm sao, Huệ biết ba tôi đặt cho nó tên gì không? Nguyễn Kim Cương! Mọi người cứ nói giỡn chơi, cả nhà tôi mà xúm lại là có thể mở được tiệm kim hoàng!. Ông cán bộ phụ trách xóa đói giảm nghèo xã cứ mỉa mai , toàn là Vàng, Bạc , Tiền, Kim Cương mà tháng nào cũng vác đơn xin trợ cấp!
Nói xong Tiền tự ban thưởng cho mình một tràng cười khoái trá.
Huệ cũng cười trước trò bông đùa có duyên của Tiền, cô nói năng mạnh miệng hơn:
- Có khi ba anh dự đoán đúng đó, trở thành luật sư tha hồ hốt bạc. Anh theo cái nghề làm con thiên hạ này để làm chi cho cực?
Tiền nhăn mặt, đưa tay bứt mấy cọng lông thò lò trong lỗ mũi:
- Coi vậy chớ hổng phải vậy đâu! Cái nghề cãi lộn coi vậy cũng trần ai khoai củ lắm.
- Thì có sao đâu! Cãi lộn mà đẻ ra tiền sướng thấy bà!

- Bộ Huệ cứ nghĩ hễ anh nào ra trường cũng có cơ hội trở thành luật sư hả? – Tiền nói trã trẹt
[link=http://vnthuquan.net/diendan/#_ftn1], mặt đỏ bừng:- Luật sư là người phải có kiến thức sâu rộng, giỏi viết lách, tài hùng biện và nhứt là phải có người đỡ đầu. Muốn trở thành luật sư tập sự phải chi năm chục triệu thiếu một xu thì đừng hòng nhá. Thầy giáo bộ môn của tôi đã đúc kết " bài học xương máu ", muốn thành công ở thời buổi này mỗi người cần thuộc nằm lòng chân lý " nhứt thân nhì thế " , nếu không, hầu bao của các bạn phải thật rủng rỉnh bởi vì " đa kim ngân phá luật lệ " . Tôi chẳng có gì cả ngoài hai bàn tay trắng và đó chính là lý do tôi ghi danh theo học lớp này. Còn Huệ?
Huệ im lặng, nghĩ ngợi một hồi rồi nói:
- Tui cũng như anh thôi.
Tiền nói như reo:
- Vậy là cùng cảnh ngộ rồi, đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu! Tại sao chúng ta không kết bạn với nhau nhỉ?
À thì ra mục đích cuối cùng của anh chàng láu cá này là muốn tán tỉnh mình đây mà, Huệ nghĩ thầm.
- Tui có nhiều bạn lắm rồi nên thấy không cần thiết có thêm nữa.
- Ồ sao lại như vậy nhỉ. Thế gian này đầy rẫy những xảo trá, lọc lừa thêm bạn bớt thù là điều mà tất cả mọi người luôn hướng tới cớ sao Huệ lại từ chối?.
- Anh nói trật rồi. Tui đã rút ra bài học cuộc đời, những người sau khi không còn bạn bè với nhau nữa đều trở thành kẻ thù, thậm chí kẻ thù không đội trời chung nữa là đàng khác. Vậy càng ít bè bạn thì càng ít kẻ thù.
Tiền giơ hai tay đầu hàng:
- Huệ nói năng y hệt bà luật sư! Nhưng dù sao đi nữa tôi cũng quyết chí kết bạn với Huệ. Hãy chờ coi!
Im lặng một lúc, Tiền tiếp tục tán dương:
- Mấy ông nhà văn nói rằng, phụ nữ đẹp nhứt là lúc cười, từ lâu tôi vẫn tin như vậy, nhưng kể từ hôm nhìn thấy Huệ khóc, tôi mới hiểu rằng khi phụ nữ khóc còn duyên dáng, đáng yêu hơn! Có thể nhận định của tôi là chưa hoàn toàn đúng với tất cả nhưng chắc

chắn chính xác với trường hợp của Huệ. Huệ thật rực rỡ, thật kiều diễm mỗi khi rớt nước mắt!
Huệ cười ngất:
- Thôi, nịnh đầm như thế là đủ lắm rồi! Khóc mà đẹp cái nỗi gì.
Tiền định tiếp tục bài ca " cá sống vì nước " thì thầy Trình từ ngoài xồng xộc bước vô, ông ta gấp đến nỗi làm rớt mấy tờ giáo trình dạy khóc ngay lối ra vào mà không hay.
- Xin chào các bạn! Tiết học hôm nay chúng ta sẽ làm quen với kiểu khóc thứ ba trong toàn bộ mười hai kiểu mà tôi đã giới thiệu các bạn trong các buổi học vừa qua. Đây là kiểu khóc không tốn nhiều nước mắt nhưng phải vận dụng toàn bộ cơ mặt kết hợp với cơ bụng. Tôi đề nghị tất cả tập trung xem tôi khóc mẫu sau đó lần lượt từng người sẽ thực hành. Vì thời gian trên lớp có hạn, tôi đề nghị các bạn về nhà nên tranh thủ lúc rảnh rỗi tập khóc nhiều hơn, có vậy mới kịp chạy đua với thời gian. Các bạn biết rồi, thời giờ là tiền bạc!
Tiền giơ cánh tay xương xẩu lên và nói:
- Thưa thầy, khóc không có người hướng dẫn rất khó.
- Tôi ghét cay ghét đắng những kẻ chỉ biết kêu ca! Khó khăn thì phải biết cách khắc phục. Bất kỳ việc gì cũng ỷ lại giáo viên hướng dẫn thì bao giờ mới ra nghề? Có nhiều người khi ở trong lớp không tập trung nghe giảng mà chỉ lo ve gái, hẹn hò đàn đúm, tới khi kiểm tra thì ngơ ngơ ngác ngác như bò đội nón! Tôi nhận tiền thù lao của các bạn thì phải dạy hết mình, moi gan, móc ruột ra mà dạy, có bao nhiêu tôi dạy tất không giấu giếm. Các bạn cũng phải biết quý trọng đồng tiền của mình. Tiền là tiên là Phật phải đặt lên tran thờ, không ai lại quăng vô sọt rác!
Cả lớp hướng về anh sinh viên khoa luật cười ầm lên. Thầy Trình nói tiếp:
- Cứ nhìn vô kiếng mà khóc. Khi nào các bạn cảm thấy hài lòng với bản thân mình là được, hiểu chưa? Đề nghị tất cả tập trung xem tôi khóc mẫu. Cô mặc áo xanh nhả kẹo sing gum ra đi!

Như Lục Bình Trôi

Chương 35

Gần tới giờ hẹn, trong bụng Trang như có lửa. Sáng nay, cô dậy sớm tắm rửa sạch sẽ, chải chuốt gọn gàng rồi bận bộ đồ vía cất kỹ dưới đáy rương từ tháng sáu năm ngoái còn sực mùi long não. Sau đó Trang cầm chổi quét nhà. Cô quét đi, quét lại mấy lần mà vẫn thấy cát. Quét xong, cô ngồi yên trên ghế suy nghĩ mông lung, trống ngực đập thình thịch. Rồi cô đứng dậy, đi đi lại lại trong căn nhà chật chội. Cặp mắt dán chặt lên chiếc đồng hồ điện tử treo tường lòng dạ bồn chồn không yên. Khi đi qua tấm kiếng lớn bắc trên vách, cô đứng lại ngắm nghía hồi lâu rồi giựt mình phát hoảng. Chỉ một đêm mất ngủ mà da mặt cô xanh tái, đôi mắt trõm lơ thâm quầng. Chết! Mặt mũi như ma xó ai mà thèm! Nghĩ vậy, cô vội chạy lên gác, lay Nhành dậy hỏi mượn hộp trang điểm.
Nhành nói mơ màng:
- Ở trong tủ!
Trang cầm hộp trang điểm, loay hoay hoài mà không biết phải làm gì. Cuối cùng cô đành phải cầu cứu Nhành lần nữa:
- Chị Nhành ơi giúp em với, em không biết làm mặt.
Nhành nhăn nhó, nhìn Trang cằn nhằn:
- Sao cứ quấy rầy hoài vậy? Để yên cho tao ngủ!
Miệng nói vậy nhưng Nhành cũng ngồi dậy giúp cô trang điểm.
Trang nói:
- Chị làm phơn phớt thôi.
- Ừa – Nhành gật đầu nói :- Sao mày run vậy? Làm như con dâu ra mắt mẹ chồng!
Trang thật thà:
- Chỉ sợ người ta chê xấu không chịu em biết lấy tiền đâu mà trả nợ.
Nhành thở dài, lấy cây viết chì kẽ mắt kẽ vài đường lên cặp chân mày cong vút:

- Khổ thân em tui!
Trang thoáng buồn, im lặng. Nhành hỏi:
- Có xịt dầu thơm hôn?
Trang lắc đầu:
- Thôi chị à, em sợ người ta chê là đồ xí xọn.
Đoạn Trang nhìn thẳng vào mắt Nhành nói:
- Sao em run quá! Chị coi, em mặc bộ đồ này có già lắm hôn? Không được thì nói để em thay bộ khác, mà em có bộ nào coi ra hồn đâu mà thay với đổi!
Ngân từ nhà tắm bước lên, nhìn thấy Trang gật đầu khen:
- Trang đẹp quá! Đẹp như là công chúa sắp ra mắt hoàng tử!
Nói xong, Ngân biết hớ liền ngậm miệng im re. Nhành liếc về phía Ngân có ý trách rồi xây mặt nhìn Trang, hỏi:
- Mày biết mặt người ta chưa?
- Chưa – Trang lắc đầu:- Chỉ nghe sơ sơ, người đó trạc tuổi trung niên, học vị tiến sĩ. Dù sao, gặp được người có học thức đàng hoàng, em cũng đỡ lo. Em ăn nói dở lắm, có gì, mấy chị nói phụ giùm em một tiếng, nghen.
Mấy chị em dòm nhau im lặng và thở dài. Ngoài đầu hẻm một chiếc xe đạp bán bánh mì đi ngang qua. Chiếc loa sắt treo trên xe phát ra những âm thanh chói tai:" *Bánh mỳ Sài Gòn đặc biệt thơm ngon, bánh mỳ Sài Gòn một ngàn, một ổ*.."
Trang đi nấu nước đặng pha trà mời khách. Cô run đến đỗi không sao nhúm được bếp. Nhành ngồi chong ngóc ngay lối lên xuống cầu thang miệng liên tục gầm gừ như cọp. Nước sôi, Trang bỏ một nhúm trà khô vô cái bình sứt vòi rồi bắt đầu rót nước. Thấy Trang căng thẳng quá sợ bị phỏng, Ngân giành làm thay. Trang hỏi Nhành có cần phải mua bánh trái gì không, tiếp khách đặc biệt mà chỉ có nước trà lợt thấy kỳ kỳ. Ngân dợm chạy ra đầu hẻm mua ít bánh, Nhành kêu giựt lại, nói như thét:
- Có nước là tốt lắm rồi! Đãi đằng bọn nhà giàu đó chẳng thà cho chó sướng hơn!
Thấy Nhành dữ tợn, Trang lo lắng:
- Chị Nhành thương em thì đừng có quậy! Em lạy chị!
Nhành rướm nước mắt:

- Chẳng thà mắt tao bị đui, tai tao bị điếc! Tai nghe, mắt thấy làm sao chịu nổi. Trời ơi!
Trang khóc như mưa làm lớp phấn trang điểm bị tróc lỗ chỗ trông như bị lang ben. Đứt ruột, Nhành hứa sẽ không làm lớn chuyện rồi lấy hộp trang điểm làm mặt
lại cho Trang. Sau đó mấy chị em ngồi chòm nhom không ai nói với ai một lời, chốc chốc lại coi đồng hồ.
Nhành lấy hơi lên:
- Tử tội ra pháp trường cũng không căng thẳng như vầy! – Đoạn Nhành nhìn Trang nheo mắt mấy cái:- Vái Thần tài, Thổ địa cho buổi " coi mắt " này không thành, tui xin cúng nải chuối.
Giọng Trang run rẩy:
- Chị đừng ăn mắm ăn muối! Người ta mà không chịu, chắc em nhảy xuống sông tự tử. Bộ chị khoái em chết lắm sao?
Đúng tám giờ sáng không xê xích một phút. Vừa nghe tiếng chưn người bước vô hẻm, Trang lật đật chạy ngược trở vô bếp, len lén nhìn qua khe hở tấm ván ép cong queo ngăn cách gian trước với gian sau . Thấy người đàn ông ốm nhom ốm nhách vừa đen vừa dơ xuất hiện ngay cua quẹo, Nhành xây mặt về phía Trang hỏi:
- Thằng cha đó hả?
Trang lắc đầu:
- Không phải, người giới thiệu.
Nhành thở phì phì:
- Cha này có cáp tiền tỉ, tao cũng lạy. Người không ra người, ngợm không ra ngợm!.
Theo sau Vụ là hai người, một nam , một nữ ăn bận sang trọng. Tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía người đàn ông cao dong dỏng, dáng vẻ lịch lãm. Mái tóc bồng chải xước về phía sau nom giống đạo diễn sân khấu hơn là nhà khoa học. Cặp kiếng cận dính chặt trên sống mũi làm tôn thêm thông minh, sáng sủa.
Ngân nói:
- Coi cũng được.
Nhành lập tức gạt ngang:
- Được gì! Đó chẳng qua là vẻ hào nhoáng, giả tạo bề ngoài. Loại người này, tao còn lạ gì nữa. Đời đã dạy tao, những kẻ có học đều

là những tên xấu xa bỉ ổi, nếu không, họ đã chẳng làm cái việc tán tận lương tâm!
Dòm vẻ mặt ham gây của Nhành, Trang nhắc lại đề nghị lúc nãy.
Nhành nói:
- Ừa, tao hứa nhưng phải còn xem thái độ của họ như thế nào.
Trang ấn đầu móng tay vô lưng Ngân , nói nhỏ:
- Có gì xảy ra, nhờ chị can giùm. Tánh chị Nhành nóng như Trương Phi!
Ngân ngó sang Nhành rồi kín đáo gật đầu. Người đàn bà đi cạnh chồng tuổi ngót nghét tứ tuần. Đàng sau gương mặt đẹp trát một lớp phấn dày vẫn phảng phất nỗi đau truyền kiếp. Ba vị khách dừng lại trước ngôi nhà mở toang cánh cửa. Trong khi cặp vợ chồng sang trọng đang lóng ngóng ngó quanh ngôi nhà, thì Vụ dấn lên một bước rồi đằng hắng mấy cái.
Nhành dợm bước ra thì Ngân đã nhanh chưn hơn. Trang cứ lấp ló sau bếp, run đến muốn xỉu.
Ngân trải chiếu ra giữa nhà, nhìn khách cười xã giao:
- Nhà nhỏ chật chội không có bàn ghế, anh chị ngồi tạm lên chiếu vậy.
Người đàn bà nhìn Ngân chằm chằm rồi liếc mắt sang nhìn Vụ. Vụ hiểu ý, kề sát lỗ tai:
- Không phải cô này.
- Cô này coi được. Sáng sủa. Cao ráo.
Đoạn anh ta ngước mắt nhìn quanh quất, nói trổng:
- Trang đâu rồi?
- Đang đang pha trà. Trang ơi, ra tiếp khách đi. – Giọng Ngân méo mó, run rẩy đến đỗi cô không nhận ra tiếng của mình.
Nhành cùng Trang từ dưới bếp bước lên. Mặt Nhành hằm hằm và nặng trịch như đeo chì. Trên tay Trang là khay trà nghi ngút khói. Cô rót nước mời khách mà thân hình cứ lắc lư như con lật đật.
Vụ nhanh nhẹn giới thiệu:
- Đây là chị Vân, còn kia là tiến sĩ Khả. Cô Trang. Mọi người hãy làm quen với nhau.
Bà Vân khẽ bấu vào đùi Vụ một cái ngầm ý nhắc nhở đừng đem học vị của chồng nói lung tung không có lợi. Trang khẽ gật đầu

chào mọi người, miệng lí nhí nói điều gì đó không ai nghe được.
Bà Vân nhìn Trang bằng cặp mắt xét nét của nhà chăn nuôi chuyên nghiệp đang chọn con giống. Ánh mắt lướt chầm chậm từ mái tóc đen nhánh xuống cặp ngực tròn căng rồi tuột dần xuống bên dưới.
Lát sau bà ngửng mắt lên, hỏi:
- Cô bao nhiêu tuổi?
- Dạ hai chục.
- Sanh tháng mấy?
- Tháng sáu, ngày mười hai.
Gương mặt người đàn bà bỗng nhẹ nhõm hẳn ra:
- Tuổi này lại nhằm tháng sáu là rất hợp với chồng tôi, hy vọng sẽ có được một đứa con trai khá khỉnh. Cô học lớp mấy?
- Dạ đang học dở dang lớp chín thì nghỉ ạ! – Trang nói bằng giọng rè rè, mắt vẫn cúi gầm xuống đất.
Trang cố tình " nói thách " thêm hai lớp, thật ra cô chỉ học đến lớp bảy thì nghỉ ngang xương.
Gương mặt bà Vân thoáng thất vọng:
- Có lớp chín thôi sao? Uổng quá. Giá như tốt nghiệp phổ thông trung học thì hay.
Nhành cảm thấy khó chịu, lập tức chõ mỏ vô:
- Văn hóa thì có dính dáng gì đến chuyện này?
- Sao lại không? – Bà Vân trề môi nói:- Học thức của người mẹ cũng là yếu tố quan trọng ảnh hưởng đến thể chất, tư duy của trẻ.
Ông Khả liếc mắt về phía vợ có ý nhắc nhỡ không nên gay gắt như thế. Đoạn, ông Khả kín đáo nhìn Trang. Trang run quá không dám ngửng lên. Mấy ngón tay cứ miết lên chiếu.
Nhành bốp chát:
- Thiên hạ có không ít người cũng có bằng cấp này, bằng cấp nọ, đừng nói đến con cái mà thậm chí bản thân họ có ra gì đâu! – Nhành chửi xéo.
Người đàn bà khó chịu ra mặt:
- Chuyện đó có thể xảy ra với người khác còn chúng tôi thì không. Chúng tôi bỏ ra một số tiền lớn không phải để nhận về một đứa trẻ dặt dẹo chẳng ra hồn! Cô hiểu chứ?
Nhành ngứa cổ muốn đốp lại nhưng Ngân đã nhéo vào chân Nhành

một cái ra hiệu cô đừng tranh cãi nữa.
Bà Vân bóp bóp cánh tay Trang, hỏi:
- Cô có bệnh tật gì không?
Trang trả lời nhũn nhặn:
- Không ạ!
- Còn bà con bên nội, ngoại có ai bị bệnh cùi hủi, tâm thần hay dở dở ương ương không?
- Không ạ! – Vẫn giọng nhẫn nhục đều đều.
- Cô thông cảm. Tôi phải tìm hiểu thật kỹ để tránh tình huống xấu nhứt có thể xảy ra. Chẳng nói đâu xa, người anh họ của tôi lấy một cô vợ rất thông minh và xinh đẹp chẳng kém gì hoa hậu hoàn vũ nhưng khi đẻ ra đứa con lại bị chứng trì độn. Sau khi tìm hiểu căn nguyên mới vỡ lẽ bên ngoại có một người cậu đã từng chết ở nhà thương điên!
Trang nói gấp gáp:
- Em không bị bịnh gì, thiệt mà! – Đoạn cô đưa tay lên thề độc:- Em mà nói dối cho xe cán em chết tức thì không kịp thấy mặt người thân!
Nhành muốn tu nhưng quỷ cứ ám! Cục tức chặn ngang cổ không khạc ra có nước phát điên:
- Mày thề ai tin! – Nhành liếng cái nhìn nẩy lửa về phía bà Vân, nói cay nói đắng:- Chẳng giấu gì các người, em tui nó bị điên, vì điên khùng nên nó mới làm cái chuyện ngu ngốc này.
Bà Vân tái mặt. Cặp môi mỏng dánh giật giật liên tục. Ông Khả nắm lấy tay vợ bóp nhẹ ra hiệu phải biết kiềm chế. Vụ liếng mẫu thuốc lá ra sân, nói:
- Chúng ta gặp nhau để bàn công chuyện chớ không phải để đấu khẩu hơn thua. Nếu cứ như vầy đến tết chưa chắc đã xong.
Ông Khả khẽ gật đầu cho là phải. Mắt lại liếc về phía Trang. Trang ngửng lên. Hai ánh mắt chạm vào nhau. Trang lại cúi gầm xuống. Máu dồn tận chưn tóc. Ông Khả mím chặt môi che giấu cảm xúc nhưng cục hầu cứ liên tục di chuyển.
Im lặng. Bầu không khí ngột ngạt như thùng thuốc súng chỉ cần một mồi lửa là nổ tung tức thì. Trang nhìn Nhành bằng ánh mắt van xin, cầu khẩn. Nhành đứng dậy ngó Ngân và Trang, chót chét

một hơi:
- Tao đi chợ, ở đây thêm chút xíu có khi trở thành tên sát nhân máu lạnh cũng nên! – Đoạn cô day mặt về phía Khách:- Mấy người cứ tự nhiên trả giá, chọn giống!
Nhành càm ràm trong cổ họng rồi te tét ra hẻm. Mọi người nhìn theo thở phào.
Vụ ngước mắt dòm Ngân hỏi:
- Cái cô vừa rồi chưa chồng phải hôn?
Ngân gật đầu. Vụ nói tiếp:
- Vào cái tuổi này mà chưa chồng con gì thì tánh tình cứ như là bà cụ non!
Bà Vân lại tiếp tục cật vấn:
- Cô có người yêu chưa?
Trang thật thà thú nhận:
- Dạ đã từng có.
- Vậy đâu có được! – Bà Vân nhăn mặt:- Lấy cái gì đảm bảo rằng đứa trẻ sau này là của chúng tôi?
Đoạn bà ta quay sang Vụ, trách:
- Sao chú dám nói với tôi, cổ chưa có người yêu?
Vụ gãi đầu sột sột:
- Ăn nhằm gì! Chỉ cần giám định ADN là con ông chằng, bà chuột ra tất tật!
- Nếu phải dùng phương cách đó thì nói làm gì. Bộ chú nghĩ chúng tôi dư dả thời gian và tiền bạc để làm cái chuyện tầm ruồng đó hay sao?
Ông Khả có vẻ ngại nên bỏ ra ngoài hút thuốc. Tụi thằng Giống thằng Nòi con Hai cạo heo đang chơi đá banh ngay khoảng trống trước nhà. Trái banh mủ bị xì lăn ngay chân, ông co chân vít nhẹ về phía chúng. Mắt nhìn ra đầu hẻm nhưng tai ông vẫn theo dõi nội dung cuộc nói chuyện bên trong. Chốc chốc, ông làm như vô tình xây người lại nhìn Trang.
Ngân buộc lòng phải lên tiếng, cô cố giữ bình tĩnh:
- Thưa bà. Tôi nghĩ trong chuyện này điều quan trọng nhứt là phải tôn trọng và tin tưởng lẫn nhau, nếu bà vẫn giữ thái độ nghi kỵ tôi e rằng chúng ta không thể hợp tác với nhau được.

Trang nói:
- Em đã từng có người yêu nhưng đã chia tay rồi. Xin bà hãy tin ở em.
Bà Vân nói:
- Tôi rào trước đón sau là chuyện bất đắc dĩ, chẳng qua tôi sợ gặp phải cảnh quạ nuôi tu hú mà thôi.
Ngân muốn lên tiếng nhưng Trang đã nháy mắt ra hiệu. Họ muốn nói gì thì nói thậm chí có lớn tiếng một chút cũng chẳng sao.Trong đầu Trang lúc này chỉ nghĩ đến số tiền để trả nợ, những chuyện khác cô chẳng bận tâm.
- Thôi, bây giờ chúng ta vô chuyện chính đi, rề rà mất thời gian quá! – Vụ sốt ruột :- Cô Trang đây, hai vị đã thấy rồi đó. Cao ráo. Trắng trẻo. Dễ coi. Ý hai vị như thế nào để tui biết đường mà liệu tính?
Bà Vân lại ngắm nghía Trang không chớp mắt. Chưa thật an tâm, bà biểu cô đứng dậy để nhìn kỹ vóc dáng.
- Cô đi thử mấy vòng, tôi coi!
Trang răm rắp làm theo. Bà Vân khẽ gật đầu:
- Coi không đến nỗi nhưng tướng đi hơi cực! – Đoạn bà Vân xây mặt ra phía ngoài gọi chồng vào và hỏi:
- Anh thấy cổ như vậy có được không?
Ông Khả nhìn Trang đỏ rần cả mang tai rồi quay sang vợ. Trang nín thở theo dõi, tim cô đập thùm thụp tưởng chừng nổ tung cả lồng ngực. Vái trời!
- Anh luôn tôn trọng và cùng ý nghĩ với em.
Trang thở phào. Tự nhiên thấy xốn xang trong dạ. Vui buồn lẫn lộn.
Vụ hớn hở ra mặt, hai bàn tay thô ráp liên tục xoa vào nhau. Giọng nói lốp bốp như pháo nổ:
- Thế này nhá cô Trang, theo thỏa thuận, nếu cô sanh con trai thì ông bà đây sẽ trả cho cô bốn chục triệu, nếu con gái thì chỉ có ba chục, không thêm bớt một xu. Vì vậy hàng đêm cô hãy đốt nhang cầu nguyện đặng sanh ra quý tử! Phía anh chị đây sẽ giao trước cho cô mười lăm triệu. Cô phải làm tờ khế ước mượn nợ có chữ ký của hai bên và người làm chứng là tui, khi nào thanh lý hợp đồng

tờ khế ước sẽ được vô hiệu hóa. Cô rõ chưa?
Trang gật đầu máy móc:
- Em hiểu ạ! – Mặc dù cố nén nhưng giọng Trang vẫn hiển hiện niềm vui khôn tả. Mọi việc diễn ra có vẻ rất thuận buồm xuôi gió.
Bà Vân đế thêm:
- Cô phải cam kết đó phải là giọt máu của chồng tôi chứ không ngoài ai khác.
Trang gật đầu lập tức:
- Dạ!
Giấy tờ đã được thảo sẵn bằng vi tính trên giấy A4, gồm Hợp đồng đẻ mướn và khế ước vay nợ, được in làm hai bản, mỗi bên giữ một bản, chỉ cần điền và ký tên là hoàn tất. Để đúng thủ tục, trước khi đặt bút ký, Vụ đọc lên để hai bên cùng nghe:
- *Cộng Hòa Xã Hội Chủ nghĩa Việt Nam. Độc Lập, Tự Do, Hạnh phúc. Thành phố Hồ Chí Minh ngày…tháng…năm…Hợp đồng đẻ thuê. Bên A, gồm: Ông Nguyễn Thế Khả, sinh năm…và bà…..Bên B: gồm cô Nguyễn Thị Thu Trang*…Đọc xong, Vụ đảo mắt nhìn vợ chồng ông Khả và Trang rồi nói:
- Hợp đồng như vậy mọi người có ý kiến gì không? Nếu không thì xin mời ký tên và...
Bà Vân nói chen vô:
- Như thế là tương đối chặt chẽ rồi. Tuy nhiên tôi thấy cần phải nói rõ một việc: bên A là chúng tôi và bên B là cô Trang phải nhận thức rõ ràng, đây chỉ là một cuộc giao dịch mà nói thẳng ra là giữa bên mua với bên bán, hoàn toàn không có quan hệ tình cảm. Nếu quá trình thực hiện hợp đồng mà để phát sinh tình cảm là điều không thể chấp nhận. Đạo lý đó mong cô hiểu cho.
Trang gật đầu. Vụ chùi tay vô áo rồi ký tên dưới dòng chữ " Người làm chứng " rồi chuyền cây Bic cho bà Vân. Bà Vân xẹt một đường như cua bò rồi chuyền cho chồng. Chữ ký của ông Khả đầy quyết đoán và rối rắm.
Trang lóng ngóng cầm cây Bic. Mới đây, cô vui mừng, hớn hở bao nhiêu thì bây giờ lại đớn đau, tủi phận bấy nhiêu. Trong cô, những cơn sóng khổ đau trào dâng cuồn cuộn. Nhật thực toàn phần. Vực thẳm mênh mông. Cô oằn người như con trùn đất bị giẫm đạp dưới

gót giày. Đau như có ai cầm lưỡi dao nhọn hoắt đâm thẳng vào tim và ngoáy đến vỡ tan lồng ngực. Cô đang sắp sửa ký vào bản án tử hình cho chính mình! Một nhát bút sẽ hoàn toàn thay đổi số phận của cô. Cô sẽ trở thành đàn bà! Và những ước mơ về tình yêu về hạnh phúc sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi dưới ba thước đất. Cô sẽ không còn gì nữa cả. Chẳng còn gì! Cũng như bao đôi lứa đang yêu, cô đã từng ước ao, từng thao thức mong có ngày cùng Thật dắt dìu nhau ra ủy ban xã, cùng ký vào tờ đơn xin đăng ký kết hôn. Rồi hai đứa sẽ đàng hoàng thành vợ thành chồng, rồi sanh con đẻ cái cho vui cửa vui nhà! Ước mơ đó giờ đây đã trở nên viển vông vời vợi. Không hiểu sao lúc này đây cô bỗng nhớ như in giọng nói thiết tha của anh:- Trang ơi, mình lấy nhau đi! Đám cưới xong, anh thề sẽ bỏ nhậu, bỏ thuốc, bỏ….Anh Thật ơi, anh nguyện bỏ tất cả những thú vui để có em, để được sống bên em. Vậy mà..Cô bỗng rướm nước mắt, thốt lên se sẽ:
- Anh ơi, em đã phụ anh rồi! Hãy tha lỗi cho em! Anh Thật ơi!
- Cái gì mà thật với giả? Ký lẹ lên để người ta còn về nữa. Sốt ruột! – Vụ cằn nhằn.
Trang bừng tỉnh, ký rẹt một đường. Nước mắt rớt lộp độp trên tờ A4. Tự nhiên cô cảm thấy rã rời thể xác chỉ muốn được đi nằm, muốn được yên thân một mình.
Bà Vân giao tiền. Trang ngồi dựa vô tường. Nỗi đau tạc vào gương mặt câm nín. Ngân điếm qua loa cho có lệ, tiền mới lãnh ở ngân hàng làm sao thiếu. Ông Khả nhìn Trang tỏ vẻ ái náy không yên. Đôi cánh tay cử động vô thức. Sau đó hai người đàn ông ra xe. Bà Vân nán lại:
- Nhìn tình cảnh của cô, tôi cũng đứt ruột. Tôi khổ, cô khổ, chúng ta là những người khốn khổ.
Thái độ của bà Vân bỗng hoàn toàn thay đổi cứ như là người khác. Nhẹ nhàng. Và đầy cảm thông.
- Cô nhớ nhé. Chồng tôi chỉ được phép quan hệ tình dục với cô đến khi có bầu thì phải chấm dứt ngay lập tức! Hai người tuyệt đối không có tình ý gì với nhau, nghe chưa!
Trang nín khóc. Mặt đỏ bừng như gấc chín, bẽn lẽn cúi đầu:
- Dạ em hiểu!

- Đàn ông cho dù có thánh thiện đến mấy nhưng đứng trước một cô gái đẹp thì cũng hóa thành đần độn! Cùng là phụ nữ với nhau nên tôi nhắc trước cho cô biết đường để mà tránh những chuyện không hay sau này. Tôi lo nẫu ruột!
Đoạn bà ta thở dài buồn bã:
- Người ngoài nhìn vô cứ tưởng tôi sung sướng lắm, mà làm sao họ có thể nghĩ khác được. Nào là nhà cao cửa rộng, ăn trắng mặc trơn, kẻ hầu người hạ, bằng cấp này bằng cấp nọ, tiền bạc chất ắp lẫm trong két sắt. Nhưng những thứ đó nào có nghĩa gì khi tạo hóa tước mất của tôi cái quyền làm mẹ.
Ngân nói chen vô:
- Theo em được biết thì người ta có thể thụ tinh trong ống nghiệm. Sao bà không làm theo cách đó?
Bà Vân cười như mếu:
- Trước khi đến đây, tôi đã làm hết cách rồi. Trời không chiều người biết làm sao được. Bạn bè cùng trang lứa với tôi ai nấy đều chồng con đề huề, có người đã lên chức bà, còn tôi cứ hẩm hiu một thân một mình. Nhiều lúc chán đời quá muốn chết quách đi cho rảnh nợ. Trong vô vàn nỗi đau trần thế thì nỗi đau không được làm mẹ là khủng khiếp nhứt, tàn ác nhứt mà ông Trời đày đọa phận đàn bà!
Bà Vân vò nát chiếc khăn mùi soa trong lòng bàn tay:
- Khi quyết định để chồng có con với người đàn bà xa lạ, tôi đã mất ăn mất ngủ cả tháng trời, nhiều đêm lang thang ngoài đường như người mất trí. Thậm chí có lần bị công an bắt đưa về đồn vì tưởng tôi là thành phần bất hảo, phải đợi khi chồng lên bảo lãnh mới được thả về. Vài lần tôi muốn khuyên chồng từ bỏ ý định nhưng thấy ảnh mê con nít quá, tôi chịu không nổi. Mỗi buổi đi làm về, ảnh cứ quấn quýt bên mấy đứa con nít nhà hàng xóm đến đỗi bỏ luôn cơm nước ngó mà đứt ruột! Ban đầu chúng tôi định xin một đứa con nuôi sớm hôm bi bô đỡ buồn nhưng suy nghĩ cặn kẽ thấy không ổn, nếu gặp đứa hiếu thuận, thấu hiểu công lao cha mẹ nuôi thì chẳng nói làm gì, chỉ sợ gặp phải đứa có mang trong người dòng máu phản trắc, lớn lên lại giũ áo đi tìm cha mẹ ruột của chúng thì coi như công dã tràng! Vả lại máu mủ, ruột rà vẫn tốt

hơn..
Trang nhìn người đàn bà bất hạnh sẻ chia nổi đồng cảm. Bà Vân tiếp tục câu chuyện bằng giọng bùi ngùi:
- Bản chất của con người giàu lòng vị tha, nhân ái nhưng cũng vô cùng nhỏ nhen, ích kỷ. Bạn đang đói, tôi có thể bố thí một ổ bánh mỳ, bạn đang túng bấn, tôi có thể giúp bạn một ít tiền qua cơn hoạn nạn, nhưng hạnh phúc thì không thể nào nhường cho bất kỳ một ai mà thậm chí có khi phải dùng đến những thủ đoạn bỉ ổi, thấp hèn để giành lấy từ tay người khác! Bản chất con người là như vậy đó.
Bà Vân nhìn Trang bằng ánh mắt van xin:
- Trong chuyện này, tôi rất cần sự giúp đỡ từ phía Trang. Trang có hiểu ý tôi nói không?
Trang gật đầu, nắm chặt tay người đàn bà:
- Em hiểu, và bà hãy tin ở nơi em. Em biết mình phải làm gì.
Bà Vân đi khỏi. Trang chạy lên gác, úp mặt vô gối khóc như mưa. Thấy cảnh tượng đau lòng Ngân cũng không cầm được nước mắt. Hai cô gái trẻ ôm nhau khóc như ri. Nhành đi chợ về. Vừa thò đầu lên gác thấy cảnh đau lòng bèn bước vô nhà tắm. Cứ thế để nguyên quần áo trên người giội nước ào ào..
Trang cẩn thận gói tiền bằng tờ báo cũ , ràng bằng mấy sợi dây thun rồi cho vô túi xốp màu đen. Cả đời cô chưa bao giờ có nhiều tiền đến vậy nên cứ lóng ngóng trông thật tội nghiệp. Nhành từ trên gác bước xuống vừa đi vừa nói:
- Giàu rồi ha!
Ngân hỏi:
- Chừng nào Trang về quê?
- Ngay bây giờ – Trang trả lời :- Em nóng ruột quá, không thể nào ngồi yên được.
- Chừng nào mày lên? – Nhành nói.
- Ngày mốt! Em cũng muốn ở chơi vài ngày nhưng không được. Người ta hẹn chiều ngày mốt sẽ tới để...
Trang bỏ lửng câu nói giữa chừng, mắt len lén nhìn mọi người, mặt ửng đỏ vì mắc cỡ.
Nhành cười mai mỉa, tiếp lời:

- Để hoàn tất sứ mạng phát triển giống nòi! Khốn nạn! Bọn họ toàn là những kẻ có học mà đối xử với đồng loại chẳng khác gì loài cầm thú! Nhìn cử chỉ của mụ vợ cư xử với mày nhìn mà xốn con mắt! Nếu không vì mày, tao đã nắm cổ mụ quẳng ra cửa.
Trang tái mặt, ngồi im thin thít. Ngân nắm tay Nhành giựt giựt mấy cái:
- Chị Nhành!
- Kệ tao! Tức quá phải để tao nói cho hả giận. Con chó cái tới kỳ rượn đực thì đi kiếm bạn tình. Thỏa dục coi như xong chuyện, chẳng biết nhớ nhung, yêu đương hay hờn giận gì. Chúng ta là những con người có trái tim biết thương, biết ghét!
- Chị Nhành. Trang khóc kìa!
Nhìn Trang khóc, Nhành bỗng xì hơi như cái phao bị lủng. Cô bước tới ôm Trang vào lòng, nói trong nấc nghẹn:
- Tội nghiệp! Số mày lận đận quá, Trang ơi!
Trước khi Trang rời nhà, Nhành và Ngân cứ nhắc đi nhắc lại, tiền bạc phải giữ cẩn thận. Trên xe có ai mời ăn uống thì dứt khoát phải từ chối và nhứt là không được ngủ quên. Bao nhiêu người đã trắng tay trước khi về đến nhà.
- Thời buổi này người tốt, kẻ xấu lẫn lộn như xà bần chẳng biết đâu mà lường – Nhành nói.
Trang gật đầu, bước đi như chạy ra khỏi con hẻm gầy guộc.

Như Lục Bình Trôi

Chương 36

Nhà hàng " Nướng " nằm đối diện với Công ty chế biến hải sản. Xe đông lạnh đậu chật ních cả con đường vốn không rộng rãi gì cho cam. Chếch phía bên mặt chừng vài mét là trại hòm có cái tên rất ấn tượng " Trường Thọ " . Trường thọ là sống lâu. Thiên hạ mà sống dai thì trại hòm chỉ có nước dẹp tiệm! Đời lắm chuyện tréo ngoe! Phía bên trái là xưởng sản xuất bút bi được bao bọc bởi hàng rào sắt nhọn đầu. Mấy anh bảo vệ ngồi trong trạm gác nhỏ như cái chuồng cu vừa phì phèo thuốc lá vừa tán chuyện trên trời dưới đất. Lúc này là ba giờ mười lăm phút, đang trong giờ hành chánh nên nhà hàng thưa khách. Cả khuôn viên rộng mấy trăm mét vuông chỉ có vài người lèo tèo ngồi nhấm từng ngụm bia với thịt thú rừng. Ông Cự, chủ quán có bộ râu Hít Le ngồi ngáp ngắn ngáp dài. Đôi mắt ti hí quan sát từng cử động các cô nhân viên mặc váy ngắn để lộ cặp chân dài trắng hiếu, thỉnh thoảng nuốt nước bọt ừng ực tỏ vẻ thòm thèm. Bất chợt một cô bận bộ váy " Tiger " quay ngoắt người lại, ông ta lúng túng cúi xuống lật lật mấy trang tạp chí " Mode". Cục hầu trên cổ liên tục cựa quậy.

Ngân đạp xe vù vù hướng về phía cổng chánh. Ngay lập tức một nhân viên bảo vệ mặc đồng phục xuất hiện, hai tay giang ngang chắn lối. Ngân lính quýnh đạp thắng nhưng chiếc xe bất trị vẫn lao tới khiến anh ta phải né sang một bên để tránh đồng thời đưa tay túm lấy cái ba ga phía sau kéo lại:

- Đi đâu?

Ngân nhảy xuống xe, nhoẻn miệng cười ngượng:

- Tui đến để làm việc.

Tay bảo vệ nhìn Ngân, nói:

- Chỗ đàn ông ăn nhậu có chuyện gì mà làm?

Đoạn anh ta xua tay lia lịa, đuổi cô như đuổi tà:

- Đi chỗ khác để chúng tôi làm ăn.

Ngân nói:
- Tui là nhân viên tiếp thị bia.
- À, thì ra là vậy! – Anh bảo vệ gật gù, nhìn Ngân từ đầu đến chưn rồi cười hề hề :- Xinh đẹp như em không uống một giọt bia đã say quắt cần câu rồi.
Sau khi gửi xe đạp vô bãi, Ngân đến trình diện ông chủ nhà hàng. Ông ta cảm thấy hài lòng trước vẻ đẹp nhu mì, đoan trang của cô:
- Ủa nghe nói hai sao đến chỉ có một?
- Dạ, bạn tui sẽ tới sau ạ.
Ông chủ nhà hàng nhìn xoáy vào cái cổ trắng nõn của Ngân, gương mặt nung núc nghệch ra:
- Sao lại ăn mặc như vầy?
Ngân nhứ nhứ chiếc túi trên tay:
- Tui sẽ thay đồng phục ngay bây giờ. Nhờ ông hướng dẫn chỗ thay quần áo.
Ông Cự hất hàm về phía trong, rồi nói:
- Trước hết cô cần phải biết những quy định của nhà hàng chúng tôi. Công việc của cô là tiếp thị bia thì chỉ nên biết trong phạm vi của mình thôi không nên bận tâm đến những chuyện khác. Tôi rất ghét những người nhiều chuyện! Và sẵn sàng tống cổ ra khỏi cửa những kẻ mà " tinh hoa " của họ phát tiết ra đầu lưỡi! Biết nhiều có khi là hại chứ không có lợi, cô hiểu ý tôi nói không?
Ngân gật đầu:
- Dạ.
- Còn nữa! Gặp lúc đông khách cô có thể phụ giúp chúng tôi một tay. Tôi nói trước là không có khoản bồi dưỡng nào hết bù lại cô có quyền giữ trọn tiền boa của khách.
Đoạn ông ta cúi xuống nhìn bàn tay búp măng của Ngân đặt trên quầy rượu. Không biết vô tình hay cố ý bàn tay của ông ta lại đặt chồng lên tay của cô. Ngân ngước mắt nhìn ông ta và nhẹ nhàng rút tay ra.
- Nhà hàng chúng tôi có hai tầng, tầng trệt và tầng lửng. Cô đẹp dáng ra vẻ là người có chữ , tôi ưu tiên phân công cô phục vụ ở từng trên. Ở trển toàn là khách VIP, cô phải để ý từng li, từng tí đừng để họ nỗi quạu. Họ mà quạu quọ thì tui dẹp tiệm luôn.

Ngân gật đầu, xin phép ông Cự đi thay quần áo. Cô vừa cất bước thì ông Cự lập tức tót theo. Phòng ông Cự chung vách với phòng thay quần áo của nữ nhân viên, có khoét một lỗ nhỏ được che đậy bằng bức tranh tĩnh vật, chỉ có ông Cự là người duy nhứt biết được bí mật đó.
Lát sau Hà đến bằng xe ôm. Không như Ngân, Hà đã thay đồng phục từ nhà. Lý do đến trễ của Hà là do chiếc xe đạp bỗng nhiên trở chứng nằm vạ. Ông Cự phân công Hà làm ở tầng trệt.
Nhà hàng " Nướng " có gần ba chục nhân viên, trong đó bộ phận phục vụ bếp hết bảy người, bốn nam bảo vệ, giữ xe, còn lại là nhân viên phục vụ, tất cả đều là nữ. Ngân chủ động làm quen với một cô có gương mặt dễ coi, đôi chân mày kẽ chỉ, cong vút làm nổi bật gương mặt thanh tú hơi buồn. Ngân tự giới thiệu:
- Chào bạn! Tôi là Ngân là nhân viên tiếp thị bia " sức mạnh thời đại". Bữa nay là ngày đi làm đầu tiên, có gì khó khăn nhờ bạn giúp đỡ.
Cô gái đang dùng khăn ướt lau bàn ghế, gật đầu chào đáp lại mà mặt không ngẩng lên:
- Chào, tui tên Nga.
Sau vài câu xã giao, thăm hỏi. Ngân biết Nga là gái Bạc Liêu lên thành phố lập nghiệp đã gần ba năm. Trước khi dừng chưn ở " Nướng" Ngà đã từng làm tiếp viên quán bia ôm, cà phê đèn mờ… Nga nhỏ hơn Ngân đúng một tuổi. Lanh lẹn và hơi nhiều chuyện. Mới quen chưa đầy mười phút mà Nga đã bộc bạch hết ruột hết gan:
- Làm nghề cho thiên hạ ôm ấp hái ra tiền. Có đêm thậm chí tui kiếm được tiền triệu nữa đó. – Nga cười buồn:- Tiền nhiều mà nhục cũng lắm. Tại mình nghèo nên phải cắn trăng mà chịu. Từ khi có người yêu, tui quyết chí làm lại cuộc đời.
Ngân kiếm được miếng giẻ, phụ Nga lau chùi bàn ghế:
- Làm việc ở đây có tốt không?
- Ý chị muốn hỏi về cái gì, tiền lương hay điều kiện làm việc?
- Cả hai!
- Tiền lương mỗi tháng hơn một triệu cộng thêm tiền boa của khách thêm được vài trăm. Nói chung là không đến nỗi nào. Còn

chỗ làm thì ở đâu cũng vậy, có tốt có xấu, cái chính là do mình.
Cách đó vài bước chân, Hà cũng đang trò chuyện với một cô có nút ruồi son dưới cổ. Hai người có vẻ tâm đầu ý hợp nên cứ cười nói rổn rảng. Ngân hỏi:
- Nga nói vậy có nghĩa là sao?
- Còn sao nữa! Phải biết làm chủ bản thân trước mọi cám dỗ, mắt chỉ được nhìn thấy những điều nên thấy, miệng chỉ được nói những điều nên nói và cuối cùng là phải biết nhẫn nhịn. Người ta có xúc phạm đến mấy cũng phải cắn răng mà chịu. Nói thiệt nếu tìm được chuyện khác tương đối ưng ý thì tui đã bỏ cái cái việc làm dâu thiên hạ này từ lâu rồi.
Ngân lại hỏi:
- Ông Cự nói tầng trên là tầng của VIP nghĩa là sao?
Ngà trợn mắt nhìn Ngân:
- Đừng có hỏi! Ông Cự mà biết thế nào cũng xạc cho một trận. Nóng vội làm gì, từ từ rồi cũng biết thôi mà.
Càng về tối nhà hàng càng đông khách, từ chủ đến nhân viên chạy lăng xăng đến toát mồ hôi. Bãi giữ xe chật kín không còn chỗ trống, phải tận dụng vỉa hè khiến khách bộ hành phải tràn xuống lộ gây nên cảnh tắc nghẽn. Những vị khách ở từng trên đều có một điểm chung là ăn bận sang trọng, quyền lực hiển hiện qua cử chỉ, lời nói, trên những gương mặt bóng nhẩy, hồng hào như trứng gà mới lột.
- Xin chào các anh! Xin tự giới thiệu, em là nhân viên tiếp thị hãng bia " sức mạnh thời đại " nổi tiếng. Mong các anh ủng hộ...
Ngân chưa kịp dứt lời thì một người trong đám đông đã xua tay lia lịa như muốn đuổi tà ma chướng khí:
- Thôi, tụi tui chỉ quen " gu " loại này rồi. – Ông ta cầm lon " tiger " lên lắc lắc mấy cái:- Xài thứ khác không quen , uống vô nhức đầu lắm.
Ngân tiếp tục năn nỉ:
- Các anh cứ thử một lần coi sao. Em bảo đảm không gây nhức đầu mà làm cho người cứ sướng rần rần!
Một người có cái đầu như quả dưa gang, nheo mắt cười chớt nhả:
- Sướng thiệt hôn? Phải thử mới biết!

Cả bọn cười ồ lên. Ngân giựt mình, tái mặt vì câu nói xộ.
Một người trong bọn nói vuốt đuôi:
- Phải cho Sếp anh thử mới biết sướng hay không rồi mới trả tiền, nghen?
- Em không dám đâu. Cái đó phải để chị ở nhà, em không dám hỗn.
Người có cái đầu quả dưa nói:
- Con vợ của anh " tắt đài " rồi còn cơm cháo gì được nữa. Em mà bằng lòng đừng nói một két bia chứ cả nhà máy bia anh cũng dám mua!
Người khác chìa ly bia về phía Ngân:
- Uống mới tin!
Ngân chần chừ. Một người nói:
- Em mà cạn hết ly này anh sẽ kêu hẳn một két bia, đứa nào nói láo làm con chó!
Ngân nín thở uống cạn một hơi, cả bọn vỗ tay như pháo nổ. Ngân mang bia cho khách rồi chạy sang bàn khác tiếp tục công việc.
Để thuyết phục khách uống bia của mình, Ngân đã phải nốc hết mấy ly bia. Mỗi lần như vậy, cô lại vào nhà vệ sinh móc họng cho nôn ra. Sợ say rượu thì ít mà cảm giác tởm lợm khi uống chung ly với đàn ông thì nhiều.
Hoàn toàn tương phản với từng lửng, từng dưới khách khứa lộn xộn, lôi thôi như đám quân ô hợp. Hà đang cụng ly với khách. Gương mặt cô đỏ bừng như thoa son vì đã nốc mấy ly bia:
- Lần sau tới đây các anh nhứt định phải uống bia của em đó nghen! Em cạn trăm phần trăm đây!
Hà uống một hơi rồi dốc ngược cái ly trước tràng pháo tay kéo dài pha lẫn những tiếng cười tục tĩu. Một người lại rót ly bia đầy tràn đưa cho Hà:
- Cạn với anh một ly nữa nào.
Thấy trong người đã chếnh choáng, Hà lắc đầu từ chối. Người đó cố nài ép cho kỳ được:
- Em uống với tụi nó mà không uống với anh rõ ràng là có ý khi dễ!
Hà nói:

- Các anh thông cảm, chốc nữa em còn phải tới lớp.
- Ối dào! Học hành cái Đ..gì. Đàn bà học cho lắm rồi cũng nằm dưới thôi!
Cả bàn nhậu cười sặc sụa. Được nước gã đàn ông càng trây trúa:
- Con vợ của anh học cao hơn anh một bậc nhưng cả đời cũng chỉ nằm dưới! Chỉ có ngày Quốc tế Phụ nữ là anh cho nó nằm trên!
Hà tái mặt, môi mím chặt, đôi mắt lóe lên những tia giận dữ. Cô muốn thét vô mặt gã là đồ ti tiện nhưng đã kịp dằn xuống. Tốt nhứt là đi khỏi chỗ này.
- Đi đâu vậy người đẹp? Ở lại uống với bọn anh vài ly.
Hà im lặng, đi te te không ngó lại. Chẳng dè gã đàn ông say rượu cầm ly bia rượt theo, Hà hất tay gã ra, nói bằng giọng cứng rắn:
- Xin anh tự trọng cho!
- Tự trọng là cái Đ..gì? Nó có giống cặp ngực nay nảy của em không?
Gã xòe bàn tay ra định bóp vú, ngay lập tức Hà giơ thẳng cánh tay tán một cái như trời giáng lên gương mặt trơ tráo. Gã lảo đảo rồi gầm lên như cọp rống:
- Mẹ kiếp con đĩ! Mày tới số rồi dám vuốt râu hùm.
Gã cười gằn, hùng hổ sấn tới, trên má bên trái còn in hằn vết năm ngón tay, đôi mắt trắng dã lộn tròng trông thật khiếp. Vài người trong nhà hàng đứng dậy, gào lên:
- Chạy đi!
Nhưng Hà không chạy, đôi mắt hai mí lót theo dõi từng cử động của gã. Khi gã tiến đến vừa tầm tay bất ngờ Hà vơ lấy cái vỏ chai bia cạnh đó giáng mạnh xuống đầu. Gã " ối " lên một tiếng đau đớn rồi té chổng gọng, máu me lênh láng. Sau đó là cuộc rượt đuổi hỗn loạn diễn ra. Hà chạy thoát ra theo lối cửa sau. Tên bị đập bể đầu, hai tay ôm vết thương, gào thét ra lệnh :
- Tụi bây tóm cho bằng được con quỷ cái đó cho tao!
Sự việc diễn ra quá nhanh nên hầu như tất cả mọi người đều không kịp phản ứng. Ngân run quá tưởng chừng té xỉu tại chỗ. Đến khi thấy bọn đầu trâu mặt ngựa rượt theo Hà sát quá, cô quên hết sợ liền chạy xuống từng dưới nghe ngóng. Chừng vài phút sau cả bọn hậm hực kéo trở vô và ra sức đập phá đồ đạc. Một tên trẻ nhứt

trong bọn túm lấy cổ áo ông Cự nói gằn từng tiếng:
- Mày phải đem con đó về đây cho bọn tao hỏi tội, nếu không số phận của mày sẽ như cái ly này.
Nói rồi gã ném mạnh cái ly vỡ nát trên nền gạch. Thực khách nhiều người sợ quá chạy vội ra khỏi quán. Thừa lúc nhốn nháo Ngân lẻn ra cửa sau tìm Hà.
- Hà ơi!
Ngân kêu mấy lần nhưng không thấy động tĩnh gì. Khi lần mò trong căn nhà đổ nát bất ngờ Hà ló đầu lên sau bức tường, gương mặt cô tái mét không còn một giọt máu.
- Tụi nó đi chưa?
- Chưa! Cứ ngồi yên đó!
Ngân lật đật quay trở vô. Mấy viên công an đang lấy lời khai với mấy nhân viên nhà hàng. Tất cả mấy tên gây rối đều bị còng tay, dồn vô góc tường bên cạnh quầy rượu, mặt mày tên nào tên nấy như tổ ong tàn mắc mưa.
Ông Cự lúc nãy tiu nghỉu như mèo cụt đuôi, bây giờ coi ra vẻ khí thế lắm, đứng chàng hảng chê hê, nói chảnh hoảnh:
- Tôi không binh ai hết. Tụi này say rượu rồi giở trò sàm sỡ với cô nhân viên tiếp thị nên mới xảy ra cớ sự. Bây giờ cả nhà hàng của tôi tan hoang như bãi chiến trường các anh tính sao coi được thì tính!
Viên đại úy công an nói:
- Được rồi, tôi sẽ bắt chúng xin lỗi và bồi thường không thiếu một xu!
Đoạn anh ta quay sang Ngân nói:
- Cô bạn của cô đâu rồi?
Ngân lắc đầu nói không biết. Anh ta nhăn mặt nói:
- Khi nào gặp nhớ nhắn cổ lên phường gặp tôi để tiến hành lấy lời khai. Đàn bà con gái gì mà dữ như gấu ngựa!
Đoạn viên đại úy kín đáo ngước mắt lên từng trên, nơi ông có cái đầu quả dưa đang tỉnh bơ cụng ly với mấy chiến hữu, anh ta khẽ gật đầu chào rồi tiến lại bọn gây rối:
- Tụi bây biết đây là đâu không mà dám phá phách hả?
- Dạ tụi em lỡ dại không biết trời cao đất rộng là gì mong các anh

thông cảm. Em sẽ xin lỗi mọi người và tự nguyện bồi thường ạ.
- Đâu dễ vậy! – Đoạn viên đại úy hất hàm ra lịnh cho nhân viên thuộc cấp giải cả bọn ra chiếc xe jeep đang nổ máy đợi sẵn :- Lên phường tao sẽ cho tụi bây biết thế nào là lễ độ!
Chờ cho mọi người ra hết bên ngoài viên đại úy bước lên lầu, khúm núm chào ông đầu quả dưa lần nữa:
- Thưa anh Năm, anh muốn em tính sao với bọn nó?
- Cứ theo pháp luật mà làm. Đối với bọn này là phải thẳng tay, lôi thôi chúng coi thường.
- Dạ em hiểu.
Anh ta dợm bước đi thì anh Năm kêu lại, đưa gói ba số:
- Đưa cho anh em hút!
Viên đại úy mừng húm như con chiên được cha xứ ban nước thánh, cám ơn rối rít, chạy nhanh ra xe. Ông Cự nhìn Ngân than thở:
- Mới ngày đầu " ra quân " mà bạn của cô đã gây ra biết bao phiền phức rồi. Trời ạ, nếu ngày nào cũng như vầy phá sản chớ chẳng chơi..
- Tôi thành thật xin lỗi ông chủ!
- Lỗi phải gì! Tôi không muốn nhìn thấy cô ta thêm một phút một giây nào nữa. Còn cô nếu thấy làm được thì làm, không làm được thì nghỉ luôn đi. Tôi sợ các người quá rồi.

Như Lục Bình Trôi

Chương 37

Ngân và Hà ghé tạt vào xe rau má bên vỉa hè, kêu hai ly loại lớn. Hà nói:
- Tớ chịu thôi, không thể làm được cái công việc chó chết này. Bọn đàn ông say rượu đều hóa thành thú tất tật. Nếu còn tiếp tục, không chừng có ngày tớ trở thành kẻ sát nhân!
- Cậu nóng nảy quá! – Ngân nói:- Nhịn một chút có sao đâu!
- Cậu khác, tớ khác – Hà liệng ống hút, cầm ly tu ừng ực:- Đối với tớ nhịn là đi đôi với nhục!
Biết tính Hà vừa bảo thủ, vừa cố chấp, nếu tiếp tục đôi co thế nào cũng sanh chuyện ầm ĩ, thôi đành nhịn vậy.
- Bây giờ cậu định làm gì?
- Cũng chưa biết nữa, thây kệ, tới đâu hay tới đó, lo gì.
Ngân thở dài:
- Tớ nói thiệt cậu đừng buồn. Nếu cậu không chịu thay đổi thì chẳng làm được việc gì đâu!
Chẳng dè, Hà bỗng đùng đùng nổi giận, dằn mạnh cái ly xuống bàn, nói một lèo không nghỉ hơi:
- Mới bao có ly rau má mà đã lên mặt dạy đời! Ừ, tớ như vậy đấy, thích thì chơi, không thích thì thôi tớ không ép.
Hà dùng dằng, đạp xe đi một nước. Ngân đuổi theo nhưng không kịp đành đứng nhìn theo, lắc đầu thở dài.

Như Lục Bình Trôi

Chương 38

Rời khỏi quán cơm gà, bà Trần đưa Hiếu về thẳng nhà mình. Hai người ngồi chuyện trò một lúc rồi bà Trần đi tắm trước. Khoảng mười phút sau bà Trần trần truồng bước ra với cái khăn choàng trên vai. Cặp vú chảy xệ nẩy lên theo điệu lắc lư của đôi guốc cao gót. Thấy Hiếu có vẻ ngượng, bà Trần vừa cười vừa nói:
- Ở truồng cho mát! Đã lên giường với nhau mà còn ...
Hiếu đỏ mặt.
- Đã nói đừng mặc quần áo. Cởi ra đi!
Hiếu líu ríu làm theo. Bà Trần nhìn không chớp mắt theo dõi từng động tác của cô. Khi mảnh vải cuối cùng được trút bỏ, bà ta lập tức bước tới đưa tay nắn nắn cặp ngực tròn căng, chín mọng như hai quả đào rồi đưa hàm răng ngoặm chặt lên đầu vú đỏ hồng, mút mút như đứa trẻ bú mẹ.
- Chị Trần!
Hiếu thở hổn hển, mắt nhắm nghiền lại, cảm giác như có luồng điện cực mạnh chạy rần rần khắp cơ thể. Sướng rơn! Bà Trần di chuyển cái lưỡi mềm oặt tuột dần xuống phía dưới. Hiếu bật lên những tiếng rên khe khẽ, bàn tay xoa xoa nhẹ lên mái tóc bồng của bà Trần. Phút chốc những sợ hãi đã chìm lắng nhường cho cơn điên rồ da thịt. Bỗng Hiếu quỳ sụp xuống, ôm bà Trần hôn tới tấp như mưa. Hai cơ thể cháy bỏng dục vọng cuộn vào nhau rên xiết.
- Tôi yêu em. Em hãy nói yêu tôi!
- Em yêu chị!
- Không, phải gọi là anh chớ.
- Em yêu anh!
Cuộn với nhau một lút, hai người dìu nhau lên giường. Bà Trần rướn người lôi từ trong ngăn kéo ra một chiếc hộp vuông vức có in chữ nước ngoài.
- Cái gì vậy chị?

Bà Trần cầm cái hộp lắc lắc mấy cái rồi dứ dứ trước mặt Hiếu:
- Biết cái gì hôn? – Rồi bà tự trả lời:- Đồ nghề!
Thấy Hiếu dớn dác, bà Trần cười đắc chí, từ từ lôi ra một cái dương vật bằng cao su , màu đen dài gần hai tấc. Rồi bà ta lấy cục pin tiểu lắp vô và ấn nút. Đầu dương vật bỗng cử động theo hình vòng cung từ phải sang trái. Bà ta lại đẩy nút bấm, đầu dương vật lại di chuyển theo chiều lên xuống.
- Còn nữa! Tôi đã chuẩn bị rất nhiều thứ cho đêm động phòng của chúng ta!
Nói rồi, bà Trần lại lôi ra thêm vài thứ nữa , hình thù quái dị, dây diện xanh đỏ ngoằn ngoèo và bật cười dâm dật...
Đêm đó Hiếu ngủ lại nhà bà Trần nhưng nào có ngủ nghê gì được đâu!

Như Lục Bình Trôi

Chương 39

Đang là thượng tuần tháng Ba dương lịch còn lâu mới chính thức bước vào mùa mưa. Không hiểu sao mấy bữa rày thời tiết nóng bức, nực nội quá chừng. Bầu trời ráng đỏ, nóng hầm hập như cái lò thiêu xác. Quạt gió mở hết số chỉ phả ra toàn hơi nóng. Năm ngoái mùa mưa kết thúc sớm, nắng hanh kéo dài. Nông dân kêu trời như bộng mà ông chẳng thèm bố thí cho một giọt. Sông ngòi, ao hồ dần dần cạn kiệt. Mực nước các nhà máy thủy điện xuống quá ngưỡng. Con người cũng bị vắt kiệt sức. Chỉ có mấy cửa hàng bán máy lạnh, quạt nước và những quán bán nước giải khát, bia bọt là được dịp hốt bạc.
Sáng nay Đài khí tượng, thủy văn thành phố thông báo sẽ có mưa lớn vào lúc chiều tối. Đây là hiện tượng hiếm gặp. (thường thì chỉ xảy ra mưa nhỏ) Và lưu ý người dân, đây chỉ là cơn mưa trái mùa do hậu quả của việc nóng bức kéo dài, đối lưu khí quyển…Đài còn khuyến cáo nông dân chớ có vội mừng, đừng lầm tưởng là mưa sớm. Những cơn mưa trái tánh trái nết như vầy chỉ tổ làm hại đất đai, hoa màu. Bởi vì những đợt nắng hạn kéo dài sau đó sẽ " luộc chín " toàn bộ cỏ cây hoa lá và cả những sinh linh đồ thán.
&
&&
Bà Vân thảy tờ báo xuống mặt bàn kiếng màu khói, rồi nhìn chồng thở dài. Ông Khả tháo đôi mục kỉnh trên sống mũi lấy khăn mùi soa lau lau chiếu lệ. Chẳng có viêc gì làm lau kính cho đỡ buồn.
- Từ chiều tới giờ em thấy anh lau đi lau lại cả chục lần rồi.
Ông Khả im lặng, nuốt nước bọt ừng ực. Hai vợ chồng ngồi nói chuyện cả buổi mà không dám nhìn thẳng vào mắt nhau. Còn em có hơn gì anh, Ông Khả thầm nghĩ, cứ nhấp nhỏm như có lửa trong người.
- Mấy giờ rồi anh?

Ông Khả đặt cặp kính lên mũi, ngước mắt nhìn đồng hồ. Thay gì trả lời câu hỏi của vợ, ông nói:
- Còn sớm!
Bà Vân ném cái nhìn u tối qua cửa sổ. Bầu trời ráng đỏ, nặng nề như mụ dì ghẻ khắt khe chuẩn bị trút cơn thịnh nộ xuống đầu đứa con riêng của chồng.
Đọc được tâm trạng trên gương mặt vợ, ông Khả nén tiếng thở dài, lấy thuốc ra hút. Vừa rít một hơi ông đã ôm ngực ho sặc sụa, ông bèn dụi điếu thuốc xuống cái gạt tàn bằng pha lê.
- Vân à, anh thấy chuyện này...- Ông Khả ngưng nói ngang xương, liếc mắt về phía vợ lén lút như kẻ trộm.
- Anh đừng ray rứt nữa ! – Bà Vân nói lào phào:- Em có thể chịu đựng tất cả vì hạnh phúc của chúng ta.
- Nhưng anh thấy bất nhẫn quá! Có lúc anh tự hỏi, phải chăng chúng ta đã quá liều lĩnh? Hạnh phúc là phải biết chấp nhận chứ không phải cứ muốn là được.
Bộ anh nghĩ , em thích làm chuyện này lắm sao? Cũng tại anh hay nhắc tới trẻ con trong mỗi bữa cơm bằng giọng nói thiết tha, thèm khát, cũng tại anh hay ngồi tha thẩn bên cửa sổ ngắm nhìn đám con nít đùa giỡn dưới sân, cũng tại anh hay len lén nhìn em rồi thở dài thườn thượt, cũng tại anh luôn kiếm cớ về nhà rất trễ để khỏi phải đối diện cảnh cô đơn vắng vẻ, cũng tại anh mà em đã làm tất cả..
Bà Vân nói:
- Phải, nhưng đó là hạnh phúc nửa vời, không trọn vẹn. Trong ngôi nhà dát vàng này vẫn còn thiếu một tiếng khóc của trẻ thơ.
Ông Khả khẻ nhíu mày lộ vẻ băn khoăn:
- Đúng là anh đang khát một đứa con như cánh đồng khô hạn mong trận mưa rào. Nhưng để đạt được điều đó chúng ta phải trả một cái giá quá đắt. Một cái gì đó bất ổn đang diễn ra trong anh. Anh thật sự lo sợ!
Bà Vân nắm lấy tay chồng bóp nhẹ. Ánh mắt long lanh những tia sáng kỳ lạ rất khó đoán tâm trạng.
- Lúc này đây em khuyên anh đừng nói ra những lời như thế , vì nó chỉ làm em rối trí thêm mà thôi. Chúng ta đang đặt cược lên ván bài số phận và không thể nào rút lại được nữa. Chẳng lẽ anh thiếu

tự tin đến thế hay sao?
Ông Khả xây nửa người. Ánh mắt lộ vẻ hoang mang. Bà Vân trấn an chồng:
- Em lúc nào cũng tin anh. Vì anh là người đàn ông có bản lãnh. Em cũng tin tưởng vào tình yêu của anh dành cho em.
Đám mây đen trên mặt người đàn ông dần bốc hơi vào không khí:
- Nghe được những lời này, anh phần nào cũng thấy yên tâm. Anh hứa sẽ không làm em phải thất vọng.
Bà Vân dụi đầu vào ngực chồng. Đôi mắt loang loáng lộ vẻ xúc động.
- Rồi chúng ta sẽ thật sự hạnh phúc em vững tin như thế.
Trò chuyện một lúc, sực nhớ một chuyện bà Vân đứng dậy, đi vào bên trong. Lát sau bưng ra hũ rượu cao hổ cốt, thất xà, cá ngựa.. cùng nhiều vị thuốc đặc sệt, rót ra một cốc to đưa cho chồng:
- Anh uống đi!
- Thôi em!
Bà vợ cố nài nỉ:
- Uống đi anh, hũ rượu này em ngâm gần năm rồi, cả cây vàng chớ không phải ít. – Đoạn bà Vân cố tạo ra vẻ khôi hài:- Anh hãy uống vì con của chúng ta. Ông chủ tiệm thuốc bắc nói uống thứ rượu này thì " *nhất dạ lục giao sinh ngũ tử đấy*! "
Ông Khả vò đầu đau khổ. Còn bi kịch nào thê thảm hơn thế nữa, khi người vợ cho chồng uống thuốc cường dương để ngủ với người đàn bà khác!. Ông cảm thấy đau nhói ngay tim, vội day mặt đi nơi khác không dám nhìn thẳng vào ánh mắt đau đáu của vợ.
- Uống đi anh!
- Thôi, Vân à, anh không quen với mấy thứ này! – Giọng ông Khả biến dạng.
- Anh phải uống vì đó là công lao khó nhọc của em, vì đó là tình yêu của em dành cho anh, và trên hết là vì con của chúng ta! – Giọng bà Vân vừa hờn mát vừa nũng nịu.
- Vì tình yêu ư? – Ông Khả lào phào hụt hơi.
Bà Vân đặt cốc rượu lên miệng chồng, giục uống cho kỳ hết.
- Anh thấy trong người như thế nào?
- Nóng và đắng! – Ông Khả nhăn mặt, lè lưỡi ra.

- Nhất định anh phải sinh con trai cho em! Nó phải giống anh như tạc!
Ông Khả im lặng một lúc rồi nói bằng giọng buồn và đau đớn:
- Chốc nữa em có đi theo anh không?
- Theo để làm gì hả anh? - Bà Vân thở dài:- Em tin anh. Vả lại em còn nhiều việc phải làm. Anh phải ở lại khách sạn sáng mới về nhá.
Đoạn bà Vân đổi buồn làm vui:
- Nhứt định phải đủ " lục giao " đấy nhé!
Cả hai đột ngột ngừng nói, mỗi người đeo đuổi theo ý nghĩ riêng của mình. Chỉ có tiếng máy điều hòa chạy vù vù.
- Cô bé ấy thật xinh đẹp. Em tin con của chúng ta sẽ là thiên thần!
Ông Khả cắn chặt môi ghìm nén cảm xúc. Bà Vân thều thào:
- Em là kẻ vô tích sự, chỉ mỗi việc sanh con cũng không xong!
Ông Khả đưa tay bịn miệng vợ:
- Em đừng tự hành hạ mình như vậy. Anh yêu kẻ vô tích sự như em!
- Thật hả anh? Vậy thì em yên tâm rồi.
Ông Khả choàng tay qua vai, kéo vợ vào lòng, hôn như mưa. Những nụ hôn thấm đẫm nước mắt. Sau đó họ ngồi yên hồi lâu trong bóng tối… Một vệt chớp rạch ngang bầu trời khiến bà Vân giật mình, bừng tỉnh:
- Trời chuyển mưa, anh đi ngay kẻo bị ướt.
- Còn sớm mà em. Anh muốn được ngồi bên em thêm lúc nữa.
- Chúng ta còn cả đời để ngồi bên nhau!
Bà Vân tiễn chồng ra cửa. Ông Khả nắm tay vợ bịn rịn, lưu luyến như sắp sửa bước vào một chuyến viễn du. Công việc của ông luôn gắn liền với những chuyến đi xa. Lần nào vợ cũng quyến luyến tiễn chồng cùng với niềm vui trọn vẹn. Nhưng cuộc đưa tiễn hôm nay, sung sướng và nỗi đau phân chia cõi lòng thành hai bờ thái cực. Chúng gào thét xâu xé lẫn nhau. Tim bà tan nát.
Ra tới cửa, bà Vân nói:
- Anh đi!
Nói đoạn, bà làm bộ tỉnh như không, xây người đi thẳng vào bên trong mà không ngoảnh lại. Ông Khả nhìn theo rồi bước những

bước nặng nề ra phía cổng. Người tài xế đang chờ sẵn với điếu thuốc cháy đỏ trên môi.
- Ta đi thôi! – Ông Khả nói chẳng ra hơi.
Chiếc xe từ từ lăn bánh. Bà Vân từ trong chạy ra, mắt nhìn qua cửa sổ theo dõi chiếc ô tô cho đến khi khuất dạng. Nước mắt chảy tràn trên gương mặt nhợt nhạt. Thật ra bà đã khóc, khóc rất thảm thiết từ hôm đặt bút ký vào Bản hợp đồng. Nhưng bà đã cố dồn nén chảy ngược vào trong. Bây giờ đây nó đã biến thành cả đại dương mênh mông, cuồn cuộn. Con thủy quái bản năng bất kham hung hãn húc vỡ con đê lý trí và chỉ trong nháy mắt bà đã bị nhấn chìm trong cơn đại hồng thủy đươc tạo bằng nước mắt, bằng nỗi đau..
Bà khóc thỏa thuê rồi đứng dậy đi rửa mặt và dắt chiếc xe gắn máy ra khỏi nhà. Ngoài trời gió thổi rào rào, không khí lạnh từ đâu thổi đến báo hiệu một cơn mưa lớn sắp đến.

Như Lục Bình Trôi

Chương 40

Lúc này trong nhà chỉ có mình Trang và Huệ. Chị Hiếu bị tăng ca đột xuất, Ngân đi học ngoại ngữ, còn chị Nhành có lẽ đang cụng ly chan chát tại một quán nhậu nào đó. Trang bận quần áo đẹp, coi kiếng gỡ đầu. Huệ nhìn Trang cầm thỏi son thoa môi thở dài:
- Làm đẹp mà không cho chồng, cho người mình yêu thì có ích gì! Nếu đặt vào hoàn cảnh của mày, tao sẽ để xấu như ma lem cho thằng chả không dám rớ!
Trang buồn hiu, nín thinh. Huệ nói như thét:
- Tao thề, thân thể trinh nguyên của tao chỉ có người yêu mới được chạm tới. Thằng nào sớ rớ, tao chém bay đầu!
Trang bịt chặt tai, gương mặt lộ vẻ đau đớn tột cùng. Huệ hối hận xuống nước nhỏ:
- Nghe lời tao trốn đi Trang ơi! Nhìn mày, tao đau lòng quá!

Trang im lặng, cắm cúi trang điểm. Cô cố tình đánh lảng sang chuyện khác đặng xua đi không khí u ám, ngột ngạt:
- Nóng quá! Thế nào cũng mưa cho mà coi!
Huệ tiếp tục năn nỉ ỉ ôi:
- Trốn đi Trang!
Trang trơ ra như đá. Căn nhà bỗng yên lặng một cách đáng sợ chỉ có tiếng nấc nghẹn, tiếng hỉ mũi rồn rột của Huệ. Ở nhà kế bên, chị Hai đang áp tai vô vách nghe lén câu chuyện một cách say sưa đến nỗi quên béng nồi canh khoai đang sôi trào trên bếp. Trang dòm trời, thầm vái trời mưa, mưa thiệt lớn, mưa lớn thì " bản án " sẽ được đình lại và cô được " trong trắng " thêm một ngày.
Huệ vái độc:
- Vái Trời cho cha Khả đang đi đứng đàng hoàng bỗng dưng sùi bọt mép, ngã lăn quay! Lúc đó mày rảnh nợ!
Huệ vừa dứt lời thì anh tài xế nện gót giày lộp cộp bước vô hẻm. Anh ta giương cặp mắt lộ dòm Trang:
- Cô có phải là cô Trang?
Huệ trừng mắt nhìn người lạ, nói rít qua kẽ răng:
- Ở đây không có ai tên đó. Cút đi!
Anh tài xế tỏ ra nhũn nhặn:
- Mấy cô hiểu cho. Tui cũng chỉ là kẻ làm thuê làm mướn, đừng làm khó dễ tội nghiệp! Tui theo lịnh của ông Khả đến đưa cô Trang đi, xe đang đậu ở ngoải.
Nói đoạn anh tài xế hất hàm ra phía hẻm. Huệ cầm cây chổi khua lia lịa, vừa quét vừa nhìn khách chửi phong long:
- Sao mà rác nhiều quá vậy, quét hoài vẫn không sạch!
Trang lấy khăn chấm nước mắt bước theo anh tài xế.
Hai người ra tới đầu hẻm thì Huệ bỗng xỏ dép chạy theo. Bác tài cố tình bước vượt lên để hai cô gái tâm sự. Huệ nói:
- Bây giờ nghĩ lại vẫn còn kịp. Nghe lời tao, vô tới khách sạn mày tìm cách trốn đi, nếu không thành thì tìm kế " hoãn binh " cứ nói đại là đang bị " bật đèn đỏ " , hổng lẽ thằng chả bắt mày cởi quần ra khám! Trước mắt cứ làm như vậy, được tới đâu tính tới đó. Mày có nghe tao nói không? Sao im re vậy?
Ông Khả đứng bên cạnh ô tô, mặt thộn ra trông rất tội nghiệp. Bắt

gặp ánh mắt căm thù của Huệ ông Khả cúi mặt nhìn xuống đất.
- Có tiền sướng thiệt xài toàn gái tơ! Nhưng mà ở ác như vậy thế nào cũng bị ông Trời trả báo hà!
Huệ vẫn chưa hả giận. Cục giận khiến Huệ nói tầm bậy tầm bạ:
- Mai mốt trúng độc đắc vài chục tờ, tao mướn mấy thằng tiến sĩ, kĩ sư xách dép cho tao, bắt tụi nó làm chó sủa chơi!
Trang nắm vạt áo Huệ giựt giựt mấy cái. Người tài xế mở cửa xe.Trang đi vài bước rồi quay đầu chạy ngược về phía Huệ, nói:
- Anh Thật thế nào cũng tới, chị đừng cho ảnh biết chuyện này. Đau lòng lắm.
Huệ khóc ồ ồ:
- Ông Trời có mắt mà cũng như mù!
Hai người trao đổi qua những âm thanh nấc nghẹn. Chợt tiếng còi ô tô vang lên, Trang cắm đầu như ma rượt. Chiếc ô tô đen bóng cua nửa hình tròn rồi phóng thẳng về khách sạn mới xây ở phía bên kia cầu.
Huệ đi thất thơ như cái xác không hồn quẹo vô con hẻm bên hông chợ. Đám con nít đang chơi đá banh ồn ào. Huệ vừa đi cúi gầm mặt, vừa khóc rúc rích thì trái banh nhựa màu xanh trờ tới chưn. Một thằng trong đám đưa tay vẫy vẫy:
- Chị ơi, tiện tay liệng giùm trái banh.
Huệ co chưn đá một cái thiệt mạnh. Trái banh bay vèo theo hình vòng cung rồi chun tọt vô căn nhà đối diện. Tiếp theo là tiếng đồ sành sứ rớt loảng xoảng . Đám con nít mặt mày xanh lè xanh lét, cắm đầu chạy trối chết. Ngay lập tức, một người đàn bà tóc hoa râm cầm cây chạy ra:
- Đứa nào? Đứa nào đá banh làm bể bình bông của tao? Đồ mất dại! Quân phá làng phá xóm!
Chị Hai đã đợi sẵn ngay đầu hẻm, thấy Huệ bước vô liền giảnh cặp môi mỏng lét:
- Con Trang đi ngủ với thằng cha tiến sĩ phải hôn, chắc là tiền nhiều lắm đây!
- Im đi! Thứ đàn bà nhiều chuyện! Chị biết gì mà xía vô! Chuyện mình không lo, lo chuyện thiên hạ!
Huệ bước vô nhà, ấn cửa lại rồi lên gác ngồi khóc một mình.

&
&&
Vòng vèo một lúc, chiếc ô tô dừng lại trước khách sạn sang trọng kiến trúc theo lối cổ điển. Phía trước có đặt rất nhiều chậu bon sai được tỉa tót rất công phu xếp thành một hàng dài choán hết mặt tiền. Hai nhân viên khách sạn ăn mặc giống sĩ quan hải quân xăng xái bước đến mở cửa xe. Ông Khả quay sang thì thầm điều gì đó với bác tài. Anh ta gật đầu như con bửa củi kèm theo nụ cười đầy ẩn ý rồi cho xe phóng thẳng.
- Thưa ông bà không có hành lý ạ?
Ông Khả lắc đầu. Đi vài bước thì dừng lại có ý chờ Trang. Trang cố tình tụt lại phía sau, mắt nhìn dáo dác như tên trộm sắp sửa ra tay, vừa ngượng ngùng vừa lo lắng, cô có cảm giác tất cả các cặp mắt đang chỉa về cô, họ đang bàn tán về cô một cách khinh miệt. Cô muốn co chưn bước thiệt mau chạy trốn tất cả nhưng nó không chiều theo ý. Vừa bước lên bậc tam cấp, không hiểu sao như có ma lực buộc cô ngoảnh mặt lại. Bà Vân đang đứng đối diện phía bên kia đường. Cặp kính mát che gần kín gương mặt. Bà chào cô bằng nụ cười méo xệch. Trang khẽ gật đầu chào đáp lại rồi cắm đầu bước nhanh vào bên trong.
Đợi cho hai người khuất bóng, bà Vân vụt băng qua đường. Cặp mắt nhìn như thôi miên về phía cầu thang hình xoắn ốc, liên tục tháo cặp kính ra lau nước mắt. Bỗng một tiếng nổ long trời kèm theo là cơn mưa như trút. Người đàn bà đau khổ cứ thế đứng yên như trời trồng với cây dù màu xanh lá lúa. Mưa cứ mưa và người đàn bà cứ đứng đó. Nước mắt hòa lẫn với nước mưa. Cái nhìn đau đớn pha lẫn bất lực của con chiên nhìn thấy đức Chúa cao cả bị đóng đinh câu rút trên thập tự giá đăm đăm về phía căn phòng ở tầng ba leo lét ánh đèn.
&
&&
Thật quẹo xe đạp vô hẻm, chưa kịp gõ cửa thì ở nhà bên cạnh chị Hai đã thò cái đầu rối bù, dường như chị ta đã canh me sẵn từ lúc nào:
- Thật! – Chị Hai kêu vừa đủ nghe, một tay ngoắt ngoắt và ngón

tay bên kia đặt lên miệng ra dấu biểu anh im lặng:- Tới kiếm con Trang phải hôn?
- Dạ – Thật gật đầu tức thì:- Trang có ở nhà không chị?
- Nói nhỏ nhỏ thôi kẻo con Huệ nghe được. Con nhỏ đó dữ như quỷ! Vô đây nói chuyện cho tiện.
Thật vừa bước vô thì trời đổ mưa. Hổm rày nóng quá, mưa một trận cho mát cửa mát nhà.
- Anh Hai chưa về hả chị?
- Ôi thôi, ổng đi nhậu rồi hơi sức đâu mà bận tâm! Thời gian ổng ở quán nhậu còn nhiều hơn ở nhà. Mà có khi như vậy lại hóa ra hay. Ổng tuổi dần, tao tuổi thân, dần , thân, tỵ , hợi tứ hành xung! Hễ ráp lại là y như chó với mèo! – Thấy chưa thật yên tâm, chị Hai bước ra cài chốt cửa lại.
Thật tỏ vẻ sốt ruột. Chị Hai xuống giọng làm ra vẻ quan trọng:
- Mày đừng tìm kiếm con Trang cho uổng công. Nó không đoái hoài gì tới mày đâu. Ở chỗ làm coi con nào được mắt thì quơ đại làm vợ luôn đi. Loại đàn bà ăn ở hai lòng đó có đáng gì mà mày phải bận tâm cho mệt.
Thật càng lo lắng, cứ liên tục đứng lên rồi ngồi xuống.
- Ngồi yên! Cứ như con rối làm sao mà nói chuyện cho được. Tao nói chuyện này nhưng mày phải hứa phải thiệt bình tỉnh, thiệt bình tĩnh nghe chưa?
Thật gật đầu:
- Chị nói đại đi cừ lòng vòng, tôi sốt ruột quá!
Chị Hai nhìn Thật tỏ ý trách:
- Mày cứ như người từ cung trăng rớt xuống, chuyện con Trang cả tám mươi triệu dân đều biết chỉ có mày là bù trớt!
Đoạn chị Hai xít lại gần Thật, nói thầm qua lỗ tai. Khắp người chị ta nồng nặc mùi cá ươn:
- Con Trang nó đi làm vợ tạm cho người ta rồi!
Thật vừa bực mình vừa thất vọng, khi không lại kéo mình vô đây để nói chuyện tầm ruồng!
- Chuyện đó tôi biết rồi còn gì mới không? – Thật cố tình nói tỉnh bơ.
Bây giờ đến lượt chị Hai bị xì hơi. Hổng dè, thằng Thật cũng là đồ

bạc bẻo! Người yêu đi ngủ với trai mà nó cứ tỉnh như không! Té ra lão Hai cạo heo nhà mình coi vậy mà được hơn nhiều đứa. Tức mình chị nói xẵng:
- Tao tưởng mày chưa biết, chớ biết rồi thì thôi!
Nhìn dáng điệu ngoe ngoảy như cua gãy càng của chị Hai, Thật bắt đầu chột dạ:
- Chị nói thiệt đi, Trang đâu rồi?
Chị Hai trợn mắt, nạt:
- Ô hay! Chẳng phải tao vừa nói là gì? Chẳng lẽ chuyện nó đẻ mướn, mày không biết, làm bộ làm tịch hoài!
- Cái gì? – Thật trợn trừng mắt, tóc tai dựng ngược:
- Chị nói giỡn! Đẻ mướn là sao?
- Mày chưa biết thiệt à? – Chị Hai nói:- Vậy để tao nói cho mà nghe nhưng trước hết làm ơn nhỏ nhỏ giùm cái miệng! Chính mắt tao thấy, chính tai tao nghe rõ ràng, nó chịu đẻ mướn cho một nhà dư tiền mà thiếu con với cái giá in như là mấy chục triệu lận đó. Mới vừa rồi thằng chả tới rước con nhỏ đi ngủ ở khách sạn rồi.
Thật như phát điên, nắm vai chị Hai bóp mạnh.
- Chị nói đi! Khách sạn nào? Nói lẹ lên!
- Ái, Buông tao ra, đau quá! Ở đâu tao không biết chính xác, chỉ nghe mang máng cái khách sạn mới xây bên kia cầu Chà Và.
Thật xô chị Hai một cái té chúi nhủi vô vách rồi phóng xe như ma rượt dưới cơn mưa như trút nước:
- Trang ơi, em ở đâu? Trang ơi!
Chị Hai lồm cồm ngồi dậy, nói lằm bằm:
- Khổ quá! Chỗ người ta đang tò te tí te tới đó làm gì không biết nữa.
Ngồi trên gác thấy Thật đạp xe thục mạng, Huệ bừng tỉnh, chạy ra ban công, thì bóng của Thật đã khuất sau cua quẹo. Huệ thò đầu sang phía nhà chị Hai:
- Chị lẻo mép với anh Thật rồi phải hôn?
- Đâu có, tại nó hỏi tao mới nói chớ. – Nói xong sợ Huệ làm dữ, chị Hai vội đóng sập cửa lại.
Huệ định đuổi theo nhưng thấy mưa lớn quá nên đành trở vô, nhìn mưa mà thở dài ngán ngẩm...

&
&&
Thật đạp xe trối chết. Mưa quất vào người như roi vụt. Ra đến chợ xe Thật cán nhằm vỏ dưa té đụi một cái, cả người xây xát. Anh ngồi bật dậy như miếng cao su đàn hồi, dựng xe lên, đạp tiếp:-
Trang ơi! Trang! – Tiếng Thật bị gió và nước mưa xé toạc thành từng mảnh vụn.
Lúc này đây trong đầu Thật chỉ có một ý nghĩ duy nhứt, là phải tới thiệt lẹ trước khi " bản án " được thi hành! Đôi chưn khỏe khoắn của anh guồng hết sức lực. Tầm quan sát bị bức màn nước che khuất nên mấy lần suýt va vào những chiếc xe khác chạy cùng chiều.
- Trang ơi!
Đạp xe tới gần dốc cầu Thật đâm sầm vô chiếc xe gắn máy chạy ngược chiều. Hai gã thanh niên say rượu mặt mày dữ tợn chẳng nói chẳng rằng, xông vô đấm đá túi bụi. Lúc này Thật gần như mất trí. Anh không mảy may phản kháng lại mà liên tục gọi tên người yêu. Một người đang đụt mưa bên vệ đường thấy cảnh bất nhẫn bèn đội mưa chạy ra:
- Thôi mà mấy chú, đánh như vậy đủ rồi. Bộ mấy chú không thấy anh ta dường như có vấn đề à?
- Ừ, hình như nó bị điên rồi, tha nó đi.
Thật dường như đứng không vững nữa. Toàn thân bầm giập. Một người định kéo anh vô mái hiên, lập tức anh gạt tay ra.
Bánh trước xe đạp đã biến thành con số tám không thể đi được nữa, Thật liệng xe, chạy bộ lên cầu. Mọi người ngó theo lo ngại, sợ anh nhảy xuống sông tự tử. Nhưng điều đó không xảy ra.
- Trang ơi!
Lên đến giữa cầu Thật đã hoàn toàn kiệt sức, lúc này anh gần như lết từng bước, hai tay mặt bám chặt vào thành cầu mới có thể đứng vững. Dưới gầm cầu dòng nước đen ngòm đang cuồn cuộn chảy. Thật bỗng ngửa mặt lên, hai tay giang ra, cố thét thật lớn thấu đến tai ông Trời:
- Trời ơi! Tôi nguyền rủa ông! Tôi căm thù ông! Tôi căm thù tất cả! Tôi căm thù chính tôi! Á..á…á..

Âm thanh đáp lại là những tiếng sấm rền như bom dội và những tia chớp ngang dọc ở lưng trời.

Như Lục Bình Trôi

Chương 41

Căn phòng ấm cúng và tiện nghi. Sàn trải thảm màu huyết dụ. Vách được dán giấy bồi có in hoa văn gợn sóng, màu sáng trông rất ấn tượng. Phòng được chia làm hai gian. Gian ngoài làm phòng khách có tivi, tủ lạnh. Trên trần treo bộ đèn chùm bằng pha lê phả thứ ánh sáng vàng vọt. Trên vách gắn máy điều hòa nhiệt độ chạy êm ru. Chính giữa kê bộ xa lông bọc nhung màu nâu sẫm. Trên mặt bàn bằng kiếng màu trà đặt sẵn cái gạt tàn thuốc lá, ấm trà, điện thoại, bình thủy nước sôi. Cách đó vài bước là toa lét sực nức mùi dầu thơm hảo hạng. Bồn tắm tráng men màu cẩm thạch. Máy tắm nước nóng. Và những thứ linh tinh khác. Phòng ngủ được ngăn cách với phòng khách bởi một bức bình phong. Trên chiếc giường đôi trải một tấm vải bông che bụi. Cặp gối thêu hình đôi chim bồ câu ngậm bông lúa vàng, hai trái tim lồng vào nhau, bên dưới có dòng chữ " trăm năm hạnh phúc " . Ngay đầu giường kê chiếc tủ nhỏ, bên trên đặt một chiếc đèn ngủ hình nấm phát ra thứ ánh sáng dìu dịu.

Ông Khả tra chìa vào ổ khóa, xoay " tách " một cái rồi lẹ làng trườn qua cánh cửa màu thiên thanh có đính số phòng " 301 ". Trước tiên ông cởi áo vét màu xám tro treo vô mắc rồi thay đôi giày da đen bóng bằng đôi hài vải loại dùng để đi trong phòng. Trong khi đang coi kiếng, tháo chiếc ca vát toòng teng trên cổ, ông Khả mới biết là Trang còn đứng xớ rớ ở bên ngoài qua gương phản chiếu:

- Ủa, sao em không vô đi! – Giọng ông tỏ vẻ ngạc nhiên.

Trang giương mắt nhìn ông Khả, cái nhìn vừa bối rối vừa u tối, rồi cúi gầm xuống đất. Mưa gió tơi bời, lạnh căm căm mà trên trán cô lấm tấm mồ hôi.

- Vô đi em! – Ông Khả giục lần nữa.

Trang mấp máy cặp môi như muốn nói điều gì đó, đôi tay cứ măn

vạt áo một cách vô thức. Ông Khả để ý cặp chưn của cô cứ run lên lật bật:
- Em không được ổn?
Trang ngước mắt lên nhìn qua khung cửa sổ. Những hột mưa đan xiên liên tục gõ nhịp lên mặt kiếng. Nỗi sợ hãi như bàn tay thô bạo bóp nghẹt tim cô:
- Không! – Âm thanh thốt ra từ miệng cô như tiếng chim chíp chú chim non bị trúng tên đang cơn giẫy chết.
- Đứng hoài ở ngoài không tiện, người ta thấy, không hay đâu!
- Dạ! – Trang gật đầu nhẹ, nhưng đôi chưn như hóa đá không nhấc lên được. Nó không nghe theo sự sai bảo của cô:- Em run quá!
Bước qua cánh cửa này mình sẽ trở thành đàn bà! Ý nghĩ đó khiến Trang rụng rời tay chưn, hơi thở phì phò trong cổ họng như đang lên cơn suyễn. Cô đã từng mơ có ngày bước qua cánh cửa động phòng, tất cả những cô gái đang yêu đều ước ao như vậy, nhưng đêm nay cô lại phải trao thân gởi phận cho một người mà cô chưa từng quen biết.
Mưa mỗi lúc càng dữ dội. Bầu trời tối tăm như hũ nút. Nó tựa như cuộc đời của cô, số phận nghiệt ngã, cay đắng trăm bề của cô.
Ông Khả tỏ vẻ lúng túng khi có một vài người đi ngang qua ghé cặp mắt soi mói về phía họ. Khi ông bước tới tay chưa chạm tới mà thân hình cô bỗng run bắn lên:
- Xin ông đừng đụng vô người em!
Trang hít một hơi thật sâu vào lồng ngực rồi thu hết can đảm bước qua cánh cửa. Cô cảm thấy tự do đã khép lại sau lưng:
- Ông mở cửa ra đi, em lạy ông!
Cử chỉ của Trang khiến ông Khả cảm thấy buồn buồn. Nỗi buồn vô cớ.
Trang ngồi xo ro trên mép ghế, mái tóc dài che nửa gương mặt. Nhìn thấy đôi mắt ngấn nước, ông Khả thở dài:
- Tôi biết em đang rất khổ tâm cả tôi cũng vậy.
Trang im lặng. Ông Khả thở ra mấy cái, nói tiếp:
- Cả hai đều không muốn chuyện này xảy ra. Nếu như vợ tôi sanh cho tôi một đứa con. Nếu em không gặp phải hoàn cảnh bi đát thì chúng ta đã không gặp nhau. Số phận trớ trêu.

Trang nói chuyện mà mắt nhìn đâu đâu:
- Không có con người ta vẫn có thể sống hạnh phúc mà ông.
- Vợ chồng mà không có con chẳng khác nào hai người lạ góp gạo nấu ăn chung, cuộc sống sẽ trở nên vô vị, nhạt nhẽo biết chừng nào. Đứa trẻ sẽ làm cho đời sống vợ chồng thêm thi vị và có ý nghĩa rất nhiều, em có hiểu không?
Cả hai cùng im lặng một lúc lâu. Bầu không khí gượng gạo có phần căng thẳng lảng vảng quanh hai người. Ngoài kia mưa vẫn điên cuồng gào thét. Mưa thúi đất thúi đai, thúi cây thúi cỏ và xối vào cõi nhân gian cái buồn thúi ruột thúi gan. Từ nhỏ đến giờ, Trang chưa từng thấy cơn mưa trái mùa nào khủng khiếp như vầy, thường là những cơn mưa nhỏ chưa đủ ướt đất. Ông Trời càng già càng khó tánh. Anh Thật có cái tật hễ mưa lạnh là uống vài chung rượu. Thứ rượu rẻ rề, một ngàn một xị, chỉ toàn là nước lã pha cồn rồi bỏ vô thêm một chút nước màu cho đẹp con mắt là dân nhậu có thể ngồi nhịp giò mà say sưa tới chữ Tiền nào của nấy, rẻ tiền rượu thì tốn tiền thuốc. Mấy lần anh ôm bụng nhăn mặt than đau bao tử. Trang biểu anh bỏ nhậu. Anh cười dã lã:
- Lấy anh đi, anh sẽ bỏ hết cho em coi!
Trăm lần như một, đợi mưa nhẹ hột là Thật bắt đầu rục rịch sửa soạn đi bắt cóc. Đồ nghề của anh chỉ có cây đèn pin với sợi dây kẽm cột ngang bụng. Bắt được con nào, anh lấy kẽm xiên qua đùi con vật xấu xí , tội nghiệp. Anh có đôi mắt nhìn xuyên qua màn đêm và có cái mũi thính có thể hửi mùi cóc bất kỳ bụi rậm, mô đá nào. Chừng một tiếng đồng hồ, anh đã đem vìa cả xâu cóc mấy chục con. Trong khi mấy người bạn cùng trọ đang hý háy bắc nồi cháo lên bếp thì anh bắt đầu làm thịt cóc. Anh lấy dao phay chặn ngang cổ cóc. Những cậu ông Trời oai hùng từng khuấy động thiên cung đến Trời già còn phải e dè, nể sợ bỗng trở thành những con vật vô dụng đáng thương, chúng chấp hai chưn trước giơ lên như lạy lục van xin tha mạng. Anh ấn mạnh lưỡi dao xuống:
- Mày có lạy đến mai, tao cũng thịt!
Trang lè lưỡi:
- Anh ở ác quá! Thế nào chết cũng thành cóc, cho coi.
Thật cười híp mắt:

- Được sống với em một đời, anh xin nguyện làm trăm kiếp cóc!
Cháo nấu vừa xong, anh múc cho cô một chén, không quên bỏ thêm một nhúm hành ngò và rắc thêm chút xíu tiêu cay:
- Ăn đi em! Chỉ có những người nghèo như chúng ta mới thưởng thức món thịt cậu ông Trời! Người giàu, có tiền chưa chắc đã mua được.
Trang thấy ghê ghê nên lắc đầu từ chối. Anh cố nài nỉ:
- Ăn đi mà! Cháo cóc chữa bịnh còi xương vô địch! Coi kìa, da em xanh rớt!
Sau này người ta thi nhau cất nhà. Đất ruộng hóa thành đất ở. Lũ cóc " di tản " vìa vùng đất khác chỉ còn sót lại một ít con " liều mạng " muốn hưởng chút tiện nghi thành phố. Cóc ít quá có khi đi rạc cặp giò mà chỉ bắt được có mấy con, không đủ ngọt nồi cháo. Anh không dùng kẽm xiên cóc nữa mà thay bằng cái xô nhựa có nắp đậy. Tối ngủ anh đặt chúng ngay đầu nằm. Giấc ngủ mệt nhoài của anh được âu yếm bằng những tiếng cóc kêu thảm thiết. Sáng ra lại đem lũ cóc thả về chỗ cũ. Bạn bè nhạo anh, biểu anh thích làm chuyện rỗi hơi! Anh cười cười, chớ không trả lời trả vốn. Chỉ có cô là người hiểu anh tường tận, anh là người của làng quê, của vườn rau, ao cá..hơi thở của anh đượm màu bùn đất, ánh mắt anh lấp lánh con sông nước lợ quê nhà. Đã nhiều lần anh thổ lộ với cô thèm được vìa nhà trầm mình dưới con sông quê, lắng nghe mưa rơi, tiếng đục, tiếng trong hòa lẫn trong dòng thủy triều cuộn chảy. Anh ghiền tiếng nhái bầu kêu ran cả đêm phía ngoài bờ ao. Con nhái bầu nhỏ bằng ngón tay cái có cái bụng tổ chảng, gần như là đứa nhỏ nhứt trong họ hàng cóc nhái ễnh ương, lại là đứa lớn miệng nhứt. Giọng nó vang xa và buồn thảm. Anh Thật đã coi không biết bao nhiêu tuồng cải lương, nghe vài trăm bản bài bản vọng cổ vậy mà chỉ thuộc duy nhứt điệu" *trăng thu dạ khúc* " bài " *con nhái bầu* ". Mà bài này thì một đứa con nít mới biết lật cũng thuộc nữa là! Giọng anh vừa khàn vừa hụt hơi*:" Nếu mai thất nghiệp anh vìa quê cắm câu/ Bắt con nhái bầu/ Nhái kêu âu sầu/ Chờ khi nước lớn cá ăn câu/ Nếu câu không được, em vìa làm dâu cho má anh*!" Anh vừa ư ử vừa nháy mắt ngó cô đầy tình ý.
- Ngộ ghê! – Trang cười :- Câu không được cá thì mắc mớ gì em

phải làm dâu cho má anh?
Thật không trả lời mà tiếp tục ngân nga:" *Chiều chiều bắt nhái cắm câu/ Nhái kêu cái ẹo, thảm sầu nhái ơi*! ". " *Cóc chết bao thuở nhái rầu/ Ễnh ương lớn tiếng, nhái bầu dựa hơi*.". " *Cóc kêu dưới vũng tre ngâm/ Cóc kêu mặc cóc tre dầm mặc tre* " ...Cả buổi anh chỉ nói toàn chuyện cóc nhái ễnh ương , chán quá chừng! Anh nói thèm chảy nước miếng món canh bông điên điển. Cô phì cười:
- Bông điên điển thì có gì mà thèm không biết. Chát ngầm
Anh nói nhỏ:
- Đó là vị chát quê hương, nó thấm vô máu, vô xương anh thiệt rồi. Mai mốt mình vìa quê, nghe em, - giọng anh tha thiết đến não nùng.
Làm con người ai lại không muốn được sống tại nơi mình đã sanh ra và lớn lên, bởi vì nơi đó ta còn có những kỷ niệm buồn vui như con sóng vỗ tràn bờ, nơi đó có những người ta thân yêu nhứt… Cô thèm làm sao được nằm trên khoảnh cỏ xanh, ngước mắt nhìn lên bầu trời cao lồng lộng và cánh mũi phập phồng trong mùi thơm quyến rũ của hương đồng cỏ nội, tai lắng nghe tiếng gáy con dế than trong bụi rậm. Cô thèm được ăn trái bần chua chấm mắm ruốc dầm ớt hiểm thiệt cay, nhai tới đâu lưỡi tê tới đó, nước mắt chảy ra, mới đã! Thật dòm cô ghẹo một hơi:
- Em cũng hơn gì anh đâu. Trái bần thì ngon iếc gì vừa chua vừa chát, nghe cái tên là thấy ngóc đầu không nỗi rồi! Em là nông dân, anh cũng là nông dân cho dù ở thành phố tụi mình có đầy đủ nhà cao cửa rộng, áo quần xênh xang, cao lương mỹ vị bao nhiêu đi nữa cũng không thể nào gột hết chất " Hai Lúa " trên mình, bởi vì, nó đã ăn vô xương, thấm vô tủy mất rồi. Vìa với anh nghe Trang.
Cô nhớ quê và cũng muốn vìa lắm. Nhiều đêm nằm mơ, cô thấy mình đang chèo chiếc xuồng tam bản trên dòng sông nhỏ. Hai bên triền ôm ấp những rặng dừa nước sum sê, xanh mướt. Điệu " lý cây bông " muồi như trái chín từ xa vọng tới thấm từng lỗ chưn lông. Đến khi giựt mình tỉnh giấc, cô bàng hoàng nuối tiếc. Cô yêu quê hương, xứ sở như con cái yêu má yêu ba, như con nhái bén yêu cành cây, như con sâu yêu lá...nhưng nợ đời, nợ áo cơm như con sóng dữ cuốn đi trôi dạt...

Thật vẫn hồn nhiên như gã trai mới lớn:
- Đám cưới tụi mình, anh tính sẽ rước dâu bằng xuồng ba lá gắn máy đuôi tôm. Anh sẽ mặc áo dài màu hột lựu, đầu đóng khăn, mang guốc cây như mấy ông già xưa. Còn em sẽ bận chiếc áo dài màu xanh lá mạ (Thật có tật thích lấy màu sắc cỏ cây để diễn tả) trên ngực cài một cây bông, vậy là đủ rồi , com lê, xoa rê vừa vướng víu vừa tốn tiền. Rồi chúng mình sẽ dựng đại căn lều, - giọng anh mơ màng:- Anh sẽ đi làm mướn nuôi em, anh làm ruộng giỏi lắm nên không lo thất nghiệp. Em chỉ việc ở nhà sanh cho anh đàn con lũ khủ cho vui cửa vui nhà!
Cô hiểu, anh cố tình nấn ná lại thành phố là vì cô. Anh yêu cô và luôn muốn sống bên cạnh cô. Cô cũng không mong muốn gì hơn thế. Kiếp nhân sinh trầm luân trong bể khổ, lẩn quẩn, loanh quanh như kiến bò miệng chén, đầy rẫy những tà tâm, toan tính hơn thua..nếu không có tình yêu con người sẽ đi lộn đầu xuống đất, trở thành thú dữ, xâu xé, ăn tươi nuốt sống lẫn nhau, thầy giáo dạy văn đã từng nói với cô như vậy. Lúc đó, cô còn khờ quá không sao hiểu hết ý tứ sâu xa câu nói, bây giờ nghiệm lại thấy y chang. Cô yêu anh, yêu nhiều lắm, nhiều đến đỗi không sao diễn tả hết bằng lời. Cô cố giấu anh những ý nghĩ thầm kín của mình, bởi vì sợ bị anh chọc quê: đứa con đầu lòng nhứt định là con trai. Nó có cái mũi dọc dừa giống anh như đúc, đôi chưn mày " Võ Tòng đả hổ ", gương mặt sáng trưng và tướng tá lòng không " con gấu mẹ vĩ đại ". Rồi cô nghĩ lại, con giống cha hết trơn vậy thì mẹ để đâu? Phải rồi, con sẽ giống cô cái miệng. Ai cũng khen cô có cái miệng có duyên, mỗi khi cười có đôi má lúm đồng tiền coi thiệt dễ thương. Thật khoái nhìn cô cười. Anh hay nói nịnh:
- Mỗi lần dòm thấy em cười là người anh nhẹ hều như mây lơ lửng trên không trung.
Nhứt định con trai của cô cũng ngoan hiền như cha mẹ nó. Chị Nhành hay nói lúc cả nhà đông đủ:
- Thằng Thật hiền, con Trang cũng hiền, hai đứa bây ráp lại thì chỉ có nước cạp đất mà sống. Thời buổi này, cần phải tàn nhẫn một chút, ba ngoe xỏ lá một chút, gian xảo một chút thì mới có thể sống nổi.

Trang cãi thí:
- Nói như chị thì những lời dạy của ông bà, cha mẹ, thầy cô đều trật lật hết sao?
Chị Nhành nói:
- Không trật nhưng không hợp thời. Chúng ta cứ khư khư giữ cái lề lối cũ thì chỉ thiệt thòi cho bản thân. – Đoạn chị Nhành thở dài:- Cái triết lý thổ tả của lão Khổng Tử và đám hậu duệ ở tận bên xứ Tàu nào có hay ho gì mà một phần ba nhân loại lại tin sái cổ và răm rắp tuân theo như thứ Kinh Thánh cứu rỗi. Cái gì mà " *nhứt nam viết hữu hơn thập nữ viết vô* " chớ, nói bá láp như vậy mà thiên hạ cũng tin! Con người thông minh tột đỉnh, có thể nhìn thấy sao Kim, sao Hỏa, những tinh tú cách trái đất vạn vạn năm ánh sáng nhưng những gì trước mặt thì bơ ngơ báo ngáo! Tao thề kiếp sau không đầu thai làm người mà làm chó. Rồi chị nhại lại điệp khúc cũ " *vi gian nan/ làm người khó/ làm con chó mới dễ* ".
Nhiều khi cô nằm mở mắt trao tráo ngó lên trần nhà và nghĩ ngợi lung tung: không biết đêm tân hôn sẽ như thế nào? Khi không lại nằm kế một người đàn ông với cơ thể lõa lồ không miếng vải che thân để " người ta " tha hồ làm tình làm tội…Nghĩ tới đây, gương mặt cô bỗng đỏ bừng như trái chùm ruột ngào đường rồi cười ré lên. Tất nhiên, " người ta " là Thật, bởi chưa bao giờ cô có ý nghĩ một ai khác ngoài anh chạm vô người cô. Ngay từ lúc chấp nhận tình yêu của anh thì cả tâm hồn lẫn thể xác của cô đã thuộc về anh mất rồi và cô có bổn phận gìn giữ nó như báu vật thiêng liêng dành tặng cho anh trong ngày cưới. Má có lần đã nói với cô:
- Trinh tiết là món quà vô giá mà ông Trời tặng riêng cho đàn bà và người đàn bà sẽ đem tặng vật đó hiến cho người mình thương. Trong đêm động phòng, người chồng sẽ trải dưới lưng người vợ mảnh khăn trắng. Những giọt máu tươi sẽ là bằng chứng cho sự trinh bạch của người vợ, cho dù có gặp cảnh bần cùng, khốn khổ đến thế nào đi nữa con cũng phải giữ cho được những giọt máu linh thiêng đó nghe chưa!
Má ơi, con là đứa con gái hư hỏng. Anh Thật ơi, hãy tha thứ cho em!..Một tiếng sét long trời như bàn tay thô bạo ném cô từ miền ký ức trở về vùng thực tại. Trang giương cặp mắt mọng nước hướng

về ông Khả. Người đàn ông ấy cũng vừa bừng tỉnh sau những khoảnh khắc thả hồn trôi dật dờ trong dòng hồi ức xa xăm..
- Em xin ông hãy tắt đèn! – Giọng Trang run rẩy, nhòe nước.
Cô cảm thấy đau rát phía bên dưới và toàn thân như tê dại đi...

Như Lục Bình Trôi

Chương 42

Mưa bắt đầu ngớt. Ánh đèn đường lấp lánh trên mặt đường trơn ướt. Những chiếc ô tô sang trọng nối đuôi nhau đậu trước khách sạn. Những vị khách nước ngoài từ trên xe bước xuống lủng củng hành lý, miệng xí xô xí xào. Mấy gã chạy xe ôm đang đụt mưa dưới hiên cao ốc liền rà xe tới, miệng nói ba xí ba tú . Vài nhân viên khách sạn bước ra đón và hướng dẫn khách làm thủ tục nhận phòng. Đây là đoàn du khách đến từ nước Nhật. Thời gian gần đây Việt Nam được biết đến là điểm du lịch an toàn, thân thiện. Giá cả cũng là một điều khiến mọi người phải quan tâm. Tuy nhiên khách cũng không khỏi phàn nàn vì đám ăn xin, bán hàng rong, xe ôm.. cứ bám theo như đỉa đói và nhứt là cách " chém đẹp " của đám " cò " du lịch.
Bà Vân đợi khi đèn ở từng ba tắt ngấm, vô ngồi run lập cập trong quán cà phê đèn màu vàng vọt, âm nhạc rền rĩ, nằm chếch về phía bên tay mặt chừng vài chục bước chưn. Bà cảm thấy vui vui khi mọi việc diễn ra đúng như dự tính. Rồi một ngày không xa bà sẽ có một đứa con để bồng bế, nâng niu. Bà sẽ chăm sóc con như một ông hoàng, bà chúa. Nó sẽ được theo học ở những trường danh tiếng nhứt thành phố. Quần áo của nó mặc phải là thứ tốt nhứt. Nó phải được ăn những món ngon nhứt và bà sẽ dành cho con những lời yêu thương nhứt! Lớn lên bà sẽ cho nó đi du học ở nước ngoài và nó sẽ trở thành một cán bộ trẻ tuổi đầy tài năng. Rồi bà sẽ đứng ra lo cho con yên bề gia thất. Con bà phải là người hạnh phúc nhứt thế gian! Chúng sẽ sanh cho bà những đứa cháu kháu khỉnh, bụ

bẫm như thiên thần! Tuổi già của bà sẽ không phải sống trong cảnh cô đơn quạnh quẽ. Vây quanh bà lúc nào cũng có cả tá con nít, chúng trầm trồ, bi bô như chim hót cả ngày. Bà sẽ phải lăng xăng, mệt hơi vì chúng … Nghĩ đến đây bà bỗng nở nụ cười rạng rỡ. Một nụ cười mà cả đời bà chưa từng có...Giai điệu sến do một ca sĩ hải ngoại vừa chấm dứt, người ta đã kịp thay vào đó đĩa tình ca của nhạc sĩ Trịnh Công Sơn. Khi ca sĩ Khánh Ly hát bài " Diễm Xưa " đến đoạn ".. *làm sao em biết bia đá không đau...",* bà đã bật khóc rấm rứt. Bia đá còn biết đau huống hồ con người! Trên thế gian này có người đàn bà nào lại vỗ tay reo vui khi thấy chồng mình ân ái với người đàn bà khác. Chỉ có mình thôi, người đàn bà vô tích sự chỉ có mỗi việc chuyện sanh con cũng không ra hồn! Trời ơi, tại sao ông sanh ra bà lại tước bỏ của bà cái quyền làm mẹ? Bà dám chắc rằng không có ai trên đời này yêu chồng bằng bà. Mỗi khi anh buồn bà buồn gấp trăm lần, mỗi lúc anh vui bà vui gấp vạn! Bà ghen với tất cả mọi người thậm chí với những bạn đồng nghiệp nam của chồng! Bà muốn chiếm hữu tất cả những gì thuộc về anh không nhường cho bất kỳ một ai. Giữa bà và mẹ chồng đã từng xảy ra những mối bất hòa cũng vì chuyện này. Vậy mà bây giờ bà phải đánh đổi tất cả những gì quý báu nhứt để có một đứa con khác dòng! Một đứa trẻ hoàn toàn xa lạ không cùng huyết thống mà bà phải hân hoan gọi đó là con! Bà đã tự huyễn hoặc chính mình khi vẽ lên thứ hạnh phúc mơ hồ, ảo tưởng. Ngày trước, người đàn ông chỉ hôn bà một lần mà bà đã theo người ấy suốt đời! Ai dám tin giữa chồng bà và cô gái ấy không nảy sinh tình cảm một khi đã quan hệ xác thịt và có với nhau một đứa con. Phải chăng bà đang đùa với lửa?

Bà Vân cảm thấy dã dượi cả tinh thần lẫn thể xác đến nỗi gần như ngồi bất động trên ghế. Bà không dám nghĩ xa hơn vì sợ sa vào vũng lầy tuyệt vọng không sao thoát ra được. Bà cảm thấy ân hận trước việc làm liều lĩnh của mình.

Bản nhạc đã chấm dứt, bà đề nghị hát lại lần nữa. Cô nhân viên răm rắp làm theo và hỏi bằng lời lẽ lịch sự:

- Thưa bà, có cần dùng gì nữa không ạ?

Trời mưa. Quán vắng chỉ lèo tèo vài khách nhưng chủ quán đã lại

có ý đuổi khéo nếu bà không kêu thêm thứ gì nữa:- Cho tôi thứ gì cũng được!
Gương mặt cô chủ lập tức dùn ra nhẹ nhõm:
- Bà dùng thêm lon nước ngọt nhé?
Bà Vân hỏi có bia không, chủ quán gật đầu.- Vậy cho tôi vài lon!
Bà Vân rót bia vô ly. Bọt bia chảy tràn ra mặt bàn. Nghĩ đến cảnh chồng đang hoan lạc với người đàn bà khác, bà cầm lòng không đặng, nước mắt cứ trào ra. Bà lấy khăn lau nước mắt và ngửa cổ uống cạn ly bia. Lại rót đầy, và uống ..Xẹt một cái bà đã uống sạch mấy lon bia trên bàn:- Cho thêm mấy lon nữa!
Tửu lượng bà Vân rất kém, một lon là chếnh choáng, nhưng sao tối nay uống hoài mà chẳng thấy say.
Một chiếc ô tô màu cà phê sữa chạy vụt qua , nước dơ văng tung tóe, kèm theo là chuỗi cười đắc ý. Trước cửa khách sạn xuất hiện một thanh niên mặc bộ đồ kaki cũ sờn, ướt nhẹp chứng tỏ đã dầm mình suốt cả cơn mưa trái mùa. Anh ta bước xiêu vẹo hướng về phía quầy tiếp tân. Cô nhân viên mặc áo dài tím nhìn khách tỏ vẻ lo ngại, bèn nháy mắt ra hiệu mấy nhân viên bảo vệ đang tán dóc gần đó áp sát anh ta.
- Cho tôi gặp cô Trang. – Thật nói ngắc ngứ trong cổ họng.
Nước mưa từ người Thật chảy xuống thành vũng gây cảm giác xốn mắt cho mấy người nước ngoài đang ngồi gần đấy. Cô nhân viên liếng ánh mắt lạnh, khó chịu về phía Thật:- Xin lỗi, chúng tôi không thể tiếp anh trong tư thế như thế này được, mong anh thông cảm.
Thật co chưn đá vô cái bục gỗ cái rầm, quắc mắt giận dữ:- Ăn mặc như vầy thì đã sao. Rách rưới mà trong sạch còn hơn sang trọng mà bụng dạ thúi hoắc!
Trong cơn bi phẫn tột cùng Thật nói năng dùi đục. Hai nhân viên lập tức xốc nách Thật kéo lê ra phía cửa. Thật vùng vẫy thoát ra được, chạy đến cô áo tím:
- Tôi có việc khẩn cấp, mấy người cố tình trì hoãn nếu có chuyện gì thì xảy ra thì ráng mà gánh chịu!
Lời đe dọa của Thật lập tức có tác dụng. Cô áo tím giở cuốn sổ theo dõi rồi hỏi:

- Cô Trang gì đó tới đây khi nào?
- Mới vừa rồi cùng với một người đàn ông rất sang trọng. Già chát. Đầu hói. Bụng bự! Tay chưn cà tong cà teo! – Trong trí tưởng tượng của anh, ông Khả là người quái dị như thế.
- Không có ai tên đó. Và cũng chẳng có người nào giống như anh vừa tả. Có lẽ, anh nên đến khách sạn khác mà kiếm.
- Có người biểu tôi chính xác là chỗ này!
- Tôi nói dứt khoát là không có, tại sao anh cứ lải nhải hoài vậy?
- Mẹ kiếp! Rõ ràng là các người cố tình tiếp tay cho tội ác. Cổ là vợ sắp cưới của tôi, các người có biết không?
Hai nhân viên bảo vệ chưa kịp phản ứng thì bất ngờ Thật vụt chạy lên cầu thang, gào to lên:
- Trang ơi! Em ở đâu?
Mấy nhân viên khách sạn nhìn nhau ngơ ngác một lúc rồi co giò rượt theo. Thật vung cú đá thật mạnh lên cánh cửa phòng đầu tiên. Cánh cửa bật tung ra. Một đôi trai gái trần truồng đang quấn lấy nhau bỗng rú lên chói tai. Không gặp được người mình cần tìm, Thật tiếp tục đạp cửa những phòng khác:
- Trang ơi!
Những cánh cửa phòng liên tiếp bị đạp tung. Cảnh sinh hoạt trong phòng kín bị phô ra trước thanh thiên bạch nhựt. Tiếng kêu " Trang ơi " thảm thiết của Thật hòa lẫn cùng tiếng gào thét, chửi bới của đám đông. Cuộc đuổi bắt sau đó diễn ra hỗn loạn như trong phim hành động ở Holywood. Thật vừa chạy vừa xô đẩy tất cả những vật trong tầm tay tạo thành chướng ngại vật. Một cặp ông tây, bà đầm đang khoác tay nhau tình tứ từ từng trên đi xuống, người đàn ông bị Thật húc phải té ngửa về phía sau. Ông ta lồm cồm đứng dậy, nhìn đám đông đang hăng máu, ngơ ngác hỏi " What? Why? " .
Một nhân viên bảo vệ nhỏ con đeo băng đội trưởng liên tục thổi tu huýt:
- Bắt nó! Bắt nó!.
Dòm thân hình bẩn thỉu, bầm giập của Thật, mấy vị khách trú đều chạy dạt ra. Thật chạy cắm đầu cắm cổ:
- Trang ơi!
Anh định co chưn đạp lên cánh cửa phòng cạnh đó nhưng thấy

đám đông đã đuổi theo sát gót đành chạy thẳng lên từng trên. Không may cho Thật, vừa lên đến từng ba thì trợt chưn té chúi nhủi. Người ta đè nghiến anh xuống đất, bẻ quặt hai tay ra phía sau, Thật cố vùng vẫy trong tuyệt vọng:
- Trang ơi!
Ông quản lý khách sạn xuất hiện, gương mặt nung núc thịt đỏ bừng vì tức giận:
- Tụi bây làm ăn như thế nào mà để thằng khùng này xông vào đến tận đây gây rối vậy, hả? Giám đốc thế nào cũng cạo đầu tao bằng dao phay. Dần cho nó một trận rồi vụt ra ngoài đường, có gì tao chịu!
Người ta kéo anh dậy. Mấy người thiếu kềm chế vung nắm đấm tới tấp vào bụng vào mặt rồi lôi xuống bên dưới. Thật vẫn không thôi gào thét:
- Trang ơi!
- Mẹ kiếp, làm cho nó câm miệng lại!
Những cú đấm giáng xuống đầu Thật như mưa. Gương mặt anh sưng húp đến nỗi không nhận ra. Nhưng anh hoàn toàn không có cảm giác đau đớn, nỗi đau tâm hồn đã lấn át mất rồi:
- Trang ơi! Trang, em có nghe anh không? Trang! Tại sao em lại đành đoạn làm như vậy. Chẳng thà, em giết anh còn hơn. Trang ơi!
Trong bóng tối lờ mờ, trong tận cùng nỗi đau, trong rã rời thân xác, Trang vẫn còn kịp nghe ai đó gọi tên mình thê lương, ai oán. Lúc đầu cô cứ nghĩ đó chỉ là ảo giác nhưng đến lần thứ hai, thứ ba..cô chắc chắn có người đang gọi tên mình. Anh Thật có phải hôn? Đúng là anh thiệt rồi!
- Anh Thật ơi! - Cô bất giác thốt lên, dùng hết sức bình sinh đẩy ông Khả văng xuống giường. Rất nhanh, cô trùm tấm ga trải giường cuộn lên người và chạy nhanh ra hành lang:- Anh Thật ơi! Anh Thật! Anh đâu rồi?
Cô chạy xuống từng hai rồi từng một nhưng vẫn không thấy Thật đâu, chỉ thấy cảnh tượng hư hại như bãi chiến trường. Cô nhảy qua khỏi chiếc xe đẩy nằm chỏng chơ trên nền gạch ướt, miệng gào lên:

- Anh Thật ơi! – Cô quýnh quáng suýt nữa làm tuột tấm ga trên người.
Lúc này, cô mới nhận thấy có những ánh mắt dè bỉu đang nhìn mình. Có lẽ họ nghĩ cô chỉ là một cô gái làm tiền, một cánh vạc ăn sương không hơn không kém!
Trang thất thỉu quay lại phòng, nước mắt ràn rụa. Chẳng nói chẳng rằng cô ném tấm vải trên người và nằm xuống để thực hiện hợp đồng.
Thật bị ném ra cửa dưới cơn mưa tầm tã. Lúc này trông anh như một cái xác thối rữa. Mặt anh úp xuống vũng nước bẩn, miệng ngậm đầy cát. Anh cố chống hai tay gượng dậy nhưng đành bất lực. Vài chiếc xe gắn máy chạy vụt qua suýt nữa cán lên người anh. Cuối cùng anh cũng gượng đứng lên sau khi dốc toàn bộ sức lực còn lại trong người. Anh bước đi lảo đảo như người say rượu, miệng liên tục lảm nhảm tên Trang. Khi đi ngang qua chỗ bà Vân đang ngồi, bất ngờ Thật té chúi một cái. Bàn ghế ly tách tung tóe. Mấy người trong quán lật đật chạy ra đỡ anh dậy.
- Anh này hồi nãy bị mấy thằng bảo vệ khách sạn đánh đây mà! – Một người thốt lên :- Mấy thằng đó đúng là quân ác nhơn, đánh người ta như phát xít!
Áo quần trên người Thật rách te tua, để lộ những vết sưng vù bầm tím, ai trông thấy cũng xót xa. Bà Vân mượn chiếc khăn khô ráo, rồi lấy chai dầu xanh xát lên vết thương:
- Anh làm sao để họ đánh dữ vậy, chắc là vô trỏng quậy phá chớ gì?
Thật oằn người như con trùn đất vì rát. Một người khác tiếp lời:
- Chắc là anh quậy quọ tùm lum phải hôn?
- Không có lửa sao có khói!
Thật bỗng nổi quạu, vung tay đấm mạnh lên bàn khiến mấy lon bia rỗng nẩy lên như trái banh da:
- Tôi đâu có ở không để làm những chuyện tầm phào đó. Người ta đã vung tiền ra cướp trắng người yêu của tôi!
Bà Vân giựt mình, đánh rớt chai dầu xuống đất, miệng nói lặp bặp:
- Anh nói sao. Ai cướp người yêu của anh. Cổ tên gì?
- Trang! Nguyễn Thị Thu Trang, mà chị hỏi để làm gì? Để cười

trên nỗi khổ của tôi chắc.
Bà Vân nhìn Thật, trong lòng vấy lên niềm thương cảm, ân hận vô bờ. Chàng trai tội nghiệp này đã bị mất người yêu và bị đánh đập tàn nhẫn vì vợ chồng bà. Buổi tối hôm nay sao mà có lắm chuyện buồn đến thế. Một người đàn bà đau xé lòng, nhìn chồng ôm ấp người khác; một chàng trai bị cướp đoạt người mình yêu, bị đánh đập tả tơi như tù nhân chính trị; một cô gái bị rơi vào hoàn cảnh trái ngang lỡ làng duyên phận...
- Anh uống với tôi một lon bia. – Bà Vân đề nghị.
Thật gật đầu. Hai người chạm cốc. Bà Vân nói:
- Tôi cũng khổ như anh. Nào hãy cạn ly vì …nỗi đau trần thế!
Thật nhìn bà Vân lắc đầu, tỏ vẻ không tin:
- Trông bà có vẻ giàu sang, quý phái. Khổ nhục chỉ làm bạn với những người nghèo như tôi thôi.
Bà Vân thở dài buồn bã, nói cho chính mình nghe:
- Bất hạnh đâu chừa một ai.

Như Lục Bình Trôi

Chương 43

Nửa đêm, Trang rón rén ngồi dậy, đi vô nhà tắm. Cô vặn vòi nước hết cỡ rồi đứng bất động giữa vòi hoa sen. Thân thể cô đã bị vấy bẩn, phải khử trùng cho thiệt sạch! Vừa tắm , cô vừa khóc. Nước mắt của cô hòa lẫn với làn nước ấm thi nhau chảy xuống miệng cống róc rách. Cứ thế cô đứng thật lâu, thật lâu..Bỗng cô nấc lên mấy tiếng rồi từ từ khuỵu xuống nền gạch đầu va vào cái chậu nhôm kêu " xoảng " một tiếng và lịm đi...
&
&&
Buổi tối, tại biệt thự vợ chồng ông Khả có cuộc đón tiếp thạc sĩ tâm lý học Nguyễn Tiến Thịnh. Thịnh vốn là chỗ bạn bè thân tình với ông Khả, lâu rồi không có dịp gặp nhau. Sáng nay Thịnh bỗng nhận được cú điện của bà Vân nói là có chuyện rất quan trọng nhờ tư vấn. Thịnh có mặt đúng hẹn. Sau khi dùng bữa cơm thân mật, ba người ngồi uống nước trà ở phòng khách. Chuyện trò vòng vo một lúc, Thịnh bắt đầu sốt ruột muốn biết mục đích chính cuộc gặp.
- Chuyện là như thế này… - ông Khả lúng túng xòe bàn tay ra phía trước rồi im lặng đưa mắt nhìn sang vợ cầu cứu.
Bà Vân ho ran mấy tiếng, nói:
- Chuyện đường con cái của vợ chồng tôi chắc anh cũng biết…- Bà Vân đột ngột im lặng, mắt nhìn khách dò xét.
Thịnh gật đầu. Bà Vân thở ra:
- Chính vì thế vợ chồng chúng tôi quyết định nhờ người đẻ giùm một đứa con. – Sợ khách phản ứng, bà Vân nói liền một hơi:- Chuyện này tôi thấy cũng kỳ kỳ. Nhưng biết làm sao được gia đình mà không có con thì chẳng ra cái gia đình.
Khách ngồi yên, mặt không gợn cảm xúc, cứ như là chuyện thường tình, bà Vân thấy vậy cũng yên tâm, tiếp tục câu chuyện:
- Lần đầu chuyện " sinh hoạt " của chồng tôi với cô gái đó diễn ra

khá suôn sẻ nhưng không hiểu sao những lần tiếp theo lại gặp trở ngại, vì thế chúng tôi phải cầu cứu đến chuyên gia tâm lý.
- Cụ thể là như thế nào?
Ông Khả, ấp a ấp úng:
- Tự nhiên tôi hoàn toàn không có hứng thú sinh hoạt tình dục. Nó " án binh bất động.
Thịnh cười ranh mãnh:
- Tôi hiểu rồi! Chuyện này cũng dễ thôi. – Thịnh nén cười, giương mắt nhìn hai vợ chồng gia chủ:- Các bạn có biết nguyên nhân do đâu không? – Rồi không đợi phản ứng của vợ chồng ông Khả, Thịnh nói tiếp:- Do anh Khả bị ức chế tâm lý.
Ông Khả gật đầu thú nhận:
- Tôi thật sự gặp khó khăn khi làm chuyện đó với người đàn bà khác, cảm giác phản bội vợ mình luôn dày vò tâm trí tôi đến khổ sở...
- Đó chính là rào cản nếu không vượt qua được chắn chắn sẽ thất bại. Người có lý trí sẽ không quan hệ tình dục bừa bãi với kẻ mà mình không yêu. Tôi hiểu anh, anh Khả.
Bà Vân lo lắng nói:
- Vậy chúng tôi phải làm sao, anh Thịnh?
Thịnh phán một câu xanh dờn:
- Anh Khả phải tống khứ hình ảnh vợ mình ra khỏi ý thức và anh phải yêu cô gái đó trước khi có thai!
Bà Vân rùng mình như điện giựt. Những mạch máu lên mặt như bị nghẽn lại. Xanh tái. Thịnh khẳng định đó là cách duy nhứt để có một đứa con. Trong khi bà Vân cựa mình trong đau đớn thì ông Khả lại tỏ vẻ băn khoăn:
- Nhưng tôi không tài nào quan hệ với một thể xác vô cảm với những giọt nước mắt bi thương đến tột cùng…
Thịnh gật đầu:
- Đây chính là điểm mấu chốt của vấn đề. – Thịnh liếc mắt nhìn vợ chồng ông Khả:- Trước đó, cô gái ấy đã từng có người yêu?
Bà Vân im lặng thở dài. Thịnh đập đập mấy đầu ngón tay lên mặt bàn:
- Một cô gái trẻ đẹp đã có bạn trai, tương lai hạnh phúc rành rành

trước mắt vì hoàn cảnh éo le mà phải đánh đổi tất cả, không đau khổ thảm thương mới là chuyện lạ. Chỉ có những kẻ cuồng dâm, bạo dâm mới có thể sinh hoạt tình dục với cái xác sắp sửa liệm vô quan tài! Chuyện sinh lý phải dựa trên cơ sở hai bên đồng thuận, mọi hình thức cưỡng bức, ép buộc đều dẫn đến những kết quả không hay ho gì.
Thật sự là như vậy, nếu ông Khả có vượt qua được chính mình thì cũng khó lòng bước qua được rào cản từ phía Trang. Ngoài đường thì hai người nói chuyện có vẻ thoải mái nhưng khi cánh cửa phòng khép lại thì mọi thứ bỗng nhiên bị đóng băng. Vô cảm. Vô hồn.
Thịnh lại hỏi:
- Cô gái đó là người như thế nào? Ấy là tôi muốn nói đến tính cách riêng của cô ta.
Bà Vân đáp gọn lỏn:
- Hiền thục. Dễ thương. Hay cười. Mau nước mắt.
Thịnh ngửng cổ lên, nói như reo:
- Như vậy vẫn còn may mắn! Nếu gặp phải những người bảo thủ, sống thiên về nội tâm, vui không ai hay, buồn không ai biết thì mệt lắm. Những tâm hồn đa sầu, đa cảm thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn. – Thịnh bỗng lên giọng uốn éo:- Theo kết quả nghiên cứu khoa tâm lý, những phụ nữ bị ức chế, đau khổ dồn nén trong khi sinh hoạt tình dục có thể, tôi nhấn mạnh từ " có thể " , sẽ sinh ra những đứa trẻ khiếm khuyết về thể chất lẫn tinh thần.
Bà Vân " ối " lên một tiếng. Nỗi lo như đám mây đen kìn kịt trong đôi mắt ướt. Bà mơ có một đứa con nhưng nó phải là đứa trẻ lành lặn, đẹp đẽ, thông minh.
- Nếu muốn như vậy, - Thịnh nói lớn :- anh chị phải làm mọi cách để cô gái đó yêu anh Khả hoặc ít ra cô ta cảm thấy thoải mái, hưng phấn trong quan hệ và điều này cũng giúp anh Khả xua đi những ức chế về tâm lý.
- Anh có thể nói rõ hơn được không? – Bà Vân nói.
- Tôn trọng, Quan tâm, gần gũi và giải trí là cách tốt nhứt để xua đi những ưu tư, phiền muộn trong tâm trí. Hai người đã sai lầm trong cách nghĩ, con người chớ đâu phải con giống mà cứ tới giờ thì đưa

vô khách sạn, xong việc thì trả về. Cô gái ấy, ít nhiều sẽ cảm thấy bị tổn thương. – Đoạn Thịnh cúi đầu dòm xuống đất, nói như chỉ để cho mình nghe:- Tuy nhiên, hậu quả có thể sẽ…
Bà Vân hiểu ý, lập tức nói chen vô không cho Thịnh kết thúc câu nói:
- Anh Thịnh ạ, tình thế vợ chồng chúng tôi ví như tên lửa đã rời bệ phóng, công việc của chúng ta là phải điều khiển nó về đến đích một cách nhanh chóng và an toàn. Bàn vô đừng bàn ra!
Tiễn khách ra cửa, bà Vân còn thòng thêm một câu:
- Chuyện này chỉ có mỗi mình anh biết, mong anh kín miệng giùm.
Khách về. Hai vợ chồng nằm thưỡn ra giường, mỗi người một góc dưới ánh sáng leo lét ngọn đèn ngủ. Những ý nghĩ buồn rầu như roi gai quất vào da thịt. Ông Khả nằm gác tay lên trán. Điếu thuốc cháy rực trên môi.
- Khó khăn quá, hay là mình dừng lại đi em.
Bà Vân nằm im như xác chết. Thoát đó đã tới nửa đêm. Bà Vân bỗng trút bỏ y phục trên người, ôm chầm lấy chồng. Ông Khả hơi bất ngờ trước cử chỉ của vợ rồi bị cuốn theo.
- Anh hãy " yêu thương ", chiều chuộng cô bé ấy như đã yêu em. – Giọng bà Vân như roi vút trong không khí :- Em phải có một đứa con bằng mọi giá!

Như Lục Bình Trôi

Chương 44

Sau cái đêm mưa gió bão bùng ấy, Thật rách nát, tả tơi như cánh buồm bị cơn sóng dữ. Anh cố lê bước về nhà và nằm vật xuống. Gần sáng thì người bắt đầu lên cơn sốt. Lúc đầu chỉ nóng âm ỉ không đáng bận tâm, nhưng càng lúc nhiệt độ càng tăng, mắt hoa lên, đầu nhức như búa bổ , tay chưn không thể nào nhấc lên nổi. Gần đến giờ đi làm, mấy người bạn cùng trọ muốn cắt cử người chăm sóc. nhưng Thật ngại phiền nên từ chối :- Sốt nhẹ thôi, chỉ cần uống vài viên para là khỏi mà. Mọi người rời nhà được một lúc thì Thật bắt đầu rơi vào trạng thái nửa mê, nửa tỉnh, cơn khát cháy bỏng cổ họng, môi khô cong bóc ra từng mảnh vảy. Thấy ly nước đặt trên kệ gần đầu nằm, anh với tay định lấy nhưng không tới. Cái ly rớt xuống đất bể nát. Lúc này Yến đang phơi quần áo ngoài sào cách đó chỉ vài bước chưn , nghe tiếng động lật đật chạy vô.
- Nước! Cho tôi nước.
Yến đưa tay rờ trán, giựt mình thốt lên:
- Nóng như cục than trong lò! Nằm yên để tui chườm nước lạnh!
Yến lấy khăn thấm nước, lau mình Thật, thấy chỗ nào cũng sưng tấy lên, hốt hoảng hỏi:
- Tại sao lại ra nông nỗi này, hả Thật?
Thật uống hết ly nước đầy, giương đôi mắt mệt mỏi nhìn Yến:
- Chuyện của Trang, đầu dây mối nhợ là do chị có đúng không?
Yến đánh trống lảng, xả khăn trong cái thau mủ đục ngầu.
Thật phều phào:
- Đúng là chị rồi! Sao chị nỡ lòng nào rẽ thúy chia quyên hai đứa chúng tôi? Tôi đâu ở ác với chị, sao chị lại đối xử tệ với tôi quá vậy?
Yến lục túi tìm chai dầu nhưng không có, nhìn Thật thở dài:
- Thật trách thì tui đành chịu, nhưng tui không ác độc như Thật nghĩ .

Thật nhếch mép cười cay đắng:
- Nhờ chị mà tôi được một bữa no đòn, nhờ chị mà tôi mất trắng người tôi yêu quý nhất trên đời. Vậy chị muốn tôi cám ơn có phải không?
Thật im lặng, mắt nhìn lên mái nhà lợp bằng giấy dầu. Những tia nắng xuyên qua lỗ lủng, chiếu thẳng lên mặt. Thật vò đầu, bức tai, thu hết sức lực còn lại gào lên:
- Cổ đang bị thằng khốn nào đó cưỡng đoạt chị có biết không?
- Tui van Thật đừng nói nữa, đau lòng lắm!
- Chị đau một, tôi đau gấp ngàn lần! Mỗi khi nhắm mắt tôi lại thấy cảnh tượng trái ngang đó mà không sao ghìm được cơn giận đang ngùn ngụt trong người. Tôi muốn cả thế gian này nổ tung lên!
Thật gồng người ngồi dậy, tay vịn vô vách bước ra cửa. Yến rượt theo chận lại. Thật giận dữ hất ra:
- Tôi phải đi kiếm thằng khốn đó để nói chuyện phải trái. Người trên thế gian này vô số, sao hắn lại nhè Trang mà chọn? Công trình tôi với Trang gầy dựng bao năm trời sắp tới ngày thu hoạch, hắn bỗng nhảy vô cướp sạch sành sanh!
Đi được vài bước Thật cảm thấy trước mặt lập lòe đom đóm, đầu quay tít như và tất cả đột nhiên tối sầm lại...
Thật nằm liệt giường đúng hai hôm. Trong lúc mê man, anh cảm thấy có bàn tay ấm áp, thân thương đặt lên trán mình kèm theo những lời khóc than kể lể. Khi khỏi bịnh, anh hỏi những người xung quanh có phải là Trang không, một người gật
đầu nói Trang có đến nhưng vội vã đi liền. Cổ còn nhắn lại đừng bao giờ tìm cổ nữa vì tất cả đã chấm dứt.
- Làm sao có thể kết thúc dễ dàng như vậy được - Thật nói buồn rầu, những kỷ niệm êm đềm, tha thiết lướt nhanh trong đầu anh.
Thật đi tìm Trang, nhưng cô tránh mặt không tiếp. Thật bỏ cả ngày ngồi lì ở quán cà phê chờ thời cơ. Cuối cùng anh cũng giáp mặt với Trang khi cô từ chợ trở về với chiếc giỏ trên tay:
- Trang ơi!
Trang giựt mình xây lại, đánh rớt chiếc giỏ, mắt nhòe nước. Cô buộc miệng gọi " anh " nhưng giữa chừng thì tắt nghẹn. Thật băng qua đường. Trang vội cầm giỏ lên, chạy mạch về nhà đóng chặt

cửa lại.
- Trang ơi mở cửa cho anh!
Trang đứng tựa lưng sau cánh cửa, nước mắt chảy vô trong, gương mặt hiện lên nỗi đau tê tái. Bên ngoài Thật vẫn không ngớt kêu gào khản hơi.
- Trang ơi , hãy cho anh được gặp em một lần, một lần thôi.
Trang từ từ ngồi bệt xuống nền nhà, chưn duỗi thẳng, bịt chặt hai tai để khỏi nghe những âm thanh não nùng, ai oán...
Thật nhứt quyết không chịu bó tay. Không gặp được Trang, Thật quyết tâm tìm gặp người người đàn ông đã chia rẽ mối tình của anh và Trang. Anh đã cất công mai phục trong nhiều ngày. Đến sáng sớm ngày thứ tư, anh phát hiện gã đàn ông đáng nguyền rủa đó thả Trang xuống gần đầu hẻm. Ngay lập tức, anh trả tiền nước và bám theo, nhưng vì đi xe đạp nên không đuổi kịp, đến gần ngã tư thì mất dấu. Tuy nhiên, anh cũng đã nhìn rõ chân tướng của gã. Không như tưởng tượng, gã đó trông lịch lãm, trí thức chớ không phải là tay xì thẩu bụng phệ, đầu có vài cọng tóc. Điều này khiến Thật càng tức tối, lo sợ. Nhớ lại cảnh Trang cười nói vui vẻ với hắn máu ghen trong người anh nổi lên chẹn ngang cổ họng làm nghẹt thở.
Nằn nì gãy lưỡi, người bạn cũng đồng ý cho Thật mượn chiếc cub 50 đời 78 tróc sơn lỗ chỗ như bị lang beng , với điều kiện phải khao một bữa nhậu xôm tụ. Mất thêm mấy hôm phục kích, cuối cùng anh cũng biết được chỗ ở của người đàn ông đó. Một ngôi biệt thự song lập sang trọng nằm trong khu dân cư cao cấp có cổng sắt và hàng rào bao quanh. Sau một hồi đắn đo suy nghĩ , Thật đưa tay ấn chuông. Bước ra mở cửa là người đàn bà đứng tuổi, ăn mặc giản dị, Thật đoán, có lẽ là người giúp việc. Người đàn bà đó nhìn anh từ đầu đến chưn bằng ánh mắt ngờ vực pha lẫn khó chịu.
- Chú tìm gì?
Thật bực mình trước câu hỏi đầy ngụ ý của mụ đàn bà. Tại sao không hỏi " tìm ai " mà lại " tìm gì " làm như mình là ăn trộm không bằng! Nuốt cục giận trở vô, anh nói:
- Tôi kiếm thằng cha mới quẹo xe vô đó!
- Cha nào? Hình như chú lộn rồi. Ở đây không có cha nào hết. Chỉ

có ông bà chủ thôi.
- Ừ, tôi kiếm thằng chả đó.
Người đàn bà giúp việc lại nhìn Thật cảnh giác:
- Chú nói giỡn! Ông bà chủ toàn tiếp những vị sang trọng. Chú như vầy mà...
Người đàn bà kéo dài những dấu chấm lửng để khách tự suy nghĩ.
Thật nổi cáu gắt lên om sòm. Người đàn bà nói:
- Tui phải hỏi ý ông bà chủ rồi mới quyết định mở cửa hay không, nhưng trước hết tôi muốn biết chú muốn gặp ông chủ nhằm mục đích gì để tui còn thưa lại.
Thật nói liền mà không cần suy nghĩ:
- Tôi đến để đòi nợ!
- Đòi nợ? Nghe tức cười quá! Chú như vầy mà là chủ nợ của ông bà chủ tui sao? Thiệt không thể nào tin nổi.
Thật không dằn được nữa, co chưn đá mạnh vào cánh cửa tole.
Nghe tiếng động ông Khả từ trong bước ra, vừa đi vừa nói:
- Chuyện gì vậy, chị Lài?
- Thưa ông chủ, con người dơ dáy, lỗ mãng này đòi gặp ông chủ!
Ông Khả không dấu nổi ngạc nhiên trên gương mặt mệt mỏi. Ràng ràng đứng trước ông là một người hoàn toàn xa lạ. Tuy nhiên ông cũng ra hiệu cho người giúp việc mở cổng. Chị ta thò vào túi áo lấy ra chùm chìa khóa leng keng, lựa chìa bự nhứt tra vô ổ, vặn " tách " một tiếng khô khốc.
- Xin mời anh vô nhà! – Ông Khả nhường lối, người hơi khom, cánh tay mặt duỗi ra chỉ vào phía bên trong thể hiện cử chỉ lịch sự.
- Đồ lịch sự dỏm! - Thật rủa thầm, dựng chiếc xe gắn máy bên cạnh mấy chậu bông kiểng, rồi theo chưn ông Khả bước vô bên trong.
Phòng khách rộng rải, thoáng mát không có một hột bụi. Nội thất sang trọng ra vẻ phô phang. Bức tranh tĩnh vật treo bên trên chiếc dương cầm đen bóng. Ông Khả ung dung lấy hai túi trà Lipton cho vô hai chiếc cốc sứ Bát Tràng, đổ nước sôi. Trong khi ông Khả pha trà, Thật đảo mắt quan sát khắp ngõ ngách. Cử chỉ bặt thiệp, hào hoa của chủ nhà cộng thêm sự giàu có càng khiến Thật mất dần tự tin. Ông Khả giới thiệu qua loa về mình và nói:

- Tôi đang vinh hạnh tiếp chuyện với ai đây?
Thật nhấp một ngụm trà rồi đặt xuống cái dĩa nhỏ bằng lòng bàn tay:
- Tôi là Thật , cu li thợ hồ! – Thật cố tình kéo dài hai tiếng " cu li " một cách có dụng ý khiêu khích.
- Chào anh Thật! Hân hạnh được làm quen!
Ông Khả chìa tay ra bắt nhưng Thật đã đút hai tai vô túi quần từ chối xã giao. Ông Khả thoáng ngạc nhiên, cặp mày chau lại rồi cười rộng lượng:
- Có chuyện gì cứ thẳng thắn, tôi nghe anh đây!
Thật uống nước trà như người sắp chết khát, rồi ngẩng mắt lên, nhìn xoáy vô mắt người ngồi đối diện nói rành rọt từng lời:
- Vậy thì ông hãy nghe cho rõ đây, tôi là người yêu của Trang! – Thật lập tức sửa lại :- Không, phải nói là chồng sắp cưới mới đúng, bởi vì chúng tôi đã bàn tới chuyện cưới xin.
Ông Khả khẽ giật thọt một cái khiến cốc trà sánh ra tay. Nụ cười thường trực vụt tắt thay vô đó vẻ mặt bối rối lẫn lo lắng, đôi mắt mở trừng không chớp. Đoạn ông gục đầu nhìn xuống, để lộ cái ót đầm đìa mồ hôi.
Bầu không khí căng thẳng, ngột ngạt bao trùm. Cả hai im lặng, Thật liên tục rít thuốc lá, chờ đợi phát biểu từ phía ông Khả. Lúc sau, Ông Khả day mặt vô phía trong kêu lớn:
- Em ơi!
Có tiếng đáp lại, tiếp theo là tiếng bước chưn người mỗi lúc một gần. Vừa nhìn thấy gương mặt ló sau bức rèm, Thật lập tức đứng dậy, thốt lên:
- Thì ra chị là người đàn bà đêm đó!
Bà Vân nhìn Thật có vẻ ngượng, khẽ gật đầu, ngồi xuống chỗ trống bên cạnh chồng. Ông Khả liền đứng dậy, thối thác bận công việc nên xin phép vô bên trong.
Thật nói rượt theo:
- Ông đứng lại! Người tôi muốn nói chuyện là ông.
Ông Khả không dừng bước:
- Mọi việc anh có thể trao đổi với vợ tôi.
Bà Vân sai chị Lài lấy thêm nước sôi. Nhưng Thật đã cản lại vì

không muốn tốn thời gian. Anh vô thẳng câu chuyện:
- Chắc chị đã biết tôi là gì của Trang rồi chớ?
Bà Vân gật đầu, rồi nói thêm:
- Và cô Trang nói với tôi rằng hai người đã chia tay trước đó.
Thật chồm ra phía trước, hầu như toàn bộ sức nặng dồn lên hai cánh tay tì lên mặt kiếng. Giọng anh khôi hài pha lẫn chua xót:
- Vậy tôi hỏi chị có lứa đôi nào đang yêu nhau tha thiết bỗng dưng nói lời chia tay, nếu không bị kẻ thứ ba chọc gậy bánh xe? Chúng tôi đã từng có những khoảnh khắc êm đềm hạnh phúc bên nhau, từng thề thốt sẽ yêu nhau suốt đời, thậm chí đã tính đến chuyện hôn nhân, sanh con đẻ cái. Vậy mà.. hà...hà – Thật cười đau khổ :- Chỉ trong phút chốc tất cả bỗng tan thành mây khói chỉ vì những ước muốn bệnh hoạn của vợ chồng bà!
Thật càng nói càng kích động, càng tuyệt vọng. Gương mặt liên tục biến sắc từ tái sang đỏ, từ đỏ sang tái. Đôi đồng tử như hai viên bi chực rớt xuống bàn. Hơi thở từ buồng phổi đi qua cuống họng phát ra những tiếng ồ ồ như con trâu đang lên cơn điên:
- Tôi căm thù các người, căm thù cái đạo đức giả dối mà các người đang phỉnh phờ thiên hạ, căm thù cả bản thân tôi đớn hèn nhu nhược chỉ biết trơ mắt đứng nhìn người yêu bị lăng nhục!
Nói đến đây, Thật đưa hai tay giựt mạnh ngực áo tung cả hàng nút, để lộ thân hình rắn chắc. Máu từ những vết thương chưa kín miệng rỉ ra thấm vào thớ vải bạc màu:
- Các người nhân danh là sinh vật cấp cao, có tư duy trác tuyệt vậy mà đối xử với đồng loại như một con vật không hơn không kém! Trang có tội tình gì mà các người nở đang tâm chà đạp, coi cổ không bằng một con chó! Bởi vì khi bị dồn vào chưn tường con chó còn biết nhe răng ra gầm gừ, thậm chí cắn lại, còn cô ấy thì chỉ biết cam chịu và cam chịu! Các người có lương tâm hay không?
Mắt Thật ngấn nước:
- Từ bữa hôm đến giờ không lúc nào tôi được yên ổn. Cứ nghĩ đến cảnh Trang bị chồng bà chà đạp, dày xéo là trong lòng tôi bừng lên ngọn lửa căm thù. Trời ơi! – Thật đưa hai tay ôm đầu:- Nếu có một khẩu súng trong tay chắc tôi sẽ biến thành kẻ giết người!
Cảnh tượng đau lòng khiến bà Vân cũng không cầm được nước

mắt. Chờ cho Thật trấn tĩnh lại, bà nói run rẩy:
- Xin hãy tha thứ cho chúng tôi!
Thật ngồi bất động trong chiếc ghế bành, qua cơn kích động anh trở về trạng thái ban đầu, có vẻ " cù lần " , hiền như cục đất. Giọng anh trầm lắng:
- Tôi van xin các người hãy buông tha cho cổ! Tôi xin quỳ dưới chưn mà van xin!
Thật quỳ xuống đất. Bà Vân nói:
- Xin anh hiểu cho. Chúng tôi không thể. Sự việc đã tới nước này rồi, tôi mong anh đừng làm thêm rối rắm. Nếu anh có tấm lòng rộng lượng, bao dung và vẫn còn yêu thì hãy chấp nhận cổ.
Thật gục đầu cú rũ như người đang mắc chứng bịnh trầm kha:
- Cho dù Trang có thế nào đi nữa tôi vẫn yêu cổ, yêu nhiều hơn nữa!
Nhìn ánh mắt tuyệt vọng của Thật, bà Vân vội trấn an:
- Tôi xin lấy tư cách của mình hứa với anh, điều tồi tệ nhứt sẽ không bao giờ xảy ra. Anh hãy yên tâm và chờ đợi.
- Yên tâm ư ? – Thật nhắc lại một cách mỉa mai.
Bà Vân ngồi chết lặng. Thật nói:
- Bà đang tự huyễn hoặc chính mình. Một người đàn ông chung giường với một phụ nữ trẻ đẹp và cô ta sẽ sinh cho ông ấy một đứa con kháu khỉnh, vậy mà bà nói là sẽ không có chuyện gì! Bà nói chuyện thậm chí một đứa con nít phải ôm bụng cười khì!
Vẻ tự tin mất dần trên gương mặt không son phấn:
- Tôi ..tôi tin chồng tôi! Nhứt định, ảnh không phải là hạng người như vậy. Ảnh rất yêu thương, tôn trọng tôi, thấu hiểu những nỗi đau mà tôi đang gánh chịu, bản thân anh cũng rất khổ tâm khi phải làm chuyện này.
- Một người có học và từng trải như bà lại thốt ra những lời ngây thơ đến vậy sao! Con người khác gỗ đá vô tri vì có bản năng, lý trí và tình cảm. Chính vì lẽ đó mà tôi không đặt niềm tin vào lòng chung thủy của chồng bà, cũng như tôi không tin Trang vẫn giữ tình yêu với tôi trong khi lại ôm ấp người đàn ông khác!
Thật nuốt nước bọt, nói tiếp:
- Nếu đặt tôi vào hoàn cảnh, chắc chắn tôi sẽ bỏ cô vợ già, vô sinh

để theo đuổi cô gái trẻ đẹp và quan trọng nhứt là cô ta biết làm mẹ!
Bà Vân gào lên, nước mắt ràn rụa:
- Anh im đi! Cấm anh xúc phạm đến tôi! Vô sinh nào phải là cái tội mà anh đem ra bêu riếu.
- Bà không dám nhìn thẳng vô sự thật. Nhưng sự thật bao giờ cũng là sự thật cho dù ta cố tình chối bỏ nó. Bà đang run sợ! Và tôi cũng đang có tâm trạng như bà. Trong canh bạc này, tất cả đều thua cháy túi! Ha ..ha..
- Đừng nói nữa! – Bà Vân thét lớn :- Xin anh đi ra khỏi nhà tôi!
- Bà khỏi đuổi! – Thật đứng dậy lửng thửng bước ra. Khi cách cửa ra vào chừng vài bước chưn , anh ngoáy người lại:
- Bà sẽ trả giá cho việc làm rồ dại của mình!

Như Lục Bình Trôi

Chương 45

Đúng ngày lễ cúng giáp năm sư trụ trì chùa Phổ Minh viên tịch, Xí ngiệp may Đại Phát phải ngưng hoạt động vì không có việc, phải đến đầu tuần sau mới đi làm trở lại. Vốn quen làm lụng, bây giờ lại ngồi chơi xơi nước Hiếu cảm thấy trong người bứt rứt không yên. Cô vẫn giữ thói quen dậy rất sớm mặc dù chẳng biết phải làm gì. Cả nhà vẫn còn đang say ngủ. Hiếu lấy mấy tờ báo cũ ra đọc chờ trời sáng. Đọc hết trang báo mà mọi người vẫn chưa thức dậy. Hiếu lấy bộ quần áo cũ đem ra giặt. Chỉ có mỗi một bộ đồ vừa hao nước vừa tốn xà bông chẳng bõ công. Nghĩ ngợi một lúc, cô bước lên gác nói oang oang:
- Đứa nào muốn giặt đồ đưa quần áo, xà bông cho " Lão bà bà! "
Cô nhắc lại nhắc lại mấy lần mà chẳng thấy ai lên tiếng bèn co chưn đá đá vô mông Huệ mấy cái:
- Có đồ đưa tao giặt.
Huệ nhăn mặt, gãi đầu sột sột rồi xoay người nằm nghiêng, không thèm trả lời. Hiếu xây mặt về phía Ngân:
- Con Ngân?
Ngân hé đôi mắt ngáy ngủ, hất hàm về phía cái quần jean treo trên vách:
- Chị giặt giùm em cái quần.
- Xà bông đâu?
- Hết rồi!
- Hết thì nghỉ khỏe! Vừa làm không công cho mày lại vừa tốn tiền mua xà bông hả? Còn khuya nhá.
- Chị cho em mượn, chốc nữa em mua trả.
Hiếu lấy gom đồ xuống nhà tắm. Huệ nói:
- Em còn cái áo treo trong nhà tắm, nếu chị có lòng thương đồng loại thì giặt luôn đi.
- Tao thương mình không hết lấy đâu thương người khác? Không

có xà bông là không giặt.
- Em đang trong diện " xóa đói giảm nghèo". Chị em với nhau mà hở ra một chút là so đo, tính toán!
- Ừa, tao như vậy mà không trị nổi mày đó.
Hiếu cho quần áo ngâm vào nước lã, vò sơ qua rồi mới ngâm xà bông. Làm theo cách này vừa sạch vừa đỡ tốn. Đang giặt chợt nhớ bộ đồ đàn ông cả tháng nay chưa rờ tới bèn lên gác, lấy xuống cho vô thau. Đích thân cô và Nhành đã cất công cả buổi lùng sục ở các cửa hàng bán đồ cũ để sắm mua bộ đồ này với giá gần bảy chục ngàn. Dạo mới về đây, thỉnh thoảng có vài người đàn ông cứ tò tò tán tỉnh. Nhìn sơ qua cũng biết tư cách họ là người chẳng đàng hoàng. Chị em tui là gái đã có chồng, các anh đừng làm phiền nữa, Hiếu nói. Gã đàn ông có gương mặt lưỡi cày nhe răng cười hềnh hệch, có mà chồng ngồng! Chồng của em chỉ có thể là anh thôi. Hãy làm vợ bé của anh! Trong lúc mọi người không biết đối phó như thế nào với mấy vị khách không mời mà đến, thì Huệ bỗng nghĩ ra diệu kế! Đúng là con nhỏ này khôn từ trong trứng khôn ra! Từ khi treo bộ đồ này trước ban công tuyệt nhiên không thấy gã đàn ông có máu hảo ngọt nào dám bén mảng!
Giặt xong đống quần áo trời đã bắt đầu sáng, Hiếu đánh thức mọi người dậy và nói:
- Bữa nay là ngày rằm tất cả mọi người phải ăn chay, đó là mệnh lệnh!
Ngân phản đối:
- Ai ăn chay thì ăn, em ăn mặn.
- Trong tâm tánh mỗi người đều có con quỷ ngự trị, vì vậy phải tu tâm dưỡng tánh thì mới có thể trục nó ra ngoài. Ăn chay là cách tốt nhứt.
Huệ thắc mắc:
- Tu thân có liên can gì tới chuyện ăn chay? Chị nói nghe ngộ quá!
- Sao không! – Hiếu ra vẻ là người có hiểu biết:- Lũ quỷ tha ma bắt tụi bây làm biếng nhớt thây có bao giờ đi dự một buổi thuyết pháp hay đọc vài bài kinh Phật đâu mà hiểu với biết! Nghe chị Hiếu giảng giải đây: hàng ngày chúng ta ăn thịt thú vật, mà thú vật thì cũng như con người cũng hỉ, nộ, ái, ố, ta ăn vô chất bổ nuôi sống

cơ thể, nhưng những tâm tính xấu của chúng cũng nhập vô ta và biến thành cái ác. Muốn trừ cái ác thì cách tốt nhứt là ăn chay! Nhân đây, tao cũng nhắc cho mấy đứa nhớ luôn, bữa nay cũng là ngày cúng giáp năm thầy Thích Thiện Giác viên tịch, đứa nào có lòng tốt vô chùa đốt cho Thầy cây nhang xong rồi dự luôn bữa cơm chay miễn phí.
Nhành nói:
- Tui cũng muốn chay tịnh cho người nó hiền bớt nhưng công việc của tui là không thể...Mà ông Thầy ở Bến Đình này tịch linh thiệt nghen, canh me đúng ngày rằm siêu thoát lên cõi Phật.
Hiếu cắt ngang câu nói:
- Kiêng cữ có một bữa sao mà khó khăn quá, tháng giêng vừa rồi tao ăn chay đủ hai mươi chín ngày có sao đâu.
Huệ day mặt về phía Hiếu vừa nói vừa cười rúc rích:
- Chị Hiếu khác lắm! Từ khi ăn chay trông chị khác hẳn.
- Khác gì, con quỷ?
- Bộ mấy người không thấy sao? Mặt chị Hiếu giống lắm..
- Giống ai?
- Phật Thích Ca!
Cả nhà cười ồ lên. Hiếu cũng không nhịn được, bật cười khanh khách:
- Không được nói bậy mang tội! Thôi, không bá láp nữa. Đứa nào đi ăn sáng với tao?
- Chị bao hả? – Trang nói.
- Con khỉ! Con Nhành bao. Bữa nay nó mua xe nên phải chiêu đãi mọi người.
Huệ nhìn Nhành tỏ vẻ ganh tỵ:
- Chị Nhành giỏi thiệt, nghen. Mới làm trên dưới một tháng mà đã có tiền sắm xe. Em ủng hộ chị cả hai tay hai chưn, nhưng chị nhớ cho em mượn nghe. Chị định mua xe gì? Của Nhật hay của Tàu?
Nhành nói:
- Ừ, bao thì bao! Tiền đâu mà mua đồ xịn? – Đoạn cô quay sang Huệ :- Mày đừng hòng động bất cứ thứ gì của tao! Chuyện cái áo, tao sợ tới già!
Cách đây không lâu, Nhành bấm bụng sắm một chiếc áo mới, đúng

mốt, hơn trăm ngàn, chưa kịp mặc thì Huệ hỏi mượn đi sinh nhật đứa bạn. Không hiểu Huệ đi đứng thế nào lại để rách một đường cỡ gang tay! Cái áo coi như vứt đi. Huệ hứa đền nhưng chỉ là lời hứa suông.
- Nào, tất cả lên đường! – Hiếu khoác tay như nhạc trưởng chỉ huy dàn nhạc.
Năm chị em kéo nhau ra chợ, sà vô sạp hủ tiếu chay, kêu luôn năm tô cùng năm ly nước mía, ăn uống xong. Hiếu vừa xỉa răng vừa hỏi:
- Chương trình bữa nay như thế nào?
Nhành móc tiền ra trả, nói:
- Tui đi coi xe.
Huệ giơ tay lên:
- Em cũng theo chị Nhành.
Hiếu nhìn Ngân và Trang rồi hỏi:
- Hai đứa bây nếu không có việc gì thì theo tao dạo chợ rồi đi cúng luôn thể. Tao nói trước, trưa nay không nấu nướng gì hết, ăn cơm chay trong chùa cho đỡ tốn.
Hiếu có cái tật thích đi chợ với siêu thị, chủ yếu là vuốt ve, ngắm nghía cho no con mắt chớ không mua thứ gì cả. Mấy người bán quần áo, mỹ phẩm đều rành mặt Hiếu, thoạt thấy cô từ đàng xa đã xua tay lia lịa như đuổi tà ma chướng khí!

Xong xuôi, đám đông chia ra làm hai tốp. Nhành Huệ đi một hướng. Hiếu, Ngân, Trang cùng nắm tay rẽ vô nhà lồng chợ.
&
&&
Nhành và Huệ đi chung một xe đạp, Nhành ra lịnh:
- Mày chở tao!
- Chị nặng thấy ông bà ông vải ai chở nổi. – Huệ nói:- Chị chở em mới phải.
- Vậy thì mày đừng bao giờ hỏi mượn xe của tao nhá!
Huệ cười tít mắt, đưa tay đẩy Nhành ra giành tay lái:
- Chị nói đó nghen. Nếu vậy, em sẽ chở chị bận đi lẫn bận về!
Chạy đến dốc cầu Nhành cố tình không xuống, Huệ gồng mình ra mà đạp, thở không ra hơi. Nhành áp mặt vào lưng Huệ cười thầm,

con nhỏ này phải đối xử " tàn bạo " như vầy mới đáng!
Lòng vòng hết mấy cửa hàng xe máy, cuối cùng hai chị em dừng lại trước một tiệm trông có vẻ bề thế. Cả dãy xe gắn máy đủ kiểu, màu sắc xếp thành hàng dài trên vỉa hè trông rất bắt mắt. Chủ tiệm tay dính đầy dầu nhớt, bước ra mời mọc. Nhành ngắm no mắt rồi hỏi giá chiếc Wave Trung Quốc màu xanh ngọc.
- Tám triệu bao sang tên.
- Mắc dữ vậy? Bớt đi. – Huệ nói.
- Không mắc đâu. Tiền nào của nấy. Ở khu này có tới mấy chục tiệm bán xe, chúng tôi đâu dám nói thách.
- Bảy triệu rưỡi! – Nhành trả giá.
- Không được đâu.- Ông chủ lắc đầu nói:- Đợt hàng này tôi lỗ muốn trào máu họng. Ba cái đồ quỷ này – Ông ta hất hàm về phía dãy xe Trung Quốc:- Xuống giá từng ngày chịu đời không thấu. Thanh toán xong đám của nợ này, tui thề ăn chay trường!
Hồi mới nhập qua giá xe Trung Quốc hơn hai chục triệu vậy mà bây giờ chỉ còn bảy, tám triệu. Hàng nằm ngày nào là lỗ ngày ấy.
- Chắc giá bảy triệu tám, đồng ý thì tôi làm hóa đơn xuất hàng.
Nhành trả tiền. Huệ hỏi:- Tụi tui là dân KT3 có sang tên được hôn?
- Không! Các cô kiếm người quen nhờ đứng tên hộ, nếu không, thì trả thêm vài trăm chúng tôi sẽ lo tất.
Chợt nhớ một việc, ông ta nói:
- Muốn bảng số đẹp thì phải trả thêm tiền. Thông thường chỉ từ năm nút trở xuống thôi.
- Trời đất, lại có chuyện đó nữa hả? Sao mà rắc rối quá vậy? – Nhành nhăn mặt.
Ông chủ tiệm thở dài:
- Biết làm sao được? Mấy ông giao thông cũng cần phải sống nữa chớ.
Đoạn ông ta đưa cái giá cụ thể như sau:
- Bảy nút thì hai trăm, tám nút hai trăm rưỡi, chín nút ba trăm, cô chọn mấy nút?
Nhành thoáng ngần ngừ rồi móc túi trả thêm hai trăm.
Gần một tiếng sau xe ráp xong, ông chủ khuyến mãi thêm nửa lít xăng. Nhành nhìn Huệ nói:

- Tao chưa biết chạy, mày chạy đi!
Huệ cười dã lã, gật đầu thú nhận:
- Em chỉ biết chập chỗm, đường đông như vầy em run tay lái!
- Vậy sao hồi nãy mày dám nói là chạy rành lắm? Nổ văng miểng luôn hà! Đi kêu xe cho tao!
Chiếc Wave Tàu được đưa về nhà bằng xích lô. Thấy lạ bọn trẻ con trong xóm kéo đến xem đông nghẹt. Chị Hai đang băm cá nấu canh vội chùi tay vô áo chạy ra:
- Ái chà, xe đẹp quá! Bao nhiêu vậy Nhành?
Nhành trả lời. Chị Hai nói tiếp:
- Con nhỏ này coi vậy mà giỏi ghê! Ăn nhậu mà có tiền sắm xe mới cáu. Còn thằng chồng của tao bán nhà để nhậu nhẹt.
Nhành sượng trân. Huệ lừ mắt nói:
- Chị nói ít ít thôi để cái miệng mọc da non!
Chị Hai tiu nghỉu lật đật quành trở vô. Nhành phụ Huệ đẩy chiếc xe vô nhà, dựng sát góc tường. Nhành lấy giẻ lau xe, nói một cách thán phục:
- Công nhận Trung Quốc bắt chước giỏi ghê, nhìn chẳng khác gì xe Nhật!
Huệ gật đầu tán đồng. Nhành trèo lên yên nhún nhún mấy cái:
- Êm ghê! Có nằm mơ tám kiếp tao cũng không bao giờ dám tin có ngày mình được làm chủ chiếc xe đẹp như vầy.
Huệ thoáng buồn:
- Chị thì sướng rồi. Em chắc suốt đời đi chiếc xe đạp cà tàng thôi.
- Biết chập chỗm cũng được, mày dắt xe ra đường tập tao chạy đi!
- Bây giờ chợ búa đông lắm, để khuya. Chị cho em ngồi lấy hên một chút.
Nhành trèo xuống nhường cho Huệ. Huệ mở công tắc điện, đưa ngón tay cái ấn nút đe. Chiếc xe rùng mình mấy cái rồi nổ máy. Nhành nhìn Huệ thán phục:
- Con nhỏ này coi vậy mà giỏi! Nghe tiếng máy êm như ru, sướng cái lỗ tai!
Huệ nghênh mặt ra chiều đắc ý lắm. Nhành sợ hao xăng định tắt máy, Huệ cản lại:
- Xe mới mua về phải chạy " rô đa" vài lít xăng không thôi dễ bị "

đúp pê!”
- Vậy sao? “ Đúp pê “ là gì? Để tao đạp xe mua mấy lít xăng, sẵn kiếm cái gì để “ rửa xe” luôn thể.
- “ Đúp pê “ là gì hả..ờ đại loại là..” đúp pê “ , có vậy mà cũng hỏi!
Huệ được dịp tha hồ chảnh:
- Người gì đâu mà “ chậm tiêu “ quá trời!
- Chà, biển động mắm lên giá! - Nhành giương mắt về phía Huệ cười cắm cắt. Rồi dắt xe lộc cộc ra cửa. Huệ nói với theo:
- “ Rửa xe “ để bữa khác, bữa nay cả nhà ăn chay, chị hổng nhớ sao.

Như Lục Bình Trôi

Chương 46

Chùa Phổ Minh trước đây vốn là ngôi chùa nghèo, nghèo nhứt trong số những ngôi chùa trong thành phố. Đất đai rộng mênh mông lại nằm ở vị trí mặt tiền đường, chỉ cần cắt một khoảnh là có thể cải tạo khang trang. Nhưng điều này sai với quy định của Giáo hội nên chùa nghèo vẫn hoàn nghèo. Chùa nghèo nên có ít phật tử, tín đồ. Quanh đi quẩn lại chỉ những gương mặt cũ xì những người dân Bến Đình. Dân Bến Đình nghèo sặc máu ăn còn không đủ thì lấy đâu ra tiền bỏ vô hòm công đức. Năm thì mười họa, vài tiểu thương ở chợ buôn may bán đắc hào phóng vài tờ tiền lẻ nhàu nhò. Cho thì ít mà cầu thì nhiều. Họ cầu Phật Tổ độ trì tiền vô ào ào như nước, phước lộc đầy nhà, công danh hiển đạt… Cầu cho bản thân gia đình chưa đủ, họ cầu giùm cho anh em cô cậu, bạn bè từ thuở còn ở truồng tắm mưa đến những người mới quen trên chuyến xe buýt! Không hiểu Phật Tổ có thấu lòng tham vô đáy của người trần tục mà đôi chưn mày của Người chau lại. Chùa nghèo, sư sãi te tua, Phật cũng khổ. Mái tole ngay chánh điện mục nát đến đỗi không ai dám leo lên sợ lủng. Nắng chiếu rọi ngay chỗ Phật ngồi. Phật ngồi phơi nắng suốt sáu tháng hè nực nội, bụi đóng thành lớp. Nhưng dù sao vẫn còn may mắn hơn so với những tháng mùa mưa. Mưa xuyên qua lỗ lủng trên mái tole, lộp độp ngay đầu Phật. Phật đói. Phật lạnh. Phật chịu đọa đày vì sự thờ ơ, ghẻ lạnh của chúng sanh.

Cách đây vài năm, Giáo Hội điều sư Thích Thiện Giác gốc Nam Vang về trụ trì chùa Phổ Minh. Thầy Giác, tướng mạo phương phi , có tài thuyết pháp bẩm sinh, trí nhớ tốt cộng thêm ánh mắt từ bi hỉ xả đủ sức giác ngộ những chúng sanh tội lỗi nhứt. “ Chiến tích “ đầu tiên của Thầy mà cho tới bây giờ người dân Bến Đình còn truyền tụng là chuyện anh Sáu Xị. Sáu Xị gốc rặt Nam Hà chuyên sống bằng nghề kinh doanh cẩu nhục. Tiệm thịt chó của Sáu Xị

nằm cách chùa chỉ vài bước chưn. Bảy món cầy thì duy nhứt món nướng là thiên hạ vô địch! Không hiểu Sáu Xị có bí quyết gia truyền cỡ nào mà dân nhậu ở Bến Đình nhứt loạt bỏ món tiết canh, lòng heo của bà Năm mập chuyển qua món thịt nướng. Mỗi ngày, cứ vào khoảng ba giờ chiều là Sáu Xị bưng cái bếp than để ngay đầu gió và bắc vỉ nướng lên. Thịt chó được ướp sẵn, xiên xâu vàng hực, chảy mỡ xèo xèo. Thơm muốn điếc cái lỗ mũi! Mùi thơm của món nướng như cánh tay thô bạo nắm cổ áo khách bộ hành lôi tuốt vô quán và ấn đầu xuống ghế! Chỉ khổ cho mấy sư sãi ở chùa, đúng ngay giờ công phu, trong tiếng chuông chiều, trong hương khói nghi ngút hòa lẫn với tiếng cầu kinh là mùi thơm lựng món cẩu nướng vỉ. Mấy chú tiểu đứng chàng ràng ngay cửa, hỉnh hỉnh cái lỗ mũi và nuốt nước miếng ừng ực. Vài ông sư già đọc lộn xộn kinh nọ xọ kinh kia, tâm không hướng về nát bàn mà chu du xuống mười từng địa ngục. Tu hành mà gặp quỷ phá nhà chay biết chừng nào mới đắc đạo.
Về được đúng ba ngày, vào buổi xế trưa trước giờ mở quán, người ta thấy thầy Giác cà sa mới tinh lón lén đến gõ cửa quán Sáu Xị. Chết rồi, nhiều người đoán già đoán non, có lẽ thầy chịu không thấu cái mùi đời quyến rũ kia và bắt đầu phạm giới rồi đây. Thầy nán ở quán Sáu Xị mấy tiếng đồng hồ. Dân nhậu chực ngoài cửa cứ léo nhéo nhặng xị. Không biết hai bên đã trao đổi những gì mà sang ngày hôm sau quán Sáu Xị chuyển qua bán đồ chay!
Tiếng lành đồn xa, tín đồ phật tử từ đâu bỗng kéo tới nườm nượp, cứ như là họ đã chực sẵn chờ dịp mà thôi, có người ở tận Miền Tây, Miền Trung, Hà Nội thậm chí Việt kiều từ Anh, từ Mỹ ..cũng lặn lội tìm đến Thầy. Chỉ trong vòng hai năm từ ngôi chùa đổ nát bỗng trở thành ngôi chùa khang trang, đẹp đẽ nhứt thành phố. Thế mới biết cái tài, cái tâm của Thầy như thế nào.
Trong số những tín đồ phật tử chùa Phổ Minh ngoài những người dân Bến Đình khốn khó, những thương gia, những gia đình quyền thế, Việt kiều..còn có rất nhiều người là nghệ sĩ cải lương. Mỗi khi tới ngày rằm, ngày lễ họ đi từng đoàn coi sướng con mắt. Họ đến coi Phật, người dân Bến Đình coi họ. Chùa nhờ họ mà hãnh diện và hòm công đức càng phình ra, họ nhờ chùa để đánh bóng tên

tuổi, tô vẽ cái Tôi, coi như huề. Đối với họ chuyện chùa chiền đang là mốt, tương tợ như mấy cậu ấm chạy theo kiểu xe thể thao đời mới, mấy cô chiêu khoái kiểu tóc Hàn Quốc hoặc như mấy ông già trong túi rủng rẻng tiền đền bù tập tọe món rượu Tây.
Chùa xây xong chưa đươc bao lâu thì thầy Giác viên tịch. Tín đồ khóc như ri. Linh cữu quàn tại chánh điện đúng một tuần lễ. Sau đó, thi hài được đem hỏa táng. Tro cốt đem trở lại chùa, tiếp tục sự nghiệp kệ kinh.
&
&&
Ba người rời khỏi chùa Phổ Minh thì trời đã xế. Hiếu còn tiếc rẻ cọng tăm xỉa răng cứ nhai đi nhai lại rồi mới chịu phun xuống đất:
- Không ngờ lại đông đến như vậy, cứ như toàn bộ tín đồ phật tử ở thành phố đều dồn hết về đây. Cắm được cây nhang đổ cả lít mồ hôi. Thế mới biết con người càng ngày càng hướng về cái thiện.
Ngân lắc đầu nói:
- Tốn kém quá, nội tiền nhang chắc cũng đủ để sửa ngôi nhà đang ở.
Trang gật đầu. Hiếu dòm Trang, nói:
- Hồi nãy đốt nhang tao thấy con Trang khấn vái rất lâu, mày vái gì vậy, Trang?
- Quốc gia thái bình, cơm no áo ấm! – Trang vừa nói vừa cười.
- Chớ không phải mày vái có bầu con trai hả?
Nụ cười vụt tắt trên môi. Đúng là Trang có cầu mong như vậy. Không phải để được trả thêm mười triệu mà để thỏa ước muốn của vợ chồng ông Khả. Họ muốn con trai nối dõi tông đường. Mình vái thầm sao chị Hiếu nghe vậy cà, Trang nghĩ ngợi.
- Nối dõi tông đường cho người ta chớ đâu phải cho mình?- Hiếu nói.
Ngân hỏi:
- Trang đã thấy có gì chưa?
Hiếu lẹ miệng:
- Chưa tới một tháng làm sao biết được.
Trang định nói gì đó lại thôi, chợt cô nhìn thấy bà Trần đang ngồi vắt chưn trên chiếc xe gắn máy cách chỗ mọi người đang đứng

khoảng vài mét. Bà ta đưa tay vẫy vẫy Hiếu nhưng cô không thấy. Trang khẽ bấm vào hông Hiếu.
- Gì vậy?
- Kìa!
Trang hất hàm về phía trước. Trông thấy bà Trần, Hiếu luống cuống làm rớt cái khăn mùi xoa, mặt mày xanh lè xanh lét:
- Chà, bà quản đốc bữa nay sáng lòa như đồ inox!– Trang thốt lên.
Quả thật, bà Trần phục sức như người mẫu thời trang; áo sơ mi hàng hiệu, quần jean " Levis " , giày ống Italy, vàng vòng sáng chóe. Coi nhức mắt!
Hiếu biểu mọi người hãy về trước. Cô nói mình có một số việc cần bàn với bà Trần sẽ về sau. Trang cười bao biếm
- Trong Xí nghiệp nói chuyện chưa đã hay sao..
Hiếu đứng ngay đơ, nói chận họng:
- Mày biết gì mà xía vô! Lo chuyện mình trước đi.
Ngân nói:
- Chị chơi thân với bả có ngày cũng biến thành " ô môi " !
Hiếu khẽ giựt mình, lập tức nói át đi:
- Mày chỉ giỏi suy diễn lung tung! Về lẹ đi coi xe của con Nhành đẹp xấu ra sao kìa.
Ngân dòm Trang cười bí hiểm. Chờ cho hai người khuất dạng ở phía con hẻm cạnh chùa, Hiếu mới bước xăm xăm về phía bà Trần, mặt nhăn nhó:
- Chị kiếm em làm gì để tụi nó thấy?
Bà Trần sùng bộ. Môi mím lại:
- Có sao đâu! Đã đến lúc chúng ta cần công khai mối quan hệ này rồi.
- Không được đâu, người ta cười chết.
- Cười mỏi miệng thì họ cũng phải nín thôi. Chúng ta đâu phải là tội phạm mà cứ lén lút, vụng trộm.
- Miệng lưỡi thế gian ác còn hơn rắn độc, em sợ lắm!
- Cứ ngẩng cao đầu, giẫm lên dư luận mà đi! Cái chính là ta cảm thấy bằng lòng, hạnh phúc với chính mình là được. Mặc xác miệng lưỡi thế gian!
Hiếu nhìn quanh quất, cảm thấy dường như tất cả cặp mắt đang

hướng về mình, bất giác mặt cô nóng dần lên. Cử chỉ e dè của Hiếu khiến bà Trần càng nỗi quạu:
- Lên xe đi!
- Mình đi đâu ạ? Ít ra chị phải hẹn trước, em chưa chuẩn bị.
- Chúng ta sẽ đi mua sắm, chợ búa và về nhà. Tôi đã sửa soạn kế hoạch cho những ngày nghỉ xả hơi của chúng ta. Đừng làm reo. Sốt ruột! – Bà Trần riết róng cặp môi mỏng đỏ chót:
- Lên xe!
Rõ ràng bà Trần muốn uy quyền buộc Hiếu phải khuất phục. Hiếu cảm thấy bị tổn thương ghê gớm. Trong cô bắt đầu nỗi loạn.
- Em không thể đi với chị được, em mắc công chuyện.
- Đó là mệnh lệnh, em không có quyền khước từ, rõ chưa?
Hiếu cứ dùng dằng, không chịu lên xe. Bụng no, gây cảm giác buồn ngủ, lúc này cô chỉ muốn được yên thân, đánh một giấc tới chiều mà thôi.
- Em không muốn đi – Hiếu nói dứt khoát. Sức cô muốn hét vô mặt bà Trần, cô không phải là con bò mà ai muốn xỏ mũi, dắt đi tùy ý. Bụng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng Hiếu lại nói khác đi:
- Xin chị hãy tôn trọng suy nghĩ của người khác! - Hiếu nói nhỏ vừa đủ nghe.
- Lên xe! – Bà Trần gạt phắt, bực bội quát lớn khiến vài người đi đường tò mò dừng lại, lắng tai nghe ngóng.
Thái độ của bà Trần khiến Hiếu cảm thấy mình bị xúc phạm. Cô muốn chứng tỏ mình cũng không phải là người dễ sai khiến, bằng cách ngoe nguẩy bỏ đi một nước. Bà Trần tức giận rượt theo, nắm cổ áo cô níu lại:
- Tôi đã biểu em lên xe kia mà. Bộ điếc hả?
- Không ai có quyền ra lịnh cho tui, chị hiểu không? – Hiếu phản ứng quyết liệt, đưa tay gạt mạnh bà Trần ra.
- Bốp! – Một cái tán nảy đom đóm mắt.
- Rượu mời không uống lại uống rượu phạt! – Bà Trần nắm cổ tay Hiếu lôi xềnh xệch đến chỗ đậu xe, và ấn lên yên.
- Ngồi yên đó, cục cựa là coi chừng tôi! – Bà Trần ra lịnh rồi ấn nút khởi động.
Chiếc Spacy màu trắng sữa loang loáng dưới cái nắng chang

chang. Qua khỏi cầu sắt bà Trần cho xe quẹo mặt. Cách đó không xa có một siêu thị vừa mới mở.
Hiếu ngồi im thin thít, nước mắt tức tưởi cứ trào ra. Cô cảm thấy lo sợ vì tính hung bạo của bà Trần. Trong mắt của bà ta, cô như một người lính, phải tuyệt đối chấp hành mệnh lệnh của chỉ huy. Cha mẹ nuôi cô mấy chục năm trời chưa đánh một roi. Vậy mà cô và bà Trần quen nhau chưa được bao lâu, cô đã bị ăn tát! Không biết sau này sẽ có chuyện gì xảy ra nữa?
- Ngừng lại! – Hiếu nói lớn.
- Để làm gì? – Bà Trần ngoáy cổ lại, hỏi.
- Vô quán nước nói chuyện. Tui muốn nói chuyện ra đầu ra đũa.
Hai người bước vô quán, kêu nước uống. Hiếu thở hắt một cái thật mạnh rồi nói liền một hơi:
- Tui nghĩ rằng mối quan hệ của chúng ta khó lòng tiến xa hơn được, bởi vì chị đã đối xử với tui quá thô bạo và thiếu sự tôn trọng. Chị nên nhớ rằng tui không phải là nô lệ để chị sai khiến, và tui cũng có cái quyền tự do tối thiểu của mình, tui không thích bị người khác áp đặt, bị sỉ nhục.
Hiếu nói đến khô nước miếng, thỉnh thoảng dừng lại thở dốc, gương mặt đỏ phừng vì giận dữ và kích động. Ly nước chanh trên bàn đã tan hết đá. Cuối cùng cô nói một câu chắc nịch:
- Tốt nhứt chúng ta nên chấm dứt mối quan hệ này!
Gương mặt bà Trần biến dạng trông rất quái gở, mắt trợn trừng khủng khiếp, những thớ thịt liên tục co giật, miệng há ra nhiễu nhão nước bọt. Cuối cùng bà bật cười the thé, tiếng cười rờn rợn, lạnh toát cả sống lưng:
- Chia tay hả? Được thôi.
Đoạn bà ta ngưng cười, cầm chai nước ngọt đập bể rồi chỉa thẳng vô ngực Hiếu, miệng phát ra những âm thanh ghê rợn:
- Nhưng trước khi chia tay, em phải để cái mạng lại cho tôi, hiểu chưa?
Hiếu hoảng hồn dùng chưn đẩy chiếc ghế ra xa, mắt dán chặt lên cái vỏ chai lởm chởm, mặt trắng xác không còn chút máu. Bà Trần từ từ đứng dậy, mắt vằn những tia đỏ nọc, nụ cười lạnh tanh. Hiếu ú ớ muốn la lên cầu cứu nhưng bà Trần đã đưa tay chộp lấy cổ

họng:
- Im miệng! Nhắc lại câu nói vừa rồi coi.
Hiếu run lẩy bẩy trong ghế bành, đôi hàm răng đánh bồ cạp liên tục không sao thốt ra thành tiếng.
- Nói!
- Dạ nói! – Hiếu giựt thót người, nhìn bà Trần bằng ánh mắt của người tử tù trước tên đồ tể. Bà Trần từ từ giơ cao cái vỏ chai đến khi hết tầm và sẵn sàng đâm xuống bất kỳ lúc nào.
- Những ai chống đối tôi đều phải đón nhận hậu quả như vầy đây!
Bà Trần đâm mạnh xuống. Hiếu " á " một tiếng rồi nhắm chặt mắt lại. Thần Chết chỉ đi lướt qua người cô. Chiếc vỏ chai đâm xuống chỗ gác tay nát vụn. Lòng bàn tay bà Trần bị rạch nát, máu tuôn xối xả. Hiếu hốt hoảng kêu cứu. Vài người trong quán lật đật mang túi cứu thương ra băng bó nhưng máu vẫn chảy ra như xối không sao cầm được máu. Một người lắc đầu nói:
- Đứt động mạch! Không xong rồi, phải đưa cổ vô bịnh viện thôi.
Hiếu quýnh quáng chạy ra đường ngoắt xích lô. Bà Trần nhứt định không chịu lên xe. Gương mặt nhợt nhạt đầm đìa mồ hôi.
- Cứ để cho tôi chết! Tôi sẽ không đi đâu hết.
- Em lạy chị, chị Trần! – Hiếu nhìn máu thấm qua miếng vải băng chảy thành dòng trên nền đất mà sợ đến phát khóc.
- Em phải thề là sẽ suốt đời suốt kiếp gắn bó với tôi, tôi mới lên xe.
- Em thề! – Hiếu nói quýnh. Rối bời. Xong xuôi, Hiếu đẩy bà Trần lên xe rồi thúc bác xích lô đạp thiệt lẹ tới bịnh viện gần nhứt.
Ngồi trên xe được vài phút do máu ra quá nhiều nên bà Trần bị ngất đi. Hiếu không còn giữ được bình tĩnh nữa, khóc rối rít, tay chưn cử động một cách vô thức.
- Đừng chết chị Trần ơi.
Bà Trần mắt nhắm nghiền, nhưng miệng vẫn cố thì thào vài tiếng:
- Em có yêu tôi không?
- Yêu, yêu nhiều lắm! Tỉnh lại đi chị.
- Vậy là có chết tôi cũng mãn nguyện rồi. Tôi yêu ...H..i..ế..u.
Nói xong, bà Trần ngoẹo đầu sang một bên và lịm đi.
Không ngờ lúc dầu sôi, lửa bỏng lại gặp cảnh kẹt xe. Nguyên do, một chiếc xe tải chở bia không làm chủ tốc độ khi tránh một xe

khác ngược chiều đã bị lật nghiêng giữa đường, vô số mảnh thủy tinh vở bắn tung tóe khắp nơi. Bác xích lô lắc đầu chán chường:
- Tôi chịu thua thôi! Hết cách rồi.
Máu vẫn chảy làm ướt đẫm cả sàn xe xích lô, nếu tình trạng này kéo dài e rằng khó lòng cứu chữa. Hiếu vội nhảy xuống xe, cõng bà Trần chạy như điên về phía Trạm y tế quận X. cách đó chừng vài trăm mét. Đến nơi, cô chạy thẳng vô phòng cứu cấp. Các bác sĩ lập tức cho truyền máu, gấp những mảnh vụn trong lòng bàn tay và băng bó vết thương. Một người nói:
- Cô này bị chứng máu không đông thể nhẹ, tuy nhiên chớ nên khinh thường, lơ mơ là chết như chơi. Thôi, cô ra ngoài để chúng tôi làm việc.
Hiếu bước ra ngồi trên băng ghế kê phía ngoài phòng cứu cấp lòng dạ ngổn ngang. Một chiếc Honda màu đỏ tống ba từ đâu trờ đến. Hai dìu một bị xây xát khắp người, có lẽ do té xe. Cả ba đều nồng nặc hơi men.
- Đ.M., buông tao ra! – Gã thanh niên bị thương nói lè nhè.
Cả ba bước xiêu vẹo vô. Những người đang đứng chàng ràng gần lối ra vào trông thấy mấy gương mặt cô hồn liền dạt ra hai bên tránh đường.
- Này người đẹp chờ anh phải hôn? – Tên bị thương nhếch mép cười ruồi, đưa tay định vẹo má Hiếu. Cô hoảng hốt đứng dậy xê qua một bên.
- Làm gì dữ vậy, em?
- Thôi, đừng chọc con nhỏ đó nữa, đi vô! – Một gã đưa tay ra cản lại.
Lúc sau từ bên trong phát ra tiếng cãi vã om sòm của mấy tên say rượu, tiếng lẻng xẻng đồ kim khí. Hai nhân viên giữ xe, kiêm bảo vệ vội chạy vô can thiệp. Hiếu ghé mắt nhìn vào bên trong, một tên trong bọn đang túm cổ áo blu trắng ông bác sĩ:
- Ê, thằng cận thị, tao biểu mày phải chữa bạn tao trước, mày điếc hay sao vậy, hả?
Bác sĩ phải giải thích rằng phải ưu tiên cứu người bị nặng trước, người nhẹ hơn giải quyết sau nhưng gã không nghe:
- Bạn tao trước hay mày muốn cái trạm xá này biến thành đống

gạch vụn?
Gã nháy mắt ra hiệu cho đồng bọn ra tay. Ba tên bắt đầu đập phá những gì trong tầm tay. Hai nhân viên bảo vệ vừa bước vô liền bị ngay mấy thứ bay vèo ngang mặt, phải liên tục chống đỡ.
Bà Trần đang trong tình trạng hết sức nguy kịch để lâu e nguy hiểm đến tánh mạng, trong khi đó bọn say rượu vẫn không thôi gào thét, đập phá. Quên hết sợ hãi Hiếu đẩy cửa chạy vô:
- Ngừng tay!
- À, thì ra con nhỏ hồi nảy! – Tên bị thương nói và sán lại về phía Hiếu.
Hiếu mặt đỏ bừng vì giận dữ:
- Anh chỉ bị xây xát ngoài da có trễ một chút cũng chẳng ảnh hưởng gì, trong khi bạn của tôi đang trong tình trạng hết sức nguy ngập, vậy mà các anh lại ...Tui thiệt không hiểu nổi!
- Cha, cô em định dạy khôn thằng này đó hả? Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ hả? – Gã vung vẩy nắm đấm.
Hiếu nhổ toẹt khinh bỉ:
- Đồ hèn! Nếu anh không có lòng tự trọng thì cứ ra tay. Ăn hiếp phụ nữ yếu đuối là công việc thường ngày của các anh chớ gì? Thiệt là hay ho!
Đoạn cô quay sang mấy nhân viên y tế, nói lớn:
- Chị ơi, làm ơn cho mượn mấy bộ váy!
Tất cả nhìn nhau ngơ ngác. Hiếu nói tiếp:
- Để cho mấy anh này bận vô, bởi vì họ là đồ lại cái!
Mọi người nhìn nhau bấm bụng cười thầm. Cô ý tá có nút ruồi trên mũi ghìm không nổi, cười bật ra thành chuỗi. Mấy tên say rượu bỗng xẹp xuống, ỉu xìu như mèo mắc mưa:
- Đi thôi tụi bây. – Một tên ra lệnh, nhìn Hiếu nói:- Cô khá lắm!
Cả bọn lục tục kéo ra. Công việc cứu chữa tiếp tục diễn ra ngay sau đó. Gần một tiếng sau, bà Trần tỉnh dậy, nắm tay Hiếu bóp nhẹ:
- Không ngờ em có bản lãnh dữ! Cám ơn em rất nhiều.
Bà Trần được đưa xuống phòng và tiếp tục truyền máu, có thể phải ở lại một ngày để theo dõi. Tất nhiên Hiếu phải ở lại để chăm sóc. Bà Trần ngủ mê man. Hiếu ngồi cạnh giường đọc tạp chí Phụ Nữ

mượn được của người cùng phòng. Tạp chí nói toàn chuyện tình yêu, gia đình, con cái, những điều hoàn toàn xa lạ với cô. Đọc chưa hết bài báo, cô chán nản liệng xuống giường. Càng đọc càng tủi phận. Những ý nghĩ rời rạc cứ xâm chiếm tâm trí. Cô hồi tưởng lại những lần trên giường với bà Trần, những khoái cảm nhục dục, những cử chỉ vuốt ve mơn trớn, những cơn ghen vô lối và những gì vừa xảy ra khiến cô phải rùng mình. Hiếu cảm thấy bất ổn, lo sợ, cô đã chơi với lửa và chính ngọn lửa đó đang đốt cháy cô. Mãi mãi cô sẽ không thoát khỏi nanh vuốt của bà Trần.

Như Lục Bình Trôi

Chương 47

Tối nay Hà lại không đến lớp, Ngân phải đi học một mình. Từ hôm xảy ra chuyện ồn ào ở nhà hàng " Nướng " giữa cô và Hà bỗng dưng có hố ngăn cách vô hình. Tánh Hà hay cố chấp, động một chút là tự ái. Không có Hà, mấy lần Ngân có ý định bỏ chuyện học vụng trộm nhưng thấy tiếc nên cứ đúng giờ lại cắp cặp lên lớp. Tính ra cô đã theo lớp ngoại ngữ nâng cao được lâu lâu mà không bị phát hiện, tâm trạng lo lắng phần nào giảm bớt. Tuy nhiên thỉnh thoảng tim cô cũng run lên khi thấy mấy ông giám thị lướt qua, đúng là có tịt hay rục rịch. Hà chứng tỏ là người có kinh nghiệm trong việc học chui, cô biết ứng phó ngay cả những trường hợp tưởng chừng không thể cứu vãn nỗi. Một hôm, đang học ngon trớn, ông giám thị bất ngờ xuất hiện với gương mặt khó đăm đăm kèm theo cuốn sổ điểm danh. Ngân sợ đến phát khóc, phen này coi như chết chắc! Trong khi Ngân đang dòm trước, ngó sau tính thực hiện ba mươi sáu chước trong Tôn Tử binh pháp, thì cái đầu của Hà cũng đang toan tính mưu ma chước quỷ.

- Ngồi yên! Cậu mà bước ra là bị tóm liền! Bộ không thấy mấy tay bảo vệ đứng chần vần ngay cửa đó sao? Hãy thư giãn đừng căng thẳng như vậy. Cậu phát hiện gì không?

- Gì?

- Lớp mình hôm nay vắng ba người, hai nam một nữ. Cậu có nhớ tên của họ không?

- Nhớ, rồi sao? – Ngân hỏi:- Tớ không hiểu gì cả.

- Lát nữa điểm danh gọi đúng tên nữ đó thì cậu cứ " có " một tiếng là xong chuyện.

Ngân nhìn Hà thán phục, nhưng vẫn băn khoăn:

- Còn cậu thì sao?

- Tớ đã có cách rồi. Một trong hai học viên nam có cái tên mà nam hay nữ đều được tuốt, tớ sẽ chộp ngay cái tên đó.

Đến khi thầy giám thị xướng lên cái tên:
- Nguyễn Thanh Bình!
Hà lập tức hô " có " một tiếng rõ to và dõng dạc. Thấy ông giám thị tháo đôi mục kỉnh nhìn mình, Hà hỏi:
- Có gì hôn thầy?
- À, không! Cô là cô Bình hả? – Đoạn ông ta đeo kính vào và tiếp tục công việc.
Đối với Ngân thì mọi việc suôn sẻ hơn. Khi thầy giám thị cắp cặp bước ra, Ngân thở phào nhẹ nhõm:
- Cậu đúng là thiên tài! Thiên tài trong lĩnh vực học chui!
- Tài năng gì! Học chui nhiều nên có kinh nghiệm ứng phó thôi.
Trong lớp có nhiều người chú ý đến Ngân, bởi cô là hoa khôi lớp, bài tập lý thuyết và thực hành luôn đạt điểm tuyệt đối, họ luôn tìm cách bắt chuyện làm quen với cô. Tuy nhiên Hà đã cảnh báo là phải hạn chế tối đa những cuộc tiếp xúc để tránh bị lộ tẩy. Vì thế, Ngân chỉ trả lời nhát gừng và luôn tìm cách lảng đi. Cô cũng chú ý đến một chàng trai khoản ba chục tuổi tên Lê Trần Thái Tuấn. Tuấn có mái tóc dài, dợn sóng chải xước để lộ vầng trán cao như cột đình, đôi mắt cương nghị ẩn sau cặp chân mày rậm trông rất nam tính. Anh phát âm rất chuẩn và những bài tập ngữ pháp luôn đạt điểm mười. Tuấn ngồi ở bàn trên cùng nhưng thỉnh thoảng kiếm cớ quay mặt xuống để len lén dòm Ngân. Lúc đầu cô không để ý nhưng Hà đã tinh ý nhận ra:
- Cái tay Tuấn đó để ý đến cậu đó.
Ngân giãy nảy như bị kiến cắn cẳng:
- Bậy! Tớ không thích kiểu ăn ốc đoán mò của cậu, căn cứ vào đâu mà nói như vậy?
- Tớ thấy anh chàng thường hay dòm lén cậu.
- Chỉ có vậy mà cậu đã vội kết luận, đúng là hồ đồ!
- Không đâu, tớ cảm nhận bằng trực giác phụ nữ.
- Xì, vứt cái trực giác của cậu đi là vừa!
Ngoài miệng nói vậy chớ trong bụng Ngân cũng thấy nôn nao, có người phụ nữ nào không cảm thấy hạnh phúc khi được đàn ông để ý, nhứt là người đó lại là một chàng trai lịch lãm và thông minh như Tuấn. Cô bắt đầu để mắt đến anh, và thỉnh thoảng ánh mắt của

họ chạm vào nhau. Tuấn mỉm cười, gật đầu chào cô, còn cô thì cúi nhìn xuống đất, cảm giác có hàng ngàn con kiến đang bò rần rần trên mặt.
Tuy nhiên mọi việc chỉ dừng lại ở mức đó không thể tiến xa hơn được. Ngân tỏ vẻ nhút nhát mà Tuấn cũng chẳng hơn gì, vả lại cả hai lại ngồi cách nhau quá xa nên khó bắt chuyện.
Hà nói:
- Tay Tuấn này giàu có, bận rộn, có vẻ là người của công việc. Trong giờ học mà cứ liên tục xin phép ra ngoài gọi điện thoại, cậu phải tấn công tới tấp vô, biết đâu có bến trong mà neo đậu.
Ngân hơi phật ý, lòng tự trọng của cô bị tổn thương. Cô không thích làm loài lan sống bám vô thân cây mục:
- Cậu có vẻ thực dụng quá!
Hà chống chế:
- Không phải thực dụng mà là thực tế! Thành công chỉ đến với những ai biết tận dụng cơ hội hiếm hoi. Bọn con gái chúng ta có cái dở là để bọn đàn ông tha hồ chọn lựa như thứ hàng hóa! May, rủi trông chờ vô lòng hảo tâm của ông Tơ bà Nguyệt. Tớ thì khác, thấy gã nào ngon ăn là chộp liền! Tớ thề sẽ " tậu " cho mình một tấm chồng đàng hoàng tử tế. Cậu hãy chống mắt chờ coi!
Hà kể, hồi còn ngồi trên ghế giảng đường, cũng có vài người để ý tới Hà, nhưng Hà không ưng ai bởi vì họ điều mắc chứng bịnh nghèo, nghèo sặc máu, nghèo kinh niên, nghèo cha truyền con nối. Hai cái nghèo ráp lại làm sao ngóc đầu lên nổi.
Một hôm, ông thầy người Úc tên Boby Robson chấm bài kiểm tra và gật gù khen:
- Trong lớp cả hai bài đạt điểm cao nhất là cậu Tuấn và cô Ngân, cả hai đều là trai tài, gái sắc, tại sao các bạn không làm quen với nhau?
Cả lớp đồng loạt vỗ tay tán thưởng, buông lời trêu ghẹo. Ngân mắc cỡ quá xây mặt đi hướng khác. Tuấn nhìn cô bằng ánh mắt thán phục lẫn trìu mến.
Anh nói (bằng tiếng Anh) :
- Tôi rất hân hạnh làm nếu được quen với một người thông minh, xinh đẹp như cô Ngân. Không biết, Ngân có cho tôi cơ hội.

Tuấn nhìn cô láu lỉnh. Người gì mà kỳ cục! Ngân lằm bằm trong miệng. Máu dồn đến mang tai. Khi không lại đòi quen với người ta. Anh có biết tui tốt xấu thế nào mà đòi. Thấy ghét!
Tan tiết học Tuấn chạy re kèn xuống bên dưới. Điện thoại reng liên hồi. Một chiếc ô tô bóng loáng đang nổ máy chờ sẵn. Ngân nghe anh ta nói với người lái xe:
- Tôi đã dặn anh không được đến đây đón tôi cơ mà– Tuấn đảo mắt, nhìn thấy Ngân, anh ta tỏ vẻ sượng sùng.
Người lái xe cười biết lỗi:
- Xin lỗi giám đốc, à không anh Tuấn tại gì có chuyện gấp quá không thể chờ ạ. Phía đối tác nhứt định phải gặp ngay giám đốc, à không, anh Tuấn, chớ không chịu làm việc với cấp phó.
Rồi anh ta ghé tai thì thầm điều gì đó, chỉ thấy Tuấn gật đầu lia lịa và chun vội vào xe, đóng sập cửa lại. Chiếc ô tô bóng loáng lướt qua Ngân và Hà. Tuấn đưa tay vẫy vẫy, miệng cười cười. Qua khỏi cua ngoặt, chiếc ô tô tăng tốc phóng nhanh trên đường phố như một mũi tên.
- Thì ra anh ta là giám đốc! – Hà nói:- Trẻ tuổi mà đã làm lớn vậy sao? – Đoạn Hà chép miệng tỏ vẻ tiếc rẻ:- Giá chi anh ta để ý đến tớ thì hay biết mấy.
Ngân không nói gì nhưng lòng hơi khinh thường Hà, tự nhiên cô cảm thấy ghét luôn ông giám đốc trẻ tuổi. Và bắt đầu từ hôm ấy, cô cố xua hình anh của Tuấn trong đầu.
..Ngồi học được một lúc thì bà Xuyến khều tay Ngân nói nhỏ:
- Cô đã kiếm được việc làm chưa?
Ngân lắc đầu nói chưa. Bà ta làm ra vẻ quan trọng, xích lại gần, thì thầm vô tai:
- Một công ty của Hà Lan chuyên kinh doanh mặt hàng điện thoại di động đang cần tuyển nhân viên. Chắc nay mai sẽ đăng báo.
- Sao cô biết?
- Em chồng của tôi làm trong đó mà. Cô là cử nhân kinh tế có phải không?
- Dạ.
- Có bằng vi tính không?
- Bằng bê thôi ạ.

- Trình độ tiếng Anh của cô lưu loát như vậy là ổn rồi. Đây là cơ hội tốt không nên để lỡ.
Ngân đề nghị bà ta cung cấp một số thông tin cơ bản như ; chiến lược phát triển, tiềm năng và kế hoạch trong thời gian sắp tới...của công ty nọ. Bà ta vui vẻ nhận lời và hứa sẽ trả lời một cách chi tiết vào buổi học tiếp theo. Ngân mừng húm, cảm ơn bà ta rốt rít.
- Ơn nghĩa gì, chuyện nhỏ mà. Thấy cô thông minh, giỏi giang, tư cách, phẩm hạnh ra dáng là người có giáo dục nên tôi thương tình giúp đỡ. Cô được nhận vô làm là tôi vui rồi.
Rồi bà ta nói thêm:
- Con trai của tôi cũng là dân kinh tế nhưng không thể đưa vô được vì chú ruột của nó đang là phó phòng tổ chức. Người nước ngoài rất cẩn thận, họ không bao giờ cho phép họ hàng thân thích làm việc cùng một công ty vì sợ vị thân, vị kỷ khó làm việc. Ở nước mình thì ngược lại, xây qua xây lại toàn là người trong nhà, từ ông tổng giám đốc đến chị lao công quét dọn đều là bà con. Những quy tắc xã hội bị méo mó trở thành chế độ gia đình trị. Thế mới kỳ.
Tuấn, tối nay bận chiếc áo pull có tay, quần jean bó sát , giày thể thao màu trắng sọc xanh trông giống vận động viên thể thao hơn là nhà quản lý. Anh day mặt nhìn cô bằng ánh mắt bạo dạn, lấp lóe những con sóng lăn tăn tinh nghịch. Ngân vừa tức vừa mắc cỡ. Chữ viết bị xô lệch, lên bờ xuống ruộng. Lời thầy giảng chun từ tai này qua tai kia mất tiêu. Học hành mà bị ngó chằm chằm như vầy thì học sao vô.
Ngân cặm cụi viết không dám ngửng mặt lên. Cô có cảm giác Tuấn không rời mắt khỏi cô. Hồi sau Ngân hếch mắt lên, Tuấn đang ngồi gục đầu lên cánh tay chống trên bàn. Mái tóc quăn ôm sát cái ót bự như cổ bò mộng. Hồi còn sống, má Ngân thường nói, đàn ông con trai có tóc quăn thường là những người thông minh, sáng dạ. Dòm cử chỉ, cách ăn mặc, xưng hô, coi bộ anh ta là con nhà trí thức, giàu có. Giữa anh ta và mình là khoảng cách xa vời vợi..Ô hay, sao mình lại nghĩ nhiều đến anh ta vậy cà.
Chấm dứt tiết học Ngân chạy re xuống cầu thang. Bị hụt giò té chúi nhủi, gặp lúc Tuấn đang đi ngược trở lên lấy cái di động bỏ

quên trên lớp. Cả hai ngã chồng lên nhau ngay chỗ giữa hai cầu thang. Tuấn bị đè bên dưới. Mái tóc dài của Ngân trùm kín gương mặt anh. Hai bờ môi nóng bỏng dính chặt như keo. Hơi thở của anh phả vào mặt cô nóng hổi. Mùi mồ hôi chua dom dỏm từ cổ áo Tuấn toát ra làm cô xây xẩm mặt mày. Vòng tuần hoàn máu trong cơ thể cô lưu chuyển nhanh gấp mấy chục lần, toát ra theo tuyến mồ hôi. Cả thân hình cô từ đầu tới chưn nhuộm một màu bầm đỏ. Tuấn cứ thế nằm im, không cục cựa. Thậm chí, anh còn mong khoảnh khắc này kéo dài vô tận, vô tận…Ngân mắc cỡ suýt khóc. Càng luống cuống càng không sao vùng ra được. Cơ thể Tuấn nóng rực như lò luyện thép, cô cảm thấy toàn bộ tế bào bị cháy thành than.... Rốt cuộc, Ngân cũng ngỏm lên. Vừa phủi bụi trên người , vừa lí nhí xin lỗi.
Tuấn nhìn cô từ đầu tới chưn xem cô có bị xây xát chỗ nào không:
- Cô có sao không? Tại tôi vô ý, thành thật xin lỗi cô.
Tức cười quá! Mình làm anh ta té dúi dụi vậy mà lại xin lỗi mình - Ngân nghĩ thầm:- Chỉ giỏi tài làm bộ làm tịch thôi! Thấy ghét!
Ngân quên hết lịch sự, trốn ngay lập tức. Vừa chạy được vài bước thì có tiếng kêu giựt giọng của Tuấn:
- Cô Ngân ơi! Cô làm rớt cái này.
Ngân từ từ ngoảnh lại, Tuấn cầm trên tay cây Bic của cô:
- Cám ơn anh! – Ngân đón lấy cây Bic, xoay người định ù té chạy thì Tuấn lại nói:
- Có thật là không sao chớ?
- Sao mà nói dai quá hổng biết? – Ngân nghĩ thầm rồi chạy ù xuống bên dưới, suýt nữa lại đâm sầm vào ông giám thị. Cũng hên là ông ta kịp né sang một bên.
Bây giờ là chín giờ tối. Ngân đạp xe như bay vừa ngửa mặt nhìn bầu trời đầy sao lấp lánh. Những ngọn gió trẻ trung, khỏe khoắn từ đâu thổi đến. Vài chiếc lá khô rơi khẽ xuống mặt đường loáng ánh đèn. Nhớ lại chuyện vừa xảy ra, cô tự rủa sả mình thậm tệ. Cái tật ba chớp ba nháng hoài không chịu chừa, bây giờ để ra cớ sự, còn mặt mũi nào tới lớp nữa. Cô trách Tuấn bộ hết chuyện quên rồi hay sao lại nhè đúng tối nay quên điện thoại, nhè đúng lúc cô đang té chúi nhủi lại đâm đầu lên..Mọi chuyện cứ như đã được ông Trời

bày sẵn để chơi khăm cô.
Cô nhớ như in ánh mắt ranh mãnh ẩn đàng sau vẻ mặt giả tạo của chàng giám đốc trẻ. Anh ta hỏi cô có bị làm sao không, môi mím lại cho có vẻ bi kịch nhưng ánh mắt thì hí ha hí hởn! Người gì kỳ cục, bị té đau cũng ráng trớt miệng cười! Ngân còn hửi thấy mùi mồ hôi chua dom dỏm của Tuấn bám trên áo và hơi thở nóng hổi như còn phả trong tóc rối.
Năm mười sáu tuổi đang học lớp mười trường huyện, Ngân đã nhổ giò lớn đại. Đến đỗi cô còn cao hơn hẳn đám con trai cả một cái đầu. Cao lêu khêu nhưng thiếu thịt nên trông như cây sào chống ghe! Bạn bè đặt cho cô cái tên rất ấn tượng " con khô hố ". Cô ghét cái tên xấu xí đó rồi ghét luôn chính bản thân mình. Nhà cô, ba không cao, má lại càng không, vậy mà cô lại cao. Má nói tại cô giống cậu Út. Cậu Út cao gần một thước tám, đã hy sinh ở U Minh Thượng. Và chưa một lần, cô được tường mặt cậu. Mặc cảm " thiếu thịt " hành hạ cô đến khổ sở. Mười bảy tuổi mà ngực chưa nhú trái chàm, thân hình thẳng đuột từ trên xuống dưới chém trước, chém sau chẳng văng một miếng thịt! Mỗi khi nhìn bạn bè cùng trang lứa, đứa nào, đứa nấy đều có da có thịt, ngực vun lên sau làn vải phập phều như hai trái núi một cách
ngạo nghễ đầy nữ tính là cô tủi thân muốn khóc. Cô thầm ao ước, giá chi chiều cao bù đắp bề ngang thì hay biết mấy. Thảo , bạn Ngân (em chị Hiếu) nhiều lần chọc quê:
- Ngân ơi, coi như mày cầm chắc chiếc thẻ câu lạc bộ " ế chồng " rồi. Đàn bà con gái mà chẳng khác gì đàn ông con trai!
Đến năm mười tám tuổi. Như có phép lạ, bỗng nhiên " bề ngang " của Ngân phình ra. Sau một đêm cặp ngực chưa có trái chàm bỗng mọc lên hai quả núi sừng sững đâm toạc cả ngực áo chật chội! Vòng đo số một của cô đạt đúng con số chín mươi! Những nốt tàn nhang trên mặt bỗng thay nhau " tản cư " để lại lớp da hồng hào, trắng mịn như hột gà mới bóc. Bạn bè dòm cô thán phục pha lẫn ghen tỵ. Mỗi khi cô đi ngang, đám con trai trong trường đều nhứt loạt quay đầu lại ngó nghiêng thiếu điều rớt con mắt. Và kể từ lúc ấy mỗi bước chưn của cô đều có mấy cái đuôi bám theo tò tò.
Rất nhiều chàng trai điên đảo vì cô nhưng không hiểu sao trái tim

cô hoàn toàn vô cảm. Trong số họ có những người có học vị, giàu có, nhân cách, đạo đức đều viên mãn, vậy mà cô vẫn không chấp nhận. Đâu phải cô cố tình làm cao. Bản chất tình yêu không có những quy tắc, chuẩn mực để cân đong, đo đếm, điều quan trọng nhứt là sự rung động của trái tim. Nhưng không hiểu sao quả tim bướng bỉnh của cô vẫn trơ gan cùng tuế nguyệt.
Vậy sao đêm nay trái tim kỳ khôi của cô, niềm kiêu hãnh của cô bắt đầu rướm máu?
Tự nhiên cô cảm thấy yêu đời quá, miệng lẩm nhẩm mấy câu thơ của Nguyễn Bính " *Hôm qua em đi tỉnh về/ Hương đồng gió nội bay đi ít nhiều..*"..Có lẽ Ngân sẽ đọc thêm vài bài nữa của Hàn Mặc Tử, của Vũ Hoàng Chương.. tâm trạng phiêu diêu khiến người ta gần gụi với thơ ca, nếu như chuyện mưu sinh không kéo cô xuống mặt đất. Vái trời cho tui xin được việc làm để thoát khỏi mấy cái quán nhậu dung tục. Nhớ chuyện làm tiếp thị bia, tự nhiên Ngân cảm thấy chán nản không còn hứng thú gì nữa. Mới hôm qua, một tên say rượu đã hỏi cô:
- Ở đây có bán thịt chim không?
- Dạ có ạ. Anh muốn loại nào, cút hay bồ câu?
- Mấy thứ đó ăn hoài chán bỏ mẹ, cái anh cần là chim không biết bay! – Nói xong, gã nhìn xoáy vào váy của cô cười hềnh hệch và hát ư ử: " *Có một loài chim không bao giờ bay..*"
Ngân thộn mặt ra, rồi chạy tuốt ra phía sau, khóc tức tưởi.
Làm được vài ngày ở ' Nướng " , Ngân mới vỡ lẽ, thì ra những VIP chiều chiều thường chén chú, chén anh trên từng lửng đều là những cán bộ Quận, Sở.... Họ nhậu bằng tiền bá tánh chớ không phải móc tiền túi. Hàng tuần có người đến thanh toán một lần. Trong tờ hóa đơn thanh toán có ghi mấy chữ " chi phí tiếp khách " hay " phí giao dịch " . Còn rất nhiều " phí " như thế, Ngân nhớ không xuể. Vì là tiền của dân nên họ xài một cách " không thương tiếc ". Có những chai rượu Tây lên đến bạc triệu, họ uống có phân nửa thì bỏ, lại kêu chai khác.Thế là mấy tay bảo vệ được dịp say sưa miễn phí. Tuy nhiên mấy cô phục vụ cũng chẳng bỏ qua cơ hội kiếm chác. Cô nào cô nấy cũng thủ sẵn cái chai không, tàn tiệc là họ lấy rượu dư trong ly, trong chai của khách rót vô chai của mình.

Nhiều loại rượu pha trộn tạo thành thứ cốc tai hảo hạng rồi đem bán lại cho dân nhậu ít tiền hoặc cho mấy ông chồng cả đời chỉ quen món đế nhạt phèo. Cảnh giành giựt, cãi cọ bát nháo giữa các " nàng " và các " chàng " hầu như tối nào cũng xảy ra trông rất xốn con mắt.
Nếu trong bàn nhậu ở từng VIP bỗng có người đứng ra trả tiền liền mà không phải sử dụng hóa đơn thanh toán lôi thôi thì đích thị anh ta là " người cống nạp ". Những người cống nạp thường là chủ cơ sở sản xuất, chủ tiệm hớt tóc thanh nữ, điểm matxa, karaoke, cò đất, dịch vụ cho thuê mướn băng video hoặc mấy tay thầu đề…Ngân đã từng chứng kiến, một ông chủ quán karaoke bị Đội kiểm tra liên ngành bắt quả tang hát nhạc ngoài luồng, tiếp viên không đăng ký. Chuyện gì có thể thông cảm bỏ qua chớ mấy chuyện tày đình như vầy mấy anh làm nghiêm lắm. Tức nhiên giấy phép kinh doanh bị thu hồi và đang đứng trước cái án phạt rất nặng. Sau mấy ngày chạy vắt giò lên cổ tìm thầy chạy thuốc, rốt cuộc ông ta được mấy anh Liên Ngành chiếu cố bằng chầu nhậu chào sân. Cái giá của cuộc nhậu xấp xỉ gần năm triệu. Ông chủ tiệm móc túi trả tiền mà mắt trợn ngược như bị chứng động kinh:
- Mẹ Kiếp! Mấy chả xài sang hơn đĩ! Nếu biết như vầy thà đóng phạt cho xong!
Gió lao xao. Trăng bàng bạc. Bầu trời trong xanh như chiếc gương khổng lồ được điểm xuyến bằng những đám mây mang hình cánh hoa e ấp. Những vì sao nhấp nháy hồn nhiên, tinh nghịch như ánh mắt trẻ thơ. Không hiểu sao Ngân lại nhớ tới cú va chạm vừa rồi với Tuấn, mặc dù cô cố gạt nó ra khỏi ý nghĩ. Bất giác đôi má cô đỏ bừng như người say rượu. Mình đúng là quá vô ý, vô tứ! Mà cái anh chàng đó cũng kỳ, mình sai rành rành vậy mà anh ta lại hết lời xin lỗi. Lỗi phải gì chớ! Tự nhiên Ngân cảm thấy ghét bản mặt của anh ta. Không hiểu sao Ngân cứ bị ám ảnh hoài cái mùi đàn ông, chẳng hiểu nó được ướp thứ men gì mà cứ làm ta lâng lâng xao xuyến? Mà tại sao mình cứ nhớ tới anh ta hoài vậy ta! Đúng là vô duyên quá trời quá đất. Ai nghĩ tới mình đâu mà mình cứ nhớ.
Ngân đạp miết mà không thấy mỏi chưn . Đi đến vòng xoay có trồng rất nhiều bông, đèn màu chớp tắt. Bên trên có treo vài tấm

bảng quảng cáo đồ lót phụ nữ, điện thoại di động, Ngân bỗng chuyển hướng, đạp thẳng đến chỗ ở của Hà. Nhớ đến Hà, Ngân thắc thỏm không yên. Hà là một cô gái thông minh, sắc sảo, tuy nhiên tính hay sĩ diện, tự ái và thiếu nhẫn nại đã gây không ít khó khăn cho Hà trong việc tìm kiếm một chỗ đứng để khẳng định mình.
Ngân hơi ngạc nhiên khi thấy ngôi nhà đã bị thay đổi bởi nước sơn mới và cách bày trí cũng khác. Cô đấm nhẹ lên cánh cửa. Lúc sau một gương mặt lạ hoắt ló ra, nhìn cô khó chịu:
- Cô kiếm ai? – Người đàn ông cởi trần, thân hình ốm nhom để lộ mấy giẽ xương sườn. Trên mép còn dính hột cơm.
- Tui tìm Hà ạ?
- Hà nào? – Người đàn ông trố mắt hỏi lại, rồi ạ lên một tiếng:- Cô muốn hỏi mấy anh chị sinh viên trọ ở đây chớ gì? Đi hết rồi!
- Sao lại đi?
- Chủ trước ngôi nhà này đã bán lại cho chúng tôi, thì họ phải đi chớ sao! Vậy mà cũng hỏi!
Người đàn ông định quay lưng vào bên trong tiếp tục bữa cơm còn dang dở, thì Ngân lại hỏi:
- Xin lỗi. Có để lại địa chỉ không ạ?
Người đàn ông nói mà không ngoáy cổ lại:
- Cái đó đi kiếm chủ cũ mà hỏi.
Ngân đứng nán lại chừng vài phút, lẩm bẩm một mình:
- Vậy là Hà đã chuyển chỗ ở mà không thèm nói với mình một tiếng.
Ngân về đến nhà thấy từng dưới tối thui, Huệ và Trang đang nằm trên gác trò chuyện. Nghe tiếng động Huệ nói vọng xuống:
- Ai đó?
- Tui, Ngân đây.
- Đừng bật đèn. Hà tiện đồng nào hay đồng đó. – Huệ nói :- Bà Bảy Tùng cứ lăm le đòi tăng tiền nhà. Thất nghiệp mà cái gì cũng lên giá đến chóng mặt, chắc chết quá!
Ngân lên gác lấy quần áo định đi tắm thì Trang thông báo từ hồi chiều đến giờ bơm không được nước. Nhà nằm cuối đường ống, bị mấy hộ nằm trên tranh nhau lấy hết nên chẳng có một giọt để xài,

vậy mà tiền nước thì cứ tính bổ đồng. Thiệt vô lý hết sức!
Ngân chen vô nằm giữa hai người. Huệ đẩy ra, nhăn mặt, nói:
- Đừng chơi cha người ta! Bộ tính lấy hơi con Trang hả?
Ngân ngóc dậy, tay chống đầu, nhìn Trang hỏi:
- Trang nghỉ làm luôn hả?
- Ừa. Vợ chồng ông Khả biểu nghỉ. Nằm không cũng buồn.
- Việc gì phải nghe lời họ? – Huệ nói văng cả nước miếng:- Trong hợp đồng có ghi khoản này hôn?
- Có, ghi rất rất rõ ràng, chi tiết nữa là đàng khác. Họ làm vậy chẳng qua là quan tâm tới sức khỏe của mình mà thôi.
Huệ lồm cồm ngồi dậy, nói oang oang:
- Họ chẳng tốt đẹp gì đâu! Trong bụng chỉ toàn phân! Chẳng qua vì đứa con của họ mà thôi. Nè, lần đầu tiên vô khách sạn, cái lão Khả ấy làm gì mày?
Trang im lặng, có vẻ ngượng ngùng. Huệ cười tít mắt:
- Mắc cỡ gì. Mày đi trước có kinh nghiệm chỉ tao với! Tao cứ suy nghĩ hoài, mấy tay nhà giàu, làm tình có khác với dân nghèo, vai u thịt bắp, hông thôi.
Thấy Trang có vẻ khổ sở, Ngân bèn xua tay, nói:
- Thôi đừng nhắc đến chuyện này nữa, nghe nghê quá! Đàn bà con gái mà cứ đem chuyện trên giường ra mà nói chẳng ra làm sao cả!
Huệ thắc mắc:
- Cái lão Khả mắc cái chứng gì mà ngày nào cũng tới rước mày đi rất sớm và tới tối mịt mới đưa về. Rảnh thiệt nghen!
Trang trả lời cộc lộc:
- Đi chơi!
- Ồ, có chuyện đó nữa à? Chơi ở những đâu kể tao nghe với!
- Nhiều chỗ lắm không nhớ hết!
Huệ tính hỏi tiếp thì Ngân hướng ánh mắt về phía Trang:
- Trang thấy họ như thế nào?
- Thế nào là thế nào,- Trang phân vân không hiểu câu nói của Ngân, hỏi lại.
Ngân nói:
- Theo tui nhận xét, bà vợ có vẻ sắc sảo và biết dồn nén cảm xúc không thể hiện ra bên ngoài. Dám để chồng ngủ với người phụ nữ

khác mà mặt vẫn cứ lạnh tanh thì nhứt định là người có bản lãnh lắm!
- Coi vậy chớ không phải vậy! Bà Vân cố làm ra vẻ cứng rắn nhưng kỳ thực trong lòng đang nổi lên cuồn cuộn cơn địa chấn, ánh mắt đau đáu đã nói lên tất cả, nhìn thấy mà đứt từng đoạn ruột.
Huệ nhìn Trang trách:
- Đáng lẽ mày phải vô chùa tu mới phải. Lúc nào cũng lo lắng đến người khác, còn bản thân ôm trọn phần thua thiệt. Cách đây mấy bữa, bà Vân gặp mày làm gì vậy?..
..Hai người gặp nhau tại một công viên vắng. Bà Vân bận trên người chiếc áo dài trắng toát như áo tang, đôi mắt buồn thảm, tối tăm như sắp đi vào cõi u minh,. Câu chuyện thỉnh thoảng bị ngắt quãng bởi những tiếng ách xì:
- Tôi bị chứng viêm mũi. Hễ trái gió trở trời là nó hành hạ tôi sống dở chết dở, thuốc thang đến mấy cũng không khỏi, khổ lắm. Gặp những ngày như vầy, chồng có đòi hỏi cũng đành chịu, mặc cảm tôi không muốn ai đến gần.
Trang ngồi đóng đinh trên ghế đá không dám cựa mình, thậm chí ngứa cổ cũng không dám ho, đôi mắt hững hờ nhìn về phía mấy đứa trẻ đang nô đùa với mấy cái bong bóng. Bà Vân bị hút vào bọn trẻ, gương mặt lấp lánh hào quang:
- Nhìn chúng vui đùa trông thật sướng mắt! Tôi không tham lam gì, chỉ cần một đứa con thôi. Vậy mà..
Trang muốn chia sẻ với bà Vân nỗi cảm thông nhưng không sao thốt được nên lời. Bà Vân vẫn dán mắt vào bọn trẻ, nói lên những mơ ước xa xôi:
- Có con, nhứt định chiều nào tôi cũng đưa nó ra chơi công viên. Tôi sẽ sắm cho cho con một bộ đồ lính thủy, một đôi giày da thiệt đẹp. Lớn lên, tôi sẽ cho con
trai gia nhập vào binh chủng hải quân. Nó sẽ trở thành một chàng trai thật sự, có nước da rắn rỏi và nụ cười cởi mở...
Bà Vân cứ huyên thuyên về đứa con, về những dự định xa xăm mà chẳng hề đả động đến mục đích chính cuộc gặp gỡ và cũng không đoái hoài gì đến cảm nhận của Trang. Cô thoáng buồn, nghĩ thầm, con mình sanh ra mà người khác lại quyết định số phận của nó.

Tạo hóa thật trớ trêu.
- Chồng tôi đối xử với cô như thế nào?
- Tốt lắm ạ! - Nói xong, cô ngầm theo dõi diễn biến trên gương mặt hốc hác vì thiếu ngủ của bà.
- Ảnh bao giờ cũng vậy, luôn quan tâm, lo lắng mọi người một cách thái quá, đôi lúc dễ gây ngộ nhận.
- Ngộ nhận gì ạ?
- Lòng tốt và tình yêu. Lòng tốt xuất phát từ tấm lòng, tình yêu bắt đầu từ trái tim, nếu không tỉnh táo phân biệt ta dễ bị cảm giác đánh lừa. Tôi nói, cô có hiểu không?
- Dạ, em hiểu! – Trang nói nhanh như sợ không có cơ hội được nói.
- Tôi cũng tin như vậy. – Bà Vân gật đầu :- Tôi tin một người có nhân cách như cô sẽ biết dừng lại đúng lúc. Cái gì không phải của ta thì ta không được quyền giữ lấy, có đúng không?
Trang im lặng, đỏ mặt vì cảm thấy bị xúc phạm, muốn cãi lại nhưng bản tính nhút nhát, không thích tranh luận lôi thôi nên im lặng. Bà Vân thú nhận:
- Chồng tôi thời gian gần đây đã ít nhiều thay đổi. Ảnh không còn là chính mình nữa, tôi thật sự không yên tâm một chút nào.
- Sao vậy ạ? Có thể do bà quá nhạy cảm chăng?
Bà Vân nhìn Trang đầy ngụ ý rồi lắc đầu, nói:
- Không đâu. Thật tình lúc đầu tôi cũng có những suy nghĩ đó nhưng không phải như vậy. Ảnh thay đổi đến chóng mặt, nhiều lúc tôi không thể nào nhận ra được nữa.
Im lặng một lúc, bà Vân nói tiếp:
- Ảnh vui vẻ như trẻ con đón tết! Lại còn ngân nga mấy câu thơ tình của Vũ Hoàng Chương. Ảnh vốn dị ứng với thơ phú văn chương vậy mà bây giờ bỗng ôm mộng làm thi sĩ! Tôi không biết nên vui hay buồn.
Bà Vân ngừng nói, thở hắt một cái thật mạnh như muốn tống khứ bao phiền muộn ra ngoài:
- Chồng tôi trở nên một chàng trai trẻ trung, yêu đời thậm chí hồi chúng tôi yêu nhau anh cũng không vui như vậy. Cả cách ăn mặc cũng khác, anh vứt những bộ cánh sang trọng, mắc tiền, tròng vô

người mấy thứ giẻ rách! Và nói năng bằng thứ ngôn ngữ của giới bình dân chợ búa!
Trang hỏi:
- Chồng bà đối xử với bà như thế nào?
- Ân cần quá mức cần thiết, chăm sóc tôi như là người cha đối với cô con gái nhỏ. Tôi vừa hắt hơi, anh đã vôi vội vàng vàng chạy đi mua thuốc. Tôi kén cá, anh mua thịt. Tôi muốn có chiếc áo mới, anh lăng xăng mang về đúng một tá! Tánh ảnh vốn thô vụng, cẩu thả, viết viết xong không bao giờ đóng nắp lại, mở ngăn kéo là bỏ đi luôn, chuyện rửa chén mới thật là khủng khiếp, toàn là mỡ với mỡ, tôi phải mang ra rửa lại, vậy mà bây giờ tất cả đều ngăn nắp sạch sẽ đến không ngờ!
- Chồng bà thay đổi theo chiều hướng tốt chẳng lẽ bà không vui?
- Vui gì chớ! – Bà Vân đáp:- Tự nhiên chồng mình biến thành người đàn ông lạ hoắc, làm sao mà vui cho nỗi? Tôi nghĩ, ảnh đã bị ảnh hưởng bởi cô.
Đoạn bà ta hạ giọng, nói nhỏ vừa đủ nghe:
- Tôi lo lắm, lo đến rạc cả người. Tôi nghĩ , có lẽ anh đã bắt đầu vượt qua những chuẩn mực cho phép. Cô có cảm nhận được những điều này hay không?
Trang ngước mắt nhìn người đàn bà đang đau khổ vì ghen:
- Em đã đề nghị ông Khả ăn mặc đơn giản để tránh những cặp mắc soi mói, dị nghị của mọi người, mấy người ở Bến Đình xóm em rất nhiều chuyện. Còn chuyện ông quan tâm đến bà một cách thái quá có lẽ do thấu hiểu được sự hy sinh của vợ mà làm vậy, bà đừng quá lo lắng về chuyện này.
Bà Vân nhìn xoáy vào mắt Trang khiến cô lúng túng nhìn sang hướng khác. Cử chỉ của cô càng khiến bà Vân thêm lo:
- Cô chỉ nói đúng có một phần. Vợ chồng ăn ở với nhau ngần ấy năm, tôi hiểu ảnh còn hơn bản thân mình. Tánh ảnh tôi còn lạ gì nữa. Cái gì ảnh cho là đúng thì cho dù trời long, đất lở ảnh cũng quyết giữ khư khư cho kỳ được. – Đoạn bà Vân thở dài buồn bã:- Coi bộ mười mấy năm trời vợ chồng chung sống không bằng ảnh với cô ở với nhau trong vòng một tháng!
Trời đã nhá nhem tối. Mấy đứa trẻ đã được cha mẹ đưa về nhà. Vài

cặp tình nhân bắt đầu xuất hiện trên ghế đá nấp dưới lùm cây. Họ ôm ấp, cấu chí lẫn nhau kèm theo là những tiếng rỉ rền... Bà Vân nắm tay Trang cầu cứu:

- Tất cả đều trông cậy vào cô. Hy vọng mối quan hệ giữa chúng ta sẽ diễn ra tốt đẹp. Cái chính là phải biết dừng lại đúng lúc. Đừng nói chi con người, thậm chí thánh thần cũng không thể nào cưỡng lại sức hút mãnh liệt của phụ nữ, nhứt là người đó lại có nhan sắc, trẻ trung, hiền dịu như cô.

Trong lòng bà Vân là cả một khối mâu thuẫn đầy cay nghiệt. Chính bà đã ra sức thuyết phục chồng hãy " yêu " Trang, hãy chăm sóc , chiều chuộng Trang, và cũng chính bà đau đớn, tuyệt vọng về những " thắng lợi " của chồng.

Trang gật đầu, bước đi như chạy. Trên đường về hình ảnh ông Khả cứ liên tục choán lấy tâm trí cô, không để cô yên…

Huệ nói:

- Tao thấy lão Khả dường như đã bị tiếng sét ai tình đánh trúng tim rồi! Ánh mắt thằng chả nhìn mày thiết tha ghê lắm, lại có muôn ngàn con sóng dập dềnh say đắm!

Trang biến sắc, nói:

- Đừng có nói sàm! Người ta mà nghe được thì khó ăn khó nói. Đứa dốt nát, quê mùa như tui, ai mà thèm để ý đến!

- Nói vậy là mày có tình ý với chả rồi phải hôn?- Huệ tiếp tục dồn Trang vô chưn tường.

- Đâu mà! - Trang chống chế lập tức:- Chuyện tình cảm cần phải có sự đồng điệu giữa hai tâm hồn. Thế giới của ông Khả và tui hoàn toàn tách bạch như nước với lửa, như trời và đất thì làm sao có thể..

Trang không thích Huệ kêu ông Khả bằng " lão " hay " thằng chả " , dù gì người ta cũng là dân có học, nói năng phải đứng đắn, đàng hoàng, nhưng cô không dám thốt ra vì sợ Huệ sẽ vin cớ đó mà trêu ghẹo cô đến cùng.

- Miệng nói không mà mắt mày lại long lanh đến vậy, đúng là giấu đầu lòi đuôi! – Nói đến đây Huệ bật cười rũ rượi.

- Đâu mà!

- Nếu thằng chả lỡ yêu, mày tính làm sao?

Trang cũng cũng không biết phải tính sao nếu chuyện động trời này xảy ra. Nhưng cô lập tức gạt phắt ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Ông Khả là người có bản lãnh, yêu quý vợ như báu vật, với lại bà Vân là người phụ nữ tài và sắc đều toàn vẹn, yêu chồng hơn hết thảy những người vợ trên thế gian này. Nếu đặt bà Vân và cô bên cạnh rõ ràng là quá khập khiễng. Cô chỉ là một con nhỏ nhà quê dốt nát, lận đận long đong nào có ra gì khiến người khác bận lòng.
Huệ nói:
- Mày không nghe người ta nói " *gai đâm vô thịt thì đau, thịt đâm vô thịt nhớ nhau suốt đời"* à? Đã quan hệ xác thịt với người ta mà dám bảo rằng không có chút tình ý gì thì tao bé bằng con kiến!
Trang kéo mền che kín đầu chấm dứt câu chuyện.
Ngân hỏi Huệ:
- Huệ học lớp trang điểm sắp ra trường chưa?
Đang cười sằng sặc, Huệ bỗng đột ngột im lặng như cái đài bị tắt!
Trả lời lấp lửng:
- Ừ, cũng gần xong rồi!
- Bữa nào Huệ dạy mình cách trang điểm với.
- Được thôi. Xin xì đây ba mươi phần trăm tiền học phí! – Huệ xòe tay ra.
Trang vụt kéo mền ra, nói lớn:
- Bà lúc nào cũng chỉ biết có tiền là tiền! - Nói xong, Trang vội kéo mền lại.
Ngân đi xuống từng dưới bơm nước. Cô nhẩm đếm từ một đến gần một trăm thì cái vòi mới phụt ra nước. Ngân mừng rơn, bước vô nhà tắm cởi quần áo và bắt đầu tắm. Đang gội đầu thì nước không chảy nữa. Chờ thêm một lúc vẫn không chảy, Ngân kêu Huệ kéo giùm cái cầu dao vì sợ để lâu cháy máy bơm. Nhìn thấy đầu Ngân dính đầy xà bông, Huệ ôm bụng cười nắc nẻ. Ngân nói:
- Huệ qua nhà chị Hai xin giùm xô nước.
- Tui với bà Hai khắc khẩu, hễ chạm mặt là gây lộn tóe lửa. Thôi, để đầu như vậy đi ngủ cho thơm!
Ngân nhờ Trang. Trang cũng phì cười, xách xô đi xin nước. Nhìn thấy chỉ có lưng xô nước, Ngân lắc đầu thở dài:
- Chỉ cho hà tiện quá, làm sao mà gội đủ?

Ngân vốn sạch sẽ. Mỗi lần tắm mất gần ba chục phút, bốn chục lít nước mà hãy còn thiếu.
- Nhiêu đó đủ lắm rồi! Lão Hoạt của tui kể, hồi đi bộ đội mỗi đầu người chỉ có hai lít nước vậy mà vẫn cứ xong!
Ngân ngạc nhiên nói:
- Ít như vậy làm sao đủ tắm?
- Tất nhiên phải tắm theo kiểu đờ mi bằng cách lấy khăn thấm nước rồi lau lên người, vậy mà vẫn cứ thơm tho, đẹp trai lồng lộng!
Trang nói:
- Tui thấy anh Hoạt cũng đâu đẹp trai lắm, nếu chấm theo thang điểm mười thì ảnh được năm, sáu là cùng. Mặt rỗ. Da đen. Lưng lòm khòm như lưng gấu!
- Người ta như vậy mà mày chỉ chấm có bấy nhiêu thôi hả? Mắt mày có lé hôn vậy? Ờ, chỉ có anh Thật của mày là đẹp trai! – Huệ kéo dài giọng.
Tắm xong, Ngân ra nhà trước hơ tóc. Nhìn thấy chiếc xe gắn máy của Nhành dựng sát tường, Ngân trầm trồ:
- Đẹp quá! Biết bao giờ mình mới sắm được một chiếc đặng vênh vang với đời.
- Chị Ngân biết chạy xe hôn? Ủa, sao chị Nhành không lấy xe đi làm? – Trang nghếch đầu lên nói:
Huệ nói:
- Đi ăn nhậu chén chú chén anh mà cũng nói là đi làm sao? Nghe tức cười quá. Bà Nhành thành triệu phú đến nơi rồi, làm chưa tới một tháng mà đã có tiền sắm xe.
Trang nói:
- Tất cả đều có cái giá của nó. Kiếm được đồng tiền không dễ gì đâu. Đêm nào chỉ cũng nhậu đến ba chùm ba chán, trông thiệt thảm hại.
- Mà chị Hiếu sao tới giờ này chưa thấy về nhà há? – Ngân nói.
Nhắc đến Hiếu câu chuyện trở nên sôi nổi hẳn lên. Huệ là người đầu tiên khởi xướng:
- Chị Hiếu nhà mình chắc chắn là đã gì gì với bà Trần rồi. Dạo này trông chỉ khác lắm.

- Khác là làm sao? – Trang nói:- Tui có thấy gì đâu?
- Sao lại không! Vậy mọi người giải thích những món quà mắc tiền từ đâu mà ra? Trong khi chị Hiếu nhà ta vốn không dư dả gì cho cam, lại cộng thêm tính hà tiện từ hồi cha sanh mẹ đẻ! Nói thiệt nghen, cho dù có trúng số độc đắc chỉ cũng không dám rớ tới những thứ đó nữa là.
Huệ ngừng nói, ngó mọi người tìm kiếm sự đồng tình. Thấy Trang gật đầu, Huệ nói tiếp:
- Đã vậy, chỉ thường hay ngồi suy tư một mình, nét mặt căng thẳng có vẻ đang đấu tranh dữ lắm. Ngồi ngay bếp mà để cơm khét lúc nào không hay, bởi hồn vía đã gởi đâu đâu mất rồi! – Huệ ngừng nói, lục trí nhớ một lúc rồi tiếp tục câu chuyện:- Có bận chỉ không về ngủ, hỏi thì chỉ ấp úng trả lời do tăng ca đột xuất. – Đoạn Huệ giương mắt dòm Trang:- Mày nói thử coi, có bao giờ Xí nghiệp phải tăng ca hai mươi bốn trên hai mươi bốn hôn? Người chớ đâu phải máy mà không biết mệt. Đúng là nói dối không có căn.
Trang gật đầu tán đồng.
Ngân thấy bực dọc trong người, nhớ lại chuyện xảy ra hồi trưa, cô và Trang giả bộ đi về rồi kín đáo núp sau bức tường bên cạnh cột đèn theo dõi. Thấy bà Trần tán chị Hiếu một cái nảy lửa, cô định chạy ra can thiệp thì bà Trần đã lôi chị Hiếu lên xe mất rồi.
Trang nhìn Ngân nói:
- Chị không làm chung xí nghiệp nên không biết. Bà Trần là dân đồng tình luyến ái. Trước kia bả đã từng giở trò với mấy đứa. Một dạo um sùm lên. Cuối cùng bà Trần không bị làm sao, còn mấy người kia thì bị đuổi việc một cách oan ức.
- Tui đoán, có lẽ giờ này hai người đang nằm trên giường hôn hít nhau cũng nên! – Huệ phát biểu một câu xanh rờn khiến Ngân và Trang giựt mình.
- Chị Hiếu vốn là người chín chắn, vậy mà không hiểu sao lại dây dưa với mụ ấy? – Trang nói : - Không biết chừng đêm nay lại không vìa nhà. Phải tìm cách cứu chỉ ra khỏi cái vòi bạch tuộc của mụ Trần.
Cả ba xúm lại bàn bạc gần một tiếng đồng hồ mà vẫn không sao tìm được cách giải quyết êm thấm. Bởi vì nếu gây lớn chuyện chắc

chắn chị Hiếu sẽ khó lòng trụ lâu ở xí nghiệp. Vả lại bà Trần nổi tiếng là người thâm độc, có khi sự việc sẽ trở nên bi đát hơn. Cuối cùng mọi người đều nhứt trí, chỉ có tình yêu mới có thể cứu vãn được tình thế khó xử này mà thôi nhưng biết tìm đâu ra một người đàn ông đích thực thì quả là một bài toán khó.
- Trong mấy chị em chúng ta có quen người nào đứng tuổi, chín chắn mà chưa vợ không? – Ngân nói.
- Khó à. – Huệ gãi đầu:- Đàn ông ở tuổi này tựu chung chỉ có mấy loại người, loại thứ nhứt đã có vợ nhưng bị vợ bỏ hoặc vợ chết, loại thứ hai là người hơi tưng tửng nên chẳng ai thèm lấy, vớ phải hai loại người này coi như chết chắc! Chẳng thà ở vậy sướng hơn!
- Chẳng lẽ thấy chỉ gặp nạn mà không cứu? – Ngân day dứt không yên.
Trang chen vô câu chuyện:
- Cho dù gặp phải những người như vậy vẫn tốt hơn là quan hệ đồng giới! Vì dù sao họ cũng là những người đàn ông thực sự. Cứ nghĩ chuyện chị Hiếu ôm ấp, hôn hít với mụ Trần là tui phát tởm!
- Chuyện này phải nhờ chị Nhành can thiệp mới xong. Chỉ mạnh tay, mạnh miệng may ra...- Ngân nói.
Huệ thở dài:
- Phải xăn tay áo làm liền để lâu e không kịp. Tui đã từng biết một chuyện, một người đàn bà đã có chồng con đàng hoàng, vậy mà bỗng nhiên cuốn quần áo đi theo con nhỏ " ô môi". Lúc đầu chị ta còn đi đi về về nhưng rồi không hiểu con nhỏ đó đã giở ra những " chiêu " gì mà chị ta bỏ hẳn, về ở luôn với nó. Bây giờ cửa nhà tang hoang, chồng một đàng, vợ một nẻo. Tội nghiệp đám con bỏ học đi lang thang, rách rưới.
- Chuyện đó có thiệt à? – Ngân hỏi.
- Chẳng lẽ khi không tui lại đặt chuyện. Kỳ quá hén!
Ba người ngồi nói chuyện thêm một lúc rồi lên gác đi ngủ. Thật ra chỉ có Huệ và Ngân là ngủ. Còn Trang chỉ nhắm mắt để đó, đầu óc mãi đeo đuổi theo những ý nghĩ mông lung...

Chương 48

Nhờ dằn bụng trước một chén cơm nguội, nốc hết mấy viên thuốc cảm, và liên tục vô toa lét móc họng nên gần nửa đêm Nhành trở về nhà chỉ trong trạng thái say la đà. Cô định đi tắm qua loa nhưng thấy không còn một giọt nước đành trải chiếu, lăn ra ngủ bên cạnh chiếc xe gắn máy mới mua. Khoản ba giờ sáng chợt có người thức cô dậy:
- Dậy! dậy!
Nhành cảm thấy đầu nhức bưng bưng, bao tử quặn lên từng đợt như có bàn tay thò vô mà bóp. Có lẽ là do hậu quả của việc sử dụng thuốc, – Nhành nghĩ thầm.
- Dậy đi!
- Để tao ngủ một chút, sao phá đám hoài vậy? – Nhành nhắm mắt cự nự.
- Dậy tập chạy xe!
Gần năm phút Nhành mới tỉnh hẳn. Hai chị em đẩy chiếc xe ra lộ, Huệ nói:
- Trước hết phải tập cách dắt xe, dựng xe, sau đó mới tập chạy hiểu chưa?
Nhành che miệng ngáp vặt, gật đầu. Huệ tiếp tục giảng giải:
- Dắt xe phải có thế: hai tay cầm ghi đông, người hơi lệch sang một bên và bước đều..như vầy, như vầy này...- Huệ làm động tác mẫu vài lần rồi giao xe cho Nhành. Nhành làm theo, loay hoay gần mười phút cô mới thuần thục. Tiếp theo là cách chống xe. Huệ nói:
- Chống xe cũng vậy, phải có tư thế đàng hoàng. Trước tiên ta cầm chặt tay lái bên trái, tay mặt bám vào càng sau xe, người lệch về bên trái một góc gần bốn mươi lăm độ, chưn mặt đẩy chống đứng kết hợp hai tay kéo mạnh xe về phía sau, phải kết hợp một cách nhịp nhàng…như vầy..như vầy. Đó. Thấy chưa? Nhẹ hều à.
Nhành làm thử. Tay chưn lóng ngóng thế nào để chiếc xe to đùng

ngả đè lên người, cô la oai oái. Huệ lật đật dựng xe lên. Nhành nhăn mặt than đau, đưa tay phủi bụi trên mình. Huệ làm ra vẻ ta đây:
- Chị thấy chưa? Đâu phải dễ. Em phải tập hoài mới rành đó. Thôi, đứng dậy tập tiếp.
Cuối cùng đến phần tập chạy. Huệ cầm lái, Nhành ngồi phía sau. Huệ ấn nút đề, rồ ga mấy cái, vô số một và nhích ga từ từ. Chiếc xe chầm chậm lao về phía trước.
- Cứ như vầy mà chạy khi thấy phía trước có chướng ngại vật thì giảm ga, đạp thắng là được.
Nhành thắc mắc:
Tao nhớ là xe này có bốn số vòng, phải hôn?
- Ừa!
- Vậy tại sao mình chỉ chạy mỗi số một?
- Tại gì? ...– Huệ suy nghĩ một lúc, trả lời:
- Mấy số khác chạy lẹ lắm. Mình là đàn bà con gái lỡ gặp chuyện gì trỡ tay không kịp. Chỉ có tụi đua xe, giựt dọc mới chạy hết số!
- Vậy sao? – Nhành lại hỏi vẻ hồ nghi:- Sao tiếng máy nghe " gầm " quá vậy?
- Vì xe chị là đồ dỏm, xe Nhật êm ru hà! – Huệ phán một câu như bà thầy bói.
Nhành tự ái. Xe mình mua tám triệu mà nó dám chê là đồ dỏm! Cái con nhỏ này vuốt mặt phải nể mũi chớ!
Tới phiên Nhành cầm lái. Cô ấn nút đề. Động cơ chỉ phát ra những tiếng lạch xạch mà không sao nổ máy. Huệ nói:
- Chị phải kết hợp nhích một tí ga. Nhớ một tí thôi nhá!
Lần này thì máy nổ. Âm thanh " bình bịch " nghe sướng cái lỗ tai! Nhành trả tay ga không hết mà vô số. Nó kêu " rốp " một tiếng.
- Trời đất! Chị chạy như vầy còn gì là xe. Phải giảm hết ga chớ, đầu óc gì mà tối hù!
Con quỷ này định nhơn cơ hội xài xể mình đây mà!
Nhành gật đầu, nhích ga. Chiếc xe chồm lên phía trước như viên đạn vừa thoát ra khỏi nòng súng, đồng thời phát ra những tiếng gầm rú điếc tai. Huệ giựt mình, thét lớn vô tai Nhành:
- Giảm ga lại!

Nhành càng luống cuống, thay gì giảm thì cô lại tăng ga. Chiếc Wave chồm lên, thụp xuống trên con đường đầy rẫy những ổ gà như con ngựa bất kham.
- Đã biểu giảm ga lại!
Nhành chết điếng, siết hết tay ga. Huệ gào lên khan tiếng
- Giảm ga lại! Em còn có người yêu!
Chợt phía trước xuất hiện chiếc xe ba gác chạy ngược chiều. Trên xe chở đầy rau quả hướng về phía chợ. Cả hai điếng hồn, Nhành day mặt về phía Huệ cầu cứu:
- Bây giờ phải làm sao?
- Kêu giảm ga lại sao chị cứ tăng? Xây ngược theo chiều kim đồng hồ rõ chưa? Giảm ga, lạn sang một bên! Em đang yêu đời phơi phới không muốn chết lúc này đâu, nghen.
Huệ càng la hét khiến Nhành càng thêm rối trí, không tự chủ được đôi tay. Cô nghiến răng nghiến lợi vặn thuận chiều kim đồng hồ và giữ nguyên tư thế. Chiếc xe gắn máy lao với tốc độ kinh hoàng đâm thẳng về phía xe ba gác. Khi khoảng cách chỉ còn trong gang tấc, người điều khiển xe ba gác nhanh tay đánh sang một bên để tránh. Hú vía! Chiếc Wave mới cáu bỗng ngoắc sang bên phải, đâm thẳng vô trạm gác gần đó đánh " rầm " một cái. Mấy anh dân phòng đang ngủ gà ngủ gật tưởng trời sập, ba chưn bốn cẳng vác gậy chạy ra. Chiếc xe đổ kềnh ra, hai bánh xe xoay tít....
Cũng may hai người chỉ bị xây xát nhẹ nhưng đầu xe đã bị nát bét. Nhành gượng đau ngồi dậy, nhìn chiếc Wave vừa tậu mà tiếc đứt ruột:
- Trời ơi, tiêu chiếc xe của tui rồi!
&
&&
Hôm nay chúng ta sẽ làm quen với kiểu khóc miền Bắc. Muốn khóc đúng kiểu của người miền Bắc, ngoài việc nắm rõ ngôn ngữ, kiểu cách , chúng ta cần phải hiểu rõ phong tục, tập quán của từng vùng. Người Hà Nội khác với người Thanh Hóa, người Nghệ An khác với người sống ở Thái nguyên...Đặc điểm chung người của miền Bắc thường hay kể lể dài dòng bằng những lời lẽ bi ai thống thiết! Đây là một bài học khó vì chúng ta điều là người miền Nam

nên việc nắm bắt ngôn ngữ đã là một chuyện vốn đã khó khăn. Vì thế bài học này sẽ kéo dài trong nhiều tiết và phải thực hành rất nhiều. Ai qua được cửa ải này coi như đã đi được chín phần mười trên con đường kinh doanh nước mắt. Bây giờ tôi sẽ cho các bạn nghe một trong những bài mẫu theo phong cách của người Hà Nội.
– Đoạn thầy Trình với tay ấn nút máy cassette. Từ bên trong phát ra tiếng kêu thảm thiết của một giọng nữ :" *Ối Giời ơi! Tại sao anh nỡ bỏ em đi trong lúc này? Anh đã hứa là sẽ bên em mãi mãi cơ mà! Em đã bảo anh hãy kiêng " rịu" mà anh không nghe. " Tửu lượng " của anh rất kém. Em đang nhặt " giau " thì nghe tin anh say " rịu" mà đâm sầm vào xe tải! Anh chết mà không vẹn toàn thân thể, Giời ơi!...*
&
&&
- Tôi có thể mời Huệ một ly chè được không?
Huệ nheo mắt nhìn Tiền, ánh mắt dợn lên những con sóng tinh nghịch:
- Có đủ tiền hôn mà mời với mọc?
Tiền đưa tay vỗ vỗ lên túi áo, cười hề hề:
- Tưởng gì, chớ tiền thì bao la!
- Nói trước, tui có tật ăn một lần cả chục ly. Anh chuẩn bị đủ tiền chưa, kẻo bị " ngồi đồng " ở quán thì ê mặt lắm.
- Đã nói là bao la mà.
Hai người song song bước vô quán chè đá. Quán vắng. Tiền định chọn chỗ kín đáo, nhưng Huệ đã chỉ ngay chiếc bàn kê sát ngay lối ra vô:
- Ngồi ở đây cho mát!
Tiền ỉu xì như cái bánh bị thiu, day mặt vô trong buồng, kêu chủ quán làm hai ly thập cẩm. Huệ nhanh nhẩu nói:
- Mười ly!
Tưởng Huệ nói chơi ai dè làm thiệt! Sức đàn bà con gái mà có thể " quất " mười ly chè thì đáng được ghi vào kỷ lục chớ chẳng chơi!
Chủ quán vừa múc chè, vừa bấm bụng cười thầm.
Huệ lấy thìa, nhẩn nha từng hột đậu đỏ, trong khi Tiền cầm ly lắc lắc mấy cái, rồi ngửa cổ tu một hơi hết sạch. Sau đó, anh chàng

xoa xoa hai tay vào nhau bắt đầu " màn hai, cảnh hai":
- Huệ có biết tôi mời Huệ ra đây nhằm mục đích gì không?
- Vì tình hữu nghị đời đời bền vững!
Tiền lúng túng như gà mắc tóc. Mấy nốt mụn trên mặt ửng đỏ:
- Tôi muốn tiến xa hơn tình hữu nghị đời đời bền vững đó, không biết Huệ có cho tôi một cơ hội?
Huệ mở tròn mắt, đôi đồng tử giản ra, lóe lên những tia ranh mãnh :
- Anh bắt đầu tán tỉnh tui phải không?
Kiểu nói năng bạo dạn, bốp chác của Huệ khiến Tiền liên tục ở thế bị động.
- Thì tạm chấp nhận là như vậy đi! Nam nữ tới tuổi trưởng thành tìm hiểu yêu đương là chuyện đương nhiên!
- Thật tiếc, anh không phải là mẫu người mà tui chọn lựa. – Huệ vừa nói vừa cười làm câu chuyện bớt phần căng thẳng.
- Vậy tiêu chuẩn của Huệ là gì?
Huệ nói chảnh:
- Tức nhiên là phải đẹp trai cỡ diễn viên Lương Triều Vỹ, giàu cỡ Bill Gate thôi! Anh thấy mình đủ tiêu chuẩn hôn? – Huệ vừa nói vừa cười, đôi mắt híp lại chỉ thấy hai đường kẽ chỉ.
- Đẹp đâu có mài ra mà ăn được! Còn tiền bạc thì từ từ làm ra. Thuận vợ thuận chồng tát biển Đông còn cạn huống chi chuyện kiếm tiền, dễ ợt. Tôi tên Tiền nhứt định sau này sẽ giàu cho Huệ coi! Tôi tuy hơi xấu trai nhưng có duyên, bạn bè đều nói vậy!
- Có thể anh rất hấp dẫn với người khác còn với tui thì không!
Tiền làm ra vẻ thảm não, nói:
- Thì Huệ cứ cho tôi cơ hội đi! Mưa dầm thấm đất mà!
- Theo tui, anh không nên tốn thời gian và " tình phí " vào những việc vô bổ! Trong lớp có một cô đang để ý đến anh đó! Cô bé coi bộ cũng rất dễ thương!
- Mặc xác! Mục tiêu của tôi là Huệ chớ không ngoài ai khác.
- Tùy! Nhưng tui thấy cũng nên báo trước sẽ không bao giờ nhận bất cứ lời mời nào của anh nếu anh cứ tiếp tục ve vãn tui.
Huệ đứng dậy, chìa tay ra cho Tiền bắt. Tiền toát mồ hôi đầm đìa:
- Vậy còn tám ly chè?

Huệ bật cười khanh khách:
- Anh cho vô túi nylon, đem về ăn trừ cơm! – Huệ cười giòn tan, trong trẻo như tiếng mưa gõ lên cửa kiếng, đưa tay vẫy vẫy, rồi đạp xe mất dạng.

Như Lục Bình Trôi

Chương 49

Khi lách qua dãy hành lang để bước lên cầu thang dẫn lên lớp học, Ngân thấy Ban giám hiệu đang họp bàn vấn đề gì đó có vẻ quan trọng lắm, cứ nhìn vào cử chỉ, giọng nói của họ cũng dễ dàng đoán ra. Tự nhiên cô cảm thấy chờn chờn, linh tính mách bảo sắp xảy ra chuyện chẳng lành. Cô định đi ngược trở ra thì gặp bà Xuyến đang từ bãi giữ xe hấp tấp đi vô.
- Bữa nay tui tính nghĩ học vì chiếc xe bỗng nằm ì như cục sắt vụn, nhưng nhớ tới lời hứa với cô nên tui phải ráng. Nè, lên lớp đi. Tui có thông tin cho cô đây.
Ngân tò tò theo bà Xuyến mà trong bụng thì cứ run. Rồi cô tự trấn an có lẽ do cô quá tưởng tượng mà thôi. Vừa đặt đít xuống, bà Xuyến trao cho Ngân quyển catalo mỏng dánh, in sáu màu rất công phu. Cô lật lật mấy trang, cám ơn rối rít.
Chuông reng, báo hiệu đã đến giờ học. Ngân sửa lại tư thế ngồi ngay ngắn. Hà vẫn không đến lớp. Tuấn từ ngoài xồng xộc bước vô, ngoáy cổ lại nhìn cô mỉm cười ý nhị. Dường như Tuấn muốn nói gì đó nhưng khoảng cách không cho phép. Ngân còn ngượng ngùng vì chuyện cũ nên giả bộ ngó lơ, mắt nhìn ra cửa. Giáo viên tiết học hôm nay là thầy giáo người Việt đã có bằng thạc sĩ ở nước ngoài.
- Hôm nay chúng ta sẽ làm quen với cách dịch một văn bản phức tạp đòi hỏi phải vận dụng triệt để kiến thức về ngữ pháp, mẹo luật... Tuy nhiên, trước hết các bạn phải làm quen với một số thành ngữ thông dụng để khỏi phải lúng túng trong quá trình dịch thuật. Ví dụ câu " nghèo trớt mồng tơi " bạn nào có thể...
Tuấn đứng dậy đọc liền :
- Dog – poor!
- Very good! – Thầy giáo gật đầu khen:- Còn ai có câu trả lời khác không?

Ngân mạnh dạn đứng dậy, nói:
- As poor as a church mouse!
- Tuyệt! Cả hai bạn có câu trả lời thật xuất sắc! Mời bạn ngồi xuống. Ta tiếp tục bài học.
Tuấn lại day mặt nhìn Ngân vừa thán phục, vừa có nhiều ý tứ chứa đựng. Lúc này Ngân chẳng còn bụng dạ nghĩ đến chuyện nào khác ngoài cái lo bất ngờ bị kiểm tra. Cả tiết học, cô cứ thấp thỏm trên ghế, trong lòng như có lửa đốt, không thể tập trung nghe giảng được. Đến giờ giải lao không thấy động tĩnh gì cô mới bớt căng thẳng. Chắc tại mình cả nghĩ quá thôi, chớ chẳng có gì xảy ra đâu! Cô tự trấn an. Từ hôm Hà không tới lớp cô luôn phập phồng lo lắng. Kết thúc giờ giải lao, tiết học lại tiếp tục. Thay ông thầy trẻ là bà giáo già phát âm khàn khàn như vịt đực. Ngân phải vểnh tai, tập trung hết sức mới hiểu được bài giảng. Chừng hai chục phút sau, bà giáo già đang nói về cấu trúc từ ghép thì cánh cửa phía sau đột nhiên bị đóng sập lại. Trong khi mọi người còn ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra thì ông giám thị đã xuất hiện bên cạnh bàn giáo viên với gương mặt nặng như đeo đá. Đi cùng ông ta là một thanh niên còn trẻ. Anh này đưa ngón trỏ đếm từng người , rồi kề vào tai ông giám thị thì thầm điều gì đó. Gương mặt ông giản ra, khẽ " à " một tiếng như nhà toán học vừa tìm ra cách giải định lý Phec Ma.
- Phải vậy chớ!
Lúc này, Ngân hoàn toàn mất hết tự chủ, mồ hôi chảy ròng ròng. Cô muốn co giò chạy trốn nhưng đôi chưn cứ mềm nhũn ra không sao nhấc lên nổi. Mà có chạy thì chắc chắn cũng không thể nào thoát vì đã có hai gã đàn ông đứng án ngữ ở cả hai lối ra vô.
Bà thầy bỏ ra ngoài bao lơn hóng gió để cho Ban giám thị làm việc. Ngân như lên cơn co giật, tay chưn lẩy bẩy, đến nỗi bà Xuyến ngồi bên cạnh phải lo lắng thay:
- Cô bị gì vậy, sốt à?
Ngân không trả lời, người cúi xuống như muốn trốn chạy tất cả.
Ông giám thị đằng hắng mấy tiếng, lấy trớn nói thật to:
- Xin lỗi vì đã làm phiền các bạn. Vạn bất đắc dĩ chúng tôi mới làm công việc hơi thiếu tế nhị này. Nhưng biết làm sao được, khi mà

chúng tôi phải bỏ ra một khoản tiền không nhỏ để thuê mướn phòng ốc, giáo viên, soạn giáo trình để rồi có những kẻ chỉ chờ cơ hội để rình rập học chui mà không phải trả một xu tiền phí! Đấy đích thực là một hành động ăn cắp trắng trợn cần phải được xử lý đến nơi đến chốn!
Ông giám thị nói văng nước miếng, mắt đỏ gay như gà nòi, đôi mắt trắng dã đảo quanh một lượt đến chỗ Ngân thì dừng lại. Ngân co rúm người lại như con cuốn chiếu
Lớp trưởng là một học viên nữ, nói:
- Tôi đồng tình với quan điểm của thầy giám thị. Và đề nghị thầy tiến hành nhanh nhanh để chúng tôi còn kịp giờ học.
Ông giám thị gắn đôi kính lão lên mắt, nói:
- Lớp của chúng ta có sĩ số là mười tám học viên , nhưng hiện tại có đến mười chín! Trước khi để bị bắt tận tay, day tận trán, tôi kêu gọi sự tự giác của người đó, nào!
Không khí nghi kỵ lẫn nhau bao trùm. Người này dè dặt nhìn người kia. Ngân sợ đến phát khóc, thân nhiệt tăng cao đột ngột, mặc dù nhiệt độ trong phòng học khá lạnh do chiếc máy điều hòa nhiệt độ đang mở hết công suất.
- Thật đáng xấu hổ và thất vọng! – Ông giám thị cầm cuốn sổ lên :- Buộc lòng tôi phải điểm danh. Khi tôi đọc đến tên người nào thì người đó " có " và bước ra ngoài hành lang.
- Không cần đâu. Chính tôi!
Lớp học " ồ " lên một tiếng. Tất cả các cặp mắt đều đổ dồn về phía Ngân. Những lời chế giễu đầy ác ý liên tục phát ra như roi quất. Ngân cúi mặt như tên tội phạm đứng trước vành móng ngựa đang chờ tòa tuyên án. Gương mặt bà Xuyến như tạc bằng sáp, miệng há hốc kinh ngạc. Hồi lâu thốt lên những âm thanh lào phào:
- Tội nghiệp! Tội nghiệp!
Nhưng người thông cảm cho cô thì không nhiều. Những ánh mắt khinh bỉ, những cái nhổ toẹt và những âm thanh nhạo báng cứ tới tấp như mưa.
- Coi kìa! Người đẹp như vậy mà đi học chui!
- Có ở trong chăn mới biết chăn có rận mà.
- Chà, thì ra mớ tiếng Anh thao thao bất tuyệt có được của cô ta lại

bắt đầu từ hành động ăn cắp như vầy đây!
Tuấn cảm thấy bất nhẫn. Anh kín đáo nhìn cô rồi nhìn mọi người. Cặp môi hơi dày liên tục mấp máy nhưng không sao thốt ra thành tiếng. Cái sai của Ngân đã rành rành, khó ăn khó nói.
Chờ mọi người trừng phạt cho đã, ông giám thị mới bắt đầu lượt mình:
- Cô sẽ trả lời như thế nào với chúng tôi hả, cô Ngân? Là người có học chắc cô cũng hiểu rằng tri thức có được từ hành động ăn cắp là tội ác!
Tuấn bỏ ra ngoài gọi điện thoại. Ngân được đưa xuống phòng giám thị. Trong văn phòng giấy tờ chất đống, chiếc quạt trần vãi gió tứ tán. Khi Ngân bước vô đã thấy có vài người cũng chung số phận như cô. Tất cả gồm bốn người; nam có, nữ có. Họ ngồi thu lu thành hàng ngang đối diện với những gương mặt phán xét. Ngân nép người ngồi chung ghế với một cô có mái tóc cắt ngắn, gương mặt bầu bĩnh tái mét như con gà cắt tiết. Cô gái khẽ liếc sang phía Ngân rồi thở dài tỏ vẻ ân hận. Ông giám thị ghi tên từng người vô sổ rồi liệng mạnh xuống bàn:
- Đẹp mặt quá ha những nhà lãnh đạo đất nước tương lai!
Tất cả len lén nhìn nhau, im lặng. Vài tiếng ho khan hòa lẫn với tiếng sột soạt quần áo. Bất chợt , cô bé ngồi bên cạnh Ngân bỗng khóc nấc lên :
- Con muốn học mà không có tiền! Xin mấy chú hãy tha cho con. Con hứa sẽ không bao giờ tái phạm!
Cô nói như một đứa trẻ tội nghiệp. Ông giám thị lừ mắt nạt lớn:
- Dám làm dám chịu, khóc làm gì! Các người phải bồi hoàn tiền học phí cho chúng tôi thì mới được về, rõ chưa? Tôi đã liên hệ với phía công an. Chốc nữa họ sẽ đến làm việc.
Nghe nói đến hai tiếng " công an ", cô bé càng khóc dữ hơn. Cô móc vội số tiền vụn vặt đặt lên bàn:
- Con chỉ có nhiêu đây, thầy hãy cầm tạm. Con hứa sẽ trả đầy đủ.
- Bấy nhiêu không đủ uống cữ cà phê! Cô định giỡn với tôi chắc? – Đoạn ông ta dòm cô gái trân trố:- Tui chỉ đáng tuổi anh của cô thôi, đừng xưng con. Tổn thọ!
Ông ta nói sùi bọt mép, mở lớp học chỉ vì lý do nhân đạo là truyền

thụ kiến thức cho mọi người chứ không chú trọng đến doanh thu! Nghe thật tức cười. Không màng đến lợi nhuận mà tiền học phí đến mấy triệu đồng.
Ngân đang lo lắng, không biết người ta sẽ xử lý cô như thế nào? Ngẫm lại thấy việc làm của mình quá liều lĩnh bây giờ có ân hận cũng không còn kịp. Những ánh mắt hằn học như cánh tay thô bạo lột truồng cô trước đám đông.
Một người từ ngoài bước vào, nói oang oang:
- Ai tên là Ngân?
Ngân giựt thót, hướng cái nhìn sợ sệt về phía người đang nói, rồi rụt rè đứng lên:
- Tui ..là tui.
Người đó nhìn cô, dịu giọng nói:
- Cô có thể lên lớp tiếp tục học!
Ngân tưởng mình nghe lộn, lắp bắp hỏi lại. Người đó nói:
- Mọi việc đã được giải quyết ổn thỏa! Chúng tôi thành thật xin lỗi vì chuyện đáng tiếc vừa rồi, cô được tự do.
- Các thầy .. – Ngân không sao nói tiếp được nữa vì xúc động tràn lên cổ họng.
- Chúng tôi không có thời gian để giỡn với cô. Thôi, cô ra ngoài, để chúng tôi làm việc với đám lộn xộn này.
Ngân đạp xe như điên, thỉnh thoảng lại ngoáy cổ lại coi có ai rượt theo không. Khi đã đi được một đoạn khá xa, cô mới dám dừng lại, đưa tay đặt lên ngực thở phào. Cô không hiểu, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.
Tự nhiên họ lại để mình đi dễ dàng như vầy sao? Không thể nào có chuyện đó được! Nhìn tướng tá dữ dằn thiếu điều họ muốn lột da từng người. Chắc là có ai đó đã ra tay can thiệp? Nhưng là ai mới được chớ? Không hiểu sao cô lại nghĩ đến Tuấn. Nhưng mình và anh ta là người xa kẻ lạ, anh ta làm như vậy phỏng có ích gì? Chắc không phải đâu. – Ngân gạt ngay ý nghĩ đó ra khỏi đầu, rồi tự hỏi :- Nhưng không phải Tuấn thì ai vô đây, chẳng lẽ trên đời lại có phép mầu từ trên trời rơi xuống? Những ý nghĩ rời rạc, chắp vá liên tục khuấy đảo tâm trí cô:- Nhứt định là Tuấn rồi! Khi nãy, thấy Tuấn bấm điện thoại. Có lẽ gọi cho Ban giám hiệu cũng nên.

Trời ơi, nếu đây là sự thật thì mình mong đừng bao giờ gặp lại anh ta.

Như Lục Bình Trôi

Chương 50

Thật xoa dịu nỗi đau bằng men rượu, xua đi hình ảnh của Trang đã khắc ghi trong tâm tưởng cũng bằng men rượu. Rượu đã khiến Thật trở nên bệ rạc, yếu hèn đến thảm hại. Cánh thợ hồ đặt cho Thật cái biệt danh nghe thật ấn tượng " Thật sầu đời " mà sầu đời thì chỉ có rượu khuây khỏa mà thôi.
Mỗi buổi chiều sau giờ làm việc, Thật đều " đóng đô " ở quán nhậu anh Tư Râu ở đầu hẻm. Chỉ cần bỏ ra mười ngàn là no say túy lúy. Rồi Thật đi băng xiên băng nai rời quán. Về đến nhà là gieo người xuống giường ngáy như sấm, khỏi phải bận tâm suy nghĩ chuyện thế nhân, trò đời đen bạc cho mệt óc. Hôm nào không tiền, Thật uống chịu cuối tuần thanh toán " trọn gói ". Những lúc trong người không có rượu Thật nhớ Trang khủng khiếp. Nỗi nhớ như con đỉa đói bám chặt vào người anh, hút máu đến kiệt sức mà vẫn không chịu buông tha.
Sáng nay trong lúc đào móng làm nhà cho một ông chủ người Hoa, một thằng trong đám thợ tình cờ lượm được mấy chỉ vàng cất kỹ trong cái hũ ve keo . Có lẽ người chủ trước ngôi nhà chôn nó và quên bẵng đi. Thằng bạn biểu cả bọn không được hó hé tới tai chủ thầu, đáp lại, anh ta sẽ khao mọi người một bữa bia ôm ra trò. Cả bọn gật đầu đồng ý.
Hết giờ làm việc năm đứa không về nhà mà ghé đại vô quán cóc bên vệ đường uống lai rai cho có nước chưn. Kinh nghiệm dạy rằng, trước khi đi uống bia ôm phải say ngà ngà cho đỡ tốn. Thấy Thật định từ chối, một đứa chọc quê:
- Ê Thật, bộ mày muốn giữ cái trinh tiết ngàn vàng dành cho con Trang hả? Nó " xù đẹp " mày rồi.
Đến khi say sậc sừ thì Thật bỗng thay đổi ý định, ừ, đi một lần cho biết.
Thằng bạn hồi nãy tiếp tục khiêu khích:

- Cái này rượu dắt chớ không phải tự mày muốn. Suy nghĩ lại đi kẻo ân hận!
Sau khi nốc lưng lửng, cả bọn trực chỉ dãy quán bia ôm nằm dưới gầm cầu. Từ ngoài ngó vô chỉ thấy mấy ông khách ăn mặc bình dân đang uống bia hơi với đậu phộng luộc, coi bộ đứng đắn đàng hoàng. Thấy Thật bơ ngơ báo ngáo, thằng bạn cười:
- Đó là họ ngụy trang kiểu Úc rõ chưa? Tất cả diễn ra ở trên lầu!
Từng trên được quây thành nhiều phòng. Mỗi phòng kê một cái bàn kiếng dày mười ly, hình chữ nhật. Bộ ghế xa lông. Đèn mờ nhấp nháy. Một tay tướng tá bặm trợn, mặc áo phạch ngực để lộ hình xăm con rồng từ ngực chạy xuống bắp chưn dẫn cả bọn vào tận phòng, xoa tay cười hềnh hệch :
- Các anh cần mấy đào? Năm hả?
- Ừa! – Một người trong bọn nói :- Phải trẻ đẹp mới được nghen.
- Yên trí đi, chúng tôi tuyển toàn mấy em U 18, lớn hơn một tuổi lập tức cho ra rìa, tất cả đều là hương đồng cỏ nội. Thơm lắm!
Đoạn anh ta lấy điện thoại di động bấm mấy cái:
- A lô! Hoa Mi Nơ đó hả? Ừ tui, Tư Tặc đây. Chị điều gấp mấy em tới chỗ tui liền nghe, khách kéo tới đông lắm.
Trong khi chờ đợi mọi người uống bia " Sài Gòn đỏ " suông với trái cây. Bia, tính mỗi chai mười ngàn (mắc hơn ở ngoài ba ngàn rưỡi), trái cây mỗi dĩa hai chục, giá cả có thể chấp nhận. Chừng mười phút sau, bốn cô mắt xanh, mỏ đỏ xuất hiện. Cô nào cũng trẻ trung xinh đẹp, thơm phưng phức như sầu riêng Cái Mơn sà vào lòng bốn chàng. Chiếc ghế bên cạnh Thật còn trống.
Chủ quán đưa tay gãi ót mấy cái, nói:
- Kẹt đào. Anh thông cảm chờ một chút.
Thằng Bái dòm mấy cô gái như mấy bà nội trợ mua gà, nhăn mặt nói:
- Ôm ấp mà mặc toàn quần jean thì làm được mẹ gì! Mấy em thay váy ngay đi!
Mấy cô lập tức đứng dậy, lẹ làng lách vô bên trong. Lát sau trở ra với những bộ váy ngắn ngủn. Bái lòn tay vào bên trong, cằn nhằn văng nước miếng:
- Vô trỏng cởi xi líp ra đi mấy mẹ!

Ừ thì cởi! Trong khi mấy em vô tư khui bia bốp bốp, chất đầy trên bàn, thì các chàng còn mải mê khám phá! Những tiếng cười dâm dật hòa lẫn cùng tiếng rên rỉ. Mùi thuốc lá, mùi dầu thơm, mùi da thịt đàn bà ngây ngấy. Chợt một cô có mái tóc cắt ngắn ré lên:
- Ui da! Nhẹ nhẹ thôi anh! Tay anh chai sần làm em khó chịu quá hà!
Thật ngồi yên quan sát, uống bia như nước lã. Trò bỉ ổi trông thật chướng nhưng khi đã chếnh choáng men bia Thật lại cảm thấy thích thú, máu nóng chạy rần rật khắp người. Một thằng vừa thám hiểm trên bộ ngực đồ sộ cô gái có cái miệng rộng, vừa hỏi:
- Em tên gì?
- Như Quỳnh!
- Mẹ kiếp! Ấy là anh hỏi tên cha sanh mẹ đẻ của em.
- Lành! – Cô bé trả lời cộc lốc, cố ý cười hết cỡ khoe mấy cái răng lòi xỉ trông rất có duyên.
- Em biết hát không? Hát đi. Anh đờn!
Trong khi , cô bé hát ư ử mấy câu nhạc sến " *Khi biết em mang kiếp cầm ca/ Đêm đêm phòng trà..*" thì thằng Bái lòn tay vô váy đờn lung tung.
Mỗi người đã nốc hết chai thứ ba mà ghế bên cạnh Thật vẫn còn trống, Bái " ngưng đờn " , trừng mắt quát:
- Sao giờ này vẫn chưa thấy em út? Làm ăn kiểu gì vậy?
- Có ngay! – Một cô gái xuất hiện, nói đúng hơn là người đàn bà, bởi vì chị ta đã già chát, cỡ ngoài ba chục tuổi. Người đàn bà ăn bận diêm dúa. Dầu thơm nồng nặc muốn nghẹt cái lỗ mũi. Rất tự nhiên, chị ta ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Thật rồi nhoẻn miệng cười để lộ những nếp nhăn ở đuôi mắt.
- Trời đất sao già vậy? Chắc phải kêu bằng má quá! – Một thằng trong bọn la lên bài hãi.
Chủ quán kéo Thật ra phía ngoài nói nhỏ vô tai:
- Coi già vậy chớ hàng xịn đó.
- Xịn là sao?
- Con nhỏ đó không phải là gái bia ôm chuyên nghiệp, hiểu chưa cha?
Thật bù trớt chẳng hiểu gì cả, không phải gái làm tiền thì vô đây

làm gì?
- Ả có chồng con đàng hoàng, giàu lắm. Thằng chồng là thuyền trưởng tàu viễn dương mấy tháng mới về nhà một lần. Cô em ngứa ngáy, tìm đến chỗ này giải sầu. Ông tha hồ chơi tới bến mà không mất một xu tiền boa! Lại không sợ dính " sầu riêng", sướng nha.
- À ra là vậy! – Thật làu bàu:- Trò đời sao lắm chuyện oái oăm!
Thật ngồi xuống bên cạnh người đàn bà, ném cái nhìn khinh bỉ. Cô ả có lẽ cũng đã nhận ra, nói khẽ vừa đủ nghe:
- Chơi ăn chơi thôi mà! Làm gì dữ vậy?
Ờ chơi ăn chơi có gì phải bận tâm, mệt xác. Thật nhướn nhướn cặp mắt lờ đờ.
- Chị tên gì?
- Sao lại kêu bằng chị? Cù lần quá không biết. Cứ gọi em là Thoa.
Thoa nguýt Thật một cái tình tứ, cầm ly bia tu ừng ực:
- Trông anh cũng cao ráo, đẹp trai! Em rất ghét mấy thằng lùn như Thổ Hành Tôn! Thằng chồng em cao có mét năm mươi. Mỗi lần muốn hôn em, hắn phải nhón chưn. Mất hứng! – Đoạn Thoa thở dài:- Đúng là ghét của nào, trời trao của ấy! Nhưng được cái hắn làm ra tiền.
Thoa cầm ly bia đưa lên miệng Thật, giục Thật uống:
- Uống đi anh. Say men rượu, men tình mới bốc!
Thật hơi sượng, nhìn thấy đứa nào cũng ra sức " thao tác ", bèn tu một hơi.
Thoa hỏi:
- Anh có bồ chưa? Đẹp trai như anh chắc " sát gái " lắm đây?
- Có, nhưng bỏ rồi!
Thoa nói:
- Ái tình như áo mới, mặc hoài cũng cũ. Cũ lại thay cái khác, lo gì!
- Chị, à không, em có vẻ là tín đồ của chủ nghĩa sống gấp!
- Chớ sao! Đời người ngắn ngủi phải biết tranh thủ hưởng thụ kẻo mai mốt già lọm khọm cứ ngồi vỗ đùi mà tiếc hùi hụi!
Bái buông cô gái bên cạnh, nhìn Thật giục rối rích:
- Ê, Thật sao không " làm việc " mà cứ ngồi đực ra vậy hả, thằng khờ?

Thật liếc nhìn Thoa, nom cô ta cũng khá hấp dẫn, da trắng, mũi thon, chưn mày lá liễu, cặp ngực căng phồng gợi ham muốn nhục dục. Bất ngờ Thoa ôm cổ Thật hôn chụt một cái:
- Hôi quá! – Thoa nhăn mặt, chun chun cánh mũi cố ý làm duyên.
Thật đỏ rần mặt và thú nhận rằng mình chưa kịp tắm. Thoa nói:
- Không sao, chốc nữa về nhà tắm luôn thể.
- Về nhà ư ? Nhà ai?
- Nhà em chớ nhà ai nữa. Anh khỏi lo. Thằng chồng em tuần sau mới về. Còn thằng con phá phách như giặc, em đã gởi nó nội trú trong trường. Tha hồ!
Mỗi người uống thêm hai lon bia nữa. Đầu óc xà quần.
Thật im lặng, suy nghĩ có nên theo người đàn bà dâm dật này hay không. Nếu tỉnh táo có lẽ Thật sẽ làm khác đi nhưng men bia đã xúi anh gật đầu. Chỉ chờ có thế, Thoa lập tức đứng dậy:
- Mình đi thôi anh!
- Ngay bây giờ sao?
- Để lâu nó nguội. Lâng lâng vừa đủ. Say mèm thì còn sức đâu mà làm ăn!
- Chà thằng Thật bữa nay trúng mánh quá sá! Được ăn, được nói, được gói mang về! – Mấy thằng bạn ra sức trêu chọc.
- Em gì ơi! Anh đẹp trai hơn nó, sao không lựa anh. Thằng đó cù lần lắm chẳng biết cái mẹ gì đâu!
Ra tới cửa, Thoa hỏi Thật đi bằng gì. Thật trả lời đi nhờ xe đạp đứa bạn. Thoa cười:
- Vậy anh chở em đi!
Thật leo lên chiếc " xe xuồng " màu nho. Thoa ngồi phía sau ngực áp chặt vô lưng Thật. Nóng hổi.
- Cứ đi thẳng tới ngã tư quẹo mặt là tới.
Hơn năm phút thì tới nhà Thoa. Ngôi nhà mặt tiền ba từng được kiến trúc theo kiểu rối rắm, Tây, Tàu lộn xộn. Thoa mở cửa cho Thật dẫn xe vô bên trong. Lúc này tự nhiên Thật muốn thay đổi ý định. Nhưng cánh cửa đã khép lại phía sau lưng.
Sang trọng và phô trương. Đó là những gì bày biện bên trong. Trong khi Thật còn đang mải ngắm mấy bức tranh chép treo trên tường thì Thoa đã lại tủ lấy ra chai Napoleon XO màu nâu sẫm, rót

ra hai chiếc cốc pha lê.
- Uống đi anh!
- Thật ngồi xuống xa lông bên cạnh Thoa. Hơi thở đàn bà phả vào mặt làm Thật choáng váng. Thật nâng cốc. Thoa nói:
- Không được, phải làm như vầy nè. Anh phải luồn tay anh qua tay em mới là dân sành điệu!
Thật làm theo. Hai người uống đến cốc thứ ba thì Thoa đứng dậy đi thẳng vô nhà tắm. Thoa không khép cửa lại, tự nhiên trút bỏ quần áo, đứng dưới vòi sen phun ra những tia nước ấm. Thật bị thôi miên trước thân hình nõn nà của người đàn bà một con, tự nhiên cổ họng bỗng khô cháy.
Thoa kỳ cọ một cách tự nhiên, thỉnh thoảng ném những cái nhìn tình tứ về phía Thật. Chừng mười lăm phút sau bước ra với chiếc khăn choàng quanh người.
- Anh đi tắm. Em vô phòng ngủ chuẩn bị.
Thoa liệng cho Thật bộ đồ ngắn ngủn của chồng. Thật gom vội và chun tót vô nhà tắm. Cái toa lét của bọn nhà giàu còn đẹp hơn cả phòng ngủ của đám mạt hạng. Dầu thơm nứt mũi, bốn bên toàn là kiếng, lại có nước nóng nước lạnh. Thật ghét nước nóng nhưng vì đang có rượu trong người sợ bị cảm. Giội nước, kỳ cọ một lúc rồi lấy khăn lau khô. Thay quần áo xong, Thật vô thẳng phòng ngủ. Thoa trần truồng nằm trên giường, mắt dán chặt vào màn hình ti vi đang diễn ra cảnh làm tình. Âm thanh gợi dục phát ra ư ử.
- Phải trả đủ bài đấy nhá!
Thật thấy sờ sợ nhưng chỉ thoáng qua. Lý trí đã trở thành nô lệ bản năng mất rồi. Thật cởi quần áo, leo lên nằm cạnh Thoa:
- Đủ bài là sao?
- Đồ ngốc! Coi thì biết! Chưa rành thì em dạy!
Hai người nằm coi phim chừng mười lăm phút thì Thoa đưa tay khều khều Thật mấy cái:
- Sao án binh bất động vậy?
Hai người quấn lấy nhau như hai con rắn, kèm theo những tiếng rên rỉ. Trên màn hình chỉ còn một màu xanh da trời...
Sau cuộc mây mưa, Thoa nhận xét:
- Anh mới lần đầu hả?

- Sao biết?
- Thử là biết, tay nghề còn non lắm. Nhưng mà sức khỏe thì vô địch!
Đoạn Thoa cấm cái remote bấm mấy cái. Màn hình vụt tắt chỉ còn ánh đèn màu đỏ phía dưới góc ti vi.
- Em có quen mấy người bạn. Nếu anh thích hôm nào em giới thiệu.
Thật im lặng hút thuốc. Thoa tiếp tục huyên thuyên:
- Một người đã ngoài bốn chục, chồng chết, đang quản lý một khách sạn có sao, không dám đi bước nửa vì sợ bị " đào mỏ " nên thỉnh thoảng kiếm anh nào đó về nhà cho đỡ ngứa ngáy. Tất nhiên là phải chi tiền.
Thật rùng mình:
- Em định biến tôi thành đĩ đực sao?
Thoa không trả lời thẳng vô câu hỏi của Thật mà nói:
Người ta làm đầy ra đó. Thậm chí còn in hẳn card visit! Mỗi " dù " có khi lên đến tiền triệu đó nghe.
- Dữ vậy hả? – Thật giựt mình thốt lên.
- Chớ sao. Có người mới tháng trước còn đi xe đạp cà tàng, đánh cả ngày chỉ văng ra mấy con rệp. Vậy mà tháng sau đã có di động, xe gắn máy mới cáu, thậm chí có người còn đủ tiền mua nhà hẳn hoi.
Im lặng một lúc Thoa nói tiếp:
- Đàn bà tuổi sồn sồn thường hay ngứa nghề! Trong khi đó mấy ông chồng khả kính đã bắt đầu xuống sức, thế mới chết. Tạo hóa thiệt là bất công. Em có quen bà bạn có chồng làm nhân viên toà đại sứ ở nước ngoài. Ở bển ổng cặp bồ tùm lum với mấy bà Tây, thì ở bên này bả cũng không chịu kém. Mỗi tuần rước về một thằng trẻ măng. Mấy mụ đó coi vậy mà khôn, thà " ăn bánh trả tiền ", bồ bịch lôi thôi dễ sinh chuyện.
Thật muốn nôn ọe. Thoa vẫn láp dáp:
- Em không chối cãi là đã từng ngủ với biết bao thằng đàn ông trên chiếc giường nệm này, có thằng ốm tong ốm teo nhưng chuyện đó thì vô địch!
Sáng hôm sau, Thật về nhà. Ra tới cửa Thoa giúi cho mấy trăm

ngàn, nói:
- Trông anh kiết xác lắm, cứ lấy mà xài đừng sĩ diện hảo!
Thật lắc đầu, bước đi như chạy. Thoa nói đuổi theo:
- Nếu anh đồng ý thì hôm nào em sẽ liên hệ giùm cho. Nhứt định sẽ giàu to cho mà coi!
Thật cắm cổ chạy ra bãi đậu xe ôm, giục bác tài chạy thiệt nhanh như tên tội phạm đang bị truy đuổi. Về đến nhà Thật khóa chặt cửa, tắt đèn rồi ngồi cứng đờ trong bóng tối. Để xua tan những ám ảnh khủng khiếp anh vô nhà tắm gục mặt vô chậu nước, vẫn chưa tỉnh táo anh cầm cả xô nước giội lên đầu. Giội ào ào nhưng vẫn không xua được mùi dầu thơm mùi, mùi da thịt đàn bà còn bám trên cơ thể. Sau đó, anh ngồi bệt dưới nền nhà. Hơi thở mệt nhọc đi qua cuống họng như người mặc bệnh trầm kha. Những cảnh thác loạn diễn ra đêm qua khiến anh tởm lợm, giá như có thể nôn ra được có lẽ sẽ nhẹ nhõm hơn. Anh cố quên nhưng không thể, nó cứ dai dẳng bám riết trong ý nghĩ của anh. Anh cảm thấy mệt mỏi, rã rời. Nỗi thất vọng khủng khiếp như những nhát voi vụt mạnh xuống cơ thể. Toàn thân anh rướm máu:
- Thật, mày đã làm chuyện gì? – Anh tự trách mình:- Trời ơi! Ta đã trở thành một tên biến thái! Một gã điếm đàng mạt hạng! Nếu biết được chuyện này, Trang sẽ khinh bỉ, kinh tởm mình. Chỉ một đêm mà mình đã đánh mất tất cả, tất cả! Thật tự sỉ vả mình thậm tệ, hết ngồi lại nằm, nằm lại ngồi rồi gào thét trong câm lặng. Nỗi day dứt ân hận như con thú dữ giẫy đạp, cấu xé trong người anh. Anh chệnh choạng bước đến nhìn vô miếng kiếng treo trên tường bị rạn nhiều đường. Gương mặt anh méo mó biến dạng trông thật lố bịch, con mắt bên phải vằn đỏ, to như mắt trâu chực lồi ra khỏi hốc, chiếc mũi to, sần sùi choán gần hết gương mặt, hai chiếc lỗ sâu hun húc như con đường dẫn vào địa ngục, con mắt bên trái , chảy xệ xuống đến gần khóe miệng. Trông như con ác thú quái thai, dị dạng.
- Trời ơi! Mình đó ư, thằng Thật đó ư? – Thật gào lên tuyệt vọng, vụt mạnh chiếc gương soi vô vách. Những mảnh vỡ bắn tung tóe khắp nơi.

Như Lục Bình Trôi

Chương 51

Ngân đã dành cả ngày lùng sục trong nhà sách để tìm đọc những quyển nói về kinh tế – thương mại, nói về nghệ thuật kinh doanh, hướng phát triển kinh tế vĩ mô, vi mô...Cô quyết tâm phải chuẩn bị thật chu đáo cho buổi phỏng vấn sắp tới. Lần này nhứt định phải thành công, cơ hội không thể đến hai lần. Ngân tự nhủ và cảm thấy rất tự tin..
Tự tin là thế, nhưng khi bước vào phòng để phỏng vấn Ngân lại thấy run! Ông giám đốc người Hà Lan đồ sộ như võ sĩ sumo, gương mặt tròn trịa, râu đâm tua tủa sợi nâu sợi bạc. Cánh tay lông lá liên tục cử động. Ngân ngồi đối diện. Ông giám đốc khẽ gục gặc cái đầu để lộ mảng hói giữa đỉnh. Cuộc đối thoại diễn ra bằng Anh ngữ.
- Chào cô! Cô thật là đẹp! Cô đã biết tiêu chuẩn tuyển người của chúng tôi?
Suy nghĩ một lúc, Ngân trả lời:
- Dạ, và hôm nay tôi đến đây để giúp ông làm công việc đó!
Ông giám đốc ngây người ra một lúc và bật cười ha hả:
- Tự tin, rất rự tin! – Ông Van Vuuren nhỏm người lên khỏi ghế:- Sản phẩm điện thoại di động của chúng tôi đã có tên tuổi khắp châu Âu, một số nước châu Mỹ. Nhưng với Việt Nam hay còn mới mẻ, trong khi đó nhiều công ty khác đã chiếm lĩnh thị trường. Theo cô, chúng tôi phải làm gì để tạo nên thương hiệu có uy tín, được người tiêu dùng chấp nhân?
- Theo tôi trong thời điểm này, quảng cáo là khâu quan trọng nhứt, đó là yếu tố then chốt để tiếp cận khách hàng một cách nhanh chóng nhứt, thưa ông.
- Chúng tôi đã nghĩ đến điều này. Nhưng cụ thể là như thế nào, cô thử phát biểu xem giữa chúng ta có cùng suy nghĩ hay không.
Ngân nhìn ông Van Vuuren, bắt gặp ánh mắt khích lệ cô cảm thấy

tự tin hơn:
- Tất nhiên là trên các phương tiện thông tin đại chúng, báo chí, truyền hình, truyền thanh. Chúng ta cũng cần đặt những bảng quảng cáo ở các cửa ngõ trung tâm thành phố, ở những nơi công cộng, cách làm này vừa rẻ tiền vừa gây hiệu ứng rất tốt. Nếu có thể chúng ta sẽ tài trợ một chương trình gì đó như thể dục thể thao chẳng hạn. Sắp tới Đài truyền hình thành phố sẽ tổ chức cuộc đua xe đạp truyền thống, lộ trình trải dài khắp đất nước. Đây là cơ hội để quảng bá thương hiệu, chúng ta không nên bỏ lỡ.
- Hay lắm. Nhưng tôi đang e ngại làm như thế giá thành sản phẩm sẽ bị đội lên, liệu người tiêu dùng có chấp nhận?
Ngân nói:
- Thời gian đầu chúng ta không nên đặt nặng chuyện lời lỗ. Thực tế cho thấy nhiều công ty ban đầu cũng gặp khó khăn tương tự, nhưng sau khi đã khẳng định được uy tín của mình họ bắt đầu giảm chi phí quảng cáo giá thành trên mỗi sản phẩm vì thế mà hạ xuống và bắt đầu thu lợi nhuận. Tuy nhiên chúng ta cần bảo đảm tốt chế độ hậu mãi, bảo hành để người tiêu dùng đặt trọn niềm tin.
Ông Van Vuuren nói:
- Hiện chúng tôi chỉ có vài đại lý phân phối, nhưng trong thời gian sắp tới sẽ khuếch trương mạng lưới rộng khắp. Chuyện này tôi đang đau đầu. Nói thật, tôi không tin tưởng cho lắm vào hệ thống chưn rết, người Việt Nam chịu khó, thông minh nhưng hơi tùy tiện xé rào, chỉ quan tâm đến cái lợi trước mắt.
- Muốn người ta trung thành với mình thì trước hết ta cần phải có niềm tin vững chắc vào họ, có chế độ hoa hồng thỏa đáng và phải thường xuyên kiểm tra, giám sát chặt chẽ, nếu phát hiện gian dối thì phải có biện pháp cứng rắn.
- Đồng ý. – Ông Van Vuuren gật gù:- Tôi xin tham khảo cô một vấn đề, mặt hàng điện thoại di động từ công ty mẹ đưa sang phải chịu thuế nhập khẩu rất lớn. Chúng tôi đã xây dựng nhà máy sản xuất tại chỗ ở một số nước nhưng ở Việt Nam thì chưa có dự định bởi vì luật pháp chưa thật hoàn chỉnh và thay đổi xoành xoạch, thủ tục lại rườm rà, rắc rối và nạn nhũng nhiễu, hạch sách dễ làm nản lòng những nhà đầu tư .

Ngân nói:
- Thưa ông, Nhà nước Việt Nam luôn mở cửa, kêu gọi đầu tư nước ngoài. Trong quá trình chuyển đổi kinh tế còn gặp nhiều khó khăn nhứt định, Chính phủ hiểu rất rõ vấn đề này và đang khắc phục từng bước. Tôi vững tin, một ngày không xa mọi việc sẽ tốt lên. Theo tôi, chúng ta nên xây dựng những đề án, vạch ra những chương trình cụ thể chờ khi có dịp là bắt tay vào thực hiện ngay. Trong lĩnh vực kinh doanh chậm một bước là mất đi một cơ hội ngàn vàng, thưa ông.
Ông Van Vuuren nói:
- Cô tự đưa ra mức lương là bao nhiêu?
- Tôi không đặt nặng vấn đề lương bổng, mặc dù đang gặp không ít khó khăn. Với tôi công việc là quan trọng hơn, tôi tin rằng Công ty sẽ trả đúng mức những gì tôi đã cống hiến. Và thu nhập của tôi phụ thuộc vào khoản lợi nhuận mà Công ty có được.
Ông Van Vuuren đứng dậy, cười sang sảng, chìa tay ra rồi nói:
- Tôi có thể nhờ cô một việc, được không?
Ngân bắt tay, khẽ gật đầu:
- Việc gì, thưa ông?
Ông Van Vuuren hấp háy đôi mắt tinh nghịch:
- Cô có thể giúp tôi xem qua số hồ sơ tuyển dụng này không?
Ngân ngẩn người, reo lên:
- Như vậy là ông đã chấp nhận tôi?
- Đúng vậy. Thứ Hai tới cô sẽ bắt đầu làm việc. Công việc của cô ở phòng kế hoạch.
Ngân cố kiềm nén sung sướng, cúi đầu chào mọi người rồi bước nhanh ra ngoài. Người cô như bơi vào không khí. Thành công rồi! Thành công rồi! – Ngân reo lên khe khẽ.
Ngân đạp xe nhẹ bâng trên con đường ngập nắng, lá vàng rơi lác đác. Những góc phố, hàng cây sao mà đáng yêu đến thế! Những gương mặt người xa lạ bỗng trở nên thân quen từ lúc nào. Họ nhìn cô bằng ánh mắt thân thiện, bằng nụ cười chia sẻ. Những ngày vất vả, nhục nhằn đã được đền đáp một cách xứng đáng. Cô nhớ lại những lần xếp hàng bán máu, những buổi học chui rúc như tên trộm, nhớ lại ánh mắt dè bỉu của mọi người và cái nhìn khinh miệt

của ông giám thị. Bây giờ tất cả đã trở thành dĩ vãng và cô đang bắt đầu một ngày mới tuyệt đẹp. Về nhà, mình sẽ viết thư ngay lập tức để báo tin vui, lâu rồi mình không dám viết về nhà...
Đạp ngang qua quầy bán gà quay, Ngân thoáng lưỡng lự , đếm lại số tiền trong túi rồi quay trở lại. Ngày vui, phải liên hoan một bữa. Nghĩ vậy, Ngân quành đầu xe tấp vô:
- Bao nhiêu tiền một con vậy, chú?
- Tùy! - Người bán đáp:- Dao động từ ba đến bốn chục ngàn.
- Cho con ba chục.
- Chặt ra hay để nguyên con?
- Chặt ra!
Ngân treo túi gà trên ghi đông xe, đạp miết một hơi. Gần tới nhà thấy sạp bánh mỳ. Những ổ bánh mới ra lò còn nóng hổi. Cô dừng lại mua mấy ổ.

Như Lục Bình Trôi

Chương 52

Họ ngồi ăn bánh mỳ với món gà nướng. Trong nhà còn lại mấy trái dưa chuột, vài cọng hành cũng được đem ra. Trang lấy dao xắt từng lát mỏng bày lên dĩa. Huệ từ nhà bếp bưng lên mấy cái chén, vài đôi đũa, nhìn dĩa gà thơm phức nuốt nước miếng ừng ực:
- Chà, bà Ngân có chuyện làm, cả nhà được hưởng lộc. Mai mốt đi làm tui cũng khao một chầu.
- Chị Nhành đâu rồi? – Ngân hỏi.
- Bả đang nằm rầu rĩ trên gác. - Huệ đáp.
Ngân hỏi rầu vì chuyện gì, Huệ nói:
- Chuyện chiếc xe! Ối dào, một đời ta ba đời nó có gì đâu mà rầu!
Trang nói:
- Nghe nói tiền sửa xe tốn sáu, bảy trăm ngàn lận hả?
- Ừ, dòm chiếc xe còn nhận không ra. Nhiêu đó phải rồi. Ăn được chưa?
- Ủa, còn chị Hiếu? Từ hôm qua đến giờ chưa về nhà hả?
- Có thấy mặt bả đâu. Bả say men ái tình nên quên hết đường đi lối về rồi.
Trang nói:
- Chuyện này không giỡn được đâu. Khi nào chỉ về phải dùng biện pháp mạnh mới xong.
Ngân định lên gác kêu Nhành xuống cùng ăn. Vừa đặt chưn lên bậc thang đầu tiên, thì Nhành cũng đang bước xuống, gương mặt tỏ dấu hiệu mệt mỏi.
- Chị xuống liên hoan với em.
- Ăn uống gì. Chán đời thấy mồ!
Nói vậy, Nhành cũng ngồi xuống bên cạnh Huệ. Huệ xít ra nhường chỗ cho Nhành rồi nói:
- Chị đừng buồn nữa, không đi " Chợ Rẫy " là hên rồi.
- Mày còn trù tao chết nữa hả, con quỷ? Tại tao nghe lời mày mới

ra nông nổi này.
- Chị đừng đổ thừa em tội nghiệp. Em kêu chị giảm ga, chị lại làm ngược lại. bây giờ cái chưn của em vẫn còn cà nhắc đây nè.
Huệ nhón cái phao câu bỏ vô chén Trang, cười hề hề:
- Nhất phao câu, nhì đầu cánh! Tao ưu tiên cho mày.
Trang ngó chăm bẳm về phía Huệ, rồi gắp bỏ trở ra. Hai bên cù nhằng. Nhành nạt lớn:
- Giờ ăn hay giỡn?
Cái phao câu cuối cùng nằm gọn trong chén của Ngân.
- Tối qua chị uống có nhiều hôn sao về nhà còn tĩnh quá vậy?
Nhớ đến chiếc xe, Nhành rầu thúi ruột chẳng màn tới chuyện trả lời trả vốn. Anh thợ sửa kiêm luôn việc tân trang xe nói, hên cho cô là những thứ đồ nhựa xe gắn máy của Trung Quốc về nhiều bán đầy rẫy ở chợ Tân Thành, chỉ việc mua về rồi gắn vô. Chớ như trước kia phải mướn thợ sơn vừa mất thời gian vừa tốn kém.
Huệ gắp cái đùi chưa kịp cho vô chén lập tức Nhành lấy đũa khẽ vào tay, bắt để xuống:
- Không được hỗn, để dành cho người lớn!
- Ông trời ngó xuống mà coi chị gì mà dành ăn với em út.
Ăn giữa chừng thì Hiếu về. Nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của Hiếu, Huệ trêu
chọc:
- Coi kìa, đôi mắt chị Hiếu thâm quầng! Chắc là bị chứng mất ngủ rồi!
Hiếu sượng sùng bước qua người Trang, định đi thẳng lên gác, Huệ vẫn chưa chịu buông tha:
- Mấy bữa rày chị Hiếu đi đâu vậy, hén?
Hiếu nhìn Huệ hăm dọa, nói ấp úng:
- Tao đi thăm người quen. Hỏi chi hỏi lắm!
- Vậy sao? Người quen của chị là ai vậy ta?
Hiếu nạt lớn:
- Là ..là ai thây kệ tao! Mày bận tâm làm gì? Chuyện của mày tao đâu có xía vô.
Nhành kéo tay Hiếu, bắt ngồi xuống. Hiếu nhìn mọi người bằng ánh mắt lo ngại. Để lẩn tránh những cái nhìn soi mói, Hiếu bóc

miếng thịt cho vô miệng cố làm ra vẻ tự nhiên. Huệ tiếp tục dồn Hiếu vô chưn tường:
- Đi với ai khai thiệt đi, tự giác đi đừng để phát giác!
Nhành ra hiệu Huệ im lặng, rồi day mặt sang Hiếu nói:
- Mụ Trần mấy bữa nay có khỏe hôn?
Hiếu giựt mình, trong bụng cứ hoang mang lưỡng lự không biết là lũ quỷ đã biết chuyện hay chỉ đoán mò. Chuyện đó đâu có ai thấy, không khéo lại sụp bẫy chúng nó. Nghĩ vậy, Hiếu liền nói át đi:
- Làm sao tao biết! Hỏi kỳ quá.
- Vậy ai đứng chàng ràng trước cổng chùa vậy ha? – Huệ cười khanh khách.
- Đầu đuôi ra sao tụi tui biết hết rồi. Chị nên chấm dứt mối quan hệ tréo ngoe.
- Tao với bả chỉ giao thiệp trong công việc. Đừng suy diễn lung tung!
- Dạo này trông chị khác lắm lại thường xuyên không ngủ ở nhà. Trước đây đâu có như vậy.
Hiếu im lặng, nhai bánh mỳ trệu trạo như bò nhơi cỏ, tìm cách lái câu chuyện sang hướng khác:
- Bữa nay có chuyện gì mà xài sang quá vậy?
Huệ nói thẳng ruột ngựa mà không cần giữ ý giữ tứ:
- Chị đừng " quăng cục lơ !" Hai người đã ôm ấp trên giường có đúng không?
Bị đoán trúng tim đen, Hiếu rùng mình nổi ốc ác. Con nhỏ này thiệt quỷ quái! Tại sao nó không bị thụt lưỡi cho mình nhờ? Trong khi Hiếu đang tìm cách đối phó thì Huệ nói tiếp:
- Tối qua em rình thấy hai người dung giăng dung dẽ rất ư là tình tứ.
Hiếu thở phào nhẹ nhõm. Vậy là tụi nó chỉ đoán đại thôi. Tối qua Hiếu ở Trạm y tế chưa hề bước ra ngoài một bước:
- Xạo không có căn! Mấy bữa nay tao thăm nuôi đứa bạn nằm bịnh viện. Thôi, không nói sàm nữa. Ăn đi.
Huệ thúc cùi chỏ vào hông Nhành. Nhành nói:
- Nói thiệt, chuyện gì đã xảy ra với chị tụi tui biết hết trọi rồi. Làm sao thì làm đừng để tùm lum tà la ra không dọn nổi đâu. Lúc đó chị

đừng trách là chị em trong nhà sao không nói trước. Lỡ có chuyện gì chị làm sao ăn nói với ông bà già dưới quê!
Hiếu bỏ miếng thịt xuống mâm, đứng dậy te te một nước lên gác.
Trang hết nhìn Nhành rồi nhìn Huệ:
- Chị Hiếu giận rồi. Mình làm như vậy có quá đáng hôn?
Nhành thở dài:
- Cái nhà này loạn tới nơi rồi! Toàn là một lũ người chẳng ra người, ma chẳng ra ma! Chị Hiếu, tao với con Trang coi như vứt đi rồi. Còn hai đứa tụi bây - Nhành đưa mắt nhìn Ngân và Huệ:- Cứ lừ đừ như ông từ vào đền!
Còn vài miếng thịt, vài mẫu bánh mỳ nhưng chẳng ai màng tới.
Trang gom hết thịt vô chén, lấy cái dĩa nhỏ đậy lại. Mấy mẫu bánh mỳ định vứt đi thì Huệ ngăn lại:
- Đừng vụt! Để tối tao ăn. Nghèo mà xài sang như đĩ!
Nhành từ nhà bếp bước lên, lấy tay ấn đầu Huệ xuống:
- Con này vừa lẻo lự, vừa trây trúa! Vậy mà không hiểu sao Hoạt lại yêu mày?
- So ra em vẫn còn hơn chị đó nhe. Dù sao em cũng có người để ôm ấp đỡ buồn. Còn chị thì vẫn biên chế trong binh chủng " phòng không".
- Tại tao không thèm thôi. Bữa nào, tao sẽ dẫn về một chàng đẹp trai cỡ diễn viên điện ảnh Lê Minh bên Hồng Công cho tụi bây lé mắt chơi!
Huệ cười ré lên:
- Chị mà với được tới đó thì mấy mụ xấu xí, thô tục cỡ như vợ Hai cạo heo cũng lấy được thái tử bên nước Anh! Miệng nói cho cố xác mà đêm thì nằm chèo queo!
Đang buồn bực vì chuyện chiếc Wave Tàu lại bị Huệ nói xóc hông khiến Nhành nỗi quạo. Cô hét một tiếng lớn thiếu điều muốn sập nhà. Biết thân Huệ vội lủi nhanh xuống bếp.
Nằm trên gác vào lúc nóng nực chẳng khác nào bị tra tấn. Mới có mấy phút mà mồ hôi vã ra như tắm, lưng ngứa ngáy vì bị sảy cắn, tuy nhiên Hiếu không dám xuống bên dưới vì sợ bị hành hạ cái lỗ tai, sợ phải đối diện với những cái nhìn như bóc truồng thân thể.
Sáng nay Hiếu đưa bà Trần về nhà. Bà Trần hãy còn xanh xao. Bác

sĩ dặn mỗi ngày phải đến trạm y tế để thay băng và phải hết sức cẩn thận tránh để bị nhiễm trùng. Hiếu trải ga giường, dìu bà Trần nằm nghỉ. Nhìn nhà cửa bê bối, đồ đạc tanh bành té bẹ, áo quần mỗi nơi một chiếc, nền nhà đóng một lớp bụi dày, cả đống chén dĩa chưa rửa vất chỏng chơ trên bếp, Hiếu bèn xoắn tay áo, lao vô thu dọn. Bà Trần bảo phụ nữ sống một mình cũng hóa thành đàn ông! Cơm nấu một bữa có khi ăn cả mấy ngày vẫn chưa hết. Nhiều lúc muốn kiếm người tâm sự mà không có, đành phải thủ thỉ với cái bóng của mình! Rồi bà Trần rên rỉ mấy câu thơ không biết ai sáng tác*:" Ngửa mặt ngóng trăng, trăng ngoảnh mặt/ Dang tay đón gió, gió quay lưng/ Muốn níu chút hương thơm, hương vụt tắt/ Muốn ôm hôn mặt người, người đuổi xua/ Ta chẳng còn gì ngoài ta và chiếc bóng/ Màn đêm thủ thỉ bóng bỏ ta đi!* Bài thơ buồn như tiếng khóc, thậm chí cái bóng cũng bỏ chủ của nó mà ra đi thì thử hỏi trên thế gian này có người nào cô đơn hơn thế nữa. Hiếu cảm động đến rớt nước mắt. Người đàn bà bề ngoài có vẻ lạnh lùng tàn nhẫn ẩn chứa bên trong là sự cô đơn khủng khiếp. Dọn dẹp xong, Hiếu lấy nồi vo gạo nấu cháo. Bà Trần cản lại biểu đừng nấu, bởi vì bà không quen ăn cháo cho dù bệnh nặng đến mấy bà cũng chỉ ăn cơm mà thôi. Hiếu nấu cơm. Khi mở tủ lạnh ra thì thấy chỉ có mấy con mực khô, vài lon bia ướp lạnh, trong đó có một lon đang uống dở ngoài ra chẳng có một thứ gì có thể ăn được, Hiếu nói:

- Bộ chị thường uống bia trừ cơm hả?

Bà Trần gật đầu:

- Ngày nào cũng uống đến khi say nghiêng ngả thì lăn ra ngủ quên luôn cái đói. Sống mà không biết mình đang làm gì? Cho ai? Thì sống bằng như đã chết! Thà rằng chết phứt cho xong!

Hiếu thở dài:

- Sao mà chán đời quá vậy?

- Bởi vì đời chẳng có gì vui, bà Trần đáp.

Hiếu đi chợ. Chừng nửa giờ sau trở về với chiếc giỏ nặng trĩu, thấy bà Trần đã ngủ say, đầu ngoẹo sang một bên trong thật vất vả. Hiếu xuống bếp, nấu nồi canh cá, kho thịt và món lòng xào với cải. Xong xuôi, cô định lay bà Trần dậy để ăn nhưng thấy bà ngủ say quá nên thôi. Thật ra bà Trần chỉ giả bộ ngủ, không bỏ sót bất

kỳ cử động nào của Hiếu, thỉnh thoảng cặp môi tím tái lại nở nụ cười mãn nguyện.
- Dậy đi chị Trần, ăn cơm, uống thuốc rồi ngủ tiếp, Hiếu nói.
Bà Trần uể oải ngồi vô bàn. Tay mặt bị đau không thể cầm đũa được nên Hiếu phải đút từng muỗng. Bà Trần nhìn Hiếu, ánh mắt rưng rưng:
- Ngày nào cũng được Hiếu chăm sóc như vầy có chết tôi cũng không ân hận gì.
Hiếu nhăn nhó :
- Chị đừng nói đến chết có được không. Đang sống sờ sờ mà cứ nói đến chết nghe ghê quá!
Bà Trần van lơn:
- Hiếu đừng bỏ tôi nhá. Tôi van Hiếu!
Hiếu im lặng. Ăn cơm xong, Hiếu lấy thuốc bắt bà Trần uống. Bà Trần nhắc lại đề nghị lúc nãy. Hiếu nhìn cánh tay quấn băng trắng toát của bà Trần trong lòng không yên, nhưng không nói gì. Lát sau Hiếu đòi về vì có nhiều việc phải làm. Bà Trần buồn rượi, quay mặt vô vách, lặng im thin thít. Khi Hiếu bước đi được vài bước thì bà Trần dùng cánh tay còn lại đấm mạnh vào chỗ đau làm máu rỉ ra thấm ướt cả miếng vải băng. Hiếu chạy lại, nói thất thanh:
Trời ơi, sao chị lại làm như vậy?
Bà Trần liên tục đập đầu vô thành giường:
- Em bỏ tôi. Tôi sống để làm gì?
Vất vả lắm, Hiếu mới ngăn được bà ta:
- Em chỉ về tắm rửa, thay quần áo rồi lại đến. Chị đừng hành hạ mình như vậy.
Gương mặt bà Trần bừng sáng, cầm tay Hiếu bóp mạnh:
- Em hứa đấy nhá!
Hiếu gật đầu, bước ra ngoài không quên khép cửa lại…

Như Lục Bình Trôi

Chương 53

..Hiếu cảm thấy ngứa ngáy, muốn đi tắm nhưng không dám. Chưa bao giờ Hiếu bị bẽ mặt đến vậy. Chẳng gì thì Hiếu cũng là chị cả trong cái nhà này. Mọi lời nói, cử chỉ của Hiếu đều mang tính mô phạm và tất cả đều nghe theo răm rắp. Vậy mà bây giờ Hiếu phải trốn tránh như chuột chũi đến đỗi không dám nhìn mặt ai. Người lớn làm sai chẳng trách kẻ dưới không phục. Hiếu vừa mắc cỡ vừa cảm thấy bị tổn thương ghê gớm. Ở dưới nhà, mọi người vẫn đang bàn tán sôi nổi. Tiếng của Huệ cứ oang oang như tiếng chuông ngân vang:
- Chỉ trong một thời gian rất ngắn mà trong nhà này đã xảy ra biết bao biến cố. Chị Nhành mở màng đầu tiên bằng nghề nhậu mướn, con Trang đẻ mướn, chị Hiếu lại bị hút vào cái mụ " xăng pha nhớt " – Huệ ngừng nói chép miệng :- Tai họa luôn rình rập trút xuống ngôi nhà này!
Trang nói:
- Chị Ngân coi vậy mà sướng nhứt, được làm công việc mà mình yêu thích thì không có gì hạnh phúc hơn.
Ngân nói:
- Mọi viêc chỉ mới bước đầu thôi, còn nhiều khó khăn lắm, mình chưa dám trông mong điều gì cả.
- Phải tự tin chớ! Trong nhà này rặt một lũ bất tài, vô dụng, tất cả trông cậy vào mỗi mày đó. Mày có nhiệm vụ làm rỡ ràng cho cả cái nhà này! – Nhành ngân nga như hát.
- Em mà là vô dụng sao? – Huệ nói:- Chị nhìn kỹ đi. Rồi em sẽ trở thành ông này, bà nọ cho chị coi.
- Ai thì tao không dám chắc,còn mày,thì tao dám đem đầu tao ra mà cá, những đứa ăn mặn đái khai như mày chỉ giỏi cái miệng chứ chẳng làm nên trò trống gì!
- Thời gian sẽ trả lời, mau thôi mà!

Nhành xua tay ra hiệu chấm dứt câu chuyện tào lao. Đứng dậy, hất hàm về phía Huệ:
- Mày có theo tao lấy xe hôn? Sẵn tiện ghé bãi đất trống cạnh trường học tập chạy luôn, có xe mà không biết chạy tức còn hơn bị bò đá!
- Ủa, sao chị nói em là đứa vô tích sự? – Huệ cười cười, đứng dậy theo Nhành đi ra cửa và ra điều kiện:
- Bữa nào chị phải cho em mượn xe một buổi để giựt le với đời.
Còn lại Ngân và Trang ngồi đối diện với nhau. Ngân hỏi:
- Trang có gặp Thật hôn?
Trang trả lời bằng giọng trầm buồn:
- Gặp nhau chỉ thêm đau lòng thì gặp làm gì, hả chị? Em chỉ cầu mong, ảnh gặp được người đàn bà khác hết lòng yêu thương ảnh là em vui rồi.
- Ông Khả là người như thế nào?
- Tốt! – Trang đáp gọn lỏn.
Ngân nghĩ thầm, Trang thật tốt bụng và bao dung biết bao. Người ta biến cô thành một món hàng hóa, một con cừu Dolly không hơn, không kém, vậy mà Trang nói tốt cho kẻ ấy.
- Có bầu, sinh con Trang sẽ làm gì?
- Em sẽ vìa quê, mặc dù không biết vìa dưới sẽ làm cái chi để mà sống.
Ngân nói lớn giọng bị méo đi:
- Thì cứ ở lại thành phố có sao đâu. Bộ người ta cấm cản hả?
Trang thở dài:
- Không ai ngăn cấm tui hết. Vìa quê là cách tốt nhứt vẹn cả đôi đường. Sống gần con thế nào cũng có lắm chuyện trúc trắc, lôi thôi.
Ngân thở ra rồi im lặng. Trang nằm xuống chiếu, mắt nhìn lên khe hở sàn gác. Ngân đi rửa mặt. Vừa lúc Hiếu từ trên gác, ôm mớ quần áo đi xuống. Bắt gặp ánh mắt của Ngân, Hiếu vội lẩn tránh.
- Cái đầu mấy ngày không gội ngứa quá trời! – Hiếu nói cho có chuyện.
- Chai dầu gội của em còn một ít, chị cứ lấy mà xài.
- Thôi, tao không quen dùng loại đó. Tóc chưa kịp khô gào đã đầy

đầu!
Hiếu vô nhà tắm, khép cửa lại. Ngân định lên gác, nhưng cảm thấy không yên bèn đưa tay gõ nhẹ lên cánh cửa:
- Chị Hiếu ơi, chuyện mấy người đồn đãi là thiệt hả chị?
- Sao cứ láp dáp hoài vậy ? – Hiếu xẵng giọng:- Tao nói trặc họng mà vẫn chưa chịu tin à? – Đoạn Hiếu hạ giọng nói nhỏ:- Tụi nó nói tầm bậy đó!
Ngân lại hỏi:
- Chị nói thiệt chớ? Em cứ lo lo.
Hiếu im lặng, giội nước ào ào. Ngân trèo lên gác, lục tìm mấy quyển sách tiếng Anh. Mấy cuốn sách, Ngân thường để bên đầu nằm cạnh cái quạt máy, vậy mà bây giờ chẳng tìm thấy đâu.
- Trang có thấy mấy cuốn sách của tui không?
Từ dưới đất, Trang nói vọng lên:
- Có phải mấy cuốn tiếng Anh hôn?
- Ừa!
- Em nhét chúng dưới gậm tủ bên cạnh mấy thứ linh tinh của chị Huệ đó. Có dòm thấy chưa?
Ngân kiếm lần quần một lúc thì thấy chúng nằm tuốt trong góc kẹt, bên dưới tủ treo quần áo. Khi Ngân cúi người, lôi ra thì thấy một cuốn tập học trò màu xanh nằm cạnh đó, bèn lật lật vài trang coi thử. Thoạt nhìn qua cô cũng dễ dàng nhận ra nét chữ của Huệ. Trang đầu tiên đập vào mắt là mấy dòng chữ " Nghệ thuật khóc trước công chúng ", Ngân giựt mình lật tiếp, nào là " khái quát về mười hai kiểu khóc" , " kiểu khóc của người Nam Bộ " , " kiểu khóc trong một đám tang người Hoa", " khóc theo kiểu Miền Bắc " rồi đứng sững như trời trồng. Trời đất! Rõ ràng Huệ đang theo học lớp khóc mướn cho đám ma! Ngân thốt lên kinh ngạc. Vậy mà nhỏ Huệ luôn miệng lớn tiếng rằng đang theo học lớp trang điểm! Trang điểm gì toàn là khóc với khóc? Đủ các kiểu khóc. Trong khi Ngân còn đang nghĩ ngợi lung tung thì bên dưới, tiếng Trang vang lên:
- Có chưa chị Ngân?
Ngân lật đật cất quyển vở vô chỗ cũ, cố giữ giọng bình tĩnh, đáp:
- Có rồi!

Ngân ngồi xuống thở hào hển, những sợi tóc bên thái dương dường như dựng đứng cả lên. Trong nhà tắm tiếng giội nước ào ào, tiếng bàn chải chà lên sàn nhà tắm. Chị Hiếu ít khi quét nhà, nhưng lại siêng năng chà nhà tắm. Lần nào tắm, Hiếu cũng lấy bàn chải xát xà bông chà khắp lượt đến khi sạch bóng không còn chút bợn mới thôi. Trang bước lại cầu thang, nói lớn lên:
- Chị Ngân thảy cho em cái gối!
Ngân không nghe thấy. Đến khi Trang nhắc lại lần nữa cô mới giựt mình bừng tỉnh:
- Này chụp lấy!
Huệ là người hay cười hay nói, hãn hữu lắm mới thấy Huệ khóc. Đến nỗi, chị Hiếu cứ chì chiết:
- Nhà này chỉ có con Huệ là vô tư nhứt vì suốt ngày cứ cười toe toét! Đàn bà, con gái hễ mở miệng ra là cười thì đúng là đồ vô duyên!
Bây giờ Ngân mới nhớ lại, vài lần bắt gặp Huệ mang đôi mắt sưng húp. Hỏi, thì Huệ chối leo lẻo, đâu mà! Tại buồn ngủ nên mới vậy. Dựa theo ngày ghi trong tập, thì Huệ đã bắt đầu theo lớp học khóc chỉ sau hôm bị cho thôi việc ở xí nghiệp vài ngày. Ngân trèo xuống cầu thang, nằm xuống bên cạnh Trang, nói bâng quơ:
- Nhỏ Huệ học lớp gì vậy, ha?
- Trang điểm cô dâu. – Trang trả lời bằng giọng nửa mơ, nửa tỉnh.
Ngân ngồi thừ một lúc, nằm xuống bên cạnh. Chợt nhớ chuyện thơ từ, lập tức ngồi dậy, lấy viết ra viết mấy trang liền. Trước tiên, Ngân hỏi thăm tin tức mọi người trong nhà, bà con chòm xóm rồi mới kể về mình. Cô hân hoan báo tin mình đã xin được vào làm ở công ty nước ngoài. Đây là cơ hội tốt cho cô thử thách, thăng tiến. Cuối thơ, Ngân cầu chúc sức khỏe tất cả, mong muốn mọi sự bình an, may mắn đến với mọi người. Ký tên. Sau đó, Ngân đọc qua một lượt, rồi bỏ vô bao thơ.
Xong xuôi, Ngân lấy xe đạp dắt ra khỏi hẻm. Đi chừng vài chục mét, bất ngờ một gã say rượu đâm sầm vào xe cô khiến cô lảo đảo suýt chúi nhủi. Thay gì xin lỗi thì gã lại lè nhè văng tục:
- Này con nhỏ kia, mắt mũi để đâu mà đụng vô tao vậy hả?
Muốn được yên thân Ngân đành xin lỗi, nhưng gã không chịu mà

nhìn thẳng vào ngực cô:
- Muốn tao tha thì cho hôn một cái!
Mặt Ngân đỏ bừng vì ngượng và bị xúc phạm. Tên say rượu từ từ bước tới. Đợi cho gã đến thật gần, cô co chưn đạp vào bụng một cái thiệt mạnh rồi cắm đầu đạp miết. Gã lồm cồm ngồi dậy chửi bới tục tĩu :
- Con đĩ! Mày nhớ nhá. Lát nữa trở về thì biết tay ông!
Nhưng gã chưa kịp cho Ngân biết tay thì bỗng lăn quay ra ngáy như sấm. Bà vợ đang bán chuối nướng gần đó, áo quần xốc xếch, ngực nẩy như hai trái banh vội chạy đến hô hào mấy đứa con mũi xanh thò lò đang chơi bài cạnh đấy khiêng vô nhà.

Chương 54

- Trang ơi!
Trang nghe mơ màng không rõ. Đến khi tiếng kêu cửa phát ra thêm mấy lần nữa cô mới bừng tỉnh. Người áp mặt sát vào cửa kiếng chính là ông Khả!
Trang mắc cỡ trong bộ dạng khó coi nên thay gì mở cửa cô lại đi thẳng vô trong rửa mặt, chải đầu. Thấy mặt mình tái quá, cô lấy thỏi son chấm chấm lên má rồi đưa tay xoa đều. Nếu có thời gian cô còn định thay bộ đồ khác vừa ý hơn.
- Xin lỗi vì để ông phải đợi lâu.
Ông Khả ngồi bệch trên nền nhà rất tự nhiên;
- Ngay cả anh mà em còn khách sáo à?
Trang định pha trà nhưng ông khả đã xua tay:
- Làm phiền giờ nghĩ trưa của em, anh thật áy náy!
- Ông chê em, bây giờ tới lượt ông cũng khách khí chẳng kém! Buồn quá chẳng có việc gì làm nên em chỉ biết ngủ thôi. Đàn bà mà có tật ngủ ngày là thứ đàn bà hư, có phải vậy không, ông?
- Ồ không. Phụ nữ đẹp nhất là khi vừa thức dậy. Nếu chẳng có việc gấp thì anh sẽ không làm phiền em vào lúc này.
- Ông nói vậy, em ngại lắm. Ông có thể đến bất kỳ lúc nào.
Ông Khả định lấy thuốc ra hút nhưng sợ khói sẽ làm Trang khó chịu nên thôi
Trang nói:
- Ông cứ tự nhiên như ở nhà đừng ngại ngùng gì cả. Khói thuốc khiến ngôi nhà đỡ trống vắng. Trong nhà toàn là đàn bà con gái nên thỉnh thoảng chị Hiếu đốt thuốc cho ông Địa. Khói bay lòng vòng cho có vẻ hơi hám đàn ông!
Ông Khả bật cười trước câu nói thiệt tình của Trang. Trời nắng, mặt Trang ửng đỏ trông càng duyên dáng, ông Khả nhìn hoài không chán mắt. Trang mắc cỡ, không dám ngẩng mặt lên. Hồi lâu, ông Khả nói:

- Em thay quần áo đi với anh.
Trang lẵng lặng đi lên gác. Chừng năm phút sau cô trở xuống với bộ đồ mới rất vừa vặn làm nổi bật thân hình cân đối. Bất giác ông Khả buột miệng khen:
- Em đẹp lắm!
- Vợ ông khi trẻ chắc đẹp lắm ông nhỉ?
Ông Khả im lặng, cho xe chạy thẳng đến bệnh viện phụ sản thì thấy bà Vân đang ngồi trên băng ghế đợi sẵn với phiếu khám trên tay. Trang gật đầu chào. Bà Vân lập tức đưa Trang vào phòng khám. Ông Khả ngồi đợi bên ngoài. Bác sĩ biểu Trang cởi đồ, khám rất kỷ rồi lắc đầu nói:
- Chưa có gì!
Bà Vân thất vọng ra mặt, nhìn Trang khó chịu. Trang áy náy như người phạm tội. Bác sĩ hỏi kỹ chu kỳ kinh nguyệt của Trang là khi nào. Trang trả lời không được thoải mái cho lắm. Nghe xong, ông bác sĩ vỗ mạnh bàn tay lên bàn:
- Tốt! Hôm nay đúng vào ngày trứng rụng, sinh hoạt tình dục dễ đậu thai!
- Thế à? – Bà Vân nói khấp khởi, gương mặt rạng rỡ hẳn ra. Lật đật đưa Trang ra ngoài. Ông Khả đang dán mắt vô mấy trang phóng sự điều tra liền hạ xuống, hỏi:
- Có gì chưa, em?
- Chưa! – Bà Vân lắc đầu:- Anh đưa cô Trang vô khách sạn đi.
- Lúc này sao?
- Ừ, càng nhanh càng tốt. Bác sĩ nói vào lúc này nhứt định sẽ có bầu. – Bà Vân không kiềm được kích động nên nói hơi lớn tiếng khiến mấy người ngồi gần đó vểnh tai lắng nghe.
Trang đưa mắt nhìn quanh quất, có vẻ ngượng ngùng. Ông Khả nhìn vợ thầm ý trách. Bà Vân nói:
- Nhớ là không được uống rượu đấy! Con mà đần độn thì không xong với em đâu.
Bà Vân đi theo hai người một đoạn rồi mới về nhà. Ông Khả thở hắt một cái, nói làu bàu trong cổ họng:
- Vợ của anh nhiều khi cư xử thiếu tế nhị, em đừng buồn!
- Đâu có. Bà ấy lo lắng như thế cũng đúng thôi. Cả em cũng lo,

không có thai thì lấy đâu ra tiền mà trả cho ông.
Chiếc gắn máy đỗ xịch trước cổng khách sạn. Mỗi lần gặp nhau, ông Khả đều đưa cô đến một nơi mới, Trang không hiểu tại sao. Sau khi làm thủ tục nhận phòng, ông Khả đưa cô lên lầu một. Thật ra chẳng có thủ tục nào cả. Chỉ một cái nháy mắt là anh nhân viên lập tức trao chìa khóa phòng:
- Chúc quý khách có những giờ phút thư giãn thoải mái! Miệng nói mà ánh mắt lóe lên những tia ranh mãnh nhằm vào Trang. Có lẽ họ nghĩ cô là gái làm tiền, một con điếm hạng sang. Trang day mặt nhìn sang nơi khác.
Tay nhân viên lại hỏi:
- Ông có cần bao cao su không?
Ông Khả quắc mắt giận dữ . Khi hai người vừa đặt chưn lên bậc thang đầu tiên thì có một cặp từ trên bước xuống. Cô gái chừng hai mươi tuổi, phấn son lòe loẹt, mái tóc nhuộm vàng óng, dầu thơm sực nức. Cô ta bận chiếc váy cụt ngủn, mỏng dánh. Bên trên chỉ khoác một mảnh vải vắt chéo ngang ngực. Người đàn ông ngoài bốn mươi, ăn mặc mẫu mực ra dáng là một viên chức mẫn cán. Cô gái nói:
- Em cho anh số di động khi nào cần tình thì " hú " một tiếng là em tới liền hà!
Người đàn ông không trả lời mà chỉ cười đáp lại, ánh mắt hướng về phía Trang, nói thì thào vào tai cô gái:
- Em nhìn coi, cô bé rất " nai " !
Cô gái trớt môi cong tớn, nói lớn:
- Loại người này em còn lạ gì nữa, cưa sừng làm nghé đấy! Anh đừng thấy đỏ tưởng chín, ú ớ ăn nhằm " sầu riêng!"
Trang xiểng niểng như bị cái tán nảy lửa, đưa mắt nhìn ông Khả cầu cứu. Gã đàn ông lướt qua người cô sặc mùi rượu, ánh mắt nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống. Cô sợ hãi chạy ngược lên trên như bị ma đuổi. Uất ức khiến nước mắt trào ra.
- Em sợ phải đến những chỗ như thế này quá ông ạ. Họ nhìn em như một con điếm!
Ông Khả mở cửa phòng, Trang lập tức chạy vội vào bên trong, úp mặt vào gối thổn thức. Ông khả đặt bàn tay lên vai cô, mân mê

từng lọn tóc, lấy khăn tay lau nước mắt cho cô:
- Đừng buồn nữa em.
Trang ngửng mặt lên, nói:
- Lần sau, ông đừng đưa em đến những chỗ như thế này nữa. Em sợ lắm.
Ông Khả gật đầu, nói bằng giọng ân hận:
- Lẽ ra anh phải lường trước những chuyện như thế này. Lỗi là do anh. Anh hứa sẽ không để em phải khó xử.
Trang nín khóc, nhìn ông Khả biết ơn. Ông Khả không pha trà như mọi khi mà lấy nước ngọt trong tủ lạnh ra uống. Trang định đi tắm nhưng ông Khả bảo chẳng gấp gì, hãy ngồi nói chuyện một chút. Trang riu ríu làm theo. Không hiểu sao hai người lại ngồi im lặng, mỗi người đeo đuổi theo ý nghĩ riêng tư. Ông Khả vừa hút thuốc vừa nheo mắt nhớ lại… Sau lần, Thật tới biệt thự riêng quậy quọ um sùm, ông đã gặp Trang và nói:
- Chúng ta từng sống như vợ chồng vậy mà anh chưa biết gì về em cả.
- Chuyện của em buồn lắm, ông đừng biết làm gì.
Ông Khả làm thinh một lúc rồi nói:
- Em có người yêu rồi phải không? – Ông Khả nói để mào đầu câu chuyện.
Trang im lặng.
Ông Khả thở dài thườn thượt:
- Tại anh mà em phải chia tay với người mình yêu. Anh thật có lỗi.
- Ông không có lỗi gì trong chuyện này. Ông đâu có ép buộc mà chính em tự nguyện. Nhờ ông mà em mới có tiền trả nợ. Em phải cám ơn ông mới phải.
- Dù sao anh cũng thấy áy náy trong lòng. Em có nghĩ đến chuyện tái hợp nếu như bạn trai của em sẵn sàng chấp nhận?
Trang ngồi thừ người một lúc lâu, đôi mắt nhìn về nơi xa vắng:
- Em không biết nữa. Có lẽ chuyện đã qua rồi thì cứ để cho nó qua luôn. Em không còn xứng đáng đón nhận tình cảm của ảnh. Thậm chí em không nghĩ đến chuyện lấy chồn. Số của em có lẽ phải vô chùa tu mới mong rũ sạch tiền căn nghiệp chướng!
Ông Khả choàng tay qua vai Trang, kéo sát về phía mình, nói bằng

giọng bất nhẫn:
- Tuổi em còn trẻ, tương lai còn dài. Em nên nhìn về phía trước chứ đừng ngoảnh lại phía sau. Một cô gái xinh đẹp, có tấm lòng vị tha, luôn nghĩ vì người khác như em mà không có được hạnh phúc quả là bất công.
Trang nói buồn bã :
- Hạnh phúc là gì hả ông? Em không biết nó đẹp xấu, vuông tròn như thế nào nữa.
Ông Khả ngước mắt trần nhà. Ngọn đèn chùm phả thứ ánh sáng vàng vọt, hắt hiu càng khơi gợi nỗi buồn:
- Em khinh bỉ anh lắm phải không?
- Ông đừng nói vậy. Em lúc nào cũng kính trọng và biết ơn ông, chưa bao giờ em có ý nghĩ coi thường hay khinh bỉ ông, em nói thiệt từ đáy lòng mình.
Ông Khả nhìn xoáy vào gương mặt, đưa tay vuốt lên chiếc mũi thanh tú của cô:
- Em là một cô gái tốt. Trong tâm hồn em không ẩn chứa điều ác. Anh đã từng tiếp xúc với biết bao hạng người. Tốt có. Xấu có. Nhưng cái ác thì vô hạn và cái tốt thì hữu hạn...
Ông Khả không nói tiếp mà nhìn cô trìu mến. Trang bỗng chuyển sang chuyện khác:
- Ông là tiến sĩ, vậy ông học giỏi lắm nhỉ? Chẳng bù cho em, em học dở lắm năm nào cũng đội sổ, đến nỗi má em không dám đi họp phụ huynh.
Ông Khả bật cười trước câu nói của Trang, ai lại phô phang cái xấu của mình bao giờ.
- Cái đẹp tâm hồn còn hơn vạn lần sự thông minh, học cao hiểu rộng. Anh, chẳng qua may mắn được sinh ra trong một gia đình có nền tảng, thật ra cũng chẳng giỏi hơn ai.
- Nền tảng là gì hở ông?
Ông Khả im lặng, tìm cách giảng giải dễ hiểu nhứt:
- Nền tảng hiểu theo nghĩa đen là nền nhà và viên đá tán kê chân cột. Còn nghĩa bóng là phần cốt lõi của một vấn đề. – Thấy Trang có vẻ chưa hiểu, ông Khả nói tiếp:- Ví dụ như trường hợp của anh. Anh có được một nền tảng vững chắc là gì gia đình anh là gia đình

trí thức và giàu có, anh được hưởng thụ tất cả những thứ đó mà thành đạt, em đã hiểu chưa?
Trang " à " lên một tiếng, và gật đầu:
- Em hiểu rồi, nói chuyện với ông thật là thú vị. Nhiều khi em gặp những vấn đề hóc búa mà không biết hỏi ai.
Ông Khả có vẻ vui, ánh mắt bừng sáng sau lớp kính cận. Trang lại hỏi:
- Người có học, cách sống và xử sự khắc hẳn với người không có học, vậy khi yêu người ta có khác không ông?
Ông Khả bật cười sang sảng, nheo mắt nhìn Trang:
- Tại sao em hỏi như vậy?
Trang nói:
- Bởi vì em đã bao nhiêu lần chứng kiến, người không có học kêu nhau bằng mày tao, chửi lộn, đánh lộn như cơm bữa , vậy mà họ chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện ly dị thậm chí còn sanh con đàn, cháu đống. Còn người có học, họ đối xử với nhau rất lịch thiệp, nói với nhau bằng những lời nhẹ nhàng như rót mật vô lỗ tai. Bỗng đùng một cái họ lại lôi nhau ra tòa chỉ vì những chuyện lặt vặt! Kỳ quá hả ông?
Hai người ngồi nói chuyện cả tiếng đồng hồ không chán. Ông Khả thú thật lòng mình:
- Trò chuyện với em, anh quên đi bao buồn bực. Em hồn nhiên như một chú chim non, tiếng kêu thánh thót xua tan những đám mây u ám trên bầu trời.
- Ông nói văn hoa quá em không hiểu gì cả. Nhưng ông đừng khen em nhiều vậy, em mắc cỡ lắm.
Trang lại nói:
- Những người nghèo như em ăn đơn giản, mặc đơn giản, sống đơn giản, và yêu đơn giản thậm chí khi chết cũng đơn giản, ông à.
..Ông Khả im lặng tiếp tục thả hồn về miền ký ức buồn rầu. Vì một đứa con nối dõi tông đường mà ông đã khổ sở gạt hình bóng người vợ thân yêu ra khỏi ý nghĩ đã ăn sâu vào tiềm thức, người đàn bà mà khi trao nhẫn cưới ông đã từng thề nguyền sẽ yêu thương, bảo bọc đến trọn đời. Chưa bao giờ ông có ý nghĩ về một

người đàn bà khác ngoài Vân. Vân mãi mãi là thần tượng ngự trị trái tim ông. Khi Vân khóc lóc van xin ông hãy cố yêu Trang, ông đã day mặt sang nơi khác để khỏi bật lên tiếng nấc. Trò đời trớ trêu, cay nghiệt. Một người đàn bà yêu chồng hơn tất cả những người đàn bà trên thế gian này lại cầu khẩn chồng hãy yêu người khác! Có bi kịch nào khủng khiếp hơn thế nữa. Những lời van xin thấm đẫm nước mắt của Vân còn mồn một bên tai:- Em van anh hãy yêu cô gái ấy như đã yêu em. Con của chúng ta phải là đứa trẻ dễ thương, sáng dạ! Anh phải làm cho Trang được vui, phải tạo cho cô ấy có cảm giác được yêu. Ông ôm chầm lấy người vợ đang cựa mình trong xiềng xích lưu đày:- Em phải hiểu cho anh, anh không thể!. Vân đưa tay vuốt tóc ông:- Nếu thật sự yêu em, anh phải cố. Chẳng lẽ anh muốn cả anh và em phải chết già trong cô đơn hiu quạnh?. Và ông đã cố " yêu " Trang theo ước muốn thiết tha cháy bỏng của vợ. Nhưng mọi chuyện đối với ông sao mà khó quá, hình ảnh người vợ tội nghiệp cứ ám ảnh mãi trong tâm trí không sao thoát ra được. Vân tỏ vẻ sốt ruột:- Anh cứ như vầy hoài biết chừng nào em mới có con để bồng bế. Nếu sự có mặt của em là một trở ngại, em sẽ đi du lịch ra nước ngoài một chuyến. Ông nói:- Thôi em ạ, anh sẽ cố lần nữa, xem sao. Từ hôm đó, ông quyết tâm đóng cho thật đạt vai người chồng bất đắc dĩ , ông đưa Trang đi chơi khắp nơi cốt để cô vui. Lần đầu tiên bước vô công viên văn hóa Đầm Sen, gương mặt cô bừng sáng niềm vui rất trẻ thơ:- Đẹp quá chừng! Giống hệt như cảnh tiên trong bộ phim Tây Du Ký! Ồ, lại có khủng long biết cử động nữa kia! Mình lại đẳng coi đi ông. Ông nhìn cô ngạc nhiên:- Em ở thành phố được bao lâu rồi? Trang cười lỏn lẻn:- Dạ, gần năm năm. Ông giựt mình:- Gần năm năm mà chưa đặt chưn tới đây sao? Trang lại cười:- Thiệt ra em cũng đã từng nhưng chỉ dám đứng bên ngoài dòm vô thôi. Tiền vé mắc quá hà! Đi vòng vo một hồi cả hai đều mỏi chưn và khát, ông đưa cô ngồi nghỉ trên bãi cỏ rồi chạy đi mua vài hộp sữa. Trang xua tay nhăn mặt:- Em đâu phải là em bé mà ông cho uống sữa. Ông phải giải thích hồi lâu, sữa không chỉ dành riêng con nít mà cho tất cả mọi người. Sữa bổ sung năng lượng cơ thể và tăng cường canxi. Trang vẫn chưa hết ngơ ngác:- Vậy sao? Ở dưới quê chỉ có con nít

và người bịnh mới được xài thứ này. Kỳ quá ha, ông. Trang uống từng ngụm nhỏ, mắt lim dim rồi bỗng cười ré lên. Ông hỏi Trang có bao giờ đi coi ca nhạc, biểu diễn xiếc không. Trang lắc đầu:- Em chỉ thích coi cải lương thôi. Ông có coi cải lương bao giờ chưa? Chưa hả? Vậy thì uổng quá, Trang chép miệng tỏ vẻ tiếc:- Em khoái coi tuồng " đời cô Lựu " , coi cả chục lần mà vẫn thấy khoái. Lần nào cũng khóc sưng con mắt. Mấy chị trong nhà kêu em là mít ướt! Tánh em nhõng nhẽo lắm ai mà rước vô coi như người đó số xui tận mạng! Lần đầu tiên trong đời, ông dắt cô vô rạp Hưng Đạo coi tuồng " Tô Ánh Nguyệt " , ông không thích cải lương và cho đó chỉ là trò đồng bóng rẻ tiền, nếu không vì cô thì có lẽ suốt đời ông cũng không đặt chưn đến những chỗ như vầy. Coi tới đoạn Tô Ánh Nguyệt đẻ con vì nghịch cảnh phải đưa cho người yêu nuôi nấng để về quê với cha, Trang đã khóc ngất lên:- Tội nghiệp cổ quá ha ông? Trang hỉ mũi rột rột vô khăn mùi soa:- Sao đứa con ở ác quá nỡ đuổi xua người đã sanh ra mình!. Ông thở dài, tự nhiên thấy cay cay nơi sống mũi. Trang thương xót cho thân phận đàn bà trên sân khấu. Nhưng với bi kịch của chính mình thì dửng dưng. Tô Ánh Nguyệt dù sao cũng còn may mắn là có một đứa con với người mình thương yêu nhứt, còn có cơ hội sống gần con, được nhìn thấy mặt con. Còn Trang lại phải có thai với người mà cô chưa từng yêu mến, cô bị tước đoạt đi cái quyền yêu, quyền làm mẹ và vĩnh viễn không bao giờ nhìn thấy núm ruột của mình. Bất giác ông thấy nhói ngay tim. Nhìn ông xúc động, Trang nói như reo:- Em biết ngay mà cảm động như vầy thế nào ông cũng khóc cho mà coi! Đoạn cô nhoẻn miệng cười khoái chí như đứa con nít vừa thắng cuộc trò chơi. Ông đưa cô vô nhà hàng thưởng thức món bò bít tết, cô cứ loay hoay với con dao, cái nĩa hệt như đứa trẻ lần đầu cầm viết. Ông hỏi cô có ngon không, cô nói ngon nhưng mắc quá! Và đề nghị ông lần sau đừng đưa cô tới những chỗ như vầy nữa. Đột nhiên, Trang buột miệng hỏi:- Ông có bao giờ ăn ốc ngựa? Ốc ngựa thì có gì mà ăn. Lạt nhách! Ông Khả nghĩ thầm. Trang tiếp tục huyên thuyên những món " đặc sản " quê mình :- Đó là thứ ốc có vỏ tròn có sọc cứng chạy song song từ lưng ra miệng giống ngựa rằn, thường đeo bám trên các cây vẹt, mắm và

bần khi nước lớn, thịt ăn cũng tàm tạm. Tới mùa ốc ngựa nhiều lắm tha hồ mà bắt, sau đó đem vìa luộc với lá sả, đợi vừa sôi là nhắc xuống liền, để lâu dai ăn không ngon, nước mắm phải chua chua, ngọt ngọt và thiệt cay ăn mới đã! Nhưng nhon nhứt vẫn là ốc len, ốc len bự bằng ngón tay cái, vỏ dài và thon nhọn, ruột xanh, đen hơi vàng, luộc ăn cũng ngon nhưng ngon nhứt là đem xào dừa. Trước khi xào phải rửa thiệt sạch rồi lấy dao chặt bớt phần đuôi. Dừa khô vắt lấy nước cốt. Nhớ phải cho một ít rau răm xắt nhuyễn kèm thêm vài lát ớt. Xong xuôi chỉ việc múc ra dĩa, người ăn chỉ cần kề miệng ốc mà mút là thịt ốc chun tọt vô miệng, đã lắm! – Rồi Trang hỏi ông có từng thử món cá kèo chưa, ông lắc đầu. Cô tròn xoe mắt ngạc nhiên:- Cá kèo ngon vậy mà ông chưa nếm thử sao? Chèn ơi, quê em tới mùa cá kèo nhiều vô số kể. Cá kèo tươi đem vìa chỉ việc làm sạch nhớt bằng muối rồi đem kho với nước dừa chấm với rau sống thì tuyệt cú mèo! Anh Hai Tràm của em chỉ thích nấu canh chua lá dang với cá kèo. Lá dang xắt nhuyễn, nêm nếm cho vừa khẩu vị rồi bắt từng con cá kèo sống cho vô nồi. Em thèm thiệt nhưng thấy ác quá nên không dám ăn. Cá kèo ăn không hết thì đem phơi khô để ăn dần hoặc đen bán. Mà ông có biết cá kèo ngon nhứt ở chỗ nào hôn? Ông lắc đầu. Trang cười cười :- Là ở cái bụng, bởi vì bụng có nhiều mở. Béo nhưng hơi đăng đắng. Bữa nào ông biểu vợ kho thử một nồi . Khi ông nói chuyện này với Vân, Vân trừng mắt nhìn ông như người xa lạ:- Cá kèo thì có gì mà ăn. Ruột chứa toàn phân vậy mà cứ khen ngon! Đúng là khẩu vị của bọn hạ tiện! Anh bị nhiễm cô bé ấy rồi! Càng gần gũi với Trang, ông càng nhận ra cô quá đỗi hồn nhiên, quá đỗi dễ thương, dễ gần. Trang có thể cười, có thể khóc vì những điều vụn vặt, tâm hồn cô luôn hướng về cái thiện, cùng đồng cảm sẻ chia với những người cùng cảnh ngộ. Một lần hai người ngồi uống nước trong công viên thì có một người ăn mày với thân thể tật nguyền sán tới xin tiền. Nhìn sơ qua bộ dạng biết là giả dạng, ông bực mình đuổi đi. Người ăn xin đi rồi, cô mới nhìn ông bằng ánh mắt thất vọng lẫn ngạc nhiên:- Sao ông nỡ đuổi. Ông cười cười giải thích, cô đã bị đánh lừa bởi những vết thương ngụy tạo. Trang suy nghĩ một lúc rồi nói:- Ăn xin giả nhưng cũng là ăn xin chớ,

ông! Em có cái tật hay thương người, mỗi lần dòm thấy ăn xin là cho tiền – Đoạn Trang cười nhỏ:- Em chỉ cho đúng năm trăm. Bây nhiêu thì hơi ít nhưng có thể mua được một ổ bánh mỳ. Ông bừng tỉnh, " ăn xin giả cũng là ăn xin " điều đơn giản như thế mà ông không hiểu ra. Bởi vì thế giới mà ông đã và đang tồn tại là thế giới của từng lớp thượng lưu của những kẻ ăn trên ngồi trốc, chữ nghĩa chất đầy đầu, tiền bạc ắp lẫm trong két sắt. Ông đã sống trọn vẹn bốn mươi năm, mỗi năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, mỗi ngày hai mươi bốn giờ, mỗi giờ có sáu mươi phút, mỗi phút có sáu mươi giây trong giàu sang nhung lụa, trong đùm bọc chở che của cha của mẹ, của thân quyến họ hàng. Ông chưa một lần phải nếm trải mùi trần ai, khổ hạnh. Khái niệm về nỗi đau, về sự thất bại hoàn toàn xa lạ với ông. Cuộc đời ông đã được định sẵn trên đường ray cao tốc cùng với giấy thông hành mộc đỏ mộc xanh, con tàu mơ ước của ông chỉ có việc lao vùn vụt về phía trước, những sân ga hoành tráng, lộng lẫy đang chờ đón. Trang và bao người khốn khổ khác phải chun vào đời bằng cái lỗ chó, họ không có nổi một tờ giấy lận lưng, phải xô đẩy, bon chen trên chuyến tàu đời lầm than bằng tấm vé lậu, luôn sống trong tâm trạng phập phồng lo sợ bị tống cổ xuống dọc đường, sợ bị lỡ chuyến và hoàn toàn phó mặc cho con tàu số phận đi đâu về đâu. Chỉ những tâm hồn lạc loài cơ cực cùng cảnh ngộ mới đồng cảm và san sẻ cho nhau. Đối với ông cũng như những người trong giới thượng lưu, họ chỉ là những sinh vật tầm thường, dị dạng bất đắc dĩ phải cõng nặng trên lưng hai tiếng " Con Người ". Tạo hóa có công tạo dựng nên Con Người để chinh phục vạn vật và cũng là kẻ tội đồ tạo ra đẳng cấp sang hèn.
Đích thân Vân đã làm đơn gởi lên Viện trưởng xin cho ông được nghỉ mười ngày không lương với lý do mà cho dù người khó tánh nhứt cũng phải gật đầu đồng ý:- Em kỳ hạn cho anh nội trong mười ngày phải " yêu " cô bé ấy!. Những ngày đầu ông đã khổ sở như thế nào để có thể làm vui lòng Trang. Trang không chịu tới những chỗ sang trọng, những món ăn ngon mắc tiền và cũng từ chối những quà tặng đáng giá, cô thích rúc vô những chỗ bình dân xập xệ, nơi có những đứa trẻ cởi trần ở dơ như mọi, những gã đàn ông với cặp mắt láo liên sẵn sàng ra tay khi có dịp. Cô còn đề nghị ông

nên ăn bận bình dân và bớt luôn cách nói năng lịch sự kiểu cách…
- Em với ông đi ăn bún riêu đi! Em biết một chỗ rẻ lắm có hai ngàn một tô!
Cô dẫn ông vượt qua con hẻm qua sáu lần gấp khúc , hôi hám, ngập nước rồi dừng lại trước gánh bún riêu dơ hầy. Người đàn bà mập ù thoăn thoắt trụn bún, mồ hôi rớt lõm tõm vô nồi nước lèo đang sôi ùng ục. Xung quanh có rất nhiều người rách rưới lang thang đang xì xụp món bún riêu với rượu đế bình dân một ngàn một xị.
- Đây là gánh bún riêu " nhập cư " , - Trang nói:- Bởi vì chỉ có mấy người nhập cư tụi em mới ăn thứ này. Ông đừng sợ, coi vậy chớ họ hiền như cục bột. Em ăn ở đây quen rồi, chỗ khác mắc tiền mà không ngon.
Ông miễn cưỡng ngồi xuống chiếc ghế bé xíu. Thấy cô nhón tay lấy mấy cọng rau muống bào cho vô tô, thêm nửa muỗng cà phê mắm tôm, chút ớt xay trộn đều rồi ăn ngon lành, ông liều mạng lua thử một đũa. Bún chưa trôi xuống cổ họng đã chạy ngược trở ra. Thứ quỷ quái này mà gọi là món ăn sao, ông phát hoảng.
Trang ngó ông lo lắng:
- Ông không quen mấy món này hả? Mà cũng phải thôi..
Trang nói buồn buồn. Ông đành nín thở lua lia lịa. Vừa đặt tô bún riêu xuống, ông thở phào như phạm nhân vừa thi hành xong bản án. Lần đầu tiên trong đời ông nếm thứ hổ lốn khủng khiếp đến thế.
Ăn xong, cô hỏi ông:
- Xong rồi mình đi đâu hả ông?
- Hay là ta đi dạo đi! – Ông Khả đề nghị.
Ông chở cô ra bờ sông hóng gió. Ngồi được một lúc ông móc thuốc ra hút và đưa cho cô mấy thỏi sôcôla, Trang lắc đầu, nói:
- Em chỉ thích kẹo bòn bon, loại đó chỉ tốn năm trăm mà ngậm cả ngày không hết. Mấy đứa cháu của em mê lắm. Lần nào vìa quê em cũng mua một bịch cho chúng nó mừng.
Từ " vìa " thốt ra ngọt như mật rót vô lỗ tai càng nghe càng thấy khoái. Ông Khả tranh thủ bắt chuyện:
- Sắp tới mùa mưa mùa trồng lúa, nông dân lại một phen vất vả

đây.
Trang dòm ra con sông cạn kiệt rồi ngửa mặt nhìn trời, nói như than:
- Năm nay nắng hung quá! Nước sông bị nhiễm mặn, mùa màng thế nào cũng thất bát cho coi! Nghề mần ruộng cực khổ trăm bề không sợ chỉ sợ ông Trời làm mình làm mẩy.
- Mùa mưa em thường làm công việc gì?
- Làm lúa mướn. Có khi em theo anh Hai Tràm chèo ghe đi bắt ba khía. Ba khía thường rộ vào dịp tháng mười, chúng bò dọc theo hai bên bãi sình, trèo lên trên cây đước... Nói là đi bắt chớ thiệt ra là đi " thu hoạch" bởi vì chúng nhiều vô số kể, bắt không kịp. Thường thì người ta ưa những con ba khía vừa vừa nhưng bụng đầy trứng. Người bắt phải đeo găng tay để khỏi bị kẹp. Ba khía bắt về đem về rửa sạch rồi bỏ vô khạp ướp muối hột là có cái ăn. Dầu vậy cũng không phải dễ, bỏ muối hơi ít thì ba khía bị hư, bỏ nhiều thì ba khía bị rụng càng, thịt bị đen, không ngon. Theo kinh nghiệm dân gian cứ bỏ vô hột cơm nguội mà không chìm là vừa. Trời lạnh mà ăn cơm với ba khía thì ngon không chỗ chê. Một con ba khía, em ăn hết ba chén cơm!
Nhắc tới quê là Trang cứ líu lo không biết mệt:
- Quê em có nhiều cá lắm, toàn là cá nước ngọt. – Đoạn cô ngửng mặt lên dòm ông Khả:- Ông có biết có nước ngọt có mấy loại hôn?.
Ông Khả lắc đầu bù trớt. Trang tròn mắt ngạc nhiên rồi giảng giải như cô giáo đang bài cho cậu học trò chậm hiểu:
- Có hai loại cá: cá trắng và cá đen. Quê em toàn là cá đen như lóc, rô, trê, sặc..Thường thì sau tết là mọi người nô nức rủ nhau đi tát đìa. Cá nhiều quá ăn không hết, phải phơi khô, làm mắm hoặc rộng trong ghe rồi chở lên vựa cá bán kiến tiền. Làm mắm dễ lắm chỉ việc xẻ thịt, ướp muối sau đó cho vô khạp, đợi tới ngày thì tẩm thính là xong. Dễ ợt hà! Quê của chị Hiếu mới có giống cá trắng. Mọi năm cứ vào khoảng tháng mười một là cá linh từ biển Hồ bên Campuchia tràn vìa qua ngả Đồng Tháp, Tiền Giang..cá nhiều nên dễ bắt lắm, chỉ cần lấy chiếc mùng cũ với mấy thanh tre nẹp làm vó. Chừng vài phút kéo cần vó lên là bắt không kịp. Cá linh sau

khi làm sạch vảy, đem kho với tương hột ăn kèm với rau sống đã luôn! Ăn không hết thì làm mắm, mắm cá linh giặm thêm tỏi ớt, bỏ thêm chút đường bột ngọt, kèm với dưa chuột nhưng phải là cơm nguội thì mới đúng cách. Nước mắm cá linh cũng ngon lắm, ông có nếm thử chưa?.
Sau đó ông đưa cô vô khách sạn. Cô không khóc, không buồn. Mắt nhắm chặt mà môi hé lên như cười. Ông Khả lấy làm lạ là cô thay đổi lẹ như vậy.
Trang nói:
- Bà Vân, vợ ông biểu em phải vui, thiệt vui thì mới sanh con khỏe mạnh, sáng láng, không có người mẹ nào muốn có đứa con xấu xí, tối dạ phải không, ông. – Sợ ông không tin, cô nói tiếp:- Em bỏ nỗi buồn vô bao và cột lại rồi. Chừng nào giao con xong, em mở nó ra buồn luôn thể.
Vân ơi là Vân! – Ông gào lên trong ý nghĩ. Tự nhiên ông cảm thấy thương Trang quá! Tình thương bản năng lấn át cả lý trí. Ông cúi xuống hôn cô. Lần đầu cô xây mặt sang một bên, nụ hôn trợt xuống cổ. Nhưng sau đó cô bình thản đón nhận…
Ông về lúc gần nửa đêm. Vân đón ông ngay lối ra vô:
- Có được không anh?
Ông Khả im lặng, gật đầu rồi bước vô nhà vệ sinh. Bà Vân nói với theo, giọng
tràn trề niềm vui:
- Phải vậy chớ! Em đã nói cô bé đó rất dễ xiêu lòng mà!
Ông Khả đóng cửa buồng tắm. Bà Vân liền vớ chiếc áo của chồng treo trên mắc ngắm nghía một lúc rồi đưa lên mũi hửi hửi mấy cái. Mấy sợi tóc dài và mùi đàn bà lạ như sợi dây thòng lọng từ từ thít chặt cổ làm nghẹt thở. Bà sẽ chết nếu ông Khả không từ trong bước ra. Vẻ mặt đau khổ vụt biến đi thay vào đó là gương mặt hài.
Vợ ông không giấu sự ngạc nhiên và khổ tâm khi thấy chồng gần như thay đổi từng ngày. Từ y phục cho đến cách nói năng. Trong những câu chuyện phiếm chồng bà thường hay nhắc đến người nghèo bằng sự thông cảm và thương xót. Trước đây hễ mở miệng ra là ông nói đến những dự án xa xôi đáng giá hàng trăm tỉ, về những vị giám đốc nhà máy này, công ty nọ, về vị chủ tịch ngân

hàng, về những ngôi biệt thự khang trang..
Hơn một tháng cùng Trang rong ruổi, ông đã học rất nhiều, hiểu biết rất nhiều thậm chí còn nhiều hơn cả quãng đời bốn mươi năm tìm kiếm. Những ngôn từ mộc mạc, chân phương còn có ý nghĩ sâu xa hơn gấp vạn lần những bài diễn văn sáo rỗng, những văn bản chất đầy trong ổ cứng vi tính. Vô nghĩa. Vô hồn.
Có lúc ngồi buồn, ông thầm so sánh giữa Trang và Vân. Khoảng cách giữa hai người là trời cao và vực thẳm. Vân xuất thân từ từng lớp quý phái, thông minh có học thức. Từ cách trang điểm, phục sức đến từng lời ăn tiếng nói đều thể hiện phong thái lịch lãm có hiểu biết uyên thâm. Trang xuất thân từ từng lớp bần cùng không có nổi một miếng đất cắm dùi, học hành chẳng ra đâu, rờ đầu gối nói chân thật và chẳng hề biết tý gì phép tắc xã giao. Vân khôn khéo luôn biết tận dụng mọi cơ hội để thu vén cho mình, cho chồng, (cái ghế trưởng phòng của ông cũng có phần tác động của Vân, bởi ba Vân đã từng là cán bộ lãnh đạo thành phố) chưa bao giờ Vân bỏ ra và cho ai thứ gì mà không tính toán thiệt hơn. Sẵn sàng đánh đổi tất cả để đạt được mục đích và bất chấp mọi thủ đoạn nhiều lúc trở nên lạnh lùng, tàn nhẫn. Tình yêu của Vân đối với ông là sự chiếm hữu toàn phần, cô ấy muốn trói buộc ông vào sợi dây cương trách nhiệm, thứ hạnh phúc áp đặt…Trang sẵn lòng bố thí người ăn mày giả những đồng tiền nhàu nhò thấm đẫm mồ hôi, cô sống cam chịu, không hề biết oán giận ngay cả những người đã làm khổ mình. Cô hy sinh tất cả , kể cả hạnh phúc bản thân vì người khác. Tâm hồn cô trong sáng không hề gợn những toan tính hơn thua, những rắp tâm mờ ám. Cái ác không có chốn dung thân trong tâm tưởng.
Tiên trách kỷ hậu trách nhân, ông nào có hơn gì mà trách cứ vợ mình. Ông đã và đang là con người như vậy.
Vân luôn bị giày vò giữa niềm vui và đau khổ. Nỗi ám ảnh khủng khiếp khiến Vân bị chứng mất ngủ và thường uống rượu trừ cơm. Từ khách sạn trở về, ông thấy vợ đang ngồi say sậc sừ trong phòng ăn, trước mặt là chai XO đã vơi đi phân nửa:
- Đời vui quá! Anh hãy uống với em một ly!
Giận quá ông giằng lấy cái ly:

- Em trở thành kẻ nát rượu từ lúc nào vậy?
Vân cười điên dại, cầm cả chai tu ừng ực. Ông Khả giận dữ ném mạnh cái chai vô vách vỡ vụn rồi hậm hực bỏ ra phòng khách hút thuốc. Khi đã phần nào tỉnh rượu,Vân khóc:
- Hãy tha thứ cho em. Em không thể nào chịu nổi cảnh một ông tiến sĩ mà ngồi lể ốc ngay giữa chợ với đám người hạ tiện. Anh Khả đàng hoàng, chững chạc của em đâu mất rồi?
Ông giận tím người. Thì ra, Vân lúc nào cũng bám sát ông.
Hình bóng của Trang ngày càng xuất hiện nhiều hơn trong tâm trí của ông. Hễ nhắm mắt lại là cô có ngay bên cạnh, thậm chí trong giấc mơ ông cũng gặp lại cô. Ông nhớ như in từng điệu bộ, tướng đi, nụ cười lỏn lẻn, tiếng " vìa " như mật rót vào tai…Khi giựt mình tỉnh giấc thấy Vân đang nằm bên cạnh, ông lặng lẽ thở dài.
Ông không nhớ mình đã ghiền món bún riêu " nhập cư " từ lúc nào. Thứ ốc đắng chấm nước mắm quen rồi lại thấy ngon ngon. Ông cảm thấy tiếc chưa được nếm món ba khía trộn với khế chua, xoài tượng bào nhuyễn giặm thêm ít đường, bột ngọt... Và những bộ com lê, ca vát khiến ông cảm thấy khó chịu khi phải tròng lên mình.
- Nút áo của ông bị tuột rồi, để em đơm lại cho, - Trang nói.
Ông cúi xuống, nhìn thấy chiếc nút chỉ còn bám hờ vô sợi chỉ và thấy mắc cỡ cho sự cẩu thả của mình:
- Thôi, để chốc nữa về nhà chị Lài sẽ khâu lại.
- Em làm được mà. Ông không phải cởi áo ra đâu, cứ ngồi yên đó!
- Trang thắc mắc:- Sao không phải tự tay vợ ông làm, hạnh phúc lớn nhứt của người vợ là được chăm lo cho chồng từng manh quần tấm áo, từng miếng ăn giấc ngủ.
Rồi Trang xỏ chỉ một cách thuần thục. Cô khoe có thể nhắm mắt xỏ kim trăm lần trúng cả trăm:
- Ông mà cục cựa là kim đâm trúng bụng ráng chịu nghen!
Trang bò mẹp người dưới nền nhà, đôi tay múa thoan thoát rồi đưa răng cắn chỉ:
- Xong rồi!
Tự nhiên ông cảm thấy buồn. Những việc nhỏ nhặt như vầy, Vân chẳng bao giờ động tay mà giao cho người ở làm.

- Cổ áo của ông dơ hầy! Trước khi cho vô máy giặt vợ ông không gụt trước à?
Trang càng hiện diện trong ông, khiến ông càng đau đớn. Ông thấy có lỗi với Vân, có lỗi với chính mình. Nhiều lần ông cố gạt hình ảnh của Trang ra khỏi ý nghĩ nhưng chỉ thoáng chốc bóng dáng cô lại ùa về mãnh liệt hơn, dữ dội hơn cuốn phăng cả ký ức về người vợ đau khổ. Tâm hồn ông bị đóng đinh trên thập tự giá.
Ông bắt đầu không dám nhìn thẳng vào mắt vợ. Đêm nằm, mỗi người quay mặt về một hướng. Thậm chí những lúc ái ân với Vân ông cũng nghĩ về Trang. Ông đã rất khó khăn và khổ tâm để xua bóng dáng của vợ ra khỏi tiềm thức để " yêu " Trang. Và giờ đây ông càng khổ đau gấp bội khi không thể nào sắp xếp tất cả trở về vị trí ban đầu….
…Sao ông ngồi thừ ra như vậy? Bộ nhớ vợ hả?
Ông Khả bừng tỉnh. Trang từ nhà tắm bước ra, đầu tóc ướt mem. Con hai mắt ướt rượt nhìn ông.
Trang nói:
- Ông cũng sốt ruột hung lắm phải hôn? Đứa con đó mà. Em cũng vậy. Bữa nọ đi chùa, em vái có bầu con trai sẽ cúng ông Địa nải chuối! – Đoạn Trang cười lỏn lẻn:- Kỳ quá hén! Cầu Trời, cầu Phật mà cúng ông Địa.
Cảm giác kỳ lạ trào dâng đến nghẹn thở. Ông nhìn Trang trân trân. Ánh mắt rừng rực như hai ngọn đuốc. Trang co mình lại trước sức nóng dữ dội. Nụ cười vụt tắt. Mấy ngón tay vụng về măn vạt áo.
Ông Khả chầm chậm hướng về phía Trang. Cô khẽ ngửng mặt lên cười sượng. Bất ngờ, ông ôm hôn cô thắm thiết. Trang đón nhận một cách tự nhiên, không chống cự. Ông Khả đã hôn cô cả ngàn lần rồi. Vậy mà suốt mấy năm yêu nhau, Thật chỉ hôn cô có vài lần!
- Em ..em! – Ông Khả nói trong hơi thở gấp gáp.
- Gì hở ông?
- Chẳng lẽ em không có cảm xúc gì sao?
Trang đỏ mặt thú nhận:
- Hơi hơi!
Ông Khả buông cô ra. Trang nói:

- Sao mỗi lần hôn em, ông lại run như vậy?
- Bởi vì anh cũng là một con người chứ không phải là vật vô tri, vô giác!
Trang im re, mắt ngó qua cửa sổ. Ông Khả nói:
- Tại sao em cứ gọi anh bằng ông và xưng em? Nghe kỳ cục!
Trang cười cười:
- Em quen tật rồi ông đừng chấp nhứt làm gì. Dân quê như em nói năng lung tung không có trật tự nào ráo trọi.
Ông Khả lại hôn Trang. Trang nhắm mắt lại, cố nén hơi thở hổn hển. Ông hôn lên trán, mắt, mũi, má, môi, hôn không chừa một chỗ trống trên gương mặt. Sau đó, ông bế cô đặt nhẹ lên giường...Trang nằm yên như khúc gỗ, mắt vẫn nhắm chặt lại. Hơi thở sặc mùi thuốc lá xộc vào mũi, cô có cảm giác hàng triệu triệu tế bào da thịt nở bừng lên . Ông Khả bị cuốn hút trong cơn đam mê thể xác. Trong phút giây không kiềm nén nổi lòng mình, ông thổn thức bên tai cô:
- Anh yêu em!
Trang mở choàng đôi mắt, nhìn ông Khả ngơ ngác như người mộng du, người cô run bắn lên.
- Anh yêu em!
- Em xin ông đừng nói với em những lời này. Tội lỗi lắm!
- Bản chất tình yêu không có tội. Đây là những lời chân thật xuất phát tự đáy lòng, anh yêu em, yêu tha thiết! Trang ơi!
- Đừng ông!
Trang nói hụt hơi, mắt nhắm lại, hai giọt nước lăn tròn xuống gối, cô muốn đẩy ông Khả ra nhưng đành bất lực. Ông Khả ghì chặt người cô, nói bên tai những lời đắm đuối:
- Trang ơi, anh biết rằng em chưa sẵn sàng chấp nhận những điều anh vừa nói nhưng đó là sự thật. Anh yêu em!
Không để ông Khả nói dứt lời, Trang dùng hết sức đẩy ông Khả ra. Nhưng ông Khả đã không cho cô cục cựa...Trang mặc quần áo vô, ngồi thõng chưn xuống đất. Hai người nói chuyện mà mặt xoay về mỗi hướng khác nhau:
- Xin ông đừng tiếp tục thốt ra những lời như vậy. Vợ ông mà nghe được chắc sẽ đau lòng lắm. Bà Vân luôn đặt niềm tin ở ông, cả em

cũng tin. Xin ông đừng làm tan nát hạnh phúc mà bấy lâu hai người đã cất công vun vén, giữ gìn.
Ông Khả đi vòng quanh phòng rồi dừng lại trước cánh cửa sổ, mắt nhìn đăm đăm xuống bên dưới:
- Trước khi thổ lộ lòng mình, anh đã suy nghĩ thật nhiều, thật nhiều. Anh đã tự sỉ vả mình một cách thậm tệ, thậm chí anh còn có ý định không gặp mặt em nữa. Bởi vì mỗi lần nhìn thấy em là trái tim anh lại run lên đau đớn. Anh chỉ mong em hiểu, anh là một con người có bản năng, tình cảm chứ không phải là con vật. Em có biết không? Mỗi lần gặp em trở về, anh lại đau đáu nỗi giày vò ghê gớm, nhất là khi đối diện với ánh mắt của vợ mình. Cô ấy vẫn luôn tin tưởng vào anh bằng niềm tin mãnh liệt. Anh vô cùng đau khổ khi đã phản bội lại lòng tốt, sự hy sinh cao cả của vợ mình. Anh phản bội cô ấy trong tư tưởng, trong mỗi cái nhìn. Khi ôm Vân trong vòng tay, là anh lại nghĩ đến em, mỗi khi nhìn cô ấy, anh lại nhớ đến em! Anh nhớ em quay quắt, nhớ đến phát điên lên...
Trang vẫn chưa hết bàng hoàng. Tâm trí cô bị rối loạn như sa vào đám rừng nguyên sinh chằng chịt không sao tìm được lối thoát. Cô thốt lên mê sảng:
- Ông đừng nói nữa, em van ông!
Nhưng ông Khả không chịu im lặng. Những điều ẩn giấu trong lòng cứ ào ạt tuôn ra như thủy triều cuồn cuộn:
- Trang ơi, anh yêu em! Anh yêu em! Anh yêu em và sẵn sàng hứng chịu mọi sự khinh bỉ của Vân, sự trừng phạt búa rìu dư luận.
Giọng ông Khả vút lên:- Em hãy hiểu cho anh. Anh là một con người! Con người theo nghĩa đúng của nó. Anh van em đừng bắt anh trở thành một con giống vô tri! Yêu em, có nghĩa là anh đã tự chuốc vào người bao nhiêu điều phiền muộn, những nỗi khổ tâm, ân hận giày vò anh đến kiệt sức. Nhưng anh sẽ đau khổ hơn gấp ngàn lần như thế nếu thôi yêu em. Anh đang chơi với lửa, đang đi trên sợi dây tử thần. Quả núi đạo lý, luân thường mỗi lúc càng đè nặng lên tâm hồn lẫn thể xác. Và rất có thể anh sẽ chết dưới sức nặng khủng khiếp đó nhưng không vì thế mà anh không thể không yêu em. Trang ơi, yêu em, anh bất chấp tất cả, điều quan trọng nhứt đối với anh là em có yêu anh không. Hãy trả lời anh. – Giọng

ông Khả mê đắm.
- Không, không bao giờ! Ông đừng nói nữa! Mọi chuyện nên dừng lại tại đây, ông hãy về với vợ của mình.
- Em nói dối! Ánh mắt thiết tha chan chứa đã nói hộ tiếng nói của trái tim, rằng em cũng yêu anh! Tại sao em cứ đày đọa bản thân mình. Em hãy nói yêu anh cũng như anh đã nói yêu em!
Trang không dám nhìn thẳng mà xoay mặt về nơi khác:
- Xin ông đừng làm em phải khó xử, đừng buộc em phải thốt ra những lời em không muốn. – Giọng cô rè đi:- Nếu ông hứa chấm dứt chuyện này, em sẽ coi như chưa từng xảy ra.
Ông Khả bỗng quỳ sụp xuống, hai tay bám lấy chưn cô:
- Trang ơi, hãy chấp nhận tình yêu của anh! Anh không thể sống thiếu em.
Trang ứa nước mắt, bịt chặt hai tai rồi chạy nhanh ra hành lang. Ông Khả không đuổi theo, mà ngả vật xuống chiếc nệm mút, nét mặt lộ vẻ đau khổ.
Lần đầu tiên " đi làm " bằng chính chiếc xe của mình không có hạnh phúc nào bằng. Ngồi chễm chệ trên chiếc yên bọc nệm, nhích nhẹ tay ga, chiếc xe từ từ lăn bánh. Tiếng động cơ êm ru như nhạc du dương bên tai tạo cảm giác sướng lâng lâng như lướt trên mây! Thật tuyệt! Nhành reo lên khe khẽ, mặt hớn hở như vừa trúng số độc đắc. Thì ra tập đi xe là không khó, chỉ cần và thao tác đơn giản là có thể sử dụng dễ dàng. Vậy mà con Huệ cứ làm mình rối lên để rồi gây ra tai nạn. Con quỷ ấy nào có hơn ai cũng bày đặt dạy với bảo! Vừa rồi sau khi thanh toán tiền sửa xe, Nhành nheo mắt nhìn anh thợ lấm lem dầu mỡ, đề nghị anh ta tập cho mình chạy xe kèm theo lời hứa sẽ hậu tạ bằng gói " ba số ". Huệ can:
- Chị để em dạy được rồi, mướn người ta phiền phức!
Nhành nói:
- Thôi để tao yên. Tao không quen mấy ông giám đốc bịnh viện!
Huệ cười ghẹo:
- Chưa chi đã sợ! Đúng là thỏ đế!
Anh thợ máy lấy giẻ chùi tay, nhìn Nhành đầy ngụ ý, cười toe:
- Tưởng gì, chuyện đó thì dễ thôi. Tôi xin tình nguyện hướng dẫn người đẹp miễn phí! Anh thợ chạy trước vài vòng, vừa hướng dẫn

cặn kẽ, khi vô số phải giảm hết tay ga, lúc đầu chạy số một lấy trớn, rồi vô số hai, số ba, cuối cùng là số bốn, nhìn vô đèn báo là biết ngay. Đấy, thấy chưa? Chừng nào gặp đèn đỏ, hay phải dừng lại thì đạp tiếp một cái về số không, bây giờ có rồ hết ga xe vẫn đứng yên. Khi thấy phía trước có chướng ngại vật thì giảm tốc độ, chưn phải rà thắng, chưn trái đạp ngược trở về trả số. Như vầy! Như vầy! Hãy nhớ là đạp thắng thì không được nhích ga dễ gây cháy bố. Hiểu chưa người đẹp?
Nhành gật đầu, rồi hỏi:
- Ủa sao nhỏ em dặn chỉ đi số một thôi?
Anh thợ bật cười :
- Vậy là cổ bị khùng rồi! Đi số một xe cứ gầm lên nhức đầu lắm. Đi số càng lớn, xe chạy càng êm, nhưng phải đủ tốc độ cần thiết.
Nhành cốc lên đầu Huệ một cái:
- Nghe chưa? Ốc không mang nổi mình ốc mà còn bày đặt làm le!
Sau đó, anh ta trao tay lái cho Nhành còn mình thì ngồi phía sau, gặp những tình huống trên đường, anh ta đều chỉ dẫn rất chi tiết, nhờ vậy mà chỉ mất gần một tiếng đồng hồ Nhành đã sử dụng tương đối nhuần nhuyễn. Sau khi hậu tạ anh thợ sửa xe tốt bụng gói " ba số " Nhành chở Huệ đi lòng vòng. Huệ muốn cầm lái nhưng không dám lên tiếng vì bị cú ê mặt vừa rồi. Nhành biết nhưng giả bộ tảng lờ, bấm bụng cười thầm. Cuối cùng Huệ đánh liều nói:
- Cho em chạy một chút, ghiền quá!
Nhành thấy thương thương, định nhường tay lái thì chuông điện thoại reo lên. Nghe xong, nhành nói:
- Thôi, đợi lúc khác, bây giờ tao có chuyện phải đi!
Huệ tiu nghỉu, nói làu bàu :
- Ai gọi điện vào lúc này ác dữ vậy trời?
Nhành chở Huệ về nhà, tranh thủ giội vài ca nước rồi thay đồ đi luôn. Điểm hẹn là quán cà phê nằm lẫn lộn trong dãy quán nhậu. Khách là một người đàn bà đứng tuổi, ăn mặc đoan trang, phẩm hạnh nghiêm túc:
- Chào bà!
- Chào, có phải cô là cô Nhành?

Đây là lần đầu tiên Nhành tiếp khách là nữ nên cảm thấy lúng túng, khó mở đầu câu chuyện. Người đàn bà tỏ ra tinh ý, liền nhanh chóng đi vào câu chuyện:
- Tôi tên là Hồng, chủ một cơ sở X, chuyên sản xuất các loại mỹ phẩm dành cho nam giới, chắc cô đã từng nghe nói đến. (Nhành gật đại, thật ra cô mới nghe lần đầu). Tất nhiên công việc của tôi là làm sao sản phẩm làm ra phải được tiêu thụ hết thì mới đảm bảo được lợi nhuận, trả lương công nhân và đầu tư sản xuất.
Đoạn bà ta ngừng nói, nhìn Nhành chờ đợi sự đồng tình. Nhành gật đầu, trong bụng cứ băn khoăn không hiểu bà ta nói ra chuyện này để làm gì trong khi công việc của cô hoàn toàn không dính dáng tới dầu thơm, keo xịt tóc, dầu gội đầu...Bà Hồng không để ý đến Nhành mà nói tiếp:
- Trước đây hàng của xí nghiệp bán rất chạy, bởi vì thương hiệu của tôi có uy tín, giá cả hợp lý. Công nhân tăng ca liên tục mà vẫn không đáp ứng nổi. Tiếc rằng bây giờ đã trở thành dĩ vãng. Hàng hóa chất đống trong kho cao như núi!
Bà Hồng buồn bã:
- Tôi cứ thắc mắc không hiểu tại sao những mối ruột bỗng nhứt loạt quay lưng, trong khi chúng tôi chẳng làm điều gì sai cả, hoa hồng chi cũng thỏa đáng. Sau khi tìm rõ căn nguyên tôi mới vỡ lẽ, thì ra họ bị mê hoặc bởi những cuộc nhậu!
Rốt cuộc, Nhành cũng hiểu ra vấn đề. Thời buổi bây giờ cứ phải " chén chú chén anh " trước đã rồi mới tính sau. Đó là rào cản đầu tiên mà bất kỳ vận động viên chạy vượt rào nào phải thử thách. Không vượt qua được coi như về chót!
Bà Hồng gật đầu xác nhận:
- Đúng vậy! Và là lý do tôi tìm đến cô. Tôi đã mời hơn chục đại lý rải rác khắp thành phố đến dự tiệc. Lát nữa cô cố thuyết phục họ lấy hàng của cơ sở chúng tôi. Tôi mang ơn cô nhiều lắm!
Bà giám đốc tội nghiệp còn hứa hẹn:
- Nếu mọi chuyện diễn ra như ý muốn, tôi sẽ hợp đồng dài hạn với cô.

Như Lục Bình Trôi

Chương 55

Trang đi lang thang cả buổi tối, đi mà không xác định phương hướng, đến khi mỏi chưn cô ngồi đại xuống bệ đá cách nhà chờ xe buýt vài bước chưn. Mắt nhìn ra phía trước nhưng chẳng thấy gì ngoài những hình ảnh vừa xảy ra trong khách sạn. Cô nhớ đến ông Khả, lời nói của ông còn văng vẳng bên tai, cô muốn quên đi nhưng càng cố quên lại càng thêm nhớ. Tại sao ông lại thốt ra những lời như thế khiến em càng thêm khó xử, hở ông? Trang cựa mình trong ký ức. Lần đầu theo ông vô khách sạn, trong cô chỉ có sự ghê tởm, khinh bỉ và nỗi sợ hãi kinh khủng như cơn ác mộng cứ bám riết trong tâm trí cô những ngày sau đó. Ông vẫn luôn dịu dàng, chân tình và rộng lượng, nhưng không vì thế mà xua đi ác cảm của cô đối với ông. Cô nghỉ, ông là một kẻ xấu khoác lên người chiếc áo đạo đức giả! Mà làm sao cô có thể nghĩ khác cho được, khi mà ông xem cô một thứ đồ chơi, một con cừu Dolly! Khi ông nằm chồng lên người cô, đôi mắt cận mấy đi ốp dại đi, hơi thở nóng bỏng hổn hển bên tai, cô đã nhắm chặt đôi mắt, lắng nghe tâm hồn mình đang trong cơn giẫy chết...Trong cơn tê dại thể xác lẫn tâm hồn cô vẫn còn một chút tỉnh táo để nghĩ về Thật. Đã mấy lần anh đòi nhưng cô nhứt mực từ chối, nói để dành cho ngày cưới! Nhưng ngày ấy chưa đến thì người khác đã cướp mất rồi!
Rồi những lần sau, lần sau nữa..Càng ngày cô càng nhận ra ông cũng có nỗi khổ tâm riêng. Nỗi khổ của một người thành đạt, giàu sang mà không có được một mụn con nối dõi. Nhiều lần, cô bắt gặp ông ngồi trầm ngâm, ánh mắt đau đáu nỗi đau truyền kiếp mà không thể thốt thành lời. Cô ngồi xuống bên cạnh ông và im lặng. Hồi lâu ông hỏi:
- Em khinh anh lắm phải không?
Cô đáp:
- Không!
Ông nói:

- Anh đáng bị coi thường lắm, chẳng thà em cứ khinh bỉ ra mặt có lẽ anh sẽ thấy dễ chịu hơn. Cô im lặng. Ông nói tiếp:
- Nhiều đêm anh cứ thao thức suy nghĩ lung tung, rồi buồn cho số phận. Ông hút thuốc như người ta chụm củi, điếu này vừa hết liền châm ngay điếu khác:- Anh không may mắn về đường con cái. Lẽ ra bất hạnh của riêng anh, anh phải gánh chịu, đàng này anh lại lôi em vô cuộc làm cho em bẽ bàng duyên phận! Rồi ông day mặt lại, nắm tay cô, rưng rưng ánh mắt:- Xin hãy nhận đây là lời xin lỗi của anh, một ngàn lần xin lỗi! Nhìn gương mặt đau đớn, ân hận của ông, tự nhiên bao nhiêu ác cảm vỗ cánh bay mất, trong cô chỉ còn lại niềm cảm thông sâu sắc.
Khoảng nửa tháng nay ông thường len lén nhìn cô bằng ánh mắt rất lạ, ánh mắt ấm áp, thiết tha say đắm và có gì đó đớn đau quặn xé. Khi cô bất ngờ xây mặt lại, ông lúng túng nhìn sang hướng khác, gương mặt đỏ bừng như say rượu. Bằng linh cảm phụ nữ, cô hiểu rằng ông đã có tình ý với mình. Nhưng ngay lập tức, cô gạt phắt ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Dù gì ông cũng là người danh giá, tiếng tăm lừng lẫy lẽ nào lại để ý đến một cô gái nghèo nàn, dốt nát như mình? Vả lại ông là người biết tự trọng, có nguyên tắc sống thì không lý nào lại...Ông đến với cô thường xuyên hơn. Trước đây một tuần ba lần thì giờ đây ngày nào cũng có mặt, từ sáng sớm cho đến tận chiều tối. Ông ăn bận giản dị, nói bằng ngôn ngữ bình dân và sẵn lòng chiều theo mọi ý muốn của cô. Ông dẫn cô đi coi triển lãm tranh. Đứng trước những bức vẽ theo trường phái ấn tượng, cô chẳng hiểu gì cả, ông phải mất công giảng giải cả buổi mà cô cũng chỉ lờ mờ. Khi đi ngang qua gánh ốc len xào dừa. Thấy cô có vẻ thèm, ông gạt hết sĩ diện của ông vị tiến sĩ, ngồi sụp xuống cùng cô mút từng con ốc! Thấy ông say sưa, cô hỏi có ngon không. Ông gật đầu lia lịa:- Ngon! Trong đời anh chưa từng được bữa ngon như vầy! Rồi ông nheo mắt dòm cô nói nửa đùa nửa thiệt:- Trang ơi! Phải chi ngày nào anh cũng được ngồi bên em mút ốc len thì hạnh phúc biết bao! Cô đưa ông đi đến những nơi tận cùng khốn khổ, nơi những người mỗi ngày chỉ dám ăn một bữa, bị bịnh không dám mua thuốc uống vì sợ tốn tiền, quần áo rách ten ben mà không dám mua bộ mới. Khi nghe cô kể năm chị em trong nhà mỗi bữa cơm

chỉ chi có ba ngàn tiền chợ, ông cảm thấy nhói ngay tim. Một lần cả hai đi coi biểu diễn nhạc jazz . Cô cứ ngơ ngác trước tiếng đàn piano cộng hưởng với những âm thanh lạ lẫm phát ra từ mấy chiếc kèn. Ông giải thích nhạc jazz khởi điểm từ những người nô lệ da đen, họ mượn âm nhạc để nói lên cảnh ngộ tôi đòi của mình. Sau này được phát triển thành dòng nhạc chung của toàn nhân loại. Cô ngạc nhiên:- Nhạc của những người nô lệ sao chỉ dành cho giới thượng lưu? Ông ôm đầu thở dài không sao trả lời được câu hỏi đơn giản đó. Ông đưa cô vô khách sạn, ở lại rất lâu và hôn cô nhiều hơn, bằng những nụ hôn mê đắm. Có lần ông nói lấp lửng :- Có bao giờ em nghĩ chúng ta sẽ yêu nhau không? Cô chột dạ dòm ông ngơ ngác cảm thấy toàn thân rúng động và rất nhanh cô trấn tĩnh trở lại rồi nhoẻn miệng cười:- Em biết là ông nói giỡn, dốt nát, quê mùa như em ai thèm để ý, với lại ông rất thương vợ mình, em nói có đúng hôn? Ông nín thinh, nhìn cô bối rối. Cô thú nhận với lòng mình trái tim cô đã từng rung động, đã từng bối rối khi bắt ánh mắt rất lạ của ông. Và cô cũng đã từng sống trong tâm trạng chờ mong, khắc khoải khi ông tới không đúng hẹn. Hình ảnh của ông xuất hiện trong tâm trí của cô mỗi ngày càng nhiều hơn, cô cố xua đi nhưng đành bất lực. Có lúc cô băn khoăn tự hỏi, phải chăng mình đã...Cô không dám nghĩ tiếp nữa. Những lúc không ở bên ông, cô có thời gian để suy xét cặn kẽ, thấu đáo, cô nhận thức ra rằng, giữa ông và cô có một ranh giới không thể nào vượt qua được, bởi hai người ở hai thế giới hoàn toàn khác biệt, ông thuộc tầng lớp cấp cao, còn cô thuộc tầng lớp cấp thấp khó có thể dung hòa với nhau. Cô không thể phản bội lại lời hứa với lương tâm mình với bà Vân. Người đàn bà mà tâm hồn đang bị đóng đinh câu rút trên thập tự giá. Bà ta hiện như người sắp chết đuối đang bám chặt vào mảnh ván nổi lềnh bềnh trên mặt nước để níu kéo sự sống, nếu có người nào giựt lấy mảnh ván đó thì bà ta sẽ chết chìm tức khắc. Hạnh phúc không thể nào xây đắp bằng nỗi đau của người khác...Cô suy nghĩ rất hung và tự nhủ với lòng mình không bao giờ để điều ấy sẽ xảy ra.
Cô đã cố hết sức. Nhưng bản năng của cô như con thú hoang dã không chịu phục tùng dưới chiếc roi của lý trí. Trong cô đang

giằng xé giữa tình yêu và tội lỗi. Thôi thì, ông yêu thì cứ việc yêu, cũng như cô đang yêu ông, nhưng xin ông đừng bao giờ thốt ra những lời khó nói đó, hãy giữ chặt nó vào trong và chôn vùi nó đi! Thời gian sẽ giúp cô và ông vượt qua tất cả, cô tin như vậy. Tại sao ông lại nói yêu em khiến em càng thêm khó xử? Thiệt lòng, em rất muốn nghe được những lời này và em cũng đã từng chờ đợi. Khi ông nói " anh yêu em ", em sung sướng đến phát khóc, nếu không dồn nén lòng mình có lẽ em đã ngả vô lòng ông và nói rằng em cũng yêu ông, nhưng em không thể, bởi vì hai ta không thuộc về nhau. Em đã phải chạy ra khỏi phòng ngay lập tức vì nếu ở lại thêm chút nữa thôi em sợ mình sẽ không chịu nổi. Em vô cùng hạnh phúc khi một người như ông lại ngỏ tiếng yêu em, một cô gái nghèo, thất học , ba chìm bảy nổi, tám lênh đênh được ông đoái hoài tới thì chẳng có hạnh phúc nào bằng. Nhưng xin ông hãy hiểu cho em, em không thể nào đón nhận tình yêu của ông. Em xin ông hãy kiềm chế, dồn nén tình cảm của mình, cũng như em đang cố. Tình yêu không phải cứ muốn là có thể vươn tay ra hái như hái một cành hoa, bởi chúng ta còn bị ràng buộc nhiều lẽ. Nó như bức tường thành kiên cố mà cả ông và em không thể vượt qua...

Như Lục Bình Trôi

Chương 56

Ngân tới rất sớm, khi cánh cổng Công ty còn im lìm đóng kín. Bây giờ mới bảy giờ mười lăm phút, còn mười lăm phút nữa mới đến giờ làm việc. Đắn đo một lúc, cô bước vô quán cà phê đối diện kêu một ly trà đá. Cô chủ quán tóc uốn phi dê nhìn Ngân vẩu cặp môi dày đỏ chót:
- Trời lạnh như vầy mà uống trà đá sao?
Ngân im lặng, mắt nhìn ra phía trước. Lúc sau, anh nhân viên bảo vệ từ bên trong bước ra đẩy cánh cửa sắt nặng trịch qua một bên, vừa đưa tay lên coi giờ. Trong
sân, một chị lao công đang quét dọn một cách chăm chỉ, chị gom rác thành đống rồi cho vô chiếc giỏ cần xé bung vành đặt cạnh đó, thỉnh thoảng ngừng lại lấy tay quệt mồ hôi trên trán. Ngân định thanh toán tiền nước thì thấy một chiếc ô tô màu cà phê sữa từ ngoài chạy vô. Anh tài xế nhanh nhẹn bước xuống mở cửa. Ông Van Vuuren bước xuống cùng cô thư kýxinh đẹp, hai người khoác tay nhau như đôi tình nhân thong thả cuộc dạo chơi, cười nói vui vẻ lắm. Ngân hơi ngạc nhiên trước cử chỉ quá thân mật của họ. Khi bước lên bậc tam cấp, ông giám đốc bất ngờ hôn chụt lên má cô thư ký một cái. Cô thư ký ngả đầu lên vai ông ta và khuất dạng sau cánh cửa. Kỳ quá! Ngân thốt lên. Trong lúc Ngân đang đắm chìm với những ý nghĩ rối nùi, thì vài người nữa bắt đầu xuất hiện. Cô đặt tờ năm trăm dưới ly trà đá, dắt xe đạp băng qua đường, tiến vô bãi giữ xe. Nhân viên bãi xe là một giáo viên về hưu non, có gương mặt đen đúa khắc khổ. Ông ta nhìn chòng chọc lên gương mặt thoáng lúng túng của Ngân:
- Lính mơi hả? – Ông ta nói mà không hở răng.
- Dạ.
- Làm ở Phòng nào?
- Kế hoạch!

Ông ta dắt chiếc xe đạp dựa cột bê tông bên cạnh nhà vệ sinh. Cả công ty không có chiếc xe đạp nào. Chỉ toàn xe gắn máy, mà chiếc nào chiếc nấy đều bóng lộn. Nhức mắt.
Ngân chờ lấy thẻ, ông ta lắc đầu nói:
- Tôi chỉ đưa thẻ cho những khách hàng đến liên hệ công việc, tất cả nhân viên ở đây tôi đều quen mặt thẻ thiếc làm gì mất công.
Ngân tranh thủ tìm hiểu một số thông tin:
- Chú làm ở đây mỗi tháng lãnh bao nhiêu?
- Tám trăm. Tiền giữ xe cho khách hàng dồn hết vô quỹ công đoàn để cuối năm tổ chức liên hoan, du lịch. Ở thành phố xài tiền như nước này bấy nhiêu chẳng thấm vô đâu, nhưng sức khỏe của tôi chỉ thích hợp với công việc đại loại như vầy thôi.
- Còn những Phòng, Ban khác thì sao hả chú?
- Tùy theo bộ phận nhưng bét nhứt cũng triệu rưỡi, có người lãnh được bốn năm triệu.
Ngân tính hỏi thêm, nhưng thấy ông ta bận bịu với mấy chiếc xe nên thôi. Cô đi thẳng lên lầu một. Phòng kế hoạch nằm nằm cuối dãy hành lang, đâu mặt với phòng tổ chức. Ngân gõ cửa nhưng chẳng thấy ai ra mở mặc dù có tiếng người cười nói bên trong. Gõ thêm vài lần nữa cũng vậy, cô đành tự đẩy cửa bước vô.
- Xin chào! – Ngân nói vừa vừa đủ nghe.
Trong phòng có kê bốn cái bàn làm việc. Đồ đạc la liệt ; giàn vi tính, điện thoại, giấy tờ, sổ sách chất đống trên kệ gỗ. Lúc này có ba người; hai nam một nữ đang ngồi bình luận về nội dung bộ phim truyện chiếu trên tivi tối qua. Thấy Ngân, họ ném những ánh mắt lạnh lùng, khó chịu về phía cô rồi tiếp tục câu chuyện còn đang dang dở. Cô gái duy nhất trong phòng khoản hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, có mái tóc xù, gương mặt khá xinh nhưng đôi mắt xếch hơi dữ. Cô ta mặc chiếc áo thun hở cổ để lộ đường hõm chân ngực trông rất nữ tính, vừa nói chuyện chị ta vừa nện gót giày cao gót xuống nền gạch lộp cộp:
- Đúng là ái tình tréo cẳng ngỗng! Yêu người thì người lại không yêu, trong khi mình lại từ chối tình yêu kẻ khác! Rõ là theo tình tình chạy, chạy tình tình theo!
Người đàn ông đang chơi trò xếp hình trên vi tính, ló mặt ra nói:

- Nếu là tôi, tôi sẽ chọn người yêu mình hơn là chọn người mình yêu. Còn ông Tần nghĩ sao?
Người tên Tần kéo ngăn kéo lôi ra quyển tiểu thuyết " trăm năm cô đơn ", lật hững hờ vài trang:
- Tôi bị dị ứng với mấy chuyện tình lăng nhăng, cái gì mà yêu rồi bỏ, bỏ rồi lại yêu làm rối tung rối mù cả lên, tôi hoàn toàn không thích thứ tình ái ba xu đó, chỉ có cô Ngà phòng ta là mê tít thò lò! Nè, cái ông nhà văn Columbia này viết kỳ quá, loạn luân mà mọc đuôi thì cả thế gian này thành khỉ tuốt luốt!
Ngà nói:
- Có một nhà văn đã từng thốt lên ái tình là trò chơi trẻ con mà. Coi vậy đó, nhưng thiếu nó, con người sẽ biến thành động vật cấp thấp.
Chẳng ai đoái hoài đến sự có mặt của Ngân, dường như trong mắt họ, cô không hề tồn tại.
- Xin chào tất cả! – Ngân nói hơi lớn để gây sự chú ý của mọi người.
- Biết rồi. Chào hoài không mỏi miệng hả? – Ngà lừ mắt khó chịu, đoạn hất hàm hỏi:- Vô đây làm gì?
- Giám đốc phân công tui công tác ở phòng kế hoạch.
- Chắc hôn? Sao không thấy Sếp nói gì hết ráo. – Ngà vẫn giữ thái độ khó chịu, đoạn quay sang người đang chơi vi tính :- Anh Lắm có biết chuyện có nhân viên mới về phòng ta hôn?
Lắm nhấn nút " escape " thoát ra khỏi chương trình, nhìn Ngân hỏi:
- Có phải cô được tuyển trong đợt vừa rồi?
- Dạ!
- Vậy thì đúng rồi. Ái chà, thêm một cô gái trẻ đẹp nữa về phòng của chúng ta!
Tần rời mắt khỏi trang sách, hết nhìn Ngân rồi quay sang nhìn Ngà, nói:
- Ông Van Vuuren quả là có cặp mắt tinh tường, chọn toàn là người đẹp. Phen ngày cô Ngà mất đứt danh hiệu hoa khôi của phòng rồi đấy nhá!
Ngà bĩu môi:

- Sắc đẹp chỉ là thứ cho bọn đàn ông vọc phá chớ có hay hớm gì đâu mà khoe mẽ không biết nữa! – Ngà liếc xéo về phía Ngân:- Tôi nghiệm ra một điều, hầu như tất cả cô có nhan sắc thì chẳng làm nên tích sự gì. Mấy người còn nhớ cái cô Tuyết Thu bị sa thải đợt rồi không? Cô ả suốt ngày chỉ biết chưng diện lòe loẹt, áo hở cổ khoe ngực, váy cụt ngủn khoe đùi cốt để cho bọn đàn ông ngắm nghía, bàn tán chứ có làm được trò trống gì, chỉ mỗi việc đánh cái văn bản mà cũng không nên hồn! – Đoạn Ngà hất hàm về phía Ngân:- Rồi cũng vậy thôi!
Ngân không ngờ " màn chào sân " lại ấn tượng quá sá! Không hiểu tại sao mọi người lại có ác cảm với mình đến vậy? Đòn " phủ đầu " khiến cô choáng váng, đánh mất sự tự tin. Trong khi đó Ngà vẫn nhìn cô bằng ánh mắt giễu cợt:
- Nè, ở quê lên phải hôn?
- Dạ!
- Dòm là biết ngay mà. Bộ đồ cô đang mặc trông rất đẹp nhưng mà hơi nhà quê, mốt này dân thành phố " khai tử " lâu lắm rồi!
Ngân muốn hét vào mặt chị ta, ăn mặc như thế nào là quyền của cô không mắc mớ gì đến ai, xin miễn bình luận. Nhưng Ngân lại im lặng. Đứng hoài mỏi chưn , Ngân tiến lại cái ghế trống. Chưa kịp đặt đít xuống, thì Ngà đã la bai bải:
- Chỗ đó của Sếp! Chưa chi muốn làm bà hả?
Ngân lật đật đứng sõng lưng như người lính gác. Lắm mở word, gõ mấy chữ " Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam " thì dừng lại, nhìn xoáy vào gương mặt khó chịu của Ngà:
- Thôi đi, đừng có ma cũ ăn hiếp ma mới nữa! Cùng là chị em với nhau mà cứ cắn đắn như lấy chung một ông chồng thì làm sao mà làm việc với nhau được.
Đang lúc khó xử thì ông trưởng phòng kế hoạch bước vô, trên tay khệ nệ chồng hồ sơ. Tất cả lập tức đứng dậy, gật đầu chào. Tiếng của Ngà lảnh lót cao vút lấn át tất cả:
- Em chào sếp Dương ạ!
Ông Dương khoản bốn mươi tuổi, có gương mặt to, tròn mà giẹp giống như cái mâm. Nổi bật nhứt là bộ râu được tỉa tót rất công phu. Ông Dương đặt chồng hồ sơ lên bàn của Lắm, rồi day mặt

sang phía Ngân:
- Cô là cô Ngân phải không?
- Dạ!
Ông Dương bắt tay cô, mấy đầu ngón tay cấu nhẹ vô lòng bàn tay. Ngân không hiểu ông ta làm như vậy có mục đích gì.
- Ngài giám đốc tỏ vẻ hài lòng về cô. Năng lực của cô như thế nào thời gian sẽ chứng minh. Ông Van Vuuren là người rất tiết kiệm lời khen. Bước đầu như vậy coi như đã thắng lợi. Bây giờ chúng ta hãy làm quen với nhau.
Ngà xua tay tay lia lịa:
- Khỏi! Quen rồi!
Ông Dương gật gù:
- Vậy thì tốt! – Đoạn ông Dương nhìn mọi người một lượt, nói:
- Hôm nay tất cả phải làm bản kế hoạch riêng của từng người, mô tả chi tiết về phương pháp tiếp cận mặt hàng điện thoại di động của công ty đến người tiêu dùng sao cho hiệu quả nhứt, đến cuối ngày phải hoàn tất và trình lên giám đốc. Tôi lưu ý là mọi người phải viết đúng suy nghĩ của mình, không được " xào nấu " ý tưởng của nhau. Cả cô Ngân cũng không ngoại lệ.
Ngân gật đầu. Ngà liên tục rên rỉ, chỉ trong vòng mấy tiếng đồng hồ mà phải hoàn tất khối lượng công việc như thế là quá sức. Ông Dương nghiêm mặt bảo:
- Đó là mệnh lệnh. Ai không thích thì lên gặp Sếp!
Đoạn ông trưởng phòng ra lệnh cho hai nhân viên nam xuống nhà kho khiêng một cái bàn đặt ở chỗ trống góc phòng để Ngân có chỗ làm việc. Lắm nhìn Ngân nhăn nhó:
- Cô vừa đến mà hai đứa tôi đã bị Sếp đì sói trán rồi!
Phân công công việc đâu vô đó, ông Dương cắp cặp đi mất, sáng nay có cuộc họp với Tổng Công ty Bưu chính viễn thông. Chừng mười phút sau, Tần, Lắm khiêng cái bàn phoóc mê ca màu trắng đục lên vừa thở phì phò như trâu cày.
- Này lính mới phải làm thủ tục đầu tiên đi! – Lắm nhìn Ngà nháy mắt mấy cái.
Ngà sốt sắng đứng dậy, hỏi:
- Mọi người ăn gì, uống gì nào?

- Khỏi chọn lựa lôi thôi, thống nhứt một món được rồi. Theo tôi, cô Ngà kêu mấy ly cà phê sữa đá, tiện xe phóng thẳng tới tiệm bánh kem mua một cái ba tấc là đủ - Tần nhìn Ngân, nói:- Ý cô sao, cô Ngân?
Ngân chưng hửng nhìn mọi người tỏ vẻ không hiểu. Ngà sán tới trước mặt Ngân, xòe tay ra, nói cộc lốc:
- Tiền!
- Tiền gì ạ?
- Tiền cà phê, bánh trái chớ tiền gì nữa! Vậy mà cũng hỏi! Cứ như người từ trên trời rơi xuống!
- Nhưng ..nhưng, tôi đâu có kêu.
- Luật ở phòng này, lính mới phải khao cả phòng một chầu, rõ chưa? Cô là nhẹ đó. Hồi tôi mới vô phải tốn hết một chầu dê bảy món nữa đấy. Đưa lẹ lên!
- Nhưng mà tôi đâu có đủ tiền. Trong túi chỉ còn bây nhiêu, – Ngân lục túi áo, lấy ra tờ hai chục.
- Nhiêu đây không đủ trả tiền cà phê nữa là... Đừng có chơi xấu nghen. – Ngà khó chịu ra mặt.
- Thiếu bao nhiêu tôi cho mượn đợi lãnh tạm ứng rồi tính luôn thể. – Lắm nói, rồi rút ra tờ một trăm mới cáu, đưa cho Ngà.
Ngân bực lắm nhưng không tiện nói ra. Cố tạo vẻ tươi tỉnh , cô hỏi:- Trong giờ làm việc mà bỏ ra ngoài làm chuyện riêng, không sợ bị kỹ luật sao?
- Chủ vắng nhà gà vọc nêu tôm! – Tần vừa nói vừa cười hề hề:- Coi vậy cũng có lần bị tổ trác, giám đốc bắt gặp, thế là đi tong nửa tháng lương!
Thấy trong phòng chỉ có mỗi chiếc máy vi tính, trong khi có đến bốn người. Nếu cần đánh văn bản cùng một lúc thì không biết phải làm sao. Lắm nói:
- Phòng vi tính cách đây ba căn, trong đó có cả máy in, máy quét. Tha hồ!
Đang nói chuyện, thì một người đàn bà ăn bận lôi thôi bưng khay cà phê để đại lên chiếc bàn trống rồi tự nhiên đi ra không chào hỏi bất kỳ ai. Nhìn cử chỉ của bà ta, rõ ràng đã ra vô chỗ này như đi chợ. Ngân chuyển ly cho hai người đàn ông. Lắm lấy muỗng cà

phê khuấy đều , rồi nhấp một ngụm lớn:
- Đã quá! Ngày nào cũng như vầy cuộc đời đúng là nên thơ!
Tần cãi lại:
- Thơ ca và ẩm thực là hai chuyện hoàn toàn tách bạch. Một đàng là món ăn tinh thần, một đàng là món ăn vật chất, không nên để cái nọ xọ cái kia.
- Tại sao không liên quan? Có ai nhịn đói mà làm thơ không? Hồn thơ chỉ chắp cánh khi cái bao tử đầy nhóc thức ăn và bia rượu. Chẳng thế các nhà thơ, nhà văn đều là con sâu rượu. Tôi nói có đúng không cô Ngân?
Ngân không biết nên gật hay lắc đầu nên đành im lặng. Tần nói:
- Cuối tuần này bà già tớ sẽ làm món bò bóp thấu. Cậu muốn tham dự thì mang chai rượu tới, nhớ là phải rượu xịn nghen, mấy thứ Bình Tây với Lúa Mới là tớ quăng ra đường.
- Tớ bị dị ứng với thịt bò, ăn vô là nổi mề đay cả về như cơm cháy! Cậu làm món gà xé phay thì tớ ủng hộ ngay.
- Gà xé phay thì tớ lại không ưa! Nói, cậu đừng buồn. Nếu phải nhá món ấy, tớ thà gặm rơm còn ngon hơn!
Ngà bước vô. Trên tay toòng teng hộp bánh kem ba tấc. Nắp chụp vừa mở ra, Lắm đưa ngón tay quệt kem cho vô miệng rồi gật gù khen xuýt xoa. Không hiểu Tần kiếm ở đâu ra mấy cái đĩa giấy, mấy cái muỗng nhựa. Lắm châm chọc:
- Động đến chuyện ăn uống là cậu nhanh còn hơn sóc!
Không có dao cắt bánh, nên dùng muỗng mà xắn. Loáng một cái mỗi người một dĩa đầy ú ụ đặt trước mặt. Ngân cũng có phần nhưng cô không hề đụng tới. Cô đang ăn kiêng vì vòng đo số hai đang bắt đầu phát triển hậu quả của những ngày ăn không ngồi rồi.
- Sợ mập hả người đẹp? Đàn bà mà không mỡ màng thì làm sao hấp dẫn được đàn ông. Mấy cô người mẫu chưn dài nhìn thì đẹp thiệt nhưng khi cởi đồ ra chỉ toàn xương là xương, có cho, tôi cũng chả thèm! – Lắm nói.
Ngà cười đến sặc bánh:
- Thôi đi ông tướng! Làm ơn im miệng lại cho tôi nhờ! Mấy con người mẫu mà chịu anh, thì cóc nhái cũng lên làm người!
Hơn một tiếng đồng hồ cả Phòng kế hoạch chỉ bàn toàn kế hoạch

ăn nhậu, mua sắm, và đi chơi. Tuyệt nhiên chẳng ai đả động đến công việc trước mắt. Ngân cứ thắc mắc, một công ty do người nước ngoài quản lý lại có thể sinh hoạt một cách bừa bãi, tùy tiện đến vậy, chẳng lẽ, người ta bỏ đô la ra để thuê người tán phét, ăn uống và thời trang. Tự nhiên, cô cảm thấy thất vọng ghê gớm.
- Cô chưa biết đó thôi. Tới chừng làm việc thì chẳng còn sức để mà thở đâu! – Tần nói :- Sếp của chúng ta khó mà dễ, dễ mà khó.
- Là sao ạ?
- Thế nào cô cũng biết, yên trí đi.
Ngân chỉ ăn chiếu lệ rồi bỏ ra ngoài. Phòng vi tính bị khóa. Ngân trở vô báo cho mọi người biết. Tần buột miệng thốt lên:
- Chết mẹ! Cô Ngọc bữa nay vắng mặt đột xuất, thôi đành viết tay vậy.
" Bữa tiệc " kết thúc lúc chín giờ. Ngà phát cho mỗi người mấy tờ A4, nói với Ngân:
- Trưa nay đi ăn cơm với tôi nghe!
Ngân chưa kịp trả lời thì Lắm đã bật cười ha hả:
- Bánh kem, cà phê sữa đá chưa đủ hay sao mà còn bắt người ta khao cơm trưa nữa? Cô Ngà này quả là biết khai thác tối đa!
- Nói chơi thôi, làm gì dữ vậy! Thế nào trưa nay lão Khánh cũng rủ tôi đi ăn.
Mọi người bắt đầu làm việc. Ngân ngồi cắn bút suy nghĩ. Trong khi ba người cùng phòng cắm cúi viết. Cuối cùng, cô cũng tìm được ý tưởng cho bản kế hoạch của mình, cô bắt đầu viết một mạch không nghĩ tay. Viết được hai trang, Ngà đọc lại, nhăn mặt tỏ vẻ không vừa ý, vo tròn tờ giấy ném vô sọt rác dưới gầm bàn, rồi viết lại từ đầu. Ngoài hành lang có tiếng giày, guốc nện lộp cộp lúc xa, lúc gần. Giọng người con trai đang tán tỉnh cô gái. Tiếp theo là một tràng cười ré lên, tiếng bước chưn đuổi nhau xa dần. Một cái đầu xì ton ló sau cánh cửa:
- Ủa, mấy người tính tuyệt thực đòi tăng lương hả?
Cô gái vừa đi khỏi thì một người đàn ông cao lêu khêu bước vô, anh ta tiến lại chỗ Ngà đang ngồi, đưa ngón tay đeo nhẫn tăng gô gõ gõ lên mặt bàn:
- Ăn cơm! Có thực mới vực được đạo chớ, người đẹp.

Ngà õng ẹo một lúc rồi cất các thứ vô hộc bàn. Nhìn mọi người đắc thắng. Ánh mắt như thầm nói, đó tôi nói có sai đâu!
- Định khao em món gì đây, anh Khánh? Nhưng em nói trước, không ăn mấy thứ đồ biển đâu nghe. Bữa nọ nhá phải món cá nhám nhúng giấm nổi mày đay cả về, em " đờn " cả đêm không ngủ nghê gì được.
- Bím bò hầm thuốc bắc. Chà, thứ này hết sảy nghen.
- Anh mà ăn món này thì bà xã làm sao chịu thấu?
Khánh cười bả lả:
- Vợ anh chịu không nổi thì đã có em thay thế, lo gì!
Người đàn ông choàng tay qua eo ếch, dìu Ngà đi vài bước thì dừng lại, đưa tay vẫy chào mọi người có vẻ đắc chí lắm. Sau đó mất dạng sau cánh cửa. Tần vươn vai mấy cái, chép miệng nói:
- Tớ cũng phải đi mời người đẹp của tớ đi ăn trưa đây. Tình phí tháng này bị bội chi, thâm thủng hầu bao. Kể ra làm thân con gái sướng thiệt, được săn đón, chiều chuộng đủ điều. Chỉ tội cho cánh đàn ông bọn mình bị các nàng quần cho tơi tả, thể xác lẫn túi tiền! Cậu còn tiền cho tớ mượn một ít.
Lắm đưa cho Tần tờ năm chục, nói:
- Còn khoản nợ lần trước cậu chưa thanh toán cho tớ đó nghen!
Người đẹp của Tần là cô Kim nhân viên phòng kế toán. Trước khi quen Tần, Kim đã từng quan hệ với vài người trong công ty. Tần là mối tình thứ tư của cô ta.
Thấy Ngân vẫn ngồi làm việc một cách say sưa, Lắm mở mắt thao láo sau đôi mục kỉnh:
- Ủa, cô không ăn trưa hả?
Ngân nói không đói, thật ra cô không còn một xu dính túi. Lắm cũng không đi do dĩa bánh kem khiến cái bụng lình sình. Ngân vô cùng ngạc nhiên vì những mối quan hệ rối rắm của mọi người trong công ty, người ta tự do bồ bịch cứ như đây là một câu lạc bộ làm quen không bằng.
- Tất cả đều do ngài giám đốc khả kính của chúng ta khởi xướng! Ông ta nói cách sống cổ điển của người Việt chúng ta là lạc hậu, lỗi thời và muốn làm một cuộc cách mạng tình dục ngay tại công ty này. Để chứng minh lời nói của mình, ông ta lập tức cặp bồ

ngay với bà Hoa - phó phòng tài vụ. Bà này đã chồng con đề huề. Ông chồng bạc phước thỉnh thoảng xuất hiện trước cửa công ty đón vợ nhưng sau này không thấy tới nữa. Tôi đoán, có lẽ do bà vợ cấm cản. Bà Hoa là người nghiêm túc, không hiểu ông Van Vuuren đã " khai hóa " như thế nào mà ba ta bỗng quay ngoắt một trăm tám mươi độ, cặp bồ lung tung! Hai người quen nhau một thời gian ngắn thì chia tay trong vui vẻ. Bà Hoa bây giờ cặp kè với ông Thiện trưởng phòng. Còn ngài giám đốc thì với cô Tuyết Nhung thư ký. Voi đú, chuột chù cũng đú! Thế là đám nhân viên cũng bắt chước làm theo nhặng xị cả lên!
Lắm càng nói càng kích động, tay chưn hươ huơ loạn xạ:
- Tôi không ủng hộ lối sống gấp này, nhưng cũng không đủ can đảm để đả phá, bởi vì còn vợ con nheo nhóc ở nhà. Còn cô thì sao, cô Ngân?
Nghe Lắm nói, Ngân tưởng mình đang lạc vào một thế giới khác. Cô không trả lời câu hỏi của Lắm, mà hỏi lại bằng giọng lo lắng:
- Quan hệ chằng chịt như vậy thì làm sao mà làm việc được hả, anh Lắm?
- Cô lầm to rồi! Người châu Âu có những suy nghĩ rất thoáng trong quan hệ nhưng trong công việc đâu đó phải rạch ròi chớ không như ở xứ ta. Đối với họ chuyện quan hệ tình dục là thú vui thể xác chứ không hề dính dáng đến chuyện tình cảm! Thấy thích nhau thì lên giường, chán rồi thì chia tay, không nợ nần, ràng buộc với nhau bất kỳ điểm gì. Tối hôm trước ông giám đốc với bà phó phòng tài vụ còn quần nhau tơi tả trong khách sạn, thì ngay ngày hôm sau, ông ta đã đe dọa sẽ cho bà ta nghỉ việc vì tội không hoàn thành báo cáo đúng thời hạn! Cô thấy có hay không?
Ngân như người từ trên cao rơi xuống đáy vực sâu thăm thẳm, chưa kịp mừng vui vì có được chỗ làm tốt thì cô lại phải đối mặt với một thực tế quá phũ phàng. Một nơi có cách sinh hoạt bừa bãi như vầy hoàn toàn không thích hợp với tính cách của cô.
- Mọi người ở công ty chê bai tôi là bảo thủ, không biết thức thời. Họ nói gì, tôi mặc kệ! Miễn sao mình sống đúng với suy nghĩ của mình là được rồi. Nếu cô không đứng về phía họ thì cũng đừng chỉ trích mà tròng vô người những chuyện lôi thôi. Tôi lưu ý cô một

điều, nếu không có tình ý thì tuyệt đối không nhận bất cứ lời mời nào, hay quà cáp, rõ chưa?
Ngân gật đầu máy móc. Con đường trước mắt không bằng phẳng như cô nghĩ. Nó chông chênh, đầy rẫy những ổ gà, ổ voi, bất giác cô thở dài thườn thượt.

Như Lục Bình Trôi

Chương 57

Hôm nay là ngày giỗ dì Tám Thoại. Không như mọi năm , đợi phiên chợ sắp vãng , ra mua bậy mấy trăm gờ ram thịt ôi, một ít rau nguội, nấu nướng đơn giản rồi đặt lên cái bàn nhỏ thường ngày dùng để các thứ linh tinh, cắm vô hũ vài cây nhang coi như xong chuyện. Năm nay làm ăn khấm khá cũng nên tinh tươm một chút. Nhành dậy sớm hô hoán mọi người đánh răng rửa mặt, phân công mỗi người một việc: ai quét dọn nhà cửa, ai chợ búa, ai lo nồi niêu soong chảo, ai mượn bàn ghế, đâu đó rõ ràng. Trong khi mọi người sửa soạn bắt tay vô công việc, thì Huệ mặc đồ mới, chuẩn bị dắt xe đạp ra khỏi nhà. Nhành hỏi, Huệ trả lời hôm nay là buổi thực tập đầu tiên không thể vắng mặt. Trời đất! Khóc mướn màcũng có thực tập nữa sao, Hiếu nói mà mắt trợn dộc. Huệ gật đầu rồi dặn mọi người nhứt định phải chờ cô về mới được nhập tiệc. Nhành cười biểu chỉ có một bà má đã chết lâu rồi không còn bà má nào nữa! Hiếu hỏi Huệ đã mời Hoạt chưa, Huệ cười nói dĩ nhiên là đã. Nhành nhìn Trang nói năm nào Thật cũng có mặt chắc năm nay cũng không ngoại lệ.
Trang nói:
- Mấy chị mời ảnh làm gì? Dòm mặt nhau càng thêm khó xử!
Ngân thay chiếc áo thun ngắn tay, cổ rộng, bó sát thân hình trông rất nữ tính. Tay xách chiếc giỏ nhựa từ trong bước ra:
- Số mình có lộc ăn, đám giỗ rơi đúng vào ngày chủ nhựt.
Chờ Ngân và Nhành ra khỏi nhà, Hiếu giục Trang quét tước nhà cửa. Còn cô qua nhà hàng Hai cạo heo mượn bàn ghế.
Chị Hai nói:
- Mọi năm làm đơn giản, sao năm nay linh đình quá vậy? Ăn nên làm ra có khác!
Chị Hai sai mấy đứa nhỏ bưng mấy cái ghế nhựa sang nhà bên. Còn chị phụ Hiếu lôi cái bàn xếp nằm trong kẹt , lẫn với đống gỗ

mục. Loay hoay một lúc cũng kéo được ra. Mình mẩy đầy bụi bặm.
- Trưa nay anh chị qua nhập tiệc với tụi em luôn thể.
- Chỗ toàn là đàn bà con gái để tao đi là được rồi, ổng nhậu như hũ chìm ai mà chịu nổi. Cái bàn này phải chà rửa sạch sẽ mới xài được. Mà đám giỗ của ai vậy?
- Bà già con Nhành.
Hiếu mang cái bàn để giữa hẻm, rồi vô nhà lấy bàn chải , xà bông chà rửa cẩn thận. Trang ôm mấy thứ linh tinh tống hết trên gác. Khi bước xuống cầu thang chẳng may bị trợt chưn chúi nhủi. Ngoài này nghe tiếng động, Hiếu lật đật chạy vô. Thấy Trang đang bò lê dưới đất, mặt nhăn nhó vì đau, Hiếu giựt mình la lớn:
- Sao mà vô ý quá vậy, Trang? Cái thai trong bụng bị động thì chết!
Hiếu chạy tới đỡ Trang dậy, đưa tay phủi bụi trên quần áo. Ánh mắt lo lắng:
- Có thấy khó chịu trong người hôn? Có đau bụng hôn?
Trang lắc đầu, cầm cây chổi định quét tiếp, nhưng Hiếu đã giựt lại:
- Thôi, bà bầu đi nghỉ đi! Rủi có chuyện gì, tao đền không nỗi.
- Mới có mấy ngày ăn nhằm gì chị?
- Sao lại không? Mày dễ ngươi quá! Có ngày khóc hận không kịp. Đi lên gác nghỉ ngơi . Mọi chuyện để tao lo.
Hiếu liệng cây chổi, đẩy Trang lên đến tận gác rồi mới trở xuống tiếp tục công việc còn dăng dăng. Chà rửa gần xong cái bàn thì anh Mười “ đau khổ “ nhà kế bên quẹo Honda vô quẹo vô hẻm.
- Bữa nay có gì mà làm rùm beng quá vậy cô Hiếu?
- Đám giỗ! – Hiếu dẹp các thứ qua một bên nhường lối Mười đau khổ vô nhà:- Trưa nay anh ghé tụi em ăn một chén cơm.
- Cám ơn, nhưng tui kẹt rồi. Thôi để khi khác.
Con hẻm nhỏ chỉ có ba căn: nhà Hai cạo heo, nhà chị em Hiếu và cuối cùng là nhà của anh Mười đau khổ. Anh Mười đau khổ là con thứ mười nên mọi người ở Bến Đình dựa vô thứ tự trong nhà kêu thành cái tên Mười luôn cho tiện. Anh Mười vốn là thợ sửa khóa làm chìa. Tay nghề không cao nên thu nhập bữa đực bữa cái chẳng bõ bèn gì so với vô số khoản phải chi tiêu, trong khi chị Mười lại

bụng mang dạ chửa. Đến ngày chị Mười đi đẻ mà trong túi không có nổi một xu cạo gió. Anh chạy nợ xấc bất xang bang nhưng chẳng ai động lòng từ tâm mà móc hầu bao. Chẳng trách thiên hạ được, bởi vì " có lúa mới người ta cho mượn gạo ". Chập tối, chị Mười kêu đau bụng, huyết ra lênh láng. Anh Mười đưa vợ vô nhà thương rồi bắt đầu tính chuyện ăn trộm! Anh đột nhập vô một ngôi nhà giàu ở quận Một nhưng không thể nào mở được cửa két sắt quá kiên cố của Mỹ. Và bị bắt tại trận! " Phước bất trùng lai, họa vô đơn chí ", tại nhà thương, chị Mười đột ngột từ giã cõi đời sau cơn đẻ khó. Cả đứa trẻ cũng cùng chung số phận như mẹ. Từ đó tên " Mười sửa khóa " được đổi thành " Mười đau khổ " cho hợp tình hợp cảnh.
Anh Mười đau khổ ở tù gần một năm thì được tha về. Anh sống khép kín. Không rõ làm nghề gì mà sáng đi, tối về. Hành tung có vẻ bí mật. Và giàu lên một cách đáng ngờ. Nghe đồn công an đang để mắt tới. Tuy nhiên trong xử sự với mọi người xung quanh, anh rất hòa nhã và có phần tốt bụng.
Dọn dẹp xong, Hiếu nhúm lửa, bắc nồi nước lên bếp, rồi tranh thủ gội cái đầu.
Trang ngồi ngoài ban công mắt nhìn ra đầu hẻm. Một đứa bé đi lẫm chẫm với trái banh nhựa màu đỏ. Trái banh quá to, mà tay đứa bé thì ngắn nên cứ bị tuột xuống đất, lăn đi. Chú bé lại lẫm chẫm rượt theo và vấp ngã. Cú ngã không đau nhưng đứa bé không ngồi dậy, mà đưa mắt nhìn xung quanh, thấy mẹ nó đang nhìn nó xót xa, lập tức cu cậu khóc ré lên. Người mẹ bước đến đỡ cu cậu dậy, nói ngọng nghịu:
- Nín! Nín, mẹ thương. Chết trái banh này này, tại mày mà cu Tý bị té đau nè. Mẹ đánh trái banh rồi, cu Tý đừng khóc nữa, nghe.
Nhìn cảnh vui vầy hai mẹ con, trong lòng Trang bồi hồi xúc động. Sang năm cô cũng được làm mẹ, người mẹ trẻ chỉ mới ngoài hai mươi tuổi đầu. Mình còn con nít vầy mà đã làm mẹ sao? Thật là tức cười! Trước đây Thật đã từng hỏi cô chừng nào sanh em bé? Cô đỏ mặt, trả lời:- Chưa gì mà đã nghĩ tới chuyện đó, anh thiệt là lẩn thẩn! Biết đâu chồng em sau này không phải là anh. Thật cười loe xoe:- Không lấy anh thì lấy ai nữa. Trên đời này chỉ có anh là

yêu em nhứt mà thôi, và chỉ có anh là người duy nhứt đem hạnh phúc đến cho em. Trang cười:- Bổn cũ soạn lại, em nghe đầy cái lỗ tai. Bây giờ chưa lấy nhau thì nói vậy, mai mốt về ở chung có khi lại treo người ta lên xà nhà! Thật đưa tay lên ngực, mắt ngửa lên nhìn trời:- Tôi, Lê Văn Thật xin thề trước trời cao đất rộng, nếu sau này có phụ rẫy hay đối xử tệ bạc với người yêu thì xin ông hãy đánh tôi chết không kịp ngáp ! Trang hoảng hồn:- Em nói chơi thôi, làm gì thề độc dữ vậy. Rủi thiệt thì làm sao. Rồi cả hai nhìn nhau trong im lặng, Trang nói nhỏ:- Theo em, phụ nữ chừng hai bảy, hai tám có con là vừa, anh nghĩ sao? Thật la lớn:- Sao lâu dữ vậy? Hai bốn, hai lăm đi! Trang nói:- Thôi, anh đừng " trả giá " nữa. Em nhứt định tuổi đó mới đẻ con. Trang nghĩ ngợi, năm nay mới hai mươi, vậy hai mốt mình sẽ có con, không phải hai bốn, hai lăm như Thật hằng mong muốn và đứa con ấy cũng không phải là của anh! Nhớ đến Thật, cô càng thêm chạnh lòng, mấy tháng nay cô không gặp anh, nói đúng hơn là cô lẩn tránh, chạy trốn anh. Mặc dù cứ cách vài ngày anh lại đến tìm cô, anh đứng dưới mái hiên, nghểnh cổ lên, gọi tên cô thống thiết:
- Trang ơi, hãy cho anh được nhìn thấy em, một lần thôi. Anh hứa sẽ không nói gì, chỉ nhìn em là đủ rồi, rồi anh sẽ về nhà.
Cô không phải là gỗ đá mà không biết đau. Nhưng gặp nhau để làm gì khi mà tất cả đã an bài. Cô không còn xứng đáng, và tình yêu của cô dành cho anh đã dần dần phai lạt. Hình ảnh người đàn ông khác đã dần choán chỗ và ngự trị trong trái tim cô mất rồi. Nhiều đêm thao thức, Trang cứ băn khoăn tự hỏi, mình còn yêu anh Thật nữa hay không? Chắc là không. Những kỷ niệm cũ kỹ đầy ắp chỉ khơi gợi lại sự tiếc nuối một thời đã qua. Cô vẫn nhớ về anh nhưng bằng sự ân hận, nỗi day dứt dày vò ghê gớm chớ không bằng sự thiết tha rung động của con tim. Cô vật vã đau đớn và không ngớt lời sỉ vả, nguyền rủa chính mình. Tại sao mình có thể quên ảnh một cách lạnh lùng, tàn nhẫn, trong khi anh vẫn tha thiết yêu mình. Sự ân hận khiến cô cố nghĩ về anh nhiều hơn với hy vọng mong manh tìm được đốm lửa nhỏ trong đống tro tàn ký ức. Chỉ cần một đốm lửa nhỏ thôi, cô sẽ thổi cho nó cháy bùng lên. Cô đưa tay đấm ngực, gào thét trong câm lặng: trái tim tội tình ơi, hãy

run lên, hãy gõ nhịp một trăm hai mươi phát phút, hãy rỉ máu từng giọt, từng giọt một cho đến khi cạn kiệt. Nhưng trái tim bướng bỉnh đã không nghe theo lời cô, nó đã hóa câm như đá. Lúc này cô mới hiểu ra rằng tình yêu của cô dành cho anh đã chết, đã chết thiệt rồi.
Cô đã từng có ý định nói thật lòng mình để anh khỏi bám víu vào cái phao cứu sinh tình yêu mà anh luôn đặt trọn niềm tin và hy vọng, nhưng cô không thể, bởi vì cô sợ làm anh đau đớn, làm anh phát điên lên trước sự thật quá ư tàn nhẫn, phũ phàng. Anh quá ngây thơ, không bao giờ anh nghĩ cô đã phản bội lại anh, phản bội lại những gì cô đã từng thề thốt. Anh không thể nào tin rằng; bức tranh tình yêu do cả hai dày công tô điểm lại bị cô tạt cả lọ mực đen làm hỏng. Anh không thể tin một cô gái có vẻ yếu đuối, chân thành như cô lại mang trong người trái tim phản bội! Chẳng phải anh đã từng nói với cô; cả thế gian này có thể bị chìm trong cơn hồng thủy, chiến tranh thế giới lần thứ ba có thể xảy ra và con người sẽ trở về thời kỳ đồ đá, nhưng anh không bao giờ tin cô sẽ phản bội lại anh. Đúng là cô đã quên anh thiệt rồi. Hình ảnh của anh giờ đây chỉ còn là ảo ảnh xa mờ. Những kỷ niệm êm đềm một thuở giờ đây chỉ là hoài niệm một thời đã xa, thỉnh thoảng nhớ lại để ngẩn ngơ tiếc nuối , để ân hận xót xa chứ không thể nào hồi sinh lại một tình yêu đã chết. Suy đi nghĩ lại, cô nhận thức rằng không thể nào tiếp tục để tình trạng này kéo dài bởi vì nó sẽ làm cả hai thêm đau khổ. Cô như con ốc mượn hồn mang nặng chiếc vỏ xù xì che dậy thân hình gầy yếu, quặt quẹo. Đã đến lúc cô phải trút bỏ nó ra khỏi cơ thể của mình. Cô phải giải thoát cho cô, cho anh..

Như Lục Bình Trôi

Chương 58

Điểm hẹn là là quán cà phê vắng khách. Đến nơi, Huệ đã thấy thầy Trình đang gọi điện thoại di động, nét mặt tỏ vẻ sốt ruột. Vừa thấy Huệ, ông ta dằn mạnh cái điện thoại xuống mặt bàn, gương mặt đỏ ké như tấm rượu. Huệ cười cười định kêu cà phê. Ông Trình huơ huơ cánh tay đeo mấy chiếc nhẫn vàng y vàng giới:
- Giờ này mà cô còn bụng dạ nhấm nháp cà phê hả? Tôi dặn cô mấy giờ mà bây giờ cô mới đến? Làm ăn kiểu như cô, đất không có mà cạp chớ đừng nói...
Huệ giải thích nguyên do chiếc xe đạp bị bể bánh dọc đường nên không thể đến đúng hẹn. Ông Trình không muốn nghe, phụ nữ có vạn lý do để nói dối. Cằn nhằn mỏi miệng, ông Trình biểu:
- Bây giờ cô đem con ngựa sắt này gởi vô bãi giữ xe ở đàng kia – Nói đoạn ông ta đưa tay chỉ về phía nhà sách. Bãi giữ xe nằm bên hông:- Hai người đi chung một chiếc. Nhà người ta giàu có, cô mang cái của nợ này tới để thiên hạ cười vô mặt tôi à.
Huệ làm theo. Ông Trình vô số, rồ ga. Chiếc gắn máy chồm lên. Bất ngờ chiếc ba bánh chở cát từ xa trờ tới. Ông Trình văng tục, thắng gấp. Ngực Huệ chạm vô lưng ông Trình, cô vội dùng tay đẩy ra. Đi được một đoạn, Huệ hỏi:
- Sao lại buổi sáng hở thầy?
- Đi làm kiếm tiền, người ta hô lúc nào là đi lúc ấy kể gì sáng hay tối, nắng hay mưa, ngày thường hay ngày nghĩ, có khi đang nửa đêm đang nằm ôm vợ, điện thoại réo cũng phải lồm cồm ngồi dậy mặc quần áo đi liền. Vợ con là quan trọng, nhưng tiền bạc quan trọng hơn, không có tiền vợ con nó khinh như chó! Tui dặn cô làm bất kỳ công việc nào cũng phải nhẫn nhục, chịu khó. Công việc của chúng ta còn nhọc nhằn hơn gấp vạn. Đỏng đảnh như cô thì đừng hòng có tiền sắm xe, tậu nhà!
Huệ đuối lý đành im lặng.

Ông Trình nói tiếp:
- Làm bất cứ nghề nào cũng phải có cái tâm trong sáng, cô phải nhớ kỹ mấy lời tôi dặn.
Thấy Huệ có vẻ không hiểu ý tứ câu nói, thầy Trình giải thích:
- Đó là tôi muốn nói đến những kẻ tán tận lương tâm đang lúc tang gia bối rối ra sức làm eo. Những kẻ coi đồng tiền như cái bánh xe bò thế nào cũng bị trời hại. Thây kệ họ! Điều tôi muốn nói với cô là nhân cách. Khóc mướn là cái nghề mạt hạng, chúng ta phải đau lòng thú nhận một thực tế đầy cay nghiệt, nhưng cho dù có thấp kém đến thế nào đi chăng nữa thì cũng phải biết tôn trọng bản thân, ông bà xưa từng có câu " giấy rách phải giữ lấy lề " , không chỉ có vậy mà còn là chuyện uy tín. Khóa trước có vài cô cậu vì ham tiền làm điều càn quấy, khiến tôi cũng bị mang tiếng là không biết dạy học trò. Mấy đứa đó, tôi tởn tới già, không dám giới thiệu với ai nữa.
Huệ bám chặt hai tay vô ba ga, sợ ông thầy thắng gấp bất tử như lúc nãy. Cô thắc mắc:
- Họ đã làm những gì hả thầy?
Thầy Trình nói một hơi:
- Chuyện là như vầy, hợp đồng đã thỏa thuận đâu đó hết rồi. Vậy mà đến nơi, thấy gia chủ có vẻ giàu có, họ lại giở chứng đòi thêm. Nếu chủ nhà không đáp ứng thì họ chỉ khóc chiếu lệ, khóc cho có khóc. Thế có bỏ mẹ không chớ!
Huệ vỡ lẽ đầu đuôi câu chuyện:
- À ra là thế!
Ông Trình vẫn chưa hết bực bội, nói văng nước miếng:
- Cô mà là loại người như vậy thì đừng bao giờ kêu tôi là thầy. Mà có thấy cô, tôi cũng tránh xa, mắc cỡ lắm.
Huệ hỏi:
- Chỗ có xa không thầy?
- Không, chừng vài phút nữa là tới nơi. Tôi dặn trước, cô sẽ nhập vai cô con gái khóc mẹ, còn tôi nhập vai ông chồng thương vợ, nhớ chưa? Khi nào người ta làm lễ động quan thì mình về.
Huệ gật đầu, trong bụng hơi run. Hơn hai tháng trời chỉ quen " khóc chay ", bây giờ mới khóc thiệt, có quan tài, nhang khói, đồ

tang hẳn hoi.
Thầy Trình ngoáy cổ lại hỏi:
- Cô nghĩ gì vậy? Đang hồi hộp hả?
Huệ gật đầu thú nhận.
Ông Trình động viên:
- Cô hãy bình tĩnh lên, học như thế nào thì khóc y như vậy không cần " sáng tạo " thêm thắt gì hết. Sau này đã tích lũy được kinh nghiệm thì hãy tính sau. Có thầy bên cạnh, em đừng lo.
Ông Trình nói tiếp để trấn an cô học trò có gương mặt đẹp:
- Hồi mới đi thực tập, tôi cũng run dữ lắm mặc cho bà thầy" hướng dẫn " nói đến ráo nước miếng tôi vẫn run như cầy sấy, khớp hàm như bị trật, không sao há ra được. Thế này thì chết cha! Suy nghĩ một lúc, bà thầy lôi tôi ra quán, bắt tu liền một xị rượu đế! Nhờ có ma men trợ sức mà ông tôi đã hoàn thành bài thực hành vượt quá sự mong đợi.
Thầy Trình bẻ tay lái về bên trái tránh chiếc xe chở rác rồi tiếp tục huyên thuyên bằng giọng khôi hài:
- Chuyện đã qua lâu rồi, nhớ lại vẫn thấy tức cười! Suy cho cùng đó chỉ là hạ sách. Tôi không bao giờ để học trò của mình làm giống như tôi đã từng.
Huệ thắc mắc:
- Lớp mình đông vậy mà chỉ mỗi mình thầy thì làm sao…
Thầy Trình lẹ miệng cắt ngang câu nói giữa chừng:
- Thầy hiểu ý em! Mỗi mình tôi thì làm sao cáng đáng nổi chuyện này mà phải dựa vô đám học trò cũ, họ cũng nhờ tôi mà kiếm thêm chút đỉnh coi như quan hệ cộng sinh đôi bên đều có lợi! (bởi vì thực tập viên không được nhận tiền thù lao)
Huệ gật đầu lia lịa ra chiều đã hiểu ý. Xe chạy lướt qua con hẻm có treo cờ đám ma. Thầy Trình đột ngột giảm ga, quành đầu xe lại rồi quẹo vô con hẻm tráng bê tông đã xuống cấp. Từ xa đã nghe tiếng nhạc đám ma rền rĩ não ruột. Ông Trình ngoảnh mặt về phía sau, nói:
- Tới rồi!
Hẻm nhỏ hẹp, chật chội lại phải chứa cả trăm người chuẩn bị đưa đám, xe máy không thể vô được tận nơi. Một người đeo khăn tang

từ bên trong phăng phăng đi ra hướng dẫn hai người gửi xe ở phía ngoài. Lại phải chạy ngược trở ra. Hai gã đàn ông say khật khưỡng, mắt thâm quầng như đeo kiếng đen, nhìn sơ qua cũng đoán ra, họ đã thức mấy đêm túc trực bên quan tài và nốc rượu như hũ chìm. Một người hỏi bằng giọng kéo nhựa:
- Đi đưa hả?
- Không. Khóc đám ma! – Ông Trình đáp cộc lốc.
Người thứ hai, hếch đôi mắt lờ đờ nhìn Huệ:
- Cô này cũng vậy à?
Huệ im lặng có vẻ ngượng. Người đó lại thốt lên:
- Đẹp quá! Được người đẹp như vầy khóc, chết cũng không tiếc. Em ở đâu cho anh xin cái địa chỉ để mai mốt anh mướn em khóc cho con vợ già sống dai như đỉa của anh.
- Im đi mày! Thấy con gái là hai mắt sáng lên như đèn pha ô tô! – Đoạn người kế bên nheo mắt nhìn Huệ, cười hềnh hệch:- Thằng đó vợ con đùm đề rồi. Anh coi già như vầy chớ còn là trai tơ!
Ông Trình nắm tay Huệ đi sâu vô hẻm. Dàn nhạc tang bỗng trỗi lên khúc nhạc nghe buồn thê thảm. Mùi nhang khói quyện trong gió xộc vô mũi, mắt cay sè.

Như Lục Bình Trôi

Chương 59

Nắng lên cao. Cây bông sứ trồng trong chậu kiểng nhà Mười đau khổ đổ bóng loang lổ trên nền gạch ướt. Gần một tiếng đồng hồ mà Nhành và Ngân đi chợ vẫn chưa về. Chắc tụi nó định mua hết cái chợ chắc? Hiếu nghĩ thầm, đưa tay vặn lu cái bếp dầu. Nồi nước đã sôi từ đời nảo đời nào, và cạn gần phân nửa. Nhìn nồi nước sôi sùng sục, tự nhiên Hiếu nhớ đến chuyện xảy ra cách đây gần nửa tháng. Hôm đó, Hiếu đang ngồi ăn cơm tối với bà Trần ở phòng khách. Món ăn gồm; canh chua thịt gà nấu lá dang, sườn xào chua ngọt, cá rô kho tộ cùng vài món tráng miệng. Thật ra bà Trần không thích những món này, bà làm chủ yếu để cho Hiếu. Trước khi ăn, bà Trần tranh thủ đặt nồi nước lên bếp để chốc nữa tắm. Mấy bữa rày, Hiếu khó ở trong người. Ớn lạnh. Nhức đầu. Chóng mặt. Uống mấy cử thuốc rồi mà vẫn chưa khỏi bịnh. Cái máy tắm nước nóng bỗng trở chứng nằm ì ra đành phải dùng phương pháp thủ công. Bà Trần liên tục gắp thức ăn cho Hiếu, còn mình thì chỉ ăn cơm không với món canh.
- Em ăn có ngon không?
- Ngon lắm, chưa bao giờ em được ăn ngon như vầy. Thậm chí tết ở nhà cũng còn thua xa.
Bà Trần lập tức chộp lấy cơ hội:
- Vậy dọn đến chỗ tôi ở đi, tôi sẽ biến một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều là tết.
Hiếu im lặng, nhai nhỏ nhẹ. Bà Trần nói lớn bằng giọng không hài lòng:
- Tại sao em cứ chần chừ hoài vậy? Bọn tiểu yêu đó là cái thá gì mà em phải nặng lòng với chúng. Chúng mà xúc phạm đến em, tôi sẽ cho chúng biết tay! Chỉ cần em lên tiếng, tôi sẽ không khách sáo!
Nhớ đến chuyện bị Nhành, Huệ cùng đám công nhân bất trị làm

nhục giữa thanh thiên bạch nhựt dạo nào là bà Trần phát lên cơn điên, vung tay chém mạnh vào không khí một cách dữ tợn như tên đồ tể đang say máu.
- Chúng nó biết chuyện rồi phải không?
Hiếu gật đầu. Bà Trần nói:
- Như vậy, có khi lại tốt hơn. Em không nói thì chính tôi cũng sẽ tuốt luốt mọi chuyện. Quan hệ của hai ta chẳng dính dáng gì tới chúng thì chẳng có gì mà phải sợ – Đoạn bà Trần nhìn xoáy lê gương mặt Hiếu:- Em bị tụi nó " tra tấn " dữ lắm phải hôn? Cái miệng con Huệ, con Nhành tôi còn lạ gì nữa.
Hiếu nói:
- Theo em, chúng ta nên để sự việc diễn ra như vầy. Em không thể bỏ tất cả mà ra đi, bởi vì đó là gia đình của em.
- Gia đình ư? Một căn nhà ọp ẹp, tồi tàn cùng với mấy đứa quỷ tha ma bắt không dây mơ rễ má mà em coi đó là gia đình. Còn tôi thì sao? Em nói đi!
- Chị rất tốt với em.
- Chỉ có vậy thôi sao?
- Còn nữa, còn rất nhiều. Nhưng, chị hiểu cho, em là người nhút nhát, thiếu bản lãnh, em không có được cá tính mạnh mẽ như chị, em sợ tất cả.
- Lại cái điệp khúc cũ rích ấy nghe mà phát mệt! Em chẳng chịu thay đổi chút nào. Tôi rất bực mình và thất vọng về em.
Câu chuyện khiến bữa cơm mất vui. Cơm nước xong, hai người ngồi nói chuyện một lúc. Chủ đề xoay quanh chuyện ở xí nghiệp. Bà Trần nói:
- Sắp tới có thể sẽ giảm bớt một phần ba công nhân, nguyên do hàng của chúng ta xuất sang các nước Châu Âu gặp khó khăn do bị hàng Trung Quốc cạnh tranh dữ dội. Tình hình này nếu không sớm khắc phục có lẽ xí nghiệp phải đóng cửa tạm thời chớ chẳng phải chuyện giỡn chơi.
- Nghiêm trọng vậy hả chị? Em vái trời chuyện ấy đừng bao giờ xảy ra. Em sợ thất nghiệp lắm. Còn chị, chị sẽ ra sao?
- Phần tôi, em khỏi phải lo. Có mấy chỗ đánh tiếng mời tôi đến làm với họ, nhưng tôi còn lần xần chưa nhận lời.

Thấy Hiếu tỏ vẻ lo lắng, bà Trần liền trấn an:
- Em khỏi phải bận tâm lo lắng về chuyện này. Tôi đâu thì em đó!
Chợt nhớ đến nồi nước sôi, bà Trần đứng dậy đi vô bếp. Hiếu nói để cô tự lo, nhưng bà Trần cứ giành lấy:
- Được chăm sóc người mình yêu là hạnh phúc nhất thế gian!
Hiếu bất đắc dĩ phải ngồi im. Vừa bật ti vi thì có tiếng gõ cửa dồn dập như công an kiểm tra hộ khẩu:
- Mở cửa! Mở cửa!
Đúng là tiếng của con Nhành! - Hiếu giựt mình thốt lên:- Làm sao nó biết chỗ này mà mò tới? Bây giờ xử trí làm sao đây?
- Mở cửa!
Không phải chỉ có mình Nhành mà có con Huệ cũng đi theo a dua! Tụi nó tới đây để " bắt cóc " mình đây mà. Nghe ầm ĩ, bà Trần tắt bếp ga, te tái bước ra:
- Ai vậy, Hiếu?
Cánh cửa vừa hé ra, Nhành, Huệ, Ngân xộc vô như cơn gió. Hiếu định chạy trốn nhưng không còn kịp nữa, đứng ngây người, mắt thao láo nhìn mọi người.
- À thì ra là lũ chúng mày! – Đoạn bà Trần nhìn Nhành, Huệ từ đầu đến chưn:
- Nhìn bộ vó chúng mày có vẻ làm ăn nên làm ra đó nghen!
- Vì thế chị em tui đến đây để cám ơn bà đây – Huệ châm chọc.
- Chắc lại chun vô mấy quán bia ôm hay động điếm chớ gì? Ngoài mấy chỗ đó chúng mày chẳng làm nên tích sự gì!
Huệ tức sùi bọt mép, mắt trợn trừng tóe lửa:
- Đúng rồi, điếm đó! Có tức không? Vậy vẫn còn hơn loại người dở con dở thằng có muốn như tụi này cũng không được!
Bà Trần tím mặt như bị cái tát, không sao thốt được nên lời, ngó thấy Huệ đứng chống nạnh, mặt cứ câng câng khiến bà càng lộn ruột:
- Muốn gì thì nói thẳng ra đi. Tao không có thời gian để cãi lý lẽ với chúng mày. – Đoạn bà xây mặt về phía Hiếu, nói lớn cốt để trêu tức:- Hiếu à, nồi nước " anh " nấu sôi rồi. Đi tắm đi em! Tắm sạch sẽ để hai đứa mình còn lên giường! " Anh " đã chuẩn bị tất cả cho cuộc vui của đôi ta. Cái đĩa sex em để đâu rồi, sao " Anh "

kiếm hoài mà không thấy?
Hiếu, mặt xanh như tàu lá. Mồ hôi xuất hạn dầm dề. Cô cứ đứng im không nhúc nhích. Những sợi gân xanh hai bên thái dương co giật như rắn. Cả bọn ngồi xuống xa lông. Bà Trần gạt cốc tách sang một bên, nhìn đối phương gầm gừ như con bò điên thấy miếng vải đỏ. Nhành ngồi tréo ngoải, cổ chưn lắc lư như trêu tức:
- Chị em chúng tôi đến đây đề nghị bà hãy buông tha cho chị Hiếu!
- Tao có làm gì Hiếu đâu mà buông vơi tha? Hiếu chán ngó mặt tụi bây nên đến đây với tao, thế thôi.
- Bà đừng buộc tui phải nói ra những điều không hay ho gì. Chị Hiếu không tự nhiên đến mà do bà dùng mọi thủ đoạn. Chuyện riêng của bà, tui không màng đến nhưng tui cấm bà không được động đến những người thân thiết của tui, bà hiểu chưa?
Bà Trần thách thức:
- Tao vẫn cứ, chúng mày làm gì hử?
Huệ nói giận dữ:
- Thì chị em chúng tôi sẽ dạy cho bà một bài học nhớ đời!
Bà Trần bỗng cười phá lên, ánh mắt lóe những tia độc ác:
- Cả phân xưởng hàng trăm đứa còn không làm gì được tao nữa là. Chỉ có ba đứa nhãi ranh chúng mày mà dám hù dọa tao sao? Tiện đây tao nói toạc ra luôn. Tao và Hiếu đã yêu nhau, thề sống chết có nhau, nguyện sẽ suốt đới gắn bó như vợ chồng. Tụi bây nghe rõ chưa? Hiếu, em nói đi, nói cho chúng nó sáng mắt ra.
Hiếu chết lặng. Nét mặt lộ vẻ căng thẳng và hoảng loạn. Huệ nắm cổ tay Hiếu lắc mạnh mấy cái:
- Chị Hiếu, chị nói đi. Có phải mụ này dụ dỗ, ép buộc chi hôn? Có mọi người bên cạnh bảo vệ, che chở chị, – đoạn Huệ ngửng mặt lên nhìn bà Trần, nói lớn:- Chẳng có con quỷ mặt xanh nanh vàng dám đụng đến cọng lông chưn của chị đâu mà chị sợ dữ vậy!
Im lặng đến ngạt thở. Tất cả cặp mắt đều dồn về Hiếu chờ đợi câu trả lời. Bà Trần khêu khích đối phương bằng cách choàng tay qua vai Hiếu, hôn chụt lên má một cái. Hiếu như khúc gỗ vô cảm không có bất kỳ phản kháng nào. Huệ thét lớn:
- Buông chỉ ra!
Bà Trần không buông mà càng siết chặt.

- Nói đi em, nói chúng ta đã yêu nhau và làm tình như thế nào.
Nhìn những diễn biến trên gương mặt nhăn nhó của Hiếu, Ngân thừa biết Hiếu đang ngả về phía bà Trần , cô thốt lên:
- Chị Hiếu!
Nhưng Hiếu lại gật đầu.
Bà Trần cười đắc thắng:
- Đấy chúng mày thấy chưa! Chúng tao đã yêu nhau , làm tình với nhau không biết bao nhiêu lần rồi. Chúng mày có muốn nghe tao kể tỉ mỉ từng chút không? Thế này nhá, ban đầu là cởi quần áo và sau đó dìu nhau lên giường...
- Đừng nói nữa, tui lạy chị! – Hiếu bịt tai lại, chạy nhanh ra cửa.
Huệ đứng phắt dậy. Mắt long lên sòng sọc:
- Bà là con quỷ, con quỷ đội lốt người!
- Thế chúng mày là người chắc? Ha...ha..Vậy thì chúng mày lầm to rồi! Tất cả đều là quỷ, tao quỷ, tụi bây cũng là quỷ!
Huệ bất ngờ sấn tới giơ thẳng cánh tay giáng xuống. Do không phòng bị nên bà Trần bị hứng trọn cái tán đau điếng, má bên phải hằn dấu năm ngón tay. Ngay lập tức bà ta đáp trả bằng cách túm tóc Huệ kéo ghịt lại và bắt đầu cào cấu. Huệ yếu sức hơn, đánh không lại, kêu cứu oai oái:
- Chị Nhành phụ em với!
Nhành bừng tỉnh xoắn tay áo xông vô " trợ chiến " . Hai đánh một không chột cũng què. Nhành giữ chặt đôi tay. Huệ ngồi trên lưng vừa đánh vừa chửi:
- Đánh cho chết con con mụ " xăng pha nhớt đi ". Chết này! Lần đầu tiên mình được đánh cán bộ. Sướng tay!
Cuối cùng bà Trần cũng dùng hết sức bình sinh vùng thoát ra được sau khi bị dần một trận " tơi bời hoa lá ". Bà ta đứng thở dốc, mặt đỏ phừng phừng. Tóc tai rũ rượi. Vú mớm lòng thòng. Khắp người đầy những vết trầy xước:
- Được, chúng mày ỉ đông hiếp yếu, coi tao trả lời đây!
Mụ chạy nhanh ra phía sau, hai tay bưng nồi nước sôi, hất mạnh về phía đối phương. Ngân, Nhành nhanh chưn chạy thoát. Huệ lính quýnh bị trật dép chạy không kịp bị tạt trúng ngay chưn. Cô cố nhịn đau vừa chạy cà nhắc ra cửa, vừa la bài bãi. Nhành, Ngân

đang ngồi trên xe nổ máy xe chờ sẵn, Huệ nhảy lên bíu chặt người Ngân. Xe vừa vọt đi thì bà Trần cầm con dao sáng loáng chạy ra. Hú Hồn! Nếu chậm chưn một chút ắt xảy ra án mạng.
Hiếu về nhà, trèo nhanh lên gác, kéo mền che kín đầu, khóc thổn thức. Lát sau có tiếng động cơ xe máy, tiếp theo là tiếng rên rỉ của Huệ:
- Ôi rát quá. Cái chưn của tui tiêu rồi!
Chưn mặt của Huệ bị sưng phồng lên, cả mảng da to bằng lòng bàn tay bị rộp lên, ứ nước. Cũng hên, Huệ kịp nhảy qua một bên, nếu hứng trọn nồi nước đang sôi chắc đã thành món thịt luộc!
Nhành luôn miệng cằn nhằn xui xẻo bị công an phạt vì tội tống ba. Cô đi te te xuống bếp lấy chai nước mắm định giội vô vết thương. Ngân cản lại, làm như vậy rất dễ bị nhiễm trùng, cách tốt nhứt là ngâm chưn vô nước lạnh đợi hết rát thì băng bó rồi đi đến trạm y tế. Hiếu nghe ầm ì quên cả tâm trạng không vui, vội chạy xuống. Vừa nhìn thấy Hiếu, Huệ khóc nhề nhệ như con nít. Đau thì ít mà nhõng nhẽo thì nhiều:
- Tại chị mà em bị xi cà que như vầy. Mụ đó đúng là tay giết người bẩm sinh! Ôi, đau quá! Cái chưn của em có bị tháo khớp hôn chị Nhành?
Nhành cười:
- Tháo là cái chắc, thành Tôn Tẩn dễ đi ăn mày!
Huệ nhăn nhó:
- Giờ này mà chị còn có thể cười đùa trên nỗi đau của em được sao?
Ngân khệ nệ bưng thau nước cho Huệ ngâm chưn , cảm thấy dễ chịu ngay tức thì. Hiếu lấy tiền trong túi, giục Nhành đưa Huệ đi khám. Huệ lắc đầu:
- Thôi băng bó rồi mua mấy viên kháng sinh là được rồi. Vô trỏng, nhìn toàn người bịnh có khi càng nặng thêm!
Huệ muốn lên gác nằm nghỉ nhưng đau quá đi không nổi. Nhành hỏi tại sao lúc nãy chạy như điên mà bây giờ đi không được, Huệ đáp tại sợ chết. Nhành đành phải cõng Huệ lên gác. Ngân tò tò theo sau đẩy phụ.
- Trời đất! Con nhỏ này ăn cái giống gì mà nặng quá trời!

- Chị Hiếu, chuyện chị với mụ Trần tính làm sao?
Hiếu làm thinh, ngó lơ chỗ khác làm bộ không nghe thấy. Huệ cắn răng chịu đau, ngóc đầu dậy, nói:
- Hổng lẽ, chị yêu mụ ấy thiệt sao? Trời ơi, em có nghe lộn không vậy?
Hiếu bỏ ra ban công, nhìn ra bờ sông và im lặng. Tức quá, Nhành định nhân cơ hội nói cho hả giận, nhưng Ngân nháy mắt ra hiệu cho cô dừng lại:
- Chị Hiếu đang rối trí, đợi khi khác hãy nói.
Đúng là Hiếu đang rất khổ tâm không biết giãi bày cùng ai. Rõ ràng trong chuyện này cô đã trật lất chẳng có lý do gì để mà thanh minh, thanh nga được. Cô không dám nhìn thẳng vào mặt ai nữa hết.
Đợi cho mọi người kéo hết xuống gác, chỉ còn Huệ đang rên rỉ với vết phỏng sưng phồng, Hiếu mới quay trở vô, ngồi xuống bên cạnh Huệ, an ủi Huệ mấy câu. Hiếu cảm thấy ân hận. Huệ trố mắt nhìn cô như người xa lạ:
- Chị Hiếu ơi, em không hiểu người đàng hoàng như chị sao lại quen với con mụ Trần đáng kinh tởm kia chớ. Em thấy lo cho chị quá! Đàn ông trên thế gian này còn nhiều lắm. Em nói thiệt lòng, chị đừng giận, không tìm được người khỏe mạnh, đàng hoàng thì quơ đại thằng đui, què, sứt mẻ cũng được. Dù sao họ cũng là đàn ông, những người đàn ông thật sự chớ không phải dân " xăng pha nhớt ".
Hiếu cúi đầu im re, giống như một học trò già nghe cô giáo trẻ giảng bài! Cô không biết nói như thế nào nữa.
- Chị Hiếu ơi. Em coi chị như chị ruột của em. Tất cả mọi người đang lo lắng cho chị. Sao chị lại thiếu trách nhiệm với bản thân mình như vậy? Sự thú nhận của chị khiến em cảm thấy hụt hẫng, choáng váng. Em buồn lắm! Mụ ấy dùng bùa ngải gì mà chị mê dữ vậy?
- Bùa ngải gì? – Nhành chạy rầm rầm lên gác :- Chẳng qua chị không thắng nổi bản thân mình mà thôi. Chẳng thà chị mê một gã đàn ông đã có vợ còn có thể chấp nhận. Đàng này...
- Tụi bây đừng nói nữa, hãy để tao được yên! – Giọng Hiếu chất

chứa đau khổ:- Nếu mấy đứa bây cứ tiếp tục dồn vô đường cùng thì tao sẽ ra khỏi nhà này ngay lập tức!
Hiếu khóc. Thấy nói nữa cũng vô ích, mọi người đành im lặng. Chán, Nhành lấy xe ra khỏi nhà. Ngân ngồi bó gối trong xó nhà, mặc cho lũ muỗi đói thi nhau " làm thịt ". Hiếu vô toa lét nhưng không tắm mà đứng yên nhìn mình trong kiếng bằng đôi mắt đờ đẫn dở sống dở chết…
….Mười một giờ rưỡi các thứ đã chuẩn bị xong xuôi , vừa lúc Huệ cũng về tới. Nhành bưng dĩa thịt gà luộc để lên bàn. Trên bàn đã bày sẵn dĩa mì xào, tô cà ri còn bốc khói, gỏi ngó sen, bông và trái cây. Hiếu từ dưới đi lên, tay cầm lon sữa bò đựng gạo để cắm nhang:
- Sao về sớm vậy?
- Mấy khi có lộc ăn phải nhanh chưn kẻo hết! – Đoạn Huệ chun chun cánh mũi hít hà mấy cái :- Ái chà thơm quá! Tự nhiên thấy đói bụng quá trời!
Nhành cầm bó nhang định đốt, lại đặt xuống bàn, nhìn Huệ nói:
- Có tiền rồi, kêu mấy chai nước ngọt đi.
- Thực tập mà, đâu có đồng nào. Các người yên trí đi khi nào khóc sô đầu tiên tui sẽ khao một bữa ra tấm ra món!
Hiếu cười ghẹo:
- Tiền kiếm bằng nước mắt ăn làm sao thấy ngon!
Ngân khệ nệ ôm cục nước đá bự chà bá từ ngoài bước thẳng xuống bếp, hối Trang lấy dao chặt thành từng cục nhỏ. Nhành hỏi Ngân có kêu bia với nước ngọt chưa, Ngân gật đầu, rồi hỏi Huệ:
- Thực tập có vui hôn?
- Bà Ngân này hỏi ngộ ghê! Khóc đám ma chớ đâu phải đi biểu diễn văn nghệ mà vui với sướng! Đời thiệt có lắm chuyện cười ra nước mắt. Trong khi mình đóng vai cô con gái khóc như cha chết thì cô con gái ruột ngồi chình ình trên ghế giữa móng tay, miệng cười toe toét như trúng số độc đắc! Còn tang chủ thì ngồi cụng ly chan chát với mấy người bạn hàng!
Huệ đi xuống bếp rửa mặt, thấy trong nồi cà ri có cái mề gà bèn đưa tay nhón, cho vô miệng, chưa kịp nhai thì Nhành đi xuống, liền ngậm miệng lại. Nước cà ri dính tùm lum trên mép.

Trang bê cái xô nước đá vừa chặt đặt vô xó nhà. Thấy đã trưa, Hiếu giục Nhành ra cúng. Nhành cầm mấy nén nhang trong lòng bàn tay bộ tịch lúng túng như gà mắc tóc. Thấy bề không xong bèn đưa mắt dòm Hiếu cầu cứu:
- Tui không rành mấy chuyện mấy chuyện lễ bái , chị chỉ tui với! Chị Hai cạo heo không qua dự tiệc như đã hứa bởi vì thằng Nòi bị thổ tả từ chập tối hôm qua hậu quả do ăn uống mất vệ sinh. Ban đầu chị Hai cứ ỷ y, chỉ cho uống vài viên ganidan như mọi khi. (Chị Hai có cái tật hễ đau bụng bất kể nguyên do vì điều cho uống ganidan!) Nhưng bịnh tình thằng nhỏ chẳng những không khá hơn mà mỗi lúc càng tồi tệ, vừa ói vừa ỉa khiến cu cậu kiệt sức, mắt trõm lơ, da xanh tái như người chết. Muốn đưa vô nhà thương nhưng ngặt nỗi trong túi không còn một xu. Thấy tình cảnh tội nghiệp, Nhành móc túi đưa hai trăm ngàn nói là cho mượn chừng nào trả cũng được.
Huệ mừng ra mặt, không có mụ già mồm lẻo mép đỡ tốn công gây lộn mỏi miệng. Huệ nói:
- Chị nói vậy còn lâu bả mới trả. Mẹ Hai cạo heo em còn lạ gì!
Nhành nói:
- Tao biết! Cho, sợ chỉ không dám cầm nên phải nói vậy. Thậy kệ, coi như làm phước cho bá tánh.
Lúc không có tiền Nhành là bà chúa hà tiền, tiền rủng rỉnh trong túi cô lại đổi tánh xài sang. Huệ thấy ấm ức nhưng đành im miệng. Ông nội Hiếu vốn là dân Bắc rặt di cư vô Nam, rồi ảnh hưởng luôn tính cách xuê xoa của người Nam bộ. Nhưng việc cúng kiến, lễ bái thì ông giữ khư khư, không chịu thay đổi. Nhờ vậy, mà ông già Hiếu được thừa hưởng những gì Nội để lại. Ba rành chuyện cúng kiếng, lễ bái đến đỗi những tay thợ cúng chuyên nghiệp còn phải tìm ông để xin thụ giáo, chỉ dạy thêm. Thấy gia cảnh túng thiếu, vài người khuyên ông nên làm thầy cúng chuyên nghiệp để có đồng ra đồng vô, nhưng ông dứt khoát từ chối. Thiếu gì cách kiếm tiền, tui chỉ làm phước để lấy đức cho con cái! Trên bàn thờ nhà Hiếu lúc nào cũng để sẵn quyển sổ dày ghi chép tỉ mỉ những thủ tục lễ bái, những bài văn khấn: từ văn khấn Táo quân, lễ tạ mộ, lễ cô hồn thập loại chúng sinh, đến tang gia, cưới hỏi, động thổ, nhập

trạch.. đều đủ cả. Khắp nơi, từ làng trên đến xóm dưới, hễ nhà nào có đám là phải cậy đến ông. Cúng kiếng xong, ông chỉ uống ly nước trà rồi về, tuyệt đối không nhận một đồng thù lao. Có người chê bai ông là nghèo mà sĩ! Kệ, ai nói gì thì nói, miễn sao ông không cảm thấy có lỗi với lương tâm mình là được. Từ nhỏ Hiếu đã từng theo ba đi khắp nơi, nên việc này cô cũng rành rẽ. Hiếu nói sẽ làm mẫu, Nhành coi mà bắt chước làm theo.
- Trước khi cúng giỗ tổ tiên, ông bà, cha mẹ ta phải cáo từ với gia thần trong nhà: Thổ Công, Táo Quân, Long mạch... rõ chưa?
Tất nhiên là Nhành chẳng hiểu gì cả, cô cứ nghĩ đơn giản bằng cách xá mấy xá, cầu nguyện đại khái vài câu là xong việc. Ai dè lại rắc rối quá trời.
Hiếu nói:
- Trước khi cúng giỗ phải khấn Thần long mạch mới đúng thủ tục.
Rồi Hiếu thắp nhang và khấn như vầy:
- Nam mô a di đà Phật!
Kính lạy Hoàng Thiên Hậu thổ chư vị Tôn thần, các ngài thần linh cai quản. Nhân hôm nay là ngày giỗ của mẹ con tên là Lê Thị Thoại, con cùng bạn bè tuân theo nghi lễ, sửa biện hương hoa lễ vật và các thứ cúng dâng. Trước án tọa tôn thần cùng chư vị uy linh, kính cẩn tâu trình.
Kính cáo bản gia Thổ công, Táo quân, Long mạch và các vị Thần linh, cúi xin chứng minh, phù hộ, cho toàn gia, cùng bạn bè an khang thịnh vượng.
Kính thỉnh các tiên linh, gia tiên chúng con và những vong hồn nội tộc được thờ phụng cùng về hâm hưởng.
Cẩn cáo.
Nhìn Hiếu đọc bài văn khấn mà đứa nào đứa nấy đều xanh lè mắt! Nhành biểu phải viết ra giấy. Học thuộc thì mới có thể làm được.
Hiếu lại đọc tiếp bài văn khấn đám giỗ, như sau:
Nam mô a di đà Phật!
Kính lạy tổ tiên nội ngoại!
Hôm nay là ngày..tháng...năm...
Kính ngày cát kỵ của mẹ con là bà Lê Thị Thoại
Trộm nghĩ mẹ vắng xa trần thế, không thấy âm dung. Năm qua

tháng lại, vừa ngày húy lâm. Ơn võng cực xem bằng bằng trời biển, nghĩa sinh thành không lúc nào quên. Càng nhớ công lao gây cơ tạo nghiệp bao nhiêu, càng cảm thâm tình, khôn bề bày tỏ. Ngày giỗ mẹ, con ở nơi xa không về được. Con và bạn bè, nhất tâm sắm sửa lễ vật kính dâng, đốt nén tâm hương giãi tỏ tấc thành. Thành khẩn kính mời mẹ...mất ngày....tháng...năm..., mộ phần táng tại...Cúi xin linh thiêng giáng về, chứng giám lòng thành thụ hưởng lễ vật độ, cho cả nhà được bình an, gia cảnh hưng long thịnh vượng.
Con lại xin kính mời các cụ tổ tiên nội ngoại, Tổ khảo, Tổ tỷ, Bá thúc và toàn thể các hương linh gia tiên đồng lai hâm hưởng.
Con lại xin kính mời các ngài Thổ công, Táo quân và chư vị Linh thần đồng lai giám cách thượng hưởng. Lại mời các vị vong linh tiền chủ hậu chủ trong đất này cùng tới hâm hưởng.
Cẩn cáo!
Hiếu khấn muỗi đến nỗi Trang phải rướm nước mắt. Trong khi chờ nhang tàn, mọi người ngồi quây quần bên chiếc bàn tròn được trải bằng tấm vải màu xanh phủ gần tới đất. Huệ tấm tắc:
- Không ngờ chuyện cúng kiếng lại nhiêu khê đến vậy. Nhìn chị Hiếu múa may mà bắt chóng mặt!
Hiếu nói:
- Cũng là một mâm giỗ nhưng chỉ cần làm đúng thủ tục, bài bản là trở nên nghiêm trang, thành kính. Thời buổi này mọi thứ đều đơn giản hóa, ăn đơn giản, yêu đơn giản, thậm chí cách nói năng cũng giản lược hơn. Nhưng chuyện cúng kiếng mà quá đại khái, qua loa là không thể chấp nhận vì đó là đạo lý, là phép tắc làm người.
Nhành cười:
- Tui thấy chị Hiếu nên chuyển sang làm nghề thầy cúng có khi lại khấm khá hơn cái nghề may công nghiệp cực như chó mà thu nhập chẳng được bao nhiêu.
Huệ nói chen vô:
- Chừng nào em làm đám cưới chị nhớ soạn giùm một bài nhá. Kêu là gì ta?
- Văn khấn cưới gả.
- Nhưng mà không có ngày đó đâu, bởi vì Hoạt thế nào cũng bỏ

mày cho coi! – Nhành ghẹo.
- Ấy chết! Chị đừng ăn mắm ăn muối mà nói xui xẻo. Hai đứa chúng em đang " hương lửa mặn nồng " mà, chị.
- Tao thấy lo cho mày đó Huệ. Hoạt mà biết chuyện mày làm thế nào nó cũng cho mày ra rìa cho coi. Đường đường là ông cử nhân ai lại lấy đứa khóc mướn! Nếu là tao, tao cũng bỏ quách cho xong!
Hiếu đế thêm:
- Nhân tình thế thái đổi trắng thay đen đời nào cũng có. Mày đã coi tuồng " *Bao Công xử án Trần Thế Mỹ* " chưa? Tay nho sinh Trần Thế Mỹ khi còn hàn vi, khố rách áo ôm thì ăn bám vợ đến khi đỗ đạt thì phụ rẫy tình nghĩa tào khang. Thời trước còn có ông Bao Công cầm cân nẩy mực, với lại nó trái với đạo lý thánh hiền nên chẳng ai binh vực. Còn thời nay thay bạn tình như thay áo đương là mốt. Tao tuy tiếp xúc với tuy Hoạt không nhiều nhưng theo nhận xét, Hoạt là người trọng liêm sỉ, khó tánh, hơi cố chấp, có lẽ, nó khó lòng chấp nhận chuyện làm trật lất của mày. Trong nhà này toàn là một lũ vô duyên, còn mỗi mình mày hãy cố mà lo liệu!
Huệ, mặt mày xanh lè xanh lét van xin mọi người đừng nhắc đến chuyện xui xẻo kẻo có huông. Nhìn cử chỉ như gà mắc tóc của Huệ, tất cả không nhịn được cười. Hiếu nhìn đồng hồ, hỏi:
- Mày mời khách mấy giờ?
- Mười hai giờ. – Huệ trả lời giọng sốt ruột.
- Bây giờ là mười hai giờ mười lăm phút, vậy mà vẫn chưa thấy tới. Cả thằng Thật cũng vậy. Đàn ông gì chậm lụt như rùa! Ngữ này chẳng làm nên trò trống gì hết!
Chiếc xe đạp chở bia, nước ngọt xuất hiện ở đầu hẻm. Huệ biểu Trang ra khiêng phụ. Nhành gạt phắt đi:
- Để bà bầu yên thân! Mấy chục triệu chẳng phải ít! Mày đi.
Huệ cằn nhằn cửi nhửi một lúc, rồi bưng các thứ đặt ở hiên nhà. Nhành dặn người chở bia khi nào tới lấy vỏ chai thì tính tiền luôn thể. Nhìn két bia, Huệ hỏi:
- Sức chị Nhành uống được bao nhiêu?
Nhành chưa kịp mở miệng thì Hiếu lên tiếng trước:
- Tiệc tùng như vầy, chiều có tính đi làm không?
Nhành trả lời lấp lửng, đi cũng được mà không đi cũng được,

chuyện đó tính sau. Đoạn day sang Trang hỏi, chốc nữa gặp Thật thì xử trí làm sao, Trang suy nghĩ một lúc, rồi mím môi nói sẽ dứt khoát hẳn một lần.
Hiếu gật gù:
- Đúng đó. Nợ nần ân oán nên giải quyết sòng phẳng một lần, cứ cù cưa dây nhợ mệt lắm. Người ta đã từng nói, có yêu thì bảo rằng yêu, không yêu thì nói một điều cho xong!
Vừa lúc Hoạt xuất hiện trên chiếc Wave Tàu nhuốm đầy bụi đỏ, cả người anh cũng đỏ quạch từ đầu tóc tới gót chưn. Anh rút chìa ra khỏi ổ khóa, quơ lấy túi trái cây treo trên xe. Huệ lăng xăng chạy ra đón:
- Trời đất! Bộ anh từ dưới đất chun lên hả?
- Chở khách đi Chơn Thành, đường sá bụi bặm quá chừng!
Huệ ngó bịch nho Mỹ, chắc lưỡi tiếc của:
- Thứ này tới sáu, bảy chục ngàn một ký. Xài sang quá vậy! Em đã dặn đi dặn lại, mua đại thứ gì đó rẻ rẻ thôi. Nho xứ mình bán có mấy ngàn một ký.
Đoạn Huệ day mặt vào trong, nhìn Nhành nói lớn:
- Tại anh không biết đó thôi. Chị Nhành giàu lắm chẳng cần những thứ bá tánh đem tới đâu! Chị Nhành nhà em đổi đời qua những cơn say!
Nhành tím mặt, lừ mắt nhìn Huệ như kẻ thù.
Hoạt bước vô gật đầu chào mọi người. Nhành nói nửa thiệt nửa đùa:
- Bảnh tẻn quá ta! Ông cử nhân tương lai làm ơn bỏ giày dép ra, nhà tui mới vừa lau xong!
Huệ nhăn nhó:
- Chưa già mà khó tánh quá, thảo nào từng tuổi này không sắm nổi một tấm chồng! Kệ, anh cứ mang vô, có gì em chịu.
- Ở đây không có ngoại lệ, người yêu, chớ tía người yêu cũng phải chấp hành. Nhập gia tùy tục! – Nhành nói.
Hoạt tháo giày. Huệ cầm đôi giày lên ngắm nghía, thấy chiếc bên mặt bị hả mỏ bèn la lên:
- Bị vầy mà anh còn mang được sao? Không ngờ người yêu của em bầy hầy hết chỗ nói!

Hoạt cười gượng gạo, nói phải tận dụng tối đa, chừng nào có tiền thì thay đôi mới. Huệ cằn nhằn, tiền mua ký nho Mỹ để dành mua giày có tốt hơn không. Bắt gặp cái nhìn nhắc nhở của Hoạt, Huệ tiu nghỉu im re.
- Trời ơi, sao mà trùm quá vậy? Cứ muốn dỡ nhà người ta về làm chuồng heo nhà mình! – Hiếu nhìn Hoạt cười cười:- Có người yêu như nó, Hoạt có ngán hôn?
- Ngán lắm chị ơi. Động đến tiền bạc là Huệ cứ ca cẩm cả buổi. Nhức đầu.
Huệ trong nhà tắm chuẩn bị sẵn thau nước, khăn mặt. Nghe mọi người nói động tới mình, bèn thò đầu ra:
- Không vậy, để anh có đồng nào tung tẩy hết đồng ấy à? Sau này về sống chung, em phải là người giữ tay hòm, chìa khóa.
Có Hoạt, Huệ líu lo như chim hót! Nói chuyện mới chưa đầy hai phút, Huệ đã giục Hoạt đi rửa mặt mũi, chưn tay. Hoạt thấy không tiện, tính từ chối. Huệ lừ mắt nói toàn là người trong nhà cả, có gì đâu mà ngại với ngùng. Trực nhớ mấy cái quần lót treo trong nhà tắm, Huệ gom tất cả đem lên gác.
Gần mười phút sau, Thật tới bằng xe đạp. Anh không mang trái cây như Hoạt mà xách cặp rượu Bình Tây, chỉ khoản hai chục ngàn đổ lại. Vừa thấy Thật, Trang đang cười nói vui vẻ đột ngột im bặt, mắt len lén nhìn ra phía cửa. Thật bận áo sơ mi ngắn tay cũ kỹ, quần jean bạc thếch, trông rất bụi. Gương mặt tôi tối vì râu ria lâu ngày không cạo.
- Xin chào!
Thật nói mà mắt lại hướng về phía Trang nhìn không chớp.
Chừng năm phút sau tất cả bắt đầu nhập tiệc. Hiếu cố ý xếp Thật ngồi bên cạnh Trang. Nhành cầm ly bia lên ngang mặt, tuyên bố lý do và đề nghị mọi người cùng nâng cốc. Chỉ có ly của Trang có màu nâu sẫm.
- Không được. Bữa nay là ngày sum họp, con Trang phải làm một hớp bia.
Hiếu gàn:
- Bà bầu không được dùng chất chứa cồn làm ảnh hưởng đến em bé.

Nói xong Hiếu biết mình hớ, liếc mắt về phía Thật thăm dò phản ứng. Thật hơi rùng mình, quay mặt về phía Trang hỏi:
- Em có bầu rồi à?
Trang không trả lời mà gật đầu. Thật nói vừa đủ nghe không rõ vui hay buồn:
- Xin chúc mừng!
Lời nói của Thật nhát dao đâm thấu tim. Trang thấy mắt mình hoa lên bèn thò tay vào túi áo, bóc viên kẹo cho vô miệng. Cảm giác xây xẩm , khó chịu nhanh chóng bị xua đi. Từ hôm bị té xỉu trong nhà tắm khách sạn, Trang mới biết do bị chứng thiếu máu mà ra. Ông Khả mua cho cô mấy bịch kẹo, dặn lúc nào cũng phải chuẩn bị vài viên kẹo trong túi áo đề phòng bất trắc.
Từ lúc đó Thật liên tục rót bia. Thấy Hoạt chỉ uống cầm chừng, Huệ nhắc:
- Uống đi anh! Năm ngàn một chai chớ đâu phải đồ bỏ. Uống để bù lại ký nho Mỹ!
Tất cả cùng cười ré lên. Nhành nói cứ uống tùy thích, hết bia thì kêu thêm, chẳng ngại gì cả. Mọi khi Ngân không bia bọt, mọi người cứ tưởng là không biết uống, vậy mà nốc cũng ra trò! Cả nhà toàn là dân bợm!
Hiếu đã bắt đầu say là đà, cặp mắt nhướn nhướn về phía Hoạt:
- Nghe nói Hoạt sắp ra trường rồi phải hôn?
- Dạ!
- Vậy chừng nào hai đứa tính chuyện làm đám cưới?
Hoạt nói chắc hơi lâu lâu. Trước tiên phải tìm việc làm, dành dụm được lưng vốn kha khá rồi mới nghĩ đến chuyện cưới xin. Nhành để ý, thấy gương mặt của Thật bỗng tối sầm lại, bèn nháy mắt ngầm bảo Hiếu hãy lái sang chuyện khác.
Gần hai tiếng đồng hồ, két bia đã bay vèo, thức ăn trên bàn chỉ còn lại một ít đầu thừa đuôi thẹo. Nhành định kêu thêm bia. Nhưng Hiếu cản lại, sương sương như vậy là đủ rồi, " tửu nhập tâm như cẩu cuồng tại thị ".
Hiếu, Ngân, Nhành cùng chuồn lên gác để mấy đôi tình nhân tâm sự. Bốn người nói chuyện bâng quơ, chiếu lệ. Được một lúc, Hoạt đề nghị:

- Hôm nay ngoài nhà hát kịch thành phố có vở " Lôi Vũ " của soạn giả Tào Ngu hay lắm, các bạn có đi coi không?
Thật đưa mắt nhìn Trang dọ hỏi. Trang từ chối. Huệ định đi tắm, Hoạt nói:
- Thôi, trễ rồi. Trâu bò không tắm bán vẫn có giá như thường.
- Anh dám so sánh em với mấy con động vật kéo cày đó hả? – Huệ véo tai Hoạt, rồi chạy nhanh vô nhà tắm. Vừa cởi quần áo, Huệ vừa nói vọng ra:- Chờ em một chút, mau thôi mà! – Huệ nói như nghệ sĩ cải lương đang lên câu giọng cổ.
Cái mau của Huệ mất đúng mười lăm phút, mất thêm từng ấy thời gian trang điểm vừa vặn nửa tiếng đồng hồ. Huệ mặc bộ đồ thun màu đỏ bó sát trông rất gợi cảm, gương mặt được ướp men bia không cần son phấn vẫn cứ hây hây.
- Mày thấy tao thế nào, hả Trang?
- Đẹp! – Trang đáp gọn lỏn.
Huệ lại xây mặt về phía Hoạt:
- Anh thấy em có được hôn?
Hoạt làm bộ xuýt xoa:
- Em đẹp còn hơn Chung Vô Diệm…
Huệ kêu ré lên, véo lấy tay Hoạt:
- Em như vầy mà giống con mụ xấu xí đó à! – Đoạn cô làm mặt giận:- Đã vậy không đi chơi gì ráo!
Hoạt cười:
- Ấy là anh muốn nói Chung Vô Diệm sau khi lột xác kìa!
Chung Vô Diệm sống vào thời Đông Chu xấu như quỷ dọa xoa sau nhờ phép tiên mà thay hình đổi dạng thành mỹ nhân, bà là người có công lớn giúp vua Tề an dân trị quốc. Nghe Hoạt giải thích cặn kẽ Huệ mới thôi không giận nữa.
Đợi hai người đi khỏi, Thật nói:
- Trông họ thật tình tứ! – Đoạn anh thở dài:- Trước kia hai đứa mình nào thua kém – Thật bỗng lái sang chuyện khác:- Trang có rảnh không? Anh muốn mời em đi uống nước, với lại anh có nhiều chuyện muốn nói.
Đã chuẩn bị sẵn tinh thần, Trang sẽ gật đầu đồng ý. Cô leo lên xe đạp cho Thật chở đi. Cả ba người trên gác nhìn xuống dõi theo họ,

Hiếu lắc đầu:
- Tội nghiệp, tụi nó trông xứng đôi vừa lứa như chén với đũa, như cậu với mợ. Thế mà...Lát nữa về nhà, thế nào con Trang cũng khóc như mưa cho mà coi! Cuộc tình nào cũng bắt đầu bằng nụ cười và kết thúc bằng nước mắt.

Như Lục Bình Trôi

Chương 60

Thật đưa Trang đến quán cũ, anh cố tình khơi gợi lại kỷ niệm xưa, kỷ niệm mà Trang đã cố quên đi. Vẫn là chỗ ngồi cũ bên cạnh cửa sổ nhìn ra ngôi chùa âm u. Đúng ra phải gọi là cái am mới phải, bởi vì nó quá nhỏ hẹp và xập xệ. Chỉ khoản vài chục mét vuông, cánh cửa sắt ở giữa có hình chữ Vạn bị tróc sơn lỗ chỗ. Đến đây giải khát nhiều lần, nhưng Trang chưa bao giờ thấy phật tử đến viếng.
Bà chủ quán từ trong lạch bạch bước ra, thấy khách quen bèn reo lên:
- Ủa, lâu quá không thấy tới, tưởng đâu nên vợ nên chồng rồi vĩnh biệt luôn cái quán này rồi chớ! Uống gì?
Thật nói:
- Y như cũ!
Bà chủ quán dợm bước đi, Trang kêu lại, nói:
- Dì cho con chai sữa đậu nành.
Không hiểu sao Thật lại buồn vì chuyện Trang thay đổi khẩu vị. Trước kia, lần nào vô quán Trang chỉ uống nước chanh nóng, phải là nhiều chanh mà ít đường, lâu ngày thành quen, hễ thấy hai người bước chưn vô quán là bà chủ xăng xái pha nước chanh cho cô. Trang đã thay đổi thiệt rồi.
- Em bị chứng thiếu máu không được uống thứ chua.
- Sao em biết? Bộ bác sĩ nói vậy hả?
Không! Ông Khả. Em bị bịnh này lâu lắm rồi, mãi sau này mới biết. Ông ấy khuyên em nên ăn nhiều chất ngọt, hạn chế đồ chua.
Đoạn cô thò tay vô túi áo, xòe ra mấy viên kẹo:
- Anh coi nè, trong túi của em lúc nào cũng có vài viên kẹo để phòng khi xây xẩm mặt mày.
Câu nói vô tình của Trang chạm vào nỗi đau của Thật. Anh tự rủa thầm:

- Mình đúng là đứa vô tích sự. Người yêu bịnh hoạn thế nào mà cũng không biết. Vậy mà lúc nào cũng xoen xoét là sẽ bảo bọc chở che cô ấy suốt đời! Tự nhiên Thật cười không thành tiếng, anh cười giễu chính mình.
- Độ rày anh vẫn bình thường chớ?
Thật muốn lắc đầu nhưng lại gật. Bình thường sao được hả em? Không có em bên cạnh anh không thể sống nên cái thằng người, Thật nghĩ thầm. Rồi cả hai lại im lặng, nhìn nhau ngỡ ngàng, xa lạ. Thỉnh thoảng họ trao đổi vài câu hỏi thăm chiếu lệ không ra đầu, cũng chẳng ra đũa.
- Chuyện của em sao rồi?
- Sao là sao hả anh?
- Em có thai được bao lâu rồi?
Trang hết nhìn xuống đất rồi day mặt ra ngoài đường. Người đàn ông đen đúa đẩy chiếc chiếc cân di động. Âm thanh phát ra từ chiếc loa sắt làm inh tai, nhức óc:" *Chiều cao một mét sáu mươi hai, nặng sáu mươi cân . Huyết áp …*" Đợi chiếc xe đi qua, Trang nói:
- Mới hơn một tháng.
- Vậy là còn tám tháng nữa phải không em?
Thật buông ra một câu đầy ngụ ý. Trang hiểu ý đơn giản nhứt:
- Dạ!
Thật cảm thấy khó thở, đưa tay mở nút áo ngực. Anh đã uống cạn cả ấm trà mà vẫn thấy khát khô cổ họng.
- Trang nè, sanh con xong, chúng ta sẽ " tái hồi Kim Trọng " phải không em? – Thật hướng cái nhìn cầu khẩn về phía Trang và nín thở chờ cái gật đầu.
Trang xoay xoay cái ly trong lòng bàn tay, cố nén xúc cảm đang căng phồng như chiếc phao bị nén đầy hơi. Bất giác Trang thở khì một cái thiệt mạnh.
- Trang ơi! Yêu em, anh sẵn lòng bỏ qua tất cả, miễn sao có em bên cạnh là anh hạnh phúc lắm rồi! Chuyện em có con với người đàn ông khác, anh coi đó chỉ là một biến cố nhỏ nhặt không đáng bận tâm. Đối với anh, đó chỉ là cơn mưa bóng mây, ào một cái rồi lại tạnh.

Thật càng nói khiến Trang càng thêm khó xử. Mấy lần cô định lên tiếng nhưng cổ họng như bị tắc lại. Giọng Thật tha thiết khẩn cầu :
- Hãy quay về với anh. Cánh cửa lòng anh lúc nào cũng mở sẵn chờ đón em. Anh biết, em vẫn còn yêu anh...
- Anh Thật! – Trang thốt lên rồi im lặng. Sự thật cay nghiệt quá khiến cô không đủ can đảm nói lên. Ánh mắt của Thật tuyệt vọng van xin khẩn thiết như con chó chuẩn bị hóa thân làm món tiết canh, món luộc cho mấy tay bợm.
- Anh thật ơi, em không thể nào quay về với anh được nữa, mặc dù anh có tấm lòng cao thượng, sẵn sàng tha thứ tất cả những lỗi lầm của em. Bởi lẽ, em không xứng đáng với tình cảm của anh dành cho và điều quan trọng nhứt là…- Trang ngập ngừng dòm Thật, nói thiệt mau:- Là em không còn yêu anh nữa.
- Không, em nói không đúng! Chẳng qua đó chỉ là cái cớ để em xa lánh anh mà thôi. Tại sao em cứ làm khổ mình hoài vậy? Anh đã nói là quên tất cả, không những vậy, anh còn yêu em nhiều hơn gấp bội. Anh ân hận vì đã không thể giúp được em trong lúc em đang khó khăn hoạn nạn. Người đáng trách phải là anh, là anh! Thật thở ồ ồ. Nét mặt còn hiển hiện nỗi kinh hoàng:
- Anh không tin em có thể dễ dàng quên những gì mà hai đứa tụi mình đã cố công tạo dựng. Những kỷ niệm êm đềm, hạnh phúc lúc nào cũng cựa quậy trong anh, nó chẳng lúc nào để anh yên thân. Hễ nhắm mắt lại, những dòng ký ức lại cuộn về ào ạt, anh bị cuốn trôi đi, bị nhấn chìm trong hân hoan, đau đớn và tuyệt vọng. Chỉ có em mới có thể cứu rỗi được anh, một tâm hồn đang cơn hấp hối. Anh hiểu, em cũng đang rất khổ tâm. Mặc cảm thân phận khiến em chẳng dám đối diện với anh, với chính mình. Cuộc đời này có biết bao oan trái, chúng ta không thể tồn tại nếu cứ gặm nhấm nó rồi an bài số phận mà cần phải vượt qua, vượt qua để tìm kiếm hạnh phúc đích thực cho chính bản thân mình. – Giọng Thật chùn xuống:- Anh đã trông mong biết bao, hy vọng biết bao về sự tái hợp. Rồi chúng mình sẽ về lại quê xưa với dòng sông, bến nước, với một túp lều tranh bên bờ mương cạn hăng hắc phù sa…Em còn nhớ lần hai đứa về thăm quê. Khi ngồi bên đìa nhỏ to tâm sự, em đã hứa với anh sẽ yêu anh hoài, yêu cho tới chết và trên thế gian

này chỉ anh là người duy nhứt em gởi phận trao thân. Anh chưa kịp mở miệng thì bất chợt lũ ếch xanh thò đầu qua khỏi mấy miếng lá sen. Chúng nó nói gì, em còn nhớ không?
Thật xây mặt dòm Trang chờ câu trả lời, nhưng Trang chỉ im lặng. Giọng anh như nghẹn đờm:
- Chúng nói " *nhớ nhe! Nhớ nhe*! ". Lũ ếch coi vậy mà khôn, hiểu được tâm trang của những kẻ đương yêu!
Thật kể lể dông dài những chuyện đã qua. Anh hy vọng những kỷ niệm sẽ là liều thuốc hồi sinh mối tình đang ngoắc ngoải..
Trang ngước mắt lên không cho nước mắt chảy xuống, nhưng những giọt nước mắt nóng hổi vẫn lăn xuống gương mặt nhợt nhạt. Thật bối rối, cựa quậy vô thức. Lần nào cũng vậy, hễ nhìn thấy Trang rớt nước mắt là anh lại luống cuống tay chưn.
- Anh đừng nói nữa! Em đã yêu người khác rồi anh có hiểu không?
- Sao? Em đã ...- Thật lắp bắp, nhìn thẳng vào mắt Trang. Ánh mắt như một dòng sông băng, không còn gợn chút sự sống nào, anh nhìn thấy một tình yêu đã chết!
- Tại sao vậy em? – Giọng Thật thất thanh, hoảng loạn:- Chẳng lẽ chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà em lại thay đổi lẹ vậy sao? Anh không tin đâu! Anh không tin!
- Nhưng đó là sự thật!
Thật ngồi chết lặng. Trước đây vài phút anh còn khấp khởi hy vọng hàn gắn thì giờ đây tất cả đã tiêu tan. Cảm giác hụt hẫng, đau đớn như người bước lên đoạn đầu đài mà không biết mình phạm tội gì.
- Chính hắn có phải không?
- Dạ - Trang gật đầu thú nhận:- Em đã yêu ông Khả mất rồi.
Thật thở dài. Điều anh lo sợ đã thành sự thật, tuy nhiên anh vẫn bị choáng váng, không ngờ sự việc lại diễn ra nhanh quá chừng:
- Em có biết mình đang đánh cược số phận mà phần thua đang cầm chắc trong tay hay không? Giả sử ông ta có thiệt lòng yêu em đi nữa thì liệu ông ta có dám từ bỏ tất cả để đến với em? Và em có cảm thấy vui sướng với những thứ đã cướp đoạt trong tay người khác?
- Em yêu người đàn ông đó bằng một tình yêu rất thật mà không hề

bận tâm đến những chuyện sâu xa khác. Có thể ông ấy đã yêu em hoặc chỉ là sự rung động thoáng qua, nhưng em sẵn sàng chấp nhận tất cả bởi vì trái tim không bao giờ biết nói dối! Em biết chắc rằng kết cục sẽ chẳng tới đâu, em sẽ nhận vào mình những đắng cay, bất hạnh nhưng em vẫn cứ yêu...
- Em điên rồi, điên thiệt rồi! – Thật rên rỉ.
- Đúng là em điên thiệt rồi anh Thật ơi! Chỉ có người điên mới yêu mù quáng đến vậy, chỉ có người điên mới từ chối một tình yêu chân thành tha thiết và độ lượng dường ấy. Nhưng anh ơi, làm sao em có thể quay về với anh khi trong tim em ngự trị một bóng hình khác. Và mặc cảm tội lỗi mỗi ngày càng chồng chất như núi lớn đè nặng đời em! Cho dù không yêu ông Khả, em cũng không thể nào trở lại với anh, xin anh hãy hiểu và tha thứ cho em.
- Trời ơi! – Thật gào lên trong thê thảm và tuyệt vọng khôn cùng:- Vậy là anh đã mất em thiệt rồi sao? Em là ngôi tôn thờ mà anh luôn kính cẩn nghiêng mình và đặt trọn niềm tin, đức tin của anh đối với em còn hơn Chúa cao cả. Chính những niềm tin ấy đã nâng giấc cuộc đời anh, số phận anh. Anh đã tự hào biết bao, sung sướng, hạnh phúc biết bao khi bên đời anh có em. Em là tất cả những gì anh ngưỡng vọng! Vậy mà ..Ha..ha.. – Thật cười man dại :- Thì ra tất cả chỉ là trò nhảm nhí! Thần tượng mà anh luôn cúi đầu vọng bái lại ẩn chứa trong lòng một trái tim phản bội, đổi trắng thay đen! Tên đàn ông đạo mạo đạo đức giả ấy có gì hay ho mà em lại say mê đắm đuối? Hắn đã ton hót, bày những trò gì mà khiến em đành đoạn bỏ anh? Em mê tiền, mê nhà cao cửa rộng, mê phù phiếm xa hoa! – Thật đưa tay đập mạnh xuống bàn, gào lên trong nước mắt, trong bi phẫn tột cùng:- Anh khinh bỉ em, khinh bỉ bọn đàn bà bội bạc được đó quên đăng! Anh căm thù bọn nhà giàu giả nhơn giả nghĩa! Anh căm thù tất cả nhân loại trên thế gian này!
Thật đập ngược đầu vào vách tường. Tóe máu. Hai tay nắm chặt lại. Nét mặt đấy ắp nỗi hận thù, tuyệt vọng.
Trang nói qua nước mắt:
- Anh đừng xúc phạm đến người ấy. Bởi vì tất cả là do em, chính em tự nguyện dấn thân vào cuộc phiêu lưu không lối thoát này.

- Em đừng binh cho hắn! Chính vợ chồng hắn đã hứa với anh đủ điều, vậy mà giờ đây hắn đã bội ước thẳng tay cướp mất phần xác lẫn phần hồn của em mất rồi – Giọng anh bỗng lạnh toát cả xương sống. Đôi mắt man dại vằn những tia máu đỏ như tên đao phủ thủ chuẩn bị xuống tay:- Họ xây đắp hạnh phúc cho chính mình bằng nỗi đau người khác. Một kẻ thấp cổ bé miệng như anh không thể đòi lại được thì anh thề sẽ đạp đổ, sẽ phá cho hôi. Họ phải trả giá cho những hành động cao ngạo của mình! Em hãy chống mắt coi anh hành động! – Đoạn Thật ném về phía Trang cái nhìn tóe lửa:- Anh căm thù em đến chết, Trang ơi!

Thật lao nhanh ra khỏi quán như cơn lốc xoáy. Trang vừa rượt theo vừa gào lên khản hơi:

- Đừng! Anh Thật ơi! Đừng. Xin anh hãy nghe em!

Thật không thèm ngoáy đầu lại mà bặm môi đạp thẳng. Trang thấy thân thể rã rời, không tài nào gượng lên được. Thật phóng xe như điên đến trước nhà ông Khả. Thấy cửa khóa, anh tấp vô quán nhậu gần đó, kêu liền chai một lít. Uống chẳng cần mồi, cũng không cần " chữa lửa ", cứ cầm cả chai tu ừng ực. Trời về chiều, đường sá đông đúc. Hoàng hôn tím bầm như những giọt máu loang loáng trên khắp các tòa nhà, quán xá và những lối đi đầy bụi bặm...

Như Lục Bình Trôi

Chương 61

Hai người bỗng đổi ý không coi kịch nữa mà vô công viên trò chuyện. Chọn một băng đá nép dưới lùm cây vắng người đi lại, Huệ ngả đầu lên vai Hoạt vừa cắn hột dưa tí tách. Cách đó khoản vài bước chưn, trong bụi cây rậm rì, đôi vợ chồng già đang ngồi tâm sự. Không hiểu người đàn ông có mái tóc hoa râm nói gì mà bà vợ thỉnh thoảng cười ré lên làm giựt mình mấy con bướm đậu. Nhìn cảnh tình tứ Huệ của họ Huệ thèm chảy nước miếng:
- Trông họ thiệt ạnh phúc. Không biết sau này già cả mình có được như người ta không há, anh Hoạt?
- Sao lại không! Còn hơn nữa là đàng khác. Khi con cái trưởng thành, anh sẽ đưa em đi chu du khắp thiên hạ.
- Anh môi mỏng lắm, em không tin!
- Không tin hả? Vậy để anh chứng minh cho coi!
Bất ngờ Hoạt hôn chụt lên má Huệ một cái rất kêu.
- Anh định chúng mình sẽ có mấy đứa con?
- Nếu dư dật, anh sẽ cho em tha hồ đẻ, còn cái trứng lép cũng đẻ! Anh vốn thích con nít. Nhìn chúng nó bi bô sao mà đáng yêu đến thế!
Huệ bật cười khanh khách, đưa ngón trỏ xỉ lên trán người yêu:
- Tham quá! Người ta nói phụ nữ đẻ nhiều mau già lắm. Em thành bà lão, thế nào anh cũng kiếm con trẻ đẹp hơn. Đàn ông đều cùng một giuộc với nhau thôi.
- Em coi thường anh quá! Thì cứ đợi đến lúc đó hẳn hay. Nói giỡn. Chỉ cần hai đứa là đủ lắm rồi.
Huệ nói:
- Có thế chớ! Anh định đặt tên con trai là gì?
Hoạt suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Bát. Anh tên Hoạt, con tên Bát là hợp lẽ nhứt.
- Ai lại đặt cái tên đọc líu cả lưỡi! Bát canh, bát cơm à? Nghe kỳ

cục làm sao!
Hoạt nói:
- Xa xôi quá, nói gần gần đi.
- Ờ, thì gần. Vậy anh đã chuẩn bị được bao nhiêu tiền làm đám cưới rồi?
- Đang còn đi học. Chạy xe ôm kiếm được đồng nào " xào " đồng ấy làm gì có dư? Anh dự tính rồi, khi có việc làm ổn định sẽ tranh thủ làm thêm vào buổi tối để tăng thêm " ngân sách".
- Sức người chớ đâu phải voi! Anh định cho em ở vá[1] suốt đời hả?
- Còn sức khỏe phải tranh thủ. Ở thành phố này kiếm tiền không khó, chỉ e mình ngại khó mà thôi.
Huệ tin tưởng, mặt lộ vẻ hớn hở. Hoạt hỏi:
- Em học lớp trang điểm tới đâu rồi?
Mỗi khi ai hỏi đến công việc là Huệ lại lo sợ, nhứt là người ấy lại là Hoạt. Cô đáp lấp lửng:
- Sắp rồi, chắc vài bữa nữa là đi làm thôi.
- Tốt! – Hoạt gật đầu tỏ vẻ hài lòng:- Công việc này có vẻ thích hợp với em đó nghen. Hồi còn làm ở Xí nghiệp may, thấy em cứ tăng ca liên tục, anh xót lắm.
Sực nhớ một chuyện, Hoạt nói:
- Cái cô bạn gì gì của em đó có còn theo nghề khóc mướn nữa không?
- Còn! – Huệ bịa chuyện:- Thu nhập khá lắm. Ví dụ em theo nó học nghề, anh nghĩ sao?
Hoạt nhìn Huệ chừng vài giây rồi cười phá lên:
- Em mà khóc thì cả thiên hạ sẽ ôm bụng cười lăn ra!
Huệ im lặng. Mây đen lướt nhanh trong mắt:
- Em nói thiệt đó! – Huệ cười ỏn ẻn cố tình làm cho câu chuyện nhẹ đi phần căng thẳng:- Nghề đó nhiều tiền lắm, thấy mà bắt mê!
Hoạt ngửng mặt lên nhìn Huệ trân trân:
- Em nói giỡn hay nói thiệt vậy? – Gương mặt Hoạt bỗng chùn xuống, cặp môi giãn ra :- Cái tật giỡn nhây không chịu chừa! – Đoạn Hoạt cười phá lên:- Thôi, để dành nước mắt khóc cho mình anh là đủ rồi!

Huệ sa sầm nét mặt, mấy đầu ngón chưn cọ vào nhau. Hoạt đang còn mải mê đeo đuổi theo những ý nghĩ tinh nghịch:
- Em có thấy trên đời này có nhiều chuyện bất công không?
- Bất công gì hả anh?
- Tại sao khi yêu nhau đàn ông phải có bổn phận hôn phụ nữ, trong khi phụ nữ chẳng bao giờ hôn đáp lại? Kỳ quá vậy ta!
Tâm trạng rối bời còn lòng dạ đâu mà nghĩ đến chuyện hôn hít! Anh lúc nào cũng vậy, vô tâm vô tánh như một đứa trẻ còn day vú mẹ! Chẳng đoái hoài gì đến tâm trạng của người khác!
Huệ vùng vằng bỏ đi.

Như Lục Bình Trôi

Chương 62

Trời đã tối hẳn. Thật núp trong bụi cây cách nhà ông Khả chừng vài thước. Trên tay khư khư khúc gỗ dài cỡ sải tay. Khúc gỗ này, anh lượm được trong ngôi nhà hoang gần quán nhậu, khi đang " trút bầu tâm sự ". Lúc đầu anh chẳng bận tâm đến nó. Nhưng khi đi được vài bước, Thật bỗng nghĩ lại và quay lại nhặt lên. Đấm bằng tay không sướng, phải dùng cái này. Thật vun vút khúc gỗ vào không khí, tưởng tượng kẻ thù đang đứng trước mặt. Chờ gần nửa tiếng mà ông Khả vẫn chưa thấy xuất hiện. Quái, chẳng lẽ hắn đoán trước nên lẫn như chạch? Cho dù ông có chạy trốn đàng trời, tôi cũng quyết tìm cho ra. Ông đã cướp của tôi tất cả, thì tôi phải lấy lại của ông thứ gì đó chớ. Đời mà! Hửi thấy hơi người, lũ muỗi đói kéo đến quây kín người Thật. Mẹ kiếp! Trong máu tao toàn rượu, chúng mày cũng muốn say sưa thì cứ lao vô. Thật lấy thuốc ra hút. Khói không làm lũ muỗi đói hoảng sợ. Anh ôn lại những chuyện vừa xảy ra. Cơn giận bừng lên như trận đại hồng thủy cuốn phăng lý trí. Trang ơi! Em đã phản bội lại anh, phản bội lại tất cả những kỷ niệm êm đềm yêu dấu, phản bội lại chính mình. Thật bỗng rít lên:- Đàn bà rặt một lũ bội bạc, phản trắc. Phải cho họ nếm mùi đau khổ cũng như họ đã từng làm cho ta đau khổ. Trong đầu anh bỗng lóe lên những ý nghĩ trả thù một cách mãnh liệt. Tiếng động cơ xe máy vọng lai mỗi lúc một gần. Thật vén đám lá lùm sùm
nhìn ra thì thấy ông Khả đang điều khiển xe gắn máy hướng về phía mình. Thật hít một hơi thật sâu căng phồng lồng ngực, chờ cho ông Khả đến gần bèn cầm thanh gỗ từ bụi rậm bất ngờ phóng ra. Ông Khả thắng gấp. Bố thắng kêu ken két như tiếng nghiến răng.
Thật đặt thanh gỗ trên vai, nhếch nép cười gằn:
- Xin chào cố nhân!

Giọng nói của Thật lạnh lùng nghe rợn cả người, thậm chí anh không nhận ra tiếng của mình.
Khi không bị người lạ chặn ngay đầu xe, ông Khả chưa kịp định thần, nhận ra người đó là ai, thì Thật lừng lững bước tới, đưa tay đấm mạnh lên đầu xe, cất giọng khêu khích:
- Ông thiệt đã quên tôi, hay cố tình đóng kịch?
- Thì ra là anh Thật! Vậy mà suýt nữa tôi nhận không ra. Trông anh khác quá!
- Tất cả là nhờ ông!
Thấy Thật đang say rượu lại thủ sẵn cây gậy, ông Khả cảm thấy chờn chờn muốn tìm cách rút lui. Thật co chưn đá mạnh vào bánh trước, gào lên:
- Ông đi đâu đó? Tôi muốn sòng phẳng với ông!
Ông Khả tỏ cử chỉ nhún nhường, có chuyện gì cần giải quyết thì vô trong nhà chứ đứng bên ngoài không tiện. Thật phản đối:
- Tôi không muốn đặt chưn vô căn nhà của loại người bẩn thỉu.
- Thôi được! – Ông Khả thở hắt một cái:- Có chuyện gì anh cứ nói, nhưng xin anh hiểu cho, tôi không có nhiều thời gian.
Ông Khả bước xuống xe, đứng đối diện với Thật. Ánh sáng từ bên trong hắt ra soi rõ tư thế đĩnh đạc, lịch lãm vốn có của ông. Thật tức tối như bị gai nhọn chọc vô mắt. Mẹ kiếp! Chỉ được vẻ hào nhoáng bên ngoài để đánh lừa những người nhẹ dạ, thằng này coi khinh!
- Nhìn ông lúc nào cũng sáng choang như đồ kim khí được đánh bóng! – Thật phun nước bọt phèo phèo.
Ông Khả bắt đầu mất hết kiên nhẫn:
- Tôi đang rất vội. Nếu không có việc gì, hẹn khi khác chúng ta sẽ gặp nhau trong hoàn cảnh thuận lợi hơn.
- Ông khách sáo quá đó! Đại từ nhân xưng " chúng ta " mà ông vừa thốt ra, tôi không dám nhận. Một thằng đầu đường xó chợ như tôi làm sao có thể ngang hàng với một người giàu có, học cao hiểu rộng như ông! Cứ kêu tôi là chó hay gì gì cũng được. Nhưng tôi cấm ông không được đề cập đến hai tiếng " chúng ta ", ông rõ chưa?
Nhìn điệu bộ dữ dằn của Thật, ông Khả gật đầu im lặng. Thật

chống cây gậy xuống đất một chưn bắt chéo:
- Tôi đến đây vì chuyện gì chắc ông thừa hiểu rồi.
- Là chuyện gì? Thật sự tôi không biết gì cả.
- Im đi! – Thật rít lên:- Mẹ kiếp! Đừng làm bộ nữa, tôi chán ngấy rồi.
Thật thở như trâu. Cơn giận như bàn tay bóp chặt yết hầu:
- Tại sao ông lại bội ước? Ông đã hứa với tôi những gì, ông còn nhớ không? Ông đã chiếm đoạt thể xác người tôi yêu quý, và bây giờ ông lại rắp tâm chiếm hữu cả linh hồn cổ! Ông là một thằng hèn! Tôi đã ấp ủ hy vọng, sau khi sanh con, Trang sẽ quay về với tôi, bây giờ thì không còn gì nữa cả. Trang là lẽ sống của đời tôi. Tôi sống và vững tin bước tiếp trên con đường đau khổ này là nhờ vào tình yêu của cổ, ông có biết không?
Thật ho mấy tiếng, khạc ra cục đờm xanh đục xuống ngay mũi giày ông Khả, nói tiếp:
- Tôi vừa gặp Trang. Và cổ đã từ chối tôi như người chủ từ chối một con chó ghẻ không hơn không kém! Cổ nói đã yêu ông! Ông nghe rõ chưa? Đã yêu ông! Tôi quá ngu ngốc, cứ nghĩ rằng tình yêu không thể mua được bằng tiền, và tôi đã lầm!
Trang thật sự đã yêu mình hay đó chỉ là cách để cô ấy từ chối tình yêu của Thật? Nhưng nhìn chàng trai đang đau khổ vì bị phụ tình, ông Khả cảm thấy mình có lỗi trong chuyện này.
- Ông không cần phải thanh minh điều gì hết, bởi vì tôi không muốn nghe! Mục đích của tôi đến gặp ông để đòi lại những gì mà ông đã cướp đoạt! – Thật nói khẽ, nhưng sắc và tàn nhẫn. Cặp mắt đỏ vằn những tia máu trông rất khủng khiếp.
Thật từ từ bước tới, chiếc gậy vung lên khỏi đầu. Ông Khả lùi dần, lùi dần đến khi lưng chạm vô tường..
Bộp! Âm thanh khô khốc phát ra tựa như tiếng lưỡi dao phay bửa xuống trái dừa khô. Ông Khả mắt trợn trừng, miệng mấp máy như muốn nói điều gì đó, rồi từ từ ngả xuống, máu từ giữa đỉnh đầu chảy ra thấm ướt cả vạt cỏ. Trước khi ngất lịm, ông kịp nhìn thấy Thật đang dùng chân giẫm nát cặp kính cận trên cỏ ướt, sau đó bóng Thật mờ dần ..mờ dần....
Chừng mười phút sau , bà Vân về tới chở theo cô Lài giúp việc. Cả

hai bắt gặp chiếc xe của ông Khả dựng chỏng chơ ngoài bãi cỏ. Linh tính có chuyện chẳng lành, bà Vân bèn bước xuống xe sục sạo. Trong khi bà Vân đang cố chun vô bụi cây, thì chị Lài bỗng kêu rú lên:
- Trời ơi, cậu chủ!
Mười phút sau, xe cấp cứu hụ còi chạy đến. Người ta vội vã làm công tác sơ cứu ban đầu, rồi đặt nạn nhân lên băng ca, khiêng lên xe. Bà Vân trèo lên quên xỏ cả dép. Theo nhận định của bác sĩ, tình trạng của ông Khả là rất nguy kịch.
****
Về phần Thật. Sau khi " đo ván " kẻ thù, anh không về nhà mà đạp xe đến thẳng nhà Thoa. Lúc này nhà Thoa vẫn còn sáng đèn ở phòng khách. Anh ấn chuông, đứng chờ, đầu óc hoàn toàn tê dại vì rượu. Lát sau Thoa bước ra trong bộ đồ ngủ mỏng te. Thoa lập tức nhận ra anh, mặc dù bộ vó của Thật trông rất thảm hại:
- Nè, bộ thất tình mới ghé đây, chớ gì?
Thật bước vô, kêu khát. Thoa lấy nước ướp lạnh đưa cho Thật. Thật tu ừng ực, cảm thấy người dễ chịu hơn.
- May cho anh đó. Thằng chồng của em mới vừa đi sáng nay. – Đoạn Thoa nhìn Thật soi mói - Em hỏi thiệt nghe, anh bị thất tình, hay nhớ em mà tới đây?
- Cả hai!
Thoa nhìn Thật bĩu môi có ý thất vọng:
- Say nhừ tử còn làm ăn được mẹ gì!
Để chứng minh mình còn đủ sức làm thằng đàn ông, Thật bế thốc Thoa ném mạnh xuống giường nệm mút. Người Thoa nẩy lên như trái banh tennis. Như con thú say mồi, Thật lao đến ôm chầm lấy Thoa ngấu nghiến. Trước mặt anh không phải Thoa mà là Trang, người phụ nữ anh yêu thương nhứt và cũng là người anh căm thù nhứt trên thế gian này:
- Trang ơi! Tại sao em lại phụ rẫy anh? Tại sao em lại đem lòng yêu thằng khốn đó? Em mê tiền, mê nhà cao cửa rộng, mê cái mã lịch lãm dỏm đời. Em đã từng thề thốt, chúng ta mãi mãi cùng sống dưới một mái nhà, chết cùng một huyệt. Phản bội anh, em phải chết! Cả hai ta cùng chết! Chẳng ai có thể chia lìa hai ta!

Thật trợn trạo đôi mắt, đưa hai tay như gọng kìm thít chặt cổ Thoa. Ban đầu Thoa cảm thấy thích thích trước kiểu làm tình có phần bạo lực nhưng cuối cùng người đàn bà xuân tình đầy ặp cũng hiểu ra mình đang đối diện với Thần Chết. Cổ họng bị bóp nghẹn không thể kêu la, Thoa dùng hết bản năng sống cố vùng vẫy và dần kiệt quệ. Trong lúc cái chết đang đến thật gần, Thoa trực nhớ cái trâm để dưới gối. Cái trâm làm bằng nhựa cứng, dài hơn một tấc có đầu nhọn hoắt. Một nhát đâm cắm phập vô bắp tay. Thật kêu " ối " và buông ra…
Sáng hôm sau. Trong khi Thoa đang chuẩn bị bữa ăn sáng thì Thật đi tắm.
Lúc sau, từ bên trong Thật kêu lên là không có đồ thay. Thoa lấy quần áo ngủ của chồng vo tròn liệng vô. Tắm táp mát mẻ, Thật thấy người khỏe ra. Thoa ngắm Thật trong bộ quần áo cụt ngủn, bật cười khanh khách:
- Quần áo người ta anh mặc, vợ người ta anh xơi, nhứt anh còn gì!
Thật nhả khói lên trần nhà, nheo mắt nhìn Thoa:
- Vợ chồng em sống hay thiệt đó! Mạnh ông ông ăn chả, mạnh bà bà ăn nem!
Thoa cười lẳng lơ:
- Em khoái vậy đó! Chuyện đó là do cảm nhận của mỗi người thôi. Có thể đối với người này là chướng tai gai mắt, là phi đạo đức ...Nhưng đối với kẻ khác thì chẳng có gì mà ầm ỉ! Em có thể quen hàng tá thằng đàn ông nhưng em cũng yêu cái gia đình của mình.
Thật dụi điếu thuốc xuống cái gạt tàn, thốt lên:
- Gia đình là thiên đàng hạnh phúc. Cái này ném về địa ngục thì đúng hơn!
- Tây, người ta vẫn sống như vậy, vẫn văn minh, giàu có hơn ta gấp ngàn lần. Ta nghèo sặc máu, chỉ giỏi tài khư khư chiếc áo đạo đức rách teng beng!
Đoạn Thoa cao giọng:
- Cái lịch sự văn minh của dân ta là thứ thổ tả! Thử nghĩ coi, lịch sự kiểu gì, văn minh kiểu gì mà tiểu tiện, đại tiện thì cứ tênh hênh giữa đường, còn hôn nhau thì chun vô bụi! Tây thì ngược lại.
- Sao em rành quá vậy?

- Thằng chồng của em nói chớ ai! Hắn đi nước ngoài như đi chợ, từng ăn nằm với hàng trăm cô đủ các quốc tịch, màu da. Hắn còn khoe, gái Châu Âu có cách làm tình rất bạo liệt.
Thật cảm thấy lợm giọng, muốn nôn ọe.
Nhớ tới chuyện xảy ra lúc tối, Thoa dòm bắp tay còn rướm máu của Thật rồi hỏi:
- Anh làm em sợ quá! Đúng là đồ khờ! Thằng đàn ông nào cứ hễ thất tình là giết người thì trên thế gian này nhân loại đã bị tiệt chủng từ khuya rồi. Ái tình cũng như tiền bạc, nhẫn túi thì tìm cái khác, khư khư những quan niệm cũ xì là những kẻ không biết thức thời!
Thật xé miếng bánh mì cho vô miệng, những lời của Thoa khiến anh bị mắc nghẹn. Trợn trắng.
Điểm tâm xong, Thoa dẫn Thật đi coi khắp lượt ngôi nhà lầu mấy từng. Nhìn bên ngoài, ngôi nhà chẳng có gì đặc biệt nhưng bên trong được trang hoàng như cung điện của vua chúa. Lần trước Thật chỉ quanh quẩn ở trong phòng ngủ nên chẳng biết gì. Lên tới lầu thượng, Thoa nheo mắt dòm bao quát xung quanh rồi xây mặt về phía Thật cười cười:
- Anh có thấy gì lạ không?
Thật dòm một lượt rồi đưa tay dụi mắt mấy cái:
- Quái lạ! Dường như những ngôi nhà xung quanh đều bị nghiêng vài chục độ!
Thoa nói:
- Không phải, mà là chỗ chúng ta đang đứng nó bị nghiêng!
Đúng là ngôi nhà bị nghiêng thiệt. Thật cứ thắc mắc làm sao người ta có thể bình tâm sống với những nguy hiểm rình rập. Do không quen với tình trạng nghiêng ngả như vầy nên dôi chưn của anh cứ run lên.
- Đây là " kiệt tác " của tay thầu vừa tốt nghiệp trường xây dựng! Hồi ăn tân gia mọi người phát hiện nó có dấu hiệu bị nghiêng qua một bên rồi. Thắc mắc thì hắn nói sẽ lún đều không sao đâu mà sợ. Bây giờ nó đã trở thành " kỳ quan " của thế giới. Những người lần đầu tiên tới đây chỉ việc hỏi đường tới "tháp nghiêng Pisa " là tìm ra nhà em, dễ ợt!

Thảo nào lúc nãy Thật để ý thấy tất cả đồ đạc trong nhà đều bị chêm một bên.
- Lỡ nó sập làm chết người thì sao? Ở như vầy Thoa không cảm thấy khó chịu?
- Khó chịu gì! Còn khoái nữa là đàng khác! Cuộc đời cứ bằng phẳng như xa lộ siêu tốc thì chán lắm, phải chông chênh, nghiêng ngã thì mới thú vị. Có lần vì kẹt công chuyện phải qua đêm ở chỗ lạ, em không tài nào chợp mắt được vì cái giường nó không nghiêng! Cuối cùng người bạn cũng nghĩ ra sáng kiến kê thêm mấy cục gạch và lúc đó em mới có thể yên trí đánh một giấc tới sáng.
Thoa nắm tay Thật bước xuống bên dưới. Vừa đi vừa nói:
- Còn chuyện giữa sự sống và cái chết nào có ý nghĩa gì. Chúng ta là những sinh linh bất hạnh bị lão Trời già lẩm cẩm thộp cổ liệng vô cõi đời khốn nạn này và bắt buộc phải tồn tại. Chết suy cho cùng cũng là một sự giải thoát!
Thật hơi bất ngờ trước những lời lẽ chán đời của Thoa. Và có phải vì chán đời mà Thoa sống gấp? Không hiểu sao hình ảnh "tháp nghiêng Pisa" cứ ám ảnh hoài tâm trí anh.
Giọng lanh lảnh của Thoa kéo Thật trở về:
- Dạo này đói lắm phải hôn?
- Sao biết?
Thoa không trả lời mà hỏi tiếp:
- Chuyện em nói hồi hôm, anh nghĩ sao?
Thật im lặng. Thoa nói cao kỳ:
- Cách tốt nhứt để quên một người là đi kiếm những người khác. Càng hiểu tận tường về những người khác phái, ta càng thấy chán. Họ chẳng có gì hay ho đáng để ta bận lòng thương nhớ, đắm đuối yêu đương hay xót xa bi lụy cả. Lúc đó sẽ vỡ lẽ ra, từ trước đến nay ta chỉ là tên ngốc! Bây giờ thì em thích anh nhưng mai kia sẽ chán khi biết rằng anh chẳng có gì hấp dẫn, cứ như con công đã xòe hết bộ lông đuôi rực rỡ.
Thật cắm đầu ra phía cửa. Thoa nói giựt ngược:
- Anh Thật! Nếu đồng ý thì đến đây, em sẽ giới thiệu cho mấy mối làm ăn! Mấy mụ ấy khát tình như như cánh đồng khô hạn khát cơn mưa rào! Nhưng mà em nói trước, tay nghề của anh còn non lắm,

phải “rèn luyện“ hơn nữa, thì mới có thể moi tiền được của các bà mệnh phụ, hiểu chưa cưng.

Như Lục Bình Trôi

Chương 63

Ông Dương – trưởng phòng kế hoạch kẹp hồ sơ vào giữa miếng bìa cứng, rồi đưa cho Ngân:
- Ngài giám đốc muốn gặp cô để nghe cô trình bày chi tiết hơn về kế hoạch phát triển mạng lưới đại lý tiêu thụ của phòng ta, cô tới liền đi, Sếp đang chờ!
Ngân ngạc nhiên đưa mắt nhìn ông Dương rồi nhìn mọi người tỏ vẻ bối rối. Ngà cao giọng châm chọc:
- Chà, làm chưa được bao lâu mà đã được Sếp ưu ái đến thế đấy! Thậm chí qua mặt cả trưởng phòng Dương! Chắc là lại sử dụng chiêu " đi ngang về tắt " rồi!
Ngân tái mặt. Lắm đang chúi mũi vô đống hồ sơ, ngẩng mắt lên nhìn Ngà, mặt đanh lại khó chịu:
- Cô nói như vậy mà nghe được à? Kế hoạch của phòng chúng ta dựa vào những ý tưởng cơ bản của cô Ngân, vì thế cổ hiểu rõ hơn ai hết, Sếp không gặp cổ thì gặp ai nữa. Hay là cô đi thay vậy?
Ngà đuối lý nhưng vẫn cãi cố:
- Thôi, tôi làm gì đủ năng lực như người ta mà dám gặp Sếp. Có thêm " đồng minh " đánh trống, thổi kèn khác gì hổ mọc thêm cánh!
Ông Dương giận dữ, đấm mạnh lên mặt bàn, lừ mắt nhìn Ngà, nói nổi cả gân cổ:
- Cô có im hay không? Bản kế hoạch của cô chẳng ra con khỉ gió gì hết, lem nhem như bài tập làm văn của đứa học trò hạng bét! Vậy mà hễ động tới là cô lại suy bì tị nạnh. Cô coi lại mình đi. Để tôi phải nổi cáu thì mệt đấy!
Ngà tiu nghỉu, cúi gầm mặt xuống. Ngân ôm tập hồ sơ ngang ngực, đến gõ cửa phòng giám đốc.
- Vô đi! – Giọng cô thư ký dựa hơi giám đốc phát ra đầy uy quyền.
Ngân hé cửa, thò đầu vô, thấy cô Tuyết Nhung đang ngả ngớn trong lòng ông Van Vuuren, nút áo ngực bị hở tung ra để lộ chiếc

áo lót màu hồng ôm lấy bộ ngực trắng nõn. Ngân lúng túng, định xoay người bước đi, thì ông giám đẩy nhẹ cô thư ký, rồi nói (ông Van Vuuren không biết tiếng Việt, chỉ nói bằng tiếng Anh) :
- Em xuống phòng tổ chức làm cho anh cái này. – Sếp đưa cho Tuyết Nhung tờ giấy có đóng dấu đỏ chót.
- Trưa nay anh có mời em đi ăn không?
- Không, để khi khác!
Sếp chỉ chiếc ghế trống đối diện, ra hiệu Ngân ngồi xuống, rồi nói:
- Kế hoạch của cô đã gây sự chú ý cho tôi, tuy nhiên còn một số điểm, tôi chưa rõ lắm. Cô hãy trình bày một cách cặn kẽ. Tôi nghe cô đây.
Ngân mở tập kế hoạch ra diễn giải một cách chi tiết, có dẫn chứng rành rẽ. Ông Van Vuuren ngồi ngả người trên ghế xoay, gật gù tỏ vẻ hài lòng, thỉnh thoảng lại chen ngang, yêu cầu cô giải thích những vấn đề mà ông chưa được rõ. Ngân càng nói càng hăng, càng thêm tự tin. Thoắt đó đã vèo hết buổi sáng. Ông giám đốc vỗ tay cười thích thú:
- Được lắm! Tôi sẽ nghiên cứu thêm những đề án của cô đưa ra, và sẽ có quyết định trong thời gian sớm nhất. Cô hãy yên tâm chờ đợi.
Ngân gật đầu, đứng dậy. Ông giám đốc, kêu giựt lại:
- Tôi có thể mời cô một bữa được không?
Ngân rùng mình cảnh giác, định từ chối. Ông giám đốc bật cười ha hả:
- Tôi mời cô với tư cách đồng nghiệp chớ không có mục đích nào khác. Nếu thích ai, tôi sẽ đặt thẳng vấn đề với người ấy.
Ngân mỉm cười gật đầu. Bây giờ đã là mười một giờ ba mươi phút.

Như Lục Bình Trôi

Chương 64

Tháng sáu, tháng chánh thức bước vào mùa mưa. Mưa lớn chưa xảy ra chỉ có vài trận mưa lẻ tẻ. Những giọt mưa từ trời rớt xuống chưa kịp chạm đất đã bốc hơi vào không trung. Nắng khô rang khiến cho cây cỏ héo quắt lại. Ngoài đường phố, cánh đàn ông ở trần bận quần xà lỏn phô những tấm lưng đen bóng nhễ nhại mồ hôi. Ở ngay ngã ba, nơi có quán nước sâm của anh Khình(người Hoa) lúc nào cũng chật ních người. Anh Khình trước kia nghèo kiết xác chuyên nghề làm bánh bao chỉ. Buôn bán ế ẩm, anh chuyển sang nghề bán nước sâm. Thứ nước sâm được nấu bằng bông cúc, mía lau và ít cây cỏ có tính giải nhiệt với ít đường thùng vàng khè, nhưng vị ngọt chủ yếu là nhờ vào đường hóa học. Anh Khình cho nhiều đường hóa học đến nỗi uống lâu rồi mà cổ họng vẫn cứ ngòn ngọt, đăng đắng rất khó chịu. Biết là vậy nhưng không hiểu sao thiên hạ vẫn rồng rắn xếp hàng chen chưn uống lấy uống để cứ như là thứ nước Thánh! Đúng là buôn bán gặp thời.
Vào mùa nắng nóng như vầy mỗi ngày quán sâm anh Khình bán mỗi ngày áng chừng hai trăm lít nước sâm. Nước sâm nấu trong cái nồi tổ chảng đóng bợn phát khiếp, sau khi để nguội liền cho vô thùng đá bào nhuyễn, khi nào vơi bớt thì tiếp tục đổ nước sâm, đổ đá vô. Khách tới uống, anh Khình chỉ cần cầm cái ly thủy tinh múc đầy rồi đưa cho khách. Khách khoái uống nước của anh Khình là nhờ sâm lạnh, lạnh đến ê cả chưn răng. Mấy quán khác phải thi nhau dẹp tiệm vì không có được ưu điểm này, bởi vì họ không dám mạo hiểm. (bỏ đá quá nhiều nếu bán không kịp sẽ bị loãng và chỉ có cách là đem đi đổ). Nhờ nghề bán nước sâm mà anh Khình đổi đời, từ căn nhà ọp ẹp nằm chúi bên bờ sông, anh chuyển ra ngôi nhà mặt tiền đường ba từng lầu trị giá hàng trăm cây vàng, đó là chưa kể đến vô số của chìm của nổi khác. Nghe đồn tiền gởi nhà băng đã lên đến bạc tỉ! Các con của anh không học hành gì mà chỉ theo nghiệp của cha. Anh Khình múc nước sâm nhiều đến đỗi các

móng tay đều bị lở lói tưởng chừng tuột ra khỏi các đầu ngón, lớp da tay bị bong lên, trắng bợt như da người chết đuối lâu ngày. Người bán " vô tư " múc và khách vẫn cứ uống một cách " vô tư ". Quán nước sâm tồn tại đã gần hai chục năm, chưa thấy ai bị ngộ độc thực phẩm bao giờ. Thế mới biết cái bao tử của dân nghèo rất quen chịu đựng!

Từ chập tối ông trời cứ chớp nháng hoài mà không mưa. Huệ đang nặn mấy mụn trứng cá trên mặt, ngửng mặt dòm trời, đoạn day sang Nhành đang trang điểm chuẩn bị " đi làm ", nói lằm bằm:
- Ráng vàng thì gió, ráng đỏ thì mưa, thế nào tối nay cũng mưa đùng đùng cho mà coi. Chị đi làm thế nào cũng bị ướt.
Mưa thì mát mẻ dễ chịu nhưng khổ nỗi lại phải bị cảnh dột, dột nhiều chỗ lắm. Mọi người phải lấy mấy cái thau nhỏ hứng nước. Nhưng bụi nước cứ văng vô mặt không sao ngủ được. Trang có sáng kiến, lấy giẻ rách bỏ vô, nước mới thôi văng. Thời gian gần đây lũ mèo hoang liên tục " quần thảo " trên mái nhà. Lớp giấy dầu mục nát lại bị lũ mèo khát tình làm rách từng mảng lớn. Thậm chí có lần quá " say tình " chúng trợt chưn rớt huỵch xuống sàn gác! Khiến mấy chị em đang mơ màng cứ tưởng là trời sập tới nơi!
Nhành cho thỏi son vô chiếc hộp trang điểm, nói:
- Mưa gió bão bùng cũng phải đi, đã hẹn rồi mà thất hứa mai mốt ai dám mướn mình nữa. Mà ổng hằm hè vậy chớ không mưa nổi đâu.
Nhành vừa dứt lời thì trên nền trời xuất hiện vệt chớp ngoằn ngoèo như rễ cây, tiếp theo là những tiếng nổ như bom dội. Huệ hết hồn nhào tới ôm Nhành cứng ngắt. Huệ không sợ người mà sợ ông Trời với sợ ma. Nhành co chưn đá rầm cánh cửa. Mưa như trút nước.
Huệ trực nhớ mấy bộ đồ đang phơi ngoài ban công bèn mở cửa chạy ra. Gió thổi mạnh. Mưa hắt vô nhà như ai cầm xô mà tạt. Khi lấy được quần áo thì mình mẩy ướt mèm như chuột.
- Mưa lớn quá! Phơi cả ngày coi như công cốc.
Mưa tuôn rào rào trên mái nhà. Nước xuyên qua các lỗ lủng, thấm qua mấy miếng ván ép cong queo trên trần, nhểu xuống thành

từng vệt dài. Phút chốc khắp sàn gác lênh láng. Bọt nước văng tung tóe.
- Chị Nhành với tay lấy cho em cái thau, lẹ lên!
Nhành quăng cái thau cho Huệ. Hầu như tất cả các vật dụng trong nhà đều được " trưng dụng " để hứng nước, tuy nhiên vẫn không đủ, Huệ phải tận dụng cả cái tô đựng canh. Nhành lật đật cuộn mùng mền liệng vô chỗ khô, rồi lấy miếng giẻ lau nước đọng trên sàn gác cây. Chỗ nào cũng bị dột, vừa lau khô chỗ này thì chỗ khác lại ướt.
- Nhà cửa gì mà như ngoài sân! Vậy mà bà Bảy Tùng cứ lăm le đòi tăng tiền mướn nhà, chị coi có tức hôn.
Lúc này ở dưới nhà Ngân, Trang cũng lăng xăng chạy lên " tiếp viện ". Ngó bề không xong. Nhành ra lịnh mọi người ôm mùng mền, chiếu gối xuống từng trệt. Ở từng dưới không bị dột nhưng bị nước mưa tạt qua ô bông[1] chẳng có cách gì che chắn được. Mấy chị em đành nép mình vô chỗ kín, ngửng cổ nhìn trời thở dài,
Nhành nói:
- Trời nóng quá cũng khổ nhưng mưa như vầy thì càng khổ hơn. Không chừng đêm nay cả đám phải ngủ ngồi.
Nhớ tới cuộc hẹn ở quán " Đồng Xanh " , Nhành rầu thúi ruột. Đang còn chùng chình chẳng biết tính cách nào thì bất ngờ điện thoại reng lên.
- A lô! Cô Nhành đó hả? Cuộc hẹn tối nay tạm hoãn. Mưa lớn quá mấy chả không tới.
Nhành thở phào như tội phạm vừa được tòa cho hưởng án treo. Dòm thấy cái quạt máy bị nước mưa bắn vô, Nhành la lên tắc tiếng:
- Huệ kéo cái quạt ra chỗ khác mau lên!
Mưa mỗi lúc càng dữ dội. Dường như, ông trời dành dụm nước cả năm chỉ để dành cho buổi tối hôm nay. Trang bíu chặt vô người Nhành, đôi hàm răng không ngừng đánh bồ cạp [2]. Huệ nói, mưa lớn như vầy dễ bị cúp điện lắm.
Cái miệng ăn mắm, ăn muối của Huệ vừa thốt ra, ngay lập tức đèn đuốc tối thui. Hệ thống dây điện ở Bến Đình đã quá mục nát, vì thế mỗi khi mưa lớn để đảm bảo an toàn là mấy ông nhà đèn chỉ có

cách duy nhứt là cúp điện. Tạnh mưa thì mở lại. Có khi mấy anh thợ điện mãi lo nhậu nhẹt quên đóng cầu dao, thế là dân Bến Đình đành phải chịu cảnh ở thầm đến sáng.
Mấy chị em ngồi dồn cục để tránh mưa, chẳng ai màng tới việc đốt cây đèn cầy. Bóng tối là bàn tay vuốt ve nỗi cô đơn, là con nước ròng đưa những con thuyền xa xứ trở về dòng sông hoài niệm một thời đã xa…
Họ ngồi lặng câm, hóa đá. Cơn mưa dữ tợn như con thủy quái hung hãn sút chuồng kèm theo những cơn lốc xoáy. Những miếng lợp bằng giấy dầu rách nát bay lả tả. Ngôi nhà xập xệ vặn mình kêu răng rắc tưởng chừng sẽ đổ sập xuống bất kỳ lúc nào. Mấy chị em Hiếu đã vài lần năn nỉ bà Bảy Tùng cho sửa lại. Bà ta đồng ý nhưng với một điều kiện là mọi người phải tự móc tiền túi và tuyệt đối không được trừ vô tiền mướn nhà!
Huệ cằn nhằn:
- Bả chơi khôn vậy ai mà chịu. Kệ, ướt cũng chẳng chết ai.
Gió thổi nghiêng làm nước tạt vô khắp nhà. Trang ngồi ngoài bìa bị ướt nhiều nhứt, để trốn mưa cô rúc đầu vô người Nhành. Bị nhột, Nhành liền đẩy ra. Ngân liền lấy tấm mền cũ phủ lên cả bọn.
Ngoài trời tối đen như mực, chỉ thấy màn nước trắng đục tuôn ào ào như thác đổ. Tưởng đã yên thân nào ngờ nước mưa trên sàn gác thấm qua khe hở chảy xuống ròng ròng, khắp nơi đều dột. Bị nước nhểu xuống đầu, Nhành la bài hãi:
- Con Ngân tiện tay lấy mấy cái nón lá!
Trong màn đêm đen kịt, trong mưa gió tơi bời, trong ngôi nhà như hàm răng bà lão, bốn cô gái ngồi chùm hum cùng với bốn cái nón lá trên đầu coi thiệt ngộ nghĩnh. Huệ chép miệng than:
- Nước chảy tồ tồ như vầy trên gác chắc đã biến thành cái hồ bơi.
Không hiểu sao Trang lại có cảm giác thích thú khi nghe những tiếng mưa tí tách trên nón lá, bởi nó gợi cô nhớ lại những ngày đội mưa làm lúa. Những ngày mưa gió dầm dề, cực mà vui.
Mưa bắt đầu ngớt, mấy chị em chưa kịp mừng thì ông Trời lại ào lên một cái dữ dội hơn. Gió xoáy như cánh tay khổng lồ đang cố nhấc cái mái nhà ném đi chỗ khác.
Lại Trời! - Trang nói lầm rầm :- Ông mà dở cái nóc nhà tụi con

biết ngủ ở đâu?
Sấm sét vang rền. Mưa như chưa từng được mưa. Gió như chưa từng được thổi. Đêm như chưa từng có đêm. Cả thế gian oặn mình rên xiết trước cơn thịnh nộ của vũ trụ. Không hiểu ngày xưa Mẹ Âu Cơ khi sanh ra trăm trứng có oằn oại, vật vã như vầy không. Những tấm mền cũ bắt đầu thấm nước khiến mấy chị em run lên lập cập. " Lão bà bà " Hiếu đi làm ca đêm coi như trốn được trận mưa quỷ quái này.
Ngồi dòm mưa hoài cũng buồn, Nhành tìm cách khơi mào câu chuyện để xua đi cảm giác lạnh lẽo cô đơn:
- Ở thành phố, mưa đầu mùa lớn như vầy chỉ làm buồn thúi ruột, chớ ở quê tụi mình thì vui, vui biết mấy!
Đúng rồi, ở dưới quê, mọi người náo nức chớ đón cơn mưa đầu mùa như ngày hội lớn. Nếu mưa vào buổi chiều tối thì càng vui. Cơn mưa đầu mùa mọi người kêu là " mưa rước cá lên đồng " . Lũ cá sông bụng mang dạ chửa chỉ chờ mưa đổ xuống ngập đồng, vừa ngớt hột là chúng liền lóc lên bờ, lao xuống ruộng để làm tròn chức năng sanh sản. Lũ cá lóc, rô, trê, sặc…thi nhau chen chúc đen kín cả con đê ngoằn ngoèo ngập nước. Người đi bắt cá lúc nào cũng chuẩn bị sẵn cái đèn soi . Đó là loại đèn gồm một cái niền gắn trên đầu, phía trước có lắp cái chóa và bóng đèn nối với cái bình accu xe gắn máy. Cá nhiều mà người cũng đông. Tiếng cười nói ồn ào hòa cùng tiếng xuýt xoa vì bị sẩnh[3] con cá lớn làm át cả tiếng mưa rơi, làm quên đi cái lạnh như những ngọn roi da quất vào da thịt. Con rô di chuyển bằng hai cái ngạnh, đuôi vẫy lung tung. Con sặc nẩy lách tách. Con trê ngoe nguẩy. Khó bắt nhứt vẫn là con lóc. Cá lóc di chuyển toàn thân, tinh ranh như cáo hễ thấy ánh đèn là nó phóng cái vèo mất hút. Muốn bắt được nó thường phải dùng lưới. Tạnh mưa vài giờ đồng hồ mà lũ cá vẫn thi nhau lóc lên bờ rồi xuống đồng để thực hiện thiên chức làm mẹ bất chấp nguy hiểm đang rình rập. Thế mới biết tình mẫu tử của loài cá cũng thiêng liêng như chính con người.
Sau một đêm thức trắng, ai nấy đều lạnh cóng cùng với niềm hân hoan rọ cá trĩu nặng. Cá đồng vào mùa này, con nào con nấy đều mập ù, bụng đầy trứng, rất ngon. Cá rô làm sạch rồi đem kho tộ,

chiên xù. Cá lóc nấu canh chua với bạc hà, cà chua hay đem nướng trui nhưng ngon nhứt vẫn là đem nướng bầu. Người ta dùng trái bầu non khoét lỗ vừa vặn con cá sau đó đặt lên vỉ than. Bầu chín cũng là lúc cá vừa chín tới, vị ngọt của trái bầu thấm vô con lóc, cắn một miệng ngọt lịm tới óc o[4]. Món cá trê, bắt mồi nhứt vẫn là đem chiên giòn dầm nước mắm gừng, nếu có thêm dĩa củ cải bóp gỏi là tha hồ say sưa tới chữ.
Huệ nói:
- Nhà em nằm kẹp giữa con mương với ruộng nên chẳng phải mắc công đi đâu cho cực. Nước ngập lưng chừng, em cứ ngồi trên giường cùng cái vợt. Hễ cá lóc[5] tới thì chỉ việc cầm vợt mà quơ đại. Coi vậy mà có đêm em bắt được cả kí lô!
Gần hết mùa nước nổi. Khoảng tháng mười một âm, chờ những cơn mưa lớn cuối mùa lũ cá lại tìm cách ngoi lên những thửa ruộng chật chội , hướng ra sông rộng tìm lấy tự do. Và người ta lại một phen bận rộn. Những cơn mưa như vầy được kêu là " mưa rước cá xuống sông ". Tội nghiệp, lũ cá khốn khổ đổi lấy quyền làm mẹ, quyền được tự do phải đánh cược bằng chính sự sống của mình. Riêng về điểm này nhân loại còn thua xa loài cá!
Nhành, mắt mơ màng:
- Trước khi có những trận mưa cuối mùa, ông già thường lấy thuổng ra đào bốn góc ruộng. Sau đó xuống sông vét bùn bỏ vào đó để dụ cá. Lũ cá hửi thấy mùi bùn tưởng là sông cứ thế mà rúc vô. Đợi nước rút, cứ thế mà bắt không kịp.
Ngân nói cũng tham gia câu chuyện cho có tụ:
- Sau mưa, em thường theo anh Hai đi bắt ếch. Lũ ếch sống dưới hang suốt mùa nắng chỉ chờ mưa xuống là ló ra kiếm ăn, kiếm bạn tình. Lũ ếch đực, ếch cái thi nhau muồi mẫn đến đỗi có người tới gần cũng chẳng thèm buông ra. Đúng là chết vì yêu. Anh Hai kêu là " ếch bắt cặp ". Em không khoái ếch rô ti mà chỉ thích ếch xào sả ớt.
Huệ im lặng suy nghĩ vu vơ. Cô đang nghĩ về Nội, không biết giờ này ở quê có mưa không. Nhà bị dột Nội biết nằm ở đâu. Bất giác cô thở dài.

_____

[1] Ô thông gió lắp ở phía trên ngôi nhà
[2] Đánh cầm cập (nói trại)
[3] Sẩy, xổng, vuột mất.
[4] Đỉnh sọ, ngay giữa sọ
[5] Động từ = Uốn mình vọt tới, trờ tới hay lần tới. (đừng hiểu lầm là cá lóc)

Như Lục Bình Trôi

Chương 65

Ông Khả bị chấn thương nặng. Máu tụ trong não phải tiến hành mổ gấp. Gần sáng, ca mổ thành công. Người ta đưa ông lên phòng chăm sóc đặc biệt, có bác sĩ thường xuyên túc trực theo dõi. Thức trắng đêm, trong trạng thái lo âu, căng thẳng bà Vân xuống sức thấy rõ, gương mặt bợt bạt như tờ giấy bản nhúng nước, đôi mắt sưng húp, có quầng đen.
- Thưa bác sĩ, chồng tôi khi nào tỉnh lại?
- Khó nói lắm! Có thể trong vài giờ, vài ngày, hay vài tháng cũng chưa biết chừng! Nói tóm lại là vầy, thành công y học là chín chục phần trăm, mười phần trăm còn lại phụ thuộc vào bản năng sống của người bệnh.
Bà Vân khóc sụt sịt, ngồi xuống bên cạnh, tay lần trên miếng băng trắng toát thấm máu quấn quanh đầu chồng:
- Anh ơi, tỉnh lại đi! Sao anh lại nằm yên như vậy? Anh có nghe em nói gì không?
Không nén được kích động, bà Vân nhào xuống người ông Khả, khóc rống lên. Bác sĩ, y tá phải hè vô , khiêng bà Vân ra phía ngoài.

Xế trưa có hai viên sĩ quan công an đến lấy lời khai. Bà Vân hoàn toàn mù tịt nên chẳng cung cấp được tin tức gì.
Một trong hai người hỏi:
- Chồng bà có kẻ thù nào không?
- Không, ảnh sống rất chuẩn mực, đạo đức, bạn bè đồng nghiệp, bà con xóm giềng đều quý mến, tôn trọng thì làm gì có kẻ thù.
Người đó lại hỏi:
- Trong công việc, ông ấy có hiềm khích với ai không?
- Chuyện này tôi không rõ lắm. Các anh hãy đến viện mà tìm hiểu. Nhưng theo tôi biết, chỗ ảnh làm việc chỉ đơn thuần là cơ quan

nghiên cứu chớ không dính líu đến chuyện kinh doanh, tiền bạc thì khả năng thù tức khó xảy ra.
- Chúng tôi nghe loáng thoáng chuyện ông Khả có mối quan hệ phức tạp, bà có biết chuyện đó không?
Bà Vân chột dạ, thoáng biến sắc mặt, nhưng rất nhanh bà ta vội gạt phắt:
- Các anh nghe ai nói thì hãy xác định rõ tư cách của người đó. Chuyện thiên hạ, các anh còn lạ gì nữa, không thành có, có một thành mười, mười thành trăm. Về phần tôi, với tư cách là người vợ đã từng sống chung suốt mười mấy năm, tôi xin khẳng định chuyện ấy là hoàn toàn bịa đặt. Ảnh rất yêu tôi, hết lòng nâng niu hạnh phúc gia đình của mình.
- Ông bà chung sống ngần ấy năm mà chưa có con, liệu đây có phải là lý do khiến chồng bà..
Bà Vân nói át đi:
- Các anh không được xúc phạm đến anh ấy và bản thân tôi!
Viên sĩ quan cảnh sát điều tra đứng dậy, thò tay vào túi áo đưa ra tấm card:
- Đây là địa chỉ, số điện thoại của tôi. Khi nào ông ấy tỉnh dậy, bà hãy thông báo cho chúng tôi biết càng sớm càng tốt.
Bà Vân đón lấy, cho vô xắc tay, nhìn theo bóng dáng hai người khuất sau dãy hành lang rồi thở dài ngán ngẩm.

oOo

Kể từ buổi chiều hôm đó kéo dài đến tận mấy ngày sau, Trang sống trong tâm trạng lo lắng, hoảng loạn tột độ. Nhớ lại thái độ hung hãn của Thật, cô ân hận vì đã bộc bạch lòng mình không đúng lúc. Hôm ấy Thật đã nốc bia như hũ chìm. Men rượu dễ làm con người ta hành động thiếu suy nghĩ. Hơn nữa, Thật như con thú cùng đường, không lối thoát. Ánh mắt khủng khiếp của Thật khiến cô liên tưởng đến tên giết người chuyên nghiệp mà cô đã có lần nhìn thấy trong bộ phim " sự im lặng của đàn cừu " chiếu trên vô tuyến . Nỗi lo sợ càng tăng lên gấp bội khi mấy ngày nay cô không nhận được tin tức gì từ phía ông Khả. Mọi ngày ông vẫn gọi điện

cho cô, vậy mà mấy bữa rày bỗng bặt tin. Không thể ngồi yên được nữa, cô gọi di động cho ông nhưng không thấy ai mở máy, gọi vìa nhà cũng không thể liên lạc được. Nóng ruột quá, cô vội đạp xe đến nhà ông Khả xem động tĩnh thế nào thì chỉ thấy cánh cửa đóng im lìm.
Mải đến cả tuần sau, Trang mới liên lạc được. Người nói chuyện với cô qua ống nghe là chị Lài.
- A lô tui, Trang đây.
- Chèn đét ơi! Cô Trang đó hả! Mấy rày tui muốn kiếm cô mà không có địa chỉ. Bà chủ cấm tui không được hé răng, nguyên do tại làm sao thì tui không biết. Nhưng tui thì thấy chuyện này khủng khiếp quá nên không thể im lặng cho được.
- Chuyện gì vậy? – Trang bồn chồn.
- Ông chủ bỗng dưng bị ai đó dùng gậy phang bể đầu phọt óc! Tánh mạng đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc!
Trang sững người đánh rớt cái ống nghe, cặp gối run lên không sao đứng vững được nữa. Vậy là Thật đã ra tay độc ác! Anh Thật ơi, tại sao anh lại...Mắt cô hoa lên....Mấy người đang đứng gần đó vội lao đến. Cô chỉ kịp nói lào phào:
- Kẹo ...kẹo...

Gần một tiếng sau, Trang có mặt ở bịnh viện. Lòng vòng một hồi, cô cũng tìm được nơi ông Khả đang nằm. Nhưng người đầu tiên Trang nhìn thấy không phải là ông Khả mà là Bà Vân. Bà Vân đang ngồi trên băng ghế gỗ ngoài phòng " chăm sóc đặc biệt ". Buồn so. Nghe tiếng động, hé đôi mắt mệt mỏi, không còn chút sinh khí nhìn cô.
- Sao cô biết chuyện mà tới? – Giọng bà Vân lộ vẻ không vui.
Từ hôm ông Khả bày tỏ tình cảm tại khách sạn, Trang không có dịp gặp lại ông nữa, bởi vì sau đó vài ngày ông phải đi công tác ở Singapore suốt một tháng ròng. Vừa về đến sân bay, ông đã gọi điện cho cô. Giọng ông tha thiết:
- Trang ơi! Anh, Khả đây. Anh nhớ em đến phát điên lên. Anh thèm món ốc đăng chấm nước mắm giấm ngọt ngọt, cay cay quá, Trang ơi!

Tâm hồn cô tròng trành như con thuyền, vừa vật vã say sóng, vừa nhẹ nhõm lâng lâng. Cô lặng im lắng nghe tiếng trống ngực đập liên hồi. Ông Khả vẫn thốt lên những lời yêu thương say đắm:
- Trang ơi , anh muốn được nhìn thấy em. Anh muốn ôm em vào lòng và gắn lên đôi môi những nụ hôn..
Cô buông ống nghe, đứng dựa lưng vô tường, lắng nghe tiếng con tim đang thổn thức. Cô muốn nói, em cũng nhớ ông, nhớ nhiều lắm, nhớ cả lúc đi, lúc đứng, lúc ăn, lúc nằm, không lúc nào là em không nhớ tới ông, hình bóng của ông luôn lởn vởn trong tâm trí em. Nhưng Trang im lặng, bởi vì cô không được quyền yêu thương người đàn ông đó.

Hôm bà Vân đưa Trang đi khám. Bác sĩ biểu đã cấn thai, Trang mừng muốn rớt nước mắt. Cô suy nghĩ vẩn vơ, phải chăng mầm sống chỉ phôi thai khi tình yêu đơm bông kết trái. Càng vui cô càng nhớ tới ông, nhớ nhiều lắm. Giờ đây cô đang mang giọt máu của ông trong cơ thể và cô có bổn phận gìn giữ, nâng niu nó như chính sự sống của mình. Cảm giác xôn xao khó tả xâm chiếm tâm hồn cô. Cô tưởng tượng người đang đứng trước mặt mình là ông Khả chớ không phải bà Vân. Ông đang nhìn cô bằng ánh mắt thán phục:
- Cuối cùng chúng ta cũng có một đứa con. Em là người phụ nữ tuyệt vời nhất thế gian! Cám ơn em đã đem đến cho anh những niềm hạnh phúc vô biên. Rồi ông bước đến nắm lấy vai cô, nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên đôi môi nóng bỏng.
Cô ngửng mặt dòm ông xúc động:
- Em cũng có cảm giác như ông…
Nhưng người hạnh phúc nhứt chính là bà Vân. Người đàn bà lận đận về đường con cái đã trải qua những ngày tháng khủng khiếp nhứt đời mình. Như con sâu đo[1] cố đo hết chiều dài nỗi đau mong vươn đến bến bờ khác tốt đẹp hơn. Nhưng nỗi đau thì cao vòi vọi mà kiếp côn trùng thì quá ngắn ngủi, có thể con sâu đo nhỏ nhoi tội nghiệp đó sẽ ngậm ngùi hóa kiếp chưa kịp hoàn tất cuộc hành trình cay nghiệt. Giả vụ, cuối cùng bà cũng vươn đến bến bờ hằng ao ước thì liệu có tốt đẹp như ý muốn? Nhưng dù sao thì màn

một cảnh một bi kịch lớn nhứt trong vở trò đời cay nghiệt đã hạ màn. Những màn tiếp theo sẽ đeo đẳng bà cho đến tận cùng số kiếp.
Nhìn ông Khả nằm yên bất động như cái xác không hồn, đầu cạo trọc lóc, quấn băng trắng toát, tự nhiên cũng mủi lòng muốn khóc. Tuy nhiên cô đã kịp kềm hãm lại, bởi vì cô không là gì cả. Tạo hóa sanh ra và ban cho phận đàn bà tất cả các quyền, trong đó có quyền được yêu, quyền được làm mẹ, quyền được cười vui khi tìm được hạnh phúc, quyền được khóc khi gặp phải trái ngang khổ hạnh. Nhưng cô lại là trường hợp ngoại lệ, phải chăng lão Trời già trong một phút lơ đễnh tạo ra hình hài mà quên thổi cái hồn vào sinh linh bé nhỏ để có thể sống làm người. Hai người đàn bà chuyện trò gượng một lúc thì bác sĩ đến hối cả hai ra ngoài để tiện việc khám bịnh. Cả hai ra ngồi trên băng ghế trước phòng. Phía trước họ là cái hồ hình tròn cẩn gạch men màu xanh nước biển, chính giữa có vòi phun nước. Đàn cá tai tượng lội lượn lờ, tranh giành từng mẩu bánh mỳ do người đàn ông ném xuống. Ngồi nói chuyện mà bà Vân liên tục ngáp chảy nước mắt:
- Cả tuần rồi tôi chưa chợp mắt chút nào cả.
- Sao bà không tìm người thay thế nếu cứ như vầy hoài thế nào bà cũng sẽ quỵ mất thôi.
- Giao cho chị Lài, tôi không yên tâm lắm. Chị ta siêng năng mà thô vụng, lại không có chút kiến thức chăm sóc người bệnh.
- Bà nên về nhà tắm rửa nghỉ ngơi một chốc cho lại sức. Em ngồi nhà hoài cũng buồn lắm! Bác sĩ khuyên nên đi lại, vận động sẽ tốt cho cái thai.
Bà Vân suy nghĩ một lúc rồi khẽ gật đầu. Mệt mỏi, buồn ngủ nên không còn cách chọn lựa nào khác . Bà cảm thấy phần nào an tâm khi chồng còn chưa tỉnh lại, tuy vậy trong lòng vẫn chút ghen. Tuy nhiên, bà không vội đi ngay mà cố tình nấn ná thêm một lúc:
- Cái thai vẫn phát triển bình thường, không có gì trục trặc chớ?
- Dạ, tốt lắm ạ. Nó máy hoài hà!
Thai còn nhỏ xíu, tay chưn chưa định hình làm sao biết máy, bà Vân cười thầm trước cách nói thêm[2] không đúng sách của Trang. Đoạn bà ngước mắt nhìn Trang:

- Tôi tính đưa cô đi khám thai theo định kỳ thì ảnh lại gặp tai họa. Tôi nghĩ hoài mà không thể nào đoán ra ai là thủ phạm. Người như anh Khả làm sao có kẻ thù được chớ! Hôm nọ, công an có tới làm việc. Họ hỏi han, hạch sách đủ điều. Dường như họ đã ít nhiều biết chuyện của chúng ta. Tôi lo lắm.
Trang cũng thấy lo. Chuyện này mà đổ bể ra thì cô còn mặt mũi đâu mà vìa quê gặp người thân họ hàng. Bà Vân nói:
- Thật ra họ chẳng làm gì được ta cả. Luật tố tụng hình sự, dân sự đâu có những điều khoản này. Cô biết rồi, chồng tôi là người có tên tuổi, uy tín nếu để lộ thì coi như mất hết. Tôi dặn cô nên kín miệng, đừng có nói lung tung!
- Dạ em hiểu!
Bà Vân suy nghĩ rất hung rồi thốt lên bằng giọng căm phẫn:
- Cho dù tốn kém đến đâu, tôi cũng quyết tìm ra thủ phạm đã ra tay tàn nhẫn với chồng tôi. Hắn đáng được đem ra xử bắn - Bà Vân rít lên :- Đợi chồng tôi tĩnh lại, trắng đen thế nào cũng rõ.
Trang rùng mình, bỗng nghĩ đến Thật, không biết bây giờ anh ta đang ở đâu? Vẫn ở chỗ cũ hay trốn chui trốn nhủi trong xó xỉnh nào đó? Khi bình tâm lại, anh có ân hận với những việc làm của mình hay là đang hả hê đắc chí? Cô không giận, không căm ghét anh mà trong lòng chỉ tràn ngập nỗi lo canh cánh. Nếu để công an bắt được, anh sẽ bị kết tội cố ý giết người. Án tù không nhẹ. Tự nhiên cô thấy căm ghét chính bản thân mình. Tại cô mà hai người đàn ông rơi vào hai hoàn cảnh bi đát khác nhau, không có cô thế giới sẽ an toàn biết bao.
- Cô đang nghĩ gì vậy?
- À không, em đoán thế nào ông ấy sẽ hồi tỉnh lại nhanh thôi.
- Tôi cũng cầu mong như vậy. Cô biết khôn, đối với tôi, ảnh là tất cả. Những việc mà tôi đang làm cũng vì ảnh mà thôi. – Giọng bà Vân bỗng chùn xuống:- Nếu ảnh có mệnh hệ gì, chắc tôi không sống nổi.
Bà Vân khóc, hỉ mũi rột rột vô chiếc khăn tay. Những lời nói thật lòng của bà ta tựa như những phát đạn nã vào người cô. Oằn oại. Đau đớn. Trời ơi, nếu biết rõ chuyện thầm lén giữa cô và ông Khả, người đàn bà bất hạnh sẽ vô cùng tuyệt vọng. Nhìn bà Vân, liên

tưởng đến Thật, cô cảm thấy sợ hãi. Người đàn ông khi bị đau khổ vì tình có thể hủy hoại một con người, còn người đàn bà mang trong mình nỗi hận tình có thể thiêu rụi cả thế gian!
- Tôi mệt quá phải về chợp mắt một chút. Cô làm ơn coi giúp. Nếu có gì mới cô làm ơn báo ngay cho tôi biết.
Bà Vân vừa đi khỏi, Trang liền lách mình vào trong, ngồi xuống bên ông Khả. Nhìn người yêu nằm bất động như cái xác không hồn lòng dạ cô rối bời, nước mắt cứ trào ra. Cô vuốt ve khắp gương mặt ông, cầm cánh tay ông đặt lên ngực mình rồi kể lể như người mộng du:
- Ông ơi! Hãy tĩnh lại đi! Ông đừng nằm im như vậy, em sợ lắm. Ông có biết người ngồi bên cạnh ông là ai hôn? Là con nhỏ mà ông đã từng nói lời yêu thương tha thiết! Ông đã từng hỏi em không biết bao nhiêu lần, có yêu ông không. Lúc ấy vì nhiều nguyên do mà em chưa thể trả lời với ông được. Bây giờ ông hãy tĩnh lại mà nghe em nói đây. Trang kề sát vào tai ông Khả thốt lên: Em yêu ông! Ông có nghe thấy hôn? Hãy trả lời cho em biết. Em yêu ông! Em yêu ông một ngàn lần!
Trang kể lể như mưa gần hết buổi sáng. Sau đó cô lấy khăn đi xấp nước ấm lau mặt cho ông Khả. Khi cô từ toa lét bước ra thì thấy mấy ngón tay của ông khẽ cữ động. Lúc đầu cô tưởng mình bị hoa mắt, nhưng nhìn kỹ một hồi, cô xác định đó là sự thật:
- Ôi, ông đã tỉnh rồi!
Cô reo lên, chạy đi báo bác sĩ trực. Mọi người hối hả chay đến thì cũng vừa lúc ông Khả vừa hé mắt ra:
- Trang! – Ông Khả cất giọng yếu ớt.
Bác sĩ khám rất lâu, hỏi thăm nhiều chuyện chẳng ra đầu cua tai nheo nào. Sốt ruột! Cuối cùng một người đến bắt tay cô, gật đầu cười hoan hỉ:
- Tốt! Bây giờ thì có thể khẳng định mọi việc đã ổn. Ông ấy tĩnh lại, nhận thức được mọi thứ xung quanh, nhớ được chuyện đã qua. Chúng ta chẳng còn gì phải lo lắng nữa. Xin chúc mừng!
Hai người nhìn nhau rất lâu bằng ánh mắt đắm say tha thiết, hồi lâu ông Khả nói:
- Anh nằm mơ thấy mình đang đi xuống mười tầng địa ngục. Toàn

là lũ quỷ sứ với bọn đầu trâu , mặt ngựa. Cảnh hành hình tra tấn diễn ra ghê gớm lắm, nhưng không hiểu sao anh lại không cảm thấy sợ mà cứ đi, đi mãi...Khi đến cánh cửa tầng ngục cuối cùng chợt nghe tiếng nói tha thiết của em, thế là anh bừng tỉnh...
- Ông đã nghe em nói những gì?
- Em nói rằng " em yêu anh! ".
Trang cười đỏ mặt:
- Ông đã nghe lộn rồi. Em chẳng bao giờ yêu ông!
Nhưng ánh mắt của cô đã phản bội lại chủ nhân của nó. Ông Khả đã đọc được những ý nghĩ thầm kín trên gương mặt đẹp kìn kịt lo toan, nở nụ cười hân hoan mãn nguyện:
- Cuối cùng em cũng đã chấp nhận tình yêu của anh. Chưa bao giờ anh thấy hạnh phúc như lúc này. Em hãy ngồi xích lại gần anh hơn. Anh muốn được nhìn em thật kỹ, được nắm bàn tay của em. Anh muốn...
- Ông còn yếu lắm, đừng nói chuyện nhiều, không tốt.
- Anh khỏe rồi! – Ông Khả động đậy.
Trang ấn ông nằm xuống:
- Đã biểu chưa khỏe mà cố làm gì. Đúng là anh hùng rơm!
Ông Khả bật cười, nằm yên ngoan ngoãn như đứa trẻ. Trang nói:
- Người ông đầm đìa mồ hôi, để em lau cho.
Ông Khả lim dim, đón nhận sự chăm sóc của cô. Lau xong Trang đem đi xả rồi vắt chiếc khăn lên thành giường. Hỏi:
- Ông có thấy khát không? Để em lấy nước cho ông uống.
- Em đã ở bên anh suốt từ hôm ấy đến nay à?
- Không, em vừa mới đến thay cho vợ ông. Bà ấy vừa về nhà chợp mắt một tẹo. Vợ ông rất lo cho ông khóc đến đỗi sưng cả mắt. Trông thiệt tội.
Gương mặt ông Khả lộ vẻ căng thẳng. Trang hiểu ông đang nghĩ gì, cảm thấy lo âu:
- Bà Vân là người vợ tốt, bà ấy rất yêu ông, không thể sống thiếu ông.
Ông Khả lại im lặng, không nói gì. Trực nhớ một chuyện, Trang nói:
- Có phải người đánh ông là anh Thật không?

Ông Khả khẽ nhíu mày. Im lặng. Trang thốt lên:
- Ảnh đã hành động một cách nông nổi, em không hiểu làm sao nữa. Trước đây ảnh không như vậy bao giờ. – Giọng cô tỏ vẻ lo lắng:- Ông có định thưa ảnh ra tòa hôn? – Trang xuống giọng nói nhỏ:- Thiệt ra trong chuyện này tất cả là lỗi của em.
Ông Khả lào phào kể tóm tắt chuyện đã qua. Trang ngồi nghe chăm chú, nét mặt liên tục biến đổi theo diễn biến câu chuyện.
Cuối cùng ông Khả nói:
- Anh sẽ không làm gì anh ta cả. Dù sao Thật cũng là chàng trai tội nghiệp đáng thương.
Trang mừng rỡ ra mặt, cô ríu rít như chú chim non:
- Em cám ơn ông. Ông là người có tâm hồn rộng lượng!
Hai người ngồi bên nhau say sưa chuyện trò quên cả thời gian.
Ông Khả áp tai lên bụng cô, reo lên:
- Anh đã nghe con chúng ta đang cựa quậy! Dường như cu cậu đang thích chí khi nghe cha mẹ chúng tâm sự với nhau. Ồ, nó đang nói chuyện với anh đây này.
Trang nhoẻn miệng cười:
- Ông chỉ khéo tưởng tượng! Mới mấy tháng, chưa thành tay thành chưn thì làm sao trò chuyện với ông được.
- Không, anh nghe thật mà. Nó nói rất rõ!
- Vậy ông nghe con nói gì?
- Nó nói rằng, nó rất yêu ba, yêu mẹ mong hai người mãi mãi bên nhau!
Trang cười buồn:
- Chúng ta sẽ không được gặp nhau một cách công khai nữa. Bà Vân nói, vai trò của ông đã chấm hết. Từ nay mọi việc sẽ do bà ấy tự lo liệu. Em nghĩ cũng đúng thôi.
- Vân đã tỏ ra thiếu tế nhị trong việc này. Dù sao anh cũng là cha của đứa trẻ. Không ai có cái quyền tước đoạt trách nhiệm làm cha của anh, cũng như không ai có thể ngăn cấm được tình yêu của anh dành cho em!
Trang ngửng mặt nhìn ra cửa sổ, nén tiếng thở dài..

---

[1] Loại sâu nhỏ, khi đi thì thun khúc mình sau lại rồi trườn khúc trước mà tiến tới.

[2] Động từ = Thêm thắt, nói dư ra một vài điều không có thật (người Nam Bộ thường sử dụng)

Chương 66

Ngân vừa đạp xe vô hẻm đã thấy Huệ đứng đợi sẵn trong bộ đồ tươm tất như chuẩn bị đi đâu đó, chưa kịp hỏi gì thì Huê đã giằng lấy xe nói cho mượn đi công chuyện gấp. Chiếc xe đạp cà tàng của Huệ đã đem đi " đại tu " ở tiệm sửa xe gần chợ.
- Đi đâu mà gấp dữ vậy?
- Có gì gấp hơn chuyện tình yêu chớ! Anh Hoạt hẹn tui ăn tối và sau đó là vô rạp chiếu phim.
Thật ra người hẹn Huệ không phải là Hoạt mà là Tiền. Lúc trưa Tiền đạp xe tới trong khi Huệ đang phơi quần áo ngoài ban công. Nhìn thấy anh chàng lơ ngơ như bò đội nón lá, Huệ kêu lớn:
- Kiếm ai vậy hén?
Tiền ngẩng mặt lên, thấy Huệ trong bộ đồ ngắn ngủn, nhàu nát, tóc tai rối bù như con điên, bất giác bật cười:
- Trông Huệ lạ quá!
Chết cha! Huệ giựt mình chạy tuốt vô trong chải đầu, thay quần áo. Tiền đứng đợi dưới sân mắt nhìn sang nhà chị Hai, phì phà điếu thuốc. Lúc sau, Huệ mở cửa mời vô nhà.
- Có chuyện gì gấp gáp mà mò đến tận đây?
Tiền gỡ cặp kính, lấy khăn mùi soa lau bụi, cặp mắt láo liên:
- Chà chỗ ở cũng lý tưởng đó nghen! Nhà của Huệ à?
Huệ xì một tiếng:
- Cái lò gạch này mà anh biểu tươm tất sao? Nhà mướn đó ông ơi!
- Vậy sao? Vậy mà tôi cứ tưởng..Nhưng dù sao vẫn còn hơn cái xà lim của tôi. Mùa mưa thì ướt như chuột, mùa hè thì nóng như cái lò nướng bánh. Sáu thằng trần trùng trục, lưng bự như tấm ván, ra vô đụng chan chát đến tóe lửa!
- Anh ví von nghe ghê quá! Có việc gì, nói đi.
- Bạn bè đến nhà mà không đãi nhau được ly nước sao? – Tiền vừa nói, vừa cười. Huệ lấy nước. Uống xong, Tiền cười tít mắt:
- Giá như ngày nào Huệ cũng dễ thương như vầy.

- Dễ thương nhưng thương không dễ đâu! Vòng vo hoài hà!
Tiền cố tình dây dưa để được gần Huệ lâu hơn. Khi thấy Huệ quá sốt ruột, Tiền mới thủng thẳng nói:
- Tôi vừa tìm được một mối mở hàng. Người đầu tiên tôi nhớ đến là Huệ.
- À ra thế! Họ mướn mấy người?
- Hai; một nam, một nữ. Bà này bán cẩm thạch ở chợ An Đông giàu sụ, con cháu thì định cư ở nước ngoài hết rồi. Bả cặp bồ với một thằng đáng tuổi cháu nội mới ngoài hai mươi tuổi. Cả hai đang ôm nhau trên giường thì bà già hồi xuân muộn màng bỗng lên cơn co giựt chết trong sung sướng. Người ta đồn thằng bồ nhí dùng thủ đoạn để hưởng cái gia tài kếch xù. Thôi, chuyện đó để cơ quan pháp luật giải quyết. Năm giờ chiều nay , tôi và Huệ nhập vai hai đứa con. Thời gian nửa tiếng. Trăm ngàn mỗi người.
- Chèn ơi, coi bộ anh cũng biết làm ăn dữ ha! Đồng ý.
Tiền không về liền mà ngồi tán hươu tán vượn một hồi lâu phát chán. Cuối cùng Huệ phải nói là mắc công chuyện , anh ta mới chịu nhấc đít lên. Đàn ông gì mà ngồi ở đâu mọc rễ ở đó!

Huệ đạp xe lần dò theo địa chỉ, cuối cùng cũng đến nơi. Tiền đã ngồi đợi sẵn ở xe nước mía cạnh đó. Thấy Huệ, Tiền lập tức tính tiền. Hai người quẹo vô con đường nội bộ vừa đủ chiếc xe tải hạng nhẹ đi lọt. Đón hai người là một anh thanh niên chừng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, đầu chít khăn tang mà mặt tươi roi rói:
- Tiến hành ngay đi. – Anh chàng ra lịnh :- Đám ma mà không có tiếng khóc coi nó vô duyên làm sao đâu á!
Huệ hơi run run theo chưn Tiền vô bên trong. Chính giữa nhà chễm chệ cỗ quan tài bằng gỗ cẩm lai nổi vân láng bóng, bên trên đặt mấy ngọn đèn sáng choang lồng trong những khung giấy hình quả trứng. Phía trước có kê một cái bàn đặt đi ảnh người quá cố. Đó là một người đàn bà, không, đúng hơn là một bà lão già khằn ăn vận sang trọng, ngồi trên chiếc ghế đẩu, tay đặt lên chiếc bàn gỗ tròn, nét mặt đầy vẻ mãn nguyện. Trước di ảnh là cái lư hương nghi ngút mùi nhang trầm thơm phưng phức. Tiền kề tai Huệ nói khẽ:

- Bà ta dễ đến tám mươi. Từng tuổi này mà còn " sinh hoạt " làm sao mà không nhồi máu cơ tim!
Huệ không nói gì, mắt dán chặt vào cỗ quan tài không chớp:
- Nhà này chơi sang thiệt! Chôn người chết bằng cây cẩm lai! Nội cái hòm tốn cả chục triệu chẳng chơi!
Thân nhân người chết hầu như không có ai, chủ yếu là mấy người hàng xóm. Những thanh niên thất nghiệp, thích bù khú nhậu nhẹt nhân cơ hội này được chè chén miễn phí. Họ ngồi chen chúc quanh cái bàn tròn kê sát góc nhà. Giữa bàn đặt chai Gò Đen lít rưỡi và mấy dĩa thức ăn, thuốc lá... Cái chung nhỏ liên tục được chuyền tay, hầu như không chạm xuống mặt bàn. Vừa nhậu nhẹt, họ vừa bàn tán chuyện trên trời, dưới đất rồi chun xuống tận dưới âm ty địa phủ. Một người được coi là chủ xị nói lè nhè:
- Sau này tao chết, tụi bây nhớ chôn theo mấy chai bốn chục độ. Xuống dưới tao nhậu với Diêm Vương một bữa quắt cần câu rồi mới yên tâm nhảy vô vạc dầu!
Dàn nhạc tang tranh thủ không có người đến cúng nằm ngồi ngả ngớn trên chiếc đi văng. Bên cạnh họ là mâm cơm ê hề rượu thịt, ruồi nhặng đen kịt như rắc đậu đen. Một người trong bọn ngáy ro ro, nước miếng ke chảy thành dòng.
Tang chủ chỉ vô họ, nói:
- Mấy người này biểu để họ khóc luôn cho tiện. Nhưng tôi không đồng ý, bởi vì họ thiếu tính chuyên nghiệp. Hai người mà lấy được nước mắt thiên hạ, tôi thưởng trăm phần trăm.
Nói rồi, anh ta liệng hai bộ đồ tang đã chuẩn bị sẵn. Trong khi hai người đang mặc quần áo, thì gia chủ thúc giục đám tay chơn câu dây loa, đem ra đặt ngay lối ra vô. Một thanh niên cởi trần cầm chiếc micrô, tay kia điều chỉnh volum cái amply hiệu Sansui đen bóng.
- A lô! A lô..một, hai, ba bốn. Một, hai ba, bốn, được rồi!
Tiền cũng hơi hồi hộp, mấy nốt mụn bọc đỏ ửng cả lên. Nỗi sợ của Tiền lây sang cả Huệ. Tiền hỏi Huệ, ai sẽ khóc trước, Huệ nói để cô khóc trước.
Huệ bắt đầu khóc thì một người đã xăng xái chạy tới đặt cái micrô trước mặt Cô thật sự lúng túng khi gặp phải cảnh khó xử như vầy.

Khóc đám ma mà cầm micro như ca sĩ! Sau phút giây ngỡ ngàng Huệ lập tức trấn tĩnh lại . Những lời lẽ bi ai, thống thiết qua bộ khuếch đại âm thanh, loa, vang xa cả một vùng, làm náo động cả khu cư xá vốn dĩ yên tĩnh.

- Ôi, má ơi. Sao má nở ra đi để con trở thành đứa bơ vơ côi cút....Đứa con bất hiếu này chưa một lần đền đáp công ơn sanh thành, dưỡng dục…

Đám con nít đang chơi đá banh trên bãi đất trống bên cạnh trường cấp một đang trong giai đoạn sửa chữa, nghe ồn ào lập tức ngừng cuộc chơi , vểnh tai nghe ngóng. Ban đầu chúng cứ đinh ninh gánh cải lương " bầu tèo " nào đó trên đường lưu diễn ghé tạt qua đây kiếm thêm chút đỉnh. Thế là không ai biểu ai chúng rồng rắn kéo đến. Khi vỡ lẽ chỉ là đám khóc mướn, vài đứa tiu nghỉu bỏ đi. Tuy nhiên đa phần vẫn nán lại theo dõi. Vừa nghe, chúng vừa trầm trồ bàn tán. Có đứa áp hẳn tai vô cái loa, cười như nắc nẻ. Vài đứa khác làm ra vẻ đăm chiêu, xúc động, thỉnh thoảng đưa tay chỉ trỏ vào bên trong vừa cười vừa nói. Lúc sau xuất hiện thêm nhiều người nam có, nữ có đứng chật cả lối đi xe cộ không sao lách qua được, họ lắng nghe có vẻ nghiêm túc, vài người cảm động lấy tay quệt nước mắt.

...Má ôi. Trong giờ phút này đây, con như con thuyền không bến trôi dật dờ giữa dòng đời nghiệt ngã. Con không biết nơi đâu là chốn....

Đang khóc ngon trớn, bỗng cái loa tắc tị. Mấy người phụ đám ma liền chạy tới vỗ vỗ lên cái amply nhưng nó chỉ phát ra những tiếng u..u..nhức lỗ tai. Huệ chưa biết xử trí trong tình huống dở khóc dở cười, thì Tiền nháy mắt ra hiệu cô cứ tiếp tục, đừng để gián đoạn. Mấy đứa trẻ bên ngoài được dịp cười một trận bò lăn, bò càng. Cáu tiết, một người co chưn đá mạnh vô cái chưn bàn:

- Mẹ kiếp! Mày mà không lên tiếng, tao quẳng ra đường!

Không hiểu có phải sợ bị biến thành cục sắt vụn hay không mà nó bỗng dưng làm việc trở lại. Tiếng khóc của Huệ qua màng loa phầm phập nghe như buổi trình diễn ca nhạc. Lúc này anh chủ nhà đang ngồi uống rượu Tây với mấy người ăn mặc sang trọng. Chai Napoleon đã vơi quá nửa. Một người cất giọng lè nhè:

- Bữa nay, tôi với ông phải uống cho tơi bời hoa lá mới thôi. Nào cạn trăm phần trăm!
- Ừ, thì cạn! Sợ đách gì – Chủ nhà nâng chiếc cốc đế cao, chạm mạnh vào cốc người bạn, cả hai uống một hơi hết sạch, lại rót...
- Này, ông còn nhớ con Tuyết Phương hôn?
- Tuyết Phương nào ta?
- Bộ " mecury " của ông bị chập rồi hả? Con Phương vú bự ở quán " Mây Hồng " đó, nhớ chưa?
- Ừ, rồi sao nữa?
- Nó khen ông chơi rất đẹp, nhắn tôi kêu ông lại đẳng.
- Đám ma làm sao đi được? Để khi khác.
- Tranh thủ một chút thôi mà. Mụ ấy chết rồi, chẳng lẽ đội mồ sống dậy đánh ghen? – Đoạn người đó cười hề hề, nói:- Cậu mất mấy năm trường kỳ mai phục, cuối cùng cũng đến ngày " gặt hái ! " Chúc mừng! Chúc mừng!
- Suỵt! Nói nhỏ thôi cha nội ! Bọn chúng mà nghe được thì lôi thôi lắm.
Đám cô hồn các đãng đang nhâm nhi món đế Gò Đen nhìn sang bàn gia chủ thấy chai rượu ngoại chình ình trên bàn, tỏ vẻ tức tối. Một gã gầm gừ:
- Mẹ kiếp! Tụi mình uống Gò Đen, còn bọn nó chơi Napồ. Rõ ràng bên trọng bên khinh. Tụi bây ngồi đây để tao qua bển quậy cho một trận tới bến luôn.
- Thôi đi cha nội! – Một người can:- Có rượu uống là may lắm rồi. Tụi nó quen thân mấy thằng " Khu vực " , ú ớ lên đồn ngủ với muỗi bỏ mẹ.
Huệ khóc một hơi đúng nửa tiếng thì tới lượt Tiền.

Như Lục Bình Trôi

Chương 67

Công việc ở xí nghiệp lúc trồi, lúc sụt. Hôm thì nghĩ chờ dài cổ như cổ cò, hôm thì tăng ca mệt nghỉ. Gần tháng nay, toàn bộ công nhân xí nghiệp bị quay như cái chong chóng. Ông Chang – giám đốc đổ thừa là " yếu tố khách quan " phải khắc phục khó khăn vì quê hương đất nước. Có người cắc cớ nói quê hương của chúng tôi là nước Việt Nam chớ không phải ở tít Đài Loan. Ông Chang trả lời, xí nghiệp càng ăn nên làm ra thì sẽ đóng thuế cho nhà nước Việt Nam càng nhiều. Đấy cũng là cách cống hiến cho Tổ quốc của các bạn! Vì cống hiến cho Tổ quốc mà công nhân phải làm việc từ năm giờ sáng đến tận tám, chín giờ tối mới được rời khỏi xưởng. Ai không chấp hành lịnh tăng ca thì sẽ bị trừ lương, thậm chí cho nghỉ việc. Làm cực quá, trong khi giờ tăng ca chỉ được tính bằng giờ hành chính nên nhiều người bất bình, kéo đến khiếu nại với công đoàn xí nghiệp. Nhưng vai trò của công đoàn chỉ là hình thức cho có, kỳ thực chỉ là bù nhìn. Cách đây hai hôm Ban giám đốc thấy vài người ở xưởng may áo gió rủ rê mọi người lãn công. Ngay lập tức mấy người đó bị chụp cái mũ gây rối làm đình trệ sản xuất , và dĩ nhiên bị tống ra khỏi xí nghiệp một cách không thương tiếc! Cuối cùng những công nhân thấp cổ bé miệng vì miếng cơm manh áo mà chịu câm nín, nuốt cục tức vô bụng. Mấy cậu trong tổ sửa chữa văng tục:

- Mẹ kiếp! Cả tháng trời làm cực như con chó, về tới nhà chưa kịp tắm là lăn ra ngủ nói chi đến chuyện gặp người yêu! Phen này chắc để thằng khác nó rinh mất " dĩa mứt gừng! ".

Đang ca cẩm thì bà Trần đột ngột xuất hiện, cả bọn ngậm tăm, không dám hó hé một tiếng! Mấy cô thợ may được dịp trêu tức bõ ghét, mọi khi có việc nhờ đến là cham chảm yêu sách.

Bữa nay bà Trần không đến xưởng, trong lòng hiếu nóng ran như lửa hơ. Hỏi , ai cũng lắc đầu nói không biết. Tan ca vào lúc tám giờ tối, Hiếu vô nhà tắm tranh thủ tắm táp mát mẻ. Lúc này bên

trong có vài cô cũng đang tắm, họ trần truồng, tóe nước vào nhau, cười rặc rặc, thậm chí còn ra sức bình phẩm thân thể của nhau. Cô này vú tròn, đít lép; cô kia ngực quá nhỏ, chưn đi vòng kiềng! Rồi lá tre, lá vông. Cô nọ có đôi chưn dài nhưng xương sườn lộ từng giẽ trông giống bộ xương khô! Ôi thôi đủ cả! Mọi khi chuyện này diễn ra rất bình thường. Nhưng không hiểu sao tối nay Hiếu mới để ý đến. Cô nhìn họ không chớp mắt , trong lòng bỗng trỗi dậy cơn ham muốn nhục thể dữ dội. Cô liên tục nuốt nước miếng và tưởng tượng đang làm tình với họ và dường như quên mất sự tồn tại của mình. Cứ thế, cô đắm chìm trong cơn hoan lạc thể xác bằng trí tưởng tưởng bay bổng...

- Chị Hiếu! Làm gì đứng trơ ra như khúc cây vậy? Không tắm sao?

Hiếu bừng tỉnh, cởi quần áo và hòa vào đám đông. Cô không thể nào rời mắt khỏi cô gái có cặp ngực như hai quả đào chín đỏ. Mỗi khi cô ta cử động, đầu vú núng nính như mời mọc. Không dằn được, Hiếu bước đến đưa tay tóm lấy. Cô gái ré lên:

- Bàn tay chị Hiếu thấy ghê quá, rờ đến đâu da gà nổi đến đó!

Toàn thân Hiếu như bị ngọn lửa đam mê thiêu đốt, ánh mắt si dại dán chặt vào phần dưới cơ thể cô gái. Cô bé chợt nhận ra thái độ kỳ quặc của Hiếu, đẩy một cái thiệt mạnh thiếu điều té chúi nhủi:

- Chị làm vì vậy?

- À không, giỡn thôi mà! – Hiếu chống chế, giội nước ào ào. Làn nước mát lạnh vẫn không thể nào xua tan cái nóng bên trong. Cô bỗng nhớ đến bà Trần, nhớ quay cuồng!

Hiếu đạp xe nhằm nhà bà Trần thẳng tiến. Đi được một đoạn khá xa thì nghe có tiếng kêu ơi ới ở phía sau. Không cần quay người lại, cô cũng biết người đó chính là Tưởng. Tưởng rạp người trên yên, guồng nhanh đôi chưn, thoắt đó đã vượt song song với cô:

- Còn sớm mà, đi coi phim với anh đi!

Hiếu đạp nhanh cố bỏ xa Tưởng, nhưng anh ta không chịu buông tha con mồi, miệng cứ lải nhải bài ca con cá sống vì nước:

- Đi đi mà.

- Tui đã biểu anh hãy tránh xa tôi!

- Không, anh thề sẽ đeo đuổi em cho tới khi nào em chấp nhận anh

mới thôi.
- Tui đã có người yêu rồi, anh nghe rõ chưa?
- Rõ - Tưởng cười khì khì :- Người yêu của em là cái mụ La Sát ấy chớ gì?
Hiếu giận dữ nhảy xuống xe, nhìn thẳng vô mắt Tưởng, mặt cô tái đi vì giận:
- Ừa, thì đã sao nào? Anh ghen đó hả?
Tưởng gật đầu tỉnh bơ :
- Ừ, thì ghen. Với lại anh muốn cứu vớt em khỏi nanh vuốt con mẻ. Phải là cậu với mợ nằm cùng giường mới đúng lẽ đời. Ai lại mợ với mợ vô duyên lắm!
- Anh cút ngay. Nếu không tui sẽ la lên đó.
- Thì em cứ việc la! – Tưởng khêu khích, từ từ sấn tới.
Tưởng cứ đinh ninh Hiếu chỉ hù suông, không ngờ cô làm thiệt.
- Bớ người ta, có ông này định sàm sỡ với tui nè!
Hiếu la rất lớn khiến vài người phải dừng xe lại nghe ngóng. Tưởng hết hồn, vội đạp xe đi thẳng không dám ngoáy cổ lại.
Lát sau, Hiếu đã đứng trước cửa nhà bà Trần, thấy cánh của bị khóa cô lắc đầu thất vọng rồi đạp xe quành về. Bây giờ cô cảm thấy đường về nhà sao mà xa vời vợi!
oOo
- Cạn hết ly này, em xin ngừng cuộc vui, hẹn các anh dịp khác.
Mấy gương mặt đỏ ké cặp kè nhau ra chiếc taxi nổ máy đợi sẵn.
Thuê Nhành là một người đàn ông nhỏ thó, liên tục cựa mình trong bộ quần áo quá cỡ. Ông ta cũng là dân bợm nhưng mấy bữa nay bị chứng đau bao tử hành hạ nên không thể uống được rượu. Tiền mình bỏ ra lại phải giương mắt nhìn thiên hạ chén chú chén anh vừa tiếc của hùi hụi vừa thèm nhểu nước miếng!
- Ghê thiệt! Có mấy thằng mà tụi nó " đập phá " bằng cả đại đội lính tinh nhuệ! Mẹ kiếp! Của chùa nên chúng nó nốc cứ như rồng uống nước!
Ông ta vừa chửi bới, vừa thò tay vô túi áo, đếm tiền trả cho Nhành. Nhành tự nhiên cầm lấy cho vô túi xách.
- Khi nào hết bịnh, nhứt định tôi phải mời cô so một trận thấp cao. Ai thua người đó trả tiền!

Nhành nhún vai, cho xe vọt đi. Tối nay, Nhành thấy trong người không được khỏe, lại vừa bia, vừa rượu Tây loại nặng độ nên mau say, mấy lần vô nhà vệ sinh móc họng, nhưng không nôn ra được. Đi được chừng mươi phút, rượu bắt đầu ngấm. Mệt đứ đừ. Mắt nhìn " quáng gà ". Đôi tay run lẩy bẩy khiến chiếc xe chạy ngoằn ngoèo theo đường chữ chi. Trong tình trạng say nhừ tử như vậy không biết bằng cách nào Nhành về được tới nhà mà không gặp chuyện gì, cứ như có phép lạ. Vừa quẹo vô hẻm. Chưa kịp rút chìa khóa xe ra khỏi công tắc Nhành đổ gục ngay vũng nước dơ ngay hẻm. Chập tối chị Hai làm cá, nước dơ không đổ xuống cống mà lại đổ ra sân. Hôi rình. Lúc này Hiếu cũng mới vừa về. Trong nhà không có ai, Hiếu đành phải ì ạch kéo Nhành vô bên trong, sau đó giải quyết nốt chiếc xe đang nằm chỏng vó.
- Nhành! Nhành! – Hiếu đưa tay vỗ vỗ lên má Nhành :- Hôi quá trời! Dậy thay đồ rồi ngủ. Nhậu chi dữ vậy không biết.
Nhưng Nhành đã hoàn toàn bất tỉnh. Hiếu lên gác lấy bộ đồ bộ khô, rồi dùng khăn xấp[1] nước lau người Nhành. Khi chiếc áo ngoài được cởi bỏ, để lộ thân thể nõn nuột, hấp hổi, cơn đam mê thể xác trong người Hiếu bỗng trỗi dậy. Hiếu nuốt nước bọt ừng ực, đôi tay run rẩy rờ rẫm khắp cơ thể bất động như xác chết của Nhành. Trong cơn mê muội, lý trí cô bỗng thức tỉnh, nó biểu cô phải chấm dứt ngay cái trò đồi bại này. Mình đang làm gì thế nhỉ? Hiếu hốt hoảng đặt Nhành xuống, lùi lại vài bước, mắt nhìn sang chỗ khác. Nhưng con quỷ nhục dục một lần nữa lại xúi giục cô, và lần này cô không thể nào cưỡng lại được nữa. Hiếu cúi xuống hôn Nhành, hôn khắp nơi trên cơ thể. Hơi nóng rừng rực từ người Nhành tỏa ra khiến Hiếu ngây ngất. Cô đứng dậy trút bỏ quần áo trên người và...
oOo
Vì phải hoàn tất bản báo cáo để sáng mai kịp trình bày với giám đốc và đoàn cán bộ công ty mẹ từ Hà Lan sang nên Ngân phải tranh thủ hoàn tất. Gần mười giờ đêm công việc mới tạm ổn, chỉ cần sửa chữa lại một ít là có thể in ra giấy. Lúc đầu cô định làm luôn nhưng cái bụng cứ liên tục réo lên, đói, khiến cô không thể tập trung vào công việc, cứ hết sai chỗ này rồi sai chỗ khác, cuối

cùng cô quyết định gác lại. Về nhà ăn uống nghỉ ngơi cho lại sức, mai đến sớm hoàn thành nốt cũng được.
Về đến nhà, thấy cửa đóng, bên trong lại không có ánh sáng, Ngân nghĩ chắc mọi người đã đi ra ngoài hết rồi. Khóa nhà là loại khóa sập, chỉ cần ấn cái nuốm tròn bằng đầu ngón tay bên trong, kéo mạnh cửa là nó tự khóa lại. Muốn vô được phải dùng khóa mở ra, mà Ngân lại không có chìa. Thật ra Ngân cũng có một chiếc nhưng cô đã vô ý làm rớt từ tuần trước, chưa kịp làm cái khác. Ngân ngồi bệt xuống mái hiên thở dốc, chờ có người về mở cửa. Ngồi được một lúc, Ngân bỗng nghe có tiếng động phát ra từ bên trong. Áp tai vô cánh cửa kiếng, nghe rõ ràng là tiếng khò khè hơi thở người. Lúc đầu cô cứ tưởng mình nghe lộn, nhưng khi tiếng tiếng hôn chụt chụt trên da thịt, tiếng da thịt vỗ vào nhau...thì cô chắc chắn là không thể có chuyện lầm lẫn. Cô đứng dậy, nhìn qua khe hở. Trong ánh sáng nhờ nhờ từ cái bóng đèn trái ớt trên tran thờ hắt xuống, Ngân thấy hai thân hình trắng phau đang cuốn vào nhau. Trời ơi, cái gì vậy? Lại dòm thiệt kỹ. Trời ơi! Hai người đàn bà đang.... Không thể nào giữ bình tĩnh được nữa, Ngân đấm mạnh lên cánh cửa kiếng màu khói:
- Mở cửa!
Bên trong có tiếng quẫy đạp, tiếng loảng xoảng, tiếng vải sột soạt.
- Mở cửa! Ai ở trỏng vậy?
Gần hai phút sau, bên trong sáng đèn. Tiếng " tách " cái ổ khóa. Hiếu thò đầu ra nhìn Ngân sượng sùng, lúng túng. Thấy Hiếu áo quần xốc xếch, tóc tai bù xù, Ngân lờ mờ đoán ra sự việc. Cô lách mình vô bên trong. Nhành nằm bất động. Chiếc khăn tắm phủ hờ lên thân thể lõa lồ.
- Chị Hiếu! Chuyện gì đã xảy ra?
- Có gì đâu. Nhành, nó say rượu té vô vũng nước dơ, tao thay đồ cho nó. Hiếu trả lời lúng búng trong cổ họng, mắt không dám nhìn thẳng người đối diện.
- Rồi sau đó chị còn làm gì nữa? Em đã thấy hết trơn!
Hiếu đứng xụi lơ cán cuốc. Mấy bữa rày do ảnh hưởng áp thấp nhiệt đới, trời lạnh mà trên trán Hiếu ướt đẫm mồ hôi.
- Tại sao chị lại làm như vậy, hả chị Hiếu? Em cứ nghĩ đây là cơn

ác mộng. Trời ơi, chị đã mang nỗi ám ảnh khủng khiếp đó vô cái nhà này! Chị...chị định biến tất cả mọi người thành...
Ngân không thể nào nói tiếp được nữa, cô đứng dựa lưng vô vách tường, ngửa cổ nhìn lên trần nhà thở khò khè, ánh mắt còn hiển hiện sự kinh hoàng tột cùng.
Hiếu run lập cập, đôi chưn mềm nhũn như bún. Đoạn cô gieo cơ thể nặng nề như treo đá ngồi chum hum[2] dưới nền nhà, mái tóc rối nùi che kín gương mặt nửa sáng nửa tối. Lát sau Hiếu ngẩng lên, gương mặt nhòe nước:
- Tao ..tao, à không, chị..chị không hiểu tại sao nữa, cứ như là bị ma xúi. Tự nhiên chị không thể nào dừng lại được và thế là...
- Chị đừng nói nữa! Tôi kinh tởm chị! – Ngân nói nhỏ vừa đủ nghe, nhưng giọng lạnh và sắc như lưỡi dao dao bầu chặt phăng những câu nói rời rạc của Hiếu thành từng mẫu vụn:- Ngay từ đầu, mọi người đã hết lời ngăn cản chị nhưng chị chẳng thèm đoái hoài đến. Bây giờ mọi việc đã ra nông nỗi như vầy đây! Chị đã tự đánh mất mình. Và giờ đây chị còn tính lôi mọi người vô cuộc chơi quái dị này!
“ Lưỡi dao bầu “ đã chém Hiếu đổ gục như thân chuối bị đẵn gốc:
- Thậm chí chị còn kinh tởm chính mình. – Hiếu nói vừa hụt hơi, vừa run rẩy:- Nhiều lần chị cố xua đi cơn thèm muốn bịnh hoạn đó, nhưng chị không thể!
Cả hai im lặng tránh nhìn vào mắt nhau, Hiếu bỗng quỳ sụp xuống dưới chưn Ngân, thốt lên những lời ai oán:
- Chị đã bị cuốn vô cái vòng tròn tội lỗi này mất rồi. Bây giờ thì chị không thể nào thoát ra được nữa, chỉ có cái chết mới có thể gột rửa tội tình! Ngân hãy giúp chị! Chị khẩn cầu, van xin em!
Hiếu liệng con dao yếm[3] bén ngót trước mặt Ngân.
Ngân bật khóc, đỡ Hiếu dậy. Tiếng khóc của hai người đàn bà nghe sao mà buồn não ruột. Ngoài kia chợt phát ra những âm thanh “ lốc cốc “ những thanh tre khua vào nhau lúc xa, lúc gần. Đấy là tiếng rao mời của mấy người bán mỳ gõ. Ngân thấy bao tử mình chợt quặn lên từng đợt.

_____

[1] ***Động từ*** *= Nhúng vào nước; dấp · Xấp khăn lau mặt.*
[2] Ngồi khom lưng co rút người lại
[3] Dao lưỡi mỏng, mũi bằng, góc trên vuông, góc dưới tròn, dùng thái thịt, thái da heo.

Như Lục Bình Trôi

Chương 68

Bầu không khí ngáy ngủ ở Bến Đình được khuấy động bởi ba chuyện khá li kỳ vừa xảy ra trong tuần rồi. Đi một vòng từ đầu trên đến xóm dưới đâu đâu cũng nghe thiên hạ bàn tán một cách hào hứng quá đà còn sôi nổi hơn tình hình chiến sự diễn ra phức tạp ở Trung Đông, những vụ đánh bom cảm tử của những người Hồi giáo ở dải Gaza. Trong các quán phở, quán cơm, quán nhậu, quán cà phê bình dân mọc rải rác xung quanh chợ, người ta vừa nhâm nhi vừa đem những chuyện tai nghe, mắt thấy phân tích, mổ xẻ rồi đưa ra những nhận xét của riêng mình. Ai cũng cho lý lẽ của mình là đúng. Và thẳng tay phản bác, thậm chí chế giễu ý kiến của đối phương. Đã có vài trường hợp thượng cẳng hạ tay đến u đầu sứt trán vì không cùng " quan điểm ". Cánh đàn bà có vẻ " nhu mì " hơn trong chuyện dùng bạo lực nhưng lại tỏ ra lấn lướt khi dùng ngôn ngữ chợ búa. Chuyện động trời thứ nhứt, chị Thu, vợ Tám Hoành bỗng bị bắt về tội hành nghề mãi dâm! Khi công an phường xuống nhà để lấy lời khai, anh Tám chưng hửng, đôi mắt một mí trợn to lộn tròng, cặp môi dày thâm đen như da trâu mở hết cở để lộ hàm răng ám khói thuốc:

- Cái gì? Mấy anh nói giỡn! Vợ tui mà làm chuyện đó Thiên Lôi có giáng bảy búa tui cũng không tin. Người giống người thôi, mấy cha!

Anh thượng úy – cảnh sát khu vực gân cổ cãi lại:

- Làm sao trật được khi mà tên tuổi, địa chỉ, thậm chí số chứng minh nhân dân cũng trùng khớp. Đội phòng chống mãi dâm thành phố vừa điện về xong. Vợ anh bị tó tại khu nhà trọ bình dân bên cạnh bến xe Miền Đông. Khi các ngành chức năng xông vô, bả với một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch đang ôm nhau lăn lộn trên giường, quần áo thì lòng thòng dưới đất. Bắt tận tay day tận trán còn chối cãi gì nữa.

Tám Hoành, mặt đỏ như gà nòi. Chành môi cãi đến văng nước miếng:
- Xúc phạm như vậy là quá lắm! – Đoạn anh ta vung tay đấm ngực thùi thụi :- Các anh nhìn coi, nhà tui đâu phải dạng nghèo túng, nếu không nói là có của ăn của để thì hà tất phải làm những chuyện đồi bại như vậy? Tui đã nói là có sự nhầm lẫn. Có khi đứa nào đó ghen ăn tức ở rắp tâm hạ thấp uy tín của vợ chồng tui cũng chưa biết chừng!
Quả thật, nhà Tám Hoành được xếp vào nhóm có máu mặt ở Bến Đình, chỉ chịu kém nhà anh Thái điện tử và bà Hợi trùm hụi mà thôi. Anh Tám được mệnh danh là phù thủy xe gắn máy, chỉ cần nghe tiếng pô[1] là anh biết ngay nó bị bịnh gì . Những chiếc xe bị " ung thư giai đoạn cuối " hết thuốc trị, anh rờ vô là khỏi bịnh tức thì! Tiếng lành đồn xa. Thậm chí có người ở tận các tỉnh lân cận cũng không quản ngại đường sá xa xôi, giao con ngựa sắt cho anh bắt mạch kê toa. Vì thế, mặc dù tiệm sửa xe của Tám Hoành nằm tuốt luốt trong hẻm sâu hun hút vẫn không làm hết việc. Tám Hoành phải mướn thêm vài người thợ và bốn đứa học việc. Thợ được trả lương theo đầu xe. Còn đám cu li phải trả tiền ngược lại; bốn chỉ vàng bao ra nghề. Tiền vô như nước. Cách đây mấy tháng, Tám Hoành còn kịp xây nhà mới ba từng lầu, nội thất khang trang toàn là hàng xịn. Vậy thì vợ Tám Hoành làm chuyện đó để làm gì?
- Anh hỏi tui thì tui biết hỏi ai? – Anh cảnh sát khu vực nỗi quạu:- Gặp bả đi thì biết. Một là anh bảo lãnh cho bả về, hai là cho bả vô mấy trại phục hồi nhân phẩm, có vậy thôi mà cứ vòng vo!
Anh ta đưa thơ mời cho Tám Hoành rồi đi thẳng một nước. Anh Tám bỏ cả buổi làm , phóng xe đi kiếm vợ. Vợ chồng Tám Hoành chỉ có một cô tiểu thơ đang học bán trú ở một trường công lập. Sáng đưa. Chiều đón. Chị Tám rảnh rỗi chẳng có việc gì làm nên xin chồng phụ bán hàng cho một người bà con xa ở chợ Bến Thành.
Chiều vợ, Tám Hoành lập tức gật đầu cái rụp mà không thèm suy nghĩ:
- Tiền bạc không thành vấn đề, miễn sao em vui là được. Nhớ đừng phung phí sức kẻo đổ bịnh thì không có ai lo cho đâu!

Tám Hoành lớn hơn vợ đúng một con giáp, anh ba mươi tám, vợ hai mươi sáu, nhưng do làm lụng quá sức lại có cái tật đại khái, qua loa nên coi già trước tuổi. Chị Tám thì ngược lại, thích chưng diện, là khách hàng thường xuyên của mấy thẩm mỹ viện và mấy câu lạc bộ aerobic. Trên bàn trang điểm nhà chị có vô số mỹ phẩm của các hãng nổi tiếng, kem làm trắng da, kem chống nhăn, kem chống nắng. Son môi thì có đủ các loại từ màu đỏ tươi, màu hồng đến gam màu lạnh theo mốt Hàn Quốc. Còn dầu thơm, nước hoa thì đếm không xuể. Chính vì thế trông chị hơ hớ, trẻ trung xinh xắn như những cô bé mắt nai!
Đến khi giáp mặt vợ, Tám Hoành mới nhận ra sự thật phũ phàng cay đắng. Anh ta nổi điên đập phá đồ đạc, rồi đóng cửa tiệm, cả ngày làm bạn với mấy chai " Nàng Hương " và thuốc lá đen khét lẹt. Sau vụ đó, cô vợ mắc cỡ không dám bước ra khỏi nhà. Mọi việc chợ búa, đưa rước con cái phó thác cho bà mẹ vợ già lọm khọm. Tội nghiệp bà già trên đầu đã hai thứ tóc, mỗi khi đi ra đường phải kéo nón lá che kín mặt. Tám Hoành gọi vợ ra, bắt đầu lục vấn:
- Tui lo cho cô không thiếu thứ gì, tại sao cô lại làm cái việc đó hả? Cô cần tiền để làm gì, nuôi thằng nào phải không. Nói!
Cô vợ ngồi yên như tượng, không hé răng nói một lời. Ông chồng càng sôi máu , tán cho mấy cái tóe lửa, chị Tám vẫn trơ trơ. Thấy dùng tay không tác dụng, anh Tám phóng con dao găm dính lên mặt bàn, cán dao rung bật bật:
- Cô phải nói thiệt. Nếu không, tui sẽ giết cô rồi tự sát luôn!
Mặc cho Tám Hoành hầm hè đe dọa, cô vợ vẫn tuyệt nhiên không hé răng. Tám Hoành chịu hết xiết, vò đầu bứt tai, gào lên trong bất lực:
- Mẹ kiếp! Nếu cô sanh ra sớm vài chục năm, tham gia cách mạng thế nào cũng được thưởng huân chương!
Hết cách Tám Hoành đành chịu thua mà không hiểu tại sao cô vợ nõn nà của mình lại làm như thế. Đây là nghi án mà cả Bến Đình bàn luận cả tuần nay mà vẫn chưa ngã ngũ.
Điểm tập trung dân ngồi lê đôi mách là tại quán Tư Râu ngó xéo qua chợ chừng vài mét. Quán vừa bán cà phê vừa bán bia rượu và

thức nhắm linh tinh. Thứ cà phê lỏng le lỏng lét, sáu phần bắp bốn phần là cà phê chẳng thơm tho gì ngoài vị đăng đắng, khen khét. Rượu, tất nhiên phải là thứ hạng bét, dân Bến Đình làm gì có tiền mà nhấm nháp rượu ngon. Loại rượu này có sức tàn phá hệ tiêu hóa khủng khiếp, uống vô đầu nhức bưng bưng, ruột cứ sôi lên òng ọc phải liên tục " ngồi đồng " trong cầu tiêu rồi chạy vắt giò lên cổ ra mấy tiệm thuốc Tây. Thấy đủ mặt " bá quan văn võ " ,
mụ Khóa mập bèn khơi mào câu chuyện:
- Mấy người có biết tại sao con vợ thằng Tám lại đĩ ngựa như vậy hông?
Vừa dứt lời thì cánh đàn ông ngồi ở dãy bàn nhậu bên này lập tức lên tiếng:
- Vạn sự chẳng qua là tiền! – Một người trong bọn ngửa cổ nốc cạn chung rượu, đánh khà một tiếng rồi tiếp tục nổ lốp bốp như bắp rang:- Thằng Tám tuy thương vợ nhưng ke re cắc rắc với bên vợ từng xu. Tui ở sát nhà nó nên rõ lắm.
- Không phải, - người đàn bà gầy đét như con mắm, xoay xoay mâm xôi vò bụi bặm trên tay, rồi cúi xuống thò tay vào ống quần gãi sồn sột. Mấy mụn ghẻ ngứa tróc mày rướm máu:
- Bên nhà con Tám cũng đâu nghèo đến nỗi mà ngửa tay lấy tiền của con gái. Ừ thì, nếu đó là đồng tiền ngay ngắn thì nhận cũng được, đàng này lại là tiền dơ tiền bẩn, cha mẹ nào mà dám cầm. Vả lại tui cũng đã tìm hiểu cặn kẽ, hoàn toàn không có chuyện đó. Hôm nọ gặp tui, dì Sáu, má con Tám cứ khóc hu hu thú nhận không hiểu tại làm sao nữa. Bả còn nói cha mẹ sanh con, trời sanh tánh!
Người bàn bên này đốp lại:
- Sao mấy bà ngây thơ quá! Ăn vụng còn dính mép đã chối leo lẻo nữa là. Nếu không vì tiền bạc thì vợ Tám Hoành làm chuyện ấy nhằm mục đích gì? Chẳng lẽ cốt để thỏa mãn cơn ngứa ngáy?
- Dám lắm chớ! – Vợ Hai cạo heo tém mái tóc cứng như rễ tre bĩu môi nói:- Tám Hoành tuy cưng vợ. Nhưng mấy người cứ nhìn mà coi, thằng chả suốt ngày đầu tắt mặt tối, tay chưn mặt mũi lúc nào cũng dính đầy dầu nhớt cứ như thằng ngốc bán than! Tắm rồi mà cứ như là chưa tắm! Sáng sớm vừa bảnh mắt ra đã thấy một tay

cầm ổ bánh mỳ, tay kia cờ lê, mỏ lết. Tối đến vừa vứt mấy món đồ nghề thì ngã lăn quay ra ngáy o o chẳng biết trời trăng gì nữa, trong khi cô vợ thì cứ hừng hực như hỏa diệm sơn thì trách làm sao chẳng tòm teng với thằng khác!
- Nghe nói mà rởn da gà! – Bên bàn nhậu cự lại:- Người ta sống cốt ở cái tình cái nghĩa, con người hơn con vật là ở cái lý trí, hễ ngứa ngáy lên là chạy rong như chó tháng bảy thì còn gì là tình.
- Tình gì thì tình, - bên bàn cà phê lập tức " phản pháo " :- Cũng chẳng qua nổi cái tình dục! Đàn bà một khi đã no cơm, no tình thì cho dù phải lên núi dao, vượt qua biển lửa họ cũng chẳng từ nan. Đàng này để cho đói thì làm sao không sanh chuyện.
Bên bàn nhậu, một người ở trần để lộ mấy giẽ xương sườn bỗng cười ré lên:
- Hé ..hé..Vậy thằng Sáu Dư, chồng bà có " trả bài " đầy đủ hôn mà hai vợ chồng lục đục hoài vậy? Sáng gây, tối cũng gây!
Vợ Sáu Dư cũng chẳng phải tay vừa, vỗ bàn chửi lớn:
- Cái thằng ôn dịch kia! Đang nói chuyện nhà Tám Hoành sao mày bỗng dưng xía chuyện nhà bà? Vợ chồng bà cãi lộn hay ăn nằm với nhau thì mắc mớ gì đến mày? Bà nhắc cho mà nhớ, đụng đến bà là đụng tới tổ ong vò vẽ, biết chưa con?
- Sao không mắc mớ? Mẹ kiếp! Cứ gây lộn um sùm cả xóm, không ai ngủ nghê gì ráo! Mấy người muốn làm gì thì làm nhưng đừng phiền người khác!
Thế là hai bên xoắn tay áo xông vô đấu võ miệng. Tất nhiên cánh đàn ông không thể nào bì lại bọn đàn bà già mồm lẻo sự. Bên bàn nhậu cãi không lại, tức quá, co chưn đá cái bàn đổ rầm một cái. Tư Râu do bị say rượu từ đêm hôm trước, mắt nhắm mắt mở chạy ra thì bị hứng nguyên ca nước đá vô mặt. Cuộc chiến tạm kết thúc phần thắng nghiêng về phía động vật có vú!
Vụ thứ hai là chuyện Mười " đau khổ ". Nửa đêm tuần trước Bến Đình đang ngáy ngủ thì bị dựng dậy bởi hàng chục anh công an súng ống sẵn sàng đứng chặn tất cả lối ra vô. Nội bất xuất, ngoại bất nhập. Sau đó đích thân viên trung tá trưởng phòng cảnh sát hình sự đến gõ cửa nhà Mười " đau khổ " . Gõ hoài mà không thấy động tĩnh gì, ông ta bèn hất hàm ra lịnh cho nhân viên tông cửa

xông vô. Bên trong vắng hoe, đồ đạc rơi vãi tứ tung. Sau một hồi lục lạo, người ta thu được rất nhiều vàng, đô la và có cả một cây súng sáu[2]! Trời ạ, thì ra bấy lâu dân Bến Đình sống chung với tên tướng cướp cạn khoác bộ mặt lương thiện! Không tìm được kẻ phạm tội mấy anh công an thu hồi vật chứng chuẩn bị ra về thì bất ngờ có tiếng ho phát ra từ mấy tấm plafon. Mười " đau khổ " bị bắt vì cái cổ ngứa mất trật tự!
Tư thợ mộc ra vẻ là người có hiểu biết:
- Nếu quân đội là trường đại học tổng hợp để rèn luyện con người thì nhà tù là nơi để nâng cao " nghiệp vụ " cho bọn ma cô!
Thọ " ba xị " cãi lại:
- Ông nói nghe không lọt lỗ tai! Theo tui được biết, nhà tù là nơi cải tạo, giáo dục phạm nhân trở thành con người tốt, chớ ai lại…
Một người ngồi gần đó đế vô:
- Đúng vậy! Nhà tù mà là nơi dạy nghề đạo tặc thì thế giới này quả thật nhiễu nhương!
- Ê, Tư thợ mộc, mày có vô xị nào chưa mà nói năng tùm lum tà la vậy?
Đợi mọi người nói cho sướng cái miệng, Tư thợ mộc vừa nhổ râu càm vừa cười hềnh hệch:
- Vậy tui hỏi mấy người , ở Bến Đình này từ trước tới nay có bao nhiêu đứa chuyên môn vào tù ra khám? – Rồi không đợi mọi người trả lời, Tư thợ mộc nói luôn:- Năm đứa, có phải vậy hông?
Mấy cái đầu bờm xờm cùng gật lia lịa. Nhóm " ngũ quỷ " chuyên chọc trời khuấy nước ở khu vực Bến Đình là: Hậu lé, Tài ghẻ, Hảo đen, Minh khùng và người cuối cùng có tên trong bảng phong thần là Mười " đau khổ ". Tư thợ mộc để cọng râu vừa nhổ được vô lòng bàn tay rồi thổi phù một cái ra chiều khoái chí lắm:
- Vậy tui hỏi mấy người trước kia thằng Hậu lé bị phạm tội gì?
Một người lẹ miệng đáp:
- Tội đá gà!
- Vậy sau khi ra tù nó làm gì?
- Hậu lé ra tù, nhờ có số má nên nhảy lên làm chủ một lúc mấy trường gà.
Tư thợ mộc cười ha hả rồi nói:

- Tài ghẻ bị bắt lần đầu về tội đánh bài, sau khi ra tù nó tổ chức chứa bài. Thằng Hảo đen ở tù về tội cắp xe đạp, ra tù nó " thổi " toàn xe gắn máy mắc tiền. Minh khùng trước đó phạm tội ghi đề, ra tù nó nghiễm nhiên làm thầu đề. Còn Mười " đau khổ " làm nghề đạo chích không xong, vậy mà giờ đây bỗng trở thành tay tổ trong việc mở két sắt!
Cuối cùng Tư thợ mộc kết luận một câu xanh dờn:
- Các người mở miệng nói trại cải tạo là nơi giáo dục phạm nhân trở thành người tốt. Tốt đâu không thấy mà chỉ thấy tụi nó phạm tội càng tinh vi hơn, liều lĩnh hơn và có tổ chức hơn. Tui nói có đúng hông?
Cả bọn cứng họng nín khe, dòm Tư thợ mộc bằng ánh mắt tâm phục, khẩu phục.
Vụ thứ ba lại liên can đến bọn đàn ông ham nhậu nhẹt, tuy không rùm beng như hai vụ kia nhưng không vì thế mà giảm đi kịch tính. Chuyên là vầy; thứ Ba tuần trước Hai cạo heo đi đám giỗ về vì uống chưa đủ " đô " nên khi thấy bàn nhậu của Sáu Lùn bèn sà đại. Hai cạo heo nhậu xấu nết nên chẳng ai muốn tiếp. Thấy mọi người " liệng cục lơ " , Hai cạo heo nổi nóng đưa tay đập bàn:
- Tụi bây khinh thằng này không uống nổi chắc? Tao tuy đã sương sương mấy xị nhưng vẫn còn sức để hạ đo ván cả đám tụi mày. Thằng nào dám thi thố với tao không?
Thấy Hai cạo heo đã xà quần không ai thèm chấp, nhưng anh ta được thể càng làm tới, cởi áo vắt vai, ra sức thách thức:
- Đồ hèn! Về nhà lấy quần mỹ a của vợ mà bận vô! Đồ không đáng mặt đàn ông!
Quá lắm rồi! Mặt mình như vầy mà hắn dám biểu mặc quần đen của vợ thế có nóng mũi không chớ. Nhục mà không rửa được thì không đáng mặt nam tử hán! Sức mày nhậu được mấy lăm hơi [3] mà bày đặt thách với đố. Được rồi, muốn " chiến đấu " tới cùng thì thằng này chiều luôn! Thử xem mèo nào cắn đuôi mèo nào.
Sáu lùn ra điều kiện:
- Ai gục trước ngoài việc phải thanh toán tiền rượu còn phải bái người kia làm sư phụ, và kể từ nay không được héo lánh đến chỗ đàn anh nhậu nhẹt.

- Tưởng gì! Tao đồng ý! Tụi bây đâu! Dẹp bàn, bày rượu cho hai đại ca so tài cao thấp!
Dĩa khô cá sặc chỉ bằng mấy ngón tay cái, cóc ổi, nước trà đá đều bị gạt sang một bên. Hai cạo heo ra điều kiện, trong lúc uống rượu không được ăn mồi, không được " chữa lửa", chỉ được nốc rượu suông, và phải uống bằng chén ăn cơm, ai ói trước người đó thua!
Một người xách can rượu năm lít đổ vô cái thau nhôm bự chà bá, đặt lên bàn. Bên cạnh là hai cái chén sành hình bát tiên. Hai cạo heo hôn chụt lên ông Lý Thiết Quài, cười ha hả:
- Ông là bạn của tui, hãy giúp tui hạ thằng này!
Đám bộ sậu tản ra hai bên làm trọng tài, khua soong nồi ầm ĩ. Mấy người đi đường hiếu kỳ dừng lại, ghé mắt vô coi mỗi lúc một đông. Thoắt một cái họ đã đứng chật ních cả lối đi mặc cho mấy chiếc xe gắn máy bóp kèn inh ỏi.
- Bắt đầu!
Cả hai cầm chén thò vô thau rượu múc đầy và đưa lên miệng tu ừng ực. Chén thứ nhứt Hai cạo heo hết trước, anh ta ra sức khiêu khích đối phương:
- Nè, nên lượng sức mình chịu thua sớm đi, đỡ nhục!
- Tao mà thua mày thề sẽ tam bộ nhứt bái từ đây về nhà như Tiết Đinh San cầu Phàn Lê Huê!
Ba chén đầu vô khá ngọt, nhưng đến chén thứ tư thì cả hai bắt đầu thấy dội,
nhưng hơi men làm máu sĩ diện bốc lên chẳng ai chịu thua ai. Bên ủng hộ cũng chia làm hai phe, họ gào thét cổ vũ gà nhà bằng tất cả những gì có được trong tay. Phe Sáu lùn có ưu thế hơn nhờ sớm mượn được mấy cái nắp soong của chủ quán gõ chập cheng. Bên Hai cạo heo chỉ có mấy cái ly mẻ cộng với vài chiếc đũa nên có phần yên ắng.
Uống đến chén thứ sáu thì rượu chạy ngược trở ra, Hai cạo heo đưa tay vuốt ngực nuốt trở vô, nước mắt tóe ra. Sáu lùn cũng chẳng hơn gì, nốc một hơi không nổi, đành phải nhấp từng ngụm. Hai cạo heo nói lẹo lưỡi:
- Uống rượu mà cứ như nốc thuốc chuột! Chịu thua, tao tha cho cái khoản tam bộ nhứt bái!

- Mẹ kiếp! Coi thường quá đáng, coi nè!
Sáu lùn nín thở uống sạch. Vừa đặt chén xuống lập tức đưa tay bịt miệng, tuy nhiên cũng có vài giọt chảy ra. Đom đóm lập lòe trước mặt.
- Thua rồi!
- Chưa thua!
Hai bên cãi nhau nhặng xị, cuối cùng cuộc thi vẫn tiếp tục.
Thau rượu đã vơi gần hai phần ba. Lúc này Hai cạo heo nhướn mắt không nổi, xương hàm cứng lại không sao cử động được. Sáu lùn cũng chẳng khá hơn. Mẹ Kiếp! Thằng Hai cạo heo nhậu ghê thiệt. Nó mà nốc thêm chén nữa chắc mình xếp giáo quy hàng.
Chén thứ tám. Hai bên chưa vội uống mà đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn chén rượu mà rợn cả người, không ai chịu uống trước, cả hai đều biết rằng khó lòng qua nổi cửa ải này. Hai cạo heo nói mà khớp hàm không động đậy:
- Mày uống trước đi, Sáu lùn.
- Kính lão đắc thọ! Mày lớn hơn tao một tuổi, tao nhường mày trước.
- Không, cả hai cùng uống!
Cả hai đặt chén lên môi, mắt không rời nhau. Đám lâu la vứt hết tất cả, nín thở quan sát. Hai cạo heo uống được phân nửa thì bỗng ngã đùng ra bất tỉnh nhân sự. Sáu lùn thì thê thảm hơn, mắt trợn ngược, tay chưn co giựt như lên cơn động kinh rồi ngoẻo đầu xuống...
Đúng là kỳ phùng địch thủ! Nai vạt móng thì chó cũng le lưỡi!
Mọi người xô vô giựt tóc mai, cạo gió nhưng vô hiệu. Một người tỏ vẻ biết chuyện biểu phải đưa vô bịnh viện gấp vì đấy là hiện tượng ngộ độc rượu để lâu Trời cứu!.
Chiếc xích lô lập tức được trưng dụng đưa hai đệ tử thần Lưu Linh vô thẳng
bịnh viện. Gần nửa tiếng sau, bà Năm, má Sáu lùn bán vé số về nghe tin lật đật chạy thẳng vô nhà thương, vừa chạy vừa nguyền rủa thằng con vô tích sự chẳng biết làm gì ngoài việc nốc rượu. Riêng chị Hai thì dửng dưng, ham ăn ham nhậu cho chết! Thằng chả mà chết, tao cúng ông Địa nải chuối, rồi cấm thằng Giống,

thằng Nòi không được vô thăm.
Tưởng từ chết tới bị thương, nào dè, tờ mờ sáng hôm sau đã thấy hai người cặp kè dắt díu nhau về nhà. Hỏi, thì cả hai nhoẻn miệng cười tỉnh rụi. Trốn viện! Tiền nhậu không đủ lấy đâu mà đóng viện phí. Sau lần đó, Hai cạo heo nghĩ nhậu đúng một tuần. Còn Sáu lùn thì lâu hơn vài ngày.
Cánh đàn bà được dịp bêu riếu. Tại sao không chết phứt vài thằng cho chúng nó sáng mắt ra. Đàn ông gì mà chỉ biết khư khư cái chai từ sáng đến tối, chẳng làm nên trò trống gì. Bọn nhậu nhẹt " phản pháo " lại:
- Còn mấy mà? Bộ tốt lắm hả? Quẳng gánh ra là sà ngay vô sòng tứ sắc đến tối mịt, bỏ mặc con cái, chẳng màng đến chuyện cơm nước, giặt giũ. Thứ đồ đàn bà hư!

---

[1] Ống giảm thanh
[2] Súng lục
[3] Không mạnh (khỏe), không giỏi · Nó mà bao lăm hơi mà đòi nhậu với tao.

Như Lục Bình Trôi

Chương 69

Mấy bữa rày Nhành thấy trong người không được khỏe, cái bụng cứ lình xình không thấy đói, không đi ngoài được, liên tục bị ợ chua, thỉnh thoảng những cơn đau thắt như có bàn tay bóp chặt chịu không thấu. Một, hai ngày đầu, cô không bận tâm tiếp tục đi làm, nhưng càng về sau bệnh tình càng trở nên tồi tệ. Cơn đau kéo dài hơn, liên tục nôn ra thứ nước sền sệt, vàng khè. Ngân đoán có lẽ đã bị đau bao tử, bèn lấy malox hối Nhành nhai thiệt kỹ. Nhành nhai, cái vị the the nhân nhẩn càng khiến cô khó chịu. Nằm được một lúc thì thấy trong người dễ chịu hơn. Cô vội thay đồ đến điểm hẹn. Uống được hai lon bia, cô cảm thấy khó chịu quá, cái bao tử cứ quặn lên từng đợt dồn dập, ruột lại sôi òng ọc đến chảy nước mắt. Chịu hết nổi, Nhành muốn về sớm nhưng không thể, chừng nào khách còn ngồi thì cô không được phép ra về, cắn răng cố chịu nhưng rồi cô không thể nào chịu được nữa. Cô cảm thấy tất cả " phụ tùng " bên trong đang nổi loạn chống lại cô.

- Này người đẹp! Cụng ly với anh một cái lấy hên!

Nhành tay rờ bụng, mặt biến sắc, mồ hôi tứa ra khắp người. Ông khách đứng dậy đưa cốc của ông ta chạm vào cốc cô. Bất đắc dĩ, cô phải nâng ly. Vừa uống vào, bia lại chạy ngược trở ra kèm theo là cơn quặn thắt dữ dội, cố nuốt trở vô. Lúc này ruột cô cuộn lên, cuộn lên như từng đợt sóng, hết lớp này tới lớp khác. Đau, làm cô khom người lại, mắt hoa lên.

- Này, sao cầm cái ly hoài vậy. Ly của anh " lắc kêu " rồi đây. – Đoạn ông khách lắc lắc mấy cái. Mấy cục đá va vào thành ly kêu lịch kịch. Nhành hít một hơi uống cạn. Lần này cô không thể chịu nổi đòn tra tấn của " bộ đồ lòng ".

- Xin lỗi, em đi vô nhà vệ sinh.

Nhành đi cong lưng tay ôm ngang bụng. Vừa bước vô toa lét cô gục mặt vô cái lavabô tráng men màu thiên thanh, dùng tay móc

họng cho ói ra. Móc hai lần đầu chỉ " ụa " lên một tiếng lớn chớ chẳng ọe được thứ gì. Đến lần thứ ba thì nó sà ra như cái túi bị lủng đít. Thức ăn lợn cợn trộn lẫn với bia bốc mùi tanh tưởi vây cả vào áo. Cô thấy kiệt sức, đứng tựa lưng vô tường thở dốc, nước mắt nước mũi chảy đầy mặt. Nghỉ một lúc thấy người hơi khỏe định bước ra thì cái bao tử bỗng trở chứng...Cô ngồi thụp xuống, đưa tay ôm bụng nhăn nhó. Trời ơi, đau quá! cô nói lào phào. Giá chi từ đầu cô thẳng thừng từ chối thì đâu gặp phải cảnh này.
Lúc sau cánh cửa nhà vệ sinh hé mở. Một người đàn bà mang đôi guốc cao gót nện mạnh lên sàn gạch, nhìn cô bằng ánh mắt thương hại pha lẫn khinh bỉ. Có lẽ, trong suy nghĩ của bà ta cô chỉ là một con cave mạt hạng mà thôi. Lòng tự ái trỗi dậy, cô đứng phắt dậy bước nhanh ra ngoài.
- Người đẹp, bộ cho chó ăn chè sao mà lâu quá vậy? Uống không nổi thì hôn anh đi, anh tha!
Nhành nhoẻn miệng cười méo xẹo. Bắt gặp ánh mắt thất vọng của anh chàng " chủ xị " khiến cô càng lúng túng. Ánh mắt ấy như thầm trách, tôi bỏ tiền ra để cô làm mất mặt tôi đấy à?
Nhành rót đầy ly bia nâng ngang mặt:
- Bây giờ, em xin phép mời các anh trăm phần trăm!
- Trăm phần trăm!
- Dzô!
Lòng tự trọng của cô bị tổn thương ghê gớm. Cô cứ nhắm mắt, nhắm mũi mà uống, uống liên tục hết ly này sang ly khác trước ánh mắt sững sờ của những gã đàn ông đang dại đi vì rượu. Không hiểu sao cơn đau lại lắng xuống, không hành hạ cô như lúc đầu nữa:
- Em xin mời các anh nâng ly! Hết ly này thêm ly khác!
- Thôi, chúng tôi chịu thua và đầu hàng cả hai tay rồi. Tửu lượng của em Lưu
Linh cũng phải gọi bằng cụ!
- Này, chúng ta đi tăng hai đi! – Một người trong bọn đề nghị.
- Say chết mẹ rồi, đi đâu được nữa?
- Matxa! Mấy em đấm bóp một chút là tỉnh ngay mà. Em biết một chỗ rất tuyệt!
- Ừ, thì đi!

Cả bọn lục tục kéo nhau ra khỏi quán. Nhành thở phào, coi như thoát nạn. Họ mà ngồi uống nữa chắc cô chịu chết!
Về đến nhà, Nhành nằm vật ra thở dốc. Say nhừ tử kèm theo những cơn đau thắt ruột thắt gan làm cô liên tục vật vã. Có lúc cô bò chổng mông vừa vòng tay ôm bụng, mặt mày tái xanh, miệng không thôi rên rỉ:
- Ối, đau như vầy làm sao sống nổi!
Huệ lấy dầu xanh xức cho có, nói:
- Chị bị Tề Thiên đại náo ở trỏng rồi!
Gần nửa đêm thì bị chột bụng đi tháo. Cứ khoản vài phút thì bị Tào Tháo rượt chạy vắt giò lên cổ một lần. Cả đêm cô cứ ngồi trong nhà vệ sinh rên ư ử. Đến sáng thì hoàn toàn kiệt sức, lết không nổi. Trước khi đi làm Hiếu ra tiệm thuốc tây mua mấy gói oreson pha với nước chín cho cô uống, uống tới đâu mồ hôi vã ra tới đó rồi lại ôm bụng chạy vô toa lét. Đến trưa, Nhành gần như bất động, đôi mắt trõm lơ thụt sâu vào bên trong, gương mặt ửng hồng chuyển sang màu trắng bệch, đôi má tròn căng bị hóp lại như bà lão. Trong nhà lúc này chỉ có Trang và Huệ, cả hai lúng túng không biết xử trí ra làm sao.
Huệ thở dài:
- " Phụ tùng " trong mình chị Nhành bị rệu rã hết trơn rồi phải " đại tu " may ra mới khỏi! Vậy mà ngày nào cũng nhậu với nhậu!
- Hay là em đưa chị đi nhà thương, nghe. Nhìn chị em sợ quá! – Trang nói:- Tại chị nhậu nhiều quá nên mới như vầy. Mấy bữa trước thấy người không được khỏe, đáng lẽ phải nằm nghỉ thì chị lại cố đi, tiền bạc làm sao quan trọng bằng sức khỏe hả chị?
Huệ lấy khăn lau mồ hôi trên trán Nhành. Nhành thở không ra hơi, đôi mắt lờ đờ không còn chút sinh khí:
- Để tao ở nhà. Vô trỏng hửi phải mùi chết chóc là hết muốn sống! Con Huệ ra tiệm thuốc mua cho tao thuốc tiêu chảy, kiết lỵ, thuốc.. Trời ơi, cái bụng lại sôi lên.
Nhành đi vô nhà vệ sinh phải có người dìu hai bên. Huệ lè lưỡi lắc đầu:
- Đấy gọi là tai nạn nghề nghiệp! Ngày nào cũng nốc bao nhiêu là bia rượu, đến cái máy cày còn phải " lột dênh " huống chi là con

người bằng xương bằng thịt. Đúng là, đừng thấy đỏ tưởng chín! Nhìn chị mà em phát run. Bây giờ chị có cho em theo thọ giáo, em cũng xin xá ba xá. Cái nghề khóc mướn của em coi vậy mà hay!
Huệ nấu nồi cháo thịt. Nhành lắc đầu nói không muốn ăn thứ gì chỉ uống vài viên thuốc rồi nằm nghỉ. Khoảng một tiếng sau thấy người đỡ hơn, bụng bớt reo và Tào Tháo không còn đuổi nữa, tuy nhiên trong người vẫn còn mệt lắm, hơi thở đi qua cổ họng như có vật gì chẹn lại phát ra những tiếng khò khè.
Trang nằm bên cạnh Nhành. Cái thai gần năm tháng, chưa lớn lắm, nhưng nằm nghiêng cũng hơi khó chịu. Huệ bấm di động, coi giờ hẹn. Cái di động này Nhành cho Huệ với điều kiện Huệ phải giặt đồ cho Nhành đúng một tháng! Nhành sắm cái khác xài cho đỡ quê! Thấy hãy còn sớm, Huệ lên gác ôm con heo đất bự bằng trái dưa hấu chưng tết, đập đập xuống nền gạch, con heo đất toác ra thành hai mảnh. Trong bụng heo chật ních tiền, toàn là giấy bạc loại lớn.
- Mày ở không đếm phụ tao, tiền loại nào xếp riêng ra loại ấy.
Huệ vuốt từng tờ giấy bạc cho phẳng phiu. Trang thắc mắc sao không bỏ ống mà đập ra để làm gì. Huệ nói chuẩn bị mua xe gắn máy. Ái chà, phen này cho chị Nhành lé con mắt luôn! Xe của tao phải là đồ xịn chớ không phải như xe chị Nhành chạy cứ cà trật cà duột! Nè, mày đếm giùm đừng thó tờ nào của tao nghe chưa. Tiền của người ta là tiền mồ hôi. Còn tiền của tao là tiền nước mắt, nước mắt thấm đẫm tất cả những tờ giấy bạc, không tin, mày nếm thử coi, nó có vị mặn đấy!
Tất cả là sáu triệu bảy trăm sáu mươi lăm ngàn đồng. Tính ra mỗi tháng Huệ dành dụm hơn hai triệu. Thu nhập còn hơn cả bộ trưởng! Ăn thua gì! – Huệ nói - Đem so với chị Nhành thì chẳng thấm vào đâu. Mỗi tháng chỉ dư cả chục triệu! Trời ơi, chỉ kiếm tiền có khi nhà băng in còn không kịp! Tao mà được như chỉ thì chẳng mấy chốc có tiền sắm nhà!
Trang hướng mắt về phía Nhành đang nằm yên như cái xác khẽ thở dài. Giá trị
đồng tiền đều in trên mỗi tờ giấy bạc ai cũng thấy rõ. Còn cái mà ta phải đánh đổi để có được nó thì ít ai quan tâm. Từ một phụ nữ

đàng hoàng, đứng đắn Nhành bỗng trở thành một kẻ bê tha nát rượu, bây giờ lại rước vô mấy chứng bệnh nghề nghiệp. Dòm chỉ mà phát rầu!
Trang thở dài:
- Nghề nào cũng có nỗi khổ riêng của nó!
- Ừ - Huệ gật đầu thú nhận - Thấy chỉ kiếm tiền mê thiệt nhưng nghĩ lại thấy không ham chút nào, có quá nhiều rủi ro, bất trắc. Chỉ cứ theo cái nghề nhậu nhẹt này không biết đến bao giờ mới kiếm được tấm chồng tử tế.
- Nhìn qua nhìn lại, trong nhà này chỉ có chị Ngân là có công việc đàng hoàng, còn mấy chị em mình đều chẳng ra hồn ra vía! Chị Hiếu càng ngày càng lún sâu vào mối quan hệ phức tạp không biết bao giờ mới thoát ra được. Ba người còn lại thì cũng chẳng khá hơn cứ quẩn quẩn quanh quanh như kiến bò miệng chén!
- Mày nói nghe bi quan quá! – Huệ nhăn mặt tỏ ý không hài lòng:- Nghe mày nói mà tao phát chán đời. Dù sao tao cũng còn lối thoát. Dành dụm được lưng vốn kha khá là tao bỏ nghề này, làm lại cuộc đời. Lo gì mậy!
- Chị giấu được bao lâu? Nếu anh Hoạt biết được thì chuyện gì sẽ xảy ra?
- Bữa nay mày ăn phải thứ gì mà nói ra toàn những điều xui xẻo vậy hả, con quỷ! – Huệ bỗng thừ người ra, nói làu bàu :- Ảnh mà biết được chắc tao nhảy xuống sông tự tử quá. Vái trời đừng có chuyện gì xảy ra với con.
Trang hỏi:
- Anh Hoạt đi làm rồi phải hôn?
- Ừ, ảnh làm cho một công ty du lịch thành phố. Lương mỗi tháng hơn một triệu chẳng thấm tháp gì, công việc thì tối mắt tối mũi, có khi hai mươi ngày mới gặp nhau một lần. Nói, thì ảnh cười hề hề biểu phải biết chấp nhận. Chấp nhận kiểu gì kỳ vậy?
Tuần trước Hoạt đã khiến Huệ phải một phen lên ruột, khi anh đề nghị cô chỉ chỗ làm để hôm nào rảnh rỗi ghé thăm. Huệ vin cớ địa chỉ khó tìm. Hoạt nói ở thành phố này khắp hang cùng ngõ hẻm không nơi nào là anh không biết. Dân chạy xe ôm mà không nắm rõ đường sá thì coi như chết đói nhăn răng. Huệ đánh trống lảng

sang chuyện khác, nhưng Hoạt cứ hỏi tới. Buộc lòng cô phải nói dối là, bà chủ có quy định khắc khe là không cho bạn trai đến nơi làm vì sợ bị ảnh hưởng đến công việc. Quy định gì lạ đời vậy. Trai gái yêu nhau, tìm đến nhau là lẽ đương nhiên. Chắc mụ ấy là gái lỡ thì rồi. Đàn bà qua thời xuân sắc mà chưa tìm được tấm chồng đầu óc thế nào cũng tửng tửng tưng tưng! Rồi Hoạt kể, gần chỗ anh ở trọ có một bà gần bốn chục, hình thức không đến nỗi nào nhưng không hiểu sao chẳng lấy được chồng. Đêm đến không ngủ được, cứ đi quanh quẩn trong nhà cứ như là bị ma nhập, mở miệng ra thì cau có, quạu quọ khiến ai cũng thấy chờn chờn mỗi khi tiếp xúc. Vậy mà từ khi có anh chàng " bạch mã hoàng tử " chuyên nghề đạp xích lô đen như củ súng. Ba mươi hai cái răng chỉ còn lại một phần ba! Không biết từ đâu tới tỏ tình, căn bệnh quái ác không chữa tự nhiên khỏi. Bây giờ bà ta lúc nào cũng ríu ra ríu rít như chim! Đúng là liều thuốc tình yêu còn công hiệu hơn tiên đơn của Thái Thượng Lão Quân!.

Đã tới giờ hẹn, Huệ dắt xe ra khỏi nhà. Giờ đây, Huệ không phải chạy đôn chạy đáo kiếm " sô " như những ngày đầu nữa. Điện thoại cứ reo tới tấp, khách " đặt hàng " kéo đến nướp nượp nhìn mà phát ngốt. Nhiều khi làm không xuể, cô phải nhờ bạn bè đồng nghiệp hỗ trợ. Trang chưa từng tận mắt chứng kiến công việc của Huệ, mặc dù thâm tâm cô rất muốn coi thử một lần cho biết. Mấy lần Trang dòm dèm, nhưng Huệ lập tức gạt phắt đi, chỗ đám ma khóc lóc có vui sướng gì mà tới! Có cái bụng bầu mà vác đi hoài, bộ không biết mệt hả? Dầu vậy qua mấy người bạn đồng nghiệp của Huệ thỉnh thoảng ghé nhà kể lại. Cô mới biết , Huệ là người tỏ ra có năng khiếu với công việc này. Huệ nhập vai rất tốt. Khóc giả mà nước mắt rất thật, khóc có lớp lang, bài bản hẳn hoi. Tuy mới vô nghề có mấy tháng mà Huệ đã tỏ ra sành sỏi , có kinh nghiệm như những người có tuổi nghề hàng chục năm ròng! Có người còn ca tụng, Huệ đã đi đến đỉnh cao trong nghệ thuật khóc mướn! Khóc mướn mà cũng là một nghệ thuật sao? Nghe tức cười quá!

Trang năn nỉ Nhành nuốt vài muỗng cháo cho lại sức. Nhành không trả lời, mắt nhắm nghiền như đang ngủ say. Trang xuống

bếp rửa mấy cái chén. Rửa xong, thấy sàn nước đóng bợn trơn tuột bèn lấy bàn chải chà sạch. Cô đã từng bị trượt chân suýt té vì cái sàn nước chết tiệt này. Từ khi mang bầu, cô rất thận trọng trong việc đi đứng, vậy mà không hiểu sao cứ té hoài, tuần trước lại té. May mà đi khám chẳng có chuyện gì. Bác sĩ bảo nguyên do là cô quá căng thẳng. Ông ta khuyên cô cứ bình thản, đừng lo lắng thái quá mà không có lợi cho thai phụ lẫn thai nhi.
Sau khi chà rửa nhà tắm cẩn thận cảm thấy trong người nực nội, Trang cởi quần áo đi tắm. Cô đưa tay rờ rờ cái bụng lùm lùm, trong lòng buồn vui lẫn lộn. Mới tháng thứ năm, đứa trẻ chưa định hình rõ ràng, vậy mà cô cứ nôn nao. Cả bà Vân cũng vậy. Tuần nào bà Vân cũng đến tận nhà, đưa cô đi khám thai. Có khi ông Khả cũng đi cùng , những lúc ấy khiến cô càng thêm khó xử. Cả ba nói chuyện rất gượng gạo, không được tự nhiên. Ông Khả luôn muốn tận dụng những giây phút hiếm hoi để gần cô nhưng bà Vân cứ bám chặt nên hai người chẳng có lấy cơ hội nhỏ nhoi. Vợ chồng ông Khả ký hợp đồng với bệnh viện phụ sản quốc tế do người nước ngoài phụ trách, bao trọn gói; từ vêc khám thai theo định kỳ cho đến khi sanh nở mẹ tròn con vuông với giá cả ngàn đô chứ chẳng phải ít. Bước sang tháng thứ hai, Trang bị cái thai hành cho tơi tả, cho thứ gì vào bụng là lập tức nôn ra, nôn cả mật xanh lẫn mật vàng. Bà Vân phải mua sâm Cao Ly loại tốt nhứt cho cô ngậm, tuy nhiên người cô cũng gầy rộc đi. Tình trạng ốm nghén kéo dài gần một tháng thì tự nhiên khỏi hẳn. Bác sĩ dặn cứ ăn uống bình thường, không nên kiêng cữ thứ gì dễ làm ảnh hưởng đến sự phát triển của thai nhi. Nhưng bà Vân lại không nghĩ vậy. Mặc dù là người có kiến thức hiểu được những điều nên làm và những việc nên tránh với thai phụ nhưng bà ta lại tỏ ra thận trọng thái quá. Bà đặt ra một chế độ kiêng cử hệt như những bà mẹ chồng lạc hậu khó tánh hồi đầu thế kỷ. Nào là không được ăn nóng, uống lạnh, không được nếm những thứ đồ biển, những chất kích thích, không được uống cà phê đen vì sợ đứa trẻ sẽ bị đen đúa khó coi! Và năng uống sữa để cho con được trắng trẻo...Đến nỗi ông Khả phải gắt lên:
- Em làm như vậy chẳng khác nào giết chết con!
Bà Vân đáp:

- Có kiêng có lành! Từ thời nguyên thủy đến nay dân số vẫn tăng vùn vụt đấy thôi.
Ông Khả vung tay chém mạnh vào không khí tỏ vẻ bực bội:
- Nếu là người khác, anh chẳng nói làm gì. Đàng này, em có tri thức thừa hiểu cái nào đúng, cái nào sai, vậy mà...
Bà Vân nói:
- Vợ chồng mình chỉ có mỗi đứa con cầu con khẩn lỡ có chuyện gì thì khóc hận cả đời! Cô Trang có đồng ý với tôi không?
Trang len lén nhìn ông Khả, và gật đầu. Qua cơn ốm nghén tưởng đâu thoát nạn thì Trang lại bị thêm chứng bịnh khác. Không hiểu sao hai chưn cô cứ sưng phù lên, đưa tay ấn thành vết lõm sâu, theo cách nói dân gian là bị sỉa. Thấy mọi người tỏ vẻ lo lắng, ông bác sĩ sản khoa, người Pháp liền trấn an, chẳng có gì nghiêm trọng cả, chỉ cần uống thuốc theo toa và thực hiện đúng chế độ kiêng cữ thì sẽ chóng khỏi. Trang làm theo thấy chưn bớt sưng nhưng chỉ được vài hôm lại vù lên khiến cô cảm thấy lo lắng không yên. Chị Hai cạo heo biểu không sao đâu, từ từ rồi nó sẽ tự nhiên khỏi. Chị còn chế giễu, đúng là con nhà giàu có khác, động một tí đã lo sốt vó. Hồi chị có bầu, chưn sưng vù như chưn voi, vậy mà chẳng cần kiêng khem, thuốc thang gì vẫn cứ mẹ tròn con vuông. Nghe chị Hai nói cô mới bớt lo phần nào. Bác sĩ nói phải từ tháng thứ bảy trở lên thì mới có thể xác định được giới tính đứa trẻ, nhưng vì quá nôn nóng nên bà Vân (thậm chí cả Trang) đã đưa cô đi siêu âm. Tất nhiên chẳng có gì ngoài một khối hình thù chưa rõ ràng.
Trang có niềm tin mãnh liệt, đứa con của cô sẽ là trai. Một đứa con trai đẹp như tiên đồng. Người ta vẫn kháo nhau, có bầu mà thèm ngọt thế nào cũng đẻ con trai. Cô ăn ngọt khủng khiếp! Cả nồi chè thập cẩm, cô cứ tì tì hết chén này đến chén khác, bụng căng tròn như trái banh mà vẫn cứ thòm thèm! Bà Vân cũng hả hê ra mặt, nói :
- Nếu đẻ con trai, tôi sẽ thưởng thêm năm triệu!
Trang cười buồn nghĩ ngợi miên man, thiên hạ bây giờ thi nhau khuyến mãi; ăn có thưởng, mua sắm thưởng, vui chơi giải trí có thưởng. Bây giờ đến đẻ cũng có thưởng!
Tắm xong, Trang khoác lên người chiếc đầm bầu bằng vải mịn. Bà

Vân đã mua cho cô hẳn một tá đầm bầu đủ kích cỡ, màu sắc, cái nào cũng đẹp và thiệt mắc tiền. Khi Trang bước trở ra, Nhành vẫn nằm yên như đang ngủ say. Thấy Nhành nằm co ro trên tấm chiếu, cô lấy mền phủ lên người.
- Chị Nhành ơi, chị thấy trong người như thế nào? Có đỡ hơn không? Hay là để em đi kêu bác sĩ tới khám. Chị cứ như vầy em lo quá!
Nhành khẽ cựa mình, lấy tay đẩy cái mền ra. Trời nóng bức mà trùm mền khác nào chun vô cái lò nướng:
- Thôi, tao thấy đỡ rồi! Có thương người thì hâm lại chén cháo.
- Thấy đói là tốt rồi. Chị chờ em một chút.
Chừng năm phút sau, Trang bưng lên chén cháo nghi ngút khói, cô đỡ Nhành dậy, tính lấy khăn lau mặt thì Nhành đẩy ra:
- Tao đã chết đâu mà mày làm ghê vậy? Mà nếu có chết tao cũng tự chun vô hòm chớ không làm phiền người khác!
Nhành tự lau mặt và tự múc cháo ăn. Uống hai cữ thuốc, cô cảm thấy trong người đã khá hơn. Vừa nhá muỗng cháo, Nhành nhăn mặt hỏi:
- Đứa nào nấu cháo?
- Huệ!
- Con đó không làm được trò trống gì hết! Nấu chè thì mặn như kho, nấu cháo thì ngọt như chè!
Trang cười rúc rích, lấy ca nước chín đưa cho Nhành. Nhành nhấp một ngụm nhỏ rồi nằm xuống, co chưn mặt khoèo cái quạt xoay về phía mình.
- Có chuyện gì thì cứ làm đi. Kệ tao!
Trang lấy giấy viết ra định viết lá thơ. Mới ghi được mấy chữ đầu dòng thì có tiếng kèn xe " tin tin " ngoài cửa, Trang ngó ra, thì thấy bà Vân đang đưa tay vẫy vẫy. Cô đưa ngón tay trỏ vô người:
- Chị kiếm em?
Bà Vân gật đầu, nhìn cô qua cặp kính râm màu khói:
- Em quên là hôm nay đến ngày khám thai theo định kỳ sao?
Trang " ạ " lên một tiếng rồi bước lẹ vô trong thay quần áo. Khi trở ra bà Vân đã quay đầu xe chờ sẵn. Trang cúi xuống, nói với Nhành:

- Chị ở nhà. Em phải đi có công việc đây.
- Ừ, đi đi.
Trang leo lên xe, bà Vân chầm chậm chậm tránh những vật cản trên đường. Không hiểu sao Trang lại hỏi:
- Ông Khả không đi với bà sao?
- Không, hôm nay ảnh bận. Có gì không? – Bà Vân nói bằng giọng khó chịu.
- À không, ấy là em tiện miệng hỏi vậy thôi.

Như Lục Bình Trôi

Chương 70

Cháo óc ách trong bụng khiến Nhành không thể nằm yên một chỗ. Lúc đầu cô định nằm thi gan nhưng thấy mỗi lúc càng khó chịu nên phải ngồi dậy. Trời nóng, mồ hôi thi nhau chảy ra như tắm, rấm ráp đến khó chịu. Nhành muốn đi tắm nhưng lại sợ bị cảm lạnh nên ngồi yên trước quạt máy cho khô mồ hôi. Tháng trước, cô bị một trận tởn tới già. Đêm ấy uống nhiều bia, về nhà thấy trong người nóng bức, cô bèn đi tắm. Tắm xong, cô đi nằm bên cạnh cái quạt máy vặn hết cỡ. Không ngờ bị trúng gió tưởng chết! Nếu không nhờ mọi người kịp vực dậy xức dầu, cạo gió chắc cô không sống mà ngồi đây. Từ hôm đó cô dặn mọi người trong nhà, hễ thấy cô say rượu thì phải tắt quạt , xức dầu và đắp mền cho thật kỹ đề phòng xảy ra bất trắc tương tự. Nhành nghĩ ngợi, từ khi lao vào cái nghề nhậu nhẹt này sức khỏe của cô giảm sút rõ rệt. Trước đây cô đạp xe qua dốc cầu băng băng, vậy mà bây giờ đạp đến lưng chừng dốc đã mệt ứ hơi, phải nhảy xuống dẫn bộ. Trước đây, cô ăn cơm rau liền ba chén vẫn chưa thấy no, còn bây giờ thịt cá ê hề cũng chỉ hơn một chén. Thỉnh thoảng trong người có những cơn khó thở bất ngờ. Khám. Bác sĩ nói, cô vừa bị chứng viêm họng, vừa viêm phế quản phải năng uống thuốc và kiêng cữ đồ lạnh. Uống thuốc thì dễ nhưng kiêng thứ lạnh thì cô không thể. Cô đã thử uống bia không đá nhưng nó khó chịu làm sao cứ chực nôn ra. Chứng viêm họng, viêm phế quản đang hành hạ không dứt thì cô lại rước vào người thêm mấy chứng khác, nào là, chứng loét tá tràng, đau bao tử, các chứng bệnh về đường ruột. Chưa hết, thỉnh thoảng cô thấy trên người xuất hiện những nốt đỏ li ti ngứa ngáy rất khó chịu. Đấy là triệu chứng gan không thải hết chất độc trong cơ thể. Cô uống atisô, bỏ nhậu vài hôm thì khỏi nhưng hôm nào lạm dụng bia rượu quá mức thì những nốt đỏ lại xuất hiện như trêu tức! Kệ, tới đâu thì tới. Mọc chán lại lặn, lặn lại mọc! Chừng nào chết hẳn hay! Nhành

bỏ liều, không thèm để ý đến nó nữa cho mệt xác. Không hiểu sao tự nhiên chúng lại lặn mất, tuy nhiên những chứng bệnh khác có dấu hiệu ngày càng trầm trọng.
Nhành nhẩm tính, mỗi ngày cô uống ít nhứt là mười lon bia. So từng ấy thời gian, số bia cô uống có khi ngang bằng cả một nhà máy sản xuất trong một ngày! Bỗng dưng, cô nhớ lại chuyện cách đây gần một tháng, lại liên quan đến việc xảy ra đã nhiều năm trước. Hồi đó có một lần, cô nhận lời làm phụ dâu cho người bạn thân. Cô bạn mới mười bảy tuổi đã phải đi lấy chồng do hậu quả của việc " ăn cơm trước kẻng". Đám cưới ở nông thôn chỉ đãi rượu chứ không khao bia như trên thành phố. Sau một ngày tiếp đãi khách khứa mệt lử chỉ còn " người trong gia đình ", anh chàng phù rể bên đàng trai tên Khoát bỗng cao hứng thách bên đàng gái uống rượu thi. Tửu lượng của anh này khét tiếng đến nỗi ai thấy cũng phải chạy làng, không dám so kè. Anh chàng bĩu môi tỏ vẻ thất vọng, nói:
- Tôi là dân thành phố, nghe đồn mấy người dưới quê uống rượu cứ như người ta uống nước lã! Chẳng dè, đấy chỉ là cái hư danh! Thôi thì, cứ bái tôi làm sư phụ, tôi tha cho!
Bên đàng gái nhìn nhau tức tối, tuy nhiên tránh voi không xấu mặt nào, dân nhậu đành sượng mặt, cúi đầu không ai dám hó hé! Mấy bữa trước chính mắt mọi người đã từng chứng kiến anh chàng " cày đường nhựa " này hạ nốc ao anh Tám Xỉn - một cao thủ trong làng chai lọ trong ấp. Rượu đổ vô cái thau lớn, uống bằng vá múc canh! Vì là cái vá nên không thể đặt xuống được, cứ chuyền tay nhau mà húp. Tám xỉn không quen kiểu " uống nạp " nên chẳng mấy chốc bị nôn thốc, nôn tháo và giơ tay đầu hàng. Kể từ hôm đó hễ cứ nghe đến tên Khoát là mọi người chết khiếp! Đám bợm đang nhậu mà thấy anh chàng lù lù bước đến thì lập tức giấu chai rượu đi. Được thể anh ta càng lên maặt, coi trời bằng vung.
Nhành nói:
- Tui là đàn bà con gái không uống được nhiều, nhưng cũng ráng xin hầu anh vài ly!
Chuyện Nhành uống được rượu hầu như không ai biết ngoài ba cô, vì nhà cô ngày trước đã từng nấu rượu đem bỏ mối, hèm dùng để

nuôi heo. Nấu xong muốn biết rượu tới chữ chưa thì phải uống thử. Uống riết tự nhiên " lên đô " lúc nào không hay. Nên khi cô nhận lời thách thức của Khoát, ai cũng giựt mình. Có người cho rằng, cô vì trong một phút bốc đồng mà nói vậy, chớ đời nào cô dám! Không dè, Nhành làm thiệt. Thau rượu được đổ đầy, kèm theo là cái vá múc canh tổ bố.
- Tiên chủ hậu khách!
Nhành điềm nhiên múc một vá đầy cho vào miệng uống không rơi rớt một giọt. Anh Khoát " cày đường nhựa " trố mắt ngạc nhiên pha lẫn thán phục. Đến lượt mình, anh ta cũng uống như thế. Nhành càng uống càng hăng, gương mặt từ màu đỏ chuyển sang màu tái. Anh " cày đường nhựa " thì đỏ au như gà nòi, mồ hôi chảy ra như tắm. Càng về cuối, anh chàng háo thắng càng đuối thấy rõ:
- Tôi thua! Nhưng nếu uống bia thì tôi sẵn sàng chấp cô năm lon!. Đã thua mà còn bày đặt sĩ. Nói xong, Khoát gục xuống trong tràng vỗ tay như pháo tết của mọi người. Tỉnh dậy, anh ta biến mất không để lại chút dấu vết nào. Biết chuyện, ba cô đã chửi té tát một trận nên thân! Ông còn dọa sẽ gọt đầu cô nếu tiếp tục tái phạm.
Không ngờ, quả đất tròn còn có ngày gặp lại! Gần tháng trước, cô lại gặp Khoát trong bàn nhậu. Lúc này, anh chàng đã là cán bộ lãnh đạo phòng địa chính một quận mới thành lập có nhiều đất đai. Hai người nhìn nhau một lúc lâu mới nhận ra nhau. Khoát hỏi:
- Ủa, cô là lính của ông này hả? Vậy mà tôi không biết! – Anh ta đưa tay chỉ về phía thân chủ của cô, cười hề hề:- Tôi với ổng nhậu với nhau hà rằm!
Thân chủ của cô kề tai cô nói khẽ:
- Tay này quyền lực lớn. " Ăn " rất bạo. Nhậu khủng khiếp. Và chỉ mê các cô " bẻ gãy sừng trâu", lớn hơn một tuổi cũng chả đạp xuống giường! Cô mà hạ nốc ao, cho hắn chừa cái tật thích rủ rê nhậu nhẹt, tôi thưởng gấp đôi.
- Tôi thua cô trận nhớ đời đó, nhớ đến còn thấy nhục! Bia bọt đúng là gu của tôi. Nhớ lại lời hứa, tôi chấp cô năm lon!
- Xin mời!
- Dzô trăm phần trăm!

Hôm ấy dường như không phải cô uống mà là ma uống! Không hiểu sao càng uống cô lại càng thấy tỉnh, trong khi anh trưởng phòng địa chính vừa bắt đầu thùng thứ hai đã xuống sức thấy rõ, cặp mắt lờ đờ và miệng nhẩu nhớt dãi lòng thòng. Lúc này trên bàn chỉ còn lại sáu lon bia, Nhành gom năm lon về phía mình và liên tục khi bốp bốp. Khi cô khui đến lon cuối cùng cũng là lúc Khoát chính ngã đùng xuống đất, bất tỉnh nhân sự.
Kể từ lần đó Nhành không còn dịp gặp lại anh cán bộ phòng địa chính ham nhậu nhẹt bù khú đó nữa, bởi vì hai tuần sau anh chàng " bách nghệ " này phải vô nhà đá. Khoát ở tù không vì tội tham nhũng, hối lộ hay chuyện ém nhẹm những thông tin quy hoạch để kiếm chác bởi vì Khoát rất thuộc lào đạo nghĩa " uống nước nhớ nguồn " mà vì cái tội hết sức tức cười. Số là lần đó quận X. được thành phố phân công đi thăm và ủy lạo các cô ở Trại phục hồi nhân phẩm tại " Thác Mơ ". Tất cả cán bộ đầu ngành đều được mời: Bí thư Đảng, Chủ tịch ủy ban nhân dân, Chủ tịch Hội Cựu chiến binh, Chủ tịch Hội phụ nữ, Chủ tịch Mặt trận Tổ quốc, Giám đốc Trung tâm bồi dưỡng chính trị...Khoát không có tiêu chuẩn nhưng cứ nằng nặc đòi đi cho kỳ được. Nể lời nên ông Chủ tịch đành tặc lưỡi chấp nhận, thêm một chỗ cũng chẳng sao. Đoàn đi thành hai xe mười lăm chỗ ngồi. Một xe chở người, xe còn lại chở bia bọt và quà biếu. Vừa đi vừa nhậu đến nơi thì cả đám đã say ngà ngà. Sau đó Đoàn được hướng dẫn tham quan các Trại. Những cô gái một thời lầm lỡ được học nghề may, đan lát, tách vỏ hột điều.. Sau khi hỏi thăm và tặng quà các cô được tập trung về hội trường để nghe phát biểu. Đến đây mọi người cứ đùn đẩy nhau, có lẽ, một phần do mệt, một phần do ngại đã có ít nhiều hơi men vì đã uống suốt dọc đường. Rốt cuộc Khoát xung phong bước lên diễn đàn! Cũng cần nói thêm trước khi về bên địa chính Khoát từng là cán bộ tuyên huấn, anh ta nói hay đến nỗi Bụt cũng phải vỗ tay! Trong lúc Khoát đang thao thao bất tuyệt về " trách nhiệm, bổn phận của thanh niên trong thời kỳ đổi mới ", bỗng một cô đẹp như người mẫu từ ngoài rón rén bưng vô ly chanh đá để trên bục. Khoát đang khua chưn múa tay, miệng nói văng nước miếng thì cô gái rụt rè ngửng đầu lên, sau một hồi lục lọi trí nhớ cô bỗng reo

lên mừng rỡ:- Anh Ba! (Khoát thứ ba nên kêu là anh Ba) Sao anh lại có mặt đây? Anh còn nhớ em hôn? Em là Thúy Vy " mắt nai " nè! Khoát giựt mình mồ hôi vã ra như tắm:- Cô là ai? Khi không nhào vô nhận người quen? Thúy Vy " mắt nai " vẫn hồn nhiên:- Anh Ba mau quên quá hà! Lần đó ở khách sạn " Bình Minh " em đưa bao cao su mà anh không chịu đó! Anh Ba còn nói sida ráng chịu chớ không thèm bận " áo giáp" không khoái! Khoát thân bại danh liệt vì cái tật hà rứa[/link]. Sự việc rành rành trước mắt không có " ông thầy " nào có thể cứu vãn nổi. Khoát bị kết án mấy năm tù vì tội giao cấu với trẻ chưa vị thành niên! Chuyện này dân thành phố bàn tán rôm rả còn hơn chuyện động đất ở Kobe bên Nhật Bản dạo nào! Và cũng từ đó tên tuổi của Nhành nổi lên như cồn trong giới nhậu thuê. Gặp những đối thủ " hóc xương ", người ta đều tìm đến cô. Cô đã không khiến họ phải thất vọng. Và kết cục là cô đã trở nên bệ rạc như vầy đây!
Tiếp xúc nhiều loại người, từ ông cán bộ lãnh đạo thành phố có mấy bằng tiến sĩ chí đến ông chủ tịch phường tốt nghiệp lớp tại chức, cô rút ra một bài học lớn, những vị cán bộ nào chịu ăn nhậu là y như rằng có dính dáng đến tham nhũng! Không ít lần cô đã chứng kiến cảnh người ta đưa và nhận của hối lộ ngay tại bàn, được mỹ từ hóa là tiền bồi dưỡng! Thậm chí, có vị còn mở phong bì đếm ngay tại chỗ và chê ít! Cô cảm thấy khinh bỉ, ghê tởm cho sự trơ tráo đó. Hay thiệt nghen! Tiền của dân, của Nhà nước được người ta chia chác như tài sản của riêng mình.
Nhành chán, mấy lần có ý định bỏ nghề. Hường chê cô là đồ dại dột. Và khuyên cô không nên bận tâm đến chuyện thiên hạ làm gì cho sầu mình! Chuyện của thiên hạ, để thiên hạ lo, có khi mấy ông ở trên còn làm ngơ cho cấp dưới tung hoành nữa là đàng khác. Thử nghĩ mà coi, một anh công nhân lành nghề lãnh lương gần hai triệu một tháng, không thể nuôi nổi một vợ với hai con. Trong khi , ông chủ tịch phường lãnh mỗi tháng chỉ có vài trăm, tiền lương có khi không đủ trả tiền hóa đơn điện thoại, vậy mà có ông nào nghèo đâu! Ông nào, ông nấy đều nhà cửa đàng hoàng, đi toàn xe đời mới, điện thoại cầm tay réo cả ngày, nhậu toàn bia lon, rượu Tây, nếu không phải tiền tham nhũng thì lấy đâu ra? Cái điều bất hợp lý

rành rành ra đó, ai mà không thấy!
Hường nuốt nước miếng cho thông cổ, nói tiếp:
- Mày còn nhớ thằng Thái không?
- Thái nào?
- " Thái đức " hay còn gọi là Thái " mọt sách " đó!
A, nhớ rồi! Hồi đó, Thái ở trọ sát chỗ của Nhành và Hường, thường lân la sang tán phét. Anh chàng cao lêu khêu như cây sào. Lúc nào cũng khư khư cuốn sách trên tay không bao giờ rời, thậm chí ngay cả lúc đi toa lét, nên mọi người đặt cho cái biệt danh là Thái mọt sách. Thái lại có cái tật uống trà đặc để thức đêm, cứ đi tiểu xoành xoạch, nên mọi người gọi là " Thái đức ", nói lái là " thức đái ". Mấy năm rồi, không gặp lại anh chàng mọt sách ấy, không biết làm ăn như thế nào.
Hường kể tiếp:
- Ra trường với tấm bằng xuất sắc cộng thêm bằng Anh văn, vi tính, Thái được vài công ty nước ngoài thuộc loại có tầm cỡ, trải thảm đỏ mời mọc, nhưng anh ta một mực từ chối mà lại đâm đầu vô một công ty quốc doanh đang làm ăn thua lỗ. Bạn bè cười giễu, dân mọt sách thường sống ở trên cung trăng, phi thực tế. Ai cũng cho anh ta là dại, cờ đến tận tay mà không chịu phất! " Thái đức " chẳng thèm cãi lại, chỉ nói chuyện tam quốc hồi sau phân giải! Kết cục mấy anh làm việc ở công ty nước ngoài, người thì chịu không nổi áp lực công việc nên phải bỏ của chạy lấy người. Tay nào có bản lãnh, bám trụ được thì bị dần cho ra bã! Lấy được đô la của họ phải đổ mồ hôi, sôi nước mắt chớ đâu phải chuyện chơi. Chỉ có Thái là đàng hoàng chễm chệ trên ghế phó phòng kinh doanh. Tháng trước tình cờ gặp hắn, tao nhìn không ra. Bây giờ hắn nặng cả tạ, xây sở khó khăn trong bộ veston sang trọng, miệng nói oang oang như tiếng kèn xung trận và đôi mắt luôn nhìn thẳng rất tự tin. Người ta nói miệng nhà quan có gang có thép chẳng sai chút nào. Khi tao đề cập đến chuyện lương lậu. Thái cười khùng khục trong cổ họng:- Lương trong hay lương ngoài? Lương trong không đủ trả tiền nhậu, còn lương ngoài thì dư sức nuôi phủ phê một vợ với hai con bồ nhí và bốn chiếc tàu há mồm! Tôi đã nói chuyện tam quốc hồi sau phân giải mà lại. Bây giờ ai cười ai thì biết!

Kết thúc câu chuyện, Hường chép miệng:
- Đúng là tay Thái đó khôn từ trong bụng mẹ khôn ra! Sau này, tao mới biết tất cả đều do ông già hắn làm đạo diễn. Ông này làm cán bộ nhà nước nhiều năm nên có thừa kinh nghiệm tiến thân. Thái là con sâu tham nhũng cỡ gộc trong hàng hà sa số những con sâu tham nhũng khác.
Nhành nói:
- Nghe mày kể mà tao phát kinh!
Hường bật cười khanh khách:
- Kinh tởm ư? Nè, tao nhắc cho mày nhớ, tụi mình được khấm khá cũng nhờ bọn tham nhũng đấy! Không có bọn chúng, tụi mình đã đói rã họng rồi! Hà ..hà.. chúng ta là ký sinh tham nhũng! Hoan hô tham nhũng! Hoan hô tham nhũng!. Nói xong Hường đi vẹo ngoe một hơi ra khỏi quán và khuất dạng phía sau chiếc xe hàng chờ xi măng, gạch cát.

Như Lục Bình Trôi

Chương 71

Khách sạn mini nằm sâu trong con hẻm hun hút. Nếu không để ý tấm bảng nhỏ như bàn cờ tướng treo lủng lẳng ngay đầu hẻm rộng chỉ chừng hai thước thì khó lòng nhận ra. Trên tấm bảng ghi mấy chữ như sau " hotel Hạnh Phúc", phía dưới có thêm dòng chữ " sẵn sàng phục vụ quý khách 24/24 ". Khách sạn không nằm ngay trung tâm thành phố, không nằm gần bến xe, hay khu vui chơi giải trí, vậy mà lúc nào cũng nườm nượp khách ra vô. Khách thuê phòng thường đi có đôi, có cặp, mướn phòng mà không cần phải xuất trình thứ giấy tờ gì. Mỗi giờ bốn chục ngàn, ba giờ thì khuyến mãi chỉ lấy một trăm. Nhân viên bảo vệ kiêm luôn việc giữ xe, và bán bao cao su. Bao cao su có đủ loại; loại trơn đơn thuần dùng để kế hoạch hóa gia đình, phòng chống các chứng bệnh truyền nhiễm, thứ này rẻ tiền, chỉ hai ngàn đồng một cái. Lại còn có loại bao cao su đinh, bao cao su râu...để tạo cảm giác mới lạ hưng phấn, thì mắc hơn, năm, bảy ngàn, thậm chí có tay hét lên đến mười ngàn một chiếc! Có ai chê mắc thì tay bảo vệ cười hề hề, chê khách là ăn chơi mà sợ tốn kém! Cứ mỗi lần khách thuê trả phòng, thì ngay lập tức nhân viên buồng vô thu dọn " bãi chiến trường " để kịp phục vụ những cặp khác có nhu cầu. Guồng máy phục vụ công nghệ tình dục vận hành một cách trơn tru, đều đặn mà không gặp bất kỳ trở ngại nào. Ai đó tỏ vẻ lo lắng, không yên tâm, thì nhân viên tiếp tân khoác tay nói cứ vô tư đi, vì đã lo từ A đến Z cả rồi!
Thật đến sớm hơn cuộc hẹn mười phút. Anh vận trên người chiếc áo thun sát cánh để lộ bắp tay săn chắc, chiếc quần jean bó sát, và đôi giày da đen bóng. Để có được bộ cánh trông ra hồn, Thật đã hỏi mượn nợ tứ tung. Mấy người bạn cùng phòng nhìn Thật ghẹo:
- Mày ăn diện chi dữ vậy? Bộ muốn làm đĩ đực hả?
Lời nói giỡn lại thấu tim đen! Thật giựt mình, luống cuống chống chế. Người bạn cười ha hả, nói:

- Nói chơi mà run dữ vậy? Chắc là có tịch mới rục rịch đây!
Hú hồn! Thật thở phào nhẹ nhõm. Vậy mà anh cứ tưởng bọn chúng đã đi guốc trong bụng. Thật đón xe ôm đi đến điểm hẹn theo hướng dẫn của Thoa. Nhờ Thoa mà anh học lóm được vài ngón nghề trong chuyện phòng the. Hãy còn sớm. Trong khi chờ đợi Thật giết thời gian bằng cách hút thuốc vặt, anh hút liên tục hết điếu này đến điếu khác để xua đi cảm giác hồi hộp, lo lắng, vì đây là lần đầu tiên Thật " đi làm" . Châm điếu thứ tư thì một chiếc taxi màu vàng từ xa trờ tới. Từ trên xe, một người đàn bà trạc ngũ tuần, mập mạp, ăn mặc diêm dúa, sang trọng bước xuống. Bà ta thanh toán tiền xe mà đôi mắt nhìn Thật không chớp: - Có phải anh là người mà cô Thoa đã giới thiệu?
- Dạ! - Thật đáp bằng giọng rè rè, ném mẫu thuốc lá xuống mặt đường nhựa. Đôi mắt cụp xuống len lén quan sát người đàn bà. Già quá! Chắc cỡ năm chục.
Bà ta lại nhìn Thật rất lâu. Những đốm lửa dục vọng cháy rừng rực trong đôi mắt đục thủy tinh thể. Cặp ngực teo tóp hổn hển sau làn vải mỏng. Mụ nói làu bàu:
- Đẹp trai dữ!
Đoạn bà ta hất hàm, nói:
- Chờ lâu chưa? Tại chiếc taxi chạy như rùa bò!
- Cũng mới tới thôi! – Thật đáp cộc lốc, mắt nhìn thẳng vô bên trong khách sạn. Ở ngay quầy tiếp tân có một cặp đang làm thủ tục mướn phòng, Thật hơi ngạc nhiên vì trông họ đã luống tuổi, cả hai đều bận đồng phục thể thao màu trắng. Trên vai mỗi người lủng lẳng chiếc túi da đựng vợt tenis.
Người đàn bà chớp chớp mắt mấy cái, nói:
- Chị dám cá với em, họ là bồ bịch đấy! Kiểu ông ăn chả, bà ăn nem đó mà. Mấy tay nhà giàu no cơm rửng mỡ mượn tiếng là đi đánh quần vợt để hẹn hò chim chuột! Chuyện này xảy ra hà rầm! – Đoạn người đàn bà cười ré lên:- Họ cũng thể thao đó chớ nhưng là thể thao trên giường!
Đứng ở ngoài lâu không tiện, người đàn bà hối như chạy giặc. Thật thấy hồi hộp nên cứ cà rà. Mụ đàn bà đi được vài bước, ngoáy cổ lại, nói:

- Sao còn đứng đó?
Thật thở hắt một cái thật mạnh, thu hết can đảm bước theo. Hai người dừng lại trước quầy tiếp tân. Gã nhân viên ném cái nhìn ranh mãnh về phía hai người, cất giọng ồm ồm:
- Anh chị ở lại bao lâu?
Tuổi tác so le vậy mà hắn dám kêu là anh với chị, đúng là đồ ba ngoe xỏ lá!
- Một giờ! – Mụ đàn bà nghĩ ngợi một lúc rồi nói:- Thôi, hai giờ đi! – Đoạn bà ta nhìn Thật một cách đầy ngụ ý:- Đi một lần cho đáng!
Gã nhân viên nhìn Thật cười cợt. Thật vừa lúng túng, vừa phát cáu. Gã lại hỏi:
- Có cần " đồ nghề " hôn?
- Gì ?
- Giả nai hay là không biết thiệt đó, cha nội! Ấy là tui muốn nói tới mấy món..
Mụ đàn bà lắc đầu, nói:
- Khỏi, anh đưa cho tôi chìa khóa phòng là được rồi. Tướng tá như vầy chắc không bịnh sida!
Hai người lên từng hai, phòng hai lẻ hai. Bên trong bày trí đơn giản, chỉ có chiếc giường nệm cũ. Nhà tắm không có nổi cánh cửa. Cái sọt rác dưới gầm giường chứa mấy bao cao su. Người đàn ấn nút công tắc, bóng neon ống một thước hai phụt phụt mấy cái rồi phả ra thứ ánh sáng nhờ nhờ. Đoạn bà ta cởi quần áo rồi đứng tắm dưới vòi bông sen. Thật ngồi yên quan sát, cơ thể lõa lồ nhăn nheo, dư dả mỡ phần khiến anh cảm thấy tởm lợm. Như đọc được ý nghĩ của Thật, người đàn bà than thở:
- Già rồi nên thân thể mới tàn tạ như vầy. Nói không để khoe, hồi trẻ chị chẳng thua mấy con người mẫu!
Thật im lặng nuốt nước bọt khô đắng trong cổ họng, trong lòng chạnh thấy bất an. Người đàn bà lấy khăn lau khắp người rồi giục anh đi tắm:
- Nhớ kỳ cọ thiệt sạch nghen! Lão chồng của chị là chúa ở dơ. Mỗi lần leo lên giường là chị đạp xuống đất.
Xong xuôi hai người trần truồng nằm bên nhau. Người đàn bà nằm

gối đầu lên bắp tay săn chắc của Thật. Tự nhiên anh không cảm thấy hứng thú chút nào.
- Chồng chị năm nay mới năm mươi bốn tuổi vậy mà đã " về hưu non " cách nay gần mười năm! Lão làm chủ thầu xây dựng một lần vô ý từ từng hai té xuống, người thì không làm sao nhưng " cái đó " bỗng dưng " án binh bất động!" . – Đoạn bà ta thở dài:- Giá chi ổng bị gãy tay, gãy chưn thì chẳng nói làm gì. Đàng này…
Người đàn bà im lặng một chút rồi thở ra mấy cái:
- Từ khi bị chứng liệt dương lão chồng chị bỗng thay đổi tánh nết. Cau có. Quạu quọ! Miệng thốt ra những lời sặc mùi hiếu chiến! Lão dày vò chị cả đêm nhưng có " làm ăn " gì được đâu! Càng bất lực lão càng ghen tuông, ghen khủng khiếp. Những lời yêu thương say đắm ngày nào được thay bằng thứ ngôn ngữ vô văn hóa, chỉ nghĩ đến đã thấy đỏ mặt. Chị bị lão chồng đày đọa phần xác lẫn phần hồn, khổ sở trăm bề. Bây giờ chị liều mạng. Lão nói chị là đồ đĩ thõa lăng loàn thì chị thử đĩ thõa một lần coi sao! Rồi bà ta nói bằng giọng có vẻ thù đời:
- Bọn đàn ông như chú em đây khi chán cơm thì có thể kiếm phở, thiên hạ coi đó như là chuyện thường tình thậm chí còn tán dương là bản lãnh đàn ông! Còn cánh đàn bà như chị có thèm cũng phải ráng mà nhịn! Đói tình đến phát điên cũng phải nhịn! Nhịn riết nên con người trở nên dở dở ương ương! Chị có cô em bà con xa. Xinh đẹp. Nết na. Gia đình đang hạnh phúc đề huề thì bỗng dưng thằng chồng giở chứng ham của lạ kiếm thêm cô vợ bé vốn xuất thân là người mẫu áo tắm. Rồi kể từ đó nó đi theo con kia mất biệt, cả tháng mới đáo qua nhà một lần để moi tiền!
Đoạn bà ta thở dài thườn thượt:
- Tội nghiệp con nhỏ, mới ngoài hai mươi lăm tuổi mang tiếng là có chồng mà chẳng khác gì gái góa! Mấy lần nó có ý định ly dị cho rảnh nợ nhưng gã chồng tham lam thuộc làu phương châm " càng nhiều càng tốt " nhứt quyết không chịu ký đơn. Với lại cô em họ còn bị trói buộc bởi cái " vòng kim cô đạo lý! ". Ông già nó vốn là người hủ lậu cứ khư khư cái triết lý " trai năm thê bảy thiếp, gái chính chuyên một chồng!" mà chẳng hề để tâm đến con gái mình đang sống dở chết dở như thế nào. Đói ăn vụng, túng làm liều! Một

lần nó " xé rào " chẳng may bị phát hiện. Không đủ sức chịu đựng miệng lưỡi thế gian phun nọc độc và cuối cùng cô em bất hạnh, gieo neo tự giải thoát bằng liều thạch tín đủ giết một đàn voi! Chuyện buồn quá. Thật ngước mắt nhìn lên trần, nói:
- Chị không sợ sẽ gặp phải hoàn cảnh tương tự sao?
Người đàn bà đổi tư thế nằm nghiêng, đưa tay vuốt mái tóc lòa xòa trên trán Thật:
- Chị thì khác! Đối với chị không có gì lớn lao hơn, hạnh phúc hơn là được sống trọn vẹn theo ý thích, bản năng của mình cho dù có bị voi dày, ngựa xé chị cũng sẽ không bao giờ từ bỏ triết lý sống đó! – Người đàn bà nói bay bướm - Những nhà đạo đức học cứ khư khư tình dục phải gắn liền với tình yêu. Nhưng thật ra hai thứ đó gần như là tách bạch. Một đàng xuất phát từ trái tim, một đàng theo tiếng gọi của bản năng! Nếu không thì tại sao có những người đàn ông rất yêu vợ nhưng vẫn thích đi tìm của lạ? Chị yêu chồng, hiểu được nỗi đau của anh ấy nhưng chị cũng có những dục vọng thể xác!
Người đàn bà này đáng khinh hay đáng phục, Thật thầm nghĩ, có thể là cả hai. Nhưng một người phụ nữ sống trong một đất nước bị ràng buộc quá nhiều về cái gọi là " luân thường, đạo lý " về " tứ đức, tam tòng " mà dám ngửng cao đầu, giẫm lên nó mà bước tới bất chấp mọi điều xấu nhứt có thể xảy ra thì quả là can đảm.
Cả hai nằm yên một lúc, người đàn bà bỗng chồm dậy, ôm lấy Thật hôn tới tấp. Thật nằm im như khúc gỗ. Bản năng khát dục của người đàn bà truyền sang người anh. Anh ghì lấy người đàn bà…Người đàn bà bỗng thốt lên run rẩy:
- Nếu như lúc này gã chồng chị bắt tại trận, đâm chị một nhát dao kết liễu chị cũng mỉm cười mãn nguyện trước khi về nơi chín suối!
Lát sau bên trong vọng ra tiếng rên khe khẽ trộn lẫn tiếng kẹt kẹt của mấy cái chưn giường đã đến kỳ quá đát.
Tàn cuộc, Thật ngồi khom lưng trên mép giường, ê chề cả thể xác lẫn tâm hồn. Người đàn bà hồi xuân muộn màng sau cơn thỏa thuê da thịt chẳng buồn ngồi dậy bận quần áo, cứ thế tồng ngồng phô bày thân thể tàn tạ, đôi mắt lim dim như đang say thuốc. Miệng hếch lên không rõ vui hay buồn. Đoạn bà ta đưa bàn tay khô da

vuốt dọc sống lưng người bạn tình trẻ tuổi, đẹp trai:
- Lần sau phải uống vài hớp rượu để tăng thêm lãng mạn, nghe cưng!
Thật khẽ rùng mình, anh muốn đẩy tay mụ ra nhưng lại im lặng. Lúc này đây anh thích sự yên tỉnh, muốn được đắm chìm trong nỗi cô đơn..
Cầm bao thơ đựng tiền có tẩm dầu thơm Thật bước đi như chạy ra khỏi khách sạn tồi tàn. Ra đến bên ngoài không khí dịu mát làm đầu óc bớt căng thẳng hơn. Anh bước chậm lại, mở bao thơ ra coi. Năm tờ giấy bạc loại một trăm mới tinh đập vô mắt. Bất giác Thật cười khùng khục trong cổ họng. Bây giờ đã gần nửa đêm, Thật không muốn về nhà mà chỉ thích đi rong ruổi, để mặc những ý tưởng vẩn vơ xâm chiếm. Đi mỏi chưn, anh ghé đại vô quán nhậu nằm bên lề đường kêu một dĩa lòng xào với mấy chai Heineken. Chủ quán là anh chàng người có nước da đen như người Miên cầm cái sạng múa thoăn thoát như biểu diễn xiếc rồi đặt " cộp " trước mặt khách. Thật tu bia ừng ực. Đây là lần đầu tiên anh mới có dịp thưởng thức thứ bia hảo hạng chỉ dành cho khách thượng lưu, trước đó anh chỉ nhấm nháp thứ rượu đế rẻ tiền, bữa nào rủng rỉnh thì xài " bia lên cơn " là cùng. Ngon! Tiền bán thân uống nó ngon làm sao! Thật thốt lên.
Thật uống hết năm chai bia đầu óc quay vòng vòng nhưng vẫn còn uống được nhiều. Nhớ chuyện vừa xảy ra trong khách sạn, Thật bỗng cười chua chát:
- Chỉ trong vòng hơn một tiếng đồng hồ, ta đã kiếm được năm trăm ngàn! Lại được thỏa mãn cơn khát thèm nhục thể, trên đời này có ai sướng hơn ta! Ha..ha..
Cười đã rồi khóc ..Bất chợt, Thật bỗng nhớ lại hồi cái tuổi thôi nôi. Tiệc thôi nôi là khi đứa trẻ vừa tròn một năm tuổi, người thân trong nhà tổ chức một bữa tiệc mừng và bày ra trước mặt trẻ vô số những thứ: dao, kéo, gương, lược, tập vở, kim chỉ, cuốc xẻng nhựa …thậm chí cả soong nồi, chén dĩa. Theo niềm tin, nếu đứa trẻ chọn thứ nào thì lớn lên nó sẽ theo nghiệp đó. Không hiểu sao, Thật không chịu lấy những thứ mà mọi người cố tình để ngay tầm tay như; sách vở để lớn lên làm thầy giáo, cờ lê, mỏ lết để thành thợ

máy giỏi, cuốc xẻng để làm nông dân, soong nồi để trở thành nhà đầu bếp trứ danh, trái banh để trở thành cầu thủ mà lại nhoài người vơ lấy cái tấm kiếng coi mặt!. Ba Thật thở dài nói với má:
- Thằng này chỉ thích chưng diện se sua, sau này chắc trở thành thằng điếm thúi!
Làm điếm thúi thì đã sao! – Thật gào lên khe khẽ:- Tại ai mà ta trở thành tên điếm đàng hạng bét, tại bọn nhà giàu khốn nạn! Tại lũ đàn bà đổi trắng thay đen, tại cuộc đời chó má! Tại ta đớn hèn! Ha ..ha..Họ đã làm ta đau khổ thì ta cũng phải cho họ niếm mùi khổ đau! Càng say, Thật càng nhớ tới Trang. Lòng thù hận lấn át tình yêu thương. Trang ơi! Tại sao em nở phụ bạc anh? – Đoạn anh rít lên ghê rợn:
- Bọn đàn bà phản bội phải biến mất khỏi hành tinh này! Trang ơi, anh căm thù em đến chết.

Như Lục Bình Trôi

Chương 72

Nhành về nhà vào lúc nửa đêm, khi mà mọi người đã ngủ say. Cô mở cửa, nhẹ nhẹ đẩy xe vô dựng sát góc nhà. Ngoài trời mát mẻ nhưng bên trong nóng hầm hập. Mới ngồi chưa đầy năm phút mà mồ hôi đã ứa. Cô bước tới mở cánh cửa sổ đón gió, nhưng vì bị khuất bởi bức tường nhà bên nên chẳng mát lên được bao nhiêu. Ngồi một lúc, Nhành muốn đi tắm. Đi vô phía trong, thấy Hiếu đang nằm co ro như con tôm luộc trên chiếc chiếu rách, thở đều. Mùng mền vứt mỗi nơi một xó. Cô cúi xuống thấy mấy con muỗi no máu, bay không nổi trên chiếu bèn đưa tay gí cho chúng chết tươi. Trời đất, ngủ gì như chết! Để bọn muỗi làm thịt mà không hay biết gì. Bà Hiếu này tệ lắm, bữa nào cũng chờ mình về giăng mùng. Nhành lấy chiếc mền mỏng phủ lên người Hiếu rồi bước vô nhà tắm. Chợt nhớ trận sốt li bì vừa qua, cô thấy sờ sợ nên bắc nồi nước lên bếp. Trong lúc nhóm lửa, Nhành vô ý đánh rơi cái nắp soong xuống đất kêu " xoảng " một tiếng. Hiếu giựt mình thức giấc, làu bàu:
- Con này cứ như là ma xó! Đêm đến cứ quấy rầy, không để ai nghỉ ngơi gì ráo.
- Ngủ đi! Cứ lải nhải hoài, mệt quá!
Hiếu gãi chưn sột sột, than nhiều muỗi quá và giục Nhành giăng mùng. Nhành cự lại:
- Sao không giăng từ tối đi, người gì mà làm biếng nhớt thây!
Nói vậy, Nhành cũng đứng dậy mắc mùng. Hiếu lại hối cô tấn giùm cái mùng kẻo muỗi bay vô. Nhành lại gây:
- Không có tui chắc bà để vậy tới sáng hả? Cứ chờ người ta hầu không hà!. Ngồi bên ngoài muỗi cắn nên Nhành cũng chun vô bên trong. Trong khi chờ nước sôi, cô lấy tiền ra đếm. Đêm nay cô kiếm được hơn ba trăm ngàn, lại không phải bị uống nhiều bia bọt. Ba người đàn ông coi tướng tá dữ dằn, bặm trợn mà tửu lượng thì

xếp vào hàng tép riu. Mỗi người uống vài lon đã say ngà ngà, mắt bắt đầu nhíu lại. Nhành bèn dùng chiến thuật " rung cây nhát khỉ ":
- Hết lon này chúng ta uống thêm một thùng nữa nhá, các anh!
Nghe nói , cả bọn lắc đầu thè lưỡi, xua tay lia lịa. Không ai bảo ai lập tức đứng
dậy bước ra khỏi quán, nhờ thế, mà cô mới được một bữa tỉnh táo như như vầy đây.
Nước bắt đầu reo, sủi bọt lăn tăn. Nhành lấy hai miếng giẻ nhắc nồi, đổ nước vô cái xô nhựa rồi thêm vài ca nước lạnh. Thò ngón tay thấy vừa đủ ấm thì thôi không đổ thêm nữa. Nhành cởi đồ, giội từng ca nước lên cơ thể. Đang nực mà phải tắm nước nóng thật là khó chịu. Nhành xát xà bông lên khắp người, kỳ cọ. Khi các ngón tay chạm đến lớp mỡ bệu quanh bụng, bất giác cô thở dài, mình đã già thiệt rồi.
Tắm xong, Nhành định tắt đèn nhà vệ sinh. Nhưng nghĩ lại, e Trang đi tiểu đêm không thấy đường trợt chưn thì nguy, nên thôi không tắt nữa. Nhành chun vô mùng đưa tay đẩy Hiếu sang một bên, rồi nằm xuống. Mới chợp mắt một chốc thì bị lũ mèo dựng dậy. Gần đây, lũ mèo hoang ở chợ bỗng lộng hành hết chỗ nói. Cứ đêm đến là chúng kéo cả bầy tụ tập trên các mái nhà. Con mèo cái tam thể đang thời kỳ rượn đực, nó ngồi trên đỉnh nóc, kêu ngao ngao mời gọi bạn tình. Tiếng kêu đòi yêu thê thảm như tiếng khóc trẻ con nghe rợn cả người. Lũ mèo đực gầm gừ, xâu xé, rượt đuổi ầm ầm trên những mái lợp cũ nát, giành quyền chiếm hữu các nàng mèo xinh xẻo gây náo loạn cả xóm. Lấy đá chọi, chúng cũng chẳng sợ, thậm chí còn ngao ngao trêu tức. Sống ở chợ đã lâu quen tiếp xúc với loại người hàng tôm hàng cá, chúng trở nên tinh ranh, láu cá từ lúc nào không hay.
Năm ngoái, có con mèo cái hoang không biết từ đâu bỗng xuất hiện trên các nóc nhà trong xóm. Đó là con mèo xấu nhứt trong dòng họ loài mèo, thân hình ốm đói trơ xương, bộ lông màu khói nham nhở coi vừa dơ vừa xấu, đã vậy còn có một bệt đen choán gần hết gương mặt. Tối hù. Một lần Nhành ra ban công phơi quần áo, vừa thấy cô nó lập tức kêu " meo meo " rồi sán tới. Mèo hoang thường sợ người nhưng cái đói đã lấn át cả nỗi sợ hãi. Thương

tình, Nhành liệng cho nó cái đầu cá. Con vật vừa ăn vừa giương mắt ngó cô hàm ý biết ơn. Và bắt đầu kể từ hôm đó, con mèo hoang nhứt quyết không rời khỏi ban công, nơi mà nó nghĩ có thể tìm được miếng ăn. Hễ mấy chị em Nhành mở cửa là lập tức nó đứng dậy kêu " meo meo " rồi dụi đầu vô chưn bất kỳ ai đứng gần. Thấy tội nghiệp, Nhành đề nghị nuôi luôn nó. Hiếu không đồng ý, chút cơm thừa, canh cặn không đáng là bao nhưng nhà chật chội, ỉa đái mất vệ sinh, đó là chưa nói tới chuyện chửa đẻ, dơ lắm!
Rốt cuộc mọi người nhứt trí chỉ cho phép con mèo được " đóng đô " ngoài ban công. Cứ sau mỗi bữa cơm thì mang ra cho nó những đầu thừa, đuôi thẹo. Ở ban công vài ngày, cô nàng mèo bắt đầu mon men vượt qua cánh cửa muốn " nhập hộ khẩu " chính thức đàng hoàng . Bị xua đuổi, nó tiu nghỉu chạy ra nằm trên miếng giẻ rách rồi giương ánh mắt vừa thèm thuồng vừa cầu khẩn nhìn mọi người. Bên ngoài, nắng thì nóng, mưa thì lạnh. Huệ động lòng lấy một miếng ván ép bự cỡ tấm bảng dựng chếch bờ tường tạo thành khe hở đủ cho nó trú thân. Khoảng tháng sau bắt đầu những cơn mưa tưới xượi.
Nước mưa tuôn ào ào như xối qua khe hở, con mèo bị ướt kêu rất thảm thiết. Trang nằm một lúc thì không nghe tiếng kêu của nó nữa, bèn lật đật mở cửa dòm dáo dác, thấy con mèo đang cố chun vô cái máng xối nhà anh Hai cạo heo. Nghe tiếng động, nó lập tức xây mình lại, nhìn Trang kêu cứu. Con vật xấu xí bất hạnh ấy coi vậy mà tinh ý, nó đọc được những cảm xúc trên gương mặt người rồi lập tức nhảy tọt qua cánh cửa. Kể từ hôm đó nó nghiễm nhiên trở thành " công dân " chính thức trong ngôi nhà không có đàn ông.
Huệ cằn nhằn, khỉ thiệt, nhà có bốn con mèo cái lại rước thêm con cái nữa là năm!
Con mèo hoang coi vậy mà khôn, biết thân biết phận ăn nhờ ở đậu. Mâm cơm dọn ra, nó chỉ dám nép mình một bên, giương ánh mắt thèm thuồng chờ ban phát chớ không dám hỗn. Suốt hai tháng trời sống chung với chị em nhà Hiếu, nó chưa một lần ăn vụng, chưa một lần ỉa bậy. Mỗi khi có " nhu cầu ", nó vô nhà vệ sinh…mọi người chỉ việc giội nước cho những chất bã chun xuống cống..Hiếu

phán một câu, nó là con mèo khôn nhứt trong dòng họ loài mèo! Được nuôi ăn, chăm sóc con mèo hoang ngày nào bắt đầu có da có thịt và đẹp ra. Anh Hai cạo heo nhiều lần nói nửa chơi nửa thiệt, nuôi làm gì cho tốn công hay là
cho anh, để anh lóc thịt làm món mèo xào lăn, đầu và xương mèo mà nấu cháo đậu xanh nhậu với rượu thuốc thì hết sẩy. Nhành nói :
- Nó già, thịt dai nhách có gì mà ăn.
Anh Hai cạo heo cười hì hì:
- Em không biết đó thôi, dân nhậu có câu " chó tơ, mèo già " mà.
Bước sang tháng thứ ba thì con mèo bỗng trở chứng thèm tình! Nó bắt đầu bỏ ăn, cả ngày cứ lăn lộn đòi được vuốt ve và luôn miệng kêu gào thảm thiết. Sợ nó chửa đẻ dơ nhà, mấy chị em Hiếu đóng chặt cửa " nội bất xuất, ngoại bất nhập ". Nhưng chẳng có rào cản nào có thể ngăn được " người đàn bà " đang khao khát yêu đương! Nó thoát ra được, đứng trên nóc nhà mắt ngó từ hường, miệng liên tục kêu gào, các chàng trai! Hãy đến với em, em đang khát tình!. Thế rồi, nó đi biệt luôn ba ngày thì lú mặt về nhà sau khi đã " no xôi, chán chè ". Huệ giận dữ cầm cây roi mây vụt xuống túi bụi, vừa đánh vừa chửi:
- Đồ đàn bà hư! Đồ đĩ thõa lăng loàn, nhà này không dung dưỡng thứ theo trai! Cút đi cho rảnh mắt tao!
Từ hôm đó con mèo đa tình không thấy xuất hiện nữa. Trong nhà không có
tiếng " meo meo " cũng thấy buồn. Hiếu trách Huệ quá nặng tay. Nhành nói:
- Suy ra nó còn có bản lãnh hơn chị em nhà này gấp trăm lần, nó sẵn sàng đánh đổi tất cả để yêu, được yêu và quyền làm mẹ, có lẽ giờ này nó đang đói, đang lạnh nhưng nó là con vật hạnh phúc, hạnh phúc hơn mấy người chúng ta!
Lời nói như nhát dao. Mấy chị em nhìn nhau trong bóng tối và thở dài…
Đêm nay, không biết ở đâu lại xuất hiện thêm con nhị thể, lông trắng khoang vàng. Hai con mèo cái ngồi đối diện với nhau trên đỉnh nóc nhà Mười " đau khổ " , vừa lườm lườm nhau, vừa gầm ghè vừa mời mọc. Lũ mèo đực kéo đến đông lắm, có đến gần chục

con. Bản hòa tấu rậm rực bắt đầu trỗi lên! Chúng quần nhau chí tử trên mái tôn, mái lợp giấy dầu mục nát. Một con mèo mun to bằng con chó muốn chiếm trọn cả hai ả mèo xinh xắn liên tục gào thét, nhe răng hù dọa tình địch. Mấy con còn lại tuy yếu thế hơn nhưng nhứt quyết không chịu bỏ cuộc. Hễ con mun tiến lại con nhị thể thì chúng vây quanh ả tam thể. Con mun tức tối xông đến thì chúng vội tản ra, trò cút bắt cứ dềnh dứ không thôi.
- Trời ơi, hết người phá, đến mèo phá làm sao mà ngủ nghê được chớ! – Hiếu ca cẩm day mặt về phía Nhành:- Tiện chưn mày chạy lên trển đuổi chúng giùm cái!
- Đuổi làm gì. Cũng như con người, chúng cần tình yêu!
Nhành bỗng bật cười khanh khách trong bóng tối, tiếng cười vừa man dại vừa ướt đẫm nỗi đau đời:
- Tính ra chị em mình không bằng lũ mèo hoang! Khi cần tình thì chúng còn biết đi tìm, tìm cho kỳ được bạn tình mới thôi. Còn chị em chúng ta đói tình muốn chết, vậy mà có dám đi tìm đi kiếm đi kiếm đâu. Làm người kể cũng khổ!
Có ai đó lấy hòn đá ném mạnh vào lũ mèo. Một con bị chọi trúng co giò chạy mất. Mấy con còn lại cũng chạy theo. Con nhị thể núp trong máng xối, chờ yên ắng bèn ló đầu ra và tiếp tục gào thét đòi yêu. Chán, mọi người đành đóng của đi ngủ. Giấc ngủ mệt nhoài của những linh hồn lầm than trong những mái nhà xập xệ được nâng giấc bằng những tiếng rỉ rền da thịt của lũ mèo trôi sông lạc chợ.
&
&&
Bốn giờ sáng Hiếu cựa mình thức dậy, đầu nhức bưng bưng vì thiếu ngủ. Cô ngồi thừ một lúc rồi uể oải vô nhà vệ sinh, đánh răng rửa mặt, rồi thay quần áo đi làm. Ra tới đầu hẻm, mắt mũi còn kèm nhèm cán phải đống phân chó nằm ngay giữa lối đi. Đúng là một ngày xui xẻo! Hiếu làu bàu, đêm thì bị mèo, sáng gặp chó, thế nào hôm nay cũng có chuyện xúi quẩy. Trời tối. Mấy ngọn đèn ống bị lũ trẻ nghịch ngợm ném đá tan tành. Ông tổ trưởng dân phố hứa sẽ gom mỗi nhà một ít để lắp mới. Nhưng có vài hộ không đồng ý nên thôi. Hôm nay lại tăng ca, đến tám giờ tối mới về nhà. Bà Trần

dặn, thứ Sáu tuần này làm xong thì ghé nhà bà ăn tối và ngủ luôn ở đẳng. Hiếu gật đầu. Cả tuần rồi, hai người chưa " gặp nhau " lần nào, thấy nhớ nhớ. Tự nhiên, cô cảm thấy máu trong người rạo rực. Đường vắng. Những chiếc xe gắn máy chở cá chạy bạt mạng, Hiếu vừa đạp xe vừa ngó dè chừng. Vượt qua dốc cầu một đoạn chừng trăm mét, bất ngờ một chiếc mô tô từ trong hẻm phóng ra. Hiếu thắng " kít " lại, miệng la ú ớ. Chiếc xe vụt lướt qua người cô nhanh như cơn gió lốc. Hú hồn! Tháng trước, con nhỏ Thu An cùng làm cùng xưởng với Hiếu cũng đi làm sớm và gặp tai nạn trong một tình huống tương tự, nhưng cô không gặp may như Hiếu. Bây giờ cô bé dễ thương có đôi mắt buồn đó đang nằm liệt giường trong bịnh viện vì chấn thương cột sống, và rất có thể cả phần đời còn lại sẽ gắn chặt với chiếc giường cũng nên. Bữa Hiếu vô thăm, Thu An khóc ngất thậm chí còn đòi tự tử. Ai cũng động lòng thương cảm.
Đúng năm giờ kém mười lăm, Hiếu có mặt tại xưởng. Mọi người đang chuẩn bị bước vô buổi làm việc. Hiếu đi thay quần áo. Từ bên trong bước ra, Hiếu cứ chàng ràng ngay lối đi, mắt dáo dác khắp nơi có ý kiếm bà Trần.

Như Lục Bình Trôi

Chương 73

Ngân và Huệ đạp xe tà tà ra chợ. Nhìn đồng hồ thấy còn sớm Ngân đề nghị Huệ ghé quán xập xệ làm bậy tô hủ tiếu lót bụng. Huệ đồng ý. Hai người ngồi sà vào cái bàn trống, kêu hai tô. Huệ dặn cho thêm nắm giá sống. Hai người vừa ăn, vừa nói chuyện vui vẻ.
Ngân nói:
- Bữa nay Huệ " chạy sô " nhiều hôn?
- Cũng tàm tạm. – Huệ vắt chanh, liệng vỏ xuống gầm bàn, trả lời :- Tất cả có ba sô, chia đều cho ba buổi; sáng, trưa, chiều, nói chung công việc làm hoài không hết! Thiên hạ chán đời cứ rủ nhau chết cả lũ.
Ngân bật cười, suýt nữa bị sặc. Huệ trộn đều tô hủ tiếu, gắp thêm mấy lát ớt bỏ vào tô cho có vị cay cay:
- Tui làm được nhiều tiền đến mấy cũng không thể nào sướng bằng chị, mặc dù chị có thể thu nhập kém hơn một ít.
- Sao vậy?
- Còn hỏi nữa! Công viêc của chị được người ta kính trọng, được tôn vinh. Còn công việc của tui phải giấu giếm, chui rúc cứ như chuột trong hang! Nhiều khi nghĩ lại thấy tủi thân làm sao.
Nếu sa đà vào chuyện nghề nghiệp thế nào cũng sẽ mất vui, Ngân bèn lái sang chủ đề khác:
- Ông xã của Huệ sao rồi?
Huệ rất thích mọi người kêu Hoạt là ông xã, mặc dù chuyện đó còn ở " thì tương lai " . Huệ cười tít mắt, giọng nói sôi nổi hẳn lên:
- Nói chung là tốt - Huệ chống đũa, nói chuyện bằng đôi mắt mơ màng xa xăm:- Ảnh có năng lực, lại sống hòa đồng nên rất được lòng đồng nghiệp. Ông giám đốc cũng dành cho ảnh tình cảm đặc biệt. Chị biết không, ảnh làm mới có mấy tháng mà đã được tăng lương rồi đó.
Dường như bị " rà trúng đài ", Huệ nói rùm trời, nhưng tựu chung

là ca ngợi người yêu một cách thái quá. Có những chuyện, chỉ nghe thoáng qua là biết Huệ cố tình bịa ra:
- Ông giám đốc thậm chí còn muốn cho ảnh làm chức phó phòng đó nhe!
- Nghe đồn sắp tới, ảnh sẽ được cử đi tu nghiệp ở nước ngoài!
Ăn xong, Huệ giành trả tiền. Chuyện này xưa nay hiếm. Đúng là chị Nhành nói không sai, chị Nhành nói cứ tâng bốc Hoạt lên tận mây xanh thì có thể ăn của Huệ đến sói trán!
Huệ đạp xe hướng về phía chợ Nhị Thiên Đường. Từ đây phải vượt qua mấy “ trận đồ bát quái “ nữa thì mới đến chỗ có đám. Vừa đi vừa hỏi thăm, cuối cùng cô
cũng tìm được con hẻm có treo cờ đám ma. Cô hỏi thăm bà bán thuốc lá bên cạnh. Bà ta không trả lời, mà hỏi lại:
- Cô tìm nhà con Hiếu, con Thảo phải hôn?
- Dạ!
- Đi thẳng vô hẻm độ trăm mét quẹo mặt là tới. – Đoạn bà ta nói có vẻ ấm ức:- Đúng là con với cái! Lúc sống chúng bỏ mẹ đi lang thang, rách rưới. Đến nỗi bà già phải ngửa tay đi ăn xin! Bây giờ bả chết, chúng tranh nhau rước về để chia thịt! Mang nặng đẻ đau lũ chúng nó thiệt là uổng công, chẳng thà sanh ra hột gà, hột vịt luộc ăn cho sướng cái miệng mà cũng đỡ tức!
Huệ vội chuồn thẳng, nếu còn đứng đó có lẽ bà ta nói cả ngày cũng nên. Đến nơi, cô hơi bất ngờ vì cái đám ma sao mà sơ sài đến thế; cổ quan tài bằng giỗ tạp nằm chình ình giữa nhà, bên trên leo lét mấy ngọn đèn. Chân dung người quá cố quá mờ, nhìn không rõ mặt. Đồ cúng kiếng trên bàn bị ruồi bu, kiến đậu đen kịt. Dàn nhạc tang nằm ngồi vật vờ trên tấm chiếu rách...Tiếp Huệ là một người đàn bà phốp pháp có cặp môi mỏng, chị ta nói:
- Cô khóc “ hai sô “, tui trả tiền một sô, sô còn lại thì đòi con nhỏ kia. – Đoạn chị ta đưa tay chỉ về phía người mặc áo xanh đang ngồi chài bài phía bên trong. Trước mặt cô mặc áo xanh là đống giấy bạc nhàu nát.
- Bà này keo kiệt quá! Lo cho bà già mà cứ so đo! – Cô mặc áo xanh nghểnh cổ lên, nói vọng ra.
- Còn mày thì sao? Mua bó nhang có mấy ngàn cũng bắt tao phải

chia đôi. Tao nghi lắm, bó nhang nhỏ xíu mà dám nói mười ngàn! Có khi tao bị mày ăn lời cũng chưa biết chừng.
- Ăn lời! – Người em bĩu môi, đốp lại:- Vậy bà giải thích với tui như thế nào về số tiền mua trái cây, hả? Chỉ có một ít trái dạc, trái thúi mà bà dám hét hai trăm ngàn! Bà mà không vớt trái vớt mặt tui không làm con người!
- Ê con kia, mày mà cứ tiếp tục nói năng hàm hồ coi chừng tao tán cho bể mặt! Cái thứ làm biếng nhớt thây như mày có bao giờ héo lánh ngoài chợ đâu mà biết thứ nào mắc, thứ nào rẻ! Tao hỏi mày, nho Mỹ một ký bao nhiêu tiền.
- Mớ xà bần đó mà bà dám gọi là nho Mỹ? Nho Mỹ gì mà toàn hột với hột, hột nào hột nấy bự bằng cái hột gà!
Cãi lộn một hồi, hai chị em lại sà vô đống tiền tranh nhau đếm. Huệ mặc đồ tang, và bắt đầu công việc. Nghe tiếng khóc, dàn nhạc tang cựa mình tỉnh giấc. Tiếng nhạc đám ma, tiếng khóc rỉ rền của Huệ hòa lẫn tiếng cãi nhau chí chóe của hai người đàn bà tạo thành mớ âm thanh hỗn độn.
Người chị cứ khăng khăng tiền phúng điếu phải chia đều cho cả hai. Cô em thì nhứt quyết, khách của ai thì người đó giữ tiền, không thể tính gộp. Cáu tiết, người chị đứng phắt dậy, hai tay chống nạnh, mặt hằm hằm:
- Hồi bà già còn sống, mày lo được gì cho bả mà bây giờ đòi xí máu ăn phần. Tao nghèo chết mẹ chết cha lại phải chạy nợ ngược xuôi để chăm sóc cho bả. Biểu mày góp ít tiền thì mày nói là không có đến một xu. Không có tiền mà sáng nào vợ chồng con cái cũng kéo nhau đi ăn hủ tiếu Nam Vang! Không có tiền mà vợ thì quần này áo nọ cứ như bà hoàng, thằng chồng thì kè kè di động, suốt ngày đóng đô ở mấy
quán bia ôm, còn mấy đứa con thì xài tiền cứ như là công tử Bạc Liêu! Thứ con bất
hiếu, bất nghì như mày không đáng làm con người mà con thú!
- Xí! – Người em nguýt một hơi dài châm chọc:- Bà nói bà nghèo, không có tiền họa ra có chó nó mới tin! Cả xóm này ai mà không biết tiếng bà Hiếu khét tiếng cho vay nặng lãi. Mẹ nó! Cả tháng mới cho bà già được chén cơm thừa, canh cặn vậy cũng gọi là nuôi

dưỡng đó sao. Nghe tức cười quá. Ngôi nhà lầu ba từng để dành nuôi chó chớ nhứt quyết không cho bà già vô ở, để bả phải lang thang vất vưởng đầu đường, xó chợ, sống bằng lòng hảo tâm của thiên hạ, vậy mà hễ mở miệng thốt ra toàn những lời nhân nghĩa nặng mùi chó chết! Bà chửi tui là thú vật, vậy bà đồ là gì?
- Ê, con kia! Mày dám chửi tao đấy hả. Hôm nay không cho mày bài học nên thân tao thề sẽ không làm người!
Người em cũng chẳng phải tay vừa, cất tiếng khêu khích:
- Giỏi, thì cứ nhào vô! Bà chỉ được cái to miệng lớn lối chớ làm được cái mẹ gì. Con này không phải là đứa dễ ăn hiếp đâu nghen!
Bịch! Bịch! Bốp! Hai người đàn bà vật lộn dưới nền nhà, thi nhau cấu xé như hai kẻ thù không đội trời chung. Cô em mạnh hơn, ngồi trên bụng cô chị, hai tay nắm tóc, kéo đầu đối thủ nện lia lịa xuống nền gạch bông trơn bóng. Nút áo ngực hở ra vú mớm lòng thòng.
Người chị la lên bài hãi:
- Bớ làng xóm, con Thảo giết tui đây nè!
- La nè! La nè! – Cô em vả mạnh vô mặt cô chị mấy cái tóe lửa.
Cuối cùng người chị cũng vùng thoát ra được, quơ lấy cây gậy gần đó, lườm lườm thủ thế:
- Mày mà bước tới một bước, tao phang cho bể đầu!
Mấy người đang dạo nhạc nhứt loạt đặt nhạc cụ xuống chiếu, nhìn nhau lắc đầu chán nản, một người nói:
- Chưa bao giờ tui thấy cái đám ma nào bệ rạc như vầy. Trò đời sao mà khốn nạn đến vậy không biết! – Đoạn anh ta chép miệng thở dài :- Tội nghiệp bà già sống không yên phần xác, chết cũng không yên phần hồn!
Những gì diễn ra Huệ thấy kinh tởm. Cô thấy không thể nào nán lại ở đây thêm giây phút nào nữa. Trời ơi, họ có còn là con người nữa không? Cô đứng dậy thay đồ, và dắt xe đạp dựng bên cạnh hàng rào và đạp thẳng. Hai chị em Hiếu, Thảo buông ra, rượt theo Huệ:
- Ủa sao lại bỏ đi? Bộ chê tiền mục hả?
&
&&
Cả buổi sáng, Ngân đi thu thập tình hình kinh doanh ở các đại lý.

Cô đi bằng
xe gắn máy của công ty. Ông giám đốc đã sắm hẳn một đội xe gồm năm chiếc để nhân viên thuộc quyền đi công tác cho tiện. Ngân được cấp hẳn một xe riêng. Sự ưu ái khá đặc biệt này khiến nhiều kẻ tức tối, ghen tị, họ xì sầm bàn tán là cô đã có gì gì đó với ngài giám đốc khả kính nên mới được quan tâm thái quá như vậy. Ngân giả vờ không nghe, không thấy, bỏ tất cả ngoài tai. Thiên hạ bao giờ cũng có những kẻ " trâu buộc ghét trâu ăn ", hơi sức đâu mà bận tâm, cốt sao việc mình làm tròn là được. Đi đến đại lý thứ ba đã gần mười một giờ trưa. Ngân thấy khát nên ghé vô quán nước mía giải khát. Trời nắng gắt, không gợn một chút mây. Những cơn gió
hầm hập làm rát thịt da. Vừa uống nước, cô vừa nghĩ ngợi mông lung...
...Tính ra Ngân đã làm việc ở công ty gần nửa năm. Trong khoản thời gian không dài đó, cô đã học được rất nhiều điều về cung cách quản lý, tác phong làm việc, tính kỷ luật của người nước ngoài...Người Châu Âu luôn có thái độ rạch ròi, sòng phẳng, làm ra làm, chơi ra chơi chứ không lộn xộn như ta. Ông Van Vuurent nói, ở nước ông chỉ cần nhìn người đi đường là biết họ đang làm việc hay đi dạo. Người bận rộn thì đi như chạy. Còn kẻ đi dạo thì thủng thỉnh nhẫn nha, tay cầm tờ báo. Ông ta cứ thắc mắc, ở Việt Nam, ai cũng lề mề như nhau cả, làm như đi chơi, đi chơi như đi làm, không thể nào đoán nỗi! Trong công việc, người nước ngoài luôn tỏ ra quyết đoán; kỷ luật, khen thưởng rõ ràng đâu vào đấy, hoàn toàn không để tình cảm chi phối, họ luôn tạo điều kiện cho nhân viên phát huy tối đa tính độc lập, khuyến khích những ý tưởng táo bạo, và luôn biết lắng nghe...Chính nhờ làm việc trong môi trường năng động, thử thách ấy mà Ngân đã trưởng thành lên rất nhiều. Nếu như không bị lấn cấn về chuyện quan hệ quá thoải mái ở công ty, có lẽ cô đã toàn tâm toàn ý tập trung vào công việc mà không phải băn khoăn nghĩ ngợi điều gì. Tới bây giờ, Ngân vẫn không thể nào hiểu vì lẽ gì mà một công ty có uy tín đến vậy, lại có mối quan hệ luông tuồng, buông thả cứ như nhà trọ! Người ta công khai cặp bồ, thay tình như thay áo! Ông Van Vuurent tuy nghiêm

khắc trong công việc nhưng đôi khi lại có những lời lẽ bỡn cợt quá đáng dễ làm xúc phạm đến danh dự, nhân phẩm của người khác. Nhiều người cũng tỏ vẻ bất bình, nhưng vì miếng cơm manh áo đành phải ngậm bồ hòn làm thinh.
Đúng mười một giờ mười lăm phút, Ngân về đến công ty. Hôm nay là ngày lãnh lương, ai nấy đều hớn hở ra mặt. Sau khi cất xe, đang bước lên cầu thang thì gặp mấy người từ trên đi xuống, họ giục cô nhanh chưn lên phòng tài vụ lãnh tiền kẻo đến giờ đóng cửa:
- Lẹ lên cô Ngân! Chiều nay và cả ngày mai cô Hoa - nhân viên tiền lương không đi làm đâu.
Ngân hỏi:
- Sao vậy hả, các anh?
- Con cô Hoa bị mổ nên xin nghỉ vài ngày.
Nghe vậy, cô vội rảo bước lên cầu thang. Ông giám đốc đứng ngay lan can từng ba nhìn xuống, vừa vỗ tay vừa reo lên châm chọc:
- Oh! She runs like a hare! She runs like a hare! (Ồ, cô ấy chạy bán sống bán chết! Cô ấy chạy bán sống bán chết kìa!)
Mấy người đứng cạnh đấy cũng đồng loạt hùa theo, cười ầm lên. Bà phó phòng tài vụ cười ngoác miệng đến nỗi suýt văng hàm răng giả :
- Tôi dám cá với mọi người, cổ còn có thể chạy được gấp năm lần như thế. Nghe nhắc đến tiền cho dù có sắp chết cũng ngóc đầu dậy mà chạy! Nhanh lên! Nhanh lên Ngân! Nào, một hai..
- Oh! She runs like a hare! She runs like a hare!
Ngân sựng lại. Gương mặt của cô lúc đó thộn ra trông rất khôi hài. Thì ra kịch bản đã được sắp đặt sẵn từ trước. Họ rắp tâm biến cô thành trò cười để mua vui! Cô choáng váng như bị cái tát, tay bám chặt vào cầu thang để khỏi bị ngã. Những tiếng cười cợt, châm chọc xóc đến tận óc. Cơn giận khiến cô suýt bật khóc thành tiếng. Rất nhanh, cô xoay người chạy xuống từng hai, rẽ vô phòng kế hoạch và khóc tức tưởi. Hôm ấy, Ngân không đi ăn trưa cùng mọi người. Đến đầu giờ làm việc buổi chiều, Ngân mang lá đơn được đánh vi tính đến trao cho ông Van Vuurent.

Ông giám đốc nhìn thấy Ngân lại nhớ chuyện vừa xảy ra mà không nhịn được cười. Khi lướt mắt qua nội dung trong tờ đơn, ngài giám đốc khả kính bỗng giựt mình
nhảy ra khỏi ghế:
- Ô hay, tôi chỉ đùa một chút mà cô lại giận sao?
Ngân im lặng, nét mặt đanh lại lộ vẻ kiên quyết.
- Thưa ông, không phải giận mà là một sự xúc phạm.
- Cô phải hiểu, đấy chẳng qua chỉ là những cử chỉ đùa vui mà thôi. Áp lực công việc luôn đè nặng, nếu không biết giỡn hớt đôi chút dễ bị chứng stress.
- Dạ, tôi hiểu. Nhưng đem danh dự, lòng tự trọng của người khác ra làm trò cười là một hành động không thể chấp nhận được, thưa ông.
- Cô lại suy diễn lung tung rồi. Chuyện chẳng có gì mà cô lại ầm ĩ. Người khác cũng giống cô, nhưng họ có phản ứng gì đâu? Bên nước chúng tôi vẫn vậy.
- Ông đã lầm rồi! Họ bị xúc phạm nhưng không dám lên tiếng vì sợ mất việc làm, con cái của họ sẽ đói, vì thế họ đành phải cắn răng cam chịu.
Ông giám đốc im lặng ra chiều nghĩ ngợi một lúc rồi nói:
- Cô đã suy nghĩ kỹ chưa. Tôi sẵn sàng chờ cô rút lại quyết định.
Ngân mím môi, nhìn thẳng vào người đối diện, nói rành rọt từng lời:
- Thưa ông, tôi đã suy nghĩ rất kỹ và không bao giờ ân hận về quyết định của mình. Chúng ta không thể nào cộng tác với nhau khi thiếu đi sự tôn trọng, xin ông hiểu cho.
Ông Van Vuurent thở ra một cái thiệt mạnh, không hiểu vì buồn bực hay ân hận. Thò tay lấy cây viết trên túi áo, ký xẹt một cái rồi đưa cho Ngân.
Ngân đến phòng tài vụ thanh toán rồi trở về phòng mình thu dọn đồ đạc, và chia tay với mọi người. Ai cũng chê cô dại, môi trường làm việc tốt, thu nhập khá, không phải ai muốn cũng được, vậy mà chỉ vì một chuyện cỏn con lại đùng đùng nghỉ việc. Suy cho cùng thiệt thòi vẫn thuộc về phần mình.
Ngân đi xuống từng trệt thì Lắm đuổi kịp. Anh ta nắm tay Ngân

lắc mạnh mấy cái, vừa nói vừa thở:
- Mất một đồng nghiệp tài sắc vẹn toàn như cô Ngân đây, kể cũng buồn. Nhưng tôi ủng hộ quyết định của cô. Cô thật sự đã làm nên " cuộc cách mạng ", cô đã cho họ hiểu rằng, không phải cứ có tiền là muốn làm gì thì làm. Nếu tìm được chỗ làm khác, tôi cũng sẽ từ bỏ chỗ này mà không hề luyến tiếc. Thật tình, tôi không có lá gan như cô. Thôi, chúc cô dồi dào sức khỏe, sớm tìm được công việc mới. Và khi nào lấy chồng nhớ mời bọn này một tiếng!
Lắm cười. Ngân cũng cười theo. Miệng méo xệch. Ra khỏi cổng công ty được vài bước chưn, cô ngoảnh mặt lại, đứng tần ngần một lúc, trong lòng chợt thấy xao xuyến. Thế là từ hôm nay mình lại bắt đầu từ vạch xuất phát. Nghĩ đến đây, Ngân cảm thấy lòng dạ rối bời không yên.

Như Lục Bình Trôi

Chương 74

Cách xí nghiệp may Đại Phát mấy trăm mét đi về phía chợ mò, có một tòa nhà đang xây dựng dở dang thì bị đình lại. Nghe đồn là vi phạm luật đất đai gì gì đó. Mảnh đất rộng đến cả ngàn mét vuông do một Việt kiều bỏ tiền ra đầu tư, muốn biến nó thành một khách sạn hạng sang. Của đáng tội. Tay Việt kiều thừa tiền nhưng kém hiểu biết luật pháp lại có máu liều nên đành ôm quả đắng! Công trình đã hoàn tất được hơn năm chục phần trăm thì bị đoàn thanh tra thành phố xuống kiểm tra thủ tục, giấy phép và đình chỉ thi công. Thế là, cả khối bê tông cốt thép nằm trơ gang cùng tuế nguyệt gần năm nay. Những ngày đầu, người ta còn thấy ông Việt kiều mặc áo thun, quần short chạy lăng xăng, chỉ trỏ, rồi bỗng nhiên mất hút như hòn đá nhỏ ném xuống ao bèo, không sủi chút tăm hơi! Một thời gian sau nơi này là điểm " tập kết " của bọn du thủ du thực, xì ke, đĩ điếm. Chúng chích choác và làm tình trên những tấm bê tông lạnh ngắt và gây gổ ầm ĩ làm huyên náo cả khu vực. Người dân xung quanh đang lo cầm canh thì bỗng xảy ra một sự cố không biết nên vui hay buồn: một cô bé loai choai nhuộm tóc vàng hoe bị xốc thuốc mà chết nhăn răng. Từ đó không thấy bọn chúng bén mảng đến, nghe đồn vì bị hồn ma oan khuất ám ảnh. Chuyện ma quỷ hư thực như thế nào chưa ai biết đích xác. Người biểu có, kẻ khác nói không, chẳng biết đâu mà lần, vô tình tạo thành một bức màn bí ẩn, huyễn hoặc đầy ma quái.
Những cô gái làm ở xí nghiệp may khi đi ngang qua ngôi nhà ma này đều rợn tóc gáy, họ không bao giờ dám đi một mình nhứt là vào những buổi tối trời. Có cô còn chắc chắn như đinh đóng cột đã từng thấy hồn ma cô gái tóc vàng lượn lờ trong ngôi nhà hoang khóc lóc thảm thiết vì đói thuốc, hễ thấy người đi ngang qua là lạy lục xin tiền chích choác. Lạ thiệt! Nếu chuyện đó là thật thì chẳng lẽ dưới âm ty cũng có " hàng trắng, " hàng đen " như trên trần thế.

Có thể đây chỉ là chuyện bịa đặt mỗi khi cao hứng lúc trà dư tửu hậu, nhưng bấy nhiêu cũng đủ làm các cô nhẹ bóng vía sợ đến vãi linh hồn mỗi khi phải đi qua đây.
Tan ca gần chín giờ tối, vì phải làm thêm một số việc nên Hiếu về trễ. Khi đạp xe ngang qua ngôi nhà ma, cô cảm thấy rờn rợn. Thật tình lúc đầu Hiếu không để tâm đến chuyện ma quỷ, thậm chí cô còn cười cợt nói rằng, chỉ sợ ma sống chớ không ngại ma chết, nếu may mắn gặp được ma, cô sẽ kết bạn với nó cho đỡ cô đơn! Tuy nhiên, những chuyện câu chuyện ly kỳ rùng rợn được cường điệu hóa một cách vô tội vạ khiến cô bắt đầu thấy chờn chờn. Đạp xe gần đến ngôi nhà ma, Hiếu dừng lại ngó quanh quất tìm " đồng minh " đặng đi chung cho đỡ sợ, nhưng chờ gần mười phút mà chẳng thấy ai, vì giờ này tất cả đã về nhà từ lâu rồi. Cô ngửa mặt nhìn lên bầu trời. Ánh trăng liềm khiến cô liên tưởng đến cái lưỡi hái thần chết, nỗi sợ mỗi lúc càng dâng cao. Xuất phát điểm từ ống quyển run rẩy sau đó nhích dần lên đến thắt lưng và chạy đến tim, cô cảm thấy ngột ngạt khó thở làm sao. Nguyên do cũng tại cái máy may chết tiệt, nó làm cô phải điêu đứng như vầy đây...
... Lúc gần tan ca thì cái máy của cô bỗng dưng trở chứng không chịu chạy. Công việc sáng mai ngập đầu ngập cổ vậy mà bây giờ nó lại nằm im như cục sắt vụn thế có chết không chớ. Cô liền đi kiếm mấy anh thợ sửa chữa, năn nỉ, cạy cục đến ráo nước miếng họ mới chịu ra tay với điều kiện phải khao một chầu cà phê khi lãnh lương. Tưởng cũng có mặt trong tốp ấy, anh ta nhìn cô với ánh mắt rất lạ đầy bí ẩn, như đang rắp tâm điều gì đó:
- Chỉ cần em đồng ý yêu anh thì lập tức cái máy sẽ hoạt động trở lai, không tin em gật đầu thử coi!
Đúng là đồ mặt chai mày đá! – Hiếu chỉ rủa thầm trong bụng chớ không dám thốt ra, dù sao mình cũng đang nhờ vả anh ta mà.
Sửa gần xong, lập tức Tưởng tót đi mất kèm theo mấy cái đá lông nheo rất ư là tình tứ. Hiếu ở lại thử máy một hồi. Khi đã yên tâm là nó sẽ không dở trò nằm vạ nữa cô mới yên tâm thay quần áo đi về. Bấy giờ cả xí nghiệp chỉ còn mỗi mình cô và mấy nhân viên bảo vệ đang ngồi uống nước trà đặt sánh bên chiếc bàn hình chữ nhật, họ nhìn cô rồi thì thầm điều gì đó , và bỗng cười phá lên.

... Những ngọn gió căm căm từ ngôi nhà hoang thốc tới càng tạo thêm cảm giác rùng rợn. Hiếu tự trấn an mình rằng chẳng có chuyện ma cỏ gì trên đời này cả, rồi hít một hơi thiệt sâu vô buồng phổi lấy hết can đảm. Đến chỗ ngôi nhà ma, cô lấy trớn đạp thiệt nhanh. Không hiểu sao mắt cô cứ chăm chăm vô phía trong ngôi nhà ma ám. Tim cô đập thình thịch như tiếng trống. Chạy nhanh lên, chỉ có vài chụt mét thôi mà, cô nghĩ thầm và guồng mạnh đôi chưn. Khi sắp sửa vượt qua lằn ranh mỏng mảnh, cô bỗng giựt mình phát hiện ra một bóng ma mặc y phục toàn trắng đang lướt về phía cô. Trời ơi! Ma! Ma! Hiếu thốt lên kinh hoàng và từ từ khuỵu xuống. Trước khi mê man cô còn kịp nhìn thấy " con ma " bế thốc cô lên, tiến vô bên trong ngôi nhà hoang...
…Cảm giác nặng trịch trên cơ thể khiến cô tỉnh lại. " Con ma " không mặc quần áo, và cả cô cũng không có miếng vải che thân! Hơi nóng từ " con ma " truyền sang người cô bỏng rát. Rồi " con ma " hôn cô tới tấp lên mặt lên má, lên môi. Phần dưới cơ thể của cô có một vật cưng cứng động đậy liên tục....Cô bừng tỉnh, và hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình, lập tức cô dùng hết sức bình sanh hất mạnh " con ma dâm dật " ấy ra, nhưng cô đã hoàn toàn bất lực:
- Buông ra! Nếu không tui sẽ la lên đó.
- Anh yêu em, Hiếu ơi! – Nụ hôn dính như keo khóa chặt miệng cô lại.
" Con ma " lào phào bên tai cô những lời say đắm, kèm theo là những hơi thở hổng hộc sặc mùi thuốc lá đen phả vào cổ. Trời ơi, Tưởng! Tại sao anh lại làm như vậy?.
Tường
thì thầm:

- Bởi vì anh yêu em!
Hiếu muốn kêu cứu, chống cự nhưng đành bất lực, những giọt nước mặt tức tưởi chảy đầy trên mặt. Cô đã hoàn toàn kiệt sức để mặc cho Tưởng làm tình làm tội.
Tưởng không cho cô nói một lời nào bằng cách đặt nụ hôn cháy bỏng lên môi. Cái lưỡi đỏ hỏn, mềm rũn thọc sâu vào vòm họng, ngọ ngoạy liên tục. Vị ngọt ngọt, nồng nàn trộn lẫn mùi thuốc lá

hăng hăng làm cô choáng váng như say, nó hoàn toàn không giống như nụ hôn của bà Trần. Lạ lắm có cái gì đó vừa ngây ngất, vừa đê mê không sao tả xiết. Trong phút giây mê muội ấy, lý trí bỗng thức tỉnh, cô chống trả một cách yếu ớt … và buông xuôi. Tưởng hôn cô và vật cưng cứng vẫn liên tục động đậy. Phút chốc cơn đê mê chiếm hữu toàn phần, cô bị nhấn chìm trong cơn hoan lạc thể xác. Lấn át cả nỗi sợ hãi, bộn bề lo toan. Những tế bào trên da thịt như những hạt giống lép ngủ quên suốt mùa nắng hạn bất chợt cơn mưa rào bỗng cựa mình đâm xiên mặt đất, nẩy lộc đâm chòi, đơm bông, kết trái! Những trái chín muộn màng bừng bừng hương thơm! Cô cảm thấy mình đang bay trên tấm thảm thần kỳ của Aladin, bay đi, bay đi mãi...đến đỗi không còn phân biệt được ranh giới giữa hư và thực. Bản năng đàn bà từ lâu đã ngủ yên bỗng cựa mình trỗi dậy một cách mãnh liệt tựa như dòng thác từ đỉnh núi cao tràn về, chảy ồ ạt, dữ dội mà không chướng ngại vật nào có thể kiềm hãm. Bất giác cô choàng đôi tay qua đôi vai săn chắc của Tưởng một cách vô thức, siết chặt. Hai chiếc lưỡi cuộn vào nhau. Hai cơ thể đầm đìa mồ hôi cuộn vào nhau lăn lộn nhiều vòng…ánh mắt cô đờ đi trong si mê cuồng dại…Trong màn đêm tăm tối chỉ có tiếng lũ dế mèn gáy rả rích cộng hưởng cùng tiếng rỉ rền da thịt...

Như Lục Bình Trôi

Chương 75

Thật dừng chiếc future màu xanh ngọc trước cổng tòa biệt thự có hàng rào bao quanh. Anh tắt máy xe, rút chìa khóa ra khỏi ổ, đưa mắt nhìn bao quát xung quanh. Cánh cửa sắt đóng im lìm. Bên trên chiếc cột bê tông có đính tấm biển vuông vức bằng đồng thau có khắc chữ nổi " Biệt thự Thanh Mai ". Anh nghiêng người nhìn vô bên trong. Con đường dẫn vào nhà có cái sân rộng được chia cắt thành hai phần bằng nhau bởi con đường trải sỏi. Hai bên có trồng rất nhiều loại bông kiểng. Bên trái trồng: cúc, mười giờ , loa kèn.

Phía bên tay mặt có trồng rất nhiều sứ trắng, tường vi… Bông tường vi đeo bám trên những cọc gỗ. Cánh trắng thoảng hương thơm ngan ngát. Nhìn sâu vào bên trong, phía dưới mái nhà treo tòn ten nhiều chậu lan đã ra bông đủ màu rực rỡ. Chà, chủ nhân ngôi biệt thự này rõ ràng lắm tiền nhiều của và chẳng có chuyện gì làm ngoài việc trồng hoa để giết thời gian, Thật nghĩ ngợi, nhứt định chủ nhân của những tác phẩm này nhứt định là phụ nữ bởi vì bọn đàn ông cũng rất yêu hoa nhưng phải là hoa biết nói biết cười! Xung quanh vắng lặng, tuyệt nhiên không có một bóng người. Thật cảm thấy bồn chồn không yên. Tần ngần một lúc anh đưa tay ấn nút chuông. Trong khi chờ đợi, anh hút thuốc để trấn an tinh thần. Lúc này đây đầu óc căng thẳng như sợi dây đàn. Mồ hôi đầm đìa cả lưng áo. Và tim đập loạn xa ngầu trong lồng ngực. Nếu không vì Thoa cho dù có nhận tiền muôn bạc vạn anh cũng nhứt quyết chối từ " nhiệm vụ bất khả " này . Anh đã lên giường với hàng trăm người đàn bà: già có trẻ có, xấu có đẹp có. Mỗi người mỗi cảnh khác nhau, có người vì bản năng nhục dục, người khác vì giận chồng, hận thù số kiếp muốn trả thù đời, lại có bà chỉ muốn biết cảm giác ngoài chồng ra nó lạ lẫm như thế nào..Mọi việc với anh rất suôn sẻ, dễ dàng như thò tay lấy đồ trong túi, nhưng lần " xuất quân " này đối với Thật sao mà khó quá! Tàn nhẫn quá! Đau đớn quá! Bất giác Thật thở ra mấy cái, nói làu bàu trong cổ họng:
- Thoa ơi! Tại sao em lại đưa anh vào tình thế dở khóc dở cười như vầy, hả em?
..Tối qua. Thật lê bước khỏi khách sạn, trong bộ dạng nhàu nát, rã rời như tên tàn quân bại trận. Mệt thiếu điều thở không ra hơi!. Anh đã gặp rất nhiều người đàn bà có bản năng nhục dục dữ dội nhưng bằng kinh nghiệm tích lũy, bằng những " kĩ thuật điêu luyện " bằng sức khỏe thiên phú, anh đều vượt qua và làm tròn " phận sự " không mấy khó khăn . Nhưng, đây lần đầu tiên trong đời làm thằng điếm thúi, Thật phải " chạm trán " với một " đối thủ hóc xương ", khạc ra không được mà nuốt vào cũng không xong! Cô ả có gương mặt đỏ như gấc chín, chiều cao bằng một vận động viên bóng rổ, cánh tay dài rậm rì lông lá và giọng nói ồm ồm như đàn ông! Thật đã phải vận dụng tất cả " vốn liếng " sẵn có. Và thời

gian " sinh hoạt " kéo dài bằng cả trận bóng đá (tính cả luật bàn thắng vàng! " mà " đối phương " vẫn như đứa trẻ còn đói ăn! Cuối cùng, anh phải cay đắng thú nhận " cái chết nhục nhã " và chấp nhận đầu hàng vô điều kiện! Quân, " đồng nghiệp " anh nói không sai, chỉ nhìn tướng phái Đẹp là có thể đoán ra đời sống tình dục của họ. Tất cả được gói gọn bởi công thức sau: " Hồng kiểm đa dâm thủy/ Nga mi hậu hộ mao/ Tế yêu âm huyệt đại/ Trường túc bất tri lao/."

Về đến nhà, anh gieo người xuống giường thở như trâu rống. Sau khi thấy đã đỡ mệt định đi tắm, nghỉ ngơi để lấy sức thì chiếc di động trong túi áo bỗng réo lên ầm ỉ như nợ đòi. Khác hẳn những lần trước, lần này Thật thấy sợ.

- Anh Thật đó hả? Em, Thoa đây!

Thật thở phào, vậy mà anh cứ tưởng…

Không cần thăm hỏi xã giao lách cách mất thời gian, Thoa đi thẳng vào vấn đề bằng giọng vừa nghiêm chỉnh, vừa bỡn cợt :

- Năm giờ chiều mai anh hãy đến biệt thự " Thanh Mai " nằm trên đường…

Thoa kéo dài những dấu chấm lửng rồi đột ngột im lặng khiến Thật sốt ruột.

Im lặng một lúc, Thoa cười ré lên:

- Để làm gì bộ anh không biết hay sao, còn hỏi đố!

Thật không dấu vẻ ngạc nhiên:

- Tại nhà riêng à?

- Ờ, - Thoa đáp:- Bởi vì " đối tác " sợ lộ tẩy!

- Ô hay! Nếu sợ thì đáng ra phải gặp nhau ở những nơi an toàn như khách sạn, nhà trọ.. chớ ai lại ngang nhiên làm " chuyện ấy " ngay tại nhà mình dễ bị người ta phát hiện lắm. Thiệt tình, anh chẳng hiểu gì cả.

Tiếng cười chói tai của Thoa vang lên trong ống nghe.

- Cứ tới rồi sẽ biết nóng ruột làm gì? Anh sẽ mục kích một màn kịch bi hài cười ra nước mắt cho mà coi! Kiểu nói úp úp mở mở của Thoa khiến Thật càng lo lắng không yên:

- Có chuyện gì mờ ám phải không? Nếu em không trắng đen sự việc nhứt định anh sẽ không đến!

Thoa nói như ra lịnh:
- Anh phải tới bởi vì họ là chỗ thân tình với em, vả lại em đang mang ơn họ rất nhiều, anh có hiểu không?
Rồi Thoa lách chách một hơi:
- Trước khi bắt đầu câu chuyện, anh phải thiệt bình tĩnh nghe chưa!
– Đoạn Thoa tằng hắng lấy giọng:- Chuyện là vầy, em có quen một gia đình, ông chồng là giáo sư - bác sĩ đang làm giám đốc một bệnh viện lớn ở thành phố; bà vợ là kỹ sư kinh tế. Họ có tất cả mọi thứ trong tay: biệt thự, tiền tài, con cái đề huề. Cậu con trai đang du học ở nước ngoài, còn cô con gái là cử nhân Anh văn đã lấy chồng và ra ở riêng. Nói chung đó là một gia đình hạnh phúc, kiểu mẫu…
Thật tỏ vẻ thiếu kiềm chế trước kiểu nói cà nói kê của Thoa:
- Em huỵch tẹt ra có được không? Những chuyện đó có dính dáng gì đến công việc của anh?
- Đừng nóng! – Thoa đột ngột thấp giọng:- Nếu mọi việc cứ trôi một cách êm đềm lặng lẽ như dòng sông thơ mộng thì chẳng có gì sanh chuyện, đàng này…- Thoa im lặng nuốt nước miếng ừng ực cố dồn nén cảm xúc rồi thở hắt ra mấy cái:- Hạnh phúc đang tròn đầy bỗng tai họa bất ngờ ập xuống, chị Thanh Mai (tên người vợ) sau cơn đau bụng dữ dội đã bị cắt phăng buồng trứng vì chứng u nang quỷ quái! – Thốt nhiên Thoa buông ra một câu bỡn cợt bằng giọng rầu thúi ruột:- Ông Trời tạo ra con người lại tỏ ra ghen ghét, đố kỵ trước hạnh phúc của những đứa con do chính mình rứt ruột đẻ ra, có lẽ lão Trời già đã từng bị mụ vợ cắm sừng nên mới đâm ra cáu bẳn như vậy!
Thật đã hoàn toàn mất hết kiên nhẫn liên tục di chuyển điện thoại từ tay này sang tay khác. Đang mệt, anh không muốn nói chuyện dông dài trong khi đó giọng Thoa vẫn vang lên đều đều chẳng có gì vội vã. Sốt ruột!
- Nếu chuyện chỉ dừng tại đó thì chẳng có gì đáng nói, bi kịch ở chỗ: chị Thanh Mai , một người phụ nữ nghiêm túc, phẩm hạnh đoan trang luôn được mọi người ngưỡng vọng thì sau khi phẫu thuật bỗng trở thành một Võ Tắc Thiên thời đại!
Thật " ạ " lên một tiếng bàng hoàng. Thoa nói:

- Các bác sĩ kết luận đây không phải là hiện tượng hiếm hoi, rất nhiều phụ nữ sau khi bị cắt buồng trứng tâm sinh lý rơi vào trạng thái bất ổn. Trầm uất. Ham muốn dữ dội! Nghe đồn Chánh phủ bên Thụy Sĩ thì phải đã từng cắn răng móc hầu bao bồi thường cả triệu đô la cho cánh phụ nữ về những thiệt hại mà họ phải gánh chịu sau khi phẫu thuật..
Thật buột miệng thốt lên:
- Bi kịch! Đúng là tận cùng bi kịch!
- Nhưng thảm cảnh chưa dừng tại đó, mặc dù là người có lý trí, học thức và hết mực yêu chồng nhưng người đàn bà bất hạnh vẫn không vượt qua được những ham muốn thể xác, khốn khổ ở chỗ vị giáo sư bác sĩ khả kính già sọm đã " lực bất tòng tâm! " . Và thế là chị ta lén lút lẹo tẹo với những người đàn ông khác. Một lần, hai lần có thể giấu được ông chồng nhưng nhiều lần như thế thì sự việc bị lộ ra chán chường.
Thoa đột ngột im lặng. Thật sốt ruột muốn nghe nốt đoạn kết câu chuyện.
Thoa thở dài não ruột:
- Vì nhiều nguyên do hai người không thể đưa nhau ra tòa ly dị: dẫu dứt tình cũng còn cái nghĩa, còn những kỷ niệm êm đềm, uy tín, danh dự, lòng tự trọng và nhứt là phải trả lời ra sao trước những ánh mắt nghi hoặc, ghẻ lạnh, khinh bỉ của các đồng nghiệp, học trò và nhứt là lũ con..- Thoa bỗng lôi Thật vào cuộc:- Nếu đặt vào cảnh ngộ éo le anh sẽ hành động ra sao, anh Thật?
Thật lúng túng, trả lời ấp úng:
- Cái này..anh cũng đành chịu chết!
Thoa nói chua chát:
- Đúng! Đây là bài toán cuộc đời khó tìm ra đáp số vẹn toàn. Đối với những người trẻ tuổi như anh và em chẳng hạn có thể gạt tất cả đắng cay, bất hạnh qua một bên, làm lại từ đầu vì chúng ta còn cả khoảng thời gian dài phía trước, còn những người như vợ chồng ông giáo sư bác sĩ thì không có cơ hội. Vả lại với họ quá khứ là nỗi ám ảnh triền miên không thể nào dứt ra được. Và còn nhiều thứ khác cột chặt họ với nhau.
Thật kêu lên thảng thốt:

- Và thế là họ…- Anh cảm thấy nghẹn thở không thể kết thúc câu nói.
- Đúng vậy! Chính vì không thể chia tay nhau nên ông giáo sư khốn khổ đành ngậm ngùi " sống chung với lũ ". Chỉ có kẻ tâm thần mới nghi ngờ người đàn bà lăng loàn với người đàn ông lạ trong ngôi nhà của mình cùng với sự chứng kiến của chồng – Đoạn Thoa nói bằng giọng rè rè như khóc:- Đó cũng nơi an toàn nhứt tránh những ánh mắt dòm ngó, anh có hiểu không?
Thật giựt mình suýt nữa đánh rớt chiếc điện thoại trên tay. Những gì vừa nghe qua khiến anh rụng rời hồn vía. Tóc tai dựng ngược cả lên.
Cuối cùng, Thật cũng lên tiếng bằng âm thanh của người hấp hối:
- Anh không đủ khốn nạn và tàn nhẫn để làm chuyện đó!
- Anh phải làm vì em, vì họ. Ông giáo sư bác sĩ tội nghiệp đã từng là ân nhân cứu mạng của em, em sống được đến ngày hôm nay để gặp anh là nhờ vào đôi tay thần thánh của ông ấy. Anh không đến, mụ vợ khát tình sẽ tiếp tục chạy rong. Và cơn bão dữ sẽ cuốn phăng tất cả những gì họ đã cất công vun xén, giữ gìn. Ân nhân của em sẽ ngã quỵ mất.
...Gần mười phút sau một người đàn ông tuổi ngoại lục tuần xuất hiện phía sau cánh cửa hậu, ông ta bước về cổng chính trong tư thế vừa đĩnh đạc, vừa khoan thai. Chẳng cần tinh ý lắm cũng nhận thấy đấy chẳng qua là sự giả tạo đánh lừa thị giác.
- Xin lỗi vì đã để anh phải đợi lâu. Tại cái chuông cửa bị hư.
Người đàn ông đứng khom lưng mở khóa. Thật thấy mảng da bằng trái banh tennis giữa đỉnh đầu ông giáo sư bác sĩ nhẵn bóng không có một cọng tóc, tự nhiên anh kín đáo buông tiếng thở dài.
Họ ngồi đối diện trong bộ xa lông và lặng im trong vài phút. Hai ly trà trên bàn nghi ngút khói chưa ai đụng đến. Lúc sau ông giáo sư là người lên tiếng trước xua tan bầu không khí nặng nề:
- Chắc cô Thoa đã…- Ông giáo sư ngừng nói, mắt dán chặt vào gương mặt chữ vuông chữ điền của khách chờ đợi tín hiệu phản hồi.
Thật gật đầu, xây mặt lảng đi nơi khác. Anh không đủ can đảm đối diện với nỗi đau ẩn chứa sau đôi mắt chết.

- Dạ!
Người đàn ông đẩy ly trà về phía Thật cho có. Những ngón tay cựa quậy trên mép bàn một cách vô thức. Môi mấp máy không sao thốt thành lời.
Họ lại im lặng và hút thuốc. Khói trắng mù mịt. Người đàn ông thỉnh thoảng kín đáo quan sát khách. Đôi vai xương xẩu run lên sau làn vải áo như lên cơn sốt. Thật ngửa mặt nhìn lên bức tường đối diện. Chếch lên cánh cửa sổ về bên phải khoảng vài tấc là tấm bằng khen lồng trang trọng trong khung kiếng, anh đọc được những dòng chữ in đậm " Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam / Độc Lập – Tự Do – Hạnh Phúc " , phía dưới " Sở Y tế - Thành Phố…" phía dưới " Tặng Bằng khen cho giáo sư – bác sĩ: Lê Hữu Thành đã có thành tích trong điều trị và nghiên cứu..". Phía dưới tấm bằng khen là tủ kiếng chất đầy các loại rượu ngoại kê sát giá sách. Có lẽ, chủ nhân ngôi nhà này cũng thích say sưa, Thật nghĩ thầm.
Ông giáo sư già bất hạnh nói bằng giọng trầm buồn:
- Những thứ đó do các đồng nghiệp, học trò tặng tôi đấy. Nể lời nên phải nhận chứ thật ra tôi không uống được bao nhiêu. Già cả rồi, huyết áp, tim mạch đều có vấn đề. – Đoạn ông ta mở tủ rượu lấy ra chai Henessy còn hơn phân nửa và rót ra hai chiếc cốc có chân. Cốc của Thật đầy tràn còn của chủ nhà chỉ vừa một phần ba.
- Chai rượu này từ đầu năm tới giờ vẫn uống chưa hết. Anh cạn với tôi vài ly.
Thật cũng muốn mượn hơi rượu để xua đi những cảm giác khó chịu trong lòng nên chẳng có lý do gì từ chối.
Qua hai lần rót câu chuyện giữa hai người đàn ông trở nên gần gụi hơn, thoải mái hơn. Rượu là chiếc búa tạ phá vỡ những bức tường tâm lý ngăn cách, những rào cản ngôn ngữ, những phiền muộn lo toan.
Người đàn ông uống cạn phần rượu trong cốc của mình, ông không rót thêm mà vân vo chiếc cốc trong lòng bàn tay xương xẩu, chằng chịt gân xanh. Đoạn ông chồm người lên phía trước nắm lấy bàn tay to bè của khách. Ánh mắt lấp lóe những tia sáng kỳ lạ không sao diễn tả thành lời:

- Chuyện của vợ chồng tôi, anh đã biết rồi. Mong anh hãy vì tôi mà..
Im lặng. Thật nuốt ngụm rượu tưởng chừng mắc nghẹn. Bẽ bàng chi thế hóa công ơi!
Suy nghĩ một lúc anh nói bằng giọng run rẩy vì xúc động:
- Theo tôi được biết thì hiện nay trên thị trường có đủ loại thuốc để có thể .. viagra. .. chẳng hạn, sao ông không …
Những từ ngữ bị bỏ lửng tránh đụng đến những vấn đề tế nhị. Cả chủ và khách đều hiểu, hiểu rất rõ.
Người đàn ông thở dài:
- Tôi trông khỏe mạnh, hồng hào là vậy nhưng trong người chứa hàng trăm thứ bệnh. Những thứ đó đều nằm trong danh mục chống chỉ định. Tôi mà rớ vô là chết bất đắc kỳ tử! – Đoạn ông ta ngửa mặt dòm lên trần nhà, há miệng như cá mắc cạn đớp không khí:- Trong đời tôi đã từng cứu chữa biết bao người nhưng những chứng bệnh của mình và người thân thì đành bó tay.
Thật cầm chai rượu rót đầy rồi ngửa cổ tu ừng ực. Men rượu chạy rần rật trong người nhưng vẫn không thể nào xua tan bầu không khí đóng băng đang bao bọc xung quanh. Lạnh.
- Tình trạng của vợ ông chẳng lẽ y học đành bó tay?
Người đàn ông im lặng ho húng hắng mấy cái. Mái đầu lưa thưa ướt đẫm mồ hôi khẽ lúc lắc mấy cái. Tuyệt vọng.
Có tiếng chưn người từ phía trong vọng tới. Thật ngoáy cổ ngó ngang, người đàn bà đứng nép mình bên tấm rèm ngăn cách phòng khách với phòng ngủ. Anh không thấy gì ngoài đôi guốc cao gót liên tục động đậy trên nền gạch granit trơn bóng. Người đàn bà đứng đó chừng vài giây rồi trở vô. Tiếp theo là tiếng bản lề cánh cửa phòng ngủ rít lên se sẽ như hối thúc, mời mọc.
- Tôi đã hết cách mới tìm đến anh. Anh phải giúp tôi. Phải làm cho cô ấy được vui!
Giọng người đàn ông van lơn khẩn thiết:
- Anh biết không vợ tôi đã từng có ý định tự tử. Cổ mà chết thì tôi chẳng tha thiết gì cuộc đời ô trọc này nữa.
Người đàn ông bật khóc.
Thật thấy sống mũi cay cay. Nỗi đau của ông giáo sư – bác sĩ như

những nhát roi vụt mạnh khiến anh oằn mình, đau đớn..
- Thật tình, tôi..tôi cảm thấy quá bất nhẫn. Tôi không thể, xin ông hiểu cho.
- Tôi hiểu được những khó khăn mà anh đang phải đối mặt. Nhưng trong hoàn cảnh của chúng tôi không còn phương cách nào khác. Sự từ chối của anh sẽ đẩy chúng tôi vào ngõ cụt không lối thoát.
Thật xòe rộng hai tay ra tỏ vẻ bất lực:
- Nhưng cho dù tôi có cố hết sức cũng không thể được. Tâm trạng của tôi bị ức chế! Tôi không thể nào điều khiển mọi thứ theo ý muốn!
Người đàn ông gật đầu ra chiều đã hiểu ý. Ông ta rời khỏi chỗ ngồi, kéo hộc bàn, đưa cho anh viên thuốc màu hồng bằng chiếc nút áo:
- Thứ này sẽ giúp anh vượt qua trở ngại.
Trời ơi!, Thật gào lên trong ý nghĩ. Người đàn ông bóc viên thuốc kích dục ra khỏi lớp giấy bạc và đưa lên miệng khách.
Thật ngậm viên thuốc trong miệng mà chưa dám nuốt, có khi, thuốc chuột lại dễ uống hơn.
Chỉ chờ có thế, người đàn ông đẩy Thật vào phòng ngủ rồi bóp ổ khóa lại. sau đó ông đứng tựa lưng vô tường. Cặp mắt tối sầm long lanh mấy giọt sương.
Bên trong tối tăm như hũ nút khiến chưn anh va vô chân bàn suýt té. Trên giường một cơ thể trắng phau phau nằm bất động như xác chết. Cặp giò của anh bỗng nặng ì như đá không sao khích lên được. Anh đang bước vào thế giới của địa ngục, thế giới của những hồn ma.
Không gian yên lặng như tờ, thậm chí có thể nghe moan một tiếng kim đồng hồ điện tử treo trên tường nhích lên từng nhịp. Bỗng Thật quay ngoắt người lại, đưa tay đấm mạnh cánh cửa nhưng nó vẫn trơ trơ không nhúc nhích.
Cơ thể nõn nà nõn nuột khẽ cựa quậy. Thật nuốt nước miếng, thu hết can đảm tiến lại bên giường. Trong bóng tối, anh vẫn nhìn thấy ánh hai đốm lửa rừng rực trong mắt.
Tiếng thở dài của người đàn bà thốt ra tựa như nhát dao đâm vào lồng ngực. Thật nửa muốn trốn chạy, nửa muốn " hoàn thành sứ

mệnh “. Bỗng người đàn bà ngồi bật dậy ôm chầm lấy anh. Anh không chống cự cũng không hưởng ứng. Người trơ ra như gỗ. “ Cái sự đời “ một thời oanh liệt, là niềm kiêu hãnh giờ đây bỗng mềm nhũn như một “ chiến binh bại trận “. Anh đã cố nhưng không thể.
Khoảng vài phút sau, thuốc bắt đầu có tác dụng. Cơ thể anh bỗng rừng rực như thiêu như đốt. Những mạch máu trong đôi mắt vằn đỏ liên tục co giật. Trong cơn mụ mị bởi thuốc kích dục, lý trí anh vẫn còn le lói. Những lời van xin, ánh mắt khẩn cầu của người đàn ông bất hạnh vang lên bên tai…, anh quyết định gạt bỏ những ý nghĩ phiền muộn để hoàn tất vai diễn. Một vai diễn khó nhứt trong đời làm thằng điếm thúi! Một lần này thôi và sẽ không bao giờ có lần thứ hai!
Họ cuốn vào nhau. Trong đê mê thể xác, người đàn bà đau khổ bỗng rên rỉ như tiếng mèo kêu trong cơn rượn đực. Ngay lập tức từ ngoài phòng khách bỗng trỗi lên giai điệu disco ầm ì át cả tiếng kêu rên…
Gần ba mươi phút sau, Thật nhàu nát bước ra. Người đàn ông sán tới nắm tay anh, hỏi han rối rít:
- Mọi việc ổn cả chứ? Cô ấy sao rồi?
- Ngủ rồi! – Thật nói không ra hơi.
Hai người ngồi xuống. Người đàn ông cám ơn rối rít. Thật để ý, tấm bằng khen đã được tháo xuống từ lúc nào. Ông giáo sư đẩy chiếc phong bì về phía khách:
- Tôi mang ơn anh nhiều lắm. Lần sau anh lại đến nhé!
Thật bỏ lại bao thơ đựng tiền rồi cắm đầu chạy như ma đuổi..

Như Lục Bình Trôi

Chương 76

Sinh nhật lần thứ hai mươi bảy của Nhành đúng vào ngày mưa rơi tầm tã, mưa từ lúc sáng sớm kéo dài cho đến tận xế chiều. Bầu trời u ám nặng nề như bà già khó tánh. Trước đó Nhành đã bỏ ra vài trăm ngàn tiền túi mua vài cuộn giấy dầu lợp lại cái nóc để khỏi bị dột. Đến giờ lấy bánh kem thì mưa càng dữ dội kèm theo những cơn gió xoáy khủng khiếp. Nhành và Huệ trùm chung chiếc áo mưa phóng xe đến tiệm bánh, nếu ngồi nhà đợi trời tạnh thì không biết đến bao giờ. Ra đến đường cái suýt nữa Nhành đâm phải bọn trẻ đang đá banh giữa lộ. Bọn tiểu yêu trong xóm hễ thấy ông trời rậm rịt là ôm banh ra đá. Đã có mấy vụ tai nạn giao thông gãy tay gãy chưn lặc lìa lặc lọi nhưng bọn chúng vẫn không chừa. Những giọt mưa đan xiên bắn lên người như roi quất. Nhành rạp người, phóng hết ga, gần mười lăm phút thì đến nơi. Bận về mưa càng dữ dội hơn. Đang đi thì vấp phải cái ổ gà, may mà không té, nhưng cái bánh kem thì bị be bét. Trời đất, sao mà xui dữ vậy không biết, Nhành càu nhàu. Huệ nói tại Nhành ở ác nên ông trời trừng phạt, rồi bật cười khúc khích. Về đến nhà thì hai chị em đều bị ướt như chuột. Lúc này mọi người đã chuẩn bị các thứ đâu vào đấy cả rồi.
- Xong chưa? Thổi đèn cầy
đi!
Nhành lấy hơi thổi mạnh, những ngọn đèn cầy tắt ngấm trong tiếng vỗ tay của mọi người. Từ chiếc máy cassette phát ra bài happy birthday nhão nhoẹt. Sau đó mọi người thay nhau tặng quà và chúc Nhành một ngày sinh nhật vui vẻ, như ý. Đến lượt Huệ, Huệ tặng Nhành chiếc hộp bé xíu đặt lọt thỏm trong lòng bàn tay.
- Nhân ngày sinh nhật của chị, em xin chúc chị tiền đầy túi, tình đầy tim!
Mọi người cùng vỗ tay tán thưởng lời chúc đầy ấn tượng. Nhành cũng không nhịn được cười:

- Tiền đầy túi thì được chớ tình đầy tim thì chỉ càng thêm khổ. Nè, mày tặng tao cái gì vậy? Nữ trang phải hôn?
Huệ cười cười làm ra vẻ bí mật.
Nhành tháo tung chiếc hộp ra trước những cặp mắt tò mò của mọi người. Khi miếng giấy cuối cùng được mở ra, mọi người cùng ồ lên chưng hửng, chẳng phải vàng bạc hay nữ trang gì mà là hai chiếc kẹp tóc giá trị chưa đến một ngàn đồng!
Nhành than thở:
- Cái số của mình làm sao ấy! Lần đầu tiên làm sinh nhật xui xẻo gặp trời mưa, mưa gì mà dữ vậy, không biết.
Trang nói:
- Mưa làm tốt tươi vườn tược, cây trái báo hiệu một mùa màng bội thu. Đây là điềm lành chị nên mừng mới phải.
- Mừng cái nỗi gì, mưa như sợi dây trói chưn không đi đâu được. – Đoạn Nhành quay sang Huệ hỏi:- Chừng nào sinh nhật mày?
- Còn lâu lâu. – Huệ đáp lấp lửng:- Mà chị hỏi chi vậy?
- Để tặng lại mày mấy cái kẹp tóc chớ chi. Đúng là đồ kẹo kéo!
- Chị thông cảm, em sắp mua xe mà.
- Chừng nào mày mua?
- Có thể là ngày mai.
Hiếu nói:
- Chà, ăn nên làm ra quá ha, mới có mấy tháng mà sắm được xe. Chúc mừng! – Đoạn Hiếu rót bia, rồi đề nghị mọi người cùng nâng cốc bằng cử chỉ rất sôi nổi hơi quá đà lây sang những người khác. Nhành cạn ly, rồi day mặt về phía Huệ nói:
- Mua xe là phải " rửa ", không thôi thế nào cũng gặp tai nạn, nhẹ thì nằm nhà thương, nặng thì vô nhà xác, hiểu chưa.
- Chưa chi đã trù ẻo rồi, ừ, rửa, sợ gì.
Hiếu đứng dậy gắp thức ăn, chẳng may trượt chưn té vào lòng Nhành. Nhành chun chun cánh mũi mấy cái rồi cười phá lên:
- Eo ôi, chị Hiếu nhà mình xài dầu thơm tụi bây ơi!
Đàn bà con gái thì chuyện xài mỹ phẩm, son phấn là chuyện thường tình chẳng có gì phải ầm ĩ, nhưng đối với Hiếu lại là chuyên khác. Trước đây Hiếu vốn dị ứng trong việc trau dồi nhan sắc, phấn son lòe loẹt, dầu thơm bốc mùi. Thậm chí cô còn lên án

cho đó là cách a dua đua đòi lố bịch. Cô còn nói, cha mẹ sanh ra như thế nào thì cứ để y như vậy, vẻ đẹp cốt ở tâm hồn chớ không phải hình thức giả tạo bên ngoài. Vậy mà bây giờ Hiếu quay ngoắt một trăm tám mươi độ, làm sao không bất ngờ cho được. Nhành nói:
- Dạo này tụi bây thấy chị Hiếu nhà mình có gì khác hôn? Riêng tao, tao thấy bả lột xác như rắn! Đầu tiên là cách ăn mặc, trang sức. Kế đến là tánh tình cũng thay đổi và..
Huệ nhanh mồm nhanh miệng:
- Em thấy chỉ hay đọc tiểu thuyết tình cảm của Hồ Biểu Chánh, thơ tiền chiến lãng mạn và thường hay gởi hồn đâu đâu!
Ngân đế thêm vô cho có tụ:
- Lại còn hát hò nữa chớ! Giọng ca của chỉ trữ tình, ướt át chẳng thua gì ca sĩ Hoàng Oanh!
- Chỉ có tình yêu mới khiến người ta thay đổi nhanh đến vậy. Tao nói có đúng hôn, tụi bây!
Hiếu đỏ mặt chống chế:
- Đâu mà, tụi bây chỉ giỏi ăn ốc đoán mò! Tao là người tôn thờ chủ nghĩa độc thân.
- Chị không cần thanh minh thanh nga cho mệt, chỉ cần nhìn vô mắt chị, đứa con nít cũng đoán ra thôi. Nè, anh chàng nào vậy? Bữa nào đẹp trời dắt về nhà giới thiệu em út một tiếng để làm quen thử coi. – Nhành vừa nói vừa cười.
- Người đang sống trong tình yêu có khác! Trông cứ phơi phới. – Huệ ghẹo.
Đang vui vẻ thì bà Sáu Khoan quần ống thấp ống cao xuất hiện trước cửa, mọi người chưa kịp gật đầu chào thì bà ta nói liền một hơi:
- Con Hiếu có điện thoại kìa, lẹ lên, cả ngày nay cứ réo suốt, bực mình quá trời.
- Ai vậy dì Sáu?
- Làm sao tao biết được, nhưng là giọng nữ. Con nhỏ đó nói tỏ vẻ gay gắt lắm, nó nói mày mà không ra nghe điện là nó mò tới nhà.
Hiếu biến sắc, toát mồ hôi hột, gần mười ngày nay cô có tình tránh mặt bà Trần, nhưng bà ta quyết không buông tha cô. Cô đã dặn dì

Sáu hễ có ai là nữ gọi
đến thì cứ nói là không có ở nhà, nhưng bà Trần đã đi guốc trong bụng cô mất rồi.
- Mày ra giáp mặt, nói với con nhỏ đó một tiếng cho ra lẽ đi, bộ thiếu nợ sao mà trốn chui trốn nhủi như vậy?
Nhành nói:
- Dì Sáu làm ơn nói giùm là chị Hiếu mắc kẹt. Bả có giỏi thì tới đây tụi con sẵn sàng đón tiếp long trọng.
Huệ lập tức hưởng ứng bằng cách vớ ngay cây chổi bông cỏ gần đấy hươ huơ loạn xạ khiến mọi người không nhịn được cười.
- Thôi, đừng om sòm nữa, để tao đi.
Hiếu theo chưn dì Sáu với gương mặt u ám, sợ sệt như chuột dự đám cưới mèo! Lúc sau, trở về với bộ dạng rầu rĩ. Nhành hỏi dồn:
- Sao, mụ ta định làm gì chị?
Hiếu không nói, rót bia tu ừng ực.
Ăn uống no nê, cả nhà túm tụm lại tán phét. Riêng Hiếu bò lên gác, nằm một đống. Mới gần sáu giờ chiều mà trời tối tăm như lúc nửa đêm, mưa đã nhẹ hột nhưng ông Trời vẫn giữ nguyên bộ mặt đưa đám. Huệ đốt nhang muỗi cho vô xó tối. Mùi cay cay, nồng nồng thoát ra gây cảm giác khó chịu. Huệ vươn vai mấy cái, hấp háy mắt nhìn Nhành cười tinh nghịch:
- Mưa gió đùng đùng, chị Nhành thất nghiệp!
Nhành nói:
- Ừ, tao vái ổng mưa hoài, coi ai chết đói thì biết.
Cả bốn người nhìn nhau im lặng. Nhành dõi mắt ra ngoài trời. Những giọt mưa tròn căng rơi lộp độp trên thềm gạch khơi gợi lại những kỷ niệm thuở ấu thơ. Là con gái, Nhành lại tinh nghịch chẳng kém gì bọn con trai. Hễ mưa rớt là cô chạy ù ra đường, nhập bọn cùng chúng bạn chơi trò mèo vờn chuột, đá banh và đánh lộn! Chán, cô lại chun vô vườn nhà của bà Sáu Xèo bẻ trộm mía. Một lần cô bị bà Sáu " phục kích ", bắt quả tang, phải đích thân ba cô đến " bảo lãnh ", bà Sáu mới cho về, kèm theo lời cam kết không tái phạm.
- Con gái gì mà phá phách như giặc! Làm sao mà lấy được chồng hả con?

Ba lấy roi mây quất cô mấy phát vô đít nên thân. Cô không khóc lại nhe răng ra cười. Ba liệng roi xuống đất than thở:
- Con gái gì mà lúc nào cũng cười toe toét chẳng duyên dùng gì ráo! Nhìn mày mà tao thấy lo. Thằng nào mà rước mày coi như số nó hết thời!
Nhành triết lý:
- Cuộc đời toàn nước mắt phải biết cười để mà vui mà sống chớ ba!
Thật ra cô đã từng khóc, khóc rất nhiều nhưng cô chỉ khóc khi có một mình nên ba không biết đó thôi.
Tiếng của Trang đột ngột vang lên, kéo Nhành trở về với thực tại:
- Chị Nhành nè, năm nay chị hăm bảy rồi, vậy chị tính chừng nào lấy chồng? Ở quê vào tuổi của chị mà chưa chồng thì người ta đem đi làm mắm rồi. Sinh nhựt năm sau, chị phải đưa về đây một chàng " bạch mã hoàng tử " ra mắt tụi em đó nghen.
Nói đến chuyện tình duyên Nhành chạnh buồn lòng, chẳng phải cô kén cá chọn canh, bản thân cô có ra gì đâu mà dám đòi hỏi xa xôi. Đàn ông đứng chật đất nhưng chẳng có một kẻ ra hồn, rặt một lũ đầu trâu mặt ngựa! Tìm một người tương đối vừa ý còn khó hơn lần theo vết chân người tiền sử!
Ngân nói:
- Chị nhìn đời bằng cặp mắt khắt khe và bi quan quá. Thiên hạ bao giờ cũng có người xấu , kẻ tốt, kén quá cho nên đến giờ vẫn thui thủi một mình!
- Chán chết đi được! Tụi bây nói cứ như hát hay! Mình có ra gì mà kén với chọn. – Đoạn Nhành thở dài :- Trong số bốn chục triệu thằng đàn ông, hễ ai chịu là tao cuốn gói theo người đó liền mà không cần nghĩ ngợi lôi thôi! Cho dù người đó có đui mù sứt mẻ! Nhiều đêm nằm chèo queo, thèm tình chết đi được!
Cả đám cười ré lên. Trang nói khục khục trong cuống họng:
- Chị nói! Ngày nào chị cũng tiếp xúc với đủ hạng đàn ông, chẳng lẽ chị không lựa được một người trong số họ đặng trao thân gởi phận hay sao?
Nhành nói:
- Nói bậy! Họ đâu phải là người mà là những con thú đội lốt người

thôi. Thế gian có bao giờ người mà đi lấy thú đâu? Tụi bây đừng nhắc tới chuyện này nữa, chán chết!
Huệ nói:
- Đừng chết, uổng lắm. Chị có coi bộ phim " Ngày mai trời lại sáng " chưa? Nhân vật chính lúc đầu khổ cực trăm bề, nhưng về sau được sống trong hạnh phúc với gia đình, và người thân. Ông đạo diễn muốn gởi gắm thông điệp đến mọi người hãy tin yêu vào cuộc đời cho dù có lúc đời hắt hủi ta.
Nhành thở dài:
- Phim ảnh và cuộc đời thật cách xa diệu vợi, thậm chí còn đối lập nhau nữa là. Ai cũng muốn cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn, nhưng không phải cứ muốn là được. Cuộc đời như bể rộng mà con người chỉ là những sinh linh bé nhỏ, yếu đuối làm sao đủ sức vượt qua? Thôi đành phó thác cho dòng đời đẩy đưa đưa đẩy!
Huệ chép miệng than:
- Chị nói đúng. Cuộc đời như một sân khấu lớn, mà chị em chúng ta chỉ là những vai phụ lót đường không làm nên trò trống gì, càng nghĩ càng thấy tủi thân!.
Ngân nói:
- Thôi, nói chuyện khác đi, buồn quá!
Đoạn Ngân đưa tay vuốt ve cái bụng chang bang của Trang:
- Sắp được làm mẹ rồi, sướng nghen. Trai hay gái vậy?
Trang lắc đầu nói chưa biết. Nhành đột ngột lên tiếng:
- Lâu rồi, mày có gặp thằng Thật không?.
Trang nói:
- Không, nghe nói ảnh dạo này làm ăn khấm khá lắm và không còn ở chỗ cũ nữa. Ở đâu thì em không rõ.
Huệ cười cười:
- Tình cũ không rủ cũng tới! Mày không biết thì ai biết đây?
Nhành nói:
- Thằng Thật chẳng nghề ngỗng gì cho ra hồn, tài sản thì trên răng dưới các tút! Nó mà làm giàu quả là đáng lo hơn đáng mừng. Đàn bà còn có cái vốn tự có để mà bán. Còn nó thì có cái gì để bán chớ? Nếu không đầu trộm đuôi cướp thì cũng là tay điếm đàng mạt hạng mà thôi!

Trang lo sợ đến phát khóc, ánh mắt van xin Nhành đừng nói nữa.
Huệ nhăn mặt:
- Chị nói chuyện nghe ghê quá! Em để ý, từ khi chị làm cái nghề " nhậu mướn " thì tánh tình chị thay đổi, cách nói năng cũng khác. Bốp chác. Và độc địa vô cùng!
- Nhưng đó lại là sự thật. Lỗ tai người ta thích nghe toàn những lời êm ái, mật ngọt, thích được tán dương lên đến tận mây xanh, biết là giả dối nhưng vẫn cứ thích! Còn khi đối diện với sự thật thì lẩn trốn như đà điểu vùi đầu trong cát nóng! Nè, con Ngân thất nghiệp hổm rày đã kiếm được việc làm chưa?
Ngân lắc đầu. Huệ nói:
- Đã nghèo mà mắc thêm chứng bịnh sĩ thì đúng là tai họa. Nếu là tui, họ biểu làm chó tôi cũng làm miễn sao có tiền xênh xang là toại nguyện rồi! Có tiền, mình bắt thiên hạ làm chó lại trả thù, lo gì.
Ngân muốn cãi lại nhưng thấy chẳng ích gì nên thôi. Huệ mà đã cãi thì cãi chí chết chớ nhứt quyết không chịu thua. Ngân cảm thấy khinh Huệ vô cùng.
Nhành hỏi Trang:
- Cái ông tiến sĩ khoa học, khoa hiếc gì gì thỉnh thoảng vẫn gặp mày phải hôn? Theo hợp đồng khi nào có bầu thì không được gặp mặt nữa mà, chắc là chàng, nàng đã bén duyên nhau rồi. Nói thiệt, đến con vật làm tình với nhau còn biết vương vấn nữa là huống chi là con người. Trong chuyện này chẳng trách ai được, điều cốt yếu là giải quyết làm sao cho vẹn cả đôi đường tình và lý, nhưng nghĩ lại thấy sao mà khó quá. – Đoạn Nhành chép miệng thở dài :- Bài toán cuộc đời sao mà rối rắm không cách nào giải quyết cho ổn thỏa, được bên này thì mất bên kia.
Trang im lặng như một sự thú nhận. Câu chuyện trở nên sôi nổi hơn khi được đem ra phân tích mổ xẻ. Huệ hỏi Trang có yêu ông Khả không, Trang cứ lúng búng không sao thốt nên lời. Nhành nói nếu có thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn, trong ván cờ tình này phải chấp nhận thí chốt, vậy ai sẽ là con chốt đây, suy đi tính lại thì sự hy sinh của bà Vân là hợp lý hơn cả. Một người chịu bất hạnh để ba người còn lại được hạnh phúc cũng là điều nên làm (ý Nhành

muốn tính luôn đứa trẻ sắp ra đời).
Huệ nói, dẫu biết là hơi nhẫn tâm nhưng vẫn cứ phải làm vậy, vì không còn giải pháp nào hợp lý hơn nữa. Hạnh phúc không thể đến với hai tâm hồn đồng sàng dị mộng, với lại đứa trẻ là nhân tố quyết định cho sự chọn lựa.
Trang cũng đã từng có những ý nghĩ như vậy, đời cô khổ nhiều rồi, bây giờ là lúc cô có quyền được hưởng hạnh phúc. Nhưng rốt cuộc cô lại chọn theo hướng khác, bởi vì cô không đủ tàn nhẫn, đủ ác tâm để làm chuyện đó.
Huệ nói:
- Mày đừng sợ gì hết! Cứ yêu, yêu líp ba ga cho tao, mặc cho sự thể ra sao thì ra.
Ngân nói chen vô:
- Tôi không hoàn toàn ủng hộ chuyện này, nhưng có lẽ đây là chọn lựa duy nhứt không thể khác được. Trang hãy suy nghĩ thật kỹ rồi quyết định, không ai đem hạnh phúc dâng đến tay mình mà chính bản thân ta phải tự tìm lấy.
- Các chị nói đúng – Gương mặt Trang bừng sáng như vừa thoát khỏi bến
mê:- Phải rồi, em sẽ không là con rối để người ta giựt dây số phần nữa, em phải sống cho bản thân mình, cho con của em.
Trang cảm thấy bụng mình nhói lên, đứa con thân yêu của cô có lẽ cũng hiểu được những lời này nên liên tục cựa mình. Đau nhói. Nỗi đau sung sướng lan tỏa khắp cơ thể. Trang nói thầm với con, mẹ sẽ sống vì con, đứa con bé bỏng của mẹ!
Nhành liếc Trang rồi lắc đầu tỏ vẻ không tin:
- Con nhỏ này năm trên năm dưới ! Nay vầy, mai lại khác chẳng bao giờ quyết định được điều gì cho ra hồn ra vía cả. Tụi bây chống mắt mà coi, vài bữa nữa nó không đổi ý tao xin đi đầu dưới đất!
Huệ đột ngột nhìn Nhành hỏi:
- Sao dạo này, em thấy chị hay mua sách quá vậy? Nhà đã chật lại còn phải chứa thêm đống giấy vụn đó làm gì? Chị thừa hiểu văn chương bá láp đọc làm chi cho mệt óc.
- Tất cả vì công việc thôi – Nhành nói:- Nhiều tay bợm hễ có rượu

vô là văn chương chảy tồ tồ không biết câu thơ nào, cứ tẽn tò ra như khúc gỗ coi kỳ lắm. Lại có tay, không ưa thơ phú mà chỉ mê đàm luận về chính trị, triết học.., vì thế cũng cần biết mỗi thứ một chút để có cái mà nói với người ta trong lúc trà dư tửu hậu. – Đoạn Nhành kể, có lần tranh luận với một ông, nghe nói là Tổng giám đốc. Ông ta khẳng định, con người chính là vưu vật mà tạo hóa ban tặng cho hành tinh đầy bất công, đau khổ này. Bởi chính con người đã làm thay đổi hoàn toàn bộ mặt của hành tinh xanh, xây dựng nên xã hội văn minh, công bằng, bác ái! Nhành cãi lại, sai lầm lớn nhứt của hóa công là đã tạo nên con người. Vì con người đã và đang hủy diệt tất cả những gì tồn tại trên hành tinh này: đất đai, cây cỏ, muôn thú, bầu khí quyển.. và bây giờ không còn gì để tàn sát nên họ xây qua, áp bức, tiêu diệt lẫn nhau để giành lấy cái Tôi! Chiến tranh sắc tộc, tôn giáo xảy ra triền miên, những cuộc chạy đua vũ trang, vũ khí hạt nhân, đánh bom tự sát, tham nhũng, hối lộ, áp bức dân nghèo..là những minh chứng hùng hồn! Cuộc tranh cãi suốt gần bốn giờ đồng hồ, uống vèo hết thùng bia hai mươi bốn lon mà vẫn chưa ngã ngũ. Trước khi ra về, ông tổng giám đốc còn hẹn gặp Nhành vào dịp khác tranh cãi đã đời mới thôi!
- Ái chà, nghề nhậu mướn của chị cũng công phu vậy sao? Sau khi bỏ nghề thế nào chị cũng trở thành nhà thông thái cho mà coi!
Hiếu cứ trằn trọc không sao ngủ được. Cô nhớ đến Tưởng, không hiểu sao hình ảnh của Tưởng không bao giờ chịu rời khỏi trong tâm trí cô cho dù chỉ trong một giây. Cô nhớ Tưởng đến phát điên! Nhìn đâu đâu cũng thấy bóng dáng anh thấp thoáng ẩn hiện vừa mông lung vừa rất thật. Cô tưởng tượng Tưởng đang ngồi bên cô, chuyện trò với cô, vuốt ve, hôn cô. Tức cười nhứt là mỗi khi xúc động thì anh lại nói cà lăm, nói hoài cả buổi mà không xong một câu! Gần anh, cô mới nhận ra một điều, những điểm mà trước kia cô cho là thấy ghét thì bây giờ lại là những nét đó mới đáng yêu làm sao! Mái tóc rễ tre của Tưởng té ra trông rất hợp với tạng người có phần thô ráp của anh, nếu đó là mái tóc mềm mượt thì chẳng có duyên gì ráo! Thậm chí cả hàm răng hơi hô hô của Tưởng cũng có nét duyên thầm. Đêm ấy, Tưởng đã thì thầm bên tai cô những lời gan ruột, Hiếu à, anh thương em thiệt đó. Nhưng

mà anh chẳng hy vọng gì ráo, bởi vì trong mắt em, anh là thằng đàn ông chẳng ra trò ra trống gì, một kẻ đã vợ con đùm đề mà cứ thích tòm tem! Nhưng nói thiệt nghe, mỗi khi dòm thấy em sóng đôi với con mẹ Trần là anh như bị cái gai nhọn chọc vô mắt! Con mẻ chỉ vì một người đàn ông mà căm thù cả nhân loại! Còn em, em có thù có oán với ai đâu mà lại đi theo con mẻ làm chi? Anh sợ, có ngày em cũng trở thành dân " xăng pha nhớt " thứ thiệt như mẻ nên nhắm mắt làm đại vậy mà. Tha thứ cho anh, nghe Hiếu.
Tưởng ôm chặt cô, hơi thở của anh nồng nặc mùi thuốc lá rẻ tiền, cái mùi mỗi khi hít phải là cô nhăn mặt khó chịu vậy mà giờ đây nó quyến rũ làm sao! Hiếu ngả vô ngực áo đầm đìa mồ hôi của Tưởng. Chua lòm! Vậy mà cô cứ hít, nó hoàn toàn không giống mùi dầu thơm mắc tiền của bà Trần xức trên người có cái gì đó vừa ngây ngất vừa đê mê. Chuyện vãn một lúc, nhắc đến bà Trần, anh khuyên cô hãy nhanh chóng cắt đứt với mụ ấy, để lâu lắc càng thêm rối nùi mạng nhện. Cuối cùng anh nói, con mẹ đó sẽ không thể động đến cọng lông chưn của chúng ta, vì chúng ta là những công dân tự do, được pháp luật che chắn, bảo vệ, cùng đường lắm thì hai đứa rời khỏi xí nghiệp, tìm chỗ khác làm ăn, sinh sống, đặng mà yên thân.
- Không được đâu. Anh không biết đó thôi, mỗi khi lên cơn mụ ấy có thể giết người! Anh còn nhớ vụ con Hiền thợ ủi hôn?
Hiền là cô gái xinh xẻo, có cái mũi hênh hếch dễ thương. Bao nhiêu chàng trai đã phải lòng, nhưng không hiểu sao Hiền lại không ngó ngàng đến mà lại bắt bồ với mụ Trần. Hai người đã từng công khai mối quan hệ này trong một thời gian dài, đi đâu cũng có đôi có cặp như sam. Rồi không hiểu vì lý do gì mà hai người chia tay, nói đúng hơn là Hiền tìm cách chạy trốn trước những cơn ghen vô lối và cách cư xử như phát xít của mụ với " người đầu ấp tay gối " . Thế rồi, một buổi tan ca vào lúc nửa đêm, Hiền bị chiếc xe gắn máy chạy hết tốc lực đâm thẳng vô người khi cô đang đi sát bên đường. Kết quả là cô bị tàn phế suốt đời. Người ta nghi kẻ chủ mưu là bà Trần nhưng vì không có chứng cớ nên chẳng thể làm gì được. Nhớ tới chuyện này, bất giác Hiếu run lên vì sợ.

Tưởng bật cười sang sảng một cách vô tư , khiến cô càng đâm lo, anh biết về bà Trần còn quá ít. Phải rồi, cách tốt nhứt là chạy trốn khỏi nanh vuốt của mụ ấy, nhưng biết trốn đâu đây?
- Vài tháng nữa là tết, đợi lãnh lương, tiền thưởng xong là chúng mình đi liền. Hai đứa mình sẽ đi thiệt xa, đi đến nơi cùng trời cuối đất đố con mẹ đó kiếm cho ra.
- Còn vợ con anh thì sao? Chẳng lẽ vì em mà anh sẵn sàng đánh đổi tất cả? Như vậy, em cảm thấy mình có lỗi với mọi người. Thôi, có lẽ chúng ta nên dừng lại tại đây anh ạ. Cho dù không có anh, em cũng sẽ sống nghiêm chỉnh hẳn hoi chớ không theo bà Trần nữa đâu, em hứa với anh đó.
Tưởng ngồi thừ người, mắt tối sầm lại, liên tục nhả khói thuốc lá khét lẹt, hồi lâu nói bằng giọng ồm ồm:
- Chuyện của anh, em biết rồi còn gì.
Đến tận bây giờ ở xí nghiệp vẫn còn đồn đại về chuyện Tưởng cưới vợ tức cười như thế nào. Hồi mới vô làm xí nghiệp, nghe người ta kể cô không tin, cho là thiên hạ bịa chuyện để gây cười. Ai lại lấy vợ vì một chuyện hết sức vô lý như vậy, cứ như là kịch bản phim hài không bằng. Chuyện là như vầy: Nhà Tưởng nghèo, nghèo lắm. Năm đó Tưởng đi bộ đội về gặp cảnh thất nghiệp. Má Tưởng lại bị bịnh nặng phải nằm nhà thương rất ư là tốn kém. Bác sĩ nói, nếu không có tiền chạy chữa thì bà già khó lòng qua khỏi. Thế là Tưởng muối mặt đi mượn nợ. Chủ nợ là là một người đàn bà xấu xí, thô kệch, trạc tuổi Tưởng (năm đó Tưởng đã gần ba chục). Ban đầu Tưởng mượn ba triệu, lãi suất là hai chục phần trăm, không đủ, lại mượn thêm hai triệu nữa, gộp lại chẵn năm triệu. Đến khi bà già hết bịnh thì lãi mẹ đẻ lãi con tròm trèm bảy triệu! Mang trên mình món nợ khổng lồ, Tưởng lại không có lấy miếng đất cắm dùi biết lấy đâu mà trả, trong khi nợ thúc giục cầm canh. Bà già khóc hoài, biểu để bà chết thì đã yên thân, khỏi phải làm phiền lụy đến con cái. Sau một đêm thức trắng, Tưởng tìm đến người đàn bà lỡ thì đó, nói bằng giọng tỉnh rụi:
- Tui nghèo trớt mồng tơi không có cách chi trả nổi , nếu chị không chê tui thì chúng ta gá nghĩa vợ chồng nợ nần coi như huề!
Người đàn bà lỡ thời lập tức gật đầu cái rụp. Hôn lễ rình rang được

cử hành sau đó một tuần. Cả làng đi dự đám mà cứ che miệng cười hoài. Hôn nhân không tình yêu lẫn sự tôn trọng thì hạnh phúc chỉ là những khái niệm hết sức xa vời. Hai người cơm lành canh ngọt đúng một tuần lễ thì xảy ra chuyện lục đục, gây lộn chửi lộn như cơm bữa. Chị vợ chê Tưởng là thứ vô tích sự, là đồ bất tài, ăn bám. Tưởng thì gọi vợ là con quỷ dạ xoa! Người ngợm gì mà hôi như chuột xạ mặc dù đã tắm cả thùng phuy dầu thơm! Đúng ba tháng sau ngày cưới thì bà già phát bịnh trở lại và qua đời vào một đêm mưa gió bão bùng. Coi như tất cả những gì Tưởng đánh đổi bỗng hóa thành dã tràng! Rồi vợ Tưởng mang bầu và hạ sanh thằng cu giống mẹ như đúc, nhứt là cặp môi dày, đôi mắt híp. Tưởng rủa thầm, mẹ kiếp! Trong ngôi nhà dát vàng này mình chẳng có gì ngoài mấy con rệp ở túi quần , hy vọng sanh thằng con giống mình cho đỡ tủi, thế mà Trời cũng chẳng chiều người, vậy thì chẳng còn lý do gì nấn ná lại đây làm gì nữa. Thế là, Tưởng viện mọi lý lẽ rồi tót lên thành phố, coi như chạy trốn món nợ đời một cách hợp pháp.

- Em có chịu theo anh hôn?

- Dạ, em sẽ đi khắp chưn trời góc biển miễn sao có anh bên cạnh. – Hiếu ngẩn người suy nghĩ một lúc rồi rụt rè nói:- Hay là anh về quê em đi. Nhà em nghèo nhưng cũng có một ít đất, chúng ta sẽ dựng tạm một ngôi nhà đơn sơ, rồi đi đào mương, cuốc mướn mà sống, làm giàu kể cũng khó nhưng đói ăn thì không.

- Vậy đi. Nhớ là phải giữ tuyệt đối bí mật đừng để lộ ra chuyện này kẻo lôi thôi với mẹ Trần. Trong thời gian chờ đợi em cứ tiếp tục giữ mối quan hệ với mẻ kẻo bị nghi ngờ.

Hiếu im lặng. Tưởng nói:

- Nhưng mà anh báo trước là chỉ quan hệ xã giao để che mắt chớ không phải tiếp tục " chuyện đó " đâu nghe! – Đoạn Tưởng suy nghĩ một lúc rồi nói:- Có cả một ngàn lẻ một lý do để từ chối khéo. Anh tin em đủ tỉnh táo để đối phó với con người dã tâm đó. Nếu có gì trúc trace, em phải báo cho anh biết đặng cả hai cùng tính. Tưởng lại hôn cô tới tấp. Đêm ấy hai người ở bên nhau trong ngôi nhà ma đến gần sáng mới về nhà.

Sau cái lần gần hơi đàn ông, bản năng phụ nữ trong cô từ lâu đã

ngủ quên bỗng được đánh thức và trỗi dậy một cách mãnh liệt, tựa như thân cây còi cọc nằm trong lồng tối tăm, thiếu không khí, ánh sáng. Rồi bất ngờ một ngày nọ thân cây đó được giải phóng, được tắm ánh sáng mặt trời, hít thở không khí trong lành bỗng cao vút lên và bắt đầu đơm bông kết trái! Được tự do, được yêu bằng tình yêu đích thực mà tạo hóa đã dành cho phận đàn bà, cô cảm thấy kinh tởm quá khứ của mình, kinh tởm bà Trần, kinh tởm cái mùi da thịt phụ nữ thơm phức trộn lẫn với mồ hôi chua chua. Cô cũng kinh tởm mấy " ngón nghề " quái thai của mụ. Mỗi khi nhắm mắt lại là Hiếu lại thấy cảnh bà Trần trần truồng như nhộng, quấn lấy người cô, hơi thở phì phò bên tai như rắn hổ mang đang phun nọc độc, cô lập tức chạy vô nhà vệ sinh ói ra cả mật xanh lẫn mật vàng. Hiếu nhớ như in " Con rắn hổ mang " lào phào bên tai cô những lời chết chóc:
- Em mà bỏ tôi, tôi sẽ giết em rồi tự sát theo luôn. Số phận đã cột chặt chúng ta vào nhau, em phải thuộc về tôi phần xác lẫn phần hồn! Em có hiểu không?
Hiếu ân hận trước những hành động dại dột của mình, cô đau khổ, lo lắng và không ngớt lời sỉ vả mình, nhưng có làm gì đi chăng nữa thì mọi việc đã rồi, cốc nước đổ đi không hy vọng gì hốt lại được. Giá như có thể làm lại từ đầu, chắc chắn cô sẽ không bao giờ làm cái chuyện trái đời như vậy. Cô đã dại dột sục chân xuống bùn dơ thì giờ đây cô phải gột rửa nó, nhưng rửa bằng cách nào đây?
Sáng hôm sau, bà Trần gặp Hiếu ngay tại cổng xí nghiệp. Nhìn đôi mắt quầng thâm của Hiếu, bà ta hỏi tại sao lại phải thức đêm, thức để làm gì. Hiếu nói thác do uống nước trà nên mất ngủ. Bà ta tỏ vẻ lo lắng, rồi chạy đi lấy mấy viên UPSA – C cho Hiếu. Hiếu lắc đầu nói không sao, chỉ cần nghỉ ngơi một lúc là khỏe thôi.
- Đừng có dễ ngươi! Uống đi, tôi ra lịnh cho em đó!
Hiếu miễn cưỡng đón nhận mấy viên thuốc sủi , khi bàn tay bà Trần chạm lên người, Hiếu run bắn lên, cảm giác rờn rợn như khi một mình đi ngang qua bãi tha ma, cô vội uốn người, bàn tay bà Trần lướt nhẹ trên sống lưng rồi trượt xuống.
- Ô kìa! Em bị gì vậy? – Bà Trần trợn tròn mắt sau làn kính cận, không bỏ sót những diễn biến trên gương mặt cô.

- Không có gì. – Hiếu nói lắp bắp, hoảng hốt như đang ăn vụng bị bắt quả tang, cô gật đầu chào bà Trần, rồi chạy nhanh vào xưởng.
Cả buổi sáng bà Trần ghé chỗ Hiếu làm việc đúng ba lần. Mỗi khi thấy bà ta từ xa bước đến là người Hiếu run lên như sốt rét. Bà Trần nhìn cô lo ngại, dặn nếu thấy mệt thì nghỉ khi nào khỏe thì hãy đi làm.
- Em đã nói không sao mà. Chị đừng chạm vô người em, khó chịu lắm!
Mặt bà Trần đanh lại, tuy nhiên bà cũng ráng nhịn:
- Chiều nay em ghé tôi nghen. Nhớ quá!
Bà Trần định đưa tay bẹo má, nhưng Hiếu kịp thời lảng ra, cái mùi dầu thơm cố hữu làm cô chóng mặt. Bà Trần vừa dứt lời, Hiếu đã giãy nảy lên như con vịt sống bị nhúng nước sôi:
- Không được đâu, em kẹt nhiều chuyện lắm.
Cô bịa ra một lô xích xông bao nhiêu là chuyện cần kíp, nào là, thăm bạn bị bịnh trong nhà thương, phải ra bưu điện để gởi tiền về quê, rồi lại phải thanh toán cả thau quần áo dơ cả tuần chưa giặt, lý do nào cũng có chánh đáng không thể bắt bẻ được.
Bà Trần tiếp tục vớt vát:
- Vậy thì mai nhá!
- Mai em cũng kẹt luôn! Em còn phải..
Đến nước này thì bà Trần không thể nào nhịn được nữa:
- Bữa nay em rất lạ, lạ lắm. Có chuyện gì xảy ra phải không?
- Không!
- Em chưa đủ tài nói dối như Cuội đâu. Em chán tôi rồi phải không? Nói thiệt đi để tui còn biết đường mà tính, dễ ợt thôi mà.
Bà Trần cười nhếch mép, nụ cười lạnh tanh, nghe ghê rợn làm sao. Hiếu càng lo sợ , càng rối trí, càng lòi đuôi ra, muốn qua mặt một người từng trải như bà Trần quả là chuyện khó.
Vừa lúc Tưởng làm bộ tình cờ đẩy xe goòng đi ngang qua, khẽ nháy mắt với Hiếu mấy cái đầy ngụ ý. Hiếu kín đáo gật đầu đáp lại, nhưng cả hai không thể ngờ bà Trần đã thấy tất cả.
Không hiểu sao Hiếu đột ngột thay đổi ý định, có lẽ, do sợ quá nên cô hứa bừa. Trong thâm tâm cô dứt khoát đây là lần cuối cùng:
- Được rồi, ngày mai em sẽ tới! Chị đi đi để em làm, từ sáng tới

giờ công việc chẳng đâu vô đâu.
Bà Trần cười mím môi, đi đến chỗ khuất để quan sát, khi thấy Tưởng xán lại gần Hiếu thì thầm to nhỏ điều gì đó có vẻ thân mật lắm thì gương mặt bà Trần bỗng đằng đằng sát khí, cánh tay phải chém loạn xạ vào không khí:
- Chúng mày sẽ bị trừng phạt!
Tưởng biểu Hiếu đừng đi, nhưng Hiếu vì lo sợ quá nên không nghe. Chiều tối hôm sau Hiếu đến nhà bà Trần để làm tròn vai diễn đã trót đeo mang. Hiếu đặt ngón tay lên nuốm chuông khá lâu mà chùng chình chưa quyết. Cô cảm thấy lo sợ, hoảng loạn đến rụng rời tay chưn. Can đảm lên! Chỉ lần này thôi và vĩnh viễn mình sẽ không để mụ ta làm tình làm tội nữa, chỉ một lần thôi mà, Hiếu tự nhủ và cố thu hết sức lực dồn lên đầu ngón trỏ đang đặt lên nút chuông, nhưng khi cô chuẩn bị ấn nút thì hình ảnh nhớp nhúa bỗng ùa về hiển hiện trước mắt, những cảnh thác loạn trên chiếc giường hộp Đài Loan, những cảnh sinh hoạt tình dục đồng giới phát ra từ chiếc ti vi màu màn hình phẳng hai mươi một inch đặt trên kệ tủ, khiến cô bắt lộn mửa. Bỗng Hiếu hộc lên một tiếng rồi cắm đầu chạy một mạch ra phía bãi rác gần đó, ngồi thụp xuống và nôn ọe.
Từ xa Tưởng cọc cạch đạp xe tới, đỡ cô dậy:
- Anh đã nói mà em không chịu nghe! Có sao hông? – Tưởng lật đật lấy khăn tay lau miệng Hiếu.
Hiếu nói bằng giọng hoảng loạn:
- Anh hãy đưa em rời khỏi chỗ này lẹ lên! Không thôi em sẽ chết ngất ngay tại đây!
Tưởng quành đầu xe. Hiếu liền thót lên yên sau. Vừa đạp mấy cái thì từ trong quán cà phê gần đó bà Trần bước ra, ánh mắt tức tối dõi theo chiếc xe đạp sườn ngang màu xanh da trời đang hòa vô đám đông. Đoạn bà ta phẩy tay một cái. Tức thì một chiếc Su sport từ trong con hẻm gần đó bất ngờ vụt ra. Trên xe là hai gã đàn ông lực lưỡng, bặm trợn. Người ngồi sau, gương mặt được che kín bằng chiếc nón kết sùm sụp chỉ để lộ mái tóc bờm xờm phủ xuống vai.
- Tụi bây bám sát theo hai đứa đó, coi bọn chúng làm gì, rồi báo lại cho tao, nhớ là không được bỏ sót bất kỳ cử động nào, nghe chưa?

- Được thôi! – Gã ngồi phía sau nói ồm ồm, xòe bàn tay to bè ra, ngón giữa nhịp nhịp mấy cái, ra hiệu đòi tiền.
Bà Trần đưa tiền, gã ngồi sau cười tít mắt, cho xấp tiền vô túi quần ka ki cũ sờn, nói :
- Chà, có tiền uống bia với bắt vài em vô khách sạn hú hí rồi. Nè, Bà chị khi nào thì hành sự ? Bọn này lâu lâu không ăn cơm tù nên thấy nhớ. - Gã nhếch mép cười khẩy :- Tụi này mà ra tay thì đến ba má tụi nó nhận còn không ra!
Cả khu vực này chẳng ai còn lạ gì anh em tụi thằng Thiên, thằng Hà khét tiếng là dân dao búa chuyên nghiệp, chúng nổi tiếng ra tay tàn độc và vô cùng liều lĩnh không biết sợ là cái quái gì, tiếng tăm lan xa đến nỗi mấy tay anh chị đã có thâm niên ăn cơm tù nhiều hơn cơm nhà cũng phải kiêng dè, còn bọn lâu la cắc ké chỉ cần nghe đến tên đã sợ đến vãi đái! Thiên - Hà không lập băng nhóm mà hoạt động riêng lẻ. Thằng anh tên Thiên được giới giang hồ ghép thêm chữ " lôi " , gọi là " Thiên Lôi ", gã em tên Hà, được mệnh danh là " Hà Bá ". Cả hai chọc trời khuấy nước không chỉ ngoài đời mà luôn cả trong tù. Đi tù mà còn gởi vàng về nhà thì đúng là " kỳ tích ". Có một chuyện mà đến tận bây giờ giới giang hồ, dao búa vẫn còn đồn đãi không ngớt: số là " thiên lôi " bị đi tù vì tội cướp tiệm vàng. Sau gần chục năm thụ án, gã được phóng thích đúng ngay ngày bầu cử hội đồng nhân dân ba cấp. Thấy thiên hạ nườm nượp kéo nhau đi bầu, trong khi mình lại không có được cái quyền đó, tức tối, " Thiên lôi " đi uống rượu say mèm, rồi xông vô điểm bầu cử, hạch sách ông tổ trưởng Tổ bầu cử tại sao hắn không được thực hiện quyền công dân. Rồi bất chấp mọi lời giải thích, hắn ra tay đập phá thùng phiếu! Kết quả hắn bị kêu án ba năm. Sau khi mãn hạn, hắn lại tiếp tục ngựa quen đường cũ. Hỏi tại sao không lo tu tỉnh làm ăn, hắn cười hô hố nói lỡ ghiền cơm tù mất rồi! Ở tù có đàn em cung phụng cơm bưng nước rót, thuốc hút mềm môi , lại được đấm bóp giác hơi, tung hô vạn tuế như vua, tiền vàng rủng rẻng, thì tội gì mà không ở tù! " Hà Bá " còn ngông cuồng hơn, trong một lần bị đau ruột, sau khi cắt bỏ đoạn ruột dư, hắn không đồng ý cho các bác sĩ khâu lại vết mổ mà để mẫu ruột lòng thòng bên ngoài bụng được bọc lại bằng bịch nylon. Hễ muốn

hù dọa ai là hắn cởi áo khoe “ bộ đồ lòng “. Phát khiếp! Đối phương nhìn thấy đã muốn xỉu liền tại trận.
- Chưa phải lúc, nhớ là chỉ hành động khi có lịnh của tao, nghe chưa?

Như Lục Bình Trôi

Chương 77

Từ thẩm mỹ viện " Nhan Sắc " bước ra, bà Vân cho xe phóng thẳng về nhà. Lúc này đã hơn chín giờ tối, khi đi ngang qua tiệm phở " Cường Lực ", mùi nước lèo thơm lựng xộc vô mũi gây cho cảm giác đoi đói. Quán phở này không chỉ nổi tiếng ngon vì nước lèo được chế biến theo công thức gia truyền tuyệt hảo không nơi nào có thể bắt chước được, mà còn độc đáo ở chỗ, chủ quán còn tặng cho mỗi vị khách một chén tiết bò hòa lẫn với nước lèo cho khách húp chơi không tính tiền. Loại tiết sống ấy cứ như viagra, uống vô người cứ rạo rực thèm tình, chẳng trách mấy tay sồn sồn cứ kéo đến nườm nượp. Trước kia, hai vợ chồng bà cũng thường xuyên tới quán này, nhưng kể từ khi có tin đồn, bánh phở tẩm phoọc môn thì không bén mảng tới nữa, chồng bà rất kỷ lưỡng trong việc ăn uống. Lâu lâu không ăn phở cũng thấy thèm, bà Vân định cho xe rẽ vô quán nhưng nghĩ đến vòng eo đang phát phì nên thôi, đành nhắm mắt chạy thẳng. Chạy đến ngã tư vì phải thắng gấp tránh chiếc xe đạp từ hướng ngược lại, cái túi đựng mỹ phẩm để trên bửng rớt xuống đất. Bà dừng xe cúi xuống lượm lên vừa cằn nhằn. Mấy tháng nay, tuần nào bà cũng đi thẩm mỹ viện, tân trang lại cái nhan sắc đang bắt đầu xuống cấp vì gánh nặng tuổi tác. Thật ra, bà quá lo lắng đó thôi, nếu so với những người cùng trang lứa thì bà trẻ hơn họ rất nhiều. Tuân thủ theo chế độ kiêng cữ nghiêm ngặt, lại thường xuyên tập thể dục mỗi buổi sáng nên thân hình bà còn cân đối lắm, chẳng qua bà sợ mất chồng ! Chồng bà mấy tháng gần đây chểnh mảng chuyện chăn gối. Hỏi, thì ông đổ thừa tại tuổi già! Già gì mà già, mới ngoài bốn mươi chớ mấy. Bà đọc được ý nghĩ trong đầu chồng, anh ấy đang tơ tưởng đến Trang, cô gái sắp sửa sanh cho ông một đứa con. Nghe lời khuyên của trung tâm tư vấn " hôn nhân & gia đình ", cách chăm sóc tốt nhứt cho chồng là chăm sóc mình, bà liền may một loạt quần áo

mới rất hợp thời trang phù hợp với vóc dáng của mình, rồi đến thẩm mỹ viện tẩy nếp nhăn, căng da mặt, cùng với sự hỗ trợ của vô số mỹ phẩm thuộc hàng top ten, nhưng chồng bà vẫn cứ " án binh bất động! ". Chiều nay bà bác sĩ y khoa- khoa thẩm mỹ khuyên bà nên bơm ngực, theo bà ta bộ ngực của phụ nữ là điểm khởi đầu của sự ham muốn, một bộ ngực vĩ đại có thể làm thay đổi cả thế giới! Vì thế phải bơm ngực! Bà bác sĩ còn chắc chắn như đinh đóng cột, sau khi nhét vài túi silicon nhứt định chồng bà sẽ hết bịnh " lãnh cảm ", nếu không bà ta sẽ bồi thường gấp đôi! Bà Vân hỏi bao nhiêu, bà bác sĩ cười cười, chỉ khoản hai ngàn đô thôi! Làm đẹp đừng sợ tốn kém, bỏ ra hai ngàn mà giữ được chồng, rẻ rề.
Về tới nhà. Ông Khả đang chúi mũi vô mấy tờ báo. Dạo này chồng bà mua quá nhiều báo nội chỉ đọc cái tít thôi cũng đã hết thời gian. Bà hiểu, đấy cũng là cách chạy trốn phận sự. Tối, giục chồng đi ngủ thì ông nói để đọc xong bài xã luận, thể thao...đến nửa đêm chợt giựt mình thức giấc vẫn thấy chồng đọc báo! Anh đọc chi dữ vậy. Ông Khả viện lý do làm công tác nghiên cứu nên cần tham khảo. Bà đuối lý đành im lặng.
- Em về! – Bà lên tiếng báo động cho chồng, nhưng ông chỉ khẽ gật đầu mà mắt không màng ngẩng lên. Bà Vân lại hỏi:- Anh ăn cơm chưa?
- Rồi! Họp xong rồi ăn luôn với mấy đồng nghiệp.
Bà Vân vô phòng riêng trang điểm qua loa, thay bộ đồ ngủ của hãng Wow màu xanh dịu, trước khi trở ra, bà không quên xịt lên người chút dầu thơm có cái tên rất ấn tượng " passion night " (đêm say đắm) , rồi ngồi xuống bên chồng.
- Anh nè, em định bơm ngực, ý anh thế nào?
- Bơm ngực hả? – Ông Khả nói hững hờ, cặp mắt vẫn không hề dịch chuyển :- Già rồi chớ đâu còn trẻ trung gì nữa, bơm làm gì, không khéo tiền mất tật mang! Mấy thứ silicon đó mà bể ra thì trời cứu!
- Anh nói! Bao nhiêu người chớ đâu phải mình em. Có thể hơi nguy hiểm, nhưng em vẫn cứ thích.
- Tùy em!
Thái độ của chồng khiến bà buồn quá. Chẳng thà ông đập bàn, đá

ghế có lẽ bà sẽ dễ chịu hơn nhiều.
Bà Vân vừa thấy ấm ức vừa tủi thân. Họ đã từng có một thời rất hạnh phúc. Bây giờ lâm cảnh ngộ như vầy cũng vì chuyện đứa con mà ra. Vì muốn giữ chồng, bà đã cố cho bằng được một đứa con, đứa trẻ chưa thấy mặt mà bà đang có nguy cơ mất chồng.
Nghĩ lại bà cảm thấy vô cùng ân hận. Tất cả đều do một tay bà mà ra. Lấy nhau được hai năm chồng bà có đặt chuyện sanh con đẻ cái. Lúc đó bà đang theo lớp cao học lại vừa mới lên chức phó phòng nên muốn giành trọn thời gian cho chuyện tiến thân. Tuổi mình còn trẻ vội gì tính đến chuyện đó, đợi thong thả em sẽ đẻ liền tù tì bốn, năm đứa tha hồ bồng ẵm.
Ông Khả thất vọng ra mặt tuy nhiên cũng chiều lòng vợ. Kế hoạch bị vỡ ba lần và ba lần đó bà đều lẳng lặng giấu chồng đến mấy phòng khám tư nhân nạo thai chui. Đến khi đã ngấp nghé tam tuần, tiền tài, công danh đều viên mãn, bà quyết định sinh con nhưng cả năm trời ròng rã, dùng đủ mọi cách nhưng mọi việc vẫn " án binh bất động " , cơ thể bà hoàn toàn chẳng có biểu hiện gì khác thường. Cực chẳng đã phải đi khám. Hôm ấy là một ngày mưa như trút nước. Bầu trời u ám như báo hiệu điềm dữ. Chồng lái ô tô đưa vợ đến bệnh viện Từ Dũ với gương mặt xanh xao, lo lắng. Sau khi khám đi khám lại rất cẩn thận, bác sĩ lắc đầu thất vọng nói:
- Cô không thể sanh con. Đó là hậu quả của những lần nạo phá thai!
Bà té xỉu liền tại chỗ, còn chồng bà thì đứng chết lặng ngay giữa lối đi. Thì ra, vợ ông đã lén lút làm chuyện động trời! Vân ơi, tại sao em lại làm như vậy?
Bác sĩ nói, nạo phá thai dù có an toàn đi nữa thì sau đó dễ có nguy cơ bị viêm tắc vòi trứng hoặc dính buồng tử cung, một hay nhiều phần. Nếu chỉ bị viêm tắc hai vòi trứng vẫn có thể có con bằng cách thụ tinh trong ống nghiệm, nhưng đã dính buồng tử cung thì vô phương cứu chữa! Đây là nguyên nhân vô sinh làm đau đầu các bác sĩ trị hiếm muộn vô sinh, họ phải đưa tay đầu hàng vì không có cách nào giúp những người đàn bà bất hạnh ấy có thể mang thai, trừ khi sau này nếu luật pháp cho phép mang thai hộ..
Bà suy sụp hoàn toàn và gần như phát điên. Ba năm bà sau buộc

phải về hưu non vì lý do sức khỏe.
- Tại sao anh lại đối xử lạnh lẽo với em, em đã làm gì nên tội?
- Em khéo suy diễn, anh có gì đâu.
- Không có gì sao? Tự anh phải hiểu điều này hơn em mới phải. Em có lỗi và đã làm tất cả để chuộc lại lỗi lầm nhưng anh vẫn không đoái hoài đến, em vô cùng đau xót vì bị ruồng rẫy anh có biết không?
- Anh bận!
- Bận ư? Trước kia anh bận hơn nhiều, nhưng dù bận rộn đến đâu anh vẫn dành thời gian cho em. Anh đưa em đi ăn tối, coi phim, ca nhạc, anh còn đưa em vô công viên tâm tình có khi đến tận nửa đêm. Còn bây giờ thì sao? Em đã chờ, chờ gần hai trăm ngày ròng rã vậy mà anh...
Bà Vân khóc. Những giọt nước mắt tức tưởi cộng hưởng với âm thanh tắc nghẹn trong lồng ngực chỉ phát ra những tiếng rè rè:
- Có phải anh đã yêu Trang rồi phải hôn?
Ông Khả im lặng. Bà Vân nói trong nước mắt:
- Anh biết rằng chuyện đó là không thể, vậy tại sao anh vẫn cứ..anh không thấu hiểu nỗi khổ tâm của em hay sao? Ngay từ lúc chưa bắt đầu cuộc chơi nguy hiểm này, em đã dự cảm những điều không hay sẽ xảy ra, nhưng vì anh, anh khao khát một đứa con, và vì tin anh nên em mới nhắm mắt đưa chân đánh liều. Anh đã hứa những gì với em, còn nhớ không?
Chồng bà đã hứa tha thứ, sẽ mãi mãi yêu thương vợ, trân trọng sự hy sinh của vợ, sẽ sống cho thật xứng đáng trước sự hy sinh cao cả đó. Vậy mà bây giờ tất cả đã đảo lộn hoàn toàn, hỏi làm sao bà không đau đớn cho được.
Nhìn vợ đang khóc muồi mẫn như đứa trẻ, ông Khả cũng thấy chạnh lòng thương cảm, ông thấy mình có lỗi, lỗi nhiều lắm.
- Hãy thông cảm và tha thứ cho anh, anh cần có thời gian.
Ông Khả đã không giấu nỗi tình cảm của mình với Trang trước mặt vợ. Từ khi Trang chính thức có thai ông chỉ gặp lại Trang vài lần lén lút. Trang cũng rất khổ tâm. Cô van xin ông đừng kiếm cô nữa. Tội lỗi lắm! Nhưng ánh mắt Trang đau đáu khôn nguôi. Những lúc không có cô bên cạnh ông như người mất hồn. Ông đã

“ cố yêu “ Trang theo mệnh lệnh của vợ và giờ đây ông cố xua đi tình yêu đó nhưng không thể.
Bà Vân ngừng khóc, đôi mắt chết lấp lánh những tia sáng phục sinh:
- Thật hả anh? Anh đừng khiến em phải thất vọng nhé. Em yêu anh! Không có anh em chết mất!
Hai người nhìn nhau trong câm lặng. Trực nhớ một chuyện, bà Vân nói:
- Ai đã đánh anh? Có phải Thật không?
- Sao em nghĩ là anh ta?
- Chỉ có hắn chớ không ngoài ai khác, bởi vì đây không phải là vụ cướp và anh cũng không có kẻ thù nào ngoài Thật ra.
Ông Khả im lặng gật đầu. Bà Vân nói bằng giọng giận dữ:
- Em sẽ không bỏ qua vụ này! Hắn phải chịu trách nhiệm với tội ác đã gây ra cho chồng em!
- Thôi, em à. Xét kỹ ra Thật cũng là nạn nhân, một chàng trai bất hạnh. Chính chúng ta đã gây đau khổ cho Thật quá nhiều. Hãy để anh ta yên. – Im lặng một lúc, ông Khả nói tiếp:
- Vả lại chuyện này mà đổ bể ra thì bất lợi thuộc về phía chúng ta, em có hiểu không?
Bà Vân gật đầu, nói thầm trong bụng, đúng! Nếu tất cả phơi bày ra ánh sáng, Thật sẽ ở tù và vợ chồng bà sẽ mất tất cả.
Đoạn bà Vân ngửng mặt nhìn chồng. Ánh mắt van siết khiến ông xúc động, ông choàng tay qua vai vợ kéo sát vào lòng mình, ngực áo của ông ướt nhòe nước mắt. Cứ thế họ ngồi bên nhau im lặng.
Hồi lâu ông Khả đưa tay vén tóc vợ:
- Mình đi ngủ đi em.
Ông đứng dậy bế vợ vô phòng ngủ. Bà Vân nằm yên ngoan ngoãn, mắt lim dim tận hưởng hương vị hạnh phúc mà đã lâu rồi chưa có được. Trong bóng đêm sột soạt chỉ nghe tiếng nói run rẩy của bà Vân vang lên hấp hối:
- Đừng bỏ em, đừng bỏ em nghe anh! Anh hãy quên Trang đi, em van anh!
Bà đã cầu xin chồng “ yêu “ cô gái ấy và giờ đây lại van anh hãy cố mà quên!

..Nửa đêm bà Vân cựa mình tỉnh giấc, thấy chồng ngồi chết lặng trên ghế tựa, mắt nhìn đăm đăm không phương cố định. Ngọn đèn ngủ bên cạnh soi rõ những rãnh sâu trên trán như những đường cày. Bà đọc được trên gương mặt thông minh của chồng nỗi đau giằng xé, tự nhiên nước mắt cứ trào ra…

Như Lục Bình Trôi

Chương 78

Thật trở thành một tên điếm chuyên nghiệp. Anh phất lên như diều gặp gió.
Quần áo đúng mốt, điện thoại di động đời mới, xe gắn máy mắc tiền và vô số quà tặng do những người đàn bà từng chung chạ với anh cung phụng. Có tiền, Thật thay đổi từng ngày. Anh trở nên tự tin hơn, nói năng ngạo nghễ, kẻ cả. Trong túi áo của Thật lúc nào cũng thủ sẵn vài chục tấm card in màu trông rất bắt mắt " Lê Thật (tên khai sinh là Lê Văn Thật bỏ chữ lót cho có vẻ oách) – Chuyên matxa đấm bóp, sẵn sàng phuc vụ mọi lúc mọi nơi, đảm bảo quý khách sẽ hài lòng ". Vì muốn trả thù đời, muốn khẳng định mình không phải là kẻ bất tài, muốn cho thiên hạ dòm anh lác con mắt rằng anh cũng có thể kiếm thiệt nhiều tiền như ai, vậy là Thật đã ném những mặc cảm tội lỗi vô sọt rác từ lúc nào. Thậm chí có lúc anh còn tự hào về công việc của mình! Ít ra anh cũng đã cứu rỗi được những tâm hồn đang khát thèm nhục dục! Không có anh, có lẽ, bọn đàn bà rậm rựt như chó tháng Bảy sẽ phát điên! Mụ Võ Tắc Thiên vì khát tình mà khiến cho cả nhà Đường điêu đứng! Đàn bà mà lên cơn thì thiên đường cũng hóa thành địa ngục! Thật đã từng vỗ ngực khoe, có mụ sồn sồn vốn là kỹ sư thủy văn, sau khi ăn nằm với anh đã từng thú nhận cảm thấy cuộc đời đáng yêu hơn! Lãng mạn hơn và cuộc sống có ý nghĩa hơn nhiều, rất nhiều! Mấy đứa bạn lắc đầu nói Thật hết thuốc trị. Tao cóc cần! Tụi bây cứ ở đó mà ôm cái triết lý cũ mèm rồi cạp đất mà sống. Tao đi đây!
Thật dọn đến chỗ ở mới khang trang, rộng rãi, đầy đủ tiện nghi do mụ nhân tình gần năm chục tuổi bỏ tiền ra mướn. Mụ này có quầy mỹ phẩm, quần áo đồ sộ ở chợ Ba Đình, mỗi ngày cho dù bán đắt hay ế ẩm thì cứ đúng mười giờ rưỡi sáng là mụ đóng cửa tiệm để đến với tình! Bởi vì ông chồng lọm khọm của mụ có bịnh ghen. Sáu giờ sáng đưa vợ đến chợ, mười hai giờ tới rước. Khi mụ ra về

cũng là lúc Thật nằm chết gí như con gián!
Thật nhăn nhó:
- Giàu nứt vách lê thân ra chợ chi cho cực?
Mụ đưa ngón tay xỉ lên trán Thật cười hắt hắt:
- Thằng chồng " em " bất lực nên ghen khủng khiếp! Phải vầy mới qua mặt được hắn! Với lại " em " cũng cần có tiền để nuôi anh chớ!
- Khi nào " em " mua cho anh căn nhà?
- Thằng chồng " em " giám sát rất kỹ chuyện tiền nong. Đợi khi nào hắn nghẻo cổ thì tính.
- Nhà giàu ngậm toàn sâm nhung làm sao mà chết được?
- Coi vậy chớ hắn yếu lắm rồi. Ngồi một chỗ mà cứ lấy hơi lên! Coi bộ không lâu lắm đâu. Nhưng " em " có một điều kiện là anh phải bỏ nghề.
- " Em " đủ tiền bao bọc anh hôn mà biểu anh bỏ nghề?
Không đủ lo anh sống như đế vương nhưng cỡ tể tướng thì dư sức! Nhưng " em " nói trước, anh mà lấy tiền của " em " bao bọc mấy con đĩ thì " em " thề lắt cái của nợ để anh bỏ cái tật thích đèo bòng! – " Em " đưa tay chỉ vô đáy quần của Thật, rồi cười rú lên, tiếng cười như tiếng lưỡi cưa nghiến vào kim loại nghe nổi cả da gà.
Mụ nhân tình này đang thời kỳ hồi xuân nên đòi tình liên tục cứ như đứa trẻ đòi kẹo! Mặc dù đã lạm dụng vô số dầu thơm , mỹ phẩm vẫn không sao lấn át được cái " mùi già" , cái mùi ấy sao mà gớm ghiếc đến thế! Đã thế, mụ lại mắc thêm cái chứng viêm phế quản mãn tính, thở ra toàn mùi hôi như nước cống! Vậy mà phải cắn răng, cắn lợi khen là thơm! Khen, thì mụ mới xì thêm tiền, sắm thêm quần áo, giày dép..Chó chết đến thế là cùng!
" Em " sắm cho Thật mấy bộ đồ vía sang trọng, rồi bắt Thật đi qua đi lại như người mẫu để " em " ngó cho sướng con mắt.
Thật còn cặp bồ với người đàn bà thứ hai, cô này tên Thuần, đúng ba chục tuổi, dáng người cao lớn, thô kệch như hộ pháp nên có biệt danh là " Thuần hộ pháp " , đã vậy cô ả có nước da đen như lọ nghẹ, dòm giống như con ở. Tuy xấu người nhưng ả lại là chủ một sạp vải đồ sộ ở chợ Soái Kình Lâm. Tiền vô như nước.

- Anh lấy em, em sẽ cho anh tất cả những thứ mà em đang có.
Hừ, cô ả định dùng tiền trói buộc mình đây mà! Lấy một cô vợ xấu như ma thà ở vậy sướng hơn, Thật nghĩ thầm rồi trả lời:
- Anh là người thích tự do, không muốn bị ràng buộc chuyện gia đình vướng chưn vướng cẳng. Hôm nào thấy buồn thì a lô cho anh là được rồi.
Cô chủ sạp vải không trả tiền cho " mỗi dù " mà trả " lương tháng " với một điều kiện là Thật phải có mặt ngay khi cô cần tình. Một bên khát tình, bên kia khát tiền cùng gặp nhau trên chiếc giường phoóc mê ca. Khi cô chủ sạp vải cởi quần áo ra, suýt nữa Thật đã nôn ọe. Trời ơi, sao mà xấu quá vậy! Hèn gì giàu quá sá vẫn không sao " tậu " được một tấm chồng!
Thật ôm người đàn bà xấu xí, mắt nhắm lại tưởng tượng đến mấy cô người mẫu chưn dài. Mà thiệt, qua giới thiệu của thằng Quân, bạn cùng nghề, Thật đã từng qua đêm với những cô người mẫu thường mang guốc cao gót, bận đồ hai mảnh nhỏng nhảnh trên sàn diễn. Có lần một cô người mẫu tên Thy Thy hỏi Thật bộ giàu lắm sao mà xài tiền như nước, Thật cười cười trả lời lấp lửng:
- Giàu gì! Anh chỉ làm công việc chuyển tài khoản từ người giàu mà xấu sang người trẻ mà đẹp thôi!
Cô chủ sạp vải than thở:
- Chắc kiếp trước em ở ác nên kiếp này ông trời bắt tội. Ba má em đều cao ráo, trắng trẻo, anh chị em ai nấy coi cũng " sạch nước cản ", chỉ có em người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm. Là phụ nữ mà mỗi khi ra đường chẳng ma nào thèm ngó, buồn quá! Bạn bè cùng trang lứa đứa nào cũng chồng con đề huề, nhìn thấy mà thèm chảy nước miếng. Bọn đàn ông chó chết các anh, chỉ nhìn phụ nữ bằng mắt chớ không nhìn bằng tâm hồn, giá như họ bị đui mù thì hay biết mấy!
Ngoài những lúc bận " chạy sô ", Thật dành toàn bộ thời gian cho việc ngủ nghỉ và tập thể hình để tăng cường sức khỏe. Ở câu lạc bộ cũng có vài người làm điếm thúi như Thật, họ công khai bàn tán, truyền đạt kinh nghiệm chăn gối một cách thoải mái như mấy tay ham mê cá độ bàn luận trận túc cầu gay cấn, hay như mấy bà nội trợ tranh cãi về giá cả thịt cá, rau cải bỗng tăng lên vùn vụt.. Một

tay đĩ đực tên Quân từng là sinh viên khoa công nghệ thông tin năm thứ hai đã đoạt giải nhì (giải phong trào) môn thể hình từng tuyên bố một cách xanh dờn, bất kỳ người đàn bà nào đã lên giường với anh ta dù chỉ một lần thì cho dù chết cũng đội mồ đi theo! Đúng là anh chàng á quân này tỏ ra quá sành sỏi trong việc chinh phục phụ nữ, bằng chứng là đang đẩy tạ mà di động liên tục réo lên không ngớt. Qua những buổi tập tạ Thật mở mang nhiều điều mà trước giờ vẫn ù ù cạc cạc. Thật mới hiểu cách chinh phục phụ nữ theo từng độ tuổi như thế nào, phải " hót " làm sao để các bà mệnh phụ nghe bùi lỗ tai và vui lòng móc hầu bao. Thậm chí Quân còn hướng dẫn Thật cách làm tình với các bà sau khi sạch kinh và trước khi có kinh như thế nào để đến tột đỉnh " thăng hoa! " Thật ngạc nghiên trợn tròn con mắt:
- Có chuyện đó nữa à?
Quân cười chế giễu:
- Cậu ngốc bỏ mẹ vậy mà đòi làm điếm đàng!
Rồi Quân từ từ giải thích:
- Sau khi sạch kinh phụ nữ thường " mau tới bến hơn" , còn lúc sắp có kinh thì mấy bà đòi dữ lắm bao nhiêu cũng không đủ!
Cũng chính Quân mách cho anh chỗ săn lùng " đồ nghề " ở đâu, giá cả ra sao, thậm chí cách " chữa cháy " khi lực bất tòng tâm, và nhứt là cách đối phó như thế nào để tránh cơ quan pháp luật.
Vì để kiếm tiền trang trải học phí, tiền ăn, tiền trọ mà Quân tự nguyện biến thành đĩ đực rồi trượt dài xuống con dốc sa đọa lúc nào không hay. Quân đẹp trai, lực lưỡng, nói chuyện có duyên , thông thạo các ngón nghề chăn gối nên lũ đàn bà đói tình chạy theo trối chết. Đã vậy, anh chàng láu cá này còn biết tận dụng kiến thức trong những năm tháng ngồi trên giảng đường thiết kế hẳn một trang web cho riêng mình và đặt cái tên rất ấn tương " www. coithienduong.com " . Quân đã đưa lên " cõi thiên đường " vô số hình ảnh của mình trong y phục của Ađam, đủ ba mươi sáu kiểu làm tình bốc lửa với những cô gái bao chuyên nghiệp…Rất nhiều phụ nữ đã lên mạng rồi lên giường với Quân! Thậm chí có cô người Mỹ gốc Việt đang ở bang Ohio qua vài lần " chiêm ngưỡng dung nhan " trên webcam đã phải lòng. Và đang rốt ráo hoàn tất

thủ tục sang Việt Nam để gặp người trong mộng!
Thật thường tập trung ở " Thiên Thai ", quán vừa bán cà phê, vừa bia rượu. Đây là điểm tập trung " gà chiến " phục vụ cho đám " xăng pha nhớt " và mấy mụ sồn sồn no cơm rửng mỡ. Thật không chơi với đám pêđê mà chỉ " chuyên trị " mấy bà mệnh phụ, dây dưa với đám nửa nạc nửa mở dễ bị rách hậu môn, bị sida lại không nhiều tiền.
Một hôm, Thật đang chờ khách ở " Thiên Thai " thì mấy đứa bạn xây dựng tình cờ ghé chơi rủ nhậu, mà Thật thì lại quên cái bóp ở nhà. Đang lúc không biết xử trí làm sao thì có chiếc taxi vàng trờ tới. Hai người đàn bà sồn sồn thò đầu qua cửa kiếng, đưa tay ngoắt ngoắt, Thật lập tức đứng dậy và dặn đám bạn:
- Tụi bây chờ tao chừng một tiếng, tao sẽ đãi tụi bây nhậu một chầu chết bỏ!
Thật phóng xe theo chiếc taxi. Chừng bốn mươi phút sau trở lại dằn mạnh hai mươi tờ giấy năm chục mới cáu lên bàn:
- Kêu bia đi tụi mày! Phải uống cho bằng hết số tiền này, thằng nào bỏ cuộc giữa chừng tao đổ bia lên đầu!
Một người bạn thốt lên:
- Cha mẹ ơi! Chỉ chưa đầy một giờ đồng hồ mà mày kiếm bạc triệu, bằng cả tháng tao cày chết mẹ trên công trường. Phen này chắc phải theo mà thọ giáo thôi.
- Đâu dễ! – Thật tự hào:- Mày ốm nhom như con cò ma, có cho mấy mụ ấy cũng chẳng thèm. Với lại đâu phải dễ ăn, làm không sướng, thì đừng hòng moi được tiền các bà mệnh phụ!
Có ngày Thật chạy năm, bảy " sô " là chuyện thường. Thật được cái mả đẹp trai, cao ráo, vòng ngực vượt qua con số một trăm, bắp tay gần bốn chục nom như một lực sĩ khiến bọn đàn bà khát tình rớt lộp độp như sung rụng!
Tuy nhiên sức người có hạn, Thật đã từng bị " tổ trác " mấy lần, đang " sinh hoạt " cái cần câu cơm " bỗng mềm oặt như cọng bún thiu không sao ngóc lên nổi! Mụ đàn bà cáu tiết đạp văng xuống giường:
- Tưởng gì, còn thua cả thằng chồng của chị nữa là đàng khác! Vậy mà cứ vỗ ngực ta đây. Cút đi cho rãnh mắt! Nhớ thanh toán tiền

phòng đấy nhé!
Thật lồm cồm ngồi dậy, cuốn quần áo chuồn thẳng.
Thật tìm mua" bửu bối " ở hai bên lề đường Châu Văn Liêm. Tại đây có đủ thứ từ thượng vàng đến hạ cám để phục vụ chuyện phòng the tới bến. Bán hàng là một thanh niên còn trẻ nhưng tỏ ra lõi đời trong chuyện ái ân, anh ta lôi từ dưới gầm ra một bọc to và bắt đầu quảng cáo ra rả:
- Đây là loại " mười hai con giáp ", mấy bà mà " nếm thử " thì phải lết bằng mo bò bằng mủng! Còn đây là bao cao su gai, bao cao su đinh. Đây mà mắt cừu chính hiệu, trước khi xài nhớ ngâm nước cho nó mềm ra, sau đó mới " đeo khoen " cho " thằng nhỏ ".
- Có thứ gì lâu lâu hôn?
- Có chớ! – Gã bán hàng sốt sắng, lấy chiếc hộp sắt hình chữ nhật đen bóng, lôi ra một ống nhỏ xíu bằng nửa ngón tay quảng cáo là hàng Trung Quốc. Anh ta dặn trước khi sử dụng phải lắc đều rồi xức lên " thằng nhỏ " mười phút trước khi sinh hoạt. Mười ngàn đồng mỗi ống.
- Còn thứ nào khác hôn?
- Có! Hàng Thái, chỉ cần xịt một cái là có thể " cày" tới sáng! Bốn chục ngàn.
Thiệt ra cái chai xịt của Thái giống như thứ thuốc tê để chữa chứng đau răng. Dân chơi có " sáng kiến " xịt lên " thằng nhỏ " để kéo dài thời gian!
Thật mua cả hai. Gã bán hàng nhận tiền, không quên chúc khách hàng có một ngày vui vẻ và nhớ " ghé thăm " chỗ anh ta thường xuyên. Mấy chỗ khác bán toàn là đồ dỏm, anh ta chắc chắn như thế.
Thật xức thử. Chừng năm phút sau, " thằng nhỏ " bắt đầu nóng lên khủng khiếp, da quy đầu nhăn nhúm trông rất thảm hại, không còn chút cảm giác nào, cứ như là khúc gỗ! Sinh hoạt tình dục mà không chút hứng thú chẳng khác nào bị tra tấn. Kể ra làm thằng điếm thúi cũng cực khổ trăm bề!
Chiều nay Thật có cuộc hẹn với một bà giám đốc ngoài năm chục tuổi chuyên kinh doanh hàng may mặc tại khách sạn hạng sang. Anh đến sớm hơn nửa tiếng. Để giết thời gian anh ngồi ở quầy

rượu nhâm nhi giải sầu. Nhân viên pha rượu, mà những người sính ngoại ngữ gọi là bartender, người đàn ông trạc tứ tuần, tóc chải xước xịt keo láng lẩy. Chiếc nơ đen nổi bật trên cổ áo sơ mi trắng. Ông ta đang bận rộn với vô số thứ lỉnh kỉnh mà lần đầu Thật mới có dịp nhìn thấy; bình lắc Boston, ly trộn, thìa bar, máy xay, kềm vắt chanh, dụng cụ khui rượu…Sau khi lau chùi, sắp xếp các thứ ngăn nắp, ông ta hướng ánh mắt về phía khách ồm ồm giải thích:
- Đây là những dụng cụ để pha chế cocktail, thiếu một món là không làm nên cơm cháo gì. Quý khách dùng chi a?
Thật hoàn toàn lúng túng, từ thuở cha sanh mẹ đẻ tới giờ anh chưa từng nếm qua những thứ này bao giờ.
Nhìn cử chỉ biết là khách không sành về các món rượu, Bartender gợi ý:
- Theo tôi, trước tiên ông nên nếm thử món " Hương thủy nguyệt ". Đây là sự kết hợp độc đáo giữa si rô bạc hà, rượu trứng và rượu hoa hồng. Màu sắc. Hương vị rất hấp dẫn những ai đã thử một lần là không thể nào quên. Tôi chắc chắn như thế.
Thật gật bừa. Nhân viên vừa pha rượu vừa chuyện trò vui vẻ:
- Hiện nay, ở ta có nhiều loại thức uống nhưng khi xếp vào thực đơn trong các buổi tiệc thì món ăn và thức uống không hài hòa với nhau. Phụ nữ uống nước ngọt khiến lưỡi có quá nhiều vị ngọt, nam giới uống bia bụng mau no, còn uống rượu nặng thì dễ gây say xỉn. Nghĩa là, thức uống của chúng ta không kích thích khẩu vị mà có khi lại làm giảm đi ít nhiều. Cocktail là thức uống khả dĩ khắc phục được những hạn chế đó. Nhà hàng chúng tôi nổi tiếng với món cocktail Việt Nam. Tuy sanh sau đẻ muộn nhưng cocktail của ta chẳng thua kém quốc gia nào trên thế giới. Khách nước ngoài đến đây ẩm thực đều rất hài lòng.
Nói đoạn, gã nhân viên cầm chiếc khăn lau sạch cái ly cao đế có gờ trang trí giữa chân. Đây là li Liquor chứa được từ 4cl – 6cl dùng để uống rượu mùi, thông dụng dùng pha cocktail nhiều tầng. Ly có chân và loại hình trụ, anh ta vừa cắt nghĩa rõ rệt, vừa cầm chai xi rô bạc hà rót vô. Anh ta rót khéo đến nỗi xi rô đi thẳng vô giữa ly, không dính vào thành ly. Sau đó nhân viên pha rượu, tay phải với

lấy chai rượu trứng, tay trái cầm thìa cà phê cho vào trong ly. Lưng thìa úp lại, mũi thìa áp sát thành ly. Tay phải rót rượu lên lưng thìa và nhẹ nhàng với rượu hoa hồng kế tiếp. Sau đó anh ta đặt lên chiếc dĩa bằng giấy và đưa cho Thật:
- Đây là cách pha nhiều từng. Mời quý khách dùng thử.
Không thể tin được, Thật buộc miệng thốt lên. Cả ba loại rượu có dung tích bằng nhau và đặc biệt là không bị hòa trộn vào nhau cứ như là chúng bị ngăn bởi tấm ngăn vô hình vậy. Ái chà, không ngờ chuyện nhậu nhẹt lại kỳ công đến vậy.
- Quý khách thấy thế nào?
- Ngon! – Thật đáp cốt để khỏi bị cho là nhà quê chớ thật ra anh không thích thứ rượu ngọt.
Gã nhân viên tiếp tục mời mọc:
Quý khách dùng thêm món " Marilyn Monroe " nhé. Món cocktail mang tên nữ minh tinh tài danh mà bạc phận này được sáng tạo vào tháng 5 năm 2000 tại kinh đô điện ảnh Hollywood. Đây là sự kết hợp hài hòa giữa màu sắc và hương vị rất hấp dẫn.
Đoạn gã nhân viên rót rượu vodka vào cốc đong, đong đúng 30 mililít rồi 15mililít rượu kem, 1 thìa xi rô bạc hà, nửa quả chanh cùng nước 7Up. Sau đó ông ta cho tất cả vào bình lắc cùng với khoảng 1/3 đá bào nhuyễn. Đậy nắp bình lại và bắt đầu lắc:
- Lắc bình cũng là một nghệ thuật - nhân viên pha rượu nói:- Ta không nên lắc theo chiều thẳng đứng vì sẽ tạo ra nhiều bọt. Cũng không nên lắc theo chiều ngang vì như thế sẽ trộn không đều. Phải lắc theo độ nghiêng khoảng 45 độ. Ta có thể lắc một hoặc cả hai tay nhưng ngón trỏ phải giữ nắp bình thật chặt, hướng nắp về phía sau, như thế này đây.
Gã lắc khoảng 15 giây sau đó mở nắp bình, rót ra ly Poco đã được ướp lạnh, ly Poco có dung tích 20cl – 23cl dùng đựng cocktail loại giải khát có trái cây xay. Trước khi trao cho khách, Bartender còn trang trí thêm một lát cam và một quả sơ ri.
Thật ngậm ống hút kéo một hơi. Vị ngọt, the the, chua chua tạo thành thức uống thổ tả! Nếu không có gã Bartender, có lẽ, anh đã phun ta tất tật! Trời ạ, đây mà cũng gọi là rượu sao, xem ra còn thua xa loại đế bình dân hai ngàn một xị! Đúng là khẩu vị của bọn

nhà giàu ngu ngốc!
Trời đang nắng chang chang bất chợt cơn mưa lất phất rồi dần dần nặng hột. Nhìn xuyên qua lớp kính dày: những dòng người, xe cộ được che chắn trong những bộ đồ đi mưa, tấm ny lon , bạt rách..lao đi hối hả trên con đường nhựa lầy lội, trơn trợt. Vài người không áo mưa đành tấp vội vô mấy hiên nhà bên vệ đường để khỏi bị ướt. Từ chỗ Thật ngồi nhìn thẳng hướng đối diện, một người đàn ông, áo quần lam lũ đang loay hoay với chiếc xe đạp cà tàng. Phía sau xe lỉnh kỉnh: xà beng, cuốc xẻng, ki …được ràng bằng dây cao su cắt từ ruột xe đạp. Nhìn sơ qua cũng đoán ra ông ta với anh đã từng là đồng nghiệp. Thợ hồ. Đã bao lâu rồi mình chưa được cầm cái bay nhỉ? Anh vắt óc nhưng không tài nào nhớ ra, những buổi tiệc rượu trong các nhà hàng sang trọng, những cuộc vui da thịt trên những chiếc giường nệm mút sực nức dầu thơm hảo hạng đã khiến anh trở nên mụ mẫm quên mất gốc gác của mình. Không, Thật không quên mà nói đúng hơn chính anh cố tình chối bỏ quá khứ một thời vất vả, đói nghèo...Mưa bỗng ào lên. Người đàn ông ngửa mặt nhìn trời, láp dáp vài câu trong miệng, có lẽ đang than trời, trách đất. Thật cảm thấy buồn vô cớ, liên tục rít thuốc lá. Nhìn bầu trời ẩm ướt, bất giác anh nhớ lại những ngày đầu chưn ướt, chưn ráo lên thành phố tìm kế sinh nhai cũng rơi vào buổi chiều mưa rơi tầm tã như vầy. Lúc ấy, trong túi Thật có sẵn một ít tiền nhưng anh không đủ tự tin để kiếm một chỗ trọ, đành vật vờ vật vưỡng trước mái hiên gần trạm xăng. Cơn mưa quỷ quái kéo dài đến tận sáng. Và anh đã phải ngủ trong tư thế ngồi với thân hình sũng nước. Những ngày tiếp theo do chưa tìm được người quen, việc làm, Thật đã phải chấp nhận làm công việc đẩy xe ở cầu chữ Y. Những chiếc xích lô, xe ba gác đạp chở đầy hàng hóa và người nặng ì không thể vượt qua con dốc " đứt hơi " nên các bác tài phải nhờ người đẩy phụ. Lên đến đỉnh dốc coi như hoàn thành nhiệm vụ. Cho bao nhiêu tùy ý vào lòng hảo tâm của khách, anh không đòi hỏi hay cò kè thêm bớt. Đúng nửa tháng sau, Thật cũng lần ra chỗ ở của mấy đứa bạn ở khu nhập cư. Và từ đó, anh bằng lòng với công việc mới – cu li thợ hồ. Thật có sức khỏe, chịu khó, siêng năng, tánh tình thật thà nên mấy tay chủ thầu rất ưng bụng. Hết

công trình này tới công trình khác họ đều kéo anh theo nên có việc làm hoài không hết. Những lúc rảnh việc, Thật len lén lấy cái bay tập xây, tập tô rồi đứng ra xa mà nhắm nhía, thấy không vừa ý anh phá đi và làm lại…Chuyện thầm lén kéo dài khoảng hai tháng thì tay chủ thầu phát hiện. Ông ta chắp tay sau đít, mắt nhìn săm soi " tác phẩm đầu tay " của anh một lúc rồi gật đầu khen:
- Thằng này coi cù lần vậy mà khéo tay! Được rồi, bắt đầu từ ngày mai mày sẽ lên làm thợ phụ.
Thế là Thật nghiễm nhiên được cầm cái bay đường đường chánh chánh chớ không phải vụng trộm như trước. Anh học nghề rất lẹ đến nỗi những tay thợ khác phải dòm anh bằng ánh mắt ghen tỵ lẫn thán phục. Sáu tháng sau, thật trở thành thợ chánh lành nghề.
Hôm được ông chủ thầu thông báo sẽ ăn lương thợ chánh, Thật mừng quýnh. Xin ứng trước tiền công rồi kéo cả đám ra quán đãi một chầu rượu đế, lẩu lương.
Khi Trang lên thành phố thì tay nghề của anh đã xếp vào hàng lão luyện.
- Anh sẽ xây cho chúng ta một ngôi nhà thiệt đẹp, có cả phòng khách, nhà ăn, nhà tắm, hồ bơi và vườn cây cảnh!
Trang dòm anh ngơ ngác như người vừa rớt từ cung trăng rồi cười ré lên:
- Anh nằm mơ vừa thôi! Ngôi nhà đó chỉ có trong cổ tích.
Trang nói tiếp:
- Nghe anh nói, cứ tưởng đang làm giám đốc! Lãnh lương thợ chánh được bao nhiêu mà nghĩ chuyện xa xôi quá vậy, cái chòi chăn vịt còn chưa có nổi nữa là…
Thật bừng tỉnh, xì hơi. Bàn tay anh đã xây biết bao biệt thự, ngôi nhà khang trang, diễm lệ, lâu ngày trở thành ám ảnh mất rồi. Những người thợ xây đã dựng lên biết bao tòa nhà, công viên, rạp hát… góp phần làm đẹp thêm cái thành phố này nhưng bản thân họ chẳng bao giờ có được một chỗ ở cho ra hồn, ra vía. Lần nào cũng vậy mỗi lần bàn giao công trình cho gia chủ, anh cứ đứng lặng người một lúc lâu, trong đầu thầm ước ao, phải chi đây là ngôi nhà của mình…
Mưa vẫn ào ạt. Người đàn ông, có lẽ đã mất hết kiên nhẫn nên đội

mưa mà đi. Thật nghiêng người ngó theo, lòng chạnh buồn thê thiết. Không hiểu sao anh lại thấy thèm, thèm dữ dội được tắm mình trong không khí lao động trên công trường, xi măng, gạch cát với những lời trây trúa của mấy bà sồn sồn cùng những cái đấm lưng thùi thụi của các cô mới lớn vì mắc cỡ. Anh thèm được sục đôi bàn tay vào đống hồ vừa trộn, thèm được cầm cán bay gõ gõ lên từng viên gạch ống, thèm được nằm trong căn nhà ọp ẹp lắng nghe những tiếng mưa rơi..

Vì mưa nên người đàn bà đến không đúng hẹn. Anh cũng chẳng lấy đó mà sốt ruột. Lúc này đây, anh muốn ngồi một mình đắm chìm trong hoài niệm xa xăm... Từng trệt khách sạn khá vắng, chỉ có anh và vài người nước ngoài đang túm tụm vừa uống rượu Tây bên cạnh cửa sổ, vừa tán gẫu. Anh không hiểu họ nói bằng thứ ngôn ngữ gì nhưng chắc là vui lắm vì thỉnh thoảng cô gái có mái tóc vàng rực bỗng cười ré lên. Chán mấy món cocktail thổ tả, anh kêu một ly Whisky. Gã Bartender nhiều chuyện lại có dịp " quảng cáo " kiến thức chuyên môn:

- Whisky dùng nguyên liệu chủ yếu là hạt ngũ cốc như lúa mì, lúa mạch đen, bắp…Nguyên liệu được xay thành bột, ngâm trong nước sôi và cho lên men. Sau đó đem chưng cất hai lần để lấy rượu. Thời gian thành trưởng của Whisky tối thiểu là hai năm, loại cao cấp từ mười năm trở lên. Whisky cũng được nhà sản xuất phân loại chất lượng cách cho rượu có màu khác nhau, màu in nơi nhãn hoặc ghi số năm thành trưởng trên nhãn. – Gã chuyền ly rượu cho Thật và tiếp tục huyên thuyên:- Cũng như các chủng loại rượu mạnh khác, trước khi cho rượu vào chai, người ta phải thêm nước để ấn định độ rượu. Đồng thời pha trộn nhiều loại rượu có thời gian thành trưởng và nguyên liệu khác nhau. Hiện nay có bốn nước sản xuất Whisky nổi tiếng là Scotland, Irish, Canada và Mỹ. Rượu, quý khách đang uống là loại blended Whisky được pha trộn từ nhiều sản phẩm của các nhà sản xuất. Có loại pha đến bảy mươi sản phẩm khác nhau đó, ghê không!

Thật thưởng công vì lòng nhiệt tình gã nhân viên pha chế rượu bằng tờ năm chục mới cứng. Gã cám ơn rối rít. Rượu đã cạn, Thật vần vo chiếc ly rỗng trong tay. Anh còn muốn uống nữa nhưng

không buồn lên tiếng. Ngoài trời mưa vẫn đang rơi. Bất chợt tiếng hát ca sĩ Thanh Phong phát ra từ giàn hifi đặt kế bên quầy rượu " Thà làm giọt mưa/ Rớt trên tượng đá/ Có còn hơn không/ Có còn hơn không...". Giọng ca buồn áo não. Thật cũng buồn.
Gã Bartender đột ngột lên tiếng kéo anh về thực tại:
- Quý khách là doanh nhân?
Thật khẽ rùng mình, nhìn hắn trân trố rồi gật bừa. Trong anh bỗng trỗi lên cơn giận vô cớ. Đồ xỏ lá! Anh rủa thầm.
Thật bỗng nhếch mép bật cười giễu chính mình. Thế đấy, một tên điếm đàng hạng bét chỉ cần khoác lên người bộ cánh lịch lãm, xài tiền hào phóng là đã có thể trở thành một nhà kinh doanh cỡ lớn! Ha..ha..
Anh gục đầu xuống mép bàn, ký ức như bàn tay bóp nghẹt tim anh. Sau lần đến nhà ông giáo sư – bác sĩ, Thật bị ám ảnh hoài về bi kịch kiếp người đến đỗi suốt mấy đêm liền anh không sao chợp mắt. Âm thanh rỉ rền trong cơn say tình của người đàn bà như tiếng mèo kêu khiến anh vừa kinh tởm vừa xót xa. Khi nằm úp mình trên cơ thể rừng rực của người đàn bà suýt nữa anh đã bật lên tiếng nấc. Ánh mắt vừa hân hoan, vừa bi thảm của người chồng khi đẩy chiếc phong bì đựng tiền về phía anh mãi mãi như cái bóng đọa đày đi theo anh suốt cuộc đời. Cả tuần sau đó, anh không dám tiếp xúc với bất kỳ phụ nữ nào. Anh rúc mình trong căn phòng tối tăm, sợ ánh sáng, sợ tiếng động như người bị mang mầm bệnh chó dại. Chó dại! Mình là chó dại! Cả nhân gian đều là chó dại! Ha..ha …
Không thấy Thật đến phòng tập, Quân phóng xe đến thăm. Sau khi kể lại toàn bộ câu chuyện, Thật nói thều thào:
- Tớ không thể nào chịu nổi nữa, có lẽ, phải bỏ nghề thôi, cậu ạ.
Quân cười khinh bỉ:
- Đồ hèn! Chuyện chỉ có vậy mà cậu đã có tư tưởng " xếp giáo quy hàng " rồi. Nói thật, tớ đã từng gặp nhiều chuyện còn thê thảm hơn, cười ra nước mắt hơn nữa là. Kệ, chuyện thiên hạ hơi sức đâu mà lo, không có cậu thì cũng có thằng khác thế chỗ! – Đoạn Quân buông ra một câu chắc nịch:- Tớ cá chầu nhậu là cậu không dám bỏ nghề. Thời buổi này kiếm tiền đâu phải chuyện dễ!

Quân đã đánh trúng tim đen của Thật, anh không đủ bản lãnh để từ bỏ " nghiệp chướng " của mình. Những ray rứt, buồn phiền thỉnh thoảng vụt qua ý nghĩ của anh như người khách lạ tình cờ quá bộ nghỉ chưn và vội vã đi liền...
Mưa đã ngớt hột. Thật uống rượu như sợ ngày mai tất cả các nhà máy rượu đồng loạt đóng cửa. Càng uống càng thấy buồn. Thật bỗng nhớ về Trang, nhớ quay nhớ quắt, nhớ đến phát điên. Anh đã ăn nằm với hàng trăm người đàn bà mà không tài nào nhớ nổi một gương mặt. Tất cả đều tầm thường, nhạt nhẽo, vô hồn. Với anh, Trang mãi mãi là một Kim Tự Tháp - Pharaon ẩn chứa bao điều bí mật.
- Trang ơi! Biết bao giờ anh mới quên được em?
Chia tay người đàn bà khát tình, Thật phóng xe như điên trên con đường vắng. Hết xăng thì tấp vào cây xăng bên vệ đường đổ đầy bình và tiếp tục cuộc hành trình vô định. Gần nửa đêm, anh cảm thấy đói bởi vì cả buổi anh chỉ uống và uống. Ngó thấy quán hủ tíu xào nằm bên hông chợ, Thật tấp vào, kêu một dĩa hai suất và mấy chai bia " 333 ". Quán vắng, chỉ có anh và ông chủ quán người Hoa.
- Ông chủ uống với tôi một chai!
Không khách sáo, chủ quán sà đít xuống chiếc ghế nhựa bên cạnh và tu bia ừng ực. Thật đã say chúi mũi chúi lái.
- Tại sao bọn đàn bà đều bỏ rơi ta, anh nói đi!
- Tại gì những thằng đàn ông chúng ta là những kẻ vô tích sự! – Giọng người bán hủ tíu xào vang lên chán chường.
Đoạn gã chủ quán ngửa cổ cười sặc sụa. Tiếng cười như tiếng chó tru ma:
- Vợ chồng tui chung sống với nhau gần mười ba năm, tình cảm là vậy, thiết tha là vậy. Tui tin cổ còn hơn tin bản thân mình. Vậy mà, một thằng lạ hoắc không biết từ đâu bỗng xuất hiện. Hắn ghé đúng ba hôm, không hiểu thằng chó đẻ đó đã hứa hẹn những gì , thề thốt những gì mà con vợ đầu ấp tay gối bao nhiêu năm dài đằng đẵng bỗng cuốn đồ đi theo nó mà không một lời từ biệt! Bây giờ thằng tui phải lâm vô cảnh gà trống nuôi con!
Hai người cùng cảnh ngộ cùng uống bia cùng chửi đời và cùng

khóc.
Gần hai giờ sáng. Trời se lạnh. Câu chuyện bỗng bị ngắt ngang bởi tiếng chuột rúc rích từ dưới miệng cống. Trong nháy mắt đã xuất hiện một đàn gồm năm con. Con đi đầu bị bốn con còn lại đuổi theo cắn chí tử. Con chuột tội nghiệp bị mấy con kia dồn vô góc tường và thi nhau xâu xé. Tiếng kêu của nó thật thảm thiết. Chuột là giống vô ơn, bạc bẽo khi con trẻ khỏe thì chúng thương yêu nhau nhưng khi về già thì những con kia rượt theo cắn cho kỳ chết mới thôi.
Thật giận dữ vớ đại cục gạch gần đó liệng mạnh về góc tường. Lũ chuột hoảng hồn rúc xuống miệng cống. Con còn lại bị thương nặng quá nhích không nỗi, đành nằm im, giương cặp mắt bằng hột đậu đen van xin tha mạng:
- Ủa, con này đâu phải là chuột! – Thật giựt mình thốt lên, sau khi quan sát thật kỹ con vật.
- Tất nhiên! – Người bán hủ tíu xào nói tỉnh bơ:- Nó là con sóc! Anh có nhìn thấy sợi dây ny lon buộc ngay cổ nó không?
- Thấy! – Thật ngạc nhiên:- Tại sao nó lại xuất hiện trong thành phố và sống chung với lũ chuột? Mà cái đuôi nó đâu?
- Chuyện là vầy, - người bán hủ tíu giải thích:- Mấy người ở dưới quê thời vụ rảnh rỗi không biết chuyện gì làm nên đi bắt sóc đem lên thành phố bán để kiếm thêm chút đỉnh. Mỗi con sóc có giá từ mười lăm tới hai chục ngàn. Người lớn mua về cho con nít chơi đỡ buồn. Con nít đứa nào mà không cả thèm chóng chán. Chán thì chúng thả đi. Cũng có khi lũ sóc tự cắn đứt dây và đào tẩu. Sóc là thú leo trèo chỉ quen sống ở cánh rừng bạt ngàn. Tự do. Phóng khoáng. Ở thành phố toàn là người với những tòa cao ốc nên chúng chỉ có cách chun xuống cống kết thân với bọn chuột. Tuy cùng là loài gặm nhấm nhưng lũ chuột không thể nào chấp nhận những kẻ chung dòng mà khác giống! Còn cái đuôi, nguyên do, trong một lần nó mò vô bếp nhà tui ăn vụng. Tưởng là lũ chuột hôi, tui cầm dao yếm chém một phát đứt lìa! Sóc là loài thú nhanh nhẹn nhưng chưa đủ trí khôn đối phó với con người như bọn chuột tinh quái. – Đoạn anh ta dòm con sóc đang run rẩy, nói:- Mấy bữa rày lũ chuột cứ rượt theo cắn cho chí chết, thấy cảnh tượng tui cũng đau lòng

lắm. Tình thế như vầy, coi bộ nó sống không lâu đâu.
Thật thở dài áo não, cúi xuống bắt nó lên tay. Con vật run lên từng chập:
- Số phận của mày khốn nạn rồi! Mang thân hình dị hợm này về rừng chắc gì đồng loại đã nhận ra và chấp nhận, còn ở đây thì nào có chốn dung thân.
Thật im lặng đột ngột. Tự nhiên, anh lại liên tưởng đến bản thân mình…

Như Lục Bình Trôi

Chương 79

Đến lượt Ngân bước vào phòng phỏng vấn.
- Nếu như có hai cuộc hẹn cùng xảy ra một lúc với giám đốc thì cô sẽ xử trí như thế nào?
Bà trưởng phòng nhân sự, tháo cặp kính lão đặt lên bàn để quan sát kỹ hơn dung nhan người đối diện. Một cô gái đẹp, bà ta nghĩ thầm, nhưng phải còn đợi cách ứng xử của cô ta như thế nào đã, đẹp mà đầu óc rỗng tuếch thì chẳng khác gì vật trang trí trong tủ buýt phê. Đây là cuộc kiểm tra sơ bộ trước khi gặp trực tiếp giám đốc.
- Trước hết, tôi sẽ tìm hiểu xem cuộc họp nào là quan trọng hơn để tham mưu cho giám đốc. Tất nhiên đối với khách hàng phải ưu tiên lên hàng đầu rồi mới đến chuyện nội bộ. Một lời từ chối lịch sự, khéo léo sẽ giúp cho khách hàng không phật ý.
Bà trưởng phòng gật gù tỏ vẻ quan tâm, rồi hỏi tiếp:
- Trước khi tiếp xúc với đối tác cô phải làm gì?
- Công việc cần làm là phải nắm rõ tiềm năng về sản xuất, kinh doanh, khả năng tài chính, tính pháp lý hợp pháp và khả năng thanh toán. Ta cũng cần lưu ý thêm về sở thích ẩm thực, văn hóa, thậm chí cả cuộc sống riêng của người đó, biết người biết ta trăm trận trăm thắng là ở chỗ đó.
- Tốt! – Bà trưởng phòng nhân sự gật gù tỏ vẻ hài lòng:- Bây giờ cô mang hồ sơ này vào gặp giám đốc. Cô đến ngay nhá, Sếp sắp có cuộc họp quan trọng với công ty nước ngoài.
Bà ta giao cho Ngân xấp hồ sơ. Ngân không thể ngờ sự việc lại diễn ra thuận lợi đến vậy. Trước khi đến đây, cô không mấy tự tin cho lắm.
Ngân đưa tay gõ gõ lên cánh cửa, bên trong phát ra giọng nam trầm vừa đủ nghe:
- Mời vô!
Ngân bước vô. Ông giám đốc đang ngồi xoay lưng về phía cô, mắt

đối diện với màn hình vi tính, tự nhiên cô cảm thấy run run, hơi thiếu tự tin. Ông giám đốc thoát khỏi chương trình access, và xoay nửa vòng chiếc ghế.
- Là anh sao?
- Ngân!
Cả hai nhìn nhau sững sờ kinh ngạc. Ngân cứ đứng chôn chưn tại chỗ, cặp mắt đẹp tròn xoe không chớp, toàn thân cô nóng hầm hập như lên cơn sốt, gương mặt đỏ rần như vừa té vô thùng rượu. Đúng là ông trời chơi cắc cớ, khiến cô gặp Tuấn trong cảnh ngộ này. Từ hôm bị bắt quả tang việc học chui, cô đã nhiều lần van vái đừng để gặp bất kỳ người nào cùng khóa học, nhứt là Tuấn. Vậy mà..
Tuấn đứng dậy, nhìn cô cười rộng lượng, hai tay dang ra như chào đón. Ngân lùi lại, lùi lại và đột ngột xoay lưng chạy thẳng ra phía ngoài.
- Ngân! Ngân! Hãy dừng lại nghe anh nói.
Ngân quýnh quáng suýt chút nữa đâm sầm vô những người đang đứng ngồi lố nhố chờ phỏng vấn, ra đến cửa cô lại suýt trợt chưn ngay bậc tam cấp. Tuấn đuổi theo, miệng không ngớt kêu tên cô. Bà trưởng phòng gọi với theo:
- Thưa giám đốc còn cuộc họp!
- Chị hẹn cho tôi vào dịp khác. Mọi việc bảo anh Thân , phó giám đốc lo liệu.
- Giám đốc! Giám đốc!
Ngân chạy trối chết quên cả lấy xe đạp. Thật ra, cô không quên nhưng sợ Tuấn bắt kịp nên đành bỏ liều. Lúc này cô chỉ có một ý nghĩ duy nhứt là chạy thiệt nhanh ra khỏi chỗ này.
Ngân nhắm mắt, nhắm mũi chạy qua đường chẳng mảy may để ý đến chiếc du lịch bốn chỗ ngồi đang từ xa phóng đến. Khi nhận ra mối nguy hiểm thì không còn kịp nữa. Thôi rồi, Ngân nghĩ thầm. Nhưng một cánh tay đã kéo cô giựt ngược trở lại, lực kéo quá mạnh khiến cả hai ngả chồng lên nhau sát lề đường, đầu của Tuấn va vào gốc cây dầu tóe máu...
Họ ngồi bên nhau trong quán cà phê kín đáo yên tỉnh, Ngân cứ áy náy nhìn miếng vải trắng quấn quanh đầu Tuấn như khăn tang, một

vệt máu đỏ lan ra thành hình đồng xu phía sau ót. Giọng Ngân lo lắng:
- Anh đi chụp CT đi, không khéo chấn thương sọ não thì nguy! Cũng tại anh đuổi theo tui làm chi cho khổ.
Tuấn cười nhỏ. Anh đã tìm cô từ ấy cho cho đến nay, khi mà mọi hy vọng đã tắt ngấm thì cô bất ngờ xuất hiện cứ như món quà hào phóng của Thượng Đế ban tặng thì làm sao bỏ qua cho được. Chỉ là một vết thương xoàng thôi mà, có gì đáng phải bận tâm:
- Tại sao em lại chạy trốn anh?
- Biết rồi còn hỏi! – Ngân cười thẹn, nói chuyện mà mắt nhìn đâu đâu.
- Ngân có biết, anh đã cất công tìm kiếm em lâu lắm không? Em đã đi đâu mất biệt giữa thành phố chật ních này vậy? Thậm chí anh còn định tìm em trên ti vi nữa kia.
Hay ghê! Chẳng quen biết gì mà cứ anh anh em em tỉnh bơ! Anh kiếm tui để làm gì? Để cười thả ga con nhỏ mặt mày sáng láng vậy mà đi học chui chớ gì? Tại anh cứu tôi bị thương ở đầu nên tôi mới cực chẳng đã theo anh vô quán này. Mắc cỡ lắm! Anh đừng nhìn tui như vậy, người ta muốn độn thổ đây nè.
- Em đến làm việc chỗ anh nhá. Công ty của anh rất cần những người vừa xinh đẹp vừa có năng lực như em, gật đầu đi, cho anh yên tâm.
Đúng là Ngân đang đói việc mà tiền dành dụm đã gởi về nhà và chi tiêu gần hết. Nếu không phải là công ty của Tuấn thì cô đã mừng như bắt được vàng. Tại sao ông Trời lại chơi khăm đến vậy chớ?
Tuấn không thuyết phục cô nữa mà kể về mình bằng chất giọng trầm buồn, ngắt quãng:
- Em biết không? Anh xuất thân là trẻ bụi đời. Thật ra anh cũng có cha có mẹ, nhưng mọi người lại không xem anh như con mà là một cái gai trong mắt. Nhà anh ở Buôn Ma Thuột, mảnh đất cà phê nổi tiếng. Ba má anh thừa hưởng cả cánh đồng cà phê bạt ngàn cò bay thẳng cánh, lại có cả máy máy cày, máy kéo và hàng chục người làm mướn, được xếp vào hàng " có máu mặt " trong huyện. Ba má anh có cả thảy bốn người con, hai trai hai gái. Anh là con thứ ba,

dưới anh còn cô em gái có hàm răng khểnh. Khi có bầu anh, má đi coi bói. Thầy bói phán, anh là món nợ tiền căn, ba má anh kiếp trước thiếu nợ không trả nên kiếp này anh đầu thai để đòi lại! Ba vốn mê tín sợ quá biểu má phá thai, nhưng má không chịu, còn chê là thấy bói nói bậy! Không dè, lời phán của bà thầy lại linh ứng! Đẻ anh chưa tròn tháng, thì cả cánh đồng cà phê sắp đến kỳ thu hoạch bỗng dưng bị sâu rầy phá hoại trơ trụi, coi như mất trắng. Chưa hết, người anh cả đang khỏe mạnh sờ sờ, tự nhiên bị sốt nằm li bì cả tháng rồi bị liệt hẳn! Từ một gia đình dư dả bỗng chốc trở thành con nợ khổng lồ, lúc này dù không muốn, má cũng phải tin. Thế là, anh nghiễm nhiên trở thành " kẻ thù " trong ngôi nhà thân yêu của mình. Mọi người đối xử với anh như một con vật không hơn không kém. Tới bữa cơm, ai nấy đều được dùng chén đũa ngồi bàn, thì anh ăn bằng mủng vùa ngồi đất và chỉ được ăn phần cơm thừa canh cặn mà thôi. Ba, thậm chí cấm mọi người kêu anh bằng tên khai sanh, mà phải kêu là " Thứ báo đời! " Anh không được làm con người, ngay cả tên của mình cũng bị từ chối. Năm ấy anh đã tám tuổi, đáng ra đã học đến lớp hai thì anh một chữ bẻ đôi cũng không biết. Cả nhà đều được đi học, ngay cả người anh bị bại liệt, còn anh thì không. Ba anh nói với má, cho " Thứ báo đời " đi học nhiều để nó phá nhiều à. Nó phải làm để " trả món nợ " mà nó đã gây ra cho nhà này!
Anh phải làm việc nặng nhọc như người trưởng thành, từ đào đất đến xách nước tưới cây anh đều phải cáng đáng. Làm nhiều mà ăn không đủ no nên người anh khô quắc khô queo như con cá lòng tong! Thỉnh thoảng anh thấy, má nhìn anh tỏ vẻ ái ngại, nhưng tình cảm ấy chỉ thoáng qua và vụt tắt như vệt sao băng trên bầu trời. Cực khổ, thiếu trước hụt sau khiến ba càng căm thù tận xương tận tủy, ba đổ trút tất cả bực dọc lên đầu anh bằng roi vọt, bằng cú đấm, bằng tất cả những gì có trong tay. Mấy anh em cũng hùa theo, thay phiên làm khổ, đày đọa anh. Người anh bị liệt dùng ná thun bắn vào người anh bầm tím:
- Tại " Thứ báo đời " mà tao phải bị tật nguyền như vầy. Sao mày không chết đi cho rảnh nợ!
Suốt một thời gian dài, anh cứ đinh ninh những lời nguyền rủa ấy

là thật, anh vô cùng đau đớn, anh chẳng muốn nợ nần với ai cả, tại sao ông Trời lại bắt anh đi đòi? Đêm đêm, anh nằm ở xó bếp lạnh căm căm với chiếc bao bố rách, bên cạnh con chó già mù mắt. Nó là người bạn duy nhất thương anh, hiểu anh mà thôi. Anh vuốt ve con chó già và hỏi nó, tại sao ta lại bị đối xử bất công như vậy? Tại sao, ta sinh ra là con người mà chẳng được làm người? Mày nói đi Ki nô! Con Ki nô không nói mà chỉ rên ư ử, thè cái lưỡi đỏ hỏn liếm lên mặt, lên mũi. Anh khóc, con chó cũng rưng rưng. Nó già sắp chết rồi, sẽ có một ngày nó bỏ anh mà đi.

Một hôm, ba bị chủ nợ làm nhục buồn quá nên đi uống rượu. Xế chiều, ba trở về với con dao yếm bén lẻm trong tay. Từ đầu ngõ đã nghe giọng ba đằng đằng sát khí:

- Bữa nay tao phải chém chết " Thứ báo đời ", để nó sống ngày nào là nhà này mạt vận thêm ngày đó! Nó chết, tao đi tù khỏi bị nợ bủa vây!

Anh đang kéo nước giếng cho vô lu, nghe thấy thế bèn co giò chạy trối chết. Anh chạy cả cây số mà không dám ngoảnh lại. Sau đó nhờ những người tốt bụng cho ít tiền, anh lên thành phố lây lất ăn xin.

Ăn xin bữa đói, bữa no, lại bị đứa lớn ăn hiếp. Chúng đánh anh đến ộc máu mũi, máu mồm, tuy vậy vẫn sướng hơn ở nhà. Bị đánh hoài riết rồi quen đòn. Và cách tốt nhứt để khỏi đánh đập là lánh mặt chúng. Rồi anh cũng dành dụm được ít tiền đi bán bong bóng. Chẳng dè, cái nghề này lại khấm khá, trừ chi phí ăn uống lại còn có dư chút đỉnh. Anh tính dành dụm để mua thêm bộ đồ vì lúc chạy lên thành phố anh chỉ có mỗi một bộ bận trên mình. Nhưng " đại ca " đã hửi được mùi tiền. Hắn đè nghiến anh xuống và lột sạch, chẳng chừa một xu dính túi, đã vậy còn bị thêm mấy cái dộng sưng mặt vì cái tội giếm tiền , không thật thà khai báo!

Anh lại tiếp tục ăn xin nơi đầu đường, xó chợ. Hôm nào không có tiền, anh vô tiệm hủ tiếu húp nước lèo dư của khách. Đêm, anh ngủ nhờ ở mái hiên nhà một nhà giàu có kiêm luôn phận sự làm chó giữ nhà! Cùng ngủ với anh là Hớn. Hớn mười sáu tuổi bị liệt cả hai chưn, sinh nhai bằng nghề vẽ. Hớn vẽ không đẹp nhưng khách thấy lạ và thương cảnh tật nguyền nên kiếm cũng đủ ăn. Thỉnh thoảng

anh ta cho anh củ khoai, mẫu bánh, và dạy anh vẽ. Anh vẽ rất tồi, vẽ hoài mà không tiến bộ.
Hớn nói:
- Số mày ăn mày là đáng lắm rồi. Tao què quặt mà còn vẽ được, còn mày thì không!
Gặp tháng đông lạnh giá, hai anh em ôm chầm lấy nhau cho đỡ lạnh. Một lần anh hỏi Hớn:
- Anh Hớn ơi, em có phải là con người không.
Hớn nhìn anh như từ cung trăng rớt xuống:
- Mày không là người chẳng lẻ là chó à. Mà có khi là chó lại sướng hơn, được cho ăn đầy đủ, chỉ mỗi việc sủa gâu gâu là hoàn thành sứ mạng!
Việc kiếm ăn của Hớn bị trục trặc do đại ca liên tục trấn lột. Nhiều bữa hai anh em phải mang bụng đói đi ngủ. Nhưng mà nào có yên thân, người hành hạ chưa đủ, lại tới phiên ông Trời!
Một hôm có bà trạc năm chục tuổi, ăn mặc rất diện đến xem tranh của Hớn, bà ta xem tranh thì ít mà ngắm gương mặt và thân thể trắng trẻo của Hớn thì nhiều. Hớn đẹp trai, nếu không tật nguyền chắc anh dễ trở thành diễn viên điện ảnh cũng nên. Ngày đầu, bà ta mua liền ba bức và hào phóng không lấy tiền thối lại, hôm sau rồi hôm sau nữa cũng vậy. Những ngày ấy, hai anh em được ăn bánh mỳ thịt và uống nước ngọt có ga, còn gì sung sướng nào bằng.
Đúng vào ngày Chủ Nhật, người đàn bà đó đến trên một chiếc taxi, hối thúc Hớn thu dọn đồ đạc đi theo bà ta ra Vũng Tàu có công việc. Hỏi việc gì thì ba ta ậm ừ không nói. Anh đòi đi theo thì bà ta gạt phắt. Thật lòng, Hớn không muốn đi nhưng gì mang ơn bà ta nên đành phải chiều theo ý, vả lại từ bé đến lớn anh ta chỉ quanh quẩn một chỗ nên cũng muốn đi đây đó mở mang tầm mắt. Một tuần sau, Hớn về " ngôi nhà thân yêu " (ngôi nhà thân yêu của tụi anh là cái vỉa hè đối diện với trung tâm mua sắm). Phờ phạc. Lặng câm. Rồi Hớn kể lể bằng giọng của người hấp hối: Ra đến Vũng Tàu, người đàn bà thuê một phòng đôi. Sau khi đi ngắm cảnh biển và ăn các món hải sản thỏa thích, cả hai dắt díu về phòng riêng. Lúc này mụ đàn bà mới hiện nguyên hình là con quỷ dâm dật! Suốt một tuần lễ liền, Hớn phải thỏa mãn những đòi hỏi thân

xác của mụ. Kể xong, gương mặt Hớn đanh lại, anh dặn anh phải cẩn thận kẻo bị dụ dỗ. Năm ấy anh mới chín tuổi nên chẳng lấy làm lo cho lắm.
Từ hôm ấy, Hớn trở thành con người hoàn toàn khác, anh lầm lì, hay cáu gắt, xé vụn giấy vẽ, bẻ gãy bút chì, dĩ nhiên anh cũng bị " văng miểng." Sự việc kéo dài đúng một tuần thì anh và Hớn bị thu gom. Cả hai được đưa về một nơi có tên gọi là " Mái ấm ". Hớn hóa câm, không trả lời bất kỳ câu hỏi nào của cán bộ, bởi vì anh không còn tin ai trên đời này nữa. Và cả anh cũng vậy. Anh nghĩ, cha mẹ ruột còn không thương con thì đừng mong đợi gì ở những người dưng nước lã. Tuy nhiên, anh cũng trả lời những câu hỏi của họ.
Một chị hỏi:
- Em tên là gì?
- " Thứ báo đời ! "
Tất cả nhìn anh chưng hửng. Có người tỏ vẻ không hài lòng, nghĩ rằng anh khêu khích họ. Kỳ thực anh không đùa giỡn một chút nào, cái tên " Thứ báo đời " đã thâm căn cố đế từ thuở lọt lòng mất rồi.
- Kỳ quá, ai lại có tên " Thứ báo đời " bao giờ. Em nhớ lại đi!
Anh đã suy nghĩ mất mấy ngày mới nhớ lại. Một lần mấy chú công an xã kiểm tra nhân, hộ khẩu theo định kỳ, có nhắc đến tên Lê Trần Thái Tuấn, trong nhà không có ai tên đó, chắc là tên mình rồi! Mấy cô, mấy chú còn hỏi nhiều lắm nhưng anh cứ nín thinh nhứt quyết không trả lời, anh Hớn đã xúi anh phải làm như vậy. Ảnh là người tốt đã từng cưu mang giúp đỡ anh, không tin ảnh thì tin ai bây giờ.
Ở Mái ấm anh được ăn uống, học hành tử tế, mọi người cư xử với anh rất chân tình, chu đáo. Quá đỗi bất ngờ khiến anh không dám tin đó là sự thật. Nhéo mà thấy đau là đúng rồi! Thì ra trên đời còn nhiều người tốt lắm. Anh Hớn cũng bắt đầu hòa nhập, anh vẽ hăng say và hay cười. Anh nhớ hoài lần đầu tiên cô giáo dạy anh học bài " Công cha nghĩa mẹ ", khi đọc đến đoạn " Công cha như núi Thái Sơn, nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra..", anh đã bật khóc, khóc như chưa từng được khóc, có lẽ nước mắt tích tụ suốt ngần ấy

năm đắng cay tủi nhục trào ra tất tật. " Công cha " là những trận đòn thù vô cớ, là những lời nguyền rủa độc địa, " nghĩa mẹ " là ánh mắt cay nghiệt đầy rẫy hận thù. Không ghìm nén được nỗi đau, anh đã kể hết cùng nước mắt mặn đắng trên môi. Các cô, các chú cũng khóc theo, thậm chí còn khóc dữ hơn, có cô chịu không nổi đã chạy vội ra ngoài, vục mặt vô thau nước...
Anh bị chứng " đói chữ ", hễ gặp bất cứ thứ gì có chữ là đọc ngấu, đọc nghiến. Lúc nào tên anh cũng đứng đầu lớp. Nhưng chữ thầy cô dạy không làm đủ thỏa mãn trí tò mò của anh, vì thế anh đã làm cái việc mà một đứa trẻ được giáo dục tử tế không được làm, anh đi ăn cắp sách!
Nhà sách cách " Mái ấm " không xa, chỉ vài chục bước chưn. Một ông sĩ quan cấp tá về hưu mở hiệu sách cốt không để kiếm lời mà để đỡ buồn, và cũng là dịp trang bị thêm kiến thức cho mình, mọi người. Tiệm sách không lớn, mỗi tựa chỉ có vài cuốn nên rất dễ kiểm soát. Anh chỉ chú tâm vô mấy cuốn sách toán. Lần đầu tiên thó được quyển " toán lớp ba nâng cao ", anh vừa mừng vừa run đến không ngủ được , lúc nào cũng sống trong tâm trạng thon thót hoảng sợ như tên tội phạm đang trốn lịnh truy nã. Nửa đêm lúc mọi người ngủ say, anh lồm cồm ngồi dậy làm bài tập nhẩm. Giải được bài nào, anh lại vỗ đét lên đùi một cái, hả hê lắm. Anh tự hứa, sẽ không bao giờ làm việc xấu ấy nữa. Nhưng mà chỉ vài ngày sau, nỗi đam mê toán học lại dựng anh dậy, kéo anh ra tiệm sách. Lần thứ hai, thứ ba trót lọt thì anh không biết sợ là gì nữa. Anh lại tự bào chữa bằng lý lẽ rất tiêu cực, nhiều sách như vậy lấy đi vài cuốn không sao, ăn cắp sách chớ ăn cắp tiền đâu mà sợ. Nhưng đi đêm có ngày gặp ma. Anh không bị ông đại tá mà do cô quản lý trong trường phát hiện anh có nhiều sách đến vậy, mà toàn là những cuốn mắc tiền, mới chết.
Cổ hỏi:
- Em lấy những thứ này ở đâu? Nói!
- Thưa cô, người ta cho ạ.
- Ai cho? Nhìn cử chỉ lấm la lấm lét như ăn vụng, tôi biết ngay là em đã rinh ở đâu đó thôi, có đúng hôn?
- Không, em nói thiệt mà. Ông bán sách ở gần cột đèn cho em,

không tin cô hỏi thử đi.
Anh nghĩ, nói như vậy ắt sẽ thoát nạn, bởi vì ai hơi đâu mà mất thời gian đôi chối lôi thôi. Nhưng anh đã lầm, cô quản lý quyết làm rõ trắng đen sự việc.
Cô quản lý đưa anh đến tiệm sách, lúc ấy ông đại tá về hưu đang cầm phất trần phủi bụi bám trên giá sách.
- Có phải chú cho nó mấy cuốn sách này hôn?
Anh nhìn ông ta bằng cái nhìn cầu khẩn van xin, mặt tái mét vì sợ. Ông đại tá cũng nhìn anh bao dung rồi khẽ gật đầu:
- Ừ, tôi cho, thấy thằng nhỏ ham học quá nên..
Cô quản lý lúng túng, còn anh thì thở phào nhẹ nhõm. Khi cô quản lý về ông mới kéo tay anh lại và nói:
- Ông biết mày lấy từ cuốn đầu tiên, nhưng ông không nói đó thôi. Ăn cắp là xấu không nên tiếp tục tái phạm. Mà mày là con cái nhà ai vậy?
Anh đành khai thiệt, thậm chí còn thêm hành thêm muối cho có vẻ " bi kịch ". Nghe xong, ông đại tá về hưu rớm nước mắt cảm động, chẳng những không bắt tội mà còn cho thêm mấy cuốn nữa về nhà:
- Tội nghiệp thằng nhỏ! Khi nào cần, mày cứ đến lấy, ông tặng không lấy tiền đâu mà sợ. Sau này thành tài nhớ lại đây báo tin một tiếng để ông mừng!
Bằng sự nỗ lực không mệt mỏi, anh đã thi đậu điểm tối đa vô khoa công nghệ thông tin trường đại học tổng hợp. Năm sau lại dành luôn suất học bổng bên Nhật. Hôm lên đường anh ghé thăm ân nhân. Ông đại tá đã già lắm rồi, nắm tay anh cười móm mém mà ánh mắt cứ rưng rưng:
- Ông biết là mày làm được mà. Ở bển nếu có điều kiện mày nên học lên cao học, tiến sĩ, nghe chưa? Đừng bao giờ bỏ qua cơ hội hiếm hoi. Ông tin mày sẽ làm được.
Anh đã nghe theo lời dạy của ân nhân không những lấy được bằng cao học mà còn dành dụm được số vốn kha khá để cùng mấy người bạn thành lập công ty buôn bán linh kiện máy tính, kiêm sản xuất phần mềm. Thời gian đầu do thiếu vốn và kinh nghiệm nên không cạnh tranh lại những công ty lớn, có lúc đứng trên bờ vực phá sản.

Thời gian này thị trường máy vi tính còn bị thả nổi, chủng loại, giá cả phập phù không thống nhất gây hoang mang cho người tiêu dùng. Để tạo sự yên tâm cho khách hàng, anh in bản liệt kê từng loại linh kiện, ghi rõ chủng loại, xuất xứ, giá cả và chế độ bảo hành của từng món. Không ngờ kết quả lại vượt quá sự mong đợi. Công ty của anh không những không bị phá sản mà còn ăn nên làm ra như diều gặp gió! Tiếc rằng, ông đại tá tốt bụng đó đã đột ngột qua đời khi anh rời khỏi Việt Nam chỉ vài tháng. Từ đó cứ vào ngày hai mươi lăm tháng chạp là anh đi vẫy mả, thăm viếng mộ Người.
Kể đến đây Tuấn im lặng, chờ cho cơn xúc động lắng xuống, anh kể tiếp:
- Nhắc đến ông đại tá, anh chợt nhớ đến nhân vật Găng Van Giăng trong " Những người khốn khổ ". Giăng Van Giăng được thức tỉnh bởi đức Cha cao cả, còn anh được như ngày hôm nay là nhờ vào tình thương bao dung của các cô, các chú ở " Mái ấm" , ông đại tá về hưu, chính họ đã làm thay đổi số phận và cách nghĩ của anh. Cả anh Hớn cũng vậy, anh đã trở thành họa sĩ tài năng, có tranh triển lãm, hiện đang sống với vợ, một cô gái hoàn toàn không biết chút gì là nghệ thuật , cùng hai đứa con rất hạnh phúc. Mỗi tháng anh ghé thăm ảnh chỉ một lần, có khi còn ngủ đêm ở đó.
Tuấn im lặng, đôi mắt đỏ hoe vì xúc động. Nghe Tuấn kể, mà Ngân không dám tin đó là sự thật. Nhìn dáng vẻ " công tử " của anh, người ta dễ ngộ nhận anh được sinh ra trong một gia đình nền nếp gia phong, giàu có.
- Còn cha mẹ anh thì sao? Mọi người có còn gọi anh là " Thứ báo đời " nữa hôn? – Ngân vừa nói vừa lấy khăn chấm nước mắt.
- Thỉnh thoảng anh có về quê. Anh cố xua đi ác cảm đối với mọi người, nhứt là Ba, nhưng sao khó quá! Họ đã gây cho anh một vết thương lòng không sao lành miệng. Nhưng thôi, chuyện cũ đã qua rồi thì hãy cho nó qua đi, nhớ lại chỉ thêm buồn tủi.
Tuấn nhấp một ngụm nước chanh, nhìn Ngân nói:
- Giữa chúng ta ít nhiều có những điểm giống nhau. Thiệt ra ngay từ đầu anh đã lờ mờ nhận ra khi nhìn thái độ của em và cô bạn. Ở các lớp học ngoại ngữ chuyện này vẫn thường xảy ra. Lỗi của anh là đã can thiệp mà chưa có sự đồng ý của em, nhưng em hãy hiểu

và thông cảm cho anh, anh chỉ muốn mọi việc được kết thúc một cách tốt đẹp mà thôi, chớ hoàn toàn không có ý gì khác.

Như Lục Bình Trôi

Chương 80

Họ gặp nhau tại một quán cà phê yên tĩnh, thoáng mát. Tiếng đàn piano của nghệ sĩ Richard Clayderman tài hoa làm rung rinh sợi dây cảm xúc. Đã lâu rồi họ mới có dịp ngồi bên nhau trong không khí ấm cúng, lãng mạn như vầy. Ông Khả nhìn Trang bằng ánh mắt say đắm. Gương mặt nửa sáng nửa tối lấp lánh niềm vui khôn tả.
- Có thật không em? Chúng ta sẽ sống bên nhau chứ? Em có biết tâm trạng của anh như thế nào không, hạnh phúc lâng lâng, tâm hồn anh như được chấp cánh bay cao vào không gian bao la, vô tận, chưa bao giờ anh có được cảm giác như thế này. Giá như anh có thể hét toáng lên cho tất cả mọi người biết rằng, anh đang hạnh phúc biết dường nào.
- Nhưng, em vẫn thấy lo sợ, nỗi sợ rất mơ hồ không sao lý giải được, ông à.
- Chẳng có gì khiến em phải băn khoăn lo nghĩ cả. Anh hứa sẽ đem đến cho em một cuộc sống hạnh phúc trọn vẹn, anh sẽ bảo vệ, che chở em đến hơi thở sau cùng. Hãy tin ở anh!
Trang thở dài:
- Em tin ông, nhưng em lại không tin vào bản thân mình. Dù sao đó chỉ mới là dự định, còn rất nhiều vấn đề khó khăn mà chưa chắc chúng ta có thể vượt qua. Em là một cô gái yếu đuối, thái độ không vững vàng, hôm nay như thế này, có khi ngày mai lại thế khác. Em cảm thấy ân hận vì đã nói những lời này với ông, bây giờ em sợ lắm, sợ đến nỗi muốn nghẹn thở đây này.
- Anh hiểu tâm trạng của em. Nhưng em phải hiểu rằng, những gì thuộc về chúng ta, chúng ta có quyền được hưởng. Anh rất thấu hiểu nỗi khổ của Vân. Chia tay Vân lòng anh cũng đau như cắt , anh sẽ cố gắng bù đắp cho Vân, lo cho Vân một cuộc sống đàng hoàng, đầy đủ không thiếu thốn thứ gì.

- Tất cả những thứ đó nào có nghĩa lý gì một khi tình yêu bị đánh mất. Đối với phụ nữ chúng em chẳng thà ăn đói, bận rách mà được sống chung với người mình yêu, còn hơn ăn ngon mặc đẹp mà cứ sống vất vơ như kiếp lục bình trôi nổi, sống mà như cái xác không hồn thì sống làm gì hả ông?
Ông Khả nói:
- Em đừng bận tâm thái quá về điều này. Anh sẽ giải quyết việc này một cách êm thấm. Hãy tin ở anh, tin vào sức mạnh tình yêu của chúng ta.
Trang vẫn không thể nào xua đi cảm giác tội lỗi canh cánh bên lòng. Cuộc sống sao mà khó quá, được cái này mất cái kia, chẳng bao giờ trọn vẹn. Nghe ông Khả nói khiến Trang càng thêm lo, cô không hiểu ông sẽ giải quyết như thế nào đây.
- Anh sẽ đánh đổi tất cả và sẵn sàng đáp ứng trọn vẹn yêu cầu của Vân nếu những đòi hỏi đó nằm trong khả năng của anh, miễn sao cô ấy để anh được tự do.
Càng nghĩ Trang càng thấy buồn, vợ chồng chung sống với nhau hàng chục năm trời mà nói tiếng chia tay dễ dàng đến vậy sao, chẳng lẽ từng ấy năm vợ chồng đầu ấp tay gối lại không lưu giữ được chút kỷ niệm nào để mà thương, mà nhớ, mà day dứt băn khoăn. Tại sao ông quá đỗi vô tình đến vậy?
Đọc được ý nghĩ trong ánh mắt của Trang, ông Khả nói:
- Anh biết, em có ý trách anh là người đàn ông bội bạc. Thiệt tình, anh rất khổ tâm khi đưa ra quyết định đau lòng này, nếu như có sự lựa chọn nào khác tốt đẹp, vuông tròn hơn thì anh đã không làm như vậy. Em hãy hiểu và thông cảm cho anh. – Đoạn ông Khả nhìn Trang trìu mến:- Chúng ta đã thuộc về nhau và phải được sống bên nhau!
Ông khả nắm tay Trang siết chặt một cách tự tin. Trang ngẩng mặt lên, ánh mắt thiết tha chan chứa hạnh phúc và đầy rẫy những lo toan, mặc cảm tội lỗi. Bản " moon river " (sông trăng) vừa kết thúc, cô chủ quán uể oải đứng dậy, đặt vô khay đĩa hòa tấu của nhà chỉ huy dàn nhạc tài hoa Paul Moriat. Giai điệu bản " love is blue " (tình yêu màu xanh) trỗi lên đằm thắm, du dương một cách lạ lùng khiến lòng người ngây ngất như say. Trang thấy trong lòng

nhẹ nhõm như vừa trút xong gánh nặng trên mình. Bất giác cô ngước mắt nhìn ra cửa. Ngoài kia những mảnh vỡ của ngày lấp lánh dưới đáy hồ. Trời chiều đang giẫy chết trên lá non tơ. Hoàng hôn nhuộm màu tím bầm trên khắp mái nhà, góc phố. Trên bầu trời những đám mây bàng bạc trôi đi, đi mãi về một phương vô định..
&
&&
Không có xóm lao động nào đàn bà nổi tiếng nhiều chuyện như ở Bến Đình này. Những buổi trưa nắng chang chang, người ta trốn nóng bằng cách kéo nhau ra ngồi túm tụm ở ngay đầu hẻm, những chỗ có bóng râm, đôi khi họ còn ngồi tràn ra giữa lối đi , vừa nhiều chuyện, vừa né người tránh xe cộ, hàng gánh, xe cà rem, trái cây đi ngang qua. Ngày nào cũng vậy, cứ đúng mười hai giờ trưa là vợ Sáu lùn mang chiếc chiếu rách ra trải trước cửa nhà. Ngay lập tức, " cào cào ", " châu chấu " sà đít xuống, khươi chuyện để nói. Lúc đầu, họ nói chuyện trong nhà, chồng con, chuyện trên giường, rồi lan ra đến việc thiên hạ. Vợ Sáu lùn ngậm cây tăm vắt vẻo, vỗ tay xuống chiếu nổ phát pháo đầu tiên:
- Mấy bà biết một chuyện vô cùng ly kỳ, rùng rợn hôn?
Kiểu nói úp úp mở mở đó khiến mọi người sốt ruột. Mấy bà đầu bù tóc rối ngồi xít lại, mắt nhìn chòng chọc lên cặp môi dày, thâm đen vợ Sáu lùn như muốn nuốt từng lời:
- Chuyện gì vậy? Nếu là chuyện thằng Thọ ba xị thì cả nước biết rồi, khỏi phải nhắc lại nữa.
Thọ là dân nhậu thứ thiệt, (mà hầu như tất cả đàn ông ở Bến Đình đều là dân nhậu. Bởi vì người giàu có vô vàn thú vui dành cho giới thượng lưu. Còn dân nghèo chỉ biết nhậu và nhậu. Nhậu để vui, để tìm quên những nhọc nhằn số phần đã định) được mọi người đặt cho cái biệt danh là Thọ " ba xị ". Thật ra, tửu lượng của Thọ có thể uống gấp đôi, nhưng hễ nốc đến xị [1] thứ ba là Thọ bắt đầu la làng làm náo động cả xóm! Nên có biệt danh là " ba xị". Cách đây không lâu, Thọ đi đóng cốp pha ở cầu Ông Thìn được chủ nhà đãi một chầu rượu thuốc ngâm cá ngựa với lẩu cá kèo. Rượu ngon, mồi bắt [2] cộng thêm câu chuyện rôm rả mãi đến gần nửa đêm Thọ " ba xị " mới " đề pa " về nhà, đường rộng thênh thênh không

đi lại nhè cột điện mà đâm đầu vô. Cú va đập quá mạng thiếu điều cong cái cột đèn khiến Thọ bể đầu máu ra lênh láng, nằm chổng cẳng bất tỉnh nhân sự. Ngặt nỗi xung quanh chẳng có trạm y tế nào, ngoài cái nhà hộ sinh xập xệ cấp huyện với chiếc xe cứu thương bị hư từ đời tám hoánh. Sáng ra nghe một bác tài xe ôm tốt bụng báo hung tin, vợ Thọ khóc rống lên rồi thì quần ống cao ống thấp, quên cả mặc xu chiêng, hối bác tài chạy bán mạng. Đến nơi, thì thấy ông chồng thân yêu của mình nằm chung phòng với mụ đàn bà đẻ song sinh! Thọ " ba xị " bước ra khỏi nhà hộ sanh phải lấy chiếc nón lá rách te tua của vợ che mặt! Chuyện này, cả xóm được một phen cười bể bụng. Thọ mắc cỡ, không dám ló mặt ra khỏi cửa, lại còn thề sẽ bỏ rượu, nhưng chỉ bỏ được vài ngày thì đâu lại vào đấy. Hỏi, Thọ trả lời tỉnh bơ, cái đó rượu hứa chớ đâu phải anh ta hứa!

- Không phải chuyện đó. Bộ mấy bà không hay tin xóm này sắp giải tỏa thiệt à? Đừng có dòm tui như vậy, đâu phải tui đặt điều dựng chuyện giựt gân. Tui có ông anh bà con làm việc ở phòng quản lý đô thị. Ảnh cho biết khu vực này nằm trong diện quy hoạch, ăn tết xong sẽ bắt đầu giải tỏa, giải tỏa sạch sành sanh!
- Thiệt hôn đó? Đừng làm tụi tui hồi hộp nghen. Vậy người ta sẽ làm gì với miếng đất nghèo đói này? – Vợ Hai Đực nói.
- Nghe đồn, nơi đây sẽ mọc lên một công viên cây xanh và khu giải trí liên hợp gì gì đó.
- Ối trời, không hiểu mấy ổng nghĩ gì mà xây những thứ chơi bời trác táng đó. Tiền không đủ ăn thì lấy đâu mà giải với trí không biết. Còn công viên đâu phải là nơi người ta nghỉ ngơi thư giãn, mà là chỗ tụi ma cô, đĩ điếm lộng hành!

Một người xía vô:

- Hơi sức đâu mà lo! Lúc ấy, tui sẽ bán bao cao su ngừa bịnh lậu thế nào cũng dư sức sống phây phây!

Vợ Hai Đực tỏ vẻ lo lắng:

- Chà, giải tỏa thì mệt lắm. Ở đây toàn là dân nghèo chạy ăn từng bữa thì lấy đâu ra tiền để mua đất cất nhà, lại còn công chuyện làm ăn nữa, ở nơi lạ nước lạ cái biết phương gì để sống, phen này chắc chết đói nhăn răng!

Một bà có nước da đen bóng, tướng tá thô ráp như " gấu mẹ vĩ đại " lại hớn hở ra mặt:
- Từ lâu tui đã mong chạy trốn cái chỗ chó chết này mà không có điều kiện, nay được như vầy không có gì vui sướng bằng. Mấy bà không thấy nhớ vụ giải tỏa xóm Bến Đò sao, ai cũng được nhận tiền đền bù thỏa đáng, được bán nhà chung cư trả góp, nhà nào đông người còn được bán đất giá rẻ, sướng thấy mồ tổ, còn gì!
Một người khác nói bằng giọng lo lắng:
- Tui là dân KT3 không biết có được hưởng chế độ đền bù hôn nữa. Sao mà thấy lo.
- KT3 thì không được rồi, người ta chỉ hỗ trợ tiền di dời thôi, làm dân nhập cư nghĩ cũng khổ!
Bà tạm trú thở dài thườn thượt:
- Cũng là người Việt Nam máu đỏ, da vàng cả, mà tụi tui cứ như là những đứa con rơi, con rớt, bị phân biệt đối xử trên chính quê hương đất nước của mình. Thiệt là bất công hết sức!
Chuyện giải tỏa, đền bù kéo dài gần một tiếng đồng hồ đến phát chán, một người bèn lái sang chuyện khác:
- Nè, mấy bà có biết chuyện mấy đứa " nữ tặc " mướn nhà bà Bảy Tùng hôn. Nhìn bề ngoài đứa nào cũng xinh xắn dễ thương, lại có chữ nghĩa đàng hoàng chớ không như tui một chữ bẻ đôi cũng không biết. Chậc, có ở trong chăn mới biết chăn có rận, mà con nào con nấy nó bự bằng con ba ba ấy chớ!
- Nó đại đi, cứ vòng vo hoài.
Vợ Hai cạo heo ở sát nhà nên chuyện lớn, chuyện nhỏ nó đều biết không sót mảy may. Trong năm đứa chúng nó, đứa thì làm nghề nhậu mướn, đứa thì đẻ mướn, đứa khóc mướn chẳng ra làm sao cả!
- Bà này nói kỳ! Khóc mướn thì tui có thấy, chớ làm gì có nghề nhậu mướn với đẻ mướn! Đừng thấy con người ta làm ăn có tiền mà sanh lòng ghen ghét.
- Ghét chồng, ghét con là đủ mệt rồi, hơi sức đâu mà ghét cả thiên hạ. Bộ bà không thấy con nhỏ ..Tên nó là gì ta? Tự nhiên quên ngang xương! À, Trang mang cái bụng bầu bảy tám tháng rồi hả. Đàn bà không chồng mà chửa, mấy bà không thấy lạ sao. Chính mắt tui còn thấy, thằng cha nào đó ăn mặc sang trọng lắm tới chở

nó đi hoài. Nghe đồn, nó đẻ mướn với giá đến mấy chục triệu lận nghen.
- Trời đất, có chuyện đó thiệt sao. Thế gian này loạn mất rồi. Con nhỏ đó ham tiền nên mới làm cái chuyện trái với luân thường, đạo lý như vậy. Nếu là tui, cho dù có cho cả tấn vàng, tui cũng đách thèm!
Vợ Sáu lùn bật cười ha hả:
- Vừa xấu, vừa hỗn ẩu như bà, ngoài cha Sáu Lùn ra thì chẳng ma nào dám rớ! Thằng chồng của tui vừa nhậu, vừa hôi, nếu có cha nào coi " sạch nước cản" tới rước là tui bái bai hắn liền mà chẳng cần nghĩ ngợi lâu la!
- Còn nhậu mướn là sao? Chắc là như mấy con cave chớ gì?
- Không. Nghe nói, nhậu tính theo giờ, mỗi giờ được cả trăm ngàn lận đó!
- Sao kỳ vậy? Ăn nhậu mà còn được tiền sao? Để tui kêu thằng chồng bỏ nghề làm hồ, chuyển sang nghề nhậu, có khi lại khấm khá. Rượu đế, ổng nốc tới hai lít!
- Chồng của mụ lúc nào cũng hôi rình như từ đống rác chun ra, vô ngồi ở bàn tiệc chỉ làm cho khách nôn ọe ra mà thôi. Người ta cần đàn bà con gái xinh xắn, thông minh chớ đâu cần đám đực rựa thô tục.
- Chà, rượu vô thì làm sao mà không ngứa ngáy! Ú ớ con nhỏ đó bị bọn đàn ông " quần " cho tanh bành té bẹ rồi cũng nên! – Một người nói.
- Thì ra tụi nó cũng chẳng tốt đẹp gì ráo, vậy mà mỗi khi đi ra đường mặt cứ vênh lên như mặt thớt! Thế nào, tui phải chửi một trận cho bõ ghét.
Vợ Hai Đực:
- Thôi, cho tui xin can! Chuyện thiên hạ mắc mớ gì bà mà chỉa mũi vô? Rồi thế nào cũng um sùm cả xóm cho mà coi. Thây kệ người ta!
Một người day mặt sang hỏi vợ Hai cạo heo:
- Trong năm đứa, đứa nào làm nghề khóc mướn, có phải con nhỏ ốm ốm, cao cao hôn?
- Không phải, con nhỏ đó tên Hiếu làm thợ may. Con này cũng

chẳng đạo đức gì cho cam. Ế chồng nên quơ đại con mụ " xăng pha nhớt " làm bạn tình cho đỡ ngứa nghề! Tui đã từng thấy hai đứa ôm nhau xà nẹo ở ngoài đường. Con nhỏ có trăng trắng, có mụn ruồi dưới càm ấy.
- À, tui biết rồi, con Huệ, chà, không ngờ con nhỏ đó mặt mũi coi sáng láng lại làm cái nghề hạ tiện như vậy. Đúng là cái đồ...
Người khác lại ra sức bênh vực:
- Suy cho cùng, chẳng có gì là xấu xa hết ráo! Khóc mướn chớ đâu phải làm gái bao hay đĩ điếm. Ông bà xưa đã từng nói có đói thì đầu gối cũng phải bò! Nếu là tui, tui cũng làm. Tiền nhiều ai lại không ham!
Câu chuyện đang đến hồi cao trào thì Huệ phóng xe quẹo vô. Mấy người đàn bà nhiều chuyện lập tức nín thinh. Một mụ cố tình không tránh đường, mặc dù Huệ đã bóp kèn mấy lần.
- Tránh cho người ta đi! – Một người nói.
Người đó trề môi nhìn Huệ nói
trổng:
- Cha, nước mắt lại biến thành xe, thành quần áo, vàng vòng nghe, đúng là phép lạ! – Người đó cong môi, kéo dài giọng như còi hụ.
Huệ quắc mắt nhìn vợ Hai cạo heo. Chị ta cúi mặt nín thinh, len lén đưa tay nhéo người ngồi bên cạnh một cái, biểu im.
Cuối cùng Huệ cũng quẹo xe vô nhà. Nhành đang cầm quyển " Minh triết phương Đông " đứng trước hiên nhà, miệng lầm rầm. Tử viết:" Ngô thập hữu ngũ, nhi chí ư học, tam thập nhị lập, tứ thập nhi bất hoặc, ngũ thập nhi tri thiên mệnh, lục thập nhi nhĩ thuận, thất thập nhi tòng tâm sở dục, bất du củ" [3]. Nhành căm thù đạo Khổng mà vẫn cứ phải học lào lào đúng là ghét của nào trời trao của đó! Trong cô bỗng cựa quậy ý nghĩ khôi hài, Lão Khổng tự vỗ ngực khoe khoang, ba mươi tuổi đã đi đứng ăn nói vững vàng. Vậy mà ròng rã mười bốn năm trời, qua lại bảy nước muốn rụng cặp giò, thuyết khách đến gãy lưỡi nhưng rốt cuộc chẳng ai thèm nghe và tin dùng! Thất chí, chẳng biết làm gì nên viết thứ hổ lốn tự xưng là Đạo của Khổng ta đây!. Chính thứ triết học thổ tả này đã làm chậm tiến trình lịch sử của một phần ba nhân loại suốt hai ngàn năm! Và thân phận người phụ nữ bị đối xử

chẳng khác gì súc vật cho đến tận ngày nay, mặc dù các nhà xã hội học đang ngày đêm kêu gào bình đẳng giới tính! Nói là một chuyện còn làm lại là chuyện khác! Thậm chí cô còn biết chuyện ông cán bộ tòa án có tên tuổi chuyên giải quyết những án dân sự, những vụ kiện tụng về các ông chồng bạc đãi, lăng mạ vợ…,ông quan tòa khả kính này có cái tật mỗi lần say tới chữ là lôi người đầu ắp tay gối ra mà đánh bằng roi cá đuối [4]! Đoạn Nhành thở dài ngán ngẩm, tất cả những người đàn ông mặt dày mày dạn tự cổ chí kim, từ những đấng quân vương chễm chệ trên ngôi cao ngất ngưởng, một lịnh truyền là muôn người vạn tuế tung hô, những nhà tư tưởng hễ mở miệng ra là một tấc đến trời, những vị nguyên thủ quốc gia đi đến đâu đều được đón chào long trọng bằng hai mươi một phát đại bác tan tác cả bầu trời, chí đến những nhà khoa học có đôi mắt " thiên lý nhãn " có thể nhìn thấy sự sống trên sao Kim, Sao Hỏa.. đều từ phía dưới bụng phụ nữ mà ngoi ra! Thậm chí vị anh hùng áo vải Lam Sơn Lê Lợi , không phải một mà có đến hai lần chun ra từ chỗ kín của đàn bà [5]! Đáng lẽ Phụ Nữ phải được tôn vinh, dựng tượng đài, thì họ lại ra sức mạt sát, khinh khi, rẻ rúng! Khổng Tử dạy mọi người phải biết lễ nghi, hiếu nghĩa, trong khi bản thân lại là kẻ bất hiếu vô nghì! Bị Lỗ Tấn chửi là đáng lắm! (Lỗ Tấn nói , Khổng tử chửi luôn cả mẹ của hắn)
Huệ dựng chống ngang. Chưn bước mà miệng cứ cằn nhằn:
- Đúng là thứ đàn bà nhiều chuyện!
- Gì vậy? – Nhành nói mà mắt không rời khỏi trang sách. Lại đọc. Tử viết:" Quân tử hữu tam úy: úy thiên mệnh, úy đại nhân, úy thánh nhân chi ngôn.." [6].
- Mấy mụ ngồi lê đôi mách ở đầu hẻm đang chửi xiên chửi xéo chị em mình. Tức muốn nín thở!
- Kệ, họ chửi mỏi miệng thì thôi, hơi đâu mà bận tâm.
- Chị nói vậy sao được. Mình không đụng chạm đến họ, họ lại đem chuyện của mình ra bêu riếu, làm sao mà không giận cho được. Sức em, muốn tán mấy con mẻ không còn cái răng húp cháo mới hả. Đầu đuôi chuyện này nhứt định vợ Hai cạo heo mà ra. Mà chị mới đọc cái gì nghe lạ hoắc vậy? Thế nào là " Bất tri mệnh, vô dĩ quân tử dã…", em chẳng hiểu gì ráo!

Nhành thở dài, giải thích:
- " Không hiểu được số mệnh thì không phải là người quân tử..".
Nói như lão Khổng coi ra cả thiên hạ đều là tiểu nhân, bởi vì có mấy ai biết được số phận mình ra sao đâu. Nói bậy như vậy mà thiên hạ vẫn cứ gật đầu lia lịa!
Huệ thắc mắc:
- Chị học mấy thứ bá vơ này để làm gì?
Nhành nói ngắc ngứ như bị nghẹn đờm:
- Cuộc nhậu tối nay bàn luận về triết học phương Đông! Chó chết đến thế là cùng!
Nhành cất sách, biểu Huệ nép xe sang một bên để cô đẩy xe mình ra. Hẻm chật nên va quẹt là không tránh khỏi, Huệ nhìn săm soi chiếc xe như nhà vi trùng học, rồi la lên:
- Chị Nhành làm xe em bị trầy đây nè! Đi đứng kiểu gì vậy?
Nhành cười khanh khách, rồ ga mất hút.

_____

[1] Xị là chai có dung tích bằng ¼ lít
[2] Mồi ngon
[3] Khổng tử nói:" Khi ta mười lăm tuổi đã để tâm nơi học vấn, ba mươi tuổi đi đứng ăn nói đã vững vàng, bốn mươi tuổi không bị mê hoặc, năm mươi tuổi hiểu được mệnh trời, sáu mươi tuổi khi nghe người khác nói ta đã phân biệt thật giả đúng sai, bảy mươi tuổi thì mọi mong muốn không bị câu thúc, không ra ngoài quy củ ".
[4] Roi cá đuối lấy từ phần đuôi cá sau đó đem phơi khô. Vì đuôi có nhiều ngạnh, quất đến đâu là tóe máu đến đó
[5] Lê Lợi trong một lần bị giặc Minh truy đuổi cùng đường phải chạy vào nhà một bà lão. Nhà không có chỗ trốn, bà lão bảo vì vua tương lai chui vào váy của bà mà nấp. (váy người xưa dài đến mắt cá và rất rộng, hoàn toàn không có quần lót như thời hiện đại). Quân Minh xông vào thì chỉ thấy bà lão đang điềm nhiên ngoáy trầu nên bỏ đi, nhờ thế mà Lê Lợi như được sinh ra lần thứ hai
[6] Khổng tử nói " Người quân tử có ba điều sợ : sợ mệnh trời, sợ vương công đại nhân, sợ lời nói của thánh nhân ..."
---

[1] Mủng vùa = vỏ trái dừa khô được cạo sạch làm chén ăn cơm. Nói trại là " muỗng vùa "

Như Lục Bình Trôi

Chương 81

Hôm nay xí nghiệp không có việc nên công nhân chỉ làm có nửa buổi, ăn cơm trưa xong mọi người có thể ra về. Tưởng hứa sẽ khao Hiếu một bữa cơm gà " Hải Nam " danh tiếng. Cơm gà không phải là ăn cơm với thịt gà mà người ta dùng nước luộc gà nấu với gạo Nàng Hương hảo hạng. Loại cơm này nuốt tới đâu, " sướng " tới đó, hương vị thơm lừng, béo ngậy xông đến tận óc o, chỉ cần một dĩa nhỏ là cả ngày không thấy đói. Thu dọn đồ đạc xong, Hiếu định đi tắm thì bà Trần đột ngột xuất hiện với nụ cười trên môi:
- Sao mấy bữa rày không thấy em tới nhà chị chơi?
- Dạ, tại em kẹt công chuyện quá mà. – Hiếu nói.
- Bận thì thôi, chị đâu ép. Nè, chắc là bữa nay rảnh rỗi rồi phải hôn?
- Dạ..cái đó thì...
- Coi kìa, nhìn mặt em cứ nghệch ra kìa. – Bà Trần bật cười dễ dãi :- Tiện miệng nói vậy thôi chớ chị cũng bận rộn lắm. Cuối năm cơ man là việc, nhiều khi phải thức đến tận sáng giải quyết không xong. Người ta thích tết, còn chị thì ghét nó kinh khủng.
Nói xong, bà Trần cười cười rồi bỏ đi. Hiếu vừa lo lắng trước thái độ quá mềm mỏng của bà, vừa cảm thấy day dứt như người có lỗi, cô vội chạy theo, nói:
- Chị làm việc vừa vừa thôi, kẻo đổ bịnh thì khổ!
- Em còn nhớ đến tôi sao. – Vẫn thái độ điềm tĩnh, bà Trần nói vui vẻ:- Vậy mà tôi cứ tưởng em ghét tôi như kẻ thù chớ!
Nói đoạn Bà Trần đặt tay lên vai Hiếu tỏ cử chỉ ân cần:
- Nói giỡn thôi mà, chẳng phải tôi đã từng nói, cả thế gian này chỉ có chị em mình là hiểu nhau thôi sao. Bao giờ tôi cũng tin em, em là người tốt, biết lẽ phải ở đời, chớ đâu phải phường ăn chén đá bát có đúng không! Thôi em đi tắm đi, tôi phải đi họp đây.
Hiếu đi tắm. Quá lo lắng về chuyện bà Trần đến nỗi cô quên giội

nước trên đầu còn dính đầy xà bông. Khi Hiếu định mặc đồ vào thì mấy đứa tắm chung bỗng cười ré lên:
- Trời đất! Coi chị Hiếu kìa tụi bây, đầu óc của chỉ bây giờ đang lơ lửng ở trên mây! Chị Hiếu ơi, bộ bị người yêu bỏ hay sao mà thần hồn nhát thần tính [1] vậy hả chị?
Đúng là Hiếu thần hồn nhát thần tính thiệt rồi! Thời gian gần đây, Hiếu thường hay mất tập trung, làm trước quên sau, đầu óc lúc nào cũng căng thẳng và thường xuyên bị mất ngủ. Những cơn ác mộng ám ảnh triền miên . Để trấn an mình, cô cố nhớ đến Tưởng. Hình bóng của anh chen vào cánh cửa hẹp xua dịu đi phần nào nỗi lo. Nhưng bóng dáng bà Trần có phần lấn lướt hơn . Tưởng bị hất ra khỏi ý nghĩ của cô, thay vào đó là gương mặt lạnh lùng, đanh ác. Thái độ thân thiện, dễ dãi của bà Trần khiến cô càng thêm lo, lo đến phát bịnh.
Cô nói với Tưởng:
- Em sợ lắm, mình nhanh chóng rời khỏi chỗ này đi anh.
Tưởng lại cười một cách vô tư, nói làm việc cả năm chỉ chờ tết đến để lãnh tiền thưởng, tội tình gì mà gấp gáp dữ vậy.
Hiếu nói:
- Em không còn đủ kiên nhẫn để chờ nữa. Linh tính mách biểu, bà Trần đang chuẩn bị hành động. Chúng ta không thể nào sống bình yên với người đàn bà ác như rắn độc ấy đâu, anh.
Tường cười cười:
- Chỉ là một mụ đàn bà nửa người nửa ngợm, có gì mà em phải lo lắng thái quá. Em hãy xua đi những lo lắng phiền muộn canh cánh trong lòng, đời có nhiều niềm vui ta phải biết nâng niu tận hưởng. Con mẻ sẽ chẳng dám làm gì em hết. Nếu cần, anh sẽ giáp mặt với mẻ, phải trái một lời cho xong.
Hiếu giựt mình la lớn:
- Đừng! Em van anh đấy.
Tưởng thở dài:
- Thôi được. Anh chiều ý em, nhưng em phải hứa với anh, không để hình bóng của mẻ quấy rầy tâm trí em nữa, được không?
Nhưng Hiếu không thể nào sống bình yên, phẳng lặng cho được, mặc dù cô đã rất cố gắng nhưng mỗi khi nhắm mắt , cô lại thấy bà

Trần xuất hiện bên cô với nụ cười rùng rợn, chết chóc.
&
&&
Bà Vân ghé vào tiệm thuốc Đông y, mua liền một lúc chục hộp " gà ác tiềm thuốc bắc ", cả chục thang thuốc bổ thai. Gặp khách sộp, ông chủ tiệm ra sức tiếp thị thêm một số thảo dược quý hiếm, sâm nhung các loại:
- Bà lấy loại này đi, tốt lắm, hàng từ Triều Tiên gởi về chỉ có chỗ chúng tôi có thôi. Còn đây, là loại nấm ngày xưa chỉ dùng cho giới cung đình, những gia đình quyền quý, nó sẽ giúp thai nhi cứng cáp và thông minh. Bà cũng cần có một ít sâm, dùng đều đặn mỗi ngày rất tốt cho thai phụ.
Bà Vân suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:
- Ông gói tất cho tôi.
Trời nắng nhẹ, cả dãy phố Hải Thượng Lãn Ông vốn dĩ đã hẹp bỗng trở nên chật chội bởi những chiếc xe gắn máy, xích lô, ba gác đậu chật cả vỉa hè, tràn xuống lòng đường. Những ngọn gió lao xao thơm nồng mùi thuốc Bắc gây cảm giác dễ chịu. Bà Vân quành đầu xe, hướng về phía cầu Chà Và qua quận Tám. Từ đây đến chỗ ở của Trang khoản hai cây số, nhưng đường xấu và hẹp nên mất khá nhiều thời gian
nhứt là khu vực xung quanh chợ Xóm Củi, lúc nào cũng gặp cảnh kẹt xe. Do không tập trung nên khi đổ dốc, bà để xe đâm vô dãy phân cách ngã chỏng gọng ra giữa đường, may mà chiếc xe tải kịp lạn qua một bên. Hú hồn! Bà Vân lồm cồm ngồi dậy, xuýt xoa. Cánh tay mặt bị xước một vết dài từ cùi chỏ đến cổ tay rướm máu.
Sáng qua, bà đưa Trang khám thai theo lịch. Sau khi siêu âm, bác sĩ vui mừng báo, con trai! Cả bà và Trang cùng nhảy cẫng lên vì vui sướng, cười mà nước mắt cứ rưng rưng. Không vui làm sao được, khi mà chỉ hơn một tháng nữa thôi bà sẽ được nhìn tận mắt đứa con mà từ bấy lâu nay bà mòn mỏi chờ đợi như lũ cá sông chờ mưa lớn để xuống đồng sanh đẻ. Trong những ngày Trang mang thai, bà đã sống trong tâm trạng hồi hộp mừng lo lẫn lộn, bà sợ mọi việc sẽ diễn ra không thuận buồm xuôi gió. Từ lúc người mẹ

cấn thai đến khi đứa trẻ chào đời là cả quảng thời gian dài đầy rẫy những khó khăn trắc trở mà có khi chỉ vì một sơ suất nhỏ cũng làm đổ vỡ tất cả công trình. Mặc dù bác sĩ vẫn luôn trấn an , mọi việc tiến triển rất thuận lợi và không có gì đáng phải lo lắng. Nhưng bà làm sao có thể yên tâm khi người mang thai không phải là bà. Đã mấy lần Trang vô ý bị té. Hơn thế nữa, Trang lại chưa đủ kiến thức để chăm sóc bản thân mình huống chi còn đứa bé trong bụng. Thậm chí có lần bà đã lớn tiếng, tỏ thái độ giận dữ khi Trang từ trên gác cứ ào ào chạy xuống:
- Đàn bà có thai đi đứng phải từ tốn, nhẹ nhàng. Cô không nghĩ đến bản thân mình thì cũng phải lưu ý đến đứa con chớ.
Trang nói xin lỗi rồi cười xuề xòa:
- Từ từ em sửa.
Bà Vân nói như ra lịnh:
- Không thể từ từ được mà phải sửa ngay tức thì!
Trang nói:
- Thiệt tình, em cũng lo lắm.
Trang lo một thì bà Vân lo gấp mười. Trang lại có cái tật hay thức khuya, dậy sớm, mặc dù chẳng có việc gì phải làm. Nhắc, thì Trang đổ thừa do thói quen. Thói quen xấu thì phải cố mà khắc phục, Trang đang sống không chỉ cho bản thân mình mà còn cho bà và chồng bà nữa.
Tuần nào bà Vân cũng mang đến vô số thuốc bổ, thuốc dưỡng thai. Trang nhận cho có lệ chớ không uống, hoặc chỉ uống cho có. Hỏi, Trang nói do kỵ mùi thuốc Bắc, uống không vô. Còn một nguyên do nữa, tuy Trang không nói ra nhưng bà cũng hiểu là do cô làm biếng! Đàn bà mà làm biếng đích thị đàn bà hư! Người như vậy mà chồng bà lại đem lòng yêu thương đúng là chẳng ra làm sao!
Để chắc ăn, bà Vân nấu thuốc ngay từ nhà đem đến, hối Trang uống cho kỳ hết ngay trước mặt bà mới yên tâm. Vậy mà thỉnh thoảng, Trang cũng thừa lúc bà không để ý, len lén ọe ra sạch! Bà Vân giận dữ:
- Sao cô lại làm như vậy? Cô có biết, tôi đã tốn công như thế nào để có chén thuốc này hôn?
Người ta có bầu chẳng cần thuốc thang gì vẫn mẹ tròn con vuông.

Trang nhăn nhó, nghĩ thầm chớ không dám cãi lợi.
Bà Vân còn lục tung cả nhà sách, khệ nệ ôm về cả chục quyển hướng dẫn cách chăm sóc sản phụ. Trang nói có đọc. Nhưng khi bà hỏi thì ấp úng không sao trả lời nỗi dù là một câu đơn giản nhứt.
Bác sĩ nói như reo:
- Con trai! Chú nhóc rất khỏe. Xin chúc mừng!
Con trai! Có nghĩa là vợ chồng bà sẽ có đích tử để nối dõi tông đường. Khi vợ chồng bà nhắm mắt xuôi tay, nó sẽ là đứa rinh bát hương, chít khăn tang trắng, nó sẽ là đứa phụng thờ nhang khói cho vợ chồng bà, làm sao bà không vui, cảm động cho được. Chuyện ấy còn xa xôi quá, hiện tại, trong ngôi nhà quạnh vắng của bà rất cần tiếng trẻ bi bô, cần tiếng khóc oa oa để xua đi nỗi cô đơn hiu quạnh, thích làm sao khi được hít mùi nước tiểu trong tã lót, được hôn lên gương mặt thơm mùi sữa, nghĩ đến đây, bà cảm thấy rạo rực trong người, niềm khao khát làm mẹ như ngọn lửa cháy bùng lên dữ dội. Bà gọi điện báo tin vui cho chồng.
Giọng anh cũng rè đi vì xúc động:
- Tốt quá! Bữa nay anh bận nhiều chuyện, chiều mai sẽ về sớm, chúng ta phải ăn mừng vì sự kiện trọng đại này. Em nhớ mời Trang đấy nhá. Cô ấy đáng được tưởng thưởng công lao một cách xứng đáng.
Đêm ấy, cả ba cùng thao thức không sao chợp mắt được. Nếu ông Khả, và Trang có cớ để mừng vui, hạnh phúc thì bà Vân lại cuộn mình trong nỗi đau trần thế. Nói trắng ra, bà chẳng là gì cả! Bà là người xa kẻ lạ đứng bên lề cuộc chơi đầy đắng cay, nghiệt ngã này. Cảm giác tủi thân, ghen tỵ khiến tim bà quặn thắt. Nước mắt ròng ròng trên gối.
Chập tối hôm sau, ông Khả trực tiếp lái ô tô đưa bà Vân và Trang đến " Center food " nếm món vịt quay Bắc Kinh. Bà buồn đến phát khóc. Chồng bà thừa biết, bà không thích các món vịt, vậy mà ông vẫn đưa bà đến đó. Rõ ràng ông chẳng thèm đoái hoài đến cảm nhận của bà. Trong khi hai người cười nói vui vẻ nhấm nháp món vịt quay thì bà phải nhơi món bánh mì hamburger cứ như voi nhai bã mía. Điều khiến bà khổ tâm nhứt là chồng bà len lén trao những ánh mắt tình tứ, say đắm về phía Trang. Và hoàn toàn khác hẳn với

dáng vẻ ỉu xìu, buồn thảm mọi ngày, anh cười nói huyên thuyên cả buổi tối cứ như anh nông dân vừa đào được hũ vàng!
- Còn hơn thế nữa em ạ. Chẳng phải chúng ta đã mất vô khối thời gian, tiền bạc để có một đứa con nối dòng đó sao. Cứ nghĩ mình sắp được làm cha là sung sướng đến phát điên lên. Trang, em thật là tuyệt vời. Nào, chúng ta hãy nâng cốc chúc mừng vì con của chúng ta!
Tại sao không phải là " chúng tôi " mà là " chúng ta ", anh ấy vô tình hay cố ý thốt ra câu nói đó. Nhìn hai người vui vẻ, trong lòng bà Vân nhói đau:
- Người mừng nhứt là cô Trang mới phải. Cô được nhận thêm mấy triệu tiền thưởng mà chẳng phải tốn một chút hơi sức nào, sướng ghê!
Lúc ra về ông Khả tỏ vẻ giận, trách vợ nói năng thiếu cân nhắc khiến Trang buồn và tủi thân. Bà Vân cho rằng mình chẳng có gì sai cả, rõ ràng cô ấy sẽ có thêm tiền triệu mà chẳng phải đọng đến cái móng tay.
Đêm đó hai người ngủ riêng, ông Khả mang mền, gối ra ngủ ở phòng khách.

Như Lục Bình Trôi

Chương 82

- Tối nay là tết Noel, tụi bây có chương trình đi chơi ở đâu hôn?
Hiếu đưa tay bứt cọng chiếu cho lên miệng nhấn nhá mấy cái rồi phèo ra, đưa mắt nhìn mọi người một lượt như dọ hỏi.
Huệ dí ngón tay vào chỗ muỗi cắn, thốt một câu chẳng ăn nhập vô đâu:
- Chà, lụi hụi [1] tới tết Nguyên Đáng lúc nào không hay! Năm nay chết sống em cũng phải về quê ăn tết với Nội . Năm rồi đón tết ở đất lạ quê người, buồn quá. Nè, chị Hiếu có về hôn?
- Có, nhưng là về ở luôn không lên thành phố nữa. Tao với anh Tưởng đã bàn tính , lãnh xong lương tháng mười ba là ra bến xe Miền Tây mua vé liền.
- Ủa, sao kỳ vậy ta! Chị đã từng nói với em " giàu ở nhà quê không bằng ngồi lê thành phố ", bây giờ sao lại bỗng nhiên đổi ý?
Hiếu im lặng không trả lời trả vốn. Trang gieo người nằm khoanh như rắn sát góc nhà, cái bụng lặc lè sắp đến ngày sanh ngồi lâu khó chịu. Ngân từ dưới bếp đi lên, sau khi thanh toán đống chén bát:
- Chị Hiếu nè, chị dẫn anh Tưởng về rủi ông bà già dưới quê không chịu thì biết tính sao?
Ba Hiếu rất khó tánh, được mệnh danh là ông già " Ba Tri ". Thật ra ông không khó, thậm chí còn dễ dãi là đàng khác, con cái thích gì ông cũng chiều. Nhưng đối với những chuyện sai quấy, trái với sách vở thánh hiền thì ông dứt khoát không chấp nhận. Hiếu đang lo sốt vó chuyện của Tưởng. Về mặt pháp lý thì anh vẫn đang có vợ, chắc chắn ba cô sẽ kịch liệt phản đối. Tưởng đã hứa sẽ giải quyết chuyện này một cách êm thấm, nhưng cô vẫn thấy lo lo.
Chuyện Hiếu quan hệ với Tưởng, lúc đầu mọi người cũng không tán thành, nguyên nhân thì ai cũng biết cả rồi, nhưng nghĩ lại, quan hệ với một người đàn ông đã yên bề gia thất vẫn tốt hơn gấp vạn

lần so với con mụ đồng tính, nên thôi không nói nữa.
Ngân hỏi:
- Về quê, chị sẽ làm gì để sống?
- Chưa biết. Nhưng thiên hạ sống được thì mình cũng sống được, lo gì mậy!
Huệ nói:
- Chà, có tình yêu nói năng mạnh miệng quá ta. Chừng nào làm đám cưới nhớ mời tụi em một tiếng, nghen.
Nhành đứng dậy thay đồ chuẩn bị " đi làm". Huệ nói:
- Chị bị bịnh chưa hết mà đã " đi làm " rồi sao? Thế nào đêm nay về nhà cũng ôm bụng lăn lộn cho mà coi. Em nói trước, không thức canh chừng chị được đâu. Đêm nay tụi em vi vu tới sáng.
Cả tuần nay, Nhành bị " vật " chết lên chết xuống vì chứng loét bao tử, bịnh đường ruột, sưng phế quản...phải uống thuốc trừ cơm!. Bác sĩ dặn phải tuyệt đối kiêng cữ bia rượu, vậy mà vừa thấy trong người hơi đỡ đỡ Nhành lập tức phóng xe đến quán, rồi lại đi bác sĩ như cái vòng lẩn quẩn không sao thoát ra được:
- Tao có chứng bịnh thương tiền không cách chi chữa khỏi nên phải chịu thôi.
Nhành quyết tâm dành dụm tiền để xây nhà. Ngôi nhà đang ở đã xuống cấp thê thảm, chỉ cần một cơn gió mạnh là có thể đổ sập xuống bất cứ lúc nào. Nhiều đêm nằm ngủ nghe gió thổi rào rào tung mái, cô lại liên tưởng đến ngôi nhà mục nát ở dưới quê, lòng dạ ngổn ngang tơi bời.
Hiếu rù rì bên tai cô:
- Nghe nói đợt bão vừa rồi hoành hành ở Miền Tây dữ lắm, nhà cửa ruộng vườn bị cuốn sạch trơn! Bữa nọ, ông tổ trưởng đến vận động tiền cứu trợ lũ lụt, luôn miệng than vãn tình hình bi đát lắm. Nghe mà bắt rụng rời tay chưn!
Sợ quá, Nhành vội viết thơ hỏi han sự tình. Nhưng chờ hoài không thấy hồi âm. Giữa lúc cô gần như hoàn toàn tuyệt vọng, đang rục rịch sửa soạn về quê xem xét sự thể ra sao, thì nhận được thơ nhà. Ông già nói, mọi người vẫn bình yên, tuy ngôi nhà đã bị sập hết gian bếp, cũng may là Nhánh chạy kịp nên chị bị xây xát chút đỉnh không đáng lo.

Không lo làm sao được, khi mà hai sinh mạng đang ký thác vào tánh khí cà khịa của ông Trời! Hồi còn ở nhà, đêm nằm ngủ nghe tiếng mọt nghiến cột ken két mà rợn cả người. Ba phải lấy nhớt cặn đổ vô. Nhưng chỉ được dăm bữa, nửa tháng thì đâu lại vô đó. Lũ mọt háo ăn đã nhanh chóng làm rỗng ruột mười mấy cây cột nhà to bằng cả vòng ôm. Trong khi cô lo sợ cầm canh thì ông già lại tỏ vẻ lạc quan:
- Coi vậy chớ lâu sập lắm.
Nhành biết, Ba nói vậy cốt để cô yên tâm. Thay cả giàn cột, giàn kèo phải tốn rất nhiều tiền, mà cả nhà đang chạy ăn từng bữa đã mướt mồ hôi rồi.
Gần tết, công việc của Nhành lại càng chộn rộn. Người ta tìm đủ một trăm lẻ một lý do để đưa nhau tới quán nhậu. Chán mấy món " lục quân " rẻ tiền nhạt nhẽo, người ta thay đổi khẩu vị bằng " không quân ", " hải quân " . Thậm chí có một ông cán bộ Sở nhất định đòi hỏi cho bằng được món chim sảnh, mà phải là sảnh biết nói tiếng người mới chịu!
Ông ta tỏ vẻ là dân sành điệu:
- Đừng cho rằng anh thích chơi ngông. Có thằng còn ngông cuồng hơn anh gấp vạn. Mẹ nó! Nhậu, nó chỉ ăn mỗi món cá, mà phải là cá kiểng ngoài biển mỗi con đáng giá bạc triệu! Đem so với hắn, anh còn kém xa.
Tiền của dân nên họ tiêu xài không thấy tiếc. Hồi Má còn sống hễ thấy viên thuốc nào là cho vô miệng nuốt chửng cứ như trẻ con nuốt kẹo! Hỏi, má cười hề hề nói thấy bỏ lăn lóc thì tiếc, uống vô không trị được bịnh này cũng trị được bịnh kia! Trời ơi, kháng sinh chớ không phải là cơm gạo mà má cứ uống lung tung. Má qua đời đúng vào hôm mưa gió bão bùng. Mưa từ trên mái nhà rơi lộp độp xuống nắp quan tài. Má sống khổ, chết cũng khổ, cả đời má gắn liền với chữ " khổ ". Giấc mơ về một ngôi nhà bắt đầu ám ảnh cô từ đó không lúc nào nguôi ngoay, giờ đây đang dần trở thành hiện thực nên phải cố, bị bịnh cô cũng không dám nghỉ...
Trang bỗng ngồi nhỏm dậy, la lên:
- Ui da, đau quá! Đúng là đứa con hư!
- Sao lại rủa sả con cái dữ vậy. – Ngân nói.

Trang ôm bụng, vừa nhăn mặt vừa cười sung sướng:
- Nó đạp em đau quá! Chắc là ở trỏng tối thui, nó muốn ra sớm để nhìn thấy mặt trời đây!
Đoạn Trang đưa tay vỗ vỗ lên bụng, nói:
- Đừng nôn nóng con trai! Đời cơ cực, và đầy rẫy những bất trắc, chẳng thà con ở trong bụng mẹ an toàn hơn.
Nhành hỏi:
- Chuyện của mày tới đâu rồi?
- Em cũng chưa biết tính liệu làm sao.
- Mày cứ nửa nạc nửa mỡ rồi chẳng làm nên cơm cháo gì, nói hoài cũng vậy.
- Kệ, tới đâu hay tới đó, càng lo càng thêm rối.
Nhành cự nự:
- Nghe mày nói, mà tao nổi nóng. Đến lúc người ta tới bắt con đi thì tha hồ khóc hận.
Trang im lặng, mắt tối sầm lại. Thấy Huệ thay đồ mới, Hiếu hỏi:
- Đi chơi hả?
Huệ, mặt sáng trưng:
- Ừ, chốc nữa anh Hoạt đến rước đi. Đêm nay bọn em sẽ lông bông ngoài đường đến sáng mới về.
Nhành dắt xe ra cửa, ngoáy đầu lại nói:
- Nhìn tụi bây mà tao phát ham. Trong khi mọi người dung dăng, dung dẽ bên nhau, thì con này lại phải “ cày “ trối chết.
Nhành đi chừng năm phút thì Hoạt tới trong bộ dạng tươm tất sang trọng, cả chiếc xe cũng được cọ rửa sáng giới. Hiếu cứ tấm tắc khen, mọi khi trông Hoạt dơ dơ, vậy mà diện đồ lên coi cũng không đến nỗi nào.
Huệ cười cắm cắc:
- Hơn đứt lão Tưởng của chị là cái chắc! Em đã thắp đuốc đi tìm trong mấy chục triệu thằng đàn ông, chỉ chọn được mỗi mình ảnh!
Hoạt vẫy tay chào mọi người, dựng xe định bước vô, thì Huệ đã khoát tay biểu đừng. Anh mà ngồi đây nói chuyện với mấy bả đến sáng cũng chưa hết chuyện. Đêm Noel đáng giá ngàn vàng mình phải tranh thủ thôi, anh.
- Mọi người ở nhà vui vẻ nhá, em đi với người yêu em đây!

Còn lại ba người ngồi với nhau. Vừa nói chuyện, Hiếu vừa nhìn ra phía ngoài như ngóng ai đó. Tưởng không có hẹn với cô, nhưng cô vẫn cứ mong.
- Ngân ở thành phố này cả năm rồi, có tìm được nửa phần còn lại của mình chưa? – Hiếu day mặt về phía Ngân.
Ngân nói nhát gừng:
- Chưa, xấu như em ai thèm để ý hả chị.
Trang nói:
- Chị đẹp như hoa hậu mà than xấu à? Em mà có được sắc đẹp, học thức như chị, nhứt định phải chọn mấy ông cỡ tiến sĩ!
Hiếu lẹ miệng:
- Thì cũng có ông tiến sĩ theo mày xin chết đó, sao cứ lần chần hoài vậy?
Trang làm thinh, cựa mình sột soạt trong góc tối. Hiếu xọ sang chuyện khác:
- Tao thấy, anh chàng giám đốc Tuấn gì đó, coi cũng được quá chớ. Đừng bỏ
qua cơ hội, uổng lắm. Trong thiên hạ, Thạch Sanh thì ít, Lý Thông thì nhiều kiếm được người tốt không dễ đâu.
Ngân cười bẽn lẽn, mặt ửng đỏ trông càng duyên dáng:
- Em với ảnh chỉ là quan hệ công việc chớ không có tình ý gì hết, nói bậy lỡ ảnh nghe được, cười cho ê mặt!
Tuấn chỉ đến đây có một lần nhưng đã tạo được ấn tượng rất tốt. Sau lần gặp gỡ ở quán cà phê, Ngân luôn trăn trở bởi câu chuyện của anh. Cô khâm phục sức chịu đựng, ý chí vươn lên, cách sống đầy trách nhiệm của Tuấn. Cô nghĩ, được làm việc với một người như Tuấn thì chẳng có hạnh phúc nào bằng, nhưng cô còn bị ám ảnh bởi chuyện cũ nên cứ chùng chình, không quyết.
Sáng hôm sau, trong lúc Ngân đang đánh răng, rửa mặt thì bất ngờ Tuấn xuất hiện trong bộ y phục giản dị, khỏe khoắn. Nhìn thấy Tuấn, Ngân giựt mình đánh rơi cái bàn chải, Ngân cứ phân vân tự hỏi, làm sao anh ta biết được chỗ ở của mình mà mò tới. Lúc sau cô mới vỡ lẽ, Tuấn lần theo địa chỉ liên lạc trong hồ sơ xin việc. Có thế mà cô không nghĩ ra.
Tuấn nhìn Ngân, nói nghiêm chỉnh:

- Anh đến rước Ngân đi làm!
Tuấn ngồi bệt xuống đất rất tự nhiên, nói chuyện với mọi người một cách vui vẻ, khiêm tốn. Anh không hề đả động đến công việc của mình mà dành thời gian hỏi han từng người. Nếu ai có đề cập tới công việc thì anh chỉ trả lời một cách qua loa đại khái bằng thái độ nhún nhường rồi lảng sang chuyện khác.
Huệ nói:
- Làm giám đốc như anh nghĩ cũng sướng, được hò hét chỉ huy, được xã hội tôn vinh, kính trọng, được ăn trên ngồi trốc và nhứt là rủng rỉnh túi tiền!
Tuấn nói:
- Giám đốc cũng là một công hết sức bình thường như bao việc khác chẳng có gì đáng phải tự hào. Xã hội đã phân công mỗi người một công việc, ai hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao phó đều đáng được kính trọng như nhau, một ông tiến sĩ kém tài không thể sánh bằng chị lao công đường phố. Giả sử ai cũng là giám đốc, cán bộ chỉ huy thì lấy ai làm công nhân, thợ may, thợ hồ? Lúc ấy sẽ chẳng có quần áo để mặc, nhà để ở...
Tuấn nói chân thành và có vẻ nặng tính " giáo khoa" khiến Trang và Huệ cứ bấm nhau cười thầm. Đợi khách ra về, Huệ nói:
- Tay này coi được đó, chị Ngân không " câu " ổng đi còn đợi gì nữa!
Ngân không thích kiểu nói năng bỗ bã của Huệ. Người ta có tên có họ đàng hoàng, vậy mà cứ kêu là " tay này ", " tay nọ ", lại còn dùng những từ " chim " với " câu " nghe chướng tai. Ngân được phân công với chức danh trợ lý giám đốc. Ngay lập tức cô từ chối:
- Nhiệm vụ vượt quá năng lực của tui. Đề nghị anh bố trí công việc khác thích hợp hơn.
- Có lẽ, việc này đối với Ngân là hoàn toàn mới mẻ nhưng anh tin Ngân, cũng như tin vào năng lực, lòng nhiệt thành của Ngân, hãy tự tin, và bắt tay vào công việc, có gì anh sẽ hướng dẫn thêm.
Thấy Ngân còn lưỡng lự, Tuấn tiếp tục động viên:
- Con người kiến tạo nên thế giới này, trong đó có anh và Ngân!
Ngân vừa làm vừa học hỏi. Tuấn luôn chỉ bảo cho cô rất cặn kẽ

chân tình và hết sức tế nhị, chẳng bao giờ, anh lớn tiếng, hay gay gắt khó chịu. Anh còn cung cấp cho cô những kinh nghiệm bổ ích trong công việc. Về quan hệ, anh luôn tỏ ra nghiêm túc, đứng đắn , biết giữ khoảng cách cần thiết. Vì thế mà cô càng tôn trọng và quý mến anh. Tuy nhiên, có những lúc Ngân cảm thấy mình đang bị nhìn trộm từ phía sau. Cô xoay người lại, anh vội cúi mặt xuống, đôi tai đó ửng trông rất ngộ nghĩnh. Tự nhiên cô cũng thấy lòng bồi hồi, xao xuyến.
Hiếu tỏ ra sành sỏi:
- Không phải vậy đâu! Chỉ cần nhìn vào ánh mắt, cử chỉ là đoán ra thôi mà. Đích thị là anh chàng đó đã có tình ý với mày nhưng lòng còn e ngại, giống như cụ Nguyễn Du đã từng nói, " ..Lòng trong thì đã , mặt ngoài còn e..".
Trang cũng tham gia vào câu chuyện, bằng câu hỏi khó trả lời:
- Giả sử, ảnh thích chị, ngỏ lời với chị thì chị tính làm sao?
Ngân cúi mặt, che giấu ánh mắt bối rối. Cô nghĩ thầm, nếu chuyện đó thật sự xảy ra, cô cũng không biết xử sự ra sao nữa. Mà anh ta có thích mình đâu, sao mình lại nghĩ về ảnh nhiều thế nhỉ?
- Linh thiệt nghen ! Vừa nói đến thì đã thấy anh chàng lấp ló trước cửa! Hiếu lầm rầm:- Phải chi nhắc tiền, nhắc bạc mà được như vầy thì hay biết mấy.
- Ủa, sao...lại đi bộ?
Hiếu bỏ lửng chỗ đại từ nhân xưng vì không biết kêu như thế nào cho phải phép. Tuấn bằng tuổi Hiếu, nhưng trông anh ta trẻ hơn Hiếu rất nhiều, nhìn cái mặt non choẹt búng ra sữa mà kêu bằng anh thì kỳ quá, mà gọi là chú em thì không ổn.
- Noel năm nào cũng gặp cảnh ách tắc vì dòng người nườm nượp đổ xô về
trung tâm thành phố, các khu vui chơi giải trí...đông đến nỗi chen chưn còn không lọt, đi bộ là thượng sách!
- Nè, tới đây rủ rê em gái tui phải hôn? Không " hối lộ " , tui không cho phép nó bước ra khỏi cửa đâu nhá!
Quả thật, Tuấn có ý mời Ngân đi chơi lễ, Ngân cũng muốn đi lắm nhưng mắc cỡ và muốn " làm eo " một chút nên từ chối cho có lệ.

Hiếu và Trang phải nói phụ, Ngân mới đồng ý, nhưng cô ra điều kiện không được quá mười giờ đêm.
Ngân đi lên gác trang điểm. Cô cố tình rề rà thử thách lòng kiên nhẫn của Tuấn. Ngân coi kiếng thoa môi, lắng nghe giọng Tuấn tiếng được, tiếng mất, lúc trầm, lúc bổng. Dường như, câu chuyện của Tuấn buồn cười lắm, chốc chốc lại nghe Trang cười ré lên. Mọi khi, Hiếu luôn tỏ ra biết kềm chế nhứt là trước mặt người lạ khác phái, vậy mà tối nay Hiếu cũng không nín nhịn được. Giọng cười của Hiếu nghe ục ục như nồi nước đang sôi.
Trang điểm xong, Ngân bắt đầu thay quần áo. Cô hết mặc vô rồi cởi ra chẳng ưng ý bộ nào. Những bộ cánh mọi khi được mọi người đánh giá là rất hợp với dáng người của cô bỗng trở nên lố bịch, xấu xí làm sao! Trong lúc Ngân đang loay hoay, thì Hiếu đứng trên cầu thang, ló đầu lên:
- Ủa xong chưa? Sao lâu quá vậy?
- Bộ đồ này trông vô duyên quá hả chị? – Ngân xoay người một vòng để Hiếu quan sát thật kỷ.
- Đẹp! Mà hơi xấu! – Chợt nhớ bộ đồ bà Trần cho dạo nào, Hiếu bèn lợi tủ lôi ra đưa cho Ngân:- Dáng mày phải mặc thứ này thì thánh thần cũng lé con mắt!
Ngân thoáng do dự, Hiếu ướm thử lên người cô rồi reo lên:
- Trời ơi, đẹp như vầy còn chê gì nữa. Bận lẹ lên còn xuống dưới, người ta đang sốt ruột kia kìa!
Ngân thấy hồi hộp. Đây là lần đầu tiên, cô đi chơi với một người con trai.
Tuấn đang tán gẫu với Trang, thấy Ngân bước xuống trong bộ áo váy màu tím sẫm, đột ngột im lặng, ánh mắt trìu mến hướng về phía cô tỏ vẻ thán phục:
- Mỗi ngày em càng trở nên đẹp hơn!
Ngân cười ngượng. Chà, anh chàng cũng biết " nịnh đầm " ra trò lắm! Vậy mà cô cứ đinh ninh dân kỹ thuật chỉ con số, những công thức toán học, còn trái tim của họ thì khô như ngói.
Hai người sánh bước bên nhau, đi, mà không cần xác định phương hướng, cứ thấy phía trước rộn rịp là bước tới. Lúc này, dòng người đã tràn ngập chật ních khắp ngỏ[2] đường đến nỗi không thể nào

nhích lên được một bước.
Ngân rời khỏi nhà chừng mười lăm phút thì Tưởng đến. Vẫn chiếc xe đạp cà tàng, bộ đồ kaki màu xanh cũ sờn, và nụ cười để lộ hàm răng ám khói. Anh dựng đại xe đạp vô vách tường, bước nhanh đến chỗ Hiếu đang ngồi. Không gì có thể diễn tả trọn vẹn niềm vui của Hiếu, suýt nữa thì cô đã hét toáng lên nếu không có Trang bên cạnh. Cô chắc mẩm đón lễ Noel với " bà bầu " và lũ muỗi đói cứ nheo nhéo điếc con ráy. Từ trước đến giờ, Hiếu chỉ bận tâm đến những ngày lễ Phật, chay tịnh, cúng bái, ngoài ra chẳng màng để tâm đến những chuyện khác. Từ khi trái tim biết thổn thức vì yêu cô bắt đầu thay đổi cách nghĩ. Và nóng lòng chờ đợi những ngày nghỉ cuối tuần, những ngày lễ lộc..đây là cơ hội để cô được gần người yêu, được vuốt ve, chăm sóc..Trong lúc cô đang buồn, đang mong ngóng thì Tưởng xuất hiện, cứ như anh đọc được suy nghĩ của cô vậy.
Tưởng đề nghị:
- Mình đi uống nước đi em.
Hiếu muốn đi lắm, nhưng ngại bỏ Trang ở nhà một mình.
Trang nói:
- Anh chị cứ đi chơi để em ở nhà cũng được. Em đang muốn viết lá thơ nhưng ồn ào quá.
Hiếu bèn chộp lấy cơ hội:
- Vậy em viết thơ, chị đi nhen.
Cô leo lên ngồi phía sau xe. Tưởng đạp mấy cái thì xe bị tuột sên, phải nhảy xuống mò mẫm một hồi mới lắp vào được. Chưa kịp leo lên xe, thì bà Sáu Khoan từ đầu hẻm hấp tấp bước vô:
- Hiếu, có điện thoại.
Hiếu nói:
- Ai vậy dì Sáu?
Hỏi vậy thôi, chớ Hiếu thừa biết người đó là ai rồi. Ngoài bà Trần ra, chưa ai gọi điện cho Hiếu bao giờ.
- Thì cũng con nhỏ đó chớ ai, giọng nó kéo nhựa dữ lắm, chắc là nốc bí tỉ rồi.
- Kệ mụ ấy. Mình đi thôi, em.
- Dì Sáu à, mai mốt có ai gọi điện cho con, dì làm ơn cúp máy để

khỏi làm phiền dì nữa.
Đang vui bỗng cụt hứng. Hiếu ngồi trên xe , áp mặt vào lưng Tưởng im thin thít, đầu óc suy nghĩ vẩn vơ. Hiểu được tâm trạng của Hiếu, Tưởng ra sức kể những chuyện khôi hài, chọc cười, nhưng Hiếu mặt mày vẫn bí xị. Tưởng cũng bực mình.

Như Lục Bình Trôi

Chương 83

Còn lại một mình buồn quá. Ngày lễ ai cũng có đôi, có cặp vui vầy, còn mình thì thui thủi một mình. Trang leo lên gác định đánh một giấc tới sáng nhưng không tài nào chợp mắt được, những gương mặt người thân cứ lần lượt hiện về. Cô nhớ đến má, anh Hai Tràm, mấy đứa cháu ghẻ chóc đầy đầu lúc nào cũng léo nhéo than đói. Cách đây gần một tháng, cô nhận được thơ nhà. Anh Hai vui mừng báo tin bịnh tình của má đã thuyên giảm đáng kể, bây giờ má đã có thể đi lại và xuống bếp nấu cơm. Anh Hai muốn má nghỉ ngơi cho khỏe, nhưng má không chịu. Tánh má hay lam hay làm, nếu nằm một chỗ chắc chết sớm. Anh Hai đành để má làm những việc nhẹ. Từ khi có được tiền của Trang, gia đình đã bớt khổ. Chị Hai chạy chợ mỗi ngày, anh Hai sắm được chiếc đò chở khách qua sông cũng tạm lây lất qua ngày đoạn tháng. Mấy đứa cháu cũng được đi học lớp tình thương ban đêm, chúng không được học lớp ngày vì không có giấy khai sanh. Cuối thơ, anh Hai cứ nhắc đi nhắc lại năm nay Trang nhứt định phải vìa nhà ăn tết. Bà già còn dọa, nếu Trang không vìa bà sẽ mò lên thành phố tìm cho kỳ được, mới thôi! Đọc thơ, mà Trang lo quá. Má mà nhìn thấy cảnh cô mang bầu, chắc lên cơn tăng xông mà chết! Cô liền viết thơ nói vì bận công việc nên không thể vìa được, và chỗ ở cũng đã thay đổi, rất khó tìm. Vì thế mọi người đừng tìm kiếm mất công. Cô hứa sau tết sẽ thu xếp thời gian vìa thăm nhà một chuyến và có thể cô sẽ ở hẳn luôn ở dưới quê, không lên thành phố nữa.

Trang lại nhớ đến Thật. Mặc dù, không muốn gặp anh, nhưng cô luôn muốn biết tất cả về anh. Nghe tin anh đã chuyển chỗ ở và làm ăn khấm khá, cô vừa mừng vừa lo. Mấy lần, cô định đến chỗ trọ cũ, hỏi thăm tin tức về anh, nhưng nghĩ lại thấy không tiện nên thôi. Mình nào có ra gì đâu mà bày đặt quan tâm lo lắng đến người khác, Trang nhủ thầm, mang cái bụng chang bang chỉ làm trò cười

thiên hạ. Một hôm tình cờ gặp chị Yến ở Trung tâm răng – hàm - mặt , khi nghe cô hỏi về Thật, chị Yến tỏ vẻ không vui, mặt buồn xo, trả lời lấp lửng:
- Thật bây giờ khác xưa nhiều lắm, khác đến nỗi nếu gặp lại chắc em nhìn không ra! Từ thể xác cho đến tâm hồn đều thay đổi tất tật.
Giọng Trang lo lắng:
- Khác là như thế nào hả chị? Nhìn cử chỉ thất vọng của chị, chắc là ảnh đã làm chuyện động trời có đúng không? Ảnh đã gây nên lỗi lầm gì? Chị hãy cho em biết, em lạy chị!
Im lặng một lúc chị Yến nói:
- Em đừng hỏi nữa, chị sẽ không trả lời bất kỳ câu hỏi nào của em về Thật. Hãy coi đó như giấc mơ qua.
- Chị nói vậy khiến em càng nôn nóng muốn biết về ảnh hơn. Nhứt định ảnh đã làm chuyện xấu rồi. Ảnh trở nên hư hỏng cũng có lỗi của em, em phải gánh lấy một phần trách nhiệm.
- Không nên đổ thừa hoàn cảnh. Cuộc sống mỗi người không phải cứ muốn là được. Chẳng lẽ cứ gặp thất bại trong đời, đều trở thành kẻ xấu hết hay sao, cái chính là do bản thân mình thiếu tu dưỡng, rèn luyện mà thôi.
Rồi chị Yến lật đật cắm đầu bước đi như chạy, để lại muôn ngàn dấu hỏi nhảy múa trong đầu cô. Anh Thật ơi, anh đã gây nên những lỗi lầm gì? Trái tim em đang run rẩy, lo lắng vì anh đây.
Tiếng động phía dưới nhà kéo Trang về với thực tại. Lúc đầu, Trang cứ đinh ninh là âm thanh phát ra từ nhà Hai cạo heo, nhưng khi tập trung chú ý thì đúng là có người đang gõ cửa nhà mình. Âm thanh không dồn dập gây cảm giác khó chịu cho người nghe, cũng không quá rời rạc, mà vang lên một cách đều đặn, vừa phải, thể hiện phép lịch sự đúng mực.
- Ồ, ông Khả! – Trang reo lên khe khẽ.
Ông Khả đứng chắn ngay cửa che khuất ánh sáng từ bên ngoài hắt vô. Trang lúng túng ấn nút công tắc. Bóng ông Khả đổ dài lên nền gạch. Hai người nhìn nhau bằng ánh mắt chan chứa yêu thương.
Ông Khả bỗng dang rộng vòng tay, môi mấp máy và bật lên thành tiếng:
- Em!

Chỉ chờ có thế, Trang lao đến ngả vô lòng ông, hai tay cô bám chặt vào lưng ông, và những giọt nước mặt thổn thức trên vai áo.
- Anh nhớ em vô cùng!
- Em cũng vậy!
- Sao em lại khóc?
- Em khóc vì ông còn nhớ đến em.
- Lúc nào anh cũng nhớ đến em, nhớ đến phát điên lên được! – Ông Khả nói bằng giọng nghèn nghẹn trong cổ họng:- Đến chết anh vẫn nhớ!
Trang dụi đầu lên vai ông Khả như một con mèo:
- Em nhớ ông còn hơn thế nữa, nhớ nhiều lắm! Trang muốn nói vậy, nhưng lại im lặng.
Ông Khả đưa tay vuốt tóc người yêu, và hôn như điên như dại. Trang nhắm mắt đón nhận bằng nụ cười mãn nguyện, hạnh phúc, tự nhiên những phiền toái, lo âu đột nhiên bay biến, chỉ còn lại cảm giác rạo rực cháy bỏng của con tim.
- Vợ ông có biết, ông đến với em không?
Ông Khả không trả lời câu hỏi của Trang mà hướng sang chuyện khác:
- Anh đã quyết định rồi, sau khi em sinh con, anh sẽ chính thức ly dị.
Trang ngước mắt nhìn ông Khả, chưa kịp lên tiếng thì ông Khả đã bịt miệng lại:
- Em đừng nói gì nữa hết – Đoạn ông Khả đưa tay đặt lên bụng Trang:- Em thử đoán xem , con của chúng ta sẽ giống ai, anh hay em?
Đôi mắt đẹp của Trang bừng sáng, nụ cười rạng rỡ trên môi:
- Tất nhiên là giống ông rồi. Người ta nói khi mang thai mà nhớ cứ nghĩ đến người nào thì đứa trẻ sẽ giống người đó, mà lúc nào em cũng nhớ đến ông!
Ông Khả bật cười trước suy nghĩ quá đỗi ngây thơ của Trang. Tuy nhiên, ông vô cùng hạnh phúc khi nghe được những lời chân thành của người yêu.
- Anh lại muốn con sẽ là bản sao của mẹ, bởi vì em là người phụ nữ tuyệt vời nhất trên thế gian này!

- Ông đừng khen em quá lời như vậy khiến em càng thêm ngượng. Thật ra, em rất đểnh đoảng và có nhiều tật xấu, tại ông không biết đó thôi.
Ngừng một chút, Trang tiếp tục câu chuyện:
- Số em chẳng ra gì, cứ liên tục gặp hết trắc trở này đến rủi ro khác, con mà giống em, thì đời nó khổ thôi. – Giọng Trang bỗng sôi nổi hẳn lên:- Hồi nhỏ, ông có nghịch ngợm lắm hôn?
- Có. Má nói, anh phá phách như giặc chẳng bao giờ chịu ngồi yên một chỗ. Anh trở thành " tên phá hoại " khét tiếng đến nỗi mọi người trong nhà không lúc nào rời mắt khỏi anh. Vậy mà chỉ cần lơ là một chút là thế nào cũng có chuyện, nếu không làm bể chén dĩa, bình bông, thì cũng làm hư hỏng những thứ khác. Có lần thấy Ba sửa điện, anh cũng bắt chước, lấy tuốt nơ vít chọc vô ổ điện... Anh bị điện giựt, té đập đầu về phía sau, và phải nhập viện vì bị chấn thương sọ não...
- Chết! Rồi có sao hôn?
Nhìn vẻ mặt lo lắng của Trang, ông Khả phì cười:
- Tất nhiên là anh vẫn sống nhăn răng để gặp được em đây. Sau lần tưởng chết đó, mọi người trong nhà phải dời tất cả những ổ điện khỏi tầm tay của anh. Vậy mà thỉnh thoảng, anh vẫn len lén bắc ghế leo lên...Bị Má bắt gặp cho một trận nên thân!
- Eo ơi, nhìn mặt ông thấy hiền, mà sao phá dữ vậy, bị đánh đòn là đáng lắm! Người ta nói, hổ phụ sanh hổ tử chẳng sai chút nào. Thằng con trong bụng thế nào cũng nghịch ngợm như cha của nó. – Trang kéo đầu ông Khả áp xuống bụng mình:- Ông có nghe gì không, nó đang đạp trong bụng em đó. Ui đau quá!
Thật ra, Trang không đau lắm, chỉ hơi hơi, cô cố làm ra vẻ đau đớn cốt để nũng nịu với ông Khả mà thôi.
- Ừ, đúng là cu cậu đang " đại náo thiên cung ". Chà, đích thị là đứa bé hư đáng phải phạt đòn!
- Ui! Ông không định giết chết con em đấy chớ? Tướng bự như con voi, cầm roi mà quất thì thằng bé làm sao mà chịu nổi. Em van ông đấy, ông làm ơn tha cho con em. Thằng bé chẳng có tội tình gì...
- Trang!

- Gì vậy hở ông?
- Chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau nhé!
Trang chớp chớp mắt mấy cái, nhìn ông Khả im lặng.

Như Lục Bình Trôi

Chương 84

Gần hai giờ sáng. Họ ngồi bên hông khách sạn mini, cạnh chiếc xe ba bánh
chất nay những quả dừa đã được bóc lớp vỏ xanh bên ngoài. Bán hàng là một người phụ nữ dáng vẻ xộc xệch, quê mùa. Chị ta phát âm bằng giọng eo éo đặt sệt người Miền Tây- Nam bộ. Noel là dịp cho những lứa đôi gặp gỡ, vui chơi thỏa thích, và cũng là cơ hội cho những người khốn khó như chị kiếm thêm đồng ra đồng vô. Mọi khi những quả dừa ướp lạnh ba ngàn một trái, hai trái năm ngàn thì đêm nay được nâng lên gấp đôi. Kệ. Ngày vui, có mắc hơn một chút cũng không sao, chẳng ai bận tâm đến chuyện mắc hay rẻ. Người bán vui vẻ. Người mua cũng chẳng phàn nàn. Không khí náo nhiệt ngày lễ hội khiến người ta trở nên rộng lượng, thân ái, xích lại gần nhau hơn.
Chị bán hàng múa con dao bén lẻm trên tay điêu luyện như nghệ sĩ hát xiệc[1], đưa tay lên quệt mồ hôi trên trán, cười cắm cắc:
- Trời ơi, vui quá sá là vui. Giá chi một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều là ngày lễ thì hay biết mấy, tui sẽ không phải lo lắng chuyện kiếm tiền, con cái cũng có thêm manh quần tấm áo, trên mâm cơm có thêm khứa cá, dĩa rau.
Huệ bật cười trước câu nói thật thà của chị. Ngày nào cũng là ngày lễ thì có nước mà ăn cám! Đang lo, vài bữa nữa là tết Tây, không biết lấy đâu ra tiền để đi chơi.
- Chị vô đây một mình hả? – Hoạt cầm cái ống hút hươ thành vòng tròn trước mặt.
- Đâu có, còn ông xã với ba đứa nhỏ nữa. Ổng làm phụ hồ bữa đực bữa cái. Dạo này thất nghiệp, tui sắm cho ổng một xe giống tui. Bán ở đàng kia kìa! – Chị ta đưa tay chỉ về phía trước. Hoạt và Huệ nhìn theo nhưng chỉ thấy toàn người là người. Rồi chị ta thở vắn than dài, ở dưới quê kiếm tiền khó lắm, đành phải dắt díu lên

thành phố năm, bảy triệu dân này tìm kế sinh nhai, nhưng coi bộ cũng chẳng dễ dàng gì. Vợ chồng tui sống sao cũng được, có rau ăn rau, có cháo ăn cháo, ở đầu đường xó chợ cũng xong, nhưng mấy đứa nhỏ thì không thể bỏ mặc cho được. Chúng là con người chớ không phải cục đất, củ khoai. Không lo cho chúng đàng hoàng tử tế, lớn lên chúng oán hận sanh thành. Trời ơi, ở cái thành phố này, hễ mở mắt ra là thấy tiền là tiền! Nào là tiền mướn nhà, tiền cơm, tiền áo, tiền giày dép, thuốc thang tùm lum tà la! Nội tiền trường cho mấy đứa nhỏ cũng đủ mạt rệp!
- Sao chị không cho các cháu học ở trường công lập cho đỡ tốn? – Huệ nói.
Chị bán dừa, nhìn Huệ tỏ vẻ ngạc nhiên. Rồi như có dịp trút nỗi bực bội, chị ta nói một hơi:
- Bộ cô tưởng tui muốn như vầy lắm hả. Công dân hạng bét làm gì có được diễm phúc học ở những trường công lập! Tháng nào mấy đứa nhỏ cũng réo tiền học phí như nợ đòi, nghe mà bắt run. Vợ chồng tui đã cố lắm rồi, nhưng lực bất tòng tâm, có lẽ, tháng này phải cho con chị nghỉ học phụ bán dừa thôi.
Hoạt cười buồn, cảm thấy ái ngại cho chị, cho cảnh nhà nheo nhóc của chị. Dù sao, Hoạt cũng một thân một mình nên cũng dễ thở.
Chị bán dừa tiếp tục ca cẩm:
- Đứa con gái đầu lòng cũng ý thức được thân phận bọt bèo của nó nên ra sức học hành. Nó học thiệt giỏi, luôn đứng nhứt lớp. Và mơ ước trở thành nhà kinh tế học, nhưng coi bộ ước vọng này xa vời vợi. Bữa nọ, nghe cha mẹ bàn tính, nó khóc quá trời quá đất, nhìn mà đứt từng đoạn ruột. Cha mẹ nào mà không muốn con cái thành đạt, làm ông này bà nọ. Nhưng trời chẳng chiều người biết phải làm sao.
Chập tối Hoạt đưa Huệ qua bên kia cầu Nhị Thiên Đường xem dân theo đạo tổ chức lễ hội mừng ngày Chúa giáng sinh. Không như trước đây, giới trẻ thành phố chỉ dồn về nhà thờ Đức Bà ở ngay trung tâm thành phố mà kéo nhau qua khu vực cầu Bà Tàng. Ở đây, không khí lễ hội tưng bừng hơn, màu sắc hơn, và tất nhiên là vui vẻ hơn. Người dân theo đạo ở đây dù giàu hay nghèo đều sắm sửa cho ngày lễ trọng đại này một cách tươm tất, đầy đủ nghi thức

với lòng thành kính thiêng liêng, và khá ấn tượng. Từ cầu Nhị Thiên Đường trải dài đến khu vực cầu Bà Tàng là cả không gian sắc màu rực rỡ đến choáng ngộp. Những con đường hẹp té luôn xảy ra nạn kẹt xe, thì giờ đây dường như đã bị nuốt chửng bởi dòng người chật cứng, người chen chưn còn không lọt nói chi xe cộ nên Khách đi chơi lễ phải đứt ruột gởi xe ở những bãi dã chiến với cái giá mà người yếu tim có thể bị đột tử! Vậy mà vẫn cứ nươm nướp lo âu bị tráo phụ tùng xe! Ngày sinh của Chúa lại là cơ hội cho bọn quỷ tự tung tự tác, mặc sức hoành hành!
Đi đến mỏi chưn, hai người quay ngược về trung tâm thành phố chủ yếu dòm thiên hạ. Mà thiên hạ thì có gì để dòm, cũng đầu mình, tứ chi, cũng áo quần sột soạt ;
xanh đỏ, tím vàng chẳng có gì là lạ. Hạnh phúc nhứt của Huệ là được ở bên cạnh người yêu, được nghe những lời êm ái đắm say, được dỗi hờn, chiều chuộng.
Hoạt than:
- Anh chán lắm em à, thiên hạ đầy rẫy những kẻ cơ hội, xu nịnh, họ có đôi chưn chẳng phải để đi mà để quỳ và cái đầu không biết nghĩ mà chỉ biết gật! – Rồi Hoạt thở dài:- Cái đà này nếu tiếp tục kéo dài, chắc anh sẽ bỏ công ty mà đi.
- Ấy chết! Đừng anh. Cuộc sống không phải cứ đàng hoàng ngay thẳng là có kết quả tốt. Anh không nghe người Trung Quốc có câu; lùi một bước để thấy trời cao đất rộng là gì? Cứng nhắc quá chỉ rước thêm những bực bội, phiền toái mà thôi. Người ta quỳ, mình cũng quỳ, có chết ai đâu. Sau này ngồi chễm chệ trên ghế, bắt người ta quỳ lại!
- Em nói! – Hoạt bực tức nói văng cả nước miếng rồi nhìn Huệ, nói xẵng :- Giọng điệu của em khó nghe lọt tai lắm! Sống hèn, thì sống để làm gì. Anh rất buồn, và thất vọng khủng khiếp khi nghe những lời này. Giữa chúng ta có khoảng cách từ bao giờ vậy? Trước kia, em đâu như vầy!
Huệ thấy ấm ức nhưng không dám cãi lại. Bài học trường đời đã dạy cô phải biết an phận, thừa hưởng những gì sẵn có. Đấu tranh là đồng nghĩa với tự sát! Hoạt vẫn chưa hết kích động, vung tay đấm mạnh vào không khí:

- Thằng khốn ấy rõ ràng là đứa bất tài, vô dụng, nó chỉ hơn anh khoản xu nịnh, vậy mà lại được lên lương, lên chức! Anh thà thất nghiệp chứ không thể để một kẻ vô tích sự như hắn chỉ huy.
Huệ lo, tánh khí nóng như lò lửa của Hoạt thế nào cũng có chuyện lôi thôi. Công việc đang diễn ra khá suôn sẻ , có nằm mơ cũng không dám nghĩ đến. Chẳng lẽ vì một lý do cỏn con mà vứt bỏ hết công lao gầy dựng. Huệ muốn đưa ra một lời khuyên, nhưng cô không dám mở lời, đành lãng sang chuyện khác cho bớt căng thẳng:
- Cái khách sạn ấy đẹp tuyệt, anh nhỉ. Giả sử, sau một đêm ngủ dậy bỗng trở nên giàu có, nhứt định em sẽ vô đó ở hẳn một tháng cho sướng cuộc đời! – Huệ hếch mắt về phía trước.
Hoạt nói:
- Anh đã từng đưa mấy đoàn khách du lịch vô nghỉ trọ ở trỏng, đa số họ là dân Tây ba lô, chỗ nào rẻ tiền thì họ đến.
- Công việc của anh nghĩ cũng sướng, được đi đây đi đó, ở khách sạn, ăn nhà hàng. Còn em thì ăn cơm bờ, ngủ bụi! Hôm nào có điều kiện, anh đưa em vô trỏng để nếm mùi sung sướng!
- Coi vậy chớ không phải vậy đâu em, cũng cơ cực trăm bề. Gặp phải những vị khách khó tánh tụi anh phải chạy vắt giò lên cổ!
Đoạn Hoạt gật đầu:- Ừ! Nhứt định là như vậy rồi. Rủng rỉnh, chúng ta sẽ mướn một căn phòng đôi, qua đêm ở đó!
Huệ cười khanh khách:
- Để anh “ làm thịt “ em à!
Bây giờ đã là hai giờ sáng. Dòng người bắt đầu thưa thớt. Đi bộ hoài mỏi chưn, người ta kéo về các khu vui chơi giải trí, các nhà hàng, quán ăn. Khi mà bao tử đã đầy nhóc thức ăn, đầu óc say là đà vì men rượu họ dắt díu nhau vào các nhà trọ bình dân mọc nhan nhản khắp nơi. Mang tiếng là nhà trọ nhưng chẳng ai vô trọ mà để kế tục sự nghiệp phát triển giống nòi! Vì thế, chẳng có gì ngạc nhiên, sau những đợt lễ hội tỉ lệ phá thai ở các bệnh viện phụ sản bỗng tăng lên cấp tam thừa!
Khi hai người sửa soạn nhấc đít lên, bỗng trước mặt họ xuất hiện một chàng thanh niên ăn bận sang trọng, cởi chiếc spacy màu nho bóng loáng từ hướng trung tâm thành phố đổ về, rồi dừng lại trước

khách sạn mini. Chuyện chẳng có gì phải bận tâm, nếu người ngồi trên xe không phải là người coi bộ quen quen.
- Ồ, anh Hoạt. Anh ngó kỹ coi, có phải là anh Thật không?
- Đúng là Thật rồi! – Hoạt thốt lên:- Anh chàng tới khách sạn để làm gì ta? Chà, mấy tháng không gặp mà cậu ta thay đổi nhiều quá. Sang trọng. Bảnh bao!
Hai người bỏ ý định ra bờ sông hóng gió, mà nán lại theo dõi Thật. Thật dừng xe, móc di động bấm liên tục, tỏ vẻ sốt ruột. Trong nháy mắt, một người đàn bà xuất hiện với dáng điệu è dè, cảnh giác. Hai người trao đổi với nhau vài câu, rồi khoác tay nhau và khuất dạng sau cánh cổng khách sạn.
- Ồ, thì ra ảnh đã kịp tìm kiếm cho mình một mối tình mới. Vậy mà em cứ đinh ninh, ảnh dở sống dở chết khi bị phụ tình cơ đấy. Đúng là đàn ông mau quên! Uổng công em thương xót cho anh ta!
Hoạt lắc đầu, chuyện này đáng nghi lắm, chỉ cần nhìn dáng vẻ bên ngoài cũng đoán ra. Người đàn bà đã khá lớn tuổi. Chẳng lẽ, vì " khát tình " mà Thật nhắm mắt quơ đại một người đáng tuổi cô, tuổi dì của mình hay sao. Cứ ngồi đây, chờ coi chuyện gì sẽ xảy ra.
Hoạt hút thuốc, kêu thêm nước giải khát và dán mắt nhìn vào bên trong khách sạn. Trong góc tối cách đó không xa đã có mấy người chực sẵn, mặt mày người nào cũng đằng đằng sát khí, gậy gộc trên tay. Một người đàn ông đầu hói, bụng phệ, chỉ huy đám lâu la, đệ tử bằng giọng the thé chói tai, pha lẫn giận dữ:
- Tụi bây hãy thẳng tay nện một trận nên thân, có gì tao chịu trách nhiệm. Cái đồ đĩ đực ấy đáng phải bị thiến! Tụi bây đè nghiến nó ra, lấy dao phăng đi cái " của nợ " thằng khốn đó, tao thưởng gấp đôi!
Gã thanh niên đội sùm sụp cái nón lưỡi trai, xoa hai tay vào nhau, nói:
- Như vậy có ác quá hôn, anh Tư? Mất cái đó chẳng thà chết còn sướng hơn.
- Mặc xác. Tao muốn nó sống cũng dở mà chết cũng không xong! Mày đừng nói với tao là đã run tay rồi nghe. Tiền đã lấy thì phải hành động! Mẹ kiếp! Gia đình tao đang yên ấm, tại nó mà tan nhà nát cửa. Phải bằm nhuyễn thằng điếm thúi đó cho chó nó ăn, tao

mới hả dạ!
- Bọn tôi lo cho anh Tư thôi, làm lớn chuyện dễ lôi thôi với nhà chức trách. Còn tụi này trên răng dưới dái có gì mà sợ.
- Vậy thì được rồi! Tao đã nói là sẽ lo liệu hết thảy, tụi bây không phải bận tâm lo lắng gì sất! Thôi, ra tay đi.
- Đợi đã! No mất ngon, giận mất khôn! Lúc này chưa tiện, có khi chưa kịp ra tay đã bị bọn công an tóm cổ rồi. Hãy chờ đôi gian phu dâm phụ ra ngoài hãy tính.
Anh Tư nổi khùng, trừng mắt nạt lớn:
- Tao cấm tụi mày kêu vợ tao là dâm phụ, hiểu chưa. Chuyện vợ chồng tao, tụi bây biết đách gì mà xía vô. Công việc của bọn mày là xơi tái thằng điếm đàng ấy, nhận tiền rồi cút thẳng, vậy thôi.
Tên đội nón nhếch mép cười khinh bỉ, nói ậm ừ trong cổ họng, mẹ kiếp! Đi chơi với trai mà không phải là đồ đĩ thõa thì là đồ gì? Rồi gã ngồi xuống băng ghế đá trước khách sạn hút thuốc. Người đàn ông bụng phệ đi đi lại lại vòng quanh sân tỏ vẻ sốt ruột, thỉnh thoảng lại đưa tay lên coi đồng hồ.
- Đ.M! Chúng nó ngủ luôn ở trỏng sao mà lâu quá vậy!
Không ai biểu ai, cả Huệ và Hoạt đều nghĩ đến Thật và cảm thấy lo lắng cho anh . Rồi Hoạt lại nghĩ, có thể là do quá nhạy cảm nên suy nghĩ lung tung. Người như Thật lẽ nào lại làm chuyện hèn mạt như vậy. Huệ gật đồng tán đồng, tuy nhiên cô vẫn băn khoăn, một người đàn ông cùng với một người đàn bà vô khách sạn giữa đêm hôm khuya khoắt để làm gì, nếu không ngoài chuyện chung đụng xác thịt. Chỉ nhìn thoáng qua cũng đủ biết họ không phải là bồ bịch với nhau vì tuổi tác và hình thức quá chênh lệch.
- Mình làm gì đây anh?
- Anh chịu thôi. Trước hết cứ quan sát động tĩnh như thế nào đã, rồi tùy cơ mà ứng biến.
Gần ba mươi phút sau, đôi gian phu, dâm phụ bắt đầu bước ra khỏi khách sạn. Họ xì sầm chuyện trò dưới ánh sáng ngọn đèn cao áp. Lúc sau, người đàn bà phóng xe đi mất. Còn lại một mình, Thật lấy thuốc lá ra hút, ngửa mặt khoan khoái nhìn lên bầu trời rồi nhếch mép cười không ra tiếng. Sau đó, anh tiến ra phía bãi giữ xe.
Chỉ chờ có thế, người đàn ông có tên " anh Tư " khoát tay ra hiệu

cho bọn đàn em ra tay hành động. Tên đàn anh thủng thẳng bước lại về phía Thật, nụ cười đóng băng trên gương mặt đầy thẹo:
- Ê, tại sao mày dám mèo chuột với bà chị của tao?
Thật đảo cặp mắt láo liên, cánh mũi chun chun hửi phải mùi tử khí lẩn quất đâu đây. Bọn đàn em lầm lì tiến tới, vũ khí trên tay hươ hươ loạn xạ. Thật biến sắc mặt, ba chưn, bốn cẳng định co giò chạy. Nhưng tên đàn anh đã kịp túm áo giựt lại, và tung một quả đấm thôi sơn vào mặt. Thật choáng váng, gượng dậy, nói lắp bắp:
- Các người lầm rồi. Không phải tôi!
- Đù má! Không phải mày thì ai vô đây! Dám chơi mà không dám chịu, hèn!
Lại thêm một cú đá nữa. Thật hự lên một tiếng, chưa kịp kêu cứu thì bọn sát thủ đã quây thành vòng tròn, gậy gộc vung xuống như mưa rào.
Thật rúm người lại, đưa hai tay ra chống đỡ một cách yếu ớt. Liên tiếp mấy nhát gậy vụt xuống, Thật cảm thấy xương cánh tay bị vỡ nát dưới sức mạnh của những cây gậy dòm như gậy đánh bóng chày.
- Bớ..
Hoạt mấy lần định xông vô nhưng đều bị Huệ nắm áo kéo lại. Cô sợ người yêu bị vạ lây:
- Tụi nó vừa đông vừa hung dữ, anh nhào vô thế nào cũng bị lãnh đòn!
Gã đàn ông bị cắm sừng đứng giạng háng, miệng không ngớt tuôn ra những lời tục tĩu, vừa thúc bọn đàn em ra tay nhanh nhanh:
- Quật vô mõm nó cho nó câm lại!
Thật bị ví vô chân tường. Ngọn đèn cao áp vụt tắt trở thành đồng phạm với tội ác. Đòn thù vụt xuống dồn dập. Thật không còn đủ sức để chống đỡ được nữa, anh khuỵu xuống như thân chuối bị đẵn gốc. Máu từ giữa đỉnh đầu chảy ròng ròng xuống nền gạch thành vũng. Trước mắt Thật giờ đây chỉ là một bức màn đen quay tít...
- Thiến nó!
Một gã lôi từ cạp quần con dao Thái Lan bén ngót, trong khi những tên còn lại đã kịp tuột quần Thật ra. Một tên cầm cái dương vật mềm oặt, cười hô hố:

- Mẹ! không ngờ cái của nợ này cũng biết hái ra tiền. Phen này tao cho mày tuyệt đường con cái luôn!
Sự việc diễn ra quá nhanh. Trong bóng tối lờ mờ chỉ thấy Thật đang nằm giẫy giụa trong vòng vây bọn côn đồ. Khi gã đàn ông ra lịnh thiến, Hoạt bừng tỉnh, chẳng đắn đo suy nghĩ anh dùng tay xô ngã Huệ rồi lao vào giữa đám đông. Ngay lập tức gậy gộc phủ xuống người Hoạt tới tấp. Thấy người yêu bị tấn công, Huệ quên hết sợ hãi, cầm ly nước chọi mạnh về phía bọn chúng. Một thằng bị trúng ngay trán, phun máu. Tức giận hắn gầm lên như Trương Phi rồi vác gậy rượt theo. Huệ vừa chạy theo hình chữ chi, vừa la bài hãi:
- Bớ người ta giết người! Bớ người ta giết người!
Nghe tiếng kêu, vài nhân viên khách sạn tức tốc chạy ra ứng cứu. Bọn côn đồ lập tức ngừng tay, ngó dáo dác và phóng xe chạy thục mạng. Để lại một xác người nằm bất động trên vũng máu. Cái dương vật tiện đứt gần nửa, máu tuôn ra xối xả.

Như Lục Bình Trôi

Chương 85

Mặc dù đã ba giờ sáng mà quán " Hẹn Hò " chẳng còn lấy một chỗ trống. Khách khứa ra vô nườm nượp. Người này vừa bước ra thì lập tức kẻ khác xông vô thế chỗ, cứ như là sắp hàng mua theo tiêu chuẩn tem phiếu hồi còn bao cấp! Nhân viên nam nữ phục vụ quán chạy " xịt khói " vẫn không sao thỏa mãn kịp yêu cầu của khách: bàn này kêu thêm đá, bàn nọ kêu bia, bàn kia gọi thức nhắm, thuốc lá...tạo nên cảnh huyên náo, lộn xộn. Một cô gái ngồi bên cạnh cửa sổ đang cười nói vui vẻ, bỗng ôm bụng ói ra một bãi to tướng xuống gậm bàn. Bên cạnh hồ cá cảnh, một người đàn ông vừa ca giọng cổ vừa khóc rưng rức như cha chết! Mặc! Ai khóc cứ khóc, ai cười cứ cười, ai nhậu thì cứ nhậu, bình thản , tự nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra.
Nhành ngồi đối diện với người đàn ông gần bốn chục tuổi. Anh ta mặc chiếc áo sơ mi trắng. Chiếc ca vát đen được nới lỏng cho dễ thở bị lệch sang một bên. Trên bàn chất đầy bia bọt và đồ nhắm. Dưới chưn là vô số vỏ lon bia các loại, cùng những
mẫu tàn thuốc lá, vỏ đậu phộng, bịch ny lon đựng khô bò..
- Chúc em một đêm giáng sinh vui vẻ!
- Chúc giáng sinh vui vẻ!
- Nào, hãy cạn trăm phần trăm!
Người đàn ông từ từ nâng ly bia lên ngang mặt, vô ý làm bia sánh ra áo. Anh ta đặt ly xuống, lấy khăn tay lau, rồi đưa tay vuốt ngược mái tóc bù xù về phía sau. Nhành kề ly bia lên môi, thấy khách có vẻ mệt, bèn đề nghị chấm dứt tại đây.
- Chấm dứt là thế nào? Bữa nay là ngày vui phải nhậu xỉn quắt cần câu mới thôi. Ái chà, không ngờ tửu lượng của cô em cũng đáng mặt lắm. Đúng là tiếng đồn quả không ngoa!
Người đàn ông đó tên Linh, nhậu nhiều nên dân bợm đã đổi họ Trần sang họ Lưu, kêu là Lưu Linh. Lưu Linh là cán bộ trong

lãnh vực y tế, thuộc bộ phận tiếp thị. Công việc này đòi hỏi phải có nhiều yếu tố quan trọng, ngoài chuyên môn ra điều kiện tiên quyết là phải có tài ăn nói và nhậu nhẹt phải liệt vào hàng cao thủ. Về khoản ăn nói thì khỏi phải chê, Linh hót hay đến nỗi cóc trong hang phải nhảy ra. Tuy nhiên, về khoản nhậu nhẹt thì Linh mới đáng gọi là " Độc Cô Cầu Bại ". Thường thì, sau mỗi phiên giao dịch, ký hợp đồng đều có tổ chức ăn nhậu gọi là tỏ chút lòng hiếu hỉ, mến khách. Đây là căn bệnh ung thư trong cơ thể Mẹ Âu Cơ đã đến thời kỳ di căn không có thuốc trị! Lần nào trước khi nhập tiệc, Linh đều chấp trước đối thủ năm lon vậy mà bạn nhậu vẫn cứ rớt lộp độp như sung rụng! Nói, không ai tin, trước khi về công tác bộ phận tiếp thị Linh hoàn toàn không uống được rượu. Mà không uống được cái chất cay cay, đăng đắng này thì công việc cứ bị ách lại cứ như bị nạn kẹt xe ở ngã tư Hàng Xanh! Đối tác nhún vai, chê Linh không phải là dân sành điệu nên lảng ra, không ký hợp đồng! Tất nhiên hợp đồng không ký được cũng đồng nghĩa với chứng bịnh " viêm màng túi! ". Dạo ấy Linh vừa mới lập gia đình. Tình yêu tiền hôn nhân giữa Linh với cô gái xinh xắn, mỹ miều tên Giang là một trong những mối tình " dài nhiều tập ", có thể coi là đẹp nhứt thế gian. Trong đó, có đủ hỉ nộ, ái ố... Nghe đồn có một đạo diễn thường thường bậc trung đã nhanh tay chộp lấy cơ hội dựng thành phim. Bộ phim có tên rất ấn tượng " Anh không thể sống thiếu em " đã thu lãi ròng bạc tỉ và tiếng tăm ông ta bỗng nổi lên như cồn đến đỗi các hãng phim, đài truyền hình thi nhau đặt hàng tới tấp. Giang tuy yêu chồng nhưng do sanh trưởng trong một gia đình giàu sang, có kẻ hầu người hạ, lại đươc mọi người trong nhà cưng như trứng mỏng nên từ thuở lọt lòng đến lúc lấy chồng chưa từng làm gì đọng đến cái móng tay. Mang tiếng là vợ mà cơm không biết nấu, quần áo không biết giặt, thậm chí quét cái nhà cũng lông mốt lông hai! …Tất cả chuyện giặt giũ, ăn uống và trăm thứ bà rằn khác đều ra tiệm hoặc mướn người làm nên chi phí sinh hoạt đội lên đến chóng mặt mà tiền lương Linh nhận về có nhiều nhõi gì cho cam. Trong lúc anh đang lo thắc thẻo thì ông trưởng phòng tấn công thêm một đòn phủ đầu:

- Tháng này mà cậu không kiếm được cái hợp đồng nào thì tôi sẽ

chuyển cậu sang bộ phận bốc vác! – Đoạn ông ta nheo mắt nhìn Linh từ đầu đến chưn:- Tướng cậu ốm o gầy mòn vầy không biết trụ được bao lâu đây! Muốn thành công trong sự nghiệp không những phải có năng lực chuyên môn mà còn phải biết nhậu nhẹt nữa, chân lý đó lẽ nào cậu không hiểu? – Ông trưởng phòng lên giọng dạy đời:- Con người khác biệt với mọi sinh vật khác là có thể uống lúc không khát và làm tình mọi lúc mọi nơi! Tớ " tậu " được ghế trưởng phòng cũng nhờ vào những đặc ân của Thượng Đế ban cho đó thôi!

Sợ bị mất việc, lo vợ cực khổ tấm thân ngà ngọc, Linh bắt đầu tập làm quen với bia bọt. Ban đầu, Linh tập uống nước lạnh. Uống một hơi mấy lít nước đến khi cái bụng tròn căng như trái banh da. Óc ách. Tức thở. Sau khi đã quen rồi, Linh bắt đầu thay nước lạnh bằng bia, tất nhiên chỉ là mấy thứ bia hơi, bia " lên cơn " rẻ tiền mà thôi. Khi Linh trở thành cao thủ trong làng " chai lọ " và là con cưng của Công ty thì cũng là lúc cô vợ xảnh xẹ chính thức nói lời chia tay! Cô nàng hai mươi mốt cái xuân xanh. Hơ hớ. Thơm như trái chín cây. Lúc nào cũng rạo rực, thèm khát yêu đương, mơn trớn, trong khi anh chồng một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày như một, cứ tối đến là đi băng xiên băng nai về nhà và lăn đùng ra chiếc giường nệm mút " án binh bất động " cho đến sáng! Chán đời, Linh càng uống như hũ chìm, uống khiếp đến nỗi được " dân ve chai " mệnh danh là " Độc Cô Cầu Bại ".

Vì muốn có thật nhiều tiền để giữ hạnh phúc gia đình, Linh tìm đến bia bọt và cũng vì bia bọt mà Linh bị tan nát cả gia cang! Âu đó cũng là bi kịch kiếp nhân sinh!

Từ khi bị vợ " đá đít ", " Độc Cô Cầu Bại " đâm ra thù ghét đàn bà. Trong suy nghĩ của Linh, đàn bà là loại động vật cấp cao, có vú. Tham lam. Ích kỷ. Họ chỉ biết có mình chứ không đoái hoài đến người khác. Linh đã làm tất cả vì vợ, vì cái tổ chim cúc cu, vậy mà cổ không hiểu cho, lại nói lời chia tay tỉnh như không! Mẹ kiếp! Đàn bà là cái thá gì mà làm cho ta đau khổ đến vậy? Không có giống cái yêu ma phản trắc đó, ta vẫn sống đàng hoàng, rất đàng hoàng nữa là đàng khác!

Trong Công ty có vài cô chưa chồng cũng để ý đến Linh, họ ra sức

săn đón anh, thậm chí có cô còn tự nguyện " sống thử ", nếu thấy được thì tính tới chuyện lâu dài! Chó chết! Thế nhân loạn mất rồi. Ăn thử, uống thử, hút thử, bây giờ đến sống thử! Linh thấy tởm lợm, nôn thốc, nôn tháo ra. Thôi, cho tôi xin, một thân, một mình không sướng hay sao, lại vớ cái ách giữa đàng mang vô cổ.
Nhưng có một điều khá kỳ quặc, Linh chỉ căm ghét đàn bà những lúc đầu óc tỉnh táo, khi đã nốc bia rượu đầy bụng thì anh ta bỗng " nghĩ lại " và vô cùng ân hận! Tất cả là lỗi do mình, Linh tự giày vò bản thân:- Chính ta đã làm em thất vọng, cô đơn, buồn chán. Ta là một kẻ chẳng ra gì, có một người vợ xinh xắn, tuyệt vời dường ấy mà không biết giữ. Bây giờ có ăn năn, hối hận không còn kịp nữa. Hạnh phúc như chén nước đầy, đổ đi, không mong gì hốt lại. Linh ơi! Mày là thằng đàn ông tồi tệ! Một kẻ bạc nhược không đáng tồn tại trên thế gian này! Giang ơi! Hãy tha thứ cho anh! Không có em, anh sống như con sông dở ròng dở lớn!
Đã mấy lần trong cơn say chếnh choáng, Linh tìm đến người vợ cũ, quỳ sụp dưới chưn nàng van xin tái hợp.
- Giang ơi! Anh yêu em. Hãy về với anh. Anh đã biết lỗi của mình rồi!
- Cái này rượu nói hay anh nói, tại sao những lúc tỉnh táo, anh không kiếm em?
- Anh nói thiệt mà, em hãy tin anh. Anh thề sẽ bỏ rượu, bỏ hết tất cả những gì anh đang có để đánh đổi tình yêu của em. Xin em đừng bỏ rơi anh! – Linh vừa nói vừa khóc như cha chết.
- Anh về đi, có gì, tỉnh rượu tới đây nói chuyện nghiêm chỉnh, đàng hoàng.
Thiệt tình cô vợ cũng còn thương chồng gắt cũ kiệu, cô chờ đợi ở Linh sự thay đổi nhưng tiếc thay điều đó lại không xảy ra. Mỗi khi tỉnh rượu, Linh lại phản bội lại những gì đã từng thề thốt. Anh tự trách mình đã hành động một cách ngu xuẩn. Đàn bà là cái quái gì, khiến ta phải van xin, quỳ lụy đến vậy. Ngu! Mày ngu quá Linh ơi! Giá như thế gian không có giống mặt xanh nanh vàng đó cuộc sống sẽ đẹp hơn rất nhiều, rất nhiều.
Lần cuối cùng, Linh mò tới nhà người vợ cũ cách đây đã nhiều năm. Cô vợ đã phát chán những lời thề " cá trê chui ống " nên đã

ôm cầm sang thuyền khác. Hôm ấy lại đúng vào ngày nàng bước lên xe hoa lần thứ hai. Linh say chúi đứng dựa lưng trong góc tối nhìn vợ cũ vui vầy với người đàn ông lạ mà không cầm được nước mắt, Linh đã khóc, khóc bù lu bù loa! Thế là, tôi đã vĩnh viễn mất em thiệt rồi!
Vì thất tình và công việc nên Linh càng chết đuối trong bia bọt. Một năm mười hai tháng, mỗi tháng ba mươi ngày, Linh đều say sưa. Nếu hôm nào bắt gặp anh ta tỉnh táo thì nhất định là ruột, gan, tim, phổi có vấn đề phải đi bác sĩ!
Một hôm Lưu Linh nhậu với mấy nhân viên hải quan sân bay. Đang nhậu ngon trớn thốt nhiên các đối thủ đồng loạt giơ tay đầu hàng:
- Ông nhậu cứ như rồng uống nước, bố ai chịu nổi. Tụi tui xin đầu hàng cả hai chưn lẫn hai tay! - Một người trong bọn cất giọng lè nhè và ói mửa ra mặt bàn.
- Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiểu mà! Tôi còn ngồi đây thì các người không được phép đi về. Ai mà nói nữa sẽ bị phạt một lon! Nào, cạn ly! – Đoạn " Độc Cô Cầu Bại " day mặt vô phía trong kêu lớn:- Chủ quán cho thêm két nữa!
Bị gài vô thế bí, đám hải quan sân bay đành ngồi im chịu trận. Một người trong phe bỗng vỗ đùi cái đét, nói khấp khởi như vừa tìm được đấng cứu tinh:
- Tôi có quen một cô tửu lượng cũng không đến nỗi, nếu ông hạ được cổ, tui xin bái làm sư phụ!
- Đàn bà à? Các ông định chơi khăm tôi đó hả? Đường đường một đấng nam nhi mà phải hạ mình thi thố với bọn có vú sao?
- Ấy đừng coi thường phái yếu " Độc Cô Cầu Bại " ạ. Chưa biết chừng cô nàng " bỏ túi " cậu lúc nào không hay!
Nóng mặt Lưu Linh vỗ tay đập bàn rầm rầm:
- Nghe các người quảng cáo dữ quá, tôi cũng muốn chiêm ngưỡng dung nhan và tửu lượng cô ta như thế nào! – Đoạn Lưu Linh uống cạn lon bia:- " Độc Cô Cầu Bại " mà thua cuộc thề sẽ bỏ nhậu suốt đời!
Người đó thò tay vô túi quần lôi ra cái các visit, đưa cho Linh:
- Đừng hăng như vậy. Đụng thử thì biết! Đây là địa chỉ của cổ.

Lúc nào cần cứ bấm di động là xong! Nhưng tôi nói trước, anh phải cẩn thận kẻo " ôm đầu máu " đó nghe.
Kể từ hôm ấy Linh quen Nhành qua những chầu nhậu thâu đêm, suốt sáng.
- Uống đi Nhành. Cạn hết ly này, anh mời em đi hát karaoke có được không?
Thấy Nhành lưỡng lự, Linh liền trấn an, hãy tin vào nhân cách của anh ta.
- Ừ, đi thì đi! – Nhành nghĩ thầm, bây giờ mà về nhà chỉ mắc công kêu cửa. Vả lại đêm giáng sinh vui quá!
Linh đưa Nhành tới quán karaoke đèn màu lấp lóe như ma trơi. Nhưng khi đã vô bên trong thì Linh không hát mà chỉ nhìn cô đăm đắm, cái nhìn như thôi miên của nhà phù thủy đại tài.
- Anh thật sự thán phục em đó nghe! Em thiệt là xinh đẹp và đầy bản lãnh.
Nhành cười buồn:
- Bản lãnh gì, anh? Nhậu nhẹt mà cũng gọi là bản lãnh sao? Nghe tức cười quá!
- Đúng vậy. Men rượu dễ làm con người buông thả mất hết sĩ diện lẫn tư cách, còn em thì không, anh phục em ở điểm này.
Nhành ngồi xo ró, im lặng. Nhân viên phục vụ mang bia và thuốc lá. Linh cầm micro hát ư ử. Giọng ca của anh như dính lại với nhau. Buồn thảm. Tự nhiên Nhành cũng thấy buồn buồn. Cô buồn cho số kiếp của mình, buồn cho thân phận lạc loài tha hương..
- Em hát đi! Bài này chắc hợp với giọng của em.
Không hiểu do vô tình, hay cố ý mà Linh lại chọn cho cô bài " Kiếp hoa lạc loài ", bài hát nói lên số phận của cô gái làm nghề mua vui cho thiên hạ, còn mình thì ôm chặt nỗi đau nhọc nhằn muôn thuở. Ca từ bi ai thống thiết làm mắt cứ cay xè.
- Thôi, không hát nữa, buồn quá!
- Vậy thì chúng ta hãy uống! Uống cho quên hết sự đời, quên luôn mình là ai!
Cạn mỗi người hai lon bia. Sực nhớ một việc, Linh liền nhỏm dậy, cho tay vô túi quần, lôi ra chiếc hộp vuông vức được bọc bằng lớp giấy kiếng bạc. Bên trên có ghim chiếc nơ màu đỏ thắm:

- Đây là quà của em.
Nhành nhìn Linh vừa ngỡ ngàng, vừa cảm động. Cô lắc đầu từ chối, vì chẳng có lý do gì để cô nhận nó hết.
- Anh không khinh dễ là em hạnh phúc lắm rồi, làm sao em dám nhận những thứ anh ban tặng được chớ. Hãy đem tặng người mà anh yêu mến.
- Người yêu ư? – Linh bật cười phờ phạc :- Một kẻ nát rượu như anh, ai thấy cũng đều tránh xa, đến nỗi con vợ đầu ấp, tay gối cũng bỏ anh mà đi, chỉ có em là dám ngồi với anh, cùng uống rượu, cùng hàn huyên tâm sự mà thôi. Em nhận đi, của chẳng đáng là bao, cốt ở tấm lòng.
- Nhậu mà cũng có thưởng, hả anh? Em mở ra coi thử nha.
- Ừa.
Thì ra đó là sợi dây chuyền bằng bằng vàng trắng. Nhành ướm vô cổ, xây qua, xây lại. Linh nói:
- Em có thích không?
- Thích! Nhưng cái này mắc tiền lắm, em không dám lấy đâu.
Linh tỏ vẻ đau khổ:
- Anh đã lăng xăng cả buổi chiều để có được món quà nhỏ nhoi này. Vậy mà em lại từ chối chút lòng thành của anh. Anh thiệt ngây thơ, cứ nghĩ em sẽ vui lòng đón nhận nó, thôi, nếu em không cần thì anh liệng nó vào sọt rác cho rồi.
Bất đắc dĩ, Nhành phải nhận. Linh giúp cô đeo vào cổ, luôn miệng tấm tắc khen đẹp. Nhành cũng vui sướng không kém, lần đầu tiên trong đời có một người đàn ông tặng quà cho cô.
- Em có người yêu chưa?
Nhành thoáng buồn:
- Bợm nhậu như em, ai mà dám rớ, hả anh. Hỏi thiệt, anh có khinh em hôn?
- Tại sao lại khinh em? Ngược lại, anh còn thích em nữa là đàng khác. Nếu em không chê, chúng ta sẽ kết bạn với nhau nhe.
- Hổng dám đâu! Em đã có người bạn thân, tên là " Cô Đơn ".
- Anh cũng vậy.
Nhành ngước mặt nhìn Linh. Anh trắng trẻo, đẹp trai. Mái tóc đen bóng lòa xòa trên vầng trán cao sáng sủa. Cô đặc biệt để ý đến cái

cằm vuông vức của anh, mỗi khi anh cười, chiếc cằm bạnh ra trông rất nam tính.
Lần đầu tiên gặp Linh ở quán " Cánh Buồm ", cô rất đỗi ngạc nhiên khi biết mục đích của anh chỉ cốt tìm người vừa nhậu, vừa tâm sự đỡ buồn. Tâm sự thì thiếu gì cách, ai lại bỏ tiền ra thuê mướn, nghe thiệt tức cười.
- Mỗi giờ một trăm, từ giờ thứ tư trở đi khuyến mãi còn năm chục. Anh chịu, thì em ngồi.
- Anh cóc cần em khuyến mãi, cái chính là tửu lượng của em có đủ sức ngồi với anh hay không, tiền bạc không thành vấn đề.
Hai người ngồi uống bia, nói chuyện tào lao vô thưởng vô phạt tới khi quán đóng cửa mới chịu rời quán.
Linh gật gù tỏ vẻ vừa ý lắm:
- Em uống được lắm. Anh rất hài lòng. Ngày mai chúng ta sẽ gặp nhau chớ.
Nhưng cho tới gần nửa tháng sau, họ mới có dịp gặp lại nhau, bởi vì lịch hẹn của Nhành đã kín mít. Cô thích ngồi với Linh, anh tỏ vẻ nghiêm túc, cẩn thận trong từng lời ăn tiếng nói chứ không sàm sỡ, rờ rẫm như những người khác. Hơn nữa, cô còn có dịp giãi bày tâm sự riêng của mình, nỗi lòng của Nhành như cục đờm nằm ngang cổ, phải khạc ra thì mới thở được.
- Chào em! Em lẫn như chạch, cả tháng mới gặp!
Linh nói bằng giọng đượm mùi bia. Hai người lại có dịp cụng ly. Sau khi đã say ngà ngà, Linh bắt đầu kể lể chuyện riêng tư của mình bằng giọng rè rè, buồn thảm.
- Cuối cùng vợ anh cũng từ bỏ anh. Trần gian có thêm một kẻ thất tình!
Nhành nói:
- Anh đẹp trai, có học thức, chỉ cần bớt nhậu là có nhiều cô chạy theo " xin chết ", tội tình chi mà chán đời quá vậy.
Vũ Linh chống chế:
- Đâu có! Chỉ có đời chán anh, chớ anh đâu có chán đời.
Đúng là lý sự cùng. Không sầu đời mà suốt buổi toàn thốt ra những lời chán chường, tuyệt vọng. Thì ra trong muôn vàn nỗi khổ, thì nỗi khổ vì tình là trầm kha nhứt, khó trị nhứt.

Tàn tiệc nhậu, Linh lại hẹn gặp cô vào buổi tối mai. Cô nói nửa đùa nửa thiệt:
- Anh có đủ tiền để mướn em mỗi ngày hôn? Lương anh mỗi tháng bao nhiêu?
- Lương mỗi tháng vài triệu không đủ anh uống bia, nhưng tiền chạy vòng ngoài thì đếm không xuể, nhiều lắm, nhiều đến nỗi anh không biết hiện có bao nhiêu tiền trong két sắt nữa. Em đừng lo bò trắng răng!
Sau này Nhành mới biết, do nhậu nhẹt thân tình với đám hải quan Lưu Linh kiêm thêm nghề làm cò nhận nhập ủy thác các sản phẩm y dược từ nước ngoài cho các công ty trong nước, có khi nhiều lô dược phẩm của nhiều công ty khác nhau cùng về một lúc. Tất nhiên, trong trường hợp này, công ty nào giải phóng sớm lô hàng, kịp thời tung ra thị trường coi như ăn chắc. Và những kẻ chậm chân chỉ còn cách húp nước dãо. Linh bắt tay với đám hải quan nhận chạy lo thủ tục. Hoa hồng tính theo phần trăm theo giá trị lô hàng. Có những phi vụ, anh kiếm được vài chục, thậm chí cả trăm triệu là chuyện thường. Có lần, anh tâm sự với Nhành muốn nghỉ việc, ra ngoài thành lập công ty riêng.
- Bây giờ em mới hiểu, nhậu nhẹt như anh lại đẻ ra tiền!
- Cũng như em vậy mà! Thôi đừng nhắc đến chuyện tiền bạc nữa. Ngày trước còn nghèo, anh chạy chưn không bén đất để kiếm nó, khi đã có nó trong tay thì chán. Bây giờ anh chỉ muốn được an phận với một người đàn bà và những đứa con.
Linh bấm chọn bài " đám cưới đầu xuân " trên giàn máy karaoke năm số. Từ cặp loa thùng hiệu " Boss " phát ra âm thanh vui nhộn giọng nam cao" Ô, xuân sáng hôm nay trên quê hương tôi. Quê hương xinh tươi, quê hương tuyệt vời...Ồ, nhà ai có anh rể quý. Ồ, nhà ai có cô dâu hiền..." Linh bỗng day mặt lại, nắm lấy tay Nhành bóp mạnh:
- Em hãy lấy anh nhá!
Một lời cầu hôn quá đỗi bất ngờ khiến Nhành cứ nghĩ là anh nói giỡn. Cô cười cười, đáp lại:
- Anh là bợm, em cũng là bợm, lấy nhau chúng ta sẽ đẻ ra một lũ bợm con bò lổm ngổm!

- Hãy nhìn thẳng vô mắt anh, có chút gì bỡn cợt trong đó không. Đây là một chuyện hoàn toàn đứng đắn. Anh yêu em, muốn được ở bên em!
Nhành đọc được trong ánh mắt thiết tha đăm đắm chẳng có gì dối trá hay đùa giỡn. Trời ơi! Cô giựt mình thốt lên, chẳng lẽ tình yêu đến lẹ vậy sao, không, chắc là ảnh ghẹo mình thôi.
- Có lẽ anh đã say rồi, chúng ta không nên nhắc đến chuyện này nữa.
- Đúng là anh có say, nhưng đầu óc anh vẫn tỉnh táo. Em hãy nghe này, anh yêu em bằng tình yêu chân thành thiết tha và...
- Không! Làm sao em có thể tin anh được. Chúng ta chỉ gặp nhau không quá mươi lần. Anh hoàn toàn chưa biết gì về em, cả em cũng vậy. Tình yêu chỉ có thể đến với nhau khi tìm được sự đồng điệu trong tâm hồn. Ta phải...
Linh cắt ngang câu nói của Nhành:
- Em có đọc truyện Romeo và Julete chưa? Họ chỉ gặp nhau có một lần trong đêm vũ hội hóa trang mà đã phải lòng nhau đến chết! Vậy thì tại sao chúng ta không đến tới với nhau? Hay là em chê anh là tên nát rượu? Một gã đàn ông vô tích sự?
Nhành đứng dậy, nói:
- Em thấy đầu óc choáng váng, chúng ta chia tay thôi. Có chuyện gì đợi khi tỉnh táo rồi hãy nói có được không, anh?
- Không, anh muốn tất cả phải được giải quyết ngay trong đêm nay! Anh đã ba mươi chín tuổi, thời gian không cho phép anh chần chờ thêm nữa. Hãy chấp nhận tình yêu của anh. Anh xin em!
Nhành hất tay Linh ra, bước lẹ ra cửa:
- Anh say thiệt rồi!
Linh chạy theo nắm tay cô kéo mạnh vô lòng, hôn nhẹ lên mái tóc đen mượt:
- Anh biết rằng, em khó mà chấp nhận trước lời tỏ tình quá sấn sổ của anh, nhưng đây là những lời nói thiệt lòng xuất phát từ trái tim tha thiết. Em hãy suy nghĩ kỹ càng trước khi đưa ra quyết định sau cuối. Từ giây phút này đây, anh luôn sống trong chờ đợi và hy vọng.
Nhành muốn đẩy Linh ra nhưng đôi cánh tay cứng như thép nguội

đã ghì chặt lấy cô...

_____

[1] hát xiệc = làm xiếc

[1] Thần hồn nhát thần tính (đúng) – nhiều người nói là " thần hồn nát thần tính " (sai)

Như Lục Bình Trôi

Chương 86

Gần sáng, trong lúc mọi người đang ngủ say thì có tiếng đập cửa gấp gáp, kèm theo là giọng nói thất thanh của Huệ:
- Mở cửa! Mở cửa lẹ lên! Làm cái gì ở trỏng mà lâu quá vậy?
Hiếu đưa tay dụi mắt. Gần ba giờ sáng Tưởng mới đưa cô về nhà, mới đặt lưng chưa được bao lâu thì đã bị Huệ dựng dậy, làm sao mà không bực mình cho được.
- Làm gì như cháy nhà vậy, con quỷ! Người gì mà lúc nào cũng ầm ầm ì ì như bom nổ!
- Còn hơn cháy nhà nữa là đàng khác! – Huệ thở hổn hển, mắt nhìn lên trên gác:- Con Trang có ở trển hôn?
- Không ở trển thì ở đâu? – Hiếu nằm xuống day mặt vô vách, trả lời bằng giọng buồn ngủ.
- Đừng ngủ nữa! Em có chuyện quan trọng muốn báo với chị.
- Chẳng có việc gì quan trọng trong lúc này bằng chuyện ngủ. Mày để tao yên có được không, cái con mồm mép kéo tận mang tai kia!
Huệ kéo Hiếu dậy, kề tai thì thầm một lúc. Gương mặt của Hiếu liên tục biến đổi theo tình tiết câu chuyện. Rốt cuộc, Hiếu thốt lên:
- Chuyện đó có thiệt hả? Trời đất! Không ngờ thằng Thật lại bệ rạc đến vậy. Bây giờ sao rồi?
- Anh Hoạt nhà em đang túc trực trong nhà thương. Anh Thật không chết nhưng cũng " sứt quai gãy gọng! " Thấy máu me dầm dề, em sợ muốn xỉu.
Huệ lấy ca nước tu ừng ực, rồi đặt xuống chiếu:
- Bây giờ tính sao hả chị? Có nên nói thiệt cho con Trang biết hôn?
Hiếu chùng chình không dứt khoát:
- Nói cũng dở, mà không nói cũng dở, biết tính sao đây?
Huệ nói:
- Con Trang mang bụng chang bang sắp tới ngày đẻ, nếu để nó biết chuyện này ắt là không tốt. Nhưng nói đi phải nghĩ lại. Ở thành

phố này, anh Thật chẳng hề quen ai ngoài con Trang với mấy chị em mình. Chẳng lẽ lại bỏ phế ảnh nằm một mình trong nhà thương không ai săn sóc? Ảnh bị thương tích nặng lắm phải điều trị cả thời gian dài chớ không phải một ngày một bữa. Vả lại hai người cũng đã từng yêu nhau chí tử. Bây giờ hết tình thì cũng còn cái nghĩa chớ không thể nào nhắm mắt làm ngơ. Mình không nói, rủi có chuyện gì, nó trách.
Hiếu gật đầu tán đồng:
- Mày nói cũng đúng ý tao, nhưng phải lựa lời nói kheo khéo, nó vốn yếu đuối về thể chất lẫn tinh thần, chỉ e không chịu nổi cú sốc này.
Vừa lúc, Trang từ trên gác bước xuống. Trên đầu còn lủng lẳng mấy cái cuộn tóc màu xanh đọt chuối:
- Có chuyện gì mà réo um sùm vậy?
Huệ đưa mắt nhìn sang Hiếu. Hiếu khẽ chớp chớp mắt mấy cái. Huệ nói:
- Mày thu xếp thời gian vô thăm anh Thật đi, ảnh đang nằm ở phòng cứu cấp.
- Trời! Trang thốt lên, gương mặt biến sắc:- Ảnh bị làm sao, có nặng lắm hôn?
- Cũng nặng. Một chiếc ô tô càn tới. Toàn thân ảnh bầm giập như trái chuối!
Trang không khóc mà mặt bỗng đanh lại như cố dồn nén nỗi đau. Rồi cô lật đật trèo lên gác thu xếp đồ đạc. Gấp quá, cô trợt chân ở cầu thang suýt té. Hiếu lườm mắt nhìn Huệ trách:
- Mày làm cho nó sắp chết ngất rồi kia kìa. Cái gì mà ô tô với giập như trái chuối chớ. Chẳng lẽ, mày không tìm được từ nào nhẹ nhàng hơn sao?
Huệ cười biết lỗi. Từ trên gác Trang quảy cái túi du lịch bước xuống. Vừa bước ra cửa, cô bỗng sực nhớ trong túi không có đến một xu cạo gió.
- Chị Huệ có tiền cho mượn mấy trăm.
Huệ đưa tiền, rồi lấy xe chở Trang đi tới nhà thương. Vừa lái xe, Huệ vừa ngáp. Cả đêm thức trắng đầu óc cứ quay mòng mòng. Đến nơi, thấy Hoạt đang hút thuốc bên ngoài hành lang, gương

mặt lộ vẻ mệt mỏi, căng thẳng. Trang để ý thấy Hoạt bị trầy xước nhiều chỗ. Hỏi han về Thật, Hoạt lắc đầu nói:
- Đợi bác sĩ ra mới biết đích xác, nói chung là hơi găng. Lúc đưa Thật lên xích lô, tôi thấy tay chưn của ảnh gãy nát, nhưng lo nhứt vẫn là cái đầu và nội tạng – Hoạt chép miệng, nói bằng giọng phẫn nộ:- Đụng đến mấy chỗ xung yếu đó thì mệt lắm. Bọn khốn đó ra tay thật độc ác!
- Cái gì? Anh nói bọn khốn nào? Chẳng phải ảnh bị xe ô tô đụng sao?
Trang hết đưa mắt nhìn Hoạt rồi day sang nhìn Huệ. Đôi mắt long lanh mấy giọt sương.
Huệ kín đáo đạp nhẹ lên chưn Hoạt. Hoạt hiểu ý bèn gật đầu lia lịa:
- Ý anh muốn nói là bọn lái ô tô, đụng người ta gần chết, rồi rồ ga chạy luôn chẳng thèm đếm xỉa gì tới nạn nhân. Bọn vô lương tâm này đáng được đem ra xử bắn! Kia, bác sĩ đã ra rồi kìa, mình lợi đó coi sao.
Bác sĩ nhún vai, lắc đầu:
- Thật nghiêm trọng! Nạn nhân bị gãy nát tứ chi, chấn thương sọ não, và chảy máu ở cơ quan nội tạng. Đây là ca điều trị rất tốn kém và phức tạp. Chúng tôi sẽ hết sức cố gắng, nhưng không thể hứa trước điều gì. Mong cô hiểu cho.
- Trời! – Trang từ từ gục xuống.
Khoản mười lăm phút sau, Trang tỉnh lại trên chiếc giường trải ga trắng tinh. Tuy nhiên thần sắc vẫn chưa được tốt, gương mặt mất hết sinh khí như được tạc bằng sáp. Cô thở một cách khó khăn, và đôi mắt luôn hoen ướt.
- Anh Thật ơi!
Trang kêu lên, thò chưn xuống đất định bước qua phòng cứu cấp. Nhưng Huệ đã kịp cản lại.
- Mày đi đâu? Ở bển người ta đang bận túi bụi, người không có phận sự không được sớ rớ. Nằm xuống!
- Tui muốn nhìn thấy anh Thật. Ảnh mà có làm sao, chắc tui chết mất.
- Mở miệng ra là nói đến chết! Bộ mày tưởng chết dễ lắm hả? Chưa tới số cho dù xe lửa cán qua vẫn cứ sống nhăn răng! Lúc này

phải cần thật bình tĩnh, cứ loạn lên chỉ làm mọi việc rối beng thêm mà thôi.
Trang lại nằm xuống. Nước mắt chảy hoài không dứt. Huệ thở dài. Nước mắt ở đâu mà lắm vậy? Khóc hoài, khóc hủy, khóc cả đời vẫn không bao giờ cạn. Tạo hóa thiệt bất công dè sẻn từng nụ cười, lại khoáng đạt ban tặng cho con người bao la nước mắt. Phải chăng những đại dương được hình thành từ nước mắt nhân gian nên có vị mặn quá chừng?
Trang ngồi ở băng ghế ngoài phòng mổ, lắng tai nghe tiếng kim khí khua xủng xẻng. Mùi ê te nồng nặc làm đầu óc cô cháng váng. Chiếc kim đồng hồ treo trên tường nhích dần từng nhịp định mạng. Bà Vân từ ngoài xăm xăm bước vô. Chùm chìa khóa trong túi áo phát ra tiếng lanh canh theo nhịp bước chân. Bà dừng lại giữa đám đông, mắt ngó loanh quanh. Khi phát hiện ra Trang đang ngồi thu lu trên băng ghế liền sán tới , nét mặt tỏ vẻ không vừa ý:
- Tôi đến nhà để đưa cô đi khám thai thì người ta biểu cô đang ở đây. Cô có biết đây là chỗ nào không mà vác cái bụng chình ình. Khỏe mạnh sờ sờ như tôi, hửi phải cái mùi chết chóc này đã phát ốm o rồi. Cô không lo cho bản thân mình thì cũng phải nghĩ đến con tôi chớ.
Nghe mấy lời khó lọt cái lỗ tai, Huệ nổi nóng lách chách một hơi:
- Nói như bà thì các bác sĩ, y tá ở đây chắc chết hết trơn rồi! Không có tình thương nào lớn hơn tình thương người mẹ, không có nỗi lo nào lớn hơn nỗi lo người mẹ. Còn bà là cái thá gì chớ.
Bà Vân tái mặt, đôi môi mím chặt lộ vẻ giận dữ. Dầu vậy, bà cũng đã kịp trấn tỉnh lại, hiểu rõ thân phận mình nên đành nín lặng. Con nhỏ này coi vậy mà ghê gớm, nó mà làm om sòm thì mệt lắm. Thôi thì tránh voi không xấu mặt nào!
Gương mặt lập tức chuyển từ trạng thái tối qua sáng:
- Ấy là tôi lo cho cô nên nói vậy thôi. Anh chàng người yêu của cô thế nào rồi?
Bà Vân cố tình kéo dài hai tiếng “ người yêu “ hàm ý mỉa mai . Trang không màng đến lời nói cạnh khóe của bà Vân, lúc này đây cô đang lo lắng khoản tiền viện phí mà thôi.
Cô nói bằng giọng e dè, cầu khẩn:

- Bà làm ơn cho tui nhận hết số tiền còn lại có được không. Bác sĩ nói chi phí điều trị rất tốn kém.
- Đâu có được! – Bà Vân giãy nảy lên như bị phỏng nước sôi :- Hợp đồng chưa kết thúc. Đưa trước cho cô rủi có chuyện gì, tôi biết tính sao. Thôi, cứ theo thỏa thuận mà làm, hai bên dễ xử hơn!
Trang kỳ sụp xuống, nước mắt như mưa:
- Tui cam kết với bà sẽ giữ đúng lời hứa. Tính mạng ảnh đang nằm trong tay bà, mong bà rủ lòng thương xót, cháu xin kết cỏ ngậm dành!
Trang nói năng lộn xộn, lúc thì xưng " tui", lúc xưng " cháu ", giọng nói lúc đứt đoạn, lúc ào ào như súng liên thanh.
- Việc này còn phải đợi ý kiến của chồng tôi. Ảnh đang công tác ở Hà Nội tuần sau mới về. Cô chịu khó chờ.
Nói rồi bà Vân ngúng nguẩy bỏ đi. Trang hấp tấp đuổi theo. Sợ cô bị té, ảnh hưởng đến cái thai sắp đến ngày sanh nở, bà Vân phải đứng lại. Bực dọc:
- Cô định nằm vạ chắc! Đứa trẻ có mệnh hệ gì, cô đền không nổi đâu! – Đoạn bà Vân lườm Trang một cái bén như dao:- Vô căn tin nói chuyện.
&
&&
Hoạt cùng Huệ bước sóng đôi ra khỏi bịnh viện. Sau một đêm thức trắng, lại uống liền mấy cốc cà phê đen nên người cứ rạc ra, Hoạt nghĩ thầm, giá mà được đặt lưng một lát thì hay. Huệ nhìn người yêu tỏ vẻ lo ngại, cô khuyên Hoạt vắng mặt ở Công ty một ngày, nghỉ ngơi cho lại sức. Hoạt lắc đầu, công việc ngập đầu, không thể vắng.
- Chúng mình đi ăn phở đi.
- Ừ. – Huệ lập tức đồng ý.
Hoạt hứa, tết này sẽ thu xếp thời gian về quê thăm bà nội của Huệ. Huệ vui lắm, vui đến nghẹn cổ họng không sao nuốt được. Nội cứ luôn giục Huệ sớm lấy chồng, để bà kịp mặt nhìn thấy cháu cố trước khi nhắm mắt xuôi tay. Nội không chết sớm vậy đâu, Nội phải sống đến trăm tuổi! Sống bằng ông Trình Giảo Kim đời Đường! Nội phải sống để giữ con của con chớ! Thằng cha mày!

Mày chỉ mong tao sống để làm mọi cho vợ chồng bây. Huệ vùng vằng:- Nội không thích, thì con mướn người khác giữ, có sao đâu.
Nội nói:- Được rồi, chuyện đó để Nội lo! Người gì mà đọng một tí đã ngoe nguẩy như cua gãy càng!
Nội nói, con gái tới tuổi phải đi lấy chồng, nếu cứ cù cưa, dây nhợ coi chừng ế. Nhưng không phải vì sợ ế mà nhắm mắt, nhắm mũi quơ đại. Gặp phải thằng chồng cọc cằn vũ phu chẳng thà ở vá cho sướng cái thân.
- Nội yên trí đi. Con sẽ đưa ra mắt nội một chàng hoàng tử khôi ngô tuấn tú. Dĩ nhiên, anh ta còn có lòng quả cảm và trái tim nhân hậu!
Nội thở dài, thấy lo cho đứa cháu gái duy nhứt. Nó quá đỗi vô tư, chưa hiểu hết sự đời. Cầu trời cho nó gặp may mắn!
Huệ gắp miếng thịt bò chấm vô chén tương ớt rồi nhìn Hoạt, nói:
- Chừng nào gặp Nội, anh nhớ đừng bao giờ nhắc đến những chuyện buồn nghe. Đời Nội cơ cực, buồn thảm đã nhiều, chúng ta phải làm cho Nội vui mới phải!
- Ờ, biết rồi. Em ăn đi, tô phở nguội lạnh rồi kìa!
Nhưng Huệ vẫn chưa chịu ăn, cứ ngồi chống đũa, miệng tía lia:
- Anh Hoạt à, anh đã từng ăn canh bông điên điển nấu với tép chưa?
Đã là dân Miền Tây thì ai mà chưa từng nếm qua món đó. Gặp năm bị lụt lội Hoạt phải chèo xuồng hái bông điên điển về ăn trừ cơm cả tháng liền, ăn riết phát ngán tới lòi bản họng!
Hoạt đáp:
- Cao lương mỹ vị thì chưa được rớ tới, chớ mấy thứ đó thì hà rằm!
Huệ tiu nghỉu. Phải chi Hoạt nói là chưa thì cô còn cái mà nói!

Như Lục Bình Trôi

Chương 87

Hai người ngồi bên cửa sổ. Buổi sáng ở nơi đây yên tĩnh lạ thường. Sự yên tĩnh một cách đáng sợ, đượm màu chết chóc. Bà Vân đưa tay đập mạnh lên bàn. Ánh mắt rừng rực như lò lửa tưởng chừng thiêu cháy người ngồi đối diện:
- Cô là người không biết giữ chữ tín, uổng công tôi luôn tin tưởng ở cô, cô còn gì để nói nữa!
Biết nói gì đây, khi mà sự việc ràng ràng trước mặt. Trang sai rồi, sai từ lúc đầu. Thật tình, Trang đã cố kiềm chế, dồn nén lòng mình nhưng lý trí cô là một nhà huấn luyện thú thiệt tồi không sao khuất phục được con hổ bản năng, nó xổng chuồng tự tung tự tác! Để rồi hôm nay tâm hồn cô bị lưu đày ra trước vành móng ngựa.
- Khi nào cần thì cô tìm đến tôi. Xong chuyện thì phủi tay như chẳng có chuyện gì xảy ra, cô là đồ bạc bẽo như gà ăn rồi quẹt mỏ!
- Xin lỗi bà, tui hứa sẽ..
- Thôi, đừng hứa hẹn, thề thốt nữa, tôi chán nghe lắm rồi. Tôi muốn cô thể hiện thiện chí của mình bằng hành động. Mạng sống của người tình cũ là do cô quyết định.
Bà Vân còn định nói gì thêm nữa thì bất ngờ viên cảnh sát điều tra xuất hiện. Rất tự nhiên, anh ta ngồi xuống chiếc ghế trống, lôi từ trong chiếc cặp da xấp hồ sơ dày cộm. Đôi mắt liên tục đảo ngang, liếc dọc.
- Cô là Trang, người nhà của Lê Văn Thật?
Bà Vân nói cay nói đắng:
- Không phải người nhà mà là người yêu!
- Người yêu! – Viên sĩ quan điều tra nói rập khuôn :- Một kẻ xấu xa, ti tiện như hắn mà cũng có người để lòng yêu thương sao?
Đoạn anh ta lấy cây viết lướt qua biên bản hỏi cung:
- Chúng tôi đã tóm được kẻ chủ mưu gây án. Hắn ta phun ra, Thật hành nghề mãi dâm nam nên mới xảy ra cớ sự. Cô có biết chuyện

này không?
- Anh nói sao ạ? - Trang nói lắp bắp:- Mãi dâm nam là gì ạ?
- Cô giả bộ ngây thơ hay cố tình không biết? – Viên cảnh sát tỏ vẻ khó chịu:- Mãi dâm nam là đĩ đực, là thằng điếm thúi chuyên sống bằng vạt áo đàn bà. Chính anh ta đã làm bao nhiêu gia đình nhà tan cửa nát! Tội ác dĩ nhiên sẽ bị trừng phạt. Tôi không tán thành việc dùng bạo lực thanh toán lẫn nhau. Dù sao, đây cũng là bài học thích đáng dành cho những kẻ có lối sống buông thả, trụy lạc! Tôi vừa có mặt ở phòng cứu cấp. Người ta đã nối lại cái " cần câu cơm " cho người tình của cô, không hiểu sao lần này anh ta có chịu từ bỏ cái nghề dâm ô đó hay lại tiếp tục ngựa quen đường cũ. – Đoạn anh ta cười nhạo báng:- Chắc là không rồi, " cái đó " chỉ dùng để đi tè thôi, chớ xơ múi gì được nữa!
Anh ta nhìn xoáy vào gương mặt xanh xao như tàu lá héo của Trang, hút thuốc, rồi tiếp tục câu chuyện bằng giọng khá khôi hài:
- Tôi ăn lương đại úy, mỗi tháng lãnh chỉ vài trăm. Trong khi anh ta chỉ cần mười, mười lăm phút đã ẵm được tiền triệu, gọn ơ!
Trang bước ra căn tin như người mất hồn. Từ phía ngoài cổng, chiếc xe cứu thương vừa hụ còi, vừa lao vùn vụt như cơn gió lốc. Mấy nhân viên y tế mang băng ca chạy ra hối hả. Một đứa bé gái chừng mười ba, mười bốn tuổi cuộn mình trong tấm mền đẫm máu, mắt nhắm nghiền lại, hơi thở yếu ớt. Bác sĩ đặt ống nghe lên ngực cô bé đáng thương, rồi lắc đầu thất vọng. Nhìn cử chỉ của ông ta, có lẽ , cô bé sẽ khó mà qua khỏi lưỡi hái Tử Thần. Trang thở dài:
- Thêm một sinh linh bé bỏng sắp lìa bỏ cuộc đời ô trọc để về nơi đất Chúa vĩnh hằng.
&
&&
- Còn do dự gì nữa, em thấy " mối đó " coi được đó, chị chịu đại cho rồi! – Huệ đưa tay vòng ra sau ót, tháo sợi dây buộc tóc. Mái tóc được xổ tung, thoang thoảng mùi dầu gội bạc hà. Mới gội đầu hôm qua mà bữa nay đã thấy ngứa.
Hiếu cũng đồng tình với ý kiến của Huệ. Nhành ngồi duỗi thẻ cạnh đó hai tay khoanh trước ngực, mắt lim dim, trong đầu vẫn còn

lưỡng lự chưa dứt khoát:
- Của người ta vụt đi, mình lại rước vô còn ra thể thống gì nữa. Ổng nhậu đến vợ bỏ thì biết.
- Nói người ta sao không nhìn lại mình? Ngày nào cũng say lặc lìa!
Nhành đuối lý nín thinh. Hiếu mân mê sợi dây chuyền của Nhành vừa được tặng, gật đầu khen đẹp rồi nói:
- Già như chị em mình, có người để mắt tới là may phước lắm rồi, kén cá chọn canh hoài có ngày chết già!
Huệ nửa nói nửa cười:
- Chuyện tình của chị Nhành đượm mùi bia bọt, mới nghe đã thấy say! Mai mốt về ở chung, anh một ly, em cũng một ly, sướng quá còn gì!
Nhành thoáng phật ý. Chuyện nghiêm túc bỗng hóa trò đùa! Huệ có tật giỡn nhây, nói hoài vẫn không sửa. Giọng Huệ lanh lãnh:
- Hình dạng của ổng ra sao, chị tả thử coi.
- Trắng trẻo, đẹp trai, đã từng tốt nghiệp đại học Y – Dược.
- Vậy thì tuyệt quá còn gì. Chị Nhành lớ ngớ lại mèo mù vớ cá rán!
Nhành thụi vô bụng Huệ một cái:
- Tao mà là mèo mù hả? Con quỷ!
Đang cười khằng khặc Huệ bỗng dừng lại như chiếc xe bị thắng gấp:
- Nói chơi thôi. Đây là dịp may hiếm có đừng bỏ qua uổng lắm. Khi có tình yêu tự nhiên con người ta sẽ thay đổi. Chị thấy chị Hiếu rồi đó. Lúc trước, chỉ lúc nào cũng cau có, quạu quọ như mụ dì ghẻ khó tánh, vậy mà từ khi ăn phải bùa yêu lập tức thay đổi hẳn. Trẻ trung. Phơi phới. Yêu đời!
Hiếu ngó quanh quất, rồi thốt lên:
- Ủa, con Ngân đâu? Sao mấy bữa nay tao không thấy mặt nó vậy cà?
- Người ta còn đang bận yêu, chị không biết sao? Anh chàng giám đốc trẻ tuổi ngày nào cũng tới rước đi mất. Xem ra chàng và nàng mết nhau lắm rồi.
Hiếu nói:
- Được như vậy cũng mừng cho nó. Chà, không chừng sang năm phải ăn liền mấy cái đám cưới đây; đám cưới con Ngân, con Huệ,

và có thể là của con Nhành nữa. Vậy mà tao cứ đinh ninh cả nhà này sẽ trở thành những " bà già vú khí đá " . Nghĩ lại thấy tội cho con Trang.
Nhắc đến Trang, mọi người nhìn nhau thở dài. Số con nhỏ chẳng ra gì, nó bị tước đoạt tất cả các quyền làm người; quyền yêu, quyền làm mẹ, quyền sống, và cả quyền được chết! Trời ơi, thế gian còn có cảnh tượng nào ngang trái hơn thế nữa không!
Nhành lên gác viết thơ. Ngồi cả buổi không bói ra một chữ. Lúc này trong tâm tưởng cô chỉ có hình bóng của Linh. Bia bọt chất đầy bàn. Nụ cười méo xệch. Lời tỏ tình sặc sụa men bia. Rồi cô thiếp đi lúc nào không hay...

Như Lục Bình Trôi

Chương 88

Phòng trưng bày tranh cũng là nơi ẩn náu bốn sinh linh bé nhỏ. Tranh treo tòn ten xung quanh nhà, trên tường, dưới đất la liệt. Hớn đang cặm cụi bên giá vẽ. Chiếc cọ sơn múa thoăn thoắt trên tay. Vừa vẽ, anh vừa nói chuyện với người bên cạnh. Tuấn hỏi Hớn dạo này có bán được bức tranh nào không, Hớn lắc đầu cười buồn.
Ngân nói:
- Anh đừng nản. Vanhxăng Van Gốc khi sinh thời mang cả chục bức tranh để có một ấm cà phê mà chẳng ai thèm đổi. Em thấy tranh của anh tuy chưa sắc xảo nhưng rất có hồn...
- Em nói! – Hớn bật cười sang sảng :- Van Gốc là vĩ nhân, là thiên tài xuất chúng đem so với một kẻ mạt hạng như anh thì quả là khập khiễng. Động viên anh kiểu này, khác nào tán vô mặt anh!
Cả ba cùng cười. Chị Nhã đang lúi húi làm bếp, nói vọng lên. Giọng chị cao vun vút:
- Ảnh đúng là thiên tài đang núp dưới lá ủ, còn phải chờ thời!
Vì chờ thời nên Hớn đành phải xoay sang làm nghề chép tranh vừa kiếm thêm thu nhập, vừa có dịp rèn luyện tay nghề. Mỗi bức tranh chép độ một tuần với giá dao động từ vài trăm ngàn đến một triệu, tùy theo kích thước và độ khó bức tranh. Có bà Việt kiều Mỹ, cứ vài tháng đến đặt hàng một lần. Cũng có khi Hớn gặp phải cảnh thất nghiệp, những lúc ấy, anh xây qua vẽ áo dài, rèm cửa, thậm chí vẽ cả guốc, bất kỳ việc gì miễn có tiền là anh không từ nan. Có vợ con rồi nên anh không có quyền lựa chọn.
- Hai đứa bây ở lại ăn cơm với anh chị luôn thể. Lâu ngày mới gặp nhau phải nói chuyện một bữa đã đời. Nhã à, chai rượu Tây em cất đâu rồi?
Chị Nhã tót vô buồng lấy ra chai rượu còn nguyên trong hộp. Chị thanh minh phải cất xa tầm mắt của chồng vì sợ anh thấy sẽ thèm

chảy nước miếng! Chị kể, có lần Hớn nốc cả chai Napoleon, rồi thốc tháo giường chiếu. Hôi rình.
- Có chuyện đó kể hoài! Đó là lúc anh tìm cảm hứng sáng tác!
Chén bát được dọn ra. Hớn điều khiển xe lăn sát bàn. Cái bàn được thiết kế phù hợp với vị trí hơi thấp so với người bình thường. Ngân xuống bếp phụ chị Nhã bưng các thứ lên. Chị Nhã ngó chừng nồi canh chua, vừa chuyện trò với Ngân:
- Em quen Tuấn bao lâu rồi?
- Dạ, cũng mới thôi. Em là thư ký riêng của ảnh.
- Vậy sao! Tuấn là người có bản lãnh và biết nghĩ về người khác. Anh chị đây được Tuấn giúp đỡ rất nhiều. Không phải vì Tuấn là ân nhân, là chỗ bạn bè thân thiết mà chị nói tốt cho cậu ta. Thật lòng mà nói, người như Tuấn không dễ gì tìm được. Nếu hai đứa đã gì gì...anh chị cũng mừng. Ba mươi rồi chớ đâu còn trẻ trung gì nữa, vậy mà, hễ đề cập đến chuyện vợ con là cậu ta nhăn nhó như khỉ ăn ớt! Dạo này, chị thấy Tuấn khang khác, khi người ta yêu hạnh phúc cứ bừng trên gương mặt làm sao mà giấu được!
- Chị ơi, chúng em chỉ quan hệ công việc thôi chớ chưa có gì . Ảnh mà nghe được, em không biết xử sự làm sao!
Chị Nhã múc canh vô tô rồi đặt xuống mâm. Sau đó dùng đũa gấp cái bao tử heo đang sôi sùng sục trong chiếc nồi bằng inox:
- Em lấy giùm chị cái thớt. Ông xã chị khoái món bao tử luộc chấm mắm tôm lắm. Nhưng luộc đừng để lâu quá, dai, ăn không ngon.
Chị Nhã xắc thành từng miếng nhỏ cỡ lóng tay. Chị chứng tỏ là một đầu bếp chuyên nghiệp, mắt nhìn Ngân mà tay cầm dao vẫn múa thoăn thoát:
- Em biết Tuấn thích ăn món gì không? – Rồi không đợi Ngân trả lời, chị nói luôn:- Rau lang luộc chấm nước cá kho, canh chua rau muống bỏ ớt thiệt cay, giám đốc mà chỉ thích ăn toàn là những món nhà nghèo. Em có kén ăn không?
- Không, em ăn gì cũng được, dễ nuôi lắm, chị!
Chị Nhã gật gù:
- Như vậy thì tốt! Nhiều khi ta cứ cho đó là chuyện cỏn con nên chẳng bận tâm, nhưng khi về ở với nhau mới sanh ra lắm chuyện

lôi thôi. Đến đỗi có cặp vợ chồng lôi nhau ra tòa ly dị chỉ vì ông chồng thích ăn trứng chiên, còn bà vợ thì chỉ ưng mỗi món trứng luộc!
- Chuyện đó có thiệt hả chị?
- Thiệt chớ. Vì thế vợ chồng phải biết cách dung hòa với nhau thì mới có thể tìm thấy hạnh phúc đích thực. Thật ra anh chị cũng có nhiều điểm khác biệt về sở thích, tính cách...Anh Hớn thích mắm tôm, còn chị thì hửi mùi thôi đã cháng váng mặt mày. Vậy mà bây giờ chị lại ghiền còn hơn ảnh nữa!
Ý tứ trong lời nói của chị Nhã, cứ như cô và Tuấn sắp sửa nên vợ nên chồng!
Chị Nhã lại hỏi:
- Em có biết tật xấu của Tuấn không?
- Không! – Ngân đáp liền. Dầu vậy, cô cũng suy nghĩ một lúc rồi nói không được tự tin:- Hình như là ..ảnh hơi bảo thủ thì phải.
- Đúng phóc! – Chị Nhã vắt chanh vô chén mắm tôm, cho thêm muỗng cà phê đường, bột ngọt rồi khuấy đều đến khi sủi bọt:- Đó là căn bịnh chung của những người trẻ tuổi sớm thành đạt. Bịnh này không phải không có thuốc trị, nhưng cần phải khéo léo, tế nhị và mất khá nhiều thời gian. Người đàn bà khôn là người phải biết dại đúng lúc! Hễ không vừa ý điều gì cứ gân cổ ra mà cãi thì thế nào cũng xảy ra chiến tranh!
- Ủa, mấy bà định ngủ dưới bếp hay sao vậy cà? Anh em tôi đói meo cả ruột đây. – Giọng Hớn rè rè, khôi hài.
- Có ngay! – Chị Nhã giục Ngân bưng phụ các thứ lên bàn.
Hớn rót rượu ra bốn cái ly nhỏ. Ngân định từ chối. Hớn lừ mắt nạt lớn:
- Hôm nay là ngày vui, mỗi người phải làm một hớp cho cuộc đời lâng lâng! Từ chối sẽ bị phạt gấp đôi!
Ngân bới cơm cho chị Nhã, cho mình. Còn hai người đàn ông phải lai rai trước đã, cơm nước tính sau.
Anh Hớn uống liền ba ly rượu, lấy đũa gắp trái cà pháo, chấm mắm tôm cho vô miệng nhai rào rạu, rồi rung đùi tỏ vẻ khoái chí:
- Uống đi thằng em! Chúng ta phải cạn ly này để cám ơn cuộc đời đã quá ưu ái cho hai thằng trôi sông lạc chợ. Hồi đó, tao cứ nghĩ

mình sẽ không sống đến mười tám tuổi, cái tuổi được quyền đi bầu. Vậy mà chúng ta vẫn sống phây phây, sống đàng hoàng như bao người khác, nếu không có phép lạ thì là cái gì?
- Ừ, nếu không có phép lạ, hai anh em đã chết rục xương ở đầu đường xó chợ mất rồi. – Tuấn nói.
Hớn bỗng " à " lên một tiếng, rồi nói:
- Tuấn, mày còn nhớ thằng Tâm ghẻ đại ca trong bọn đánh giày hôn? Cách đây ít lâu, nó có ghé thăm tao. Bây giờ nó làm đội trưởng đội bốc xếp ở chợ Cầu Muối, cũng vợ con đàng hoàng như ai. Vợ nó làm công nhân Xí nghiệp dược phẩm. Coi bộ cũng khấm khá. Tao bảo đảm với mày, nếu gặp mặt chắc chắn mày sẽ không nhận ra nó đâu. Đen cháy. Hiền như cục bột! Vậy mà tao cứ đinh ninh nó sẽ trở thành tướng cướp.
Hồi đó Tâm ghẻ thường kéo cả bọn đánh giày đến trấn lột tiền bán bong bóng của Tuấn. Tuấn khóc, năn nỉ nó chừa lại tiền để làm vốn, nó không nghe còn đá cho mấy đá xịt máu mũi. Thấy cảnh trái tai gai mắt chịu không nổi, anh Hớn bèn lết ra. Hai tay cầm hai cục đá bự chần vần:
- Buông thằng nhỏ ra! Không thôi, tao chọi bể đầu!
- Ha.. ha.. thằng xi cà que này bày đặt làm nghĩa hiệp! Tụi bây xông vô đánh chết mẹ nó cho tao! – Tâm ghẻ ra lịnh.
Hớn chọi, nhưng không trúng ai. Bọn trẻ đánh giày bèn xông vô " dần " cho một trận thừa sống, thiếu chết. Bọn chúng rút đi, cũng là lúc hai anh em nằm một đống trên vỉa hè như hai cái xác.
- Tui bị tụi nó đánh quen rồi, anh xông vô làm gì cho no đòn?
Hớn đưa tay quệt máu trên cặp môi giập nát, nói bằng giọng hết hơi:
- Thấy mày bị tụi nó đá như trái banh, tao cầm lòng không đặng. Ui, đau quá!
Cả ngày không có hột cơm trong bụng, Hớn đói nhừ, không nhấc tay lên nổi. Tuấn bèn lẻn vô nhà dân ăn trộm, không trộm tiền, trộm bạc, mà rinh nguyên một nồi thịt kho! Không cần đũa chén, cứ thế mà bốc! Ăn gần hết nồi thịt mới phát hiện ra là thịt chỉ mới ướp chớ chưa có kho! Hèn gì mấy miếng da cứ dai nhách! Chừng mười lăm phút sau bụng cứ reo lên ùng ục, và bị Tào Tháo đuổi

một phen trối chết.
Tuấn, tay chưn lành lặn nên không đến nỗi nào. Còn Hớn thì chịu chết. Cả tuần sau, quần áo vẫn còn bốc mùi!
Có lần, hai anh em vô quán hủ tiếu húp nước lèo. Gặp phải thằng cha khách chơi dã man, trút cả hũ ớt . Húp tới đâu, nước mắt chảy tới đó, vậy mà vẫn cứ khen ngon! Trước khi rời khỏi quán còn cắm vắt vẻo cọng tăm xỉa răng, làm như mới vừa đi ăn tiệc ở nhà hàng!
Hai anh em vừa nâng ly, vừa nhắc lại một thời cơ cực bằng chất giọng sôi nổi, vô tư, thỉnh thoảng lại chêm vài câu pha trò vui như tết. Ngân thấy đau nhói ở tim, cay cay ở sống mũi.
- Hết canh rồi, để em đi múc.
Ngân bước nhanh xuống bếp, tựa lưng vô tường thẫn thờ như người mộng du.
Tan tiệc, hai người đàn ông ngồi uống nước trà đặc sệt. Ngân dành phần rửa chén, nhưng chị Nhã không chịu. Rốt cuộc hai chị em cùng rửa.
Ngân nói bằng giọng xúc động:
- Em cứ tưởng mình khổ lắm rồi, không ngờ mấy ảnh còn khổ hơn gấp ngàn lần. Mấy ảnh kể về nỗi đau của mình mà tỉnh như không.
- Con người rất dễ thích nghi với cuộc sống, sung sướng cũng quen mà khổ cực cũng chẳng ảnh hưởng gì. Đó là ảnh chỉ kể sơ sơ thôi. Em mà nghe từ đầu chí cuối, thế nào cũng khóc lụt lội cho mà coi.
Xong xuôi, hai người cùng ngồi vô bàn uống trà. Anh Hớn nheo mắt nhìn Ngân, gật đầu tỏ vẻ vừa ý lắm:
- Bây giờ anh mới biết, tại sao thằng Tuấn cứ dùng dằng không chịu lấy vợ. Thì ra nó đang chờ đợi một người, và người đó chính là em! – Đoạn, anh Hớn dòm Ngân, ánh mắt vừa khôi hài vừa ấm áp rồi nhoẻn miệng cười hết cỡ :- Hai đứa bây trông xứng đôi vừa lứa lắm!
Ngân thấy nóng bừng ở vành tai. Day mặt sang chỗ khác trốn chạy cái nhìn của Hớn , lúc sau cô từ từ xây lại, kín đáo liếc mắt về phía Tuấn. Tuấn cũng đang dòm cô. Cái miệng nửa mím nửa cười. Mắc cỡ quá, Ngân liền cúi mặt xuống gầm bàn . Đôi giày da đen bóng của Tuấn gõ nhịp đều đều lên nền gạch. Tại sao Tuấn không tỏ thái độ gì cả, mà cứ rung đùi như vậy nhỉ. Đúng là...

- Ngân năm nay bao nhiêu tuổi?
- Dạ, hai mươi bốn.
- Tuổi đẹp đây! Chừng nào hai đứa cho anh chị uống rượu mừng?
Hớn đưa mắt ngầm hỏi Tuấn. Tuấn im lặng, liếc về phía Ngân một cách đầy ngụ ý.
Ngân ngây người như khúc gỗ. Toàn thân nhuộm màu đỏ ửng. Chị Nhã thấy vậy bèn ra tay " cứu bồ " bằng cách kể vài mẩu chuyện tiếu lâm vô thưởng vô phạt.
Chuyện trò vui vẻ, gần mười giờ đêm mới rời khỏi nhà. Hai người đi bên nhau im lặng, đeo đuổi theo những ý nghĩ riêng của mình. Tuấn chở Ngân về nhà.
- Em thấy ảnh chỉ như thế nào?
- Vui, chân tình, cởi mở, nhưng...
- Ảnh hơi quá chén, nói giỡn thôi mà, Ngân đừng bận tâm làm gì.
Tuấn giảm ga, trả số, chờ chiếc xe tải chở bia lướt qua mới bắt đầu tăng ga vọt lên phía trước. Tuấn định nói điều gì đó, nhưng khó nói nên cứ nuốt nước bọt liên tục. Khi qua dãy phố cà phê, anh đề nghị: - Hãy còn sớm, mình vô quán uống cốc cà phê nhá.
Ngân cũng muốn lắm, nhưng cô lại nói ngược suy nghĩ của mình:
- Em mắc kẹt nhiều chuyện lắm.
- Vậy để khi khác.
Vòng vòng một lúc, xe dừng lại trước ngõ hẻm. Ngân bước xuống xe không quên nói vài câu cám ơn, chúc ngủ ngon cho có lệ. Khi cô vừa đi được vài bước thì Tuấn nói với theo:
- Ngân ơi, nếu chuyện đó là thật, thì em nghĩ như thế nào?
Ngân hơi khựng lại, xoay nửa vòng cổ rồi bước đi như chạy. Tuấn nhìn theo bóng Ngân, nói làu bàu trong cổ họng:
- Ngân ơi, anh yêu em!

Như Lục Bình Trôi

Chương 89

Ngay trưa hôm ấy Thật được chuyển khẩn cấp về Chợ Rẫy, bịnh viện chuyên khoa về chấn thương sọ não. Anh vẫn mê man bất động như hồi mới nhập viện. Sau khi chuẩn đoán,chụp X quang bác sĩ nói phải mổ gấp kẻo không còn kịp chạy đua với tử thần!. Suốt thời gian đó, Trang luôn túc trực bên Thật. Cô cố giữ tinh thần thiệt tỉnh táo để giải quyết sự việc, nhưng coi bộ không phải dễ. Ngồi bên ngoài phòng mổ mà nước mắt ngắn, dài. Nghe bác sĩ biểu ca mổ khá phức tạp nhưng có thể hy vọng, cô chưa kịp mừng, thì ông ta lại thòng thêm một câu:
- Thành công nhưng chưa chắc đã trở lại trạng thái bình thường, có khi trở nên nghễnh ngãng hoặc bị tâm thần cũng chưa biết chừng! Trời ơi, nếu bị điên điên, dại dại thì sống chẳng khác gì đã chết! Số tiền hai mươi lăm triệu bà Vân đưa cho Trang đã chi hết hai phần ba. Rồi sẽ còn phải chi thêm vô số những khoản khác nữa, biết lấy đâu ra? Bà Vân là người tốt , tuy ngoài mặt đôi lúc tỏ vẻ lạnh lùng, vô cảm, nếu là người khác sẽ không dễ dàng đưa tiền cho cô khi mà hợp đồng chưa hoàn tất. Trang cảm thấy ân hận vì đã làm những việc không đúng đối với bà.
Ca mổ kéo dài suốt mấy tiếng đồng hồ. Trong khoản thời gian đó, tim cô như ngừng đập, máu thôi chảy về tim. Ngồi một chỗ không yên, thỉnh thoảng cô len lén đẩy nhẹ cánh cửa, ghé mắt nhìn vô bên trong. Ngay lập tức một cô y tá có cặp chưn mày xăm trông rất dữ tướng, đóng sập cửa lại:
- Chị có để yên cho chúng tôi làm việc không. Trong khi mổ mà để tinh thần bị chi phối thì hậu quả sẽ như thế nào chắc chị thừa hiểu. Nếu muốn chồng mình an toàn trở về với vợ con thì tốt nhứt hãy thực hiện đúng những yêu cầu của chúng tôi, chị hiểu chưa?
Cả ngày không có hột cơm vô bụng, Trang cảm thấy đói, cô tạt vô căn tin kêu dĩa cơm sườn nhưng nuốt không trôi, đành uống chai

côca để quên cảm giác cồn cào trong ruột. Thật đã nhiều lần dặn cô không được uống thứ ngọt trước mỗi bữa ăn vì chất đường dễ gây cảm giác no hơi. Vậy mà cô vẫn cứ quên, đi làm về mệt là pha ngay cốc trà đá đường, tu ừng ực và sau đó là bỏ bữa. Nếu không vì đứa con trong bụng, cô chẳng còn lòng dạ nào nghĩ đến chuyện ăn uống. Bà Vân sợ ảnh hưởng không tốt đến cái thai, không đồng ý cho cô chăm sóc Thật. Trang hứa, sẽ thực hiện khi nào Thật thoát khỏi cơn nguy kịch.

Nhờ Trời ca mổ đã thành công. Chập tối, người ta đưa Thật về buồng riêng. Đầu quấn băng trắng toát. Mắt nhắm nghiền như đang ngủ mê. Cô ngồi xuống bên anh, độc thoại với chính mình. Cô không dám rời anh nửa bước, cặp mắt dính chặt vào gương mặt xanh xao. Cứ thế cô ngồi cả đêm. Buồn ngủ nhưng không dám chợp mắt, cô sợ lúc ngủ anh sẽ lẳng lặng ra đi. Nhưng gần sáng, Trang không cưỡng lại được cơn buồn ngủ, cô gục đầu vô thành giường và thiếp đi lúc nào không hay. Trong mơ, cô thấy Thật chạy đến bên cô với cành hồng trên tay:

- Trang ơi, tụi mình cưới nhau đi! Đám cưới, anh tính sẽ rước dâu bằng xuồng ba lá gắn máy đuôi tôm…"

Sáng hôm sau, bà Vân đi cùng một người nữa đến bệnh viện, đó là chị Lài. Bà Vân nói, kể từ hôm nay chị Lài sẽ thay cô chăm sóc Thật. Mỗi tuần cô có thể đến thăm anh một lần vào chiều Chủ Nhật. Trang nhìn người đàn bà mà trong lòng vô cùng ái ngại. Chị ta trông thô kệch, vụng về như vầy thì làm sao có thể chăm sóc người bịnh một cách chu đáo, cẩn thận cho được, chị ta chỉ có thể làm tốt công việc liệm xác chết thôi! Tuy bực mình nhưng Trang không tỏ thái độ phản ứng, mà răm rắp làm theo mệnh lệnh của bà Vân.

Bà Vân còn cẩn thận, gọi điện kêu taxi đến đưa cô về. Trang muốn ngồi bên Thật thêm một lúc nữa, lúc nữa thôi, nhưng bà Vân đã nắm tay cô ấn vô xe.

- Ngôi nhà cô ở vừa ẩm thấp chật chội, vừa đầy nhóc người, hay là cô về ở với chúng tôi sẽ tốt hơn. Sắp đến ngày sinh nở mà thần sắc của cô trông ủ dột như vầy, tôi đâm lo!

Trang từ chối, bà Vân thất vọng ra mặt:

- Cô đúng là cứng đầu cứng cổ! Con trai của tôi mà cũng như cô, chắc tôi chết vì mệt hơi đây!
Xe chạy được một đoạn, Trang thấy không yên tâm bèn kêu anh tài xế quay ngược trở lại. Đến nơi cũng vừa lúc bà Vân vừa đề xe vọt đi. Cô rón rén bước vô. Thật nằm một mình, ruồi nhặng bu kín mặt. Người đàn bà " liệm xác " chẳng thấy đâu. Tìm hoài tìm hủy mới thấy chị ta đang ngồi đọc báo trên băng ghế đá, điềm nhiên như chẳng có việc gì xảy ra. Trang giận run. Và lần đầu tiên trong đời, cô đã làm một việc ngoài sức tưởng tượng, chạy xộc đến, giựt lấy tờ báo trên tay chị Lài, xé ra thành từng mảnh vụn. Nếu như không kịp trấn tỉnh lại có lẽ Trang đã cho chị ta mấy cái tán nên thân.
Hai người đang đôi co thì thấy bác sĩ, y tá bỗng chạy rầm rập về phía cuối dãy hành lang, nơi Thật đang nằm điều trị, Trang hết hồn chạy theo, vấp phải bậc tam cấp chới với. May thay có một cánh tay kịp thời túm chặt lấy cô, tránh một cú té trông thấy. Cô ngẩng mắt lên định cám ơn thì người đó nói:
- Tôi biết thế nào cô cũng quay trở lại mà!
Người đàn bà đó chính là bà Vân!

Như Lục Bình Trôi

Chương 90

Lần này họ hẹn nhau ở một nhà hàng sân vườn ở tuốt luốt ngoại ô thành phố. Phong cảnh ở đây thật nên thơ, tình tứ có vẻ thích hợp để nghỉ ngơi, giải trí hơn là chỗ nhậu nhẹt chè chén. Linh khoe đã cất công " sưu tầm " dữ lắm mới tìm được một chỗ vừa ý như vầy:
- Em biết không, anh phải tốn chầu nhậu, thằng bạn mới chịu tiết lộ chỗ này. Tuyệt thật! Nhành có thích hôn?
Linh cất giọng nhựa nhựa, cái giọng đã ních ít nhứt dăm chai bia. Nhành cứ thắc mắc lần nào gặp cô Linh đều trong trạng thái say la đà. Cô cảm thấy buồn buồn pha lẫn chút tự ái.
- Em hãy thông cảm cho anh, công việc mà. Tuy nhiên anh vẫn luôn nhớ tới em và nóng lòng chờ đợi câu trả lời từ phía em, lâu lâu rồi em nhỉ.
Hôm nay là ngày Chủ Nhật thì có công việc gì chớ, chẳng lẽ Công ty làm việc cả ngày nghỉ, rõ là nói dối không đúng sách! Nhậu nhẹt là quyền của anh cần gì phải đôi chối lung tung.
- Trên đời có lắm chuyện tréo ngoe! Việc chánh thành phụ, phụ thành chánh. Đối với anh nhậu nhẹt là bổn phận, là nghĩa vụ, là công cụ để hái ra tiền, là..
Bia bọt, đồ biển bày ra chật bàn. Lại cụng ly chan chát. Nhành vừa uống bia, vừa âm thầm quan sát, ngầm đánh giá bản chất con người thật của Lưu Linh. Bia rượu hại người, điều đó chẳng có gì phải bàn cãi. Nhưng cũng chính nó giúp ta nhận xét một con người một cách chính xác nhứt. Tự nhiên Nhành bỗng liên tưởng đến nhân vật Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký, con khỉ đột giả làm tiên đến dự hội bàn đào, khi đã nốc vô số rượu thì lòi chưn tướng khỉ! Cô cũng đang chờ Linh lộ ra chưn tướng thiệt của mình, anh ta là tiên hay là khỉ đây.
- Dzô đi em! Uống trước nói sau.
Linh ực một hơi hết nửa ly bia rồi đặt xuống chỗ cũ:

- Sắp tết rồi, em sẽ đem đến cho anh niềm vui chớ?
- Em chỉ có toàn là nỗi buồn thì lấy đâu ra niềm vui để ban phát cho người khác, hả anh Linh?
Đúng là Linh hoàn toàn không như những người đàn ông khác, anh say rượu chớ không say lời, say cử chỉ, càng uống nhiều, anh nói chuyện càng tếu táo rất có duyên , khiến người khó tánh đến mấy cũng phải phì cười.
Nhành đã từng gặp nhiều người khi tỉnh táo thì hiền như bụt, vậy mà chỉ cần vài hớp bia là bỗng hóa thành quỷ! Linh không phải là loại người đáng sợ đó. Tuy nhiên, cô vẫn canh cánh bên lòng, tự hỏi, tình yêu qua ly bia, chén rượu liệu có bốc dần theo hơi men? Linh hứa hôm nào sẽ đưa Nhành đến giới thiệu với anh em trong Công ty, đưa cô đến thăm " căn lều của bác Tom ", để biết anh sống như thế nào. Anh còn hứa sẽ đưa cô về quê thăm ông bà già, các em. Nhành cười thầm, giọng điệu của anh ta cứ như hai người đã gì gì với nhau từ muôn kiếp trước!
Uống say là đà Lưu Linh bắt đầu ư ử mấy câu thơ do chính anh sáng tác. Bài thất ngôn tứ tuyệt theo lối cổ và đượm màu bi ai " Đêm nằm nghe trống trải cô liêu/ Chẳng biết nhớ ai nhớ thật nhiều/ Ừ, biết có ai mà nhớ nhỉ?/ Trăng buồn bên cửa, gió liu xiu..Nhành hơi bất ngờ, dân y khoa mà cũng thơ phú văn chương coi bộ cũng ra trò! Rồi Lưu Linh đề nghị tới phiên cô. Nhành đọc bài thơ không nhớ rõ viết từ hồi nào, có vài đoạn không thuộc " …Khai quật thành lũy đổ nát của Tâm hồn/ Tìm kiếm mẫu xương tình yêu hóa thạch/ Nỗi cô đơn oặn mình trong hổ phách/ Bỗng hóa thành hạt ngọc cháy lung linh!..Linh gật đầu khen:
- Nếu em dùng từ " sáng " thì chẳng có gì mới, bởi vì phát sáng là thuộc về bản chất, còn " cháy " lại thuộc về bản năng!
Sau đó, hai người lại tiếp tục uống và nói chuyện thơ ca đến gần hai giờ sáng rất ý hợp tâm đầu. Lưu Linh đột nhiên ngừng nói, mắt nhìn cô say đắm. Nếu tỉnh táo nhứt định Nhành sẽ trốn cái nhìn mơn trớn, vuốt ve đó nhưng men rượu đã làm khơi dậy men tình. Nhành cảm thấy rạo rực, thèm khát được yêu. Vì thế, khi Linh đặt lên môi nụ hôn cháy bỏng, rừng rực hơi men, cô hoàn toàn không chút kháng cự, nói đúng hơn không đủ sức kháng cự. Cơ thể trinh

nguyên của người đàn bà gần ba mươi tuổi như cánh rừng khô hạn bất chợt gặp ngọn lửa cháy bùng lên, cháy rần rật, cháy điên cuồng, tàn bạo mà cho dù có dùng đến thứ nước cam lồ của Quan Thế Âm Bồ Tát đã từng dập tắt hỏa diệm sơn cũng trở nên vô dụng. Phút chốc đám cháy đã nhanh chóng lan ra khắp cả khu rừng. Toàn thân cô bỗng hóa thành ngọn đuốc. Nóng quá! Linh đưa tay lòn qua áo ngực. Nhành thốt lên hấp hổi :
- Đừng anh! – Giọng cô hụt hơi.
- Anh yêu em! – Linh cúi xuống đưa hàm răng ngậm vào đầu vú đỏ hồng săn chắc.
Nhành muốn đẩy ra, nhưng cánh tay đã trở nên rã rời, bất lực...
- Đừng anh! – Nhành thốt lên trong mê sảng, thậm chí cô còn không nhận ra tiếng nói của mình. Cả vũ trụ trước mắt bỗng quay mòng mòng như cái chong chóng rồi cô lịm đi trong mê ly da thịt. Đêm ấy, cô là đàn bà chính xác theo nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

Như Lục Bình Trôi

Chương 91

Những ngày cuối tháng mười một âm lịch đối với Huệ quả là quá bận rộn. Năm nay, không hiểu sao người ta lại chết nhiều quá sá! Cứ như là tranh nhau chết không bằng, Huệ nghĩ vui, có lẽ, do đất đai lên giá vùn vụt nên chết sớm chừng nào đỡ tốn chừng ấy! Thời gian gần đây người dân thành phố thường chọn cách thực dụng nhứt, là đem đi hỏa táng. Bằng cách này vừa đỡ tốn kém vừa khỏi mất công cúng bái, vẫy mả hàng năm, coi như nhứt cử tam tiện! Người quá cố được đưa vô lò thiêu xác cả ngàn độ xê, sau đó tro cốt được đem gởi vô chùa, nghe tiếng kệ lời kinh đặng mau siêu thoát. Huệ cứ băn khoăn, liệu những linh hồn bất hạnh đó có lên thiên đàng hay vất vơ vất vưởng nơi dương thế vì lũ cháu con tôn thờ chủ nghĩa thực dụng hơn chữ nghĩa nhơn.
Nội ngày hôm nay, một mình Huệ phải chạy sáu " sô " khóc mướn. Cô khóc nhiều đến nỗi mắt sưng húp, mặt mày phờ phạc như vừa từ địa ngục ngoi lên, đến sô cuối cùng thì Huệ hoàn toàn kiệt sức. Nước mắt đã cạn kiệt như cái giếng khô rang giữa cái hạn bà chằn , không sao nặn ra một giọt cho có. Đến nỗi chủ nhà đã phải la bài hãi :
- Cô khóc hay là cô rống vậy? Làm ăn cái kiểu này mà dám xòe tay nhận tiền bộ không biết mắc cỡ sao? Cô biến đi để tôi đỡ ngứa con mắt!
Huệ mừng húm, phóng xe như bay, mong sớm về nhà nghĩ ngơi cho lại sức. Ngày mai sẽ là một ngày bận rộn nữa đây! Huệ nhẩm tính, sáu sô cộng thêm tiền boa cả thảy gần năm trăm! Cha, phen này mình giàu tới nơi rồi! Ý nghĩ đó như liều thuốc tăng lực khiến cô quên đi cả mệt nhọc, phiền muộn trong công việc. Cô hân hoan tưởng tượng về ngôi nhà xinh xắn, người chồng và những đứa con… Khi đổ dốc cầu, Huệ thấy hai bên lề đường có bán trái cây, bèn tấp vô mua mỗi thứ một ít, tọng đầy một bịch ny lon.

Về tới đã thấy mọi người tề tựu đông đủ ở dưới nhà. Họ đang trao đổi điều gì đó có vẻ bí mật, căng thẳng, thấy Huệ liền lập tức im re, cử chỉ lúng túng. Huệ dựng xe ngay đầu hẻm. Nói rổn rẻng:
- Chào cả nhà! – Huệ thảy túi trái cây ra giữa nhà:- Ăn đi!
Không ai động đậy. Huệ ngơ ngác dòm Hiếu. Hiếu ngoảnh sang chỗ khác, nén tiếng thở dài, cả Nhành và Ngân cũng vậy, sanh nghi, Huệ liền hỏi Trang:
- Ở nhà có chuyện gì xảy ra phải hôn? Mày nói đi!
Trang không trả lời, chỉ lẳng lặng đưa cho Huệ bức điện tín. Linh cảm chuyện không lành xảy ra bất giác Huệ thấy lạnh toát xương sống, bàn tay cầm bức điện mà người cứ run lên bần bật, đôi mắt bỗng tối sầm lại không sao nhìn thấy chữ.
- Khỏi cần đọc! Nội chết rồi! – Nhành buồn rầu nói:- Mới sáng nay. Cả nhà đã nhiều lần liên lạc với mày nhưng không được bộ " di động " bị hết pin hả?
- Hả! – Huệ thảng thốt - Nội chết thiệt rồi sao? Sao lại chết? Nội còn mạnh giỏi lắm mà. Mấy người đừng gạt tui!
Huệ bơ ngơ báo ngáo như ăn nhằm cháo lú mất hồn:
- Nói thiệt đi, mấy người giỡn phải hôn? Ai giả mạo bức điện này để chơi trác tui vậy, hả? – Huệ nói trều trào mắt mở trao tráo mà không nhìn thấy gì.
Ngân rướm nước mắt, đưa tay choàng qua vai Huệ lựa lời dỗ dành, an ủi:
- Huệ! Đây là sự thật. Tất cả mọi người đều rất đau lòng về chuyện này. Huệ hãy can đảm đối mặt với thực tại đừng chạy trốn nữa. Lúc này Huệ cần phải thật bình tĩnh để lo chuyện hậu sự cho bà.
- Nội ơi! – Huệ thốt lên quằn quại rồi ngồi bất động. Nỗi đau hóa đá. Trên gương mặt tột cùng đau đớn không mảy may một giọt nước mắt.
Hiếu ấn chiếc phong bì vô tay Huệ:
- Mất mát này là của chung, các chị vì công việc không thể đi với em được, hãy nhận đây là chút tấm lòng chia sẻ. Ba giờ sáng mới có chuyến xe đầu tiên. Em hãy thiệt bình tĩnh, nghỉ ngơi dưỡng sức đặng khuya đi sớm.
Huệ hóa câm. Gương mặt thất thần như người bị mộng du rồi cô

lặng lẽ bước lên gác. Trang định bước theo, Nhành nắm tay kéo lại, nói:
- Lúc này Huệ cần được yên tỉnh, đừng quấy rầy nó, nỗi đau này không ai có thể gánh hộ. Cầu mong mọi việc đừng quá bi đát!
Chị Hai cạo heo từ đầu rình bên cửa, lắng nghe câu chuyện, bị muỗi cắn mà không dám đập, vừa thấy Huệ leo lên gác, liền sà vô nhiều chuyện:
- Con nhỏ đó thiệt là vô tâm, bà nội chết mà không nhỏ cho một giọt nước mắt! Đúng là cái thứ nợ báo oan gia!
Mọi khi chị Hai thường hay bị Huệ làm cho bẽ mặt vì cái tật thích thọc gậy bánh xe. Chuyện nhỏ xíu bằng cọng lông, qua miệng vợ Hai cạo heo sẽ khuếch đại lên thành con gà! Đây là dịp chị ta " trả thù " cái con " nước mắt cá sấu ". Chẳng thèm để ý đến những ánh mắt khó chịu đang dòm mình, chị ta tiếp tục kể tội Huệ:
- Tao biết tại sao con Huệ không rớt nỗi một giọt nước mắt rồi, bởi vì nó dành nước mắt khóc cho thiên hạ, cho chuyện kiếm tiền thì còn đâu để khóc cho người thân kẻ thích nữa. Với lại thứ nước mắt cá sấu đó nào có nghĩa lý gì, cứ chảy tồ tồ như nước phông ten. Lạt nhách!
Đoạn chị ta gãi sồn sột khắp người. Câu chuyện được tiếp tục bằng giọng the thé, chị Hai cố tình nói lớn cho Huệ nghe:
- Nước mắt là tặng vật của ông Trời dành cho người trần thế để bày tỏ tình cảm của người với người, mà đã gọi là báu vật thì phải biết hà tiện, chắt chiu chớ không phải bạ đâu khóc đó, biến nó thành phương tiện kiếm tiền! Tao chẳng thà nghèo chết bỏ chớ không làm cái cái việc trời ơi đất hỡi đó đâu!
Có lẽ, chị Hai sẽ ngồi mọc rễ, nếu như không thấy bóng anh Hai khệnh khạng từ đầu hẻm bước vô, bên nách kè kè chai rượu tắc kè đầy nhóc, chị ta lập tức " tắt đài " lật đật chạy về nhà, cầm chổi quét lia lịa.
Trang nhìn mọi người hỏi:
- Anh Hoạt đã biết tin chưa?
- Chưa! – Hiếu trả lời :- Hoạt đưa đoàn khách du lịch đi Nha Trang rồi, tuần sau mới về. Tội nghiệp con nhỏ dự tính tết này dẫn người yêu về ra mắt bà nội coi như đã không thành. Khuya nay Nhành

đưa nó ra bến xe.
- Ờ, chuyện đó để tui lo. – Nhành nói nức nở:- Hôm nọ thấy nó đem về mấy xấp vải với hộp sâm Cao Ly, tui hơi ngạc nhiên vì tánh nó vốn tiện tặn. Hỏi, nó nói, cả đời Nội toàn ăn bận rách rưới, bây giờ có tiền, phải lo cho Nội tiêm tất một chút. Sâm, để bồi dưỡng cho Nội sống lâu đặng mà dự đám cưới của nó.
Trang nói thêm bằng giọng ồ ồ:
- Chỉ hà tiện tối đa, dành tiền để mua nhà, rước bà nội về ở chung. Đúng là người tính không bằng trời tính! Tối nằm bên cạnh, chỉ toàn nói chuyện về anh Hoạt, về Nội. – Trang chép miệng:- Trên đời, chị Huệ chỉ có hai người thân yêu, một đã ra đi, một thì vừa thương vừa nơm nớp lo sợ thử hỏi làm sao mà không đau lòng cho được.
Hiếu rầu rĩ:
- Chuyện của nó với Hoạt, tao thấy cũng lo lo. Cầu Trời, khẩn Phật cho mọi việc diễn ra bình an, suôn sẻ.
- Còn chuyện tình của chị tới đâu rồi? – Ngân day mặt về phía Nhành, hỏi.
- Chẳng đâu ra đâu! Mỗi tuần gặp nhau một lần tại quán nhậu nào đó và kết thúc nơi nhà trọ , xong xuôi, đường ai nấy đi. Nghĩ cũng tức cười, người ta yêu nhau hẹn hò những nơi trữ tình, lãng mạn, công viên, rạp hát, những nơi yên tĩnh, còn mình thì cứ nhè mấy cái quán nhậu dơ dáy, thô tục mà đâm đầu vô. Lời yêu thương say khướt hòa quyện với mùi nước tiểu khai mù từ nhà vệ sinh hắt ra! Đúng là thứ tình yêu thời thổ tả!
Hiếu trách:
- Chuyện này cứ tiếp tục kéo dài là không thể chấp nhận được. Hôm nào hai người giữ cho đầu óc tỉnh táo, đem chuyện này ra bàn bạc một cách nghiêm túc, coi sao. Nếu anh chàng Lưu Linh gì đó thiệt lòng yêu thương nhứt định sẽ tính chuyện xa hơn còn không thì liệu đường mà rút lui sớm, chớ cứ sống theo kiểu vợ tạm chồng hờ như vầy hoài , tao thấy không xong.
Trang cứ thắc mắc, chị Nhành vốn là người chín chắn, đàng hoàng, mọi cử
động, lời ăn tiếng nói đều rất cẩn trọng, cân nhắc kỹ lưỡng sao bây

giờ bỗng nhiên trở nên dễ dãi, bung thùa quá vậy! Đúng là, một khi đã ăn nhằm bả tình rồi thì người khôn cũng hóa dại, người tỉnh cũng cũng hóa ra điên tuốt luốt!
- Nè, bữa nào rảnh rang, tao với mày đến chỗ làm, chỗ ở của anh chàng " Độc Cô Cầu Bại " coi sao. Hổng chừng coi vậy mà hổng phải vậy. Chị em mình toàn là một lũ điếc không sợ súng, chẳng hiểu mô tê gì đối tượng của mình mà vẫn cứ điềm nhiên lên giường! Đích thị là căn bệnh khát tình của mấy cô gái già! – Hiếu nói.
Nhành im lặng, tuy ngoài mặt cố ra vẻ bình thản nhưng trong lòng lo đến thót tim. Mỗi khi đầu óc tỉnh táo cô luôn dặn lòng không bao giờ để chuyện này xảy ra lần nữa, nhưng khi có chất men trong người cô lại thèm yêu, thèm dữ dội! Đầu biểu đừng mà chưn thì cứ bước!
Huệ ngồi bất động trên ban công, mắt đăm đăm nhìn về phía xa xăm. Trước nỗi đau quá lớn, cô thèm được khóc, nhưng nước mắt đã ban phát hết cho người xa kẻ lạ chẳng còn nổi một giọt để khóc cho người thân, đành khóc khan không nước mắt. Cô nhớ đến Nội, nhớ đến một bà già nhăn nheo, lưng cong oằn, mặt gần chấm đất. Nội nghèo nhưng là nghèo cơm nghèo áo, nghèo tiền nghèo bạc chớ không nghèo nhơn nghèo nghĩa. Nếu biết cô làm nghề khóc mướn, chắc chắn Nội sẽ buồn và giận lắm. Nội không thể nào ngờ đứa cháu duy nhứt, mà Nội luôn đặt trọn niềm tin lại dám làm cái chuyện tày đình như vậy. Cô hoàn toàn giấu nhẹm chuyện xấu này, nói dối đang làm thợ chánh ở tiệm uốn tóc kiếm cũng bộn tiền. Nội mừng ra mặt, nhờ con bé Na viết thơ khuyên cô hãy cố gắng, đừng lo gì cho Nội. Chừng nào về quê uốn cho cái đầu là Nội mừng lắm rồi. Huệ cười vang, ấy là Nội nói vui thôi, đầu Nội còn tóc đâu để mà uốn. Huệ khoe đã có người yêu đẹp trai, giỏi giang lại có học, Nội lập tức đòi lên thành phố để nhìn tận mặt đứa cháu rể tương lai. Cô cản, Nội tuổi già sức yếu, xe cộ cực lắm, lần này về quê ăn tết con sẽ đưa anh Hoạt ra mắt Nội luôn thể. Vậy mà chưa chi Nội đã vĩnh viễn ra đi mất rồi! Có phải Nội giận con, không muốn nhìn mặt con nhỏ hư hỏng này nên mới ra đi vội vàng như vậy? Nội ơi, Nội bỏ đi rồi, con biết sống với ai đây? Huệ nhớ lại hồi còn ở nhà,

thấy Nội cơ cực, hàng ngày phải lê tấm thân già nua khắp đầu đường xó chợ để kiếm miếng ăn cho đứa cháu cưng. Huệ đau lòng lắm, vừa và cơm vô miệng, vừa khóc:
- Con thề với Nội sẽ kiếm thiệt nhiều tiền sắm nhà cao cửa rộng rồi rước Nội về sống chung để đời Nội bớt cơ cực, con sẽ đền đáp trọn vẹn công lao của Nội.
Lúc đó Nội cười móm mém:
- Nội già rồi sống nay chết mai chẳng cần ăn ngon bận đẹp, nhà cao của rộng làm gì miễn sao con hạnh phúc, sung sướng tấm thân là Nội mừng lắm rồi. Nếu thương Nội con hãy sống cho ra dáng một con người, chừng nào nhắm mắt xuôi tay chỉ cần con nhỏ cho Nội vài giọt nước mắt là Nội mãn nguyện ngậm cười nơi chín suối!
Nghĩ đến đây, Huệ bỗng thấy nhói ngay tim. Trong cô trào dâng cơn gào thét lặng câm:
- Trời ơi! Con đã không thực hiện được ý nguyện cuối cùng của Nội! Nội chết mà con không rớt nổi một giọt nước mắt! Ông Trời ơi! – Huệ dang thẳng cánh tay tán mạnh vào mặt mình. Sưng húp:- Xin ông làm ơn vật chết đứa cháu bất hiếu bất nghì này đi! Tui không đáng làm con người góp mặt trên dương gian này!
Huệ gục đầu vào thành lan can, toàn thân run rẩy như chiếc lá cuối mùa đông giá rét sắp sửa xa cành. Lúc này đây hơn bao giờ hết, cô cần biết bao một giọt nước mắt. Một giọt nước mắt mà cô nguyện sẽ đánh đổi tất cả những gì quý giá nhứt để có được, giọt nước mắt bi ai chân thành dành cho Nội, cho chính mình nhưng, trời ơi, cô đành ngậm ngùi bất lực bởi vì cả suối nguồn nước mắt cô đã dành trọn vẹn cho người dưng.
Cứ thế, Huệ ngồi kể lể suốt đêm. Mười hai kiểu khóc thầy Trình dạy ngày nào cứ ào ạt tuôn ra một cách vô thức. Những âm thanh ngậm ngùi ai oán mọi ngày cô dành cho người xa kẻ lạ bây giờ cô dành cho Nội, cho chính mình. Giữa đêm khuya tĩnh mịch tiếng cô não nùng như tiếng mèo con lạc mẹ nghe rờn rợn, thê lương. Trong đời mỗi kiếp nhân sinh có mấy ai đau lòng vĩnh biệt người thân lìa trần bằng những lời nỉ non đóng khung như định lý Pytagor , bằng những tiếng thét gào ai oán đã được lập trình sẵn vào bộ nhớ, tuyệt

nhiên không tìm ra một giọt nước mắt để gọi là người, lúc ấy ta mới thấu hiểu được nỗi đau truyền kiếp mà hóa công bắt sinh linh phải gánh chịu. Thượng Đế vốn hồn nhiên, lẻnh lảng như đứa trẻ hay quên. Vô tâm. Thiên vị! Tạo hóa vốn đã bất công thì làm sao cõi nhân gian có lẽ công bằng.
Gần ba giờ sáng Nhành đưa cô ra bến xe Miền Tây, đi chuyến đầu tiên.

Như Lục Bình Trôi

Chương 92

Hôm nay là ngày hai mươi ba, tháng Chạp, ngày đưa ông Táo về trời. Hiếu sắm sửa lễ lạt cúng bái. Đồ lễ đơn giản, " cò bay, ngựa chạy ", xiêm hài áo mũ, " thèo lèo cứt chuột" , nhang đèn..Đúng sáu giờ tối, Hiếu ăn mặc tiêm tất, gọn gàng. Bày hương án trước cửa nhà. Nhìn lên bàn thấy thiếu bình bông, Hiếu hối Huệ đem ra. Rồi bắt đầu cúng kiếng. Hiếu thắp nhang khấn Nam mô A Di Đà Phật ba lần:
Kính lạy ngày Đông trù tư mệnh Táo phủ thần quân.
Chúng con là: Nguyễn Thị Hiếu, Nguyễn Ngọc Nhành, Phan Thị Kim Ngân, Lê Thị Thu Huệ, Nguyễn Thị Thu Trang. Ngụ tại 96/2C Bến Đình. Nhân ngày 23 tháng Chạp chúng con thành tâm, sửa biện hương hoa phẩm vật, nghi lễ cung trần, dâng lên trước án, dâng hiến tôn thần, đốt nén tâm hương dốc lòng bái thỉnh.
Chúng con kính mời:
Ngài Đông trù tư mệnh Táo phủ thần quân giáng lâm trước án thụ hưởng lễ vật.
Phỏng theo lệ cũ, ngài là vị chủ, ngũ tự gia thần, soi xét lòng trần, Táo quân chứng giám.
Trong năm sai phạm, các tội lỗi lầm, cúi xin tôn thần, gia ân châm chước. Ban lộc ban phước, phù hộ toàn gia, an ninh khang bái.
Dãi tấm lòng thành cúi xin chứng giám.
Hiếu nói " cẩn cáo ", xá xá mấy cái, rồi cắm nhanh vô hũ.
Huệ từ đầu đứng yên bên cạnh, tấm tắc khen Hiếu đọc văn khấn cứ như người ta đọc thơ!
Huệ hỏi:
- Chị Hiếu nè, mồ côi cha mẹ như em thì phải khấn làm sao?
- Mẹ chết phải khấn là Hiển tỷ, cha chết là Hiển khảo, ông chết là Tổ khảo, bà chết là Tổ tỷ....
Trời đất, rắc rối dữ vậy sao. Em cứ ba, má, ông, bà cho nó gọn! Cái gì mà " khảo " với " tỷ ", đọc líu cả lưỡi!

Hai chị em ngồi thu lu trước cửa nhà chờ nhang tàn. Hiếu nghĩ ngợi mông lung, còn hai bữa nữa là tới ngày đưa Ông Bà. Tuần sau là Tết. Cô đã viết thơ cho nhà, báo sẽ về ở hẳn. Trong thơ, tuyệt nhiên cô không hề đã động đến mối quan hệ giữa cô và Tưởng, không phải cô muốn dành cho mọi người sự bất ngờ mà bởi vì cô sợ.
- Chuyến này chị ở luôn dưới quê thiệt hả?
- Ừa, ở luôn, bon chen như vậy là đủ lắm rồi, bây giờ tao chỉ khát khao một túp lều tranh, hai trái tim vàng thôi. Mày có về hôn?
Huệ thoáng buồn, dưới quê không còn một người thân, kẻ thích, về để làm gì.
- Mày nói cũng phải, nhà thơ Tế Hanh đã từng thốt lên " Cúi đầu từ biệt mẹ/ Từ biệt cả làng quê/ Quê mẹ không còn mẹ/ Bao giờ con lại về ."
- Cha, đúng là những kẻ đang yêu có khác! Văn nghệ văn gừng tùm lum tà la!
Thật ra mấy câu thơ này Hiếu học thuộc từ miệng của Nhành chớ có tài giỏi gì đâu!
Còn vài ngày nữa hai người sẽ lãnh tiền cuối năm. Một chuyến xe tốc hành sẽ đưa Hiếu cùng người yêu dấu về nơi cô đã từng chôn nhau cắt rún. Cô sẽ dựng trên mảnh đất bên cạnh bờ ao một ngôi nhà nhỏ xinh xinh . Và những đứa con mũm mĩm như những chú heo con..Nghĩ đến đây gương mặt cô bỗng rạng ngời hạnh phúc.
- Mụ Trần mấy rày có quấy rầy chị nữa hôn?
- Không, vậy mới kỳ! Dường như mủ đã sám hối về những tội lỗi của mình rồi cũng nên.
Huệ xì một hơi dài, bả mà ăn năn hối cải thì cả nhân loại này đều hóa thành thầy tu! Chị còn lạ gì con người độc ác đó nữa, cười đó, rồi giết người đó như không!
Hiếu im lặng nhìn ngọn đèn leo lét trước gió, không hiểu sao cô lại liên tưởng thân phận mình như ngọn đèn dầu. Rồi cô tự trấn an mình, chỉ còn vài bữa nữa thôi cơn ác mộng sẽ kết thúc.
Nhang tàn, Hiếu lấy hộp quẹt ga đốt " cò bay, ngựa chạy ". Tàn tro bị gió thổi bay ngược vô nhà, khói bay mù mịt. Nhành dẫn xe ra. Hiếu đẩy bàn cúng qua một bên. Nhành nhăn mặt:

- Cúng bái làm chi vừa tốn tiền, vừa phiền phức . Mấy ổng chỉ biết ngồi hưởng lộc chớ chẳng hề ngó ngàng tới thập loại chúng sinh đang rên xiết. Tiền mua mấy thứ này chẳng thà cho ăn mày có đức hơn.
Hiếu nhịn, cố tình lãng sang chuyện khác:
- Đi gặp Lưu Linh phải hôn?
- Ừ, bữa nay tui phải rõ ràng trắng đen với chả.
Hiếu gật đầu cho là phải, rồi hỏi:
- Chừng nào ghé thăm con Trang?
- Sáng mai – Đoạn Nhành nổ máy xe và vọt đi.
Hiếu day mặt về phía Huệ nói:
- Lát nữa mày chở tao thăm con Trang nghen.
&
&&
Bác sĩ chắc chắn, hai mươi lăm âm lịch tháng này Trang sẽ sanh em bé, nghĩa là còn đúng hai ngày nữa. Bà Vân buộc Trang ở luôn trong bịnh viện để tiện việc theo dõi, chăm sóc. Trang chẳng lý do gì từ chối cho đặng, mặc dù cô không khoái hửi cái mùi nhà thương cho lắm. Cô muốn thăm Thật lần cuối trước khi vượt cạn. Bà Vân đồng ý nhưng yêu cầu Trang phải giữ bình tĩnh, không được xúc động thái quá làm ảnh hưởng đến đứa trẻ sắp chào đời. Hễ mở miệng ra là bà Vân lại nhắc tới chuyện đứa con trong bụng khiến cho người dễ tánh như Trang cũng phải bực mình.
Nhờ có thể chất khỏe mạnh, Thật hồi sức rất nhanh, tuy nhiên phải mất thêm một thời gian khá dài mới có thể bình phục hoàn toàn. Dài là bao lâu?, Trang lo lắng hỏi. Bác sĩ nhún vai trả lời lấp lửng, cái đó thì tùy!
Khi Trang và bà Vân tới nơi, Thật đang nằm mở mắt nhìn ra cửa sổ. Toàn thân anh là một khối bất động, chỉ trừ đôi mắt là biểu hiện sự sống. Thấy hai người bước vô, chị Lài bèn lỉnh ra ngoài, tranh thủ hít thở khí trời buổi sớm.
- Anh Thật! – Trang kêu se sẽ:- Em đến thăm anh đây!
Nghe âm thanh quen thuộc gọi tên mình, Thật cố cựa mình. Đôi mắt u tối lướt nhanh ra phía cửa, dừng lại trước ánh mắt mở to, lo lắng. Rồi anh xoay nghiêng mặt, và nhắm nghiền đôi mắt lại.

- Em đến thăm anh đây! – Trang nhắc lại lần nữa xác định sự hiện diện của mình :- Anh thấy trong người như thế nào, có mạnh lên chưa?
Thật im lặng, anh cảm thấy đau đớn , tủi hổ khi phải đối mặt với Trang trong cảnh tệ hại như vầy:
- Em còn tìm đến tôi để làm chi nữa? – Hồi lâu, Thật động đậy cặp môi nứt nẻ, tróc từng lớp vảy:- Có phải tới để cười tôi trong tư thế tàn tệ như vầy không? Bây giờ cô hài lòng lắm rồi.
Thật dùng đại từ nhân xưng " cô ", " tôi ", đối đáp bằng giọng mỉa mai cay độc. Trang ngồi xuống bên cạnh Thật, lấy khăn chấm mồ hôi trên trán. Thật lẩn tránh sự chăm sóc đó bằng cách xoay người đi:
- Em về đi! – Thật nói khẽ vừa đủ nghe nhưng cương quyết, tỏ thái độ không muốn tiếp chuyện :- Ai cần em ra tay độ lượng, chẳng thà để tôi chết phứt cho xong!
- Đừng đuổi xua em! – Trang van nài :- Ngay cả anh cũng từ chối em, em còn biết bám víu vô đâu nữa.
- Tôi căm thù đàn bà, căm thù tất cả, cô có biết không. Xin hãy để tôi yên!
Miệng Thật nói cứng mà đôi mắt lại yếu đuối quá chừng!
Trang khóc. Nước mắt rớt lộp độp xuống tấm mền mỏng, kèm theo là những tiếng nấc nghẹn. Bà Vân từ ngoài xộc vô, mặt hằm hằm tức tối:
- Về thôi, cô Trang. Tốn lời với người chẳng biết lý lẽ chỉ mất thời gian! – Đoạn bà Vân bước gần về phía Thật, nói rít qua kẽ răng:- Đồ bội bạc! Anh còn nợ cổ một mạng sống đã không biết ơn thì thôi lại tuôn ra những lời độc địa! Thứ vô ơn bội nghĩa như anh bị ông Trời trừng phạt là đáng lắm!
Thật gầm lên như cọp rống:
- Ngậm miệng lại! Tôi cóc cần cái lòng tốt chó chết của mấy người! Sống dở người dở ngợm thì sống làm quái gì.
Xong xuôi, Thật nhắm chặt mắt lại tỏ ý muốn đuổi khách. Trang đứng bần thần một lúc rồi nói:
- Em vìa, chúc anh mau mạnh giỏi!
Thật khẽ cựa mình, mắt nheo nheo. Bà Vân nắm tay Trang kéo

nhanh ra cửa. Đợi hai người khuất dạng, Thật mở choàng mắt, gương mặt hiển hiện nổi thống khổ tột cùng:
- Trang ơi! Hãy tha thứ cho anh. Anh là đồ vụt đi, nào có đáng gì mà khiến em phải bận tâm lo lắng.
Trang đi khỏi chừng một tiếng, thì Thuần xuất hiện với cái bụng lùm lùm. Trên tay là chiếc giỏ xách trĩu nặng; đường sữa, trái cây, kem đánh rằng, quần áo...
Rất tự nhiên, Thuần sà xuống ghế, lôi các thứ trong giỏ xếp lên mặt tủ. Cái đầu liên tục lắc lư, mái tóc thô cứng như rễ tre lòa xòa trên cái trán ngắn ngủn:
- Chà, thì ra anh lại chui rúc vào cái xó này. Thảo nào, em gọi điện hoài chẳng thấy trả lời trả vốn gì ráo! Ban đầu em cứ tưởng anh theo con đĩ nào rồi chớ. Đó, thấy chưa, em nói có sai đâu, đi đêm cho cố thế nào cũng có ngày gặp ma. Bây giờ nằm chèm mẹp như con gián đã sáng mắt chưa?
- Cô ngậm miệng không ai biểu cô câm! Thứ đồ đàn bà nhiều chuyện! Làm sao cô biết tôi ở đây mà kiếm? Tôi chạy trốn cô thiếu điều muốn độn thổ. Bộ tôi thiếu nợ hay sao mà cô cứ bám theo hoài vậy? - Đúng vậy! – Thuần cười ghẹo. Người đã mập thù lù mà mặc áo sọc ngang to bản dòm như cái lu:- Anh còn nợ em món nợ ân tình!
- Ân tình! – Thật nói nhắp nhứ như bị nghẹn đờm trong cổ họng:- Giữa tôi và cô chỉ là quan hệ " ăn bánh trả tiền " chẳng có tình nghĩa gì ráo!
- Nghĩ sao là tùy! Anh thì ôm ấp cả vạn đàn bà nên trái tim chai mất rồi đâu còn biết rung động là gì! Không sao, cho dù anh không đếm xỉa gì tới em, nhưng anh không có quyền cấm cản em yêu anh, có đúng hôn? Đó, bây giờ thì anh sáng mắt ra chưa? Lúc anh còn khỏe mạnh, bao nhiêu người đàn bà tranh nhau giành giựt, bây giờ nằm chết gí trên giường có ma nào ngó ngàng tới đâu, chỉ có em là chung thủy với anh thôi. Từ rày trở đi em sẽ chăm sóc anh với tư cách một người vợ, cho dù anh không đồng ý thì em vẫn cứ...
- Mặc xác tôi, tôi không cần chút tình bố thí của ai cả. Cô đừng làm những viêc vô bổ như vậy, khỏe lại, tôi cũng bỏ cô mà đi.

- Thì anh cứ việc, em đâu có cản! Nhưng lần này anh nhớ cẩn thận kẻo người ta thiến cái của nợ cho chó nó ăn thì thành thái giám! Bây giờ chẳng có cung điện , vua chúa, hoàng hậu, thứ phi để anh ra sức tung hoành đâu!
Thật tức muốn á khẩu! Đoạn Thuần đưa tay xoa xoa cái bụng nhô lên sau làn áo mỏng, nói bằng giọng hả hê của kẻ chiến thắng:
- Em báo cho anh một tin vui, em sẽ có con. Con em sẽ đứa trẻ thông minh, đẹp trai ngất trời. Anh có mừng không? Chúc mừng em đi!
- Mừng! – Thật thở phào như vừa trút xong gánh nặng :- Cuối cùng thì cô cũng đã tìm được một gã đàn ông lớ ngớ để xỏ mũi! Vậy là cô đã toại nguyện rồi.
- Tất nhiên. Anh không biết là em hạnh phúc đến thế nào đâu. Em cám ơn anh nhiều lắm.
Thật nhìn Thuần tỏ vẻ ngạc nhiên:
- Tôi thì dính dáng gì tới chuyện này mà cô nói lời ơn nghĩa. Tốt nhứt cô hãy cám ơn cái lão khọm nhà cô ấy.
Thuần cười ré lên, tiếng cười như đồ sành sứ rớt loảng xoảng. Thuần đã xấu tệ, khi cười lại càng xấu hơn, phô cả hàm răng thô kệch, nớu răng thâm sì như miếng da trâu:
- Thì cái lão khọm ấy đang nằm bẹp trên giường này! – Thuần đưa tay ấn nhẹ lên trán Thật day day mấy cái:- Đừng làm bộ đóng kịch nữa, hổng lẽ anh không biết tác giả cái bào thai là ai thiệt sao. Mặt mày sáng láng vậy mà tối dạ quá chừng!
Gương mặt Thật nghệch ra, dài thuỗng trông rất buồn cười:
- Ý cô là...
Thật không dám nói tiếp những lời đáng sợ, mắt nhìn chằm chằm lên nút ruồi cơm có sợi lông mọc dưới càm. Thật ghét cái nút ruồi vô duyên đó. Nhưng Thuần mê tín nói nếu nhổ sợi lông thế nào cũng gặp chuyện chẳng lành.
- Anh chớ ai! Coi kìa, chưa chi đã sợ té đái! – Đoạn Thuần thở dài, nét mặt lộ vẻ cam chịu:- Nhưng anh đừng lo, em sẽ không bắt anh phải chịu bất kỳ trách nhiệm nào, chấp nhận hay từ chối bổn phận làm cha là quyền của anh, nhưng anh không được phép cấm em có cái quyền làm mẹ.

- Chó chết! – Thật nói văng nước miếng, thì ra mình đã bị ả xỏ mũi ngay từ đầu mà không hay biết. Hèn chi mỗi lần lên giường ả nhứt định không chịu dùng bao cao su. Hỏi, ả nói dùng thuốc, nhưng té ra đấy chỉ là thuốc bổ chớ không phải là thuốc ngừa thai:- Cô đi giải quyết cái của nợ ấy đi. Bộ định dùng đứa trẻ để xích chưn tôi lại đó hả? Nếu vậy thì cô lầm to rồi! Tôi lo thân mình còn chưa ra hồn nữa là. Không ngờ cô lại dám giở thủ đoạn ấy với tôi. Đàn bà như cô quả thật đáng sợ.
Thật bĩu môi khinh bỉ. Cánh tay băng bột cử động bất lực, Thật thở dài, nghĩ thầm, mình trở thành thứ " phế thải " mất rồi.
- Không đời nào! Cực khổ lắm em mới có được đứa con vàng con bạc này, anh biểu vứt đi là em vứt hay sao. Anh biết hôn? Em đã vái Trời vái Phật, nguyện ăn chay một tháng cầu xin một đứa con và giờ đây em đã toại nguyện! Bây giờ có đưa ra pháp trường xử bắn, em cũng quyết giữ gìn nuốm ruột của mình. Em đã nói rồi, anh không phải băn khoăn gì về chuyện này, tất cả em sẽ tự lo liệu, nếu cảm thấy lương tâm thúi tha của anh có cắn rứt một chút thì thỉnh thoảng đến thăm, không đến cũng chẳng sao. Anh chửi em là đàn bà thủ đoạn, đáng sợ. Còn anh thì sao?
Đoạn Thuần đưa tay vỗ vỗ bụng, nói đớt đát:
- Con yêu của mẹ. Con phải ghi nhớ ngày hôm nay nhé. Chưa chi cha con đã xúi mẹ giết con đi, không cho mẹ cái quyền được làm mẹ, không cho con cái quyền được sống, cha như vậy có đáng mặt làm cha không hén? Lớn lên con đừng thèm dòm mặt người cha vô lương tâm này, nghen.
Thật cựa mình xương cốt kêu răng rắc. Nét mặt biểu lộ nỗi tuyệt vọng:
- Cô im đi! Giá như tôi bị điếc để khỏi phải nghe những lời này. Tôi mệt lắm rồi, hãy để tôi yên! Trời ơi, sao ông lại trừng phạt tôi khủng khiếp đến vậy.
Thật cố xoay người sang hướng khác, mắt vằn đỏ. Thuần lấy dao gọt mấy trái bom xếp lên dĩa, rồi gom vỏ cho vô túi ny lon:
- Sống chung một ngày cũng là tình là nghĩa. Cho dù anh có ác mồm ác miệng kêu bằng cái tên " mỹ miều " là " ăn bánh trả tiền " thì em thấy mình cũng phải có trách nhiệm đối với anh. Anh đừng

lo, sau khi bình phục em sẽ lập tức biến khỏi mắt anh. – Thuần đưa cho Thật miếng táo:- Ăn đi, ăn để lấy sức mà chửi trời, chửi đất, chửi bản thân mình, chửi vợ, chửi con!
Thật nỗi quạu, cầm miếng bom liệng qua cửa sổ. Thuần bật cười, đưa cho miếng khác. Lại liệng đi. Cứ thế hết luôn dĩa bom. Mỗi lần như vậy Thuần lại cười ré lên.
Cô y tá bất ngờ ló ra sau cánh cửa, trên tay là cuốn sổ chi chít chữ. Đoạn cô ta hiếng đôi mắt một mí nhìn Thuần:
- Chị là thân nhân của người bịnh?
- Đúng rồi! Tui là vợ của ảnh – Thuần liếc nhanh về phía Thật, nhoẻn nụ cười ranh mãnh, rồi nói tiếp:- Có chi hôn cô?
- Có! – Cô y tá nói, mặt lộ vẻ ngơ ngác:- Tiền viện còn thiếu mấy triệu, đề nghị chị thanh toán ngay trong hôm nay.
Nói đoạn, cô ta xây người nhỏng nhảnh bước đi, chùm tóc đuôi gà lắc lư theo nhịp lộp cộp đôi guốc cao gót. Thuần nhìn Thật, tằng hắng mấy cái, đưa tay vỗ vỗ lên túi áo, rồi đi theo hướng cô y tá.

Như Lục Bình Trôi

Chương 93

Bà Vân luôn túc trực bên Trang suốt mấy ngày ở bịnh viện không một lúc nào rời. Bước sang ngày hai mươi lăm tháng chạp, tâm trạng của bà Vân và Trang vô cùng căng thẳng. Cứ mỗi giờ đồng hồ bác sĩ lại khám một lần. Khoản năm giờ chiều, bác sĩ thông báo mọi việc tiến triển rất thuận lợi.
Bà Vân hỏi ông Papin:
- Theo ông, chừng nào cổ đẻ?
- Có thể là lúc nửa đêm, không, chắc chắn là như vậy.
Khi làm thủ tục nhập viện cho sản phụ, bà Vân đã khai tên mình để tránh rắc rối về sau. Bà còn cẩn thận đi coi thầy bói. Thầy bói phán, nếu đứa trẻ sanh vào giờ hợi [1] sẽ rất hợp với tuổi của hai vợ chồng bà, gia đình bà sẽ ăn nên làm ra, trăm năm hạnh phúc, và đứa trẻ sẽ là thiên thần hộ mệnh cho bà, giúp bà tai qua nạn khỏi. Nếu chẳng may sanh nhằm giờ tý [2] thì mọi chuyện sẽ hết sức tệ lậu, hậu quả xấu không lường hết được. Bà Vân sợ xanh mặt, hỏi có cách nào hóa giải được không, thầy bói nói chỉ còn cách " bắt con ". Bắt con là thế nào, bà Vân hỏi, thầy bói trả lời, là chích thuốc giục cho đứa trẻ ra đời sớm theo ý mình. Bà Vân thở phào, cám ơn rối rich và không quên thưởng công ông ta rất nhiều tiền.
Vào những lúc " dầu sôi lửa bỏng " như vầy, ông Khả phải nhận lệnh đi công tác ở Lâm Đồng mấy ngày mới về. Khi nhận được " hung tin " ông liền tức tốc gặp ông Đường, Bí thư đảng ủy xin cử cán bộ khác đi thay. Ông Đường lắc đầu nói:
- Không thể được, bởi vì luận chứng kinh tế về " tài nguyên & môi trường " do chính tay cậu lập đề án, không ai có thể làm thay cậu trong việc này!
Ông Khả biến sắc, nói lắp bắp:
-Nhưng, hiện giờ việc gia đình tôi đang có việc thúc bách cần phải giải quyết nhanh chóng, mong anh hiểu cho!

Ông bí thư nheo mắt dòm người đồng sự và không giấu sự ngạc nhiên:
- Cậu đặt chuyện tư trên chuyện công từ lúc nào vậy? – Đoạn ông Đường mím môi nói bằng giọng cương quyết:- Cậu phải lãnh nhiệm vụ, đó là lệnh! Việc này mà không xong thì Ủy ban Nhân dân thành phố sẽ đem tôi ra xử bắn! Cậu hiểu chớ!
Ông Khả cầm tờ lệnh mà lòng dạ ngổn ngang tơi bời. Trước khi lên đường ông ghé tạt Bệnh viện phụ sản thăm Trang nhưng chỉ gặp mỗi bà Vân, bởi vì lúc ấy Trang đang được các bác sĩ chuẩn đoán trong phòng cách ly. Gương mặt trắng bệch của ông lộ vẻ căng thẳng và thất vọng:
- Theo kế hoạch thì hai mươi sáu âm lịch anh mới về đến thành phố, anh sẽ cố gắng kết thúc càng nhanh càng tốt làm sao về kịp lúc Trang vượt cạn. Em hãy chăm sóc cổ thật cẩn thận, nếu có tin tức gì thì phải báo ngay cho anh biết. Anh sẽ thường xuyên liên lạc với em qua “ di động “ .
Bà Vân gật đầu. Tiếng kèn xe “ tin tin “ thúc giục, ông Khả lật đật bước nhanh ra phía cổng. Đang đi, bỗng ông Khả xây người chạy ngược về phía vợ:
- Em phải nhớ kỹ lời anh dặn, nếu phải quyết định vấn đề gì liên quan đến việc sanh đẻ của Trang và đứa con chúng ta nhứt định em phải bàn bạc với anh, nghe chưa?
Trưa ngày hai mươi bốn âm, ông Khả đã có mặt tại Lâm Đồng. Chẳng màng đến chuyện nghỉ ngơi cho lại sức, ông lập tức đến ngay Ủy ban tỉnh và bắt tay vào công việc. Thỉnh thoảng ông xin phép ra ngoài gọi vào số di động của vợ. Biết mọi việc vẫn diễn ra suôn sẻ, ông phần nào cảm thấy yên tâm.
Bà Vân thổ lộ ý muốn “ bắt con “ với ông Papin. Ông ta nói:
- Có thể làm được. Nhưng theo tôi là không nên. Tôi đã làm bác sĩ sản khoa mấy chục năm bên Pháp, trừ những trường hợp bắt buộc, tôi chưa bao giờ phải dùng đến biện pháp này. Tôi không hiểu hậu vận của đứa bé có tốt đẹp hơn hay không, nhưng cái hại trước mắt là rất thật.
Ông bác sĩ , giám đốc bệnh viện thở dài. Đây không phải là lần đầu tiên ông nghe lời đề nghị tương tự như vậy. Vào thời điểm giao

thừa giữa hai thiên niên kỷ, bệnh viện của ông đã phải mổ " bắt con " vô số ca. Và đã xảy ra một vài trường hợp trẻ phải sống đời sống thực vật suốt đời. Phúc đâu không thấy, mà họa đã kề bên.
- Tôi xin hoàn toàn chịu trách nhiệm trong việc này. Xin ông hiểu cho, thời khắc chào đời của đứa trẻ đối với tôi mang tính sống còn.
- Bà đã nói vậy, tôi chẳng còn ý kiến gì nữa. Tuy nhiên việc này phải do sản phụ hoàn toàn quyết định. Tôi cần bản cam kết do chính cô ấy ký tên.
Bà Vân nói với Trang:
- Em có muốn con của chúng ta có một hậu vận xán lạn không? – Bà ta nhận mạnh hai từ " chúng ta " hàm ý nhấn mạnh vai trò của Trang:- Em có muốn nó trở thành nguyên thủ quốc gia, hay một nhà văn nổi tiếng không?
Tất nhiên chẳng người mẹ nào mà không muốn con cái học hành tấn tới, trở thành ông này bà nọ, đẻ sớm một giờ chứ một tuần cô cũng sẵn lòng!
Ông Khả lại gọi điện hỏi han tình hình, bà Vân hoàn toàn giấu nhẹm chuyện chích thuốc giục để Trang đẻ sớm:
- Anh đừng lo lắng thái quá! Mấy mươi triệu phụ nữ Việt Nam đều mang thai và sanh đẻ như thường đấy thôi. Trang đã được đưa lên bàn sanh rồi!
- Anh hồi hộp quá! Công việc coi như tạm ổn nếu không có gì trục trặc thì nửa đêm về sáng ngày hai mươi sáu anh sẽ có mặt ở thành phố! Mấy ngày vừa qua anh tranh thủ thời gian đến nỗi không kịp tắm!
Trang đau bụng râm ran từ lúc sáng càng về sau càng đau dữ dội. Cơn đau bụng quợn lên từng cơn, rồi bắt đầu dồn dập, mồ hôi xuất hãn đầm đìa khắp các lỗ chưn lông. Cố chịu đau không kêu rên nhưng nước mắt cứ ứa ra tạo thành bức màng lung linh, huyền ảo. Cô thở phì phò một cách khó nhọc, mái tóc dài bết mồ hôi, cặp môi chín mọng bỗng khô cong nứt nẻ. Cô cúi xuống nhìn cái bụng to cứng nỗi đầy gân xanh ngang dọc như rễ cây. Bên trong, con của cô đang gào thét, vẫy đạp liên hồi, có lẽ, cu cậu quá sốt ruột muốn nhìn thấy gương mặt thế gian đẹp xấu thế nào!
Lúc này Hiếu, Ngân, Huệ đã kịp thời có mặt. Chỉ vắng mỗi Nhành

do còn say rượu. Hay tin, Trang phải chích " thuốc giục " để sanh sớm theo ý muốn bà Vân, Huệ giận dữ bước tới, túm lấy cổ áo bà ta giựt mạnh:
- Bà đúng là đồ..ác nhơn! – Huệ nghĩ hoài mới ra hai từ " ác nhơn"
:- Vợ chồng bà coi con Trang như súc vật đến bao giờ nữa đây, hử! Nó mà có mệnh hệ nào, tui sẽ không bao giờ tha thứ cho bà, đồ trơ trẽn!
- Chuyện của tôi, không mắc mớ gì đến các người. Cổ nhận tiền thì phải chấp nhận yêu cầu của tôi, cô hiểu chưa? Ừ, tôi là thứ đàn bà trơ trẽn đấy. Nhưng chưa trơ
trẽn đến mức bò lê dưới đất , khóc bù lu bù loa khắp thiên hạ!
Bốp! Bốp! – Huệ vung tay tán liền hai cái tối tăm mắt mũi. Bà Vân đập đầu vô cột bê tông đau điếng. Cơn giận khiến gương mặt bà Vân tím lại. Đây là lần đầu tiên trong đời, bà ta bị làm nhục bởi con ranh hạ tiện. Ném cái nhìn bàng hoàng pha lẫn giận dữ, bà nói bằng giọng run rẩy:
- Mày..mày dám đánh tao!
- Bà là cái thá gì mà tui không dám, nếu giết người mà không bị đi tù thì tui đã lăng trì bà từ khuya rồi!
Bên trong phòng sanh. Trang đang nằm trên bàn đẻ, hai tay bíu chặt mép bàn, các thớ thịt trên người co giật, mồ hôi tuôn ra như tắm. Trước mặt cô vầng sáng ngọn đèn neon nhuộm một màu bầm đỏ.
- Rặn đi! – Bác sĩ sản khoa ra lệnh.
Trang nín thở lấy hơi, rặn thiệt mạnh, thiệt mạnh. Cô cảm thấy nặng dần về phía bên dưới...
- Lấy hơi tiếp rặn đi, không thôi đứa nhỏ chết ngộp!
Lại lấy hơi và rặn. Cô cảm thấy gần như kiệt lực mà đứa con bướng bỉnh vẫn chưa chịu ra. Sao bỗng dưng lại đổi ý vậy, con trai của mẹ? Trang nghĩ thầm. Bây giờ, cô không còn nhìn thấy gì nữa ngoài hàng vạn đốm sáng lập lòe trước mắt.
- Sắp ra rồi, rặn đi!
Trang lại nín hơi, gồng bụng, rặn một cái thật mạnh. Trước khi lịm đi, cô kịp nghe tiếng khóc oe oe khỏe khoắn bên tai..
Mọi người chưa kịp mừng thì xảy ra sự cố. Bỗng từ bên trong máu

tuôn ra xối xả, tuôn ồng ộc như đường ống nước bị bể! Máu bắn đầy mặt mũi, đồng phục mấy cô nữ hộ sinh, chảy tràn lên mặt đất. Một người thốt lên, kinh hoàng:
- Vỡ tử cung rồi! Mau đưa vào phòng cứu cấp!
Mọi người hối hả chạy ngược chạy xuôi đi lấy máu dự trữ và các phương tiện ứng cứu. Máu liên tục chảy ra như xối khiến việc cứu chữa, gặp vô vàn khó khăn. Lúc này huyết áp của Trang gần như bằng không, nhịp tim không thể nghe được.
Bầu không khí ngoài phòng cứu cấp căng thẳng như sắp xảy ra chiến tranh. Bà Vân ngồi nhăn nhúm như miếng giẻ rách, oằn mình hứng chịu những lời trừng phạt. Hiếu ngồi nép mình trong góc tường, đưa tay cắn chặt răng để khỏi bật ra tiếng nấc. Huệ đi liên tục không nghỉ chưn, miệng hầm hè chửi bới. Đoạn Huệ co chưn đá vèo mẫu giấy vo tròn trên nền gạch, nói rít qua kẽ răng:
- Tui nói có sai đâu! Bây giờ mấy người sáng mắt ra rồi chớ! Trang ơi, sao mà khổ quá vậy hả? Trang ơi!
Chưa hả giận, Huệ lao đến nắm tóc bà Vân giựt mạnh. Bà Vân như cái xác không hồn hoàn toàn không phản kháng. Thấy cảnh tượng đó, Hiếu vội xông vô can thiệp:
- Đừng làm om sòm lên! Bây giờ không phải là lúc đổ lỗi, cấu xé lẫn nhau. Cái chính là tánh mạng con Trang kia kìa!
Chỉ có Ngân là duy nhất còn giữ được bình tĩnh, cô ghé mắt nhìn vào bên trong , thấy các bác sĩ, y tá đang vây quanh thân thể đầm đìa máu tươi. Trang nhắm nghiền mắt như đang ngủ say, giấc ngủ khủng khiếp nhứt trong đời người.
Đúng ba giờ sáng ông Khả xuất hiện tại bệnh viện. Gương mặt phờ phạc và căng thẳng. Tóc tai, quần áo nhàu nát như vừa sau phen chạy giặc Bình Xuyên.
Sau khi biết rõ nguồn cơn câu chuyện, ông Khả bỗng " ối " lên một tiếng rồi từ từ gieo người xuống băng ghế đá, hai tay ôm lấy đầu. Lúc sau ông ngửng lên, gương mặt nhòe nước:
- Trời ơi! Tại sao em lại hành động một cách mù quáng như vậy, hả Vân?
Ông Khả định xông vào phòng cấp cứu nhưng mấy nhân viên bảo vệ đã kịp giữ lại. Đứng bên ngoài nhìn vô thấy người yêu nằm bất

động như cái xác, bất giác ông gào lên thê thảm:
- Trang ơi! Hãy tỉnh lại đi! Anh về với em đây! Em đừng nằm im như thế, anh sợ lắm!
Cảm xúc bấy lâu dồn nén bỗng tuôn trào một cách vô thức. Ông Khả vừa khóc vừa kể lể những lời thiết tha say đắm. Tiếc rằng, Trang đang mê man không thể nghe được những lời này mà người không muốn nghe bất đắc dĩ phải nghe. Bà Vân vừa ân hận, vừa bàng hoàng, giương đôi mắt thảng thốt nhìn chồng trong tột cùng đau đớn.
Thời gian nặng nề trôi qua như tên tử tù chờ đơn ân xá. Gần sáng. Cánh cửa phòng mổ hé mở, ông bác sĩ người Việt bước ra, tháo khẩu trang che gương mặt mệt mỏi, trắng bệt. Đang cúi đầu đăm chiêu, ông Khả bỗng choàng tỉnh, chạy đến nắm tay bác sĩ:
- Thưa bác sĩ, cô Trang...
Bác sĩ im lặng, sự im lặng đượm màu chết chóc. Tất cả những ánh mắt đều hiển hiện nỗi kinh hoàng. Ông bác sĩ người Việt bỗng bật cười sảng khoái:
- Cứu được rồi!
Đám đông reo lên. Từ " kẻ thù " bỗng hóa thành bạn, ôm nhau nhảy cẫng lên như những đứa trẻ. Bà Vân một tay đặt lên ngực, nói vẫn còn run:
- Cám ơn bác sĩ! Cám ơn bác sĩ!
Sức bà ta muốn nói thật nhiều những lời biết ơn chân thành nhưng ngôn từ bỗng biến đâu mất, chỉ còn lại những âm thanh ồ ồ phát ra từ cổ họng. Ông Khả lẻn vào phòng và ngồi lặng bên Trang. Mãi sáu giờ sáng, Nhành mới đến , gương mặt vẫn còn dấu hiệu mệt mỏi do cuộc nhậu quá trớn , tình dục quá đà đêm qua trong khách sạn.
Hiếu hất hàm hỏi:
- Có nói rõ trắng đen với Lưu Linh chưa?
Nhành thấy bực mình khi nghe Hiếu kêu cái tên đó, cộng thêm sự khó chịu trong người nên chẳng muốn trả lời. Hiếu nhìn đôi mắt quầng thâm của Nhành, nói châm chọc:
- Say rượu, say tình thì làm sao mở miệng được nữa!
Nhành thao láo nhìn Hiếu như muốn nói, còn bà thì sao? Có hay

ho hơn ai đâu mà bày đặt dạy khôn người khác!
Thật ra Nhành đã nói rồi, nói rất nhiều nữa là đàng khác. Cô nói với Linh rằng không thể tiếp tục cuộc sống cảnh " già nhân ngãi, non vợ chồng " như vầy hoài được nếu Linh thật sự yêu cô thì phải tính tới, còn không thì chấm dứt ngay lập tức. Linh đưa tay bóp vú cô, cười dễ dãi:
- Anh luôn sẵn lòng ký hợp đồng chung sống dài hạn với em. – Đoạn Linh đưa cho cô cái card visit và nói:- Trong đó có cả địa chỉ số phone chỗ ở và nơi làm việc của anh, em có thể đến bất cứ lúc nào em muốn, anh lúc nào cũng mở rộng cánh cửa đón tiếp em. Bây giờ đã cận tết quá rồi đợi sang năm độ tháng ba, tháng tư mình sẽ tính chuyện cưới xin. Ý em thế nào?
Nhành lấy tấm các cho vô áo ngực. Cô nói từ bây giờ cho đến lúc đó, sẽ không gặp Linh nữa để mỗi người có thời gian mà suy nghĩ kỹ càng trước khi đưa ra quyết định cuối cùng. Linh cười lớn, phả ra toàn hơi men:
- Tùy em thôi. Nhưng anh dám chắc rằng, em không thể tìm được người nào hợp ý hơn anh, và anh cũng vậy. Vì cả hai đứa chúng ta là dân bợm! Chỉ có bợm mới hiểu bợm mà thôi.
Kiểu nói năng bỗ bã của Linh khiến Nhành phật ý, mặc dù anh ta nói chẳng sai chút nào. Nhành đã biến thành con sâu rượu, con sâu cỡ gộc! Hôm nào không có bia bọt vô người là cô cảm thấy bứt rứt không yên, chẳng tập trung làm được bất kỳ việc gì. Nhiều hôm bị bịnh đường ruột (do uống quá nhiều bia), muốn thuốc thang, nghỉ ngơi cho lại sức. Nhưng nằm cả buổi vẫn không sao chợp mắt được , uống thuốc ngủ vẫn không tác dụng, mắt cứ thao láo không sao khép lại. Cuối cùng, cô phải ngồi dậy, ra quán " uống đỡ " vài chai mới dỗ được giấc ngủ! Chuyện này cả nhà đều biết, họ cảm thấy ái ngại, lo lắng cho cô.
Hiếu nói:
- Mày bỏ nghề đi Nhành ơi. Tao thấy không xong rồi. Đàn bà mà nát rượu thì tệ lắm!
Vì ghiền rượu mà Nhành bỏ ý định về quê ăn tết, đành phải gởi tiền qua bưu điện, nói thác bận quá nhiều việc không thể thực hiện được lời hứa. Đêm đó, cô uống tới sáng, vừa uống vừa khóc, nước

mắt, nước mũi chảy ròng ròng . Cô nhớ nhà, nhớ ba và em, nhớ thửa ruộng quanh năm nhiễm phèn, nhớ từng cánh cò bay lả, bay la, nhớ đến cháy ruột cháy gan đêm giao thừa thức canh nồi bánh tét, và câu vọng cổ buồn mênh mang bốn bề sông nước...
- Tình hình gay đây. – Nhành nói:- Con Trang bị như vầy ắt phải dùng kháng sinh , nguy cơ mất sữa là khó có thể tránh khỏi.
Hiếu nhìn xuống chiếc váy còn thấm máu của Trang, chép miệng nói:
- Cái số của nó lúc nào cũng lận đận. Mọi việc với người khác luôn suôn sẻ, còn nó thì bao giờ cũng có chuyện, ông Trời luôn cố tình bạc đãi nó.
Mọi người không được nhìn mặt em bé do nó được chuyển sang phòng cách ly để theo dõi, đành phải tiếc nuối ra về. Riêng vợ chồng ông Khả vẫn ở lại bệnh viện.

Như Lục Bình Trôi

Chương 94

Chiều hai mươi bảy tết. Không khí ở phân xưởng may áo jacket thật khẩn trương nhộn nhịp. Hôm nay là ngày lãnh tiền cuối năm. Làm nốt ngày hai mươi tám, mọi người sẽ được nghỉ tết đến ngày mồng tám tháng giêng mới đi làm trở lại (do Chủ Nhật rơi vào ngày mồng Bảy) . Năm giờ sáng tất cả phải vô ca làm một mạch đến hai giờ trưa thì nghỉ, chờ lãnh tiền sắm đồ tết. Từ sáng đến giờ Hiếu không thấy mặt Tưởng.
- Độ này em sống rất vui vẻ thì phải.
- Đâu có, cũng thường thôi. Thì cũng sáng sáng tới xí nghiệp, chiều về, giặt giũ, cơm nước, rồi đi ngủ, chẳng có gì khác cả.
- Tôi chỉ nói vậy thôi, làm gì em phải rộn ràng lên như thế?
Bà Trần vung vẩy cánh tay đeo vàng, mắt nhìn Hiếu không chớp:
- Lần này em định về ở hẳn dưới quê có đúng không?
Hiếu chột dạ, vội vàng chống chế:
- Đâu mà! Về quê lấy gì mà sống hả chị. Chậm nhứt là chiều mùng sáu, em sẽ có mặt ở thành phố, nghỉ một ngày cho lại sức để mùng tám đi làm.
- Vậy sao? – Bà Trần nói :- Tôi cứ đinh ninh em sẽ chạy trốn tôi đấy.
Hiếu sợ đến nỗi xương hàm cứng lại, không sao cử động được. Bà Trần cười cười. Trước khi bỏ đi còn kịp ném cái nhìn lạnh xương sống:
- Tôi nói vui thôi mà. Đi hay ở là quyền của em, tôi đâu dám cản!
Bà Trần mỉm cười bí hiểm, khuất dạng phía sau cánh cửa chần vần. Hiếu nhìn theo, lòng lo lắng không yên.
Gần một tiếng sau, Hiếu và Tưởng đã có mặt ở phiên chợ Tết. Sau khi mua sắm vô khối thứ lỉnh kỉnh, họ sà vô xe nước mía bên vệ đường. Nhìn nét mặt căng thẳng của Hiếu, Tưởng lo lắng hỏi:
- Có chuyện gì coi bộ lo âu quá vậy?
- Không! – Hiếu gục mặt xuống ly nước:- Tự nhiên em thấy bồn

chồn.
- Anh cũng có tâm trạng như em, mình sắp được tự do rồi mà! – Sực nhớ ra một chuyện Tưởng nói: - Ngày mai chúng ta sẽ không đến xí nghiệp nữa. Anh còn nhiều việc phải sắp xếp nên không thể đến rước em. Anh sẽ ra thẳng bến xe mua vé chờ em, có được không? Đúng bốn giờ chiều nhá.
Hiếu gật đầu. Chỉ còn chưa đầy hai mươi bốn tiếng đồng hồ nữa thôi cô sẽ đặt chưn lên chuyến xe tốc hành rời xa cái thành phố đầy rẫy những bất trắc đang rình rập này, vậy mà cô thấy nó dài đăng đẳng, mỗi giờ, mỗi phút trôi qua với cô là cực hình khủng khiếp:
- Hay là mình đi ngay lúc này, có được không anh?
Tưởng ngước nhìn Hiếu ngạc nhiên:
- Ô, sao lại là lúc này? Chúng ta đã thỏa thuận rồi mà. Em thay đổi quá bất ngờ khiến anh trở tay không kịp, còn rất nhiều chuyện chưa làm xong chờ thêm chút có sao đâu em. Anh còn nôn hơn em nữa là..
Đoạn Tưởng dò xét:
- Cử chỉ của em kỳ lắm! Có chuyện gì, em nói đi.
- Không, chẳng qua là em quá sốt ruột thôi. Mai vậy.
Hai người nói chuyện một lúc rồi chia tay mỗi người một ngả. Tưởng về chỗ trọ của mình. Còn Hiếu phải ghé vào tiệm may để lấy bộ đồ đặt may từ tháng trước.
&
&&
Đường sá vào những ngày này chật cứng như nêm. Khó khăn lắm Tưởng mới thoát ra khỏi đám đông. Trên ghi đông xe treo lỉnh kỉnh các thứ vừa mua sắm. Tưởng vừa đạp xe vừa nghĩ ngợi mông lung. Thái độ lạ lùng của Hiếu làm anh không yên tâm chút nào. Mọi khi Hiếu luôn vui vẻ, sôi nổi như chú chú chim non, bây giờ lại khác. Đàn bà có quá nhiều điều thầm kín, bí ẩn. Tánh khí thay đổi thất thường như thời tiết. Lúc nắng chang chang, lúc mưa dầm mưa dề, chẳng biết đâu mà lần... Đang đạp ngon trớn, bỗng một chiếc mô tô hai trăm năm mươi phân khối từ phía sau chạy vượt lên song song, người ngồi phía sau bỗng co chưn lấy đà đạp mạnh vào chiếc xe đạp của Tưởng. Cú đạp quá mạng khiến anh té

chỏng cẳng lên vỉa hè.
- Mày theo tụi tao vô quán cà phê nói chuyện cho rõ ràng đen trắng! – " Thiên Lôi " ra lệnh, giọng nói đượm mùi sát khí.
- Mấy người là ai? Tui không quen không biết thì hà cớ gì phải chuyện với trò – Tưởng ngỏm dậy, dùng tay phủi bụi, lắc đầu quầy quậy:- Tui không đi đâu hết!
" Thiên Lôi " cười nhếch mép, day mặt sang " Hà Bá":
- Thằng nhà quê này nói gì vậy mậy? – Gã ngửa mặt cười hô hố, rồi đột ngột nín bặt và rít lên ghê rợn:- Những kẻ chống lại tụi tao đều có kết thúc thê thảm. Thằng nhà quê này chưa sáng mắt ra, mày cho nó biết thế nào là lễ độ đi, " Hà Bá ".
Gã thứ hai gí sát con dao bấm vô hông Tưởng, ấn vừa đủ mạnh. Anh cảm thấy đau nhói. Vài giọt máu từ bên sườn bắt đầu rỉ ra thấm vào chiếc áo cũ sờn.
- Nếu mày còn cứng đầu cứng cổ lưỡi dao này sẽ cắm phập vô tim, hiểu chưa thằng khốn! Khôn hồn thì đi theo bọn tao, may ra tao thương tình giữ lại cái mạng chó của mày!
Nhìn bộ mặt cô hồn hai gã đàn ông , Tưởng biết, chúng không chỉ dọa suông.
Bỏ mặc chiếc xe đạp cùng đồ đạc nằm chỏng chơ bên đường, bọn chúng đẩy Tưởng lên xe và lao đi. Chúng không đưa anh vô quán cà phê như đã hứa mà dong thẳng ra bãi tha ma nằm ở ngoại ô thành phố:
-Xuống xe! – " Thiên Lôi " ra lịnh.
Tưởng đưa mắt ngó dáo dác. Xung quanh đây chẳng có một bóng người, ngoài những ngôi mộ lạnh lẽo xếp thành hàng ngay ngắn. Thoang thoảng trong gió là mùi nhang trầm, mùi bông vạn thọ héo trộn lẫn mùi đất ẩm mới đào xới. Trên những nấm mồ đã đắp đất, dọn cỏ sạch sẽ là những chưn nhang còn nguyên màu đỏ lòm. Vài con chuột thập thò tha những mẩu bánh, trái trên cái dĩa nhựa. Đây là những gì còn sót lại trong đợt vẩy mả vào ngày hai mươi lăm âm lịch vừa rồi. Mục kích cảnh tượng đượm màu chết chóc Tưởng bắt đầu thấy lạnh toát xương sống. Anh ngước cặp mắt tròn như dấu chấm hỏi hướng về hai gã lạ mặt, nói:
- Các người là ai? Đưa tui tới đây để làm gì? – Mặc dù cố trấn tĩnh

nhưng giọng của anh vẫn rè đi vì lo lắng.
“ Thiên Lôi “ móc gói thuốc từ túi quần sau, bật hộp quẹt zippo một cách điệu nghệ “ tách “ một cái, ngửa mặt nhả khói trắng đục lên không trung, kèm theo là chuỗi cười man rợ:
- Mày muốn biết tao là ai à? Được lắm. Vậy thì thằng nhà quê mày hãy coi đây! Nói đoạn, Gã phạch áo để lộ hình xăm cỗ quan tài với cái đầu lâu bắt chéo trên hai khúc xương gớm ghiếc. Bên dưới có ghi dòng chữ “ Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ ”. – Đoạn gã hất hàm, hỏi:- Mày có bao giờ đổ lệ chưa?
- Chưa! – Tưởng bạo dạn đáp, phần nào đã lấy lại bình tĩnh.
- Vậy thì cho thằng nhà quê thấy đi “ Hà Bá “!
“ Hà Bá “ cởi áo liệng xuống bãi cỏ khô, để lộ túi ruột lòng thòng trong bọc ny lon. Phát Tởm. Rồi dấn tới từng bước, từng bước một, nụ cười lạnh tanh trên gương mặt đầy những vết thẹo ngang dọc. Tưởng thấy chờn chờn, tuy nhiên anh không có ý định tháo chạy mà khuỳnh tay thủ thế.
- A, thằng nhà quê này cũng ra dáng đàn ông lắm, tao bắt đầu thấy thích mày!
- Tui với các anh không thù không oán sao lại kiếm chuyện với tui?
“ Hà Bá “ nói:
- Chuyện đó từ từ nói, bây giờ tao thấy ngứa ngáy tay chưn lắm rồi. Thử sức trước nói sau – Đoạn gã móc con dao bấm liệng về phía “ Thiên Lôi “. “ Thiên Lôi “ chụp lấy rất điệu nghệ, rồi dùng lưỡi dao cạo cạo cái cằm râu đâm tua tủa.
“ Hà Bá “ xuống tấn:
- Tao đấu tay đôi với mày, mày thắng tao sẽ để mày tự do.
Tưởng căng óc nghĩ hoài, vẫn không hiểu nguyên cớ do đâu bọn đầu trâu mặt ngựa lại kiếm chuyện gây sự với mình. “ Hà Bá “ xán lại gần, bất ngờ tung cú đá ngang mặt. Tưởng cúi người tránh được, nhưng không tránh được cú đá vòng tiếp theo, anh “ hự “ lên một tiếng, lảo đảo thì nhận liên tiếp mấy cú đấm ngay mặt.
- Đứng lên! Đừng nằm vạ như vậy, tao không thích đâu – “ Hà Bá “ nhún nhảy mấy cái, tay co, tay duỗi hệt như võ sĩ lên đài.
Biết mình không phải là đối thủ, nhưng Tưởng không còn cách

nào khác là xông vô đối phương nếu không muốn bị nhừ đòn. Sau khi liên tiếp bị trúng đòn, Tưởng cũng đấm được vô bụng đối thủ một đấm. Gã lùi lại, hơi nhăn mặt rồi nhếch mép cười gằn:
- Khá lắm!
Trả miếng được đối phương khiến Tưởng tự tin hơn, anh hét lên một tiếng, dốc toàn bộ sức mạnh vào nắm đấm nhằm giữa mặt " Hà Bá " lao tới như mũi tên. Rất bình tĩnh, chờ cho Tưởng lao đến thật sát, gã khom người xuống tránh cú đấm, đồng thời tống mạnh cùi chõ vô ngực Tưởng. Tưởng " ối " lên một tiếng và nằm vật xuống không sao ngóc đầu lên nổi. " Hà Bá " tỏ ra có nghề trong việc khai thác lực của đối phương để ra đòn đo ván.
" Thiên Lôi " đạp lên bụng Tưởng, nói:
- Bây giờ mày hãy nghe đây, mày với bọn tao không thù không oán nhưng mày đã chọc giận người khác, vì thế buộc lòng bọn tao phải ra tay " nghĩa hiệp", hiểu chưa thằng nhà quê?
- Tui là người làm ăn lương thiện, nào có chọc ai đâu? – Tưởng nói lào phào hết hơi. "
" Hà Bá " cười ghê rợn:
- Thiệt sao? Vậy mày có biết bà Hà, mà người ta thường gọi là chị Trần không?
- À, ra là như vậy! Nghĩa hiệp gì bọn mày, rặt một lũ đâm thuê chém mướn!
" Hà Bá " trợn đôi mắt trắng dã, co chưn đá mấy cái vô ngực Tưởng. Tưởng lăn lộn mấy vòng như trái banh da:
- Đánh mày chỉ mỏi tay – Gã cầm lấy con dao bấm huơ huơ mấy cái:- Bây giờ tao xin cái lỗ tai của mày về ngâm giấm nhậu chơi!
" Hà Bá " lật ngửa Tưởng ra, kề dao sát mang tai:
- Mày hãy chọn lựa, một là cút thẳng về quê với con vợ già của mày, hai là mày sẽ vĩnh viễn ở đây làm bạn với giun dế.
Tưởng gào lên:
- Giết tao, luật pháp sẽ không bao giờ buông tha tụi bây!
Hai gã đâm thuê chém mướn bật cười sằng sặc:
- Đù má! Nhè bọn tao mà mày dám đem luật pháp ra mà dọa! – Gã đàn anh ra lệnh:- Cắt tai nó! Thanh toán xong mạng chó của nó, ta sẽ làm việc với con Hiếu!

- Các người định làm gì cổ? – Tưởng thực sự hốt hoảng.
- Chẳng làm gì cả – " Thiên Lôi " kéo dài giọng:- Chỉ là một tai nạn giao thông do bất cẩn thôi, nhẹ thì nằm trên giường suốt đời, nặng thì ra bãi tha ma! Bọn tao bất quá chỉ bỏ ra vài triệu tiền thuốc thang, ma chay là có thể phủi tay, coi như xong chuyện! Bọn công an mà ọ ẹ thì xì ra một ít trám miệng chúng lại. Huề cả làng!
Tưởng hét lên:
- Bọn mày không được động đến cổ. Tao cấm!
- Mẹ nó! Sắp chết đến nơi rồi mà vẫn còn lớn giọng. Đem chôn sống nó!
Vành tai bên trái đã bị cắt rời phân nửa máu ra lênh láng. Hai gã bỗng đổi ý, lôi Tưởng đến hố huyệt đã đào sẵn. Lúc này Tưởng đã hoàn toàn kiệt sức không thể cử động được nữa.
Gã đại ca nói:
- Bọn tao đã chuẩn bị sẵn cái này cho mày. Ngày này năm sau sẽ là ngày đám giỗ của thằng nhà quê!
Đau quá! Nghĩ là bọn chúng chỉ dọa suông, nên Tưởng cố thi gan.
" Thiên Lôi " nói:
- Mày đã quyết định chưa, để bọn tao còn biết đường mà tính.
Tưởng bịt lỗ tai đang ra máu, nói gằn từng tiếng:
- Bọn mày định dùng bạo lực để chia cắt tao và Hiếu à, đừng hòng!
- Vậy thì xuống dưới âm ty, địa phủ mà yêu với đương! Thế nào cũng có tay đạo diễn ba xu dựng phim về tình yêu chó chết của hai đứa chúng mày! Ha ..ha..
Hai tên vô lại khiêng Tưởng liệng xuống huyệt. Khi những xẻng đất bắt đầu phủ lên người Tưởng bắt đầu run sợ thật sự. " Hà Bá " vừa xúc tảng đất tổ chảng hất xuống, vừa nói ồ ề:
- Có chịu về quê không? Đây là cơ hội cuối cùng của mày.
Đất đã phủ kín người Tưởng. Anh thật sự kinh hoàng, đưa tay đùn lớp đất trên mặt:
- Hãy kéo tui lên! Tui sẽ nghe theo lời của các người!
Bọn chúng thòng dây thừng kéo Tưởng lên. Miệng anh toàn là đất.
"
" Thiên Lôi " cười nhếch mép:
- Phải chi từ đầu mày đừng ngoan cố thì đâu phải ăn đòn như vầy.

Đúng là rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt! Mày quả là thân lừa ưa nặng. Tao nhắc trước, nếu mày còn cả gan bén mảng ở thành phố này thì cái huyệt kia lúc nào cũng dành sẵn cho mày. Và con nhân tình của mày sẽ có một số phận bi thảm tương tự. Bọn tao đã nói là làm chớ không chỉ hù suông, mày hiểu chớ!
" Hà Bá " kéo yên xe lôi ra cuốn tập học sinh cong tớn cùng cây viết Bic, ấn vô tay Tưởng và ra lệnh:
- Viết đi!
- Viết ư? Nhưng mà viết gì chớ? – Tưởng ngơ ngác hỏi lại.
- Đồ ngu! Viết lời vĩnh biệt với " con ghệ " của mày, mày phải viết làm sao mà bọn tao không phải chôn sống mày là được.
Tưởng bần thần một lúc rồi viết. Trong thơ, Tưởng kể đại khái những gì đã diễn ra. Tên đại ca đọc xong liền tung ngay cú đá vào giữa mặt Tưởng. Anh ngả
ngửa về phía, máu miệng ộc ra thành dòng.
- ĐM! Viết thơ vĩnh biệt mà muỗi mẫn như Trọng Thủy gởi cho Mỵ Châu! –
Đoạn gã hạ giọng nói:- Phải dùng lời lẽ Sở Khanh, cay độc, hiểu không thằng chó!
Tưởng viết đến lần thứ ba, chúng cũng chẳng vừa ý. Và mỗi lần như vậy anh lai nhận thêm mấy cú đá. Cuối cùng " Thiên Lôi " buộc Tưởng phải viết theo ý hắn. Nội dung bức thơ sơ lược như sau:
...Hiếu à, hãy cho anh xin lỗi. Chẳng qua anh chỉ giỡn với em một chút cho vui chớ kỳ thật anh chưa bao giờ yêu em cả. Em vừa già, vừa xấu, lại nghèo trớt mồng tơi, lấy nhau, hai đứa có nước vác bị đi ăn mày! Em, anh cũng đã thử qua rồi! Chẳng có gì hấp dẫn, thậm chí còn thua xa con vợ vừa già vừa hôi của anh. Vậy thì hà cớ gì anh lại phải đánh đổi cả tương lai sự nghiệp của anh vì một người đàn bà bất tài, kém sắc như em. Chúng ta hãy chia tay, và coi những chuyện đã qua như một giấc mơ. Dù sao em cũng đã vinh hạnh biết mùi đàn ông rồi! Rủi có chết xuống âm phủ cũng không thành con ma cái chết thèm! Vĩnh biệt em. Mong không bao giờ gặp lại. Ký tên Tưởng.
" Hà Bá " đọc lướt qua, cho lá thơ vô túi áo rồi nói:

- Tao bảo đảm " con ghệ " của mày đọc xong mấy hàng này thế nào cũng nhồi máu cơ tim chết không kịp nhắm mắt! – Đoạn hắn hất hàm ra lịnh:- Thằng nhà quê lên xe!
Bọn chúng chở Tưởng ra bến xe Miền Tây, ấn anh lên chuyến xe sắp sửa lăn bánh. Tưởng ngồi ở băng ghế sau, nước mắt cứ trào ra vì bất lực. Đi đến địa phận tỉnh Long An, Tưởng quyết định xuống xe quay trở ngược về thành phố:
- Bác tài ơi làm ơn ngừng lại cho tui xuống!
Đang chạy bon bon chiếc xe thắng gấp đột ngột khiến mọi người bị ngã chúi về phía trước. Vài người khẽ cằn nhằn. Tưởng vừa đặt một chưn xuống đường thì lập tức đã có tiếng gầm gừ bên tai:
- Khôn hồn thì bước lên, thằng nhà quê!
Thì ra hai tên vô lại vẫn đeo bám theo Tưởng không rời nửa bước. Đến nước này, Tưởng hiểu rằng đã vĩnh viễn mất Hiếu thiệt rồi. Anh thốt lên nghẹn ngào:
-Hiếu ơi, anh đành lỗi hẹn với em, em đừng trách anh tội nghiệp. Trước cái ác đang nhe nanh, múa vuốt, anh trở nên gã đàn ông nhu nhược, đê hèn! Anh sợ cho bản thân mình, cho cả em. Cầu chúc em gặp được nhiều điều tốt lành. Vĩnh biệt em, Hiếu ơi!
Tưởng úp mặt vô thành ghế khóc tức tưởi khiến những hành khách ngồi chung xe cũng tỏ vẻ ái ngại cho anh.

Như Lục Bình Trôi

Chương 95

Sáng hai mươi tám tết cả nhà điều bận rộn. Trước khi vô nhà Thương thăm Trang lần cuối, Hiếu đưa tiền cho Huệ đi chợ làm bữa tiệc chia tay. Huệ cầm tiền, xách giỏ đi ra cửa, không hiểu nghĩ sao, lại quay trở vô, đánh thức Nhành dậy.
- Dậy đi chị Nhành, dậy đi chợ với em. Tết nhứt rồi, ngủ nhiều mập thây!
- Kệ tao! – Nhành co chưn đạp đạp mấy cái, rồi day mặt vô vách ngủ tiếp. Huệ chẳng chịu thua, giũ nước vô mặt. Nhành bật dậy, cáu tiết gắt ỏm tỏi:
- Tao nào có nợ nần gì với mày mà mày cứ quấy tao như ma ám vậy, con quỷ!
Đến tận gần ba giờ sáng Nhành mới về nhà. Chợp mắt chưa được bao lâu thì Huệ lôi dậy, hỏi sao không tức. Huệ cười dã lã:
- Coi như chị làm ơn giùm em có được hôn? Chị thừa biết, em không rành chuyện chợ búa mà.
Nhành chì chiết:
- Muốn chồng như quỷ mà chuyện chợ búa, bếp núc thì chẳng ra cái đám ôn gì. Lấy chồng, chắc mày chỉ biết nằm ngửa trên giường chắc?
Huệ cười ỏn ẻn:
- Có chồng mình bắt nó làm chớ chị.
Nhành ra điều kiện:
- Phải giặt mấy bộ đồ, tao mới đồng ý đi chợ với mày.
- Bà này chỉ thừa gió bẻ măng! Nhưng mà em nói trước, chị phải chịu xà bông đó nghen.
Ngân đang sửa soạn đồ trên gác, thò đầu xuống cầu thang:
- Tiện tay Huệ giặt giùm bộ đồ lót.
Huệ nhăn nhó, xua tay lia lịa:
- Tha cho tui đi! Toàn là những kẻ theo chủ nghĩa cơ hội! Cứ thấy

sẵn ổ là sà vô đẻ như tu hú!
Ngân bật cười, chỉ có bộ đồ lót mà Huệ làm rùm beng:
- Nè, giặt giùm, tui cho một hộp E100 chịu hôn?.
Mặt Huệ dùn ra:
- Vậy thì được. Nhưng phải còn nguyên, chưa xài đó nghe, không nói trước, đưa hộp xài rồi, tức lắm!
Ngân vo tròn bộ đồ liệng xuống cho Huệ bắt lấy. Huệ chưa chịu đi, mà nói vọng lên:
- Còn cái hộp E100 đâu?
- Nè, chụp!
Xong xuôi, Nhành và Huệ xách giỏ đi chợ.
&
&&
Đi vòng vo một hồi, mới tìm thấy Trang đang ngồi trên băng ghế đá kê sát bên hồ nước hình bán nguyệt, bà Vân cũng ngồi cạnh đấy trên tay ẵm đứa trẻ quấn trong lớp tã lót. Vừa thấy Hiếu, Trang nhoẻn miệng cười thật tươi, thần sắc trông rất khá:
- Tết nhứt tới nơi công việc bộn bề mà chị còn đến thăm em sao?
Hiếu không trả lời mà cúi xuống nhìn đứa trẻ rất lâu, rồi chép miệng thốt lên:
- Chèn ơi! Sao mà giống quá hổng biết!
- Giống ai hả chị? – Trang nhìn xoáy vào mặt Hiếu, hồi hộp chờ câu trả lời.
- Thì giống mày chớ ai! Từ mắt mũi, tay chưn đều giống mẹ như tạc, cứ như từ một khuôn đúc ra! Tao nói thiệt, cho dù có bỏ lộn trong trong hàng ngàn đứa trẻ, tao cũng nhận ra tức thì!
Trang không giấu vẻ vui sướng, ánh mắt long lanh như có muôn ngàn con sóng vỗ:
- Đâu mà! Em thấy thằng cún chỉ giống em sơ sơ thôi. Nó giống cha nhiều hơn, nhứt là đôi mắt, mái tóc cũng giống.
Bà Vân tỏ vẻ không vừa ý khi nghe Trang kêu con bằng " thằng cún " . Người chớ đâu phải chó mà cứ cún này, cún nọ, kêu riết chết tên , lớn lên khó sửa. Tuy nhiên vì tế nhị bà không tiện nói ra.
Hiếu hỏi thằng cún tên trong khai sanh là gì, Trang nói tên Tiến rồi hỏi lại:

- Cái tên nghe được hôn, chị Hiếu?
- Được lắm chớ! Tiến là tiến tới, tiến bộ, thẳng tiến. – Đoạn Hiếu đưa tay bẹo má cu Tiến một cái, hỏi bà Vân :- Chị có công nhận thằng cún giống mẹ như tạc hôn?
Bà Vân sa sầm nét mặt không vui, rồi lắc đầu quầy quậy:
- Nó giống cha chớ! Trẻ sơ sinh mỗi ngày mỗi khác. Đợi ra tháng thì mới có thể biết chính xác là nó giống ai. Nhưng tôi thấy nó giống hệt anh Khả.
Hiếu muốn cãi lại. Nhưng Trang đã giẫm lên chân Hiếu ấn ấn mấy cái ra hiệu. Hiểu ý, Hiếu bèn giả bộ reo lên:
- Ờ há! Coi kỷ thì nó giống cha!
Bà Vân mừng ra mặt:
- Thấy chưa! Tôi nói đâu có sai. Nếu cô có dịp nhìn hình anh Khả hồi nhỏ rồi so với nó bây giờ thì quả là hai giọt nước! – Bà Vân nhón đít lên, dòm thằng cún, nói đớt đát :- Thôi, mấy người ngồi nói chuyện, bé Tiến đói lắm rồi, phải đi bú thép đây!. Đoạn bà Vân bế bé Tiến đi thẳng một nước vô bên trong.
Hiếu hỏi Trang:
- Em bị mất sữa luôn à?
Trang gật đầu, mặt buồn rười rượi. Hậu quả của việc sử dụng kháng sinh khiến cô không có lấy một giọt sữa, làm mẹ mà không có sữa nuôi con thì làm mẹ để làm gì hả, chị Hiếu? Hiếu an ủi Trang không nên vì việc đó mà tự làm khổ mình, chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Có nhiều bà mẹ trẻ sanh con lại không cho con bú sữa mẹ vì sợ làm xấu đi bộ ngực. Tạo hóa ban cho đàn bà bộ ngực để hoàn thành thiên chức làm mẹ. Vậy mà họ lại dành những thứ đó cho bọn đàn ông! Bọn đàn ông rặt một lũ tham lam của con mà họ cũng giành cho bằng được!
Mấy hôm rồi, Trang cho bé Tiến đi bú thép. Một bà mẹ chẳng may sanh ra đứa con bị bệnh về não phải nằm trong lồng hấp. Bé Tiến sống nhờ vào nguồn sữa của người mẹ bất hạnh ấy. Mỗi lần vạch áo cho bé Tiến bú là chị ta lại liên tưởng đến đứa con bé bỏng tội nghiệp của mình rồi khóc sướt mướt, ai thấy cũng chạnh lòng.
Thật ra thằng cún hãy còn no chưa đòi bú, chẳng qua bà Vân muốn chạy trốn sự thật quá đỗi phũ phàng, muốn được ngồi một mình

với con. Bà trách ông Trời lúc nào cũng bạc đãi bà. Sanh ra thân đàn bà mà không có được cái quyền làm mẹ đã là nỗi đau. Phải nhắm mắt làm ngơ để chồng chung chạ với người phụ nữ khác là nỗi nhục. Những tưởng như thế đã vượt quá sức chịu đựng của bà. Rồi bà sẽ được sống những ngày yên lành, hạnh phúc. Nào ngờ, thằng bé lại giống mẹ nó như đúc! Giống hệt người mà bà căm ghét nhứt thế gian này! Những bất hạnh khác rồi sẽ đi qua, vết thương sẽ liền thẹo nhưng nỗi đau này sẽ vĩnh viễn đeo bám bà cho đến hết cuộc đời! Trời ơi, tại sao ông nở đối xử với tôi bất công quá vậy! Bà gào lên trong ý nghĩ.
Hôm qua chồng bà vào thăm con trong lúc mấy cô y tá đang tắm cho thằng cún . Ông Khả ngồi xuống kế bên vừa ngắm nghía, vừa trò chuyện. Tắm xong, cô ý tá thay tã rồi quấn quanh người nó chiếc khăn lông khá dày, rồi đưa cho chồng bà và nói:
- Anh may mắn lắm đó. Con trai giống mẹ thế nào cũng giàu nứt vách cho coi!
Lúc ấy bà để ý thấy nét mặt chồng bỗng sáng bừng lên một cách rạng ngời.
- Thật hả cô?
- Thiệt mà, không tin anh cứ hỏi thử biết liền hà!
Rồi cô ta bày đặc làm tài khôn kêu mấy cô nhân viên y tế túm tụm gần đó đề
nghị mọi người cho ý kiến. Tất cả đều xác nhận thằng bé là bản sao của mẹ nó không phết phẩy chút nào. Những lời nói vô tình như nhát dao đâm thấu tim người đàn bà đang đau khổ.
Từ lâu bà Vân luôn ngấm ngầm xem Trang là tình địch, là kẻ thù không đội
trời chung. Tuy ngoài mặt vẫn cố làm ra vẻ thản nhiên, thân thiện, nhưng trong lòng
bà cuồn cuộn nỗi ghen tuông, đố kỵ mỗi ngày một lớn dần lên . Bà mong mọi việc nhanh chóng kết thúc để có cuộc sống yên ổn. Nhưng một lần nữa bà lại phải đối mặt với một thực tế quá ư phũ phàng:
- Con ơi, con có biết mỗi khi nhìn mặt con là lòng mẹ đau như ai xé. Mẹ vừa thương, vừa căm ghét con. Tại sao con lại giống người

đàn bà mà mẹ thù hận. Tại sao vậy hả con?
Trang nói:
-Vậy là chị quyết định từ bỏ chúng em để đi theo tiếng gọi của con tim.
Hiếu nói:
- Đừng dùng những từ dao to, búa lớn như vậy. Chẳng lẽ chị hạnh phúc mà mày không mừng sao?
Trang nói:
- Em mừng lắm! Chúc chị trăm năm hạnh phúc!
Hiếu nói:
- Cám ơn! Chị chỉ cầu mong như thế, nhưng sao trong bụng cứ thấy lo lo. Cầu trời đừng xảy ra trúc trắc.
Trang nói:
- Qua tết, giao con xong em cũng vìa quê như chị.
Hiếu gật đầu tán đồng:
- Em nghĩ vậy cũng phải, chen chúc ganh đua hoài, rốt cuộc cũng tay trắng vẫn hoàn trắng tay! Về quê, kiếm thằng nào khờ khờ quơ đại làm chồng, rồi sanh con đẻ cái , rồi dựng vợ gả chồng cho chúng và cuối cùng chun vô sáu miếng ván ghép miếng coi như hoàn tất bổn phận làm người.
Trang nói như khóc:
- Em, bây giờ chẳng thiết tha gì chuyện đó nữa, lúc nào trong đầu em cũng nghĩ đến con mà thôi. Chị Hiếu ơi, em sợ mất con, sợ phải xa nó. Mỗi khi nghĩ tới chuyện giao con cho người xa kẻ lạ là ruột gan em quặn thắt. Trước đây, em cứ tưởng mọi việc rất đơn giản. Nhưng bây giờ sao mà khó quá, chị ơi.
- Cũng dễ hiểu thôi. – Hiếu nghĩ thầm:- Bởi vì trước kia Trang cho có được cảm giác làm mẹ như thế nào. Đến khi cầm trên tay giọt máu của mình, tình mẫu tử thiêng liêng mới bùng cháy và không có bất kỳ thứ gì trên đời có thể dập tắt được.
Hiếu lái câu chuyện sang hướng khác:
- Chừng nào em xuất viện?
- Chắc là qua mùng[/link]. – Trang lại quay về chuyện đứa con: - Hôm qua bà Vân nói , cô không có sữa, sức khỏe lại không được tốt, nên việc chăm sóc con cái ắt gặp không ít khó khăn, hay là để

tôi mang về nhà. Chúng tôi có đủ điều kiện để chăm nom cẩn thận, chu đáo hơn. Ý cô thế nào, cô Trang?
Tất nhiên là em không bao giờ chấp nhận. Hợp đồng đã ghi sẽ giao con sau hai tháng mà. Bà Vân tức lắm, nói một hơi:
- Cô chỉ biết có mình mà không màng đến thằng bé. Thử hỏi, đứa trẻ sẽ sống như thế nào trong ngôi nhà ổ chuột đó. Và cô sẽ nuôi nấng nó bằng thứ gì trong khi không có lấy một giọt sữa trong người? Con tôi là con vàng con ngọc, chẳng lẽ cô lại cho nó bú nước cháo cầm hơi? Cô đừng dở hợp đồng ra làm khó với tôi. Nếu không có tôi, anh chàng điếm thúi của cô có thoát được lưỡi hái Thần Chết không? .
Kể xong, Trang ngước nhìn Hiếu bằng ánh mắt quyết liệt:
- Em đã nghĩ kỹ rồi chị. Đúng là em mang ơn bà Vân nhiều lắm. Nhưng đối với
em con là tất cả. Tuy em không được ở bên cạnh con suốt đời thì ít ra cũng phải được gần con chừng nào có thể. Chị biết hôn, mỗi khi ôm con vào lòng, được nhắm nhía gương mặt thiên thần là người em cứ nhẹ hẫng như muốn bay lên không trung!
Hai người nói chuyện gần một tiếng đồng hồ. Hiếu đứng dậy, ôm chầm lấy Trang:
- Em ở lại mạnh giỏi, chị về đây. Cầu chúc mọi sự tốt lành luôn đến với em.
Hiếu cầm nón lá bước te te ra cổng mà không dám ngoảnh mặt lại. Chị em sống với nhau suốt mấy năm trường, đầy ắp kỷ niệm buồn vui, chia tay làm sao mà cầm được nước mắt.

_____
[1] Khoảng từ 21 tới 23 giờ đêm
[2] Khoảng từ 23 tới 1 giờ khuya

Như Lục Bình Trôi

Chương 96

Gần mười hai giờ trưa việc nấu nướng mới kết thúc. Thật ra chỉ có vài món không quá đỗi cầu kỳ, con gà nấu cháo, lấy thịt làm món xé phay, thịt bò xào củ hành và món cá chép chưng tương. Nguyên nhân trễ nải là do không có nước. Hiếu muốn mượn cái bàn bên nhà Hai cạo heo ngồi cho thoải mái. Nhưng Huệ gạt đi:
- Em còn thù bả nói em là nước mắt cá sấu. Nếu muốn, thì mình chị qua mượn rồi mình chị đi trả. Còn em, tới chết cũng không đặt chưn qua nhà cái con người lẻo lự đó!
- Thôi, ngồi chiếu vậy. Con Ngân đâu, lấy chiếu trải ra đi!
Hiếu cầm ly bia đầy, nâng ngang mặt, nói mà nước mắt cứ ứa ra:
- Hồi đó mấy chị em mình chưn ướt, chưn ráo dưới quê lên thành phố tìm kế sinh nhai. Đúng là có duyên, có nợ với nhau nên mỗi đứa một quê lại về ở chung một nhà. Ban đầu là Nhành, rồi sau đó lần lượt là Huệ, Trang, Ngân. Tính ra giữa tao với Nhành là gắn bó với nhau lâu nhứt. Thời gian đầu hai đứa còn ở chung ở " xóm nhập cư " . Cái nhà nhỏ như cái mắt muỗi mà chứa đến hơn chục người. Đã vậy, mụ chủ vẫn chưa hài lòng còn lăm le nhét thêm. Lòng tham con người không có đáy. Bực, nhưng không ai dám lên tiếng vì không muốn rước phiền phức vô mình. Được đà lấn tới, mụ ta nhét liền một lúc năm mạng! Chịu không nổi cảnh o ép đó, hai chị em bỏ đi mướn nhà khác. Chỗ ở mới tuy có thoải mái hơn một chút nhưng ngặt nỗi lão chủ lại là người có máu " ba lăm " . Hễ thấy chị em mang quần áo đi tắm là lão lại chun tót vào nhà vệ sinh bên cạnh, dùng ngón tay khượi miếng xi măng nhỏ bằng đồng xu và bắt đầu " coi phim ". Sau khi biết được việc làm đồi bại của lão, hai đứa lại bỏ đi ngay vào lúc chập tối. Đêm đó, hai đứa ôm nhau ngủ ngoài trời lạnh cóng. Nhành ao ước, sau này làm ăn có tiền sẽ xây hẳn một khách sạn năm sao ở cho sướng cái thân! Lúc ấy, tao cười muốn chảy nước mắt. Thân đang ở đầu đường xó chợ

không lo, lại suy nghĩ toàn những chuyện viễn vông! Nhành biểu đó là cách trả thù đời trong tưởng tượng. Nhành tưởng tượng lão khọm dê xồm ấy là con chó giữ nhà. Không cho gặm xương mà chỉ cho ăn phân thôi! Tao nói, dù sao, người ta cũng đáng tuổi cha tuổi chú, sao mà ác quá vậy. Bây giờ đến lượt Nhành cười lại tao, chỉ mới trả thù tưởng tượng mà đã cho là ác. Vậy lúc lão dòm lén chị em tồng ngồng thì có ác hôn?
Hiếu ngừng nói, lấy khăn chấm nước mắt. Bầu không khí cảm động bao trùm cả nhà. Hiếu nói tiếp:
- Còn con Huệ, bất kỳ ai gặp lần đầu đều có ác cảm. Con gái nhà nghèo mà đỏng đảnh như tiểu thơ đài các, lúc nào cũng nhí nha nhí nhảnh, coi xốn con mắt. Hôm đầu tiên đi làm Xí nghiệp may, tao nói với con Nhành, tướng tá con này không chịu nổi mấy ngày đâu, nó chỉ có nước làm cave ở nhà hàng thôi. – Đoạn Hiếu dòm Huệ bật cười :- Coi vậy mà không phải vậy!
Mấy chị em ngồi ôn lại chuyện cũ, vừa uống bia, vừa khóc!
Huệ định nói gì đó thì chuông điện thoại bỗng réo lên. Hoạt khất hẹn vì bận không thể đưa Huệ đi chợ tết được. Huệ làm bộ càm ràm vài câu mà mừng như muốn mở cờ trong bụng. Chiều và tối nay, Huệ kẹt hai sô khóc mướn.
- Mấy giờ chị ra bến xe?
- Bốn giờ phải có mặt ở bến xe. Ba giờ ở nhà rục rịch là vừa.
Huệ nói:
- Chiều nay em cũng có việc đi về hướng đó, để em chở chị đi. Em nói trước là chỉ có thể đưa chị đi được nửa đường thôi, nghen.
- Làm ơn thì làm ơn cho trót. Đã vậy để tao đi một mình, khỏi mắc công tới mày.
Nhành hướng mắt về phía Ngân:
- Con Ngân chừng nào xuất hành?
- Sáng sớm ngày mai, anh Tuấn sẽ đi cùng với em.
- Chà, biết tranh thủ ghê hén! Vậy là lời quá rồi đi một mà về hai. Con Huệ phen này xách dép chạy còn không kịp! Người ta đi sau về trước, còn mày cứ lẹt đẹt theo sau hửi khói!
Ngân nói:
- Chuyện chưa có gì mà các chị cứ rùm beng lên. Em..

Ngân bỏ lửng câu nói, mặt đỏ bừng lên.
&
&&
Đúng ba giờ chiều mọi người bắt đầu khởi hành. Nhành xách phụ cái túi bự nhứt. Bên trong không biết đựng thứ gì mà nặng dữ! Hiếu nói chẳng có gì ngoài mấy thứ linh tinh của người ta quẳng đi, thấy tiếc đem về xài đỡ. Ở dưới quê thứ gì cũng quý.
- Thế nào tui cũng nhín ít thời gian về quê chị một chuyến. – Nhành nói.
- Thiệt nghen, đừng có hứa lèo đó – Hiếu nói vui vẻ :- Về dưới, tao sẽ khao cả đám một bữa lẩu mắm kho với ba chục thứ rau, ăn chết bỏ thì thôi!
Không khí chia tay ấm áp và cảm động, mọi từ ngữ không sao diễn tả hết thành lời. Huệ buồn xo, cười mà mặt cứ méo xệch đi:
- Chị Hiếu đi rồi, không được nghe chửi, buồn quá!
Hiếu cười khanh khách, dặn mấy chị em còn lại hãy đùm bọc, bảo ban nhau mà sống. Lớn nói nhỏ phải nghe, nhỏ nói đúng, lớn cũng nên nghe. Cuộc sống nơi đô hội vốn dĩ luôn phức tạp phải giữ tinh thần luôn được tỉnh táo đặng suy xét đến nơi đến chốn.
Nhành nói:
- Thấy bà về mà tui phát ham. Sớm muộn rồi tui cũng cút khỏi cái nơi chó chết này.
Huệ cà rỡn:
- Chị Nhành " nhậu " gần đủ ngôi nhà rồi, chỉ còn thiếu mấy cánh cửa thôi. – Đoạn Huệ hấp háy đôi mắt một cách tinh nghịch:- Chị về để thằng cha Lưu Linh uống rượu một mình à?
Nhành trừng mắt nạt lớn:
- Con này lúc nào cũng có thể giỡn hớt được, chẳng bao giờ chịu ngay ngắn lấy một phút. Mày mà cứ như vầy hoài, thế nào Hoạt cũng bỏ mày cho mà coi.
- Giỡn hoài! Ảnh mà dám bỏ, em cùi sứt móng! Thử đi rảo khắp thế gian coi có người nào tài sắc vẹn toàn hơn em hôn?
Mọi người cười ồ. Ra đến đường lớn. Mấy chị em còn nấn ná thêm một lúc nữa. Hiếu cảm thấy lo lắng cho Nhành nhiều nhứt:
- Chuyện tình duyên của mày nếu thấy được thì làm đại đi. Dẫu

sao cũng nên xem xét cho cẩn thận. Đàn ông thất tình có thể giải khuây trong muôn vàn thú vui khác. Còn đàn bà như chị em tụi mình chỉ biết khóc, khóc cho đến chết! - Giọng Hiếu bỗng lắng xuống:- Kiếm được lưng vốn thì bỏ nghề đi. Đàn bà mà ghiền rượu thì tan nát cả gia cang!
Nhành chạnh buồn, nói:
- Thôi, chị đi đi kẻo trễ!
- Ừ, tao đi đây! Trong mấy chị em, đứa nào lấy chồng phải báo một tiếng, nếu lỡ chun vô hòm tao cũng nhứt định kêu người khiêng quan tài tới đặng chúc mừng!
Huệ cười văng nước miếng:
- Thôi, cho em xin! Ngày kết tóc trăm năm của người ta mà chị vác cái thây ma chết sình tới thì làm sao ngửng đầu lên với thiên hạ!
Đúng bốn giờ kém mười lăm Hiếu đã có mặt ở bến xe Miền Tây. Giờ này đúng ra Tưởng đã có mặt rồi. Cô chọn chỗ khuất, ngồi lên trên túi đựng quần áo cũ và căng mắt nhìn ra phía cổng chính. Hôm nay trời oi bức. Gió thổi rát mặt. Chỉ ngồi một chỗ chẳng hề cử động mà mồ hôi xuất hãn dầm dề. Dưới quê không khí mát mẻ, ngủ không cần dùng đến quạt máy mà nửa đêm đã lạnh cóng, phải đắp mền. Có lẽ giờ này cả nhà đang lúi húi chuẩn bị bữa cơm chiều. Chắc lại là món cá linh, dưa chuột, hoặc là canh rau muống với tép rang...Có mấy món cứ xào đi xào lại hoài ngán tới lòi bản họng. Mình về nhà lúc này chắc mọi người sẽ ngạc nhiên lắm đây!
Một giọng trong trẻo phát ra từ mấy cái loa sắt lôi kéo cô trở về thực tại " *Quý khách lưu ý! Chuyến xe thành phố Hồ Chí Minh - Cai Lậy sẽ khởi hành trong vài phút nữa. Đề nghị tất cả lên xe, ổn định chỗ ngồi...Quý Khách lưu ý...*" .
Đã bốn giờ rồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng Tưởng đâu. Hiếu xách túi tiến về chiếc xe màu xanh chuẩn bị lăn bánh. Toàn là những gương mặt lạ hoắc chật ních trên chiếc xe ọp ẹp. Hàng hóa ngất nghểu trên mui. Cô cảm thấy lo lắng không yên, hay là đã có chuyện gì đã xảy ra với ảnh? – Hiếu thắt thẻo:- Không đâu! Chắc ảnh kẹt chuyện gì tới trễ chút thôi. Nghĩ vậy, cô phần nào thấy yên tâm, ngồi thu mình trong góc tối quan sát dòng người hối hả, chen

chúc ở bãi xe chật chội nồng nặc mùi khói xăng dầu, mùi mồ hôi trộn lẫn những âm thanh hỗn tạp và nhẫn nại chờ đợi..

Như Lục Bình Trôi

Chương 97

Đám tang người đàn ông ngoài năm chục tuổi, cái tuổi còn yêu đời phơi phới
chẳng ai muốn chết vào lúc này. Vậy mà lại chết, chết bất đắc kỳ tử một cách lảng nhách! Người đàn ông bạc phước này đang đi bộ trên vỉa hè, bỗng dưng một chậu bông từ lầu ba rớt xuống...Người đến dự đám tang chép miệng thở dài:
- Ở cái thành phố này chẳng nơi đâu là an toàn cả. Có khi đang nằm ngủ trong nhà bỗng dưng bị Thần Chết lôi đi!
Chuyện còn nóng hổi , đang đêm một chiếc xe tải chở heo bỗng lạc tay lái đâm thẳng vô ngôi nhà xập xệ bên ven đường. Kết quả là hai con người mãi mãi đi vào cõi vĩnh hằng mà không biết ất giáp gì! Nhưng chuyện này không ly kỳ bằng cái chết của ông hàng xóm xảy ra cách đây cũng hơi lâu lâu, nhưng mọi người vẫn không thôi bàn tán: số là ông già gân ngoài sáu chục, một hôm cảm thấy ngứa ngáy, bèn ra công viên kiếm " bò lạc " để giải sầu. Một lần cao hứng trong bàn nhậu bèn đem chuyện ra kể làm quà. Chẳng dè, bị mấy anh bạn nhậu dọa thế nào cũng mắc bịnh sida. Sợ quá, ông liền đi khám. Kết quả " âm tính ", có nghĩa là chẳng bị gì cả. Nhưng ông không tin, cứ đinh ninh mọi người xí gạt mình. Ba tháng sau, ông già ham vui từ giả cõi đời không vì bịnh " ếch" mà là bịnh tưởng! Một cái chết lãng òm!
Đám ma rất lớn do người chết đã thâm căn cố đế mấy chục năm ròng rã, có dây mơ rể má chằng chịt. Khách khứa đông đến chen chưn không lọt. Người tới phúng điếu cắm lia lịa mấy cây nhang, rút bao thơ đặt vội lên bàn và chuồn thẳng, coi như đã hoàn thành phận sự. Khói hương dày đặc đến nỗi sắp chết ngột. Thỉnh thoảng người nhà phải lén ôm cả bó ra phía sau nhúng vô thau nước, vậy mà khói vẫn cay sè mắt. Gần năm giờ thì khách bắt đầu vãng. Dàn nhạc tang được dịp nghỉ tay, hút điếu thuốc, khề khà ly rượu đế.

Đám " thợ khóc mướn " bắt đầu hoạt động...
Tiếng khóc than kể lể bằng giọng nam trầm nghèn nghẹn giữa buổi chiều oi ả, gió hanh càng gợi không khí ảm đạm, ngột ngạt đến vô cùng. Tang chủ là một chàng thanh niên gần ba chục tuổi, anh ta là con trai trưởng người quá cố, hiện đang là nhân viên kế toán Công ty du lịch thành phố. Không hiểu cái chết ông già có làm cho anh ta đau khổ, chỉ thấy anh chàng lăng xăng khắp nơi, miệng luôn cười hớn hở như hoa! Có người còn chắc chắn như đinh đóng cột, sau đám ma thế nào tang chủ cũng thay chiếc Suzuki 100 năm về trước bằng chiếc Dream 100 màu nho mới cáu cạnh!
Hoạt cùng ba đồng nghiệp nữa đến viếng tang. Cả bốn người không vội vào bên trong cúng kiếng mà ngồi xung quanh chiếc bàn hình chữ nhật kê ngoài hẻm. Họ vừa uống nước trà hút thuốc, vừa chuyện phiếm bao đồng. Tang chủ cũng ngồi cùng với họ, anh ta sắm gương mặt buồn rồi thở dài, tặc lưỡi cho hợp cảnh:
- Đúng là năm xui tháng hạn, chỉ còn vài ngày nữa là đón cái tết vui vẻ.Vậy mà, tội nghiệp ông già.
Hoạt ấn chiếc phong bì dày cộp vào tay tang chủ, nói mấy lời chia buồn kiểu cách:
- Tôi thay mặt anh chị em trong Công ty gởi cậu ít tiền để lo ma chay, hương khói. Mất mát của gia đình là rất lớn không gì có thể bù đắp, cậu hãy nhận đây là lời chia buồn sâu sắc của cá nhân tôi, và của mọi người trong Công ty đến toàn thể gia quyến..
Rất tự nhiên tang chủ cho bao thơ vô túi quần, rồi xăng xái rót nước trà lợt
mời khách. Câu chuyện được tiếp tục, chẳng dính dáng gì đến người quá cố, chủ đề xoay quanh về nạn tham nhũng, thất thoát trong xây dựng cơ bản và đầu tư nước ngoài. Nghe họ bàn luận, người ta dễ ngộ nhận, đây là những chính trị gia tầm cỡ.
- Tham nhũng là vấn nạn đã đến hồi báo động toàn xã hội, nếu trước đây vấn
đề này chỉ xảy ra một số ít ở những nhân vật chóp bu có quyền thế, thì giờ đây nó đã tràn lan khắp nơi, không chừa bất kỳ ai, chỗ nào. Thậm chí ông tổ trưởng dân phố mà cũng tập tọe xơ múi thì đúng là hết chỗ nói!

- Nhà dột từ trên nóc dột xuống mà! Nhưng mà ông có phóng đại quá không đấy? Tổ trưởng thì chấm mút được gì?
Một người nói:
- Cậu đúng là từ trên trời rớt xuống! Cán bộ to vét tiền tỉ, cán bộ nhỏ vét cỡ cà phê thuốc lá! Sâu lớn, sâu nhỏ cũng là sâu!
- Đúng vậy! – Một người từ đầu im lặng lắng nghe chăm chú, chêm vô:
- Năm rồi ở khu phố tôi đang ở, Đội dịch vụ Công ích quận xuống khảo sát và lên kế hoạch làm mới hai con hẻm. Nực cười ở chỗ hai con hẻm này có diện tích, kích thước chênh lệch nhau như năm với mười mà chi phí xây dựng thì xấp xỉ nhau, thế mới là chuyện lạ. Càng lạ hơn là sau bàn giao chưa đầy một tháng thì xi măng tróc đàng xi măng, gạch tróc đàng gạch, tạo thành vô số ổ gà, ổ voi.. thậm chí còn tệ hơn hồi chưa làm. Ông chủ thầu xây dựng chỗ tôi cứ nhổ râu cười hoài. Ổng nói, chỉ cần đưa bằng hai phần ba số tiền đã bỏ ra, ổng xin hứa sẽ đảm bảo tuổi thọ con hẻm không dưới mười năm. Mấy chả phải làm kiểu vầy để sang năm mới có việc làm, chớ chẳng lẽ lập ra đội Dịch vụ Công ích lại ngồi chơi xơi nước!
Một người thốt lên bằng giọng phẫn nộ:
- Đúng là một việc hết sức phi lý, đáng lên án. Vậy mà cậu lại có thể ngồi im được sao? Ít ra cũng nên góp một tiếng nói.
Người kia cười ha hả:
- Cậu tưởng mình là ai vậy? Ngay cả Quốc hội nói đến khô nước miếng còn không ăn thua nữa là, huống chi một gã phó thường dân như tớ. Thật ra, tớ cũng đã vài lần há mồm ra đó chớ. Và rốt cuộc tớ đã rút ra được bài học xương máu, nói nhiều thì bị để ý nhiều, nói ít bị để ý ít, không nói thì chẳng ai để ý đến mình. Vậy thì, tốt nhứt không nên hó hé để khỏi bị liên lụy.
Một người bận áo sọc ca rô day mặt về phía người vừa nói. Ánh mắt lộ vẻ khinh bỉ:
- Đó có thể coi là hành động thủ tiêu ý chí! Xã hội đi xuống là " nhờ vào " những người như cậu. – Giọng anh ta uốn éo ra vẻ châm chọc.
Người kia cười ré lên:

- Chúng ta đang sống trong một thời đại suy đồi về nhân cách, đạo đức.., thiên hạ đang tranh giành xâu xé lẫn nhau như thú dữ. Cái ác trở nên phổ thông và bản thiện bỗng trở nên vật phẩm kỳ lạ, có khi là lố bịch! - Đoạn anh chàng nhấp một ngụm trà thấm giọng rồi đảo mắt nhìn mọi người chung quanh:- Mấy vị có đọc báo đăng tin về vụ một học sinh đã dũng cảm bắt cướp và bị thương không?
Chuyện này tuần rồi hầu như tất cả các phương tiện thông tin đại chúng: báo chí, phát thanh, truyền hình đều nhứt loạt đưa tin có kèm theo hình cậu học sinh bắt cướp bị đạn bắn trượt ngang tim!. Những lời ca tụng tán dương lên đến tận mây xanh, nào là: đây là hành động anh hùng đáng được thưởng huy chương, thậm chí có vị có chưn trong hội đồng nhân dân thành phố còn có ý định phát động trong giới trẻ cả nước noi gương, học tập " người dũng sĩ ". Đài truyền hình còn phát đi phát lại đoạn phóng sự miêu tả chi tiết sinh hoạt thường nhựt của cậu học sinh cấp ba một cách rùm beng! Tuy nhiên cũng không ít người cho rằng đấy chỉ là hành động ngu ngốc, là nông nổi trong lúc nhứt thời, là anh hùng rơm!
Thấy mọi người gật đầu im lặng, người thanh niên đó nói bằng giọng khôi hài:
- Một hành động cao đẹp, đáng lẽ ra là rất tự nhiên thì lại được coi là phi thường! Trở thành viên kim cương quý hiếm! Trong khi, chuyện các bác tài phải nộp mãi lộ cho cảnh sát giao thông lại là chuyện bình thường! Và cũng bình thường như việc các nhân viên thuộc quyền phải tặng quà cho thủ trưởng vào những dịp lễ tết.. vân vân và vân vân. – Xong xuôi, anh ta day mặt dòm chòng chọc vô mặt người bận áo ca rô, nói bằng giọng mai mỉa:- Cậu muốn trở thành của quý hiếm hay tên lố bịch?
Người mặc áo ca rô định lên tiếng thì bên trong bỗng ồ lên tiếng khóc như cơn mưa rào bất chợt, khiến mọi người phải chú ý. Sau đó là một giọng nam cao kể lể nghe rất bài bản , vừa não nùng ai oán.
- Chà, ai khóc mà nghe giống đọc thơ!
Tang chủ cười hề hề, giải thích:
- Nhà neo người, anh chị em đều đi làm ăn ở xa không kịp về. Tui

phải mướn vài người khóc cho " vui cửa, vui nhà!" Mấy ông thấy sao?
- Chà, nghe được đó! Ông cho tui cái địa chỉ, khi nào có chuyện tui tìm đến họ.
- Được thôi! – Chủ nhà đưa ngay tấm các, rồi nói thêm:- Lát nữa, đứa con gái khóc, nghe mới đã! Cổ đã khóc một sô, tui nghe ngọt quá nên mướn thêm sô nữa.
- Mướn chắc là mắc lắm hả?
- Ba sô, trăm rưởi, vị chi mỗi sô năm chục không thiếu một cắc.Vậy mà họ còn bày đặt làm giá nữa đó!
- Cái nghề coi ghẻ ghẻ vậy mà hốt bạc!- Người nói huých nhẹ vào hông Hoạt:- Tui mà kiếm được con bồ như vầy khỏi phải lo chuyện cơm áo , gạo tiền! Có phải vậy hôn, Hoạt?
Hoạt gật đầu miễn cưỡng. Uống nước nhiều, bụng bắt đầu căng cứng.
Vừa lúc, tiếng khóc nữ bắt đầu trỗi lên. Chủ nhà biểu mọi người im lặng, tập trung lắng nghe. Đấy các cậu thấy chưa? Nghe cứ như nữ nghệ sĩ Lệ Thủy lên sáu câu giọng cổ.
" Ba ơi, sao ba nở bỏ chúng con đi vội vã. Đường đời đầy chông gai, thăm thẳm, con biết nương tựa vào ai? Không có cha, đời con tròng trành như thuyền không lái. Bốn phương tám hướng mịt mùng bóng tối, con biết phải về đâu? Cha ơi!..
Trong lúc mọi người đang nhịp giò, lim dim mắt như thưởng thức âm nhạc truyền cảm thì Hoạt chợt rùng mình. Âm thanh nghe quen quá, hệt như tiếng của Huệ! Chẳng lẽ lại là Huệ? Không, không đời nào! Chắc tại lỗ tai mình lùng bùng.
" ..Cha ơi, con quá đỗi vô tâm, quá đỗi dại khờ, có một báu vật quý nhứt trần
đời mà không biết gìn giữ. Khi cha đi rồi, con mới giựt mình thảng thốt. Hiểu ra thì đã quá muộn màng! Từ nay con chỉ có thể nhìn thấy cha trong tâm tưởng..".
Hoạt đặt tách trà nguội xuống bàn:
- Nhà vệ sinh ở đâu?
Chủ nhà nói:
- Đi thẳng vô trỏng, quẹo trái.

Người đàn bà bận đồ tang đang quỳ mọp dưới cỗ quan tài. Nước mắt rớt lộp độp như mưa. Miệng không ngớt kể lể. Cô ngồi xây lưng về phía cửa. Hoạt để ý phía dưới đuôi tóc cô gái có cột cái nơ con bướm màu vàng. Cái nơ này Huệ đã từng khoe với mình đây:
- Huệ! Có phải Huệ đó không? Đúng là em rồi!

Như Lục Bình Trôi

Chương 98

Đêm. Mọi người đang mơ màng thì có tiếng gõ cửa. Cộc!.. Cộc!... Cộc!
Tiếng gõ nhẹ rời rạc, kèm theo là giọng nói yếu ớt như người bịnh nặng.
- Ai vậy? - Giọng Nhành tỏ vẻ bực bội vì bị phá hỏng giấc ngủ.
- Hiếu đây! – Giọng Hiếu hết hơi như người hấp hối.
- Ụa, chị Hiếu! Sao giờ này chị còn ở đây? – Nhành đứng dậy ấn công tắc đèn.
Cánh cửa mở toang. Hiếu đứng gục đầu xuống đất. Bóng gầy liu xiu đổ dài lên nên gạch tróc men lỗ chỗ. Chiếc túi đựng quần áo rơi phịch xuống. Những ngọn gió từ bờ sông lồng lộng thổi vô nồng nặc mùi cống rãnh, rác rưởi, mùi bùn... Hiếu cứ thế đứng yên không cục cựa.
- Sao lại về? Bộ không mua được vé hả? – Nhành lo lắng hỏi cho có chớ trong bụng linh tính có điều chẳng lành đã xảy ra:- Tết nhứt tàu xe khó khăn không đi được chuyến này thì đi chuyến khác, buồn làm chi cực cái thân.
Nhành nắm tay Hiếu kéo vô nhà, chưn cô cứng đờ như khúc gỗ. Lúc này Nhành mới phát hiện chỗ Hiếu đứng, nước mắt đọng thành vũng. Thì ra, Hiếu đã ngồi trước cửa từ rất lâu.
Nghe tiếng động, Ngân từ tên gác bước xuống. Cô cũng chưa chợp mắt chút nào vì sắp về quê nên nôn quá không ngủ được. Hiếu ngồi không vững, phải tựa lưng vô tường, cặp chưn duỗi thẳng ra để lộ mấy ngón dính đầy bùn đất.
- Chị đi bộ từ bến xe về đây hả? Trời đất! Sao không đón xe?
Đoạn Nhành day mặt về phía Ngân giục cô lấy ca nước. Hiếu lắc đầu không uống dù khát khô cổ họng. Từ ngoài vọng vào tiếng chó sủa ăng ẳng, tiếp theo là tiếng xạch xạch của những miếng kim loại va vào nhau, tiếng xe đạp cọc cạch mỗi lúc xa dần. Đấy là âm

thanh rao mời của người đàn bà hành nghề đấm bóp dạo. Mụ đàn bà này ngoài ba chục tuổi, xấu như ma lem, chị ta vừa đấm bóp vừa kiêm luôn " chuyện ấy " với giá rẻ như bèo. Thỉnh thoảng mấy ông già dịch ở Bến Đình sau khi " thần tửu nhập xác phàm " nổi hứng bất tử, nắm tay mụ kéo tuốt vô mấy ngôi nhà hoang, bờ sông hay bãi rác nào đó.. có thể làm " bãi đáp" . Đã có vài cụ bị bịnh lậu phải nốc kháng sinh đặc trị trừ cơm nhưng họ vẫn chứng nào tật ấy. Hỏi tại làm sao, mấy ông già gân nói tỉnh bơ:
- Tửu nhập dâm thượng" làm sao mà chịu nổi!
Nhành hỏi, Tưởng đâu sao không thấy, Hiếu im lặng, mặt tái nhợt như người
chết đuối. Nhìn ánh mắt le lói như ngọn đèn sắp tắt, Nhành thật sự hoảng sợ:
- Nếu có gì ấm ức, đau khổ chị hãy khóc đi, khóc thiệt lớn, đừng có như vầy, tui sợ lắm!
Hiếu chẳng nói chẳng rằng bước thẳng lên gác. Nhành nhìn theo rồi day mặt sang nói với Ngân:
- Chắc có chuyện gì kinh khủng lắm chỉ mới ra nông nỗi như vầy. Mày chạy lên gác, nhứt cử, nhứt động tuyệt đối không bỏ sót. Nếu có chuyện gì thì hô hoán lên cho mọi người kịp thời can thiệp, rõ chưa?
Đoạn Nhành đưa tay ôm bụng, mặt nhăn nhó:
- Uống mấy lon bia, ruột lại trở chứng, Tào Tháo rượt ba bốn lần rồi mà chửa chịu buông tha!
Miệng nói, chưn bước nhanh vô nhà vệ sinh. Ngân lật đật chạy lên gác. Từ nhà vệ sinh Nhành nói vọng ra:
- Nhớ là không được ngủ quên, nghe không – Đoạn Nhành thở dài:- Còn con Huệ nữa. Từ chiều tới giờ chẳng thấy mặt mũi nó đâu, không biết có chuyện gì nữa không! Ối đau bụng quá!
Đi vệ sinh xong, Nhành lên gác nằm chung với Hiếu và Ngân. Hiếu nhắm mắt làm bộ ngủ. Ngân ngủ ngay sau đó chừng vài phút. Còn Nhành thì ngồi canh chừng đến gần hai giờ sáng, thấy êm bèn nằm xuống bên cạnh và ngủ quên lúc nào không hay. Chỉ chờ có thế, Hiếu khẽ choàng dậy, bước nhẹ xuống cầu thang, lấy giấy viết bắt đầu biên thơ tuyệt mệnh. Vừa viết, Hiếu vừa khóc xối

xả. Nước mắt ướt nhòe cả trang giấy trắng. Hiếu muốn viết thật dài nhưng thời gian không kịp, đành nguệch ngoạc dài dòng. Một bức gởi cho mấy chị em cùng nhà, bức kia gởi về cho người thân dưới quê. Chánh tả sai be bét. Nội dung lá thơ nêu rõ nguyên do cô tự tìm đến cái chết , và mong tất cả mọi người hãy tha thứ cho cô. Xong xuôi, Hiếu đặt hai bức thơ ở chỗ dễ tìm thấy nhứt rồi bắt đầu nghĩ đến cách quyên sinh sao cho êm thấm không làm kinh động đến mọi người. Hiếu muốn uống thuốc ngủ nhưng thấy không ổn vì thời gian chờ chết rất lâu, e mọi người sẽ cứu kịp. Muốn treo cổ nhưng không có dây thừng. Cuối cùng cô chọn cách nhanh chóng, và không kém phần đau đớn là dùng lưỡi lam cắt mạch máu ở cổ tay. Hiếu vốn sợ máu. Hồi nhỏ, mỗi lần nhìn thấy má cắt cổ gà, cổ vịt là cô muốn ngất xỉu. Lần nào cũng vậy, trước khi ấn lưỡi dao vô cái cần cổ con vật tội nghiệp má cô đều nói lầm rầm trong miệng:

- Kiếp sau hãy đầu thai làm con người hoặc con chó gì gì cũng được. Đừng làm thân gà vịt nữa bị người ta cắt cổ, khổ thân!

Hiếu vô nhà vệ sinh lấy cái lưỡi lam, ấn lên cổ tay trái. Cô nhắm mắt lại:

- Ba má ơi hãy tha thứ cho đứa con gái lớn đầu mà còn quá đỗi ngờ nghệch. Con đã nhắm mắt trao lầm tình yêu cho tên Sở Khanh đểu cáng để giờ đây không còn mặt mũi nào nhìn mặt người thân. Tội của con lớn lắm có tắm mấy sông cũng không sao rửa sạch, chỉ có cái chết mới có thể gột được những lỗi lầm con đã gây ra. Con chết nhưng linh hồn con sẽ lẩn quẩn bên ba má, phù hộ mọi người tai qua nạn khỏi, sống yên ổn với tuổi già. Thảo em ơi, chị không thể nào về với em được nữa. Tự đáy lòng chị cầu chúc em gặp nhiều điều may mắn. Nếu có yêu một người nào đó, em phải hết sức tỉnh táo, đừng bước lên dấu chưn của chị mà khổ cả đời. Nhành, Huệ, Ngân, Trang ơi, chị phải đi thôi, vĩnh biệt các em, chúc các em mọi việc tốt lành, hạnh phúc, chị không thể đợi đến ngày vui các em được nữa. Có lẽ các em sẽ buồn trách chị nhiều lắm, nhưng các em hãy hiểu và thông cảm cho chị, một khi cuộc sống không còn chút ý nghĩa thì sống để làm gì cho thêm khổ. Hiếu bỗng nhớ đến Tưởng. Cho đến bây giờ, cô vẫn không hiểu tai

sao anh lại nở đối xử quá tàn nhẫn với cô như vậy. Cô yêu Tưởng bằng cả trái tim yêu tha thiết. Và đã dâng hiến tất cả cho anh. Vì anh, mà cô không hề mảy may toan tính, cô như con thiêu thân cứ nhắm mắt lao đại vô quầng sáng ngọn đèn và chết thảm! Những ngày tháng ngắn ngủi bên anh, cô đã hạnh phúc biết dường nào. Nhờ anh mà cô hiểu được ý nghĩa đích thực của tình yêu. Chính anh đã mở lối thoát tâm hồn từ lâu bị nhốt kín trong chiếc lồng chật hẹp , bay vút lên không gian bao la vô tận, chính anh đã lôi cô thoát khỏi vũng bùn mê say tội lỗi mà từ bấy lâu cô đã ngộ nhận là thiên đường hạnh phúc, và cũng chính anh đã xô đẩy cô đến tận cùng nỗi đau thê thảm nhứt. Anh quả là một nghệ sĩ thiên tài! Đóng kịch khéo đến nỗi em phải khóc thét lên vì sung sướng, cảm động. Chưa bao giờ em nhận thấy sự dối trá trong mỗi cử chỉ, lời nói, và trong mỗi ánh mắt thiết tha trìu mến mà anh dành cho em. Đứng trước anh, em bỗng hóa đần độn đến nỗi không nhận ra âm mưu mà anh đã sắp bày từ trước. Phải chăng vì căm ghét đàn bà mà anh trở nên tàn ác? Đàn bà trên thế gian này nhiều lắm, tại sao phải cứ là em. Có phải vì em là đứa con gái dễ dãi, đang khát tình như người đi giữa sa mạc thèm khát từng giọt nước nhỏ nhoi để anh dễ dàng lợi dụng? Tưởng ơi, anh là một tên súc sinh, vô lại! Em căm thù anh cho đến chết. Chết rồi, em nguyện thành hồn ma báo oán anh suốt đời. Anh sẽ không bao giờ có được giây phút nào yên ổn, em thề là như vậy.

Hiếu nín thở rạch một đường thật mạnh. Chiếc lưỡi lam rớt xuống đất. Và máu tuôn ra như xối. Cô ngồi phịch xuống , đôi mắt vô hồn nhìn theo từng dòng máu nóng thi nhau chảy tràn lên nền xi măng trơn ướt. Trước mặt cô là bức màn đen chao đảo, cơ thể lạnh dần, lạnh dần...và lịm đi.

Cơn đau bụng quặn thắt dựng Nhành dậy. Lúc đầu, Nhành tính nằm yên chịu trận vì không thắng nổi cơn buồn ngủ. Dạo này Nhành ngủ rất ít, mỗi đêm chỉ vài tiếng đồng hồ. Muốn tranh thủ ngủ ngày nhưng không được vì tiếng ồn và thời tiết nóng nực. Đã vậy, cô còn bị thêm chứng bịnh mất ngủ hành hạ, nên giấc ngủ đối với Nhành là vô cùng quý báu. Nhành nằm im một lúc thì bụng lại cuộn lên, ruột sôi ùng ục. Chịu không thấu, đành phải ngồi dậy, ôm

bụng chạy một mạch xuống nhà vệ sinh. Cảnh tưởng thương tâm đập vô mắt khiến Nhành muốn xỉu tại trận:
- Trời ơi! Chị Hiếu! – Nhành la lên kinh hoàng:- Ngân ơi, Ngân! Xuống đây mau lên.
Hiếu ngồi gục đầu vô tường thân thể lạnh ngắt. Máu rơi từng giọt từ vết cắt ở cổ tay. Ngân tỏ vẻ bình tĩnh hơn, kiếm miếng vải cột lại ở cổ tay không cho máu chảy ra nữa. Nhành giựt mình bừng tĩnh, móc điện thoại bấm lia lịa gọi xe cứu cấp.

Như Lục Bình Trôi

Chương 99

Mãi đến chiều hai mươi chín tết, Huệ mới thất thỉu về nhà với bộ dạng từ dưới đáy mồ ngoi lên: khắp người bị xây xát , áo quần rách nát, ướt sũng, nồng nặc mùi cá chết, đầu tóc thì rối bù còn dính mấy cọng rơm. Trong nhà không có người, Huệ mở cửa và nằm vật ra giữa nhà bất động như cái xác không hồn. Những chuyện vừa xảy ra trong hai mươi bốn giờ đồng hồ bỗng hiện ra trước mắt...
..Hoạt ném mẫu thuốc hút dở xuống đất, lấy gót giày chà đi xát lại cho nó nát
bét, lại lấy điếu khác đặt lên môi rít liên tục. Huệ ngồi cách Hoạt vừa vặn một gang
tay mà hóa ra xa xôi diệu vợi. Đôi mắt cô đẫm lệ ướt nhòe ngọn đèn cao áp.
Hoạt nói giận dữ:
- Đến giờ phút này cô còn dùng thứ nước mắt cá sấu ấy để huyễn hoặc tôi nữa sao? – Giọng Hoạt trở nên cay độc, chua chát:- Đừng hoang phí nước mắt một cách vô tội vạ như thế, hãy dành cho những đám tang! Người ta có tiền trả cho cô, còn tôi không một xu dính túi!
Huệ van vỉ:
- Xin anh hãy nghe em giải thích em..em..
Huệ không biết nói như thế nào nữa vì mọi chuyện đã ràng ràng trước mắt.
- Sao không nói nữa? Cứng miệng rồi phải không? Cô đừng nói là đã làm tất cả chỉ vì tôi. Ừ, có đấy! Nhờ cô, mà tôi được nở mặt nở mày với đám bạn bè. Chúng nó khen cô khóc cứ như nghệ sĩ cải lương! Cô mà đi thi giải Triển vọng Trần Hữu Trang có khi giựt giải nhứt!
Hoạt phun nước bọt phèo phèo tỏ vẻ kinh tởm:

- Thì ra từ bấy lâu nay tôi luôn bị cô phỉnh phờ lừa dối bằng thứ nước mắt cá sấu! Vậy mà tôi đã dại dột cả tin rằng đấy là tình cảm chân thành, duy nhứt mà em dành cho tôi. Mỗi khi em ngả vào vai tôi khóc sướt mướt là trong lòng tôi lại vấy lên niềm hân hoan, vui sướng vô bờ bến, niềm vui rất trẻ con. Tôi nghĩ, khi tình yêu không thể diễn đạt bằng ngôn ngữ thì những giọt nước mắt đã thay lời muốn nói. Một người đàn bà vì mình mà rớt nước mắt chứng tỏ cô ta đã lo lắng yêu thương mình biết dường nào! Tôi nâng niu, quý trọng từng giọt nước mắt của em biết bao. Những giọt nước mắt nóng bỏng ấy đã khiến trái tim lì lợm của tôi nát tan từng mảnh vụn. Tôi sống tốt hơn, có trách nhiệm hơn cũng vì lẽ đó. Có lẽ tôi phải cám ơn em mới phải!

Hoạt đứng dậy ngửa mặt nhìn lên trời thở hắt một cái thiệt mạnh như muốn ném đi những bực dọc vào không trung:

- Nghĩ lại mới thấy mình đúng là gã khờ! Sao hồi ấy tôi lại thích làm cho em khóc đến vậy. Em đẹp lắm, đẹp nhứt là lúc em khóc. Lần đầu tiên nhìn thấy những giọt nước long lanh như những viên ngọc bích lăn tròn trên đôi má, tôi đã sung sướng đến phát điên, lúc ấy em đẹp mê hồn, đẹp hơn tất cả những gì tôi đã nhìn thấy, tôi thỏa thuê, mãn nguyện, cứ đinh ninh đấy là món quà quý báu nhứt mà Thượng Đế dành tặng cho riêng tôi. Nhưng, trời ơi! Tôi nào có thể ngờ em dùng nước mắt để bán buôn, đổi chác! Tất cả những gì tôi tôn thờ, quý trọng bỗng chốc hóa thành trò lố lăng! Em đã đưa tôi lên đến tận cõi thiên đường và cũng chính em đã xô tôi xuống tận cùng địa ngục!

Huệ ngồi co rúm trên ghế đá, lưỡi tê cứng lại không sao thốt được nên lời. Vả lại, cô không biết giải thích như thế nào để Hoạt hiểu, mọi lý lẽ điều không có sức thuyết phục. Hoạt là người như thế nào, cô hiểu hơn ai hết. Nếu Huệ nói, cô làm tất cả là vì anh, vì hạnh phúc của cả hai, chắc chắn anh sẽ phỉ nhổ vào mặt cô.

- Em còn nhớ chúng ta đã từng hứa với nhau những gì?

Huệ im lặng, gục đầu như con chiên gục đầu sám hối. Đức Chúa cao cả sẵn sàng tha thứ tội tình cho những con chiên biết ăn năn hối lỗi cho dù người đó phạm
phải tội lỗi tày trời, còn Hoạt thì không cho cô lấy một cơ hội.

Hoạt vẫn chì chiết:
- Chúng ta đã từng hứa sẽ luôn là những công dân đàng hoàng, lương thiện cho dù số phận có bạc đãi chúng ta như thế nào đi chăng nữa thì chúng ta phải vươn lên vượt qua phần số [/link] mà tạo hóa đã sắp đặt sẵn. Anh yêu em cũng vì lẽ đó. Vậy mà..
Huệ vừa nói vừa thổn thức:
- Anh Hoạt ơi. Em đã trật rồi, em không biết nói như thế nào để anh hiểu mà chỉ van xin anh cho em một cơ hội để làm lại từ đầu. Một lần thôi anh. Em hứa sẽ không bao giờ tái phạm.
Hoạt nói lạnh lùng:
- Tiếc rằng tôi không có cái quyền đó.
Huệ thảng thốt:
- Tại sao vậy hả anh? Chẳng lẽ, khi người ta lỡ sa chưn xuống bùn thì cứ phải chặt mất đôi chưn? Tình yêu cần sự tha thứ, độ lượng. Em khẩn cầu anh.
Hoạt thở phì phì:
- Em nói đúng, tình yêu rất cần sự cảm thông, tha thứ. Và tình yêu cũng không thể nào tồn tại khi không còn niềm tin và lòng tôn trọng. Nói thật, anh bây giờ không còn mảy may tin vào em, cả sự tôn trọng cũng không còn. Vậy thì làm sao chúng ta có thể gắn bó với nhau, hả em?
- Anh đã từng nói lỗi lầm có thể tha thứ miễn sao người đó biết phục thiện. Bây giờ em sẵn sàng phục thiện gấp một ngàn lần, sao anh nỡ ngoảnh mặt lại với em. Em chẳng còn ai trên đời này ngoài anh, anh là người duy nhứt có thể cứu rỗi đời em, đem đến cho em cuộc sống có ý nghĩa đích thực. Em chẳng cần Chúa cao cả , em chẳng cần Phật nhân từ, em chỉ cần anh, một mình anh thôi. Nếu anh bỏ rơi em, tất cả mọi thứ trên đời này sẽ trở nên vô nghĩa…
Im lặng cho cơn xúc động tạm lắng dịu, Huệ nói tiếp:
- Em chưa bao giờ cầu xin anh bất cứ điều gì. Đây là lần đầu tiên và cũng là lần sau chót, em xin anh hãy đoái hoài đến những lời van xin của một người biết ăn năn sám hối. Em nguyện làm con chó trung thành nhứt của anh!
Hoạt khinh bỉ ra mặt, vung mạnh cánh tay tỏ ý không muốn nghe:
- Em đừng nói nữa. Tất cả đã kết thúc tại đây!

Huệ nghẹn ngào:
- Nói vậy có nghĩa là anh không tha thứ cho em? Anh cố chấp đến thế sao hở anh Hoạt?
Hoạt nói:
- Em nghĩ về anh như thế nào đó là quyền của em. Cố chấp. Nhẫn tâm hay gì gì cũng được. – Hoạt nhìn thẳng vào mặt Huệ nói rõ từng tiếng:- Chúng ta hãy chia tay!
Huệ choáng váng như vừa bị cái tát, nói như người ngủ mê:
- Sao lại chia tay hở anh? Chẳng lẽ chỉ vì một chuyện này mà anh nỡ vứt bỏ cả quãng thời gian dài chúng ta yêu nhau? Em biết anh đang buồn, đang giận, anh có thể nguyền rủa, trừng phạt như thế nào em cũng cam chịu. Chỉ xin anh đừng thốt lên những lời đau lòng đến thế. Em đã ký thác toàn bộ tình yêu, số phận cho anh mất rồi. Đừng bỏ rơi em!
Hoạt nói bằng giọng cay độc:
- Tôi nào có ra gì để nhận những thứ em gởi gắm. Hãy tìm một người nào đó xứng đáng hơn để trao thân gởi phận. Trời ơi! Tại sao em lại làm như vậy, nhân cách, sĩ diện cả lòng tự trọng của em để đâu mất rồi!
Huệ khóc như mưa, mái tóc rũ xuống che kín hết gương mặt.
Hoạt mím môi nói một cách dứt khoát :
- Cô lại tiếp tục diễn tuồng cũ nữa rồi! Nước mắt đẻ ra tiền đừng phí phạm như vậy. Từ nay chúng ta sẽ là hai người xa lạ. Vĩnh biệt em!
Hoạt nhanh chưn bước lại chỗ để xe. Huệ chạy theo. Chiếc mô tô gầm lên và lao vút đi như một viên đạn. Huệ ngả sóng soài trên nền đất, cánh tay hướng về phía trước vẫy vẫy một cách tuyệt vọng:
- Anh Hoạt ơi, hãy quay lại với em! Anh Hoạt!..
...Anh Hoạt ơi, đừng bỏ em! – Huệ thốt lên trong nấc nghẹn giữa bốn bề tối tăm, tự nhiên nước mắt cứ tuôn ra như xối. Huệ đã khóc cho biết bao nhiêu người bằng thứ nước mắt vô cảm, vô hồn để đổi lấy những thứ cô cần và giờ đây cô dành trọn suối nước mắt khởi nguồn từ nỗi đau xé lòng cho chính phận của mình.
&

&&
Gần tám giờ tối Nhành về nhà lấy đồ đạc để vô bịnh viện thăm nuôi Hiếu. Hiếu đã được cứu sống, tuy nhiên tình trạng sức khỏe không được khả quan cho lắm, bác sĩ nói cần phải truyền máu, điều trị vài ngày. Tỉnh lại, Hiếu cứ trách mọi người tại sao không để cô chết quách cho rảnh nợ. Nhành nói:
- Nợ cơm nợ áo, nợ tiền nợ bạc có thể " xù " không phải trả. Nhưng thiếu nợ đời thì không thể nào chạy trốn được, bà có xuống âm ty địa phủ, nó cũng chạy theo mà đòi cho bằng được mới thôi!
Thấy cửa không khóa biết là có Huệ bên trong. Bởi vì sáng nay Ngân đã về quê cùng với Tuấn. Thấy Ngân tỏ vẻ băn khoăn, Nhành vội trấn an:
- Cứ về đi. Chị Hiếu có tao canh chừng rồi. Nhớ đừng đem chuyện đau lòng này kể cho mọi người mất vui mấy ngày tết nhứt. Chừng nào lên trên đây, nhớ mang theo mấy đòn bánh tét, mức gừng, mức bí .. đặng tao hưởng xái chút mùi tết. Chúc thượng lộ bình an!
Ngân nói:
- Chị Hiếu đã gởi thơ báo tết này sẽ về quê, rủi ai có hỏi, em biết trả lời sao?
- Thì lựa đại một lý do nào đó. Thông minh như mày còn hỏi tao những chuyện đó sao. Mày để ông bà già dưới quê khăn đùm, cơm nắm lên đây là tao róc thịt mày như Na Tra, nghe chưa.
- Em không quen nói dối, mỗi lần làm chuyện đó là em không nhịn được cười, dễ bị mọi người nghi ngờ lắm.
- Thì cười cho đã, trước khi gặp ông bà già. Có chuyện đó làm không xong mà đòi làm bà giám đốc!
Ngân bật cười, bước vội ra chiếc Toyota delux màu trắng sữa đang đậu phía ngoài cổng. Trước khi cho xe lao đi, Tuấn bóp kèn " tin tin " mấy cái có ý chào Nhành.
Nhành mở cửa bước vô. Đèn đuốc tối thui. Nhành vấp chưn vào vật mềm mềm nằm chình ình giữa nhà suýt té chúi nhủi :
- Con Huệ phải hôn? Sao lại nằm ngay đuổn ra như vậy, đèn đuốc cũng không thèm bật, hư hết chỗ nói!
Nhành càm ràm. Huệ vẫn nằm yên không nhúc nhích. Bực quá Nhành tiếp tục ca cẩm:

- Nói vậy, mà vẫn nằm một đống, lỗ tai để ở đâu vậy hả?
Nhành sờ soạng trong bóng tối, lần tìm cái công tắc đèn. Ánh sáng vàng vọt soi rõ thân hình bạc nhược, xanh xao của Huệ. Nhành giựt mình kinh hoảng:
- Mày sao vậy, hả Huệ? Bị bịnh hả?
Nhành cúi xuống đặt tay lên trán Huệ. Huệ mắt nhìn thao láo lên trần nhà. Rỗng tuếch. Vô hồn. Nhiệt độ bình thường, không có dấu hiệu sốt. Nhành chun mũi mấy cái, la lên:
- Trời đất! Sao mà hôi quá vậy? Bộ mày từ dưới ống cống chun lên hả? Không bịnh hoạn gì sao nằm ẹp ra như con gián vậy? Đi tắm đi! Trời ơi, trong nhà xảy ra biết bao nhiêu là chuyện bắt sầu mình. Bây giờ tới phiên mày.
Huệ vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu. Thoạt nhìn dễ gây lầm tưởng là cái xác chết, mà đúng là cái xác chết thật.
- Có chuyện gì kể tao nghe thử! Chị Hiếu đang dở sống, dở chết trong nhà thương, bây giờ mày lại như vầy chắc tao điên luôn quá! Ủa, chiếc xe đâu rồi? Bộ bị cướp hả? Nói đi, tao sốt ruột quá!
..Nửa đêm hôm qua, Huệ phóng xe khùng điên trên khắp ngỏ đường. Mấy lần suýt đâm vô xe tải. Thiệt tình, Huệ muốn kết liễu đời mình nhưng Thần Chết chỉ lướt ngang qua người cô. Mấy bác tài bị một phen lên ruột, miệng không ngớt văng tục. Đến khu vực chợ cá, Huệ đâm thẳng vô cột điện. Cái cột điện bằng bê tông cốt thép không suy suyển gì. Nhưng cô thì bị bắn vào mấy thùng đựng cá tanh ngòm. Còn chiếc Wave alpha thì bị bẹp dúm, vè trước bị bể nát, phuộc trước bị cong vênh lên. Sắt thép còn vậy mà người không từ chết đến bị thương thì đúng là có phép lạ. Mấy anh dân phòng xúm lại, kêu xích lô chở đống sắt vụn về phường, hẹn Huệ mang giấy tờ lên lãnh vào sáng hôm sau. Huệ không còn nhớ chính xác ở chỗ nào. Rời khỏi chợ cá Huệ cứ cắm đầu đi mải miết chẳng cần biết đâu là phương hướng. Không hiểu sao cuối cùng cô cũng lê tấm thân tàn tạ về tới nhà, cứ như có Bà dắt!
- Hoạt đã làm gì mày phải hôn? – Nhành hỏi.
Trên đời, chỉ có Hoạt mới có thể làm cho Huệ ra nông nỗi như vầy thôi.
Nhành cảm thấy đói vì cả ngày hôm nay chỉ gặm có mỗi ổ bánh

mỳ " không người lái " từ sáng sớm, định về nhà tranh thủ làm tô mỳ ăn liền dằn bụng, thấy tình bi đát như vầy tự nhiên thấy no ngang, không muốn ăn nữa. Nhành nghĩ thầm, chắc là giữa Huệ và Hoạt có chuyện gì nghiêm trọng lắm nên trông Huệ mới thê thảm như vầy đây. Lại thêm một kẻ khổ vì tình! Tình yêu là cái cóc khô gì mà khiến người ta khổ sở quá vậy?. Nhành suy tính mông lung, không biết xử trí như thế nào cho hợp lẽ. Hiếu đang nằm trong nhà thương, Huệ thì cũng chẳng khá hơn là mấy, cô đắn đo không biết nên vô bệnh viện hay ở lại nhà, bởi vì cả hai đều cần sự có mặt của cô. Cuối cùng Nhành quyết định ở lại, vì dù sao Hiếu cũng đã có mấy nhân viên y tế theo dõi, chăm sóc. Còn Huệ thì chẳng có ai. Nhành bấm điện thoại gọi vô nhà thương, đề nghị y tá không nên rời mắt khỏi Hiếu. Hiếu đã thoát chết nhưng ai dám bảo đảm cô sẽ từ bỏ ý định chết thêm lần nữa. Cô y tá trực trấn an Nhành, không nên lo lắng thái quá, mọi việc không đến nỗi nghiêm trọng đến vậy. Thường thì, những người vừa thoát khỏi lưỡi hái tử thần đều có chung tâm trạng là rất sợ chết! Để Nhành yên tâm, họ hứa sẽ cử người túc trực bên giường bệnh, sẵn sàng can thiệp trường hợp xấu có thể xảy ra.
Giá như có thêm một người đỡ đần thì hay biết mấy, Nhành nghĩ thầm rồi đi rửa mặt qua loa. Nghĩ lại thấy mà buồn, nhà có năm người thì hai đang nằm viện,
một người đang chán đời, nằm ngay đuổn giữa nhà, chắc cũng đang toan tính đến cái chết. Tại sao hễ cứ có chuyện gì là người ta lại nghĩ đến chết chóc mà không chịu động não tìm phương cách tốt đẹp hơn, vẹn toàn hơn?
Nhành ngồi xuống cạnh Huệ, lấy khăn thấm nước lau khắp người. Huệ không mảy may phản ứng, mặc cho Nhành muốn làm gì thì làm cứ như là con ma nơ canh ở mấy hiệu thời trang không hơn.
- Ngồi dậy cho tao thay đồ. Hôi rình!
Huệ không cục cựa. Nhành nhấc đầu Huệ đặt lên bắp vế, lần cởi từng chiếc nút áo. Khi chiếc nút cuối cùng được tháo ra, Nhành mới phát hiện cả vùng ngực Huệ bị bầm tím và phía dưới rún cũng vậy. Có lẽ Huệ đã bị va đập vào đâu đó một cú quá mạng nên vết thương mới trầm trọng như vầy, không hiểu có bị tụ máu bên trong

không, chắc phải đưa đi bệnh viện , để lâu e không tốt.
- Bị đụng xe phải hôn? Sưng vù lên như vầy chắc là nguy hiểm lắm. Mày nằm ở đây để tao kêu xích lô.
Huệ buông một tiếng cộc lốc:
- Kệ!
- Sao lại kệ? Bị bịnh thì phải chạy chữa chớ, mày quá dễ ngươi!
- Em muốn chết!
Nhành ném cái áo rách vô xó nhà. Nó kêu " cộp " một cái. Cô thò tay vào túi áo lôi ra cái di động bị bể nát.
- Hở ra là đòi chết, mày với bà Hiếu đúng là cùng một giuộc với nhau!
Huệ mấp máy đôi môi trắng bợt như muốn nói điều gì đó, nhưng lại im lặng. Nhành ấy chai dầu nóng xát đổ vào lòng bàn tay, nói:
- Ráng chịu nghen.
Huệ im lặng để Nhành xoa dầu nóng lên khắp người, gương mặt cô hoàn toàn không có chút cảm xúc đau đớn. Nhành tìm cách bắt chuyện:
- Hai đứa bây cứ như chó với mèo, gây gổ chí chóe đó rồi làm lành đó cứ như là đóng kịch, có gì nghiêm trọng đâu mà mày làm thấy ghê quá! Tao bảo đảm với mày nay mai, Hoạt cũng tới năn nỉ ỉ ôi cho mà coi, lúc ấy mày tha hồ mà làm reo!
Nhành đóng nút chai dầu nóng:
- Xức dầu cho đỡ thôi, mày phải đi bệnh viện chụp X quang, siêu âm mới biết thương tích như thế nào, phải giữ sức khỏe để còn hờn còn giận chớ!
Coi bộ giữa hai người đã xảy ra chuyện không nhỏ. Nhành đang còn đoán già, đoán non là chuyện gì, thì chuông điện thoại réo lên cắt đứt suy nghĩ.
- A lô! Anh Linh đó hả? Ngay bây giờ à? Không được. Em bận lắm, anh uống một mình đi. Sao? Buồn hả? Buồn gì anh? Nghe giọng kéo nhựa chắc anh đã nốc cả chục chai rồi cũng nên. Em đã nói rồi, không thể tới được. Thôi, chúc anh vui vẻ.
Nhành tắt máy. Láp dáp một mình:
- Đúng là Lưu Linh! Chẳng biết việc gì khác ngoài chuyện nhậu! Cứ như là không có anh ta mấy nhà máy sản xuất bia sẽ đóng cửa

không bằng!
Nhành cố tìm những câu khôi hài để chọc cười, nhưng Huệ làm như không nghe thấy, mắt mở trừng nhìn lên trần nhà. Ở trển chỉ có mấy miếng ván thấm nước mưa cong tớn có gì lạ đâu mà ngó hoài.
Huệ đột ngột ngồi dậy, bước xiêu vẹo lên trên gác. Huệ chưn trước, Nhành chưn sau sát gót. Tức mình, Huệ nói:
- Em đâu phải tội nhân mà chị cứ theo tò tò! Em mà có ý định tử tử thì mười người như chị cản cũng không được. Lúc này đây, em muốn được yên tĩnh. Chị đừng quấy rầy có được hôn.
Nhành xẳng giọng:
- Bộ mày tưởng tao khoái làm cái chuyện này lắm hả? Tại sao người ta cứ thích làm khổ mình đến vậy?
Huệ đi nằm. Nhành đâm lo. Nói dại, rủi nó có ý chết thiệt thì không biết tính sao, chuyện chị Hiếu còn sờ sờ trước mắt.
Nhành vô nhà tắm lấy mấy cái lưỡi lam vứt vô sọt rác, chưa thật yên tâm, cô giấu luôn mấy con dao làm bếp. Xong xuôi, Nhành thò đầu lên gác xem động tĩnh ra sao. Huệ nằm ngửa, mắt vẫn mở thao láo vô hồn. Nhành ngáp vặt mấy cái, cơn buồn ngủ ập đến , cô đối phó bằng cách vục mặt vô chậu nước.

Như Lục Bình Trôi

Chương 100

Từ bệnh viện Phụ sản Quốc Tế trở về, bà Vân bắt gặp chồng đang in văn bản. Tờ giấy khổ A4 từ từ thò ra từ chiếc máy in hiệu Canon Lúc đầu, bà định đi thẳng vào nhà tắm, nhưng thấy cử chỉ chồng có vẻ là lạ bèn dừng lại. Ông Khả dụi điếu thuốc hút dở vô cái gạt tàn, nét mặt lộ vẻ lúng túng. Bà Vân đưa tay đón lấy tờ giấy từ chiếc máy in rồi giơ lên ngắm nghía.
- Trời ơi!
Dòng chữ " đơn xin ly hôn " đập vào mắt khiến bà lảo đảo, mắt tối sầm lại không sao đọc tiếp được nữa. Ông Khả lật đật đỡ vợ ngồi xuống ghế. Hồi lâu, bà Vân trấn tĩnh lại, nhìn chồng bằng đôi mắt bàng hoàng pha lẫn tuyệt vọng:
- Sao lại như vậy hả anh?
Ông Khả day mặt nhìn ra cửa. Một cặp vợ chồng dự tiệc về khuya trên chiếc xe gắn máy láng coóng. Tiếp theo là tiếng guốc cao gót khua lộp cộp mỗi lúc xa dần..
- Hãy nói cho em biết, em có lỗi lầm gì mà anh nở đối xử với em như vậy?
Bà Vân hỏi dồn, gương mặt còn hiện rõ nổi kinh hoàng như người đang chuẩn bị bước xuống thập điện diêm la[link=http://vnthuquan.net/diendan/#_ftn1][1].
Gương mặt vuông ông Khả nhăn nhó một cách khổ sở, tay chân cử động một cách vô thức, thừa thải. Mùi hoa quỳnh bên hông nhà thoang thoảng một cách vô duyên không hợp với không khí đặc sệt , ngột ngạt xung quanh.
- Em hiểu rồi, có phải vì yên ắng quá nên anh muốn khuấy động một chút cho vui nhà vui cửa có đúng không? Nhưng đùa giỡn kiểu này, em bị đứng tim chết mất!
Hy vọng của bà Vân tắt ngấm. Trên gương mặt của chồng chẳng có chút gì là bỡn cợt cả.

Ông Khả nuốt nước miếng, thu hết can đảm nhìn vào mắt vợ:
- Em ạ! Đã đến lúc chúng ta phải chia tay. Anh rất đau lòng khi phải thốt ra những lời này. Nhưng em hãy hiểu cho anh, anh không thể nào làm khác được.
Thế là hết! Điều bà lo sợ nhất đã xảy ra. Chồng bà đã phản bội lại lời hứa, phản bội lại những gì mà từ bấy lâu hai người đã cất công vun đắp, phản bội lại những kỷ niệm đẹp, êm đềm một thuở ..
- Em van anh hãy nghĩ lại! – Bà Vân quỳ sụp dưới chân chồng, nghẹn ngào nói qua làn nước mắt:- Anh ơi, hạnh phúc mà chúng ta đã cố công vun đắp đã sắp đến ngày viên mãn thì tại sao anh lại nở phá bỏ cho đành đoạn. Anh có thể làm bất cứ điều gì anh muốn, em sẽ chiều lòng anh tất cả, chỉ xin anh đừng bỏ rơi em!
- Vân à, trước khi đưa ra quyết định đau lòng này, anh cũng rất khổ tâm. Anh biết làm như vầy là quá bất công, quá tàn nhẫn đối với em, giá như có được sự chọn lựa nào trọn vẹn cả đôi đường thì anh sẵn sàng đánh đổi tất cả. – Ông Khả thở dài:- Tiếc rằng, chọn lựa chỉ có một , lý trí anh ngả về em nhưng trái tìm thì rẽ sang hướng khác, anh biết phải làm sao đây?
- Hãy tỉnh trí lại đi anh. Mối tình anh đang theo đuổi là mối tình viễn vông, huyễn hoặc. Anh đang tự ru ngủ mình bằng những giấc mơ không có thật. Và anh thừa hiểu rằng, hạnh phúc không thể đến bằng những giấc mơ. Vì em, vì hạnh phúc của đôi ta, em cầu xin anh hãy từ bỏ ý định đó.
Bà Vân lấy khăn chùi nước mắt, nắm tay chồng lắc mạnh mấy cái:
- Không lẽ ngần ấy năm chung sống chẳng lưu giữ trong anh một chút kỷ niệm nào hay sao? Một lời nói chia tay nhẹ như gió thoảng mây bay nhưng với em nặng nề và đau đớn xiết bao. Từ khi về chung sống, em luôn làm tròn phận sự người vợ, em lo lắng, chăm sóc anh còn hơn bản thân mình, chưa bao giờ em làm điều gì khiến anh phật ý, em ra sức nâng niu, quý trọng những kỷ niệm êm đềm giữa hai ta, em làm tất cả để anh vui, để xua đi mặc cảm không được làm mẹ. Em tủi thân, đau đớn biết bao mà anh nào có biết.
- Anh hiểu được nỗi khổ tâm của em, nhưng..
Bà Vân nói át đi:

- Nếu hiểu thì anh đâu nở đối xử với em như vậy!
Bà Vân ngồi kể lể cả buổi, từ hồi hai người bắt đầu yêu nhau cho đến khi có dấu hiệu tan vỡ, thỉnh thoảng câu chuyện bị ngắt quãng bởi tiếng nấc nghẹ trong cổ họng. Dùng tình cảm không lay chuyển được chồng, bà bèn tỏ thái độ cứng cỏi:
- Em sẽ không bao giờ ký đơn ly dị cho dù có kề súng ngay màng tai mà bóp cò! Nếu anh không chịu thay đổi, em sẽ đem chuyện này tố giác, chúng ta đang đi trên một chiếc xuồng. Xuồng lật cả hai cùng chết chìm!
- Có cần phải làm như vậy không hả em? Khi người ta không còn tình yêu nữa thì chỉ làm khổ nhau thêm mà thôi, tự do là cách tốt nhất cho cả hai.
- Không! Cho dù không giữ được phần hồn của anh, em cũng quyết nắm trọn phần xác!
Ông khả bực tức, vò nát tờ đơn rồi đi một mạch vào bên trong. Bà Vân ngước mặt nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường, bây giờ đã gần ba giờ sáng.
&
&&
Tối qua. Chờ cho Nhành đi khỏi, bà Trần liền xách chiếc giỏ đựng vô số thứ lỉnh kỉnh lách mình như cơn gió sau cánh cửa phòng số 4. Lúc này Hiếu đã đỡ nhiều rồi, tuy nhiên vẫn còn yếu lắm phải tiếp tục truyền máu và chích thuốc trợ lực. Hiếu nằm trong buồng hai người, sát ngay lối ra vô. Người còn lại là một ông già hom hem mắc bịnh suyễn, nhập viện vào lúc nửa đêm.
Nghe tiếng động, Hiếu cứ đinh ninh Nhành bỏ quên thứ gì đó nên quay trở lại. Dạo này Nhành có tật hay quên, đồ đạc cất một nơi lại tìm một chốn! Nhứt định là do ảnh hưởng của chứng lạm dụng chất cồn.
- Lại quên cái gì rồi phải hôn? Con nhỏ này đúng là đồ..
- Đồ gì? – Tiếng cười sát bên tai, hơi thở quen thuộc xộc vô mũi khiến Hiếu rùng mình, đến chết, Hiếu cũng không thể nào quên nỗi cái mùi này.
- Chị Trần!- Giọng Hiếu yếu ớt.
- Em còn nhận ra tôi sao? Vậy mà tôi cứ nghĩ em mãi vui vầy với

duyên mới mà quên mất mụ đàn bà đáng ghét này rồi.
Hiếu lúng túng. Sự xuất hiện đột ngột của bà Trần khiến Hiếu khó xử. Người ta đã có lòng, cất công đến thăm dẫu không ưa vẫn phải tiếp.
- Sao chị biết em ở đây mà vô thăm?
Bà Trần vẫn giữ cử chỉ niềm nở, tươi tỉnh, nói bóng gió:
- Trái tim đưa đường chỉ lối tôi đến đây. Sự có mặt của tôi khiến Hiếu khó chịu lắm thì phải?
- Ồ không, em chỉ hơi bất ngờ thôi. Chị ngồi xuống đi.
Bà Trần ngồi xuống, hỏi vài câu thăm hỏi chiếu lệ. Hiếu trả lời nhát gừng. Hỏi tới đâu thì trả lời tới đó không nói gì thêm, câu chuyện vì thế trở nên nhạt nhẽo. Cuối cùng bà Trần nói:
- Chuyện của em, tôi biết hết trơn. Tôi đã cảnh báo trước mà em cứ bỏ ngoài tai để bây giờ mới xảy ra cớ sự. Thôi, quên đi, coi như năm xui tháng hạn. Dù sao tất cả đã ổn. Trước khi tới đây, tôi đã ghé qua chùa đốt mấy nén nhang cám ơn Trời Phật.
Chuyện cũ khơi lại càng thêm buồn lòng. Bà Trần nói tiếp:
- Bây giờ em đã sáng mắt ra chưa. Loại người như Tưởng, thoạt nhìn cũng đoán biết hắn ta là tên đểu giả. May mà sự việc chưa đến nỗi nào, chớ về ở chung với hắn coi như vứt cả một đời! Trong cái rủi vẫn còn cái may.
Hiếu lãng sang chuyện khác:
- Xí nghiệp đã nghỉ tết rồi phải hôn, chị?
- Ừ. Em đừng lo lắng đến chuyện khác , hãy yên tâm mà điều trị, mọi việc đã có tôi lo liệu. Khoản viện phí, thuốc thang, tôi đã thanh toán xong xuôi hết rồi.
- Chị đến thăm là em mừng rồi, những sự giúp đỡ khác em không dám nhận. Khi nào có tiền em sẽ gởi lại.
- Lại khách sáo! Tôi làm việc này như là bổn phận. Chị em mình mà còn nói lời ơn nghĩa nghe lạ hoắc! Trước đây em đâu có vậy, từ khi quên Tưởng em đã thay đổi rất nhiều. - Giọng bà Trần lộ vẻ không vui.
Bà trần ngó dáo dác rồi la lên:
- Ô, không có ai thăm nuôi sao?
Rồi không đợi Hiếu lên tiếng, bà Trần nói liền:

- Mấy ngày nghỉ tết chẳng có việc gì làm đỡ buồn, tôi sẽ chăm sóc em.
Hiếu mấp máy môi định lên tiếng thì bà Trần nhanh nhẩu cướp lời:
- Em đừng có mà từ chối đấy nhá, tôi không thích đâu. Lần trước tôi nằm viện chẳng phải một tay em lo liệu là gì. Em hãy cho tôi cơ hội để đáp đền ơn nghĩa chớ.
Đuối lý Hiếu làm thinh. Trong thâm tâm cô không muốn rước thêm phiền phức nhưng không biết từ chối bằng cách nào. Đứng trước bà Trần bao giờ Hiếu cũng trở nên một đứa trẻ ngoan ngoản, yếu đuối.
&
&&
Tối nay vào lúc mười tám giờ bốn mươi lăm phút, trên kênh X – Đài truyền hình Thành phố có phát một tin. Nội dung như sau:
Cảm Tạ : Gia đình chúng tôi vô cùng cảm tạ các cán bộ Sở Y tế thành phố.., các giáo sư, bác sĩ và nhân viên, sinh viên Trường đại học Y – Dược… cùng bạn bè thân hữu đã đến tiễn đưa, cha, mẹ của chúng tôi là giáo sư – bác sĩ Lê Hữu Thành và bà Quách Thị Thanh Mai về đến nơi an nghĩ cuối cùng…
Cái chết đột ngột của vợ chồng giáo sư – bác sĩ Lê Hữu Thành đã được cơ quan cảnh sát điều tra tìm rõ nguyên nhân, sau khi giám định tử thi một cách chi tiết, bị chết đuối vì trong phổi chứa rất nhiều nước biển làm nghẹn đường hô hấp. Vụ án coi như khép lại. Vợ chồng giáo sư Lê Hữu Thành đi nghỉ mát ở Vũng Tàu. Mãi hai ngày sau Đội tìm kiếm người mất tích mới tìm ra hai thi thể ôm chặt vào nhau bên ghềnh đá cách bãi Thùy Vân gần hai mươi cây số ..Trên hai gương mặt đã thối rữa còn nguyên vẹn nụ cười mãn nguyện…
&
&&
Sáng ba mươi tết, bệnh viện bắt đầu " xả trại ". Ngoại trừ những bệnh nhân nặng, những người nằm trong diện " chăm sóc đặc biệt " , những người phải được thường xuyên theo dõi, chích thuốc đúng theo lịch...còn lại thì được " phóng thích " về đón tết với gia đình. Việc chuẩn bị rất khẩn trương, vui vẻ. Người được về nhà thì

vui mừng hớn hở, kẻ ở lại thì tặc lưỡi tiếc rẻ, tạo thành không khí vui buồn lẫn lộn.
Bệnh tình của Thật cũng đã thuyên giảm đáng kể, tuy nhiên chưn mặt và tay trái vẫn phải băng bột thêm một thời gian nữa. Bác sĩ nói có thể điều trị ở nhà, chờ đúng lịch thì tái khám. Được cho về, nhưng Thật không muốn, bởi vì anh chẳng biết phải về đâu, khi mà ở thành phố này anh chẳng có một chỗ để dung thân.
- Về nhà em! – Thuần cười hớn hở. Đây là dịp để cô ả kiếm chác chút tình cảm thừa thãi. Từ bữa đó đến rày, Thuần phế hết công việc mua bán ở chợ vải, túc trực bên giường bịnh chăm sóc Thật trong vai trò người vợ. Chu đáo. Đảm đang. Thật đường đường là một nam tử sức dài, vai rộng, nói năng ngạo nghễ như anh hùng hảo hớn Lương Sơn Bạc, bây giờ bỗng trở nên đồ " phế thải ", anh cảm thấy tủi nhục, bất lực và thường hay quạu quọ bất cứ lúc nào. Sự có mặt của Thuần càng khiến anh tức tối:
- Cô cút đi cho rảnh mắt tôi! Đồ đàn bà trơ tráo. Người ta đã không ưa mà cứ vác mặt tới!
- Được, anh đuổi thì tui đi! – Thuần nói tỉnh rụi, nét mặt không biến đổi, vô cảm như mấy bức phù điêu trong viện bảo tàng.
Thuần xách túi đi thủng thẳng đi ra cửa, thì ngoáy cổ lại nói:
- Đồ rởm đời! Thử coi không có con đàn bà trơ tráo này, anh sẽ xây xở ra sao!
Thuần đi. Thật thở phào nhẹ nhõm, coi như thoát được của nợ. Gần trưa, Thật bị chột bụng muốn " đi cầu " , ngó quanh quất không thấy ai, ngoài ông già nghễnh ngãng đang lên cơn sốt nằm như miếng giẻ rách trên chiếc giường lò xo. Ban đầu Thật cố nhịn nhưng không thể. Người ta có thể nhịn ăn, nhịn uống nhưng không thể nào nhịn " chuyện đó " một khi các chất bã đã dồn xuống hậu môn.
- Ôi, đau bụng quá! Làm ơn lấy giùm cái bô.
Thật xuất hãn mồ hôi hột. Nếu chậm thêm chút nữa chắc tòi ra quần mất. Mắt dán chặt về cái bô nhựa để ngay kẹt cửa, chỉ vài bước chưn là với tới. Vậy mà..Bất lực khiến anh ứa nước mắt.
- Nó ra rồi! làm ơn! Ối đau bụng quá!
Thật nhắm mắt tuyệt vọng. Bất ngờ một tràng cười đắc thắng vang

lên làm rung màn nhỉ. Một cánh tay đeo vàng nhứ nhứ cái bô màu đỏ trước mặt:
- Anh nói cần tui, thì tui đưa, bằng không thì cứ việc cho ra giường!
- Cô là đồ ác nhơn thất đức! – Thật rủa sả không ngớt, với tay chộp nhưng Thuần đã nhanh nhẹn rụt lại:
- Nói là anh yêu tui, cần tui! Anh hùng cũng có lúc cùng đường mạt vận như vầy đây! Há ..há..
Cực chẳng đã Thật phải răm rắp:
- Ờ, tôi yêu cô, tôi cần cô. Đưa bô đây, đồ quỷ dạ xoa!
Sau bận gặp phải cảnh dở khóc dở cười đó, Thật phải cay đắng thú nhận, sự có mặt của Thuần là vô cùng cần thiết. Thuần bề ngoài hay kích bác, trêu tức làm anh bao phen điên tiết, nhưng ả chăm sóc anh rất tận tình, chăm lo đến nơi đến chốn từng miếng ăn, giấc ngủ, từng viên thuốc đến việc đổ bô mỗi ngày dăm cữ.
- Thôi. Cám ơn cô, tôi không muốn mắc nợ.
- Nợ nần gì, ông xã! Chẳng qua tui sợ con tui mồ côi mồ cút. Thiệt ra tui cũng chẳng tốt lành gì đâu!
Mỗi lần nghe hai tiếng " ông xã " là Thật tức muốn lộn ruột. Đã vậy ả còn bô bô khắp cả bịnh viện. Từ ông bác sĩ trưởng khoa chí đến chị lao công đều đinh ninh anh là chồng của Thuần. Chối, chẳng ai thèm tin. Thậm chí có người còn nói Thuần tuy xấu người nhưng đẹp nết, xứng đáng được bình chọn là người vợ đảm đang cấp thành phố! Đến nước này, Thật đành cứng họng, nuốt cục tức vô trong. Cái chưn băng bột ngứa quá chịu không nỗi, nhưng không biết làm cách nào để bớt ngứa.
- Đã nói là không muốn làm phiền mà. Sao cô cứ lải nhải. Điếc tai!
- Không muốn phiền thì cũng đã phiền rồi! Mấy bữa rày ai lo cho anh từ chuyện thuốc thang, ăn uống đến giặt giũ, thậm chí việc đổ bô cũng mình tui lo liệu. Không có tui anh sẽ xoay xở ra sao với cái tay, cái chưn bị xi cà que? Vậy mà hễ cứ mở miệng ra là không phiền đến các người! Không phiền đến các người! Đúng là thứ đàn ông bạc bẽo, vô ơn!
- Được rồi. Coi như tôi nợ cô. Nợ nần bao nhiêu cô cứ ghi vào sổ khi nào khỏe, đi làm có tiền tui sẽ trả sòng phẳng không thiếu một

xu.
- À, lại đi làm đĩ đực nữa hả? Bị như vầy mà vẫn chưa chịu chừa sao? Mặt anh mà làm thái giám coi ngộ lắm.
Thật tức đến sùi bọt mép. Sao mà ả nhiều chuyện quá không biết. Thuần đi làm thủ tục. Một tiếng sau, Thật đã có mặt ở nhà Thuần bằng xe cứu thương của bịnh viện. Mấy nhà bên cạnh hiếu kỳ chạy ra coi. Thuần bế thốc Thật đặt lên xe lăn gọn ơ như một lực sĩ khuân vác một vật nhẹ rồi day mặt sang hồ hởi phân bua với mọi người:
- Ông xã của tui đó. Thấy có đẹp trai giống tài tử xi nê hôn?
Thật không biết giấu cái mặt dày vô đâu. Một người đứng tuổi thắc mắc:
- Ủa, cô " sắm " chồng hồi nào vậy? Trông cũng ra dáng lắm! Sao không thấy cưới xin gì ráo trọi?
- Lâu rồi! Ở trước, lấy sau! Nếu ảnh không bị tai nạn giao thông thì tụi tui đã có cái đám cưới đàng hoàng rồi. Thôi, chào mấy người, tui phải vô tắm cho ảnh đây.
Thuần hãnh diện ra mặt. Ngúng nguẩy đẩy xe lăn trước những cặp mắt thán phục của mọi người. Bực mình, Thật nói như quát:
- Sao cô dám đặt điều như vậy, hả?
- Không vậy thì tui biết giải thích như thế nào về chuyện đưa người đàn ông lạ về nhà mình hả? Vả lại cái bụng của tui cứ lùm lùm như vầy ai cũng nhìn thấy, anh phải cho tui cơ hội để giải thích chớ.
Bực mình! Tiện tay, Thật vơ lấy chiếc cốc thủy tinh gần đó ném mạnh xuống nền gạch granit bóng láng. Thuần chẳng hề nao núng, hay sợ hãi mà đưa tiếp cho Thật thêm mấy chiếc cốc nữa:
- Anh đập đi! Nếu thấy hả giận. Còn không thì hãy biết chấp nhận và phục tùng tui ít ra là trong lúc này. Khi nào bình phục hẳn anh có thể tùng xẻo tui làm món nướng.
Thật rít lên một tiếng lớn, cầm cái cốc giơ qua khỏi đầu. Thuần nói:
- Đập đi! - Kèm theo là nụ cười khiêu khích.
Thật buông tay xuống, thở dài một cách bất lực. Thuần bế thốc Thật đi thẳng vào nhà tắm. Từ bên trong vọng ra tiếng giãy giụa, tiếng giội nước ào ào, tiếng chửi bới của Thật hòa lẫn những tràng

cười khanh khách của cô chủ sạp vải Soái Kình Lâm.

_____

[1] Truyền thuyết: Mười đền vua dưới Âm phủ để xử án các hồn ma, mỗi điện có một vua là: Tần Quản vương, Sở Giang vương, Tống Đế vương, Ngũ Quang vương, Diêm La vương, Biện Thành vương, Đô Thị vương và Chiêu Luân vương.

Như Lục Bình Trôi

Chương 101

Đúng vào sáng mùng ba tết thì Huệ phát điên!
Huệ nằm rúm ró như cái xác vô hồn trên căn gác gỗ ngay buổi tối định mệnh và từ chối mọi sự chăm sóc của Nhành. Mấy ngày qua Nhành chẳng dám rời khỏi Huệ nửa bước. Tình trạng của Huệ mỗi lúc càng xấu đi trông thấy. Cô không chịu ăn bất kỳ thứ gì Nhành đưa đến.
- Cái con này, mày định tuyệt thực đến chết chắc?
Huệ vẫn câm như hến, có cạy răng cũng chẳng thèm mở miệng. Nhành đặt ly sữa bốc khói trước mặt Huệ, nói:
- Không ăn thì uống chút sữa dằn bụng. Mày mà cứ như vầy, tao bỏ phế luôn, nghe chưa?
Mặc cho Nhành hết lời năn nỉ ỉ ôi, thậm chí chửi bới, đe dọa Huệ vẫn trơ ra như khúc gỗ không nhúc nhích. Bất lực, Nhành khóc tức tưởi. Nhưng nước mắt không thể phục sinh một trái tim đã chết.
Nhành đã mấy lần thử liên lạc với Hoạt nhưng đều không có kết quả. Tết nhứt, Công ty du lịch bề bộn công việc. Nhành đến chỗ Hoạt làm việc thì hay tin anh đã đưa đoàn khách Nhật Bản đi Hội An, chừng nào về thì chưa biết đích xác. Cả buổi sáng chạy lăng xăng coi như công cốc.
Sáng mùng ba tết. Trong lúc Nhành đang tranh thủ hâm lại nồi thịt kho tàu, định xong việc sẽ tạt vô bệnh viện thăm Hiếu một chốc. Nghe tin bà Trần đang túc
trực trong nhà thương Nhành lo hơn là mừng. Dễ chừng chị Hiếu lại xáp lại với mủ. Nồi thịt kho vừa sôi, Nhành tắt bếp. Huệ bỗng từ trên gác bước xuống, cánh mũi phập phồng:
- Đói quá!
Nhành mừng rơn. Như vậy là Huệ đã hồi tâm nghĩ lại. Phải vậy chớ! Không có tình yêu con người ta vẫn sống nhăn răng, nhưng

không có thứ gì cho vô bao tử thì người ta sẽ chết ngoẻo tức thì!
- Ủa sao không nằm trên trển tuyệt thực nữa đi? Xuống đây làm chi? – Nhành nói lẩy.
Nhành lật đật dọn cơm hai chị em cùng ăn. Huệ ăn liền ba chén, uống cạn ly sữa nước sôi đầy tràn. Mồ hôi nhễ nhãi.
Suốt bữa cơm, hai người không hề trao đổi với nhau lời nào. Thật ra Nhành rất sốt ruột mấy lần định lên tiếng, nhưng thấy Huệ " say sưa " quá nên thôi. Thu dọn xong chén bát, Nhành mới bắt đầu vô việc chính:
- Mày với Hoạt đã xảy ra chuyện gì vậy, con nỡm?
- Gì đâu ạ? Huệ ngơ ngác :- Tụi em rất vui nữa là đàng khác.
- Vui mà cứ nằm chình ình một đống, không ăn, không uống, chẳng nói, chẳng rằng! Lâu lâu lại lấy hơi lên như người hấp hối! Cái vui của mày làm tao sợ đến chết khiếp!
- Tại sao lại chết? Mà ai chết vậy? Có cần người khóc đám ma hôn? Mấy bữa rày thất nghiệp, buồn quá!
- Mày nói năng lung tung gì vậy?
- Cái gì mà lung tung. Ủa, mà chị là ai vậy? Sao lại vô nhà tui? Chồng tui đâu rồi? Chị giấu ảnh ở đâu vậy, hả?
- Đừng có giỡn nữa. Ngay ngắn lại coi! Mày đừng có giả điên, giả dại nhá, tao sốt ruột lắm rồi.
Huệ nói năng không đầu không cuối, toàn những lời vô nghĩa.
- Vợ chồng tui đã mua một biệt thự. Nuôi rất nhiều chó, con nào con nấy bự như voi! Chúng không gặm xương mà chỉ thích ăn thịt thôi nhứt là trẻ con ba tuổi! Nè, chị đã nếm thử thịt trẻ con chưa?
Nhành chết điếng. Rõ ràng thần sắc và lời nói của một người điên! Nhành cố vớt vát hy vọng cuối cùng:
- Mày biết tao là ai hôn?
- Sao lại không! – Huệ bật cười man dại, đôi mắt trắng dã không có chút sinh khí:- Mi là mụ phù thủy chuyên bắt cóc đàn ông. Chồng của tui đâu? Trả mau!
Huệ trở nên dữ tợn lao tới cấu xé, Nhành vừa chống đỡ vừa khóc. Huệ bỗng lao nhanh ra khỏi nhà:
- Mụ chằn tinh khốn kiếp đã bắt chồng ta. Ta phải đi giải cứu!
Huệ đi như chạy, miệng không ngớt lảm nhảm. Nhành vội vã đuổi

theo, quên cả xỏ dép.
Ra đường, Huệ cúi xuống nhặt sợi vải mục cột quanh bụng. Cầm que củi huơ huơ loạn xà ngầu:
- Mụ chằn kia! Hãy trả lại chồng tao!
Huệ nhìn chiếc xe lam chở khách đi chùa là mụ chằn tinh. Những người ngồi trên xe bị bắt cóc, cô cần phải ra tay nghĩa hiệp giải thoát cho họ.
Chiếc xe đang chạy bon bon thì Huệ bất ngờ nhảy xổ ra chặn ngay đầu xe. Bác tài điếng hồn thắng gấp. Huệ vung gậy nhè đầu bác tài mà bổ xuống. Bác tài nhanh chưn chạy thoát. Huệ túm lấy mấy người trên xe kéo xuống:
- Yêu quái đã chạy rồi. Đã có ta đây các người đừng sợ!
Đám đông kêu lên oai oái. Nhành chạy tới giựt lấy chiếc gậy ném ra xa:
- Xin lỗi mọi người. Em tui nó...
Nhành đẩy Huệ về nhà. Huệ cứ vẫy vùng, nằng nặc đòi đi diệt yêu quái. Lũ trẻ xúng xính quần áo mới rồng rắn đi theo thành một hàng dài. Chúng vỗ tay bộp bộp, đồng loạt reo lên:
- Một, hai, ba, bà điên!
- Một, hai, ba, bà điên! Một, hai, ba, bà điên!
Dòng người mỗi lúc dài thêm. Vài đứa trẻ lượm đá chọi về phía Huệ. Huệ vụt thoát khỏi tay Nhành, huơ gậy về phía bọn trẻ:
- Ồ, vô số là yêu quái! Hãy coi ta đây!
Bọn trẻ vội chạy tản ra. Nhành van xin lũ nhóc hãy để cho Huệ được yên nhưng chúng chẳng nghe. Một viên đá ném trúng lưng Huệ. Sưng vù. Khó khăn lắm Nhành mới đưa Huệ về đến nhà.
- Yêu quái đã bị diệt hết rồi. Bây giờ phải nghỉ ngơi cho lại sức đặng ngày mai chiến đấu với con quái thú chín đầu.
Nhành buộc lòng phải nói theo ngôn ngữ của người điên. Huệ nằm xuống ngoan ngoãn và ngủ lúc nào không hay. Nhành vạch lưng Huệ, thoa dầu lên chỗ sưng. Nước mắt ròng ròng như mưa:
- Chắc mình cũng sẽ điên mất thôi!
Một cái tết đầy bi kịch nặng nề trôi qua như sên bò trên cây mục. Mỗi ngày Huệ đều lên cơn vào lúc trời nóng nhứt. Nhành bất đắc dĩ phải dùng dây thừng cột chưn Huệ lại. Nhưng lúc lên cơn Huệ

bỗng có sức mạnh phi thường, bứt đứt dây trói rồi lại tiếp tục đi diệt yêu quái! Huệ đi đâu, Nhành theo tới đó. Mệt, thì lại dìu về nhà cho tắm rửa, ăn uống, ngủ nghỉ. Mới có mấy ngày mà Huệ sút đi mấy kí lô, cả Nhành cũng vậy. Những lúc không lên cơn, Huệ cứ ngồi thừ người trong xó tối, khóc như mưa:
- Chị Nhành ơi, chị hãy cho em một nhát dao kết liễu cuộc đời. Sống như vầy còn khổ hơn là đã chết, khổ em và khổ luôn chị.
Nhành nói:
- Đừng có nói tầm sàm! Đợi vài bữa tao sẽ đưa mày đi khám bịnh. Thế nào cũng chữa khỏi thôi mà.
- Chị đừng an ủi em khiến em càng thêm khổ tâm. Chị không giúp em thì em tự làm lấy một mình.
Huệ chộp lấy con dao. Nhành xông vào giựt lại. Hai bên giằng co, Nhành bị thương ở bắp tay máu ra lênh láng. Huệ hoảng hốt ném con dao ra xa. Lấy vải băng bó vết thương cho Nhành.
- Em trật rồi! Từ nay em sẽ không chết nữa.
Huệ tìm được sợi dây xích và cái ổ khóa đưa cho Nhành:
- Khi nào sắp lên cơn chị làm ơn xiềng em lại, phải dùng cách này em mới không bứt đứt mà đi.
Huệ thú nhận:
- Em và anh Hoạt đã chia tay rồi, chị , tình cờ ảnh biết được việc làm của em và kết quả là ...Ảnh thấy nhục nhã khi có một người yêu tệ lậu như em!
Huệ không thể kể nốt câu chuyện vì đau đớn và tuyệt vọng. Nhành cũng lờ mờ đoán ra từ đầu, nhưng cô không thể ngờ Hoạt lại nhẫn tâm đến vậy. Huệ đã làm tất cả vì Hoạt. Vậy mà Hoạt nói tiếng bỏ là bỏ đi luôn, chẳng thèm ngó ngàng gì ráo.
- Tao sẽ gặp con người bạc bẽo đó trắng đen rõ ràng!
Huệ can:
- Thôi chị, chẳng kết quả gì đâu. Em cam tâm rồi.
Mấy ngày qua vì bận chăm sóc Huệ, Nhành không thể đến quán rượu. Cứ chiều đến là trong người cứ bần thần không yên, tay cứ run lên như cầy sấy, và cặp mắt luôn thao láo không tài nào chợp mắt được. Sang đến ngày thứ hai Nhành không thể nào chịu nổi, đành phải xách xe ra đại lý bia gần nhà chở về mấy thùng để dành

uống dần.
Uống hết nửa thùng bia lon Nhành lăn ra ngủ say như chết. Bệnh không chữa tự nhiên khỏi! Con ma men đã ngấm vào máu Nhành mất rồi.

Như Lục Bình Trôi

Chương 102

Bà Vân nói với Trang:
- Chồng tôi đã làm đơn li dị..
Bà Vân bỏ ngang câu nói giữa chừng, nhìn thẳng vào mặt Trang dò xét, chờ đợi sự phản ứng tích cực từ phía cô. Trang hơi biến sắc mặt, cặp môi đầy đặn khẻ mấp máy mãi không bật thành lời.
Ánh mắt di chuyển xuống chiếc cổ trắng nõn. Bà thầm tiếc rẻ, ngày xưa bà cũng trẻ trung, xinh đẹp nào kém ai, vậy mà thoắt cái đã già.
- Cô và chồng tôi đã hứa hẹn những gì? – Bà Vân nghiêm giọng nói.
Trang cúi mặt làm thinh.
- Tôi không nghĩ một người có vẻ hiền lành, nhu mì như cô lại có thể nhẫn tâm làm chuyện ác. Cô còn trẻ đẹp, còn có thể kiếm một tấm chồng đàng hoàng tử tế, còn có thể sanh con đàn cháu đống. Đàn ông trên thế gian thiếu gì sao cô cứ nhăm nhe giựt chồng người khác. Ngay từ đầu tôi đã nói đi nói lại những thứ này không thuộc về cô mà là của tôi, của tôi, cô hiểu không? – Bà Vân nói như thét:- Tôi đã trải qua những ngày tháng ấp ủ những trong hy vọng, trong oằn oại nỗi đau để chờ đến ngày hôm nay, ngày mà tôi trông mong được giải thoát - Bà Vân bỗng cười khanh khách, tiếng cười chất chứa nỗi tuyệt vọng khôn cùng:- Vậy mà giờ đây tôi sắp trở thành kẻ thua cháy túi! Chỉ vì một đứa con, chỉ vì muốn níu kéo hạnh phúc gia đình mà tôi đã đánh đổi tất cả và sắp mất tất cả!
Cơn xúc động khiến bà Vân kiệt sức, bà gieo người nặng nề xuống băng ghế đá. Nước mắt, nước mũi ràn rụa trên gương mặt tái xanh.
Hồi lâu bà cất giọng phều phào của người sắp sửa từ giã cõi đời:
- Tôi chẳng còn gì trên cuộc đời này. Cô phản bội lại lời hứa, chồng tôi sắp sửa bỏ rơi tôi, thậm chí đứa trẻ mà tôi ngày đêm trông mong hy vọng cũng giống người mà tôi căm ghét! Tất cả đều

chống lại tôi! Tại sao?
Nhìn người đàn bà trong cơn đau khổ tột cùng, Trang thấy trong lòng đứt từng đoạn ruột. Nỗi ân hận như cánh tay bóp chặt tim cô.
Bà Vân đột ngột thôi khóc, ngửng mặt lên dòm Trang. Giọng sắc như lưỡi dao:
- Người đã bạc ác với ta thì đừng trách ta bạc ác! Tôi mất tất cả thì các người sẽ cũng chẳng còn gì!
Trang giương mắt nhìn bà Vân. Bà Vân khẽ nhếch mép, nói:
- Tôi sẽ làm rùm beng lên! Chồng tôi sẽ mất tất cả. Công danh. Sự nghiệp. Uy tín. Có lẽ cô sẽ thấy vui sướng khi người mình yêu trở thành một kẻ thân bại danh liệt, một kẻ bị người đời khinh dễ..Chồng tôi yêu cô bởi lòng hy sinh cao cả. Khi cô trở nên ích kỷ liệu tình yêu trong anh ấy có còn nguyên vẹn không, cô Trang?
Trang rùng mình. Bà Vân tung nốt lá bài cuối cùng:
- Cô thừa hiểu ai là thủ phạm ám hại chồng tôi chớ? Và chắc cô sẽ yên lòng tận hưởng thứ hạnh phúc cướp đoạt khi người tình cũ bị sa vào vòng lao lý. Vì cô mà anh ta trở thành tội phạm, vì cô mà anh ta trở thành tên điếm đàng mạt hạng và vì cô mà anh ta sẽ chịu tù đày! Ha ..ha..
Bà Vân đi khỏi nhưng những dư âm còn đọng lại khiến cô đau đớn khôn nguôi. Người đàn bà trong cơn cùng đường, tuyệt vọng sẽ làm tất cả. Trang cảm thấy quá mệt mỏi trong cuộc phiêu lưu này. Đúng, cô không có quyền được hưởng những thứ hạnh phúc được xây đắp bằng nỗi đau người khác. Ông Khả không thể vì cô mà mất tất cả. Anh Thật không thể vì cô mà bị tù đày. Và người đàn bà bất hạnh đó không thể vì cô mà lận đận long đong đường chồng con trắc trở, sự rút lui của cô sẽ khiến cho mọi việc trở nên tốt đẹp hơn. Đời cô khổ nhiều rồi có khổ thêm cũng chẳng sao. Số phận của cô coi như đã an bài cho dù cố chống chọi cũng vô ích. Hạnh phúc là phải biết chấp nhận cho dù đó là nỗi đau. Từ trong nỗi đau ta tìm thấy hạnh phúc, tìm được sự cứu rỗi tâm hồn. Bất giác cô thở dài não ruột, mong sao mọi việc nhanh chóng kết thúc để sớm trở về cuộc sống thường nhựt, nhưng nghĩ tới đứa con tim cô lại nhói lên đau đớn.
&

&&
Xế trưa ngày mồng tám Hiếu được xuất viện. Đích thân bà Trần đưa Hiếu về đến đầu hẻm. Huệ đang lên cơn điên vẫy giụa trong sợi dây xích sắt nặng trịch. Thấy bọn nhỏ bu đầy trước cửa, Hiếu ngạc nhiên không biết chuyện gì xảy ra. Một thằng bé có mái tóc khét nắng tỏ ra rành rẽ mọi chuyện:
- Chị Huệ khóc mướn đó bị thất tình nên điên!
- Trời!
Hiếu thốt lên kinh hoàng. Mới nằm nhà thương có mấy ngày mà trong nhà đã xảy ra chuyện lớn. Vậy mà Nhành chẳng thèm nói với cô một tiếng.
Hiếu rẽ đám đông bước vô. Trước mắt Hiếu là một cảnh tượng thương tâm rớt nước mắt, Huệ bò rạp trên vũng nước đái khai mù. Chưn mặt bị buộc xích sắt, đầu
kia cột vô khung cửa sổ. Mỗi cử động phát ra những tiếng xủng xẻng trông chẳng khác gì con vật. Vừa thấy Hiếu, Huệ bỗng kêu ré lên:
- A, con quỷ cái ba đầu sáu tay đây rồi! Mày có trả chồng cho tao hay không thì nói. Quân bây đâu mang vũ khí cho ta ha ..há..
Mắt Hiếu nhòe nước, cúi xuống vén mái tóc rối nùi trên trán Huệ:
- Chị là chị Hiếu đây mà, em không nhận ra chị sao? Tại sao em lại ra nông nỗi như vầy hả Huệ.
- Ai là chị em với mày hả đồ yêu quái. Mày cút ngay kẻo tao xua đàn chó ăn thịt người ra xơi tái mày tức thì. Chồng tao có phép thuật thần thông quãng đại, mày chẳng thể làm được gì đâu..ha há..
Hiếu ngẩng mặt lên nhìn vô trong có ý tìm Nhành.
- Nhành ơi!
Từ trong nhà tắm Nhành bước ra. Trên tay là cái đồ lau nhà còn ướt nhẹp.
- Chị về, tui mừng quá. Mấy bữa rày đánh vật với nó muốn đứt hơi.
Nhành vừa lau nhà vừa kể chuyện Huệ. Nghe xong Hiếu than :
- Trời ơi, cũng lại là chuyện đó nữa. Số mấy chị em mình phải khổ lụy vì bọn đàn ông! – Đoạn Hiếu nhìn Huệ đang tung chưởng vèo vèo với bọn nhóc, nói bằng giọng bất nhẫn :- Sao lại cột nó như

con vật vậy? Thả ra đi.
Nhành lắc đầu nói không được.

…Hôm qua trong lúc Nhành đi chợ, Huệ ở nhà bỗng nổi cơn điên. Mọi khi Huệ lên cơn vào lúc xế trưa, Nhành ỷ y không xiềng lại. Đi chợ về không thấy Huệ đâu, Nhành liền tức tốc đi tìm. Vừa đi, vừa hỏi thăm. Có người tốt bụng nói Huệ bị ba thằng loai choai say rượu dẫn đi đâu đó không rõ. Nhành chết điếng. Sau gần nửa giờ lùng sục, cuối cùng Nhành cũng tìm được Huệ trong góc tối nhà lồng chợ . Ba thằng say rượu đang chuẩn bị thực hiện hành vi đồi bại. Nhành lấy đá chọi vèo vèo. Bọn chúng cút thẳng. Rồi Nhành đưa Huệ về nhà.
- Đồ khốn nạn! Điên khùng mà chúng cũng không tha. – Hiếu nói phẫn nộ.
- Bây giờ mình tính sao hả chị Hiếu? Như vầy hoài chắc nó chết mất.
Hiếu nói:
- Để người bị tâm thần trong nhà là rất nguy hiểm cho cả người bịnh lẫn người mạnh khỏe, phải đưa nó vô nhà thương càng sớm càng tốt. Thôi tao tính như vầy, sáng may tao đưa nó vô nhà thương. Mày đi kiếm thằng Hoạt nói chuyện cho ra lẽ. Nếu nó là người còn chút lương tâm thì nó phải làm một điều gì đó cho con Huệ – Đoạn, Hiếu tặc lưỡi, thở dài:- Tội nghiệp! Nó dốc toàn bộ vốn liếng vô canh bạc ái tình. Bị thua cháy túi thì làm sao không phát điên lên được.
Nhành coi đồng hồ, đã đến giờ tháo xích. Sau những lần lên cơn, Huệ mệt lả người ngủ thiếp đi chẳng còn biết trời trăng gì nữa.
&
&&
Xế chiều Ngân có mặt ở thành phố. Cô mang rất nhiều bánh trái phát đều cho mọi người. Đang rầu thúi ruột, chẳng ai màng tới chuyện ăn uống. Sau khi nghe thuật lại toàn bộ câu chuyện, Ngân than thở:
- Về quê có nhiều chuyện vui định đem lên san sẻ cùng với mọi người, không ngờ mọi việc lại xấu đến thế. Chị Nhành nóng tánh,

để em gặp anh Hoạt nói nhỏ may ra anh nghe.
- Thằng khốn ấy sức tao muốn lụi một dao cho hả rồi tới đâu thì tới. Con Huệ tôn thờ nó còn hơn Đức Chúa vậy mà nó nở cư xử tệ bạc với con nhỏ!
Hiếu gật đầu tán đồng ý kiến của Ngân:
- Con Ngân nói đúng đó, không khéo làm mọi việc tầy quầy[1] thêm ra, để chắc ăn hai đứa cùng đi.
Huệ sợ phải vô nhà thương điên nên cứ khóc hoài. Mặc ai giải thích cách mấy cũng không nghe.
- Rõ ràng mấy người kinh sợ tui nên mới nhét tui vô trỏng. Mấy người cứ nhứt quyết, tui tự tử cho coi!
Ngân nói:
- Chẳng ai ghét bỏ vì Huệ hết. Huệ phải hiểu rằng có bịnh thì phải chữa mới mong khỏi được, nếu cứ nằm ở nhà thì bịnh tình sẽ càng trở nên trầm trọng thêm. Huệ hãy yên tâm lo trị bịnh. Mọi người sẽ thay nhau chăm sóc Huệ đến khi nào hết bịnh thì thôi.
Huệ trừng mắt nạt lớn:
- Đừng có nói sàm! Tui hết bịnh rồi, tui không đi đâu hết á.
Mấy chị em phải xúm lại phân tích điều hay lẽ phải suốt mấy tiếng đồng hồ Huệ mới xiêu xiêu nhưng nỗi sợ hãi vẫn còn in trên gương mặt hốc hác:
- Có thiệt là chữa hết bịnh của tui hôn? Rủi bị nặng thêm biết tính sao? Cả nhà sẽ thường xuyên thăm tui thiệt chớ?
- Hết! chắc chắc là hết. – Hiếu trấn an Huệ:- Nhiều người còn nặng hơn mà còn chữa khỏi nữa là, phải đặt trọn vẹn niềm tin vào bản thân mình và thầy thuốc, đừng suy nghĩ những chuyện đâu đâu không tốt cho sức khỏe.
- Vô trỏng người ta có xích mình lại hôn mấy chị? – Huệ phát khóc.
Mấy chị em nhìn nhau nén tiếng thở dài. Nhành cảm thấy lạt miệng, bèn lấy lon bia ngửa cổ tu một hơi.

&
&&
Buổi sáng Huệ bỗng đổi ý không chịu đi nữa. Không còn cách nào

khác, Hiếu phải nhờ sự hỗ trợ của bác tổ trưởng dân phố và anh công an khu vực. Khi nhìn Huệ ngơ ngác trên chiếc xích lô, Nhành rớt nước mắt. Trong mấy chị em, Nhành là người chửi Huệ nhiều nhứt và cũng là người thương Huệ hơn ai hết. Lạy trời cho nó sớm bình phục trở lại làm người! – Nhành thầm van vái.
- Chị Nhành ơi, cứu em với. Em không muốn xa chị, xa mọi người!
Nhành quay mặt đi, đôi hàm răng cắn chặt môi in hằn dấu răng. Khi chiếc xích lô đã khuất dạng, Nhành mới dám quay mặt lại. Ngân đã nổ máy xe chờ sẵn.
Hai mươi phút sau họ đã đến nơi. Hoạt không có mặt ở Công ty nên phải chờ. Thời gian lâu lắc sốt ruột. Tận tám giờ rưỡi Hoạt mới có mặt. Nhìn thấy Nhành và Ngân, anh ta có vẻ ngượng ngùng.
- Hai người kiếm tôi?
Nhành xẵng giọng:
- Không kiếm anh thì kiếm ai. Chị em tui đâu có tiền để đăng ký đi du lịch chỗ này, chỗ nọ. – Nhành vừa nói, vừa quan sát Hoạt từ đầu tới chưn:- Chà, dân tri thức đi làm có khác, bảnh bao sang trọng như công tử Bạc Liêu! À, hình như cái ca vát đó là của con Huệ thì phải?
Hoạt gật đầu thú nhận:
- Đây là quà của Huệ tặng tôi nhân dịp sinh nhật. Trông nó có vẻ thích hợp với chiếc áo sơ mi này có phải không?
Giọng Nhành nhanh và sắc như mũi tên lao tới hồng tâm:
- Phải! Phải. Của thì còn mà người thì ...
Ngân giẫm lên chân Nhành ra hiệu cho cô phải biết kiềm chế. Chẳng dè, nhành nổi khùng, trừng mắt nhìn Ngân nạt lớn:
- Kệ tao!
Hoạt coi đồng hồ tỏ vẻ sốt ruột. Nhành gắt gỏng:
- Chị em tui không quãng ngại thời giờ, đường sá xa xôi đến đây. Ngồi chưa nóng đít mà anh đã có ý đuổi khéo. Chỉ cần bấy nhiêu cũng đủ biết anh là loại người gì rồi!
Hoạt cười nhũn nhặn, nói:
- Thôi, xin mời hai người vô căn tin nói chuyện thoải mái hơn. Tôi

cũng định hôm nào rảnh rỗi gặp mấy chị trao đổi một bữa. Tiếc là công việc cứ túi bụi.
Ba người ngồi vô bàn. Hoạt thầm đoán mọi người cất công đến đây chỉ vì chuyện của Huệ mà thôi. Có lẽ, Huệ nhờ mọi người nói hộ một tiếng đây mà. Nghĩ đến đây, Hoạt cảm thấy khó chịu. Chuyện riêng của anh và Huệ thì hãy để hai người tự giải quyết lấy, người ngoài có quyền gì can dự , Huệ ơi, lúc nào em cũng vậy. Nông nổi. Hời hợt.
Nhành dằn mạnh ly đá chanh lên mặt bàn:
- Thông minh như anh, chắc đã đoán ra lý do chị em tui tìm tới đây là vì lẽ gì rồi chớ?
Hoạt gật đầu.
- Chắc là chuyện của Huệ.
- Vậy anh có biết bây giờ Huệ như thế nào không?
Hoạt bỗng nổi đóa, mặt đanh lại:
- Biết chớ! Chắc là cổ lại tiếp tục sự nghiệp kinh doanh nước mắt. Ái chà, nghề đó vớ bở, hái ra tiền!
- Khốn nạn! – Nhành rít lên, giơ thẳng cánh tay tán lên mặt Hoạt một cái chới với. Cô nói mà nước mắt cứ trào ra:- Đây là cái tán cảnh cáo anh không được xúc phạm đến Huệ, đứa em gái tội nghiệp của tui.
- Chị Nhành! – Ngân giựt mình nhỏm lên khỏi ghế, mắt trợn tròn kinh ngạc trước tình huống ngoài dự tính. Không ngờ chị Nhành lại có thái độ quyết liệt đến vậy.
Trong khi Hoạt còn đang choáng váng vì cái tán bất ngờ thì lại đón thêm cái thứ hai bên má còn lại.
- Cái tán này tui dạy anh phải biết sống có nhân nghĩa ở đời chớ đừng như phường ăn chén đá bát!
Hoạt đưa tay rờ lên chỗ đau, mặt nghệch ra như vừa từ trên trời rơi xuống.
Nhành nói một hơi:
- Ừ, nó làm nghề khóc mướn đó! Ông cử nhân cảm thấy nhục nhã vì phải quen với loại người mạt hạng như nó chớ gì. Vậy tui hỏi ông cử nhân đại học, nó bám vô cái nghề nhục nhằn, tủi hổ đó là gì cái gì?

Nhành nói như thét khiến mấy bàn ngồi bên cạnh phải hướng về phía cô:
- Nó không phải là đứa không biết nghĩ, nếu không phải vì anh thì cho dù có đưa vàng nó cũng chẳng thèm. Vì anh mà nó sẵn sàng đánh đổi tất cả những gì nó có thể đánh đổi. Vậy mà giờ đây anh lại có thể thốt ra những lời rắn độc như vậy! Tui thật thất vọng và khinh bỉ anh!
Hoạt nói:
- Tôi hoàn toàn không khuyến khích và tán thành Huệ làm công việc này. Nếu biết mọi việc ngay từ đầu, tôi sẽ ngăn cản ngay lập tức. Cổ đã giấu tôi và âm thầm làm theo ý riêng của mình. Chẳng lẽ trước việc làm sai quấy đó, tôi phải vỗ tay tán thưởng hay sao? Là người yêu của Huệ tôi thấy dù ít hay nhiều phải có trách nhiệm. Các người thì sao? Lúc nào cũng lớn tiếng chị chị, em em, vậy mà trước việc làm tồi tệ của Huệ lại làm lơ! Mặc sức cho Huệ tự tung tự tác! Liên tiếp sai lầm này đến sai lầm khác...
Nhành nói át đi:
- Và cái trách nhiệm chó chết đó là việc anh quất ngựa truy phong chớ gì! Tui thừa biết, đây chỉ là cái cớ để anh cắt đứt với nó. Một người đẹp trai có học như anh có vô số cô gái đẹp bám theo xin địa chỉ!
- Mạt sát như thế là đủ lắm rồi! Chuyện riêng của tôi và Huệ hãy để chúng tôi tự giải quyết. Tôi rất ghét những kẻ rỗi hơi thích xía vào chuyện của người khác. Chị thì biết gì mà lên mặt dạy khôn. Nếu muốn tôi tiếp tục ngồi nói chuyện, trước hết chị phải biết tôn trọng người khác và tôn trọng bản thân mình.
Trước phản ứng gay gắt của Hoạt, Nhành xì hơi:
- Tôi đã thiếu kiềm chế. Nhưng buộc tôi phải nói lời xin lỗi thì không bao giờ. Nếu đem so sánh những hành động nóng nảy vừa rồi của tôi và những gì anh đã gây ra cho Huệ thì chẳng thấm vào đâu.
- Tôi xin nhắc lại, chuyện của tôi xin đừng ai can dự vào. Nếu chị còn tiếp tục đề cập tới chuyện này, tôi xin phép!
Nhành nói:
- Nói chuyện với người không biết lẽ phải để tui nói với cái đầu

gối sướng hơn!
Hoạt hậm hực đứng dậy. Ngân vội lên tiếng:
- Anh Hoạt! Xin anh bớt giận. Chẳng qua chị Nhành vì quá lo lắng cho Huệ nên không giữ được bình tĩnh. Không riêng gì chỉ mà tất cả mọi người trong nhà cũng đang rối trí. Người có thể giúp được Huệ trong giai đoạn khó khăn này chỉ có thể là anh.
- Chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra với Huệ? – Hoạt ngồi xuống, mắt nhìn chằm chằm về phía Ngân, người cứ bồn chồn không yên.
- Đúng vậy – Ngân gật đầu xác nhận:- Huệ thất tình đã hóa điên rồi, anh có biết không? – Ngân chực khóc.
Cô nói sao? Huệ...Huệ...
Nhành ngấn nước mắt:
- Từ hôm anh nói tiếng chia tay với nó, nó nằm mẹp trên gác đúng bốn ngày, không ăn không uống rồi sau đó bắt đầu phát điên! Mỗi lúc lên cơn nó đều gọi tên anh. Anh là cái thá gì mà để em tui khổ đến vậy?
Hoạt làm rớt cái ly. Thân thể bỗng mềm oặt đổ gục xuống bàn.
- Tui tin, anh biết mình phải làm gì trong tình cảnh này. Nếu đã dứt tình thì ít ra cũng còn cái nghĩa, đợi nó hết bịnh anh muốn chém muốn giết tùy ý. Tui nói ít chắc anh hiểu nhiều.
Nhành ngó sang Ngân, nói:
- Về thôi!
- Khoan! – Giọng Hoạt hấp hối :- Tôi muốn biết bây giờ Huệ đang ở đâu?
- Tới nhà thương tâm thần mà hỏi! – Nhành xẵng giọng.
Hai người cặp kè ra cửa, Ngân nói:
- Chị làm một trận dữ quá, ngay cả em cũng sợ điếng hồn!
- Trong đời tao, đây là lần đầu tiên được tán đàn ông. Sướng tay!
- Theo chị, anh Hoạt sẽ có thái độ tích cực hay..
- Cái đó còn tùy thuộc vào lương tâm của anh ta. Mà con Huệ cũng lạ ghê. Nhìn bề ngoài cứ tưởng nó cứng rắn có bản lãnh lắm, ai ngờ nó lại yếu đuối đến thế.
Ngân nói:
- Em cũng quá bất ngờ. Huệ không cha mẹ, không một người thân thích để gởi gắm tình cảm của mình. Vì thế khi có anh Hoạt làm

người chia sẻ, Huệ lập tức dồn trọn tình yêu của mình cho ảnh mà không mảy may toan tính, bây giờ bỗng nhiên trắng tay, Huệ phát rồ là phải.
Nhành chép miệng than:
- Tình yêu là cái quái gì mà khiến người ta khổ sở quá chừng! Hết chị Hiếu đến con Huệ, không biết sắp tới sẽ đến lượt ai đây. Mày cũng nên cảnh giác anh chàng giám đốc trẻ tuổi kia. Có yêu thì chỉ nên yêu bảy, tám chục phần trăm thôi, nên chừa lại ít vốn liếng để dành cho hậu vận. Tình yêu giống như canh bạc lớn, không nên dốc nhẫn túi cho một ván bài!
- Chị nói như là một người từng trải chuyện yêu đương. Vậy chuyện của chị với anh chàng hũ chìm tới đâu rồi?
Mắt Nhành tối sầm lại:
- Chuyện thiên hạ thì sáng còn chuyện mình tối hù như đêm ba mươi. Thì vẫn cứ nhùng nhằng, ương ương, dở dở chẳng ra sao.
Ngân lại nói:
- Theo chị, anh Hoạt và Huệ có còn cơ hội làm lại từ đầu không?
Huệ đang điên mà nói tới chuyện xa xôi thêm buồn. Nhành lắc đầu nói không biết. Hạnh phúc của cả hai mà chỉ do một người quyết định thì quả là bất công hết chỗ nói.
&
&&
Hoạt xin nghỉ một ngày để giải quyết chuyện gia đình nhưng không được vì Công ty đang trong tình trạng thiếu nhân viên trầm trọng, buộc lòng anh phải tranh thủ vào giờ nghỉ trưa để đi thăm Huệ. Đường từ chỗ làm tới nhà thương khá xa, thời gian đi và về đã mất gần một tiếng. Hoạt không dám ăn cơm trưa để tận dụng khoảng thời gian ít ỏi.
- Huệ ơi, anh là Hoạt, anh đến tìm em đây!
- Hoạt là thằng nào? À, tao nhớ rồi, mày chính là người đã tiêu diệt con ma mút chuyên hút máu người có phải không. Chồng tao đâu? Sao mày không mang ảnh về cho tao? – Huệ cười sằng sặc.
Huệ đã mất trí thật rồi. Còn gì đau lòng hơn, ngay cả người thân yêu nhứt, Huệ cũng không nhận ra. Trước mắt cô, Hoạt là con ác thú mặt xanh, nanh vàng, và cái đuôi dài hàng chục thước!

- Em ơi, hãy tỉnh lại đi. Anh đã quên hết mọi chuyện cũ. Hết bịnh chúng ta sẽ lại ở bên nhau. Anh hứa sẽ không làm em buồn khổ nữa. Anh thật đáng trách!
- Mày nói tầm bậy gì vậy, hả? Ta đang bị lũ yêu quái giam hãm. Hãy giải cứu cho ta. Để ta còn thực hiện sứ mạng thiêng liêng! Huệ phùng mang trợn má, múa may loạn xạ, liên tục nói những câu vô nghĩa. Hoạt lòng đau như muối xát, anh không ngờ chỉ trong thời gian ngắn Huệ lại thê thảm như vầy.
- Tất cả điều do mình mà ra – Hoạt rên rỉ: - Huệ ơi! Thà rằng em cứ gào thét , nguyền rủa thậm chí trừng phạt anh cũng được. Anh đáng phải bị trừng phạt lắm. Em đừng như vậy, anh đau lòng lắm.

Như Lục Bình Trôi

Chương 103

Hiếu đi làm trở lại. Cô chạy trốn những ánh mắt tò mò soi mói, chạy trốn những cuộc tiếp xúc với những người xung quanh và chạy trốn cả những ý nghĩ cứ dai dẳng bám trong đầu. Cả buổi sáng Hiếu gục mặt vô bàn máy, môi mím chặt lại, chân giậm mô tơ thật mạnh cố xua đi những ám ảnh khủng khiếp đã qua.
Tới giờ cơm trưa Hiếu cũng không chịu rời khỏi máy. Thật tình Hiếu cũng thấy đói nhưng ngại tiếp xúc và sợ phải trả lời những câu hỏi chẳng khác nào tra tấn nên cô đành chịu trận để mặc cho lũ kiến hoành hành trong cái bao tử rỗng. Giá như có một ổ bánh mỳ gặm cũng đỡ buồn, Hiếu nghĩ thầm.
Cầu được ước thấy. Bà Trần từ đâu bất ngờ xuất hiện với hai ổ bánh còn nóng hổi, đưa cho Hiếu một ổ, giục cô ăn kẻo nguội. Đang đói nên chẳng cần khách sáo, Hiếu nhai ngấu nghiến. Bà Trần thì vẫn giữ cử chỉ ung dung nhàn nhã của người quý phái, nhai chậm và kỹ.
Hiếu nói:
- Tại em mà năm nay chị không được ăn tết.
- Lại khách sáo nữa rồi! Được ở bên em là không có niềm vui nào sánh bằng. Đôi khi tôi có ý nghĩ rất trẻ con, muốn em bị bệnh hoài để được ở bên cạnh chăm sóc. Không nói chắc em cũng biết, cuối cùng chỉ có tôi là một lòng một dạ với em mà thôi.
Hiếu thấy nghẹn ngay cổ họng nuốt không vô miếng bánh.
Bà Trần nói:
- Tôi vô tâm quá, đáng ra không nên nhắc tới chuyện này. Em cũng không nên tự hành hạ bản thân mình, chuyện đã qua rồi hãy để cho nó qua đi, nhớ lại chỉ rước thêm những bực bội phiền toái không đáng có.
- Em đã quên rồi chị. Bây giờ em chẳng bận tâm đến chuyện gì khác ngoài công việc. Nghe nói sắp tới sẽ mở rộng sản xuất, tuyển

thêm người làm hả chị? Em cứ phân vân hoài, việc đang thiếu mà tuyển thêm thì để làm gì? Chẳng lẽ mấy người lại giành nhau một cái máy? Thế nào cũng rối lên cho mà coi.
Bà Trần nói:
- Em khỏi phải lo, đã có tính toán hết rồi chẳng ai dại dột đến nỗi rước người vô để ngồi chơi xơi nước cả. Em hãy chuẩn bị tinh thần đi. Đầu quý II công việc nhiều vô kể, làm chết thì thôi.
Bà Trần bỗng xoay sang chủ đề khác:
- Em còn nhớ mấy con cá vàng hôm trước hôn? Chúng chết hết rồi, cái hồ bây giờ chỉ còn mấy hòn sỏi thôi. Tôi đang do dự có nên nuôi nữa hay không đây.
- Ồ, tại sao vậy hả chị? Chắc là chị không chăm sóc chúng cẩn thận chớ gì?
- Không. – Bà Trần nói bóng gió:- Tại chúng buồn quá mà chết đấy, có lẽ chúng nhớ em.
Hiếu im lặng. Bà Trần nói tiếp:
- Hôm nào rảnh em tới nhà treo giùm tôi mấy bức tranh. Thẩm mỹ của tôi kém lắm, cứ loay hoay mà chẳng sao vừa ý.
Thấy Hiếu có vẻ chần chừ lo sợ, bà Trần cười dễ dãi:
- Nếu thấy không tiện thì thôi. Mấy bức tranh đó cũng chẳng đẹp đẽ gì – Đoạn bà Trần đưa cho Hiếu lọ thuốc ghi toàn chữ Tàu:
- Thứ này rất tốt cho sức khỏe. Mỗi lần uống năm viên sau bữa ăn, chia ra làm hai lần. Ông chủ tiệm thuốc quảng cáo, nếu thường xuyên sử dụng sẽ trắng da, dài tóc.
- Cám ơn chị nhưng em không dám cầm đâu. Chị hãy giữ lấy, bồi bổ sức khỏe của mình, em thấy dạo này thần sắc của chị không được tốt.
Bà Trần cố nài ép:
- Tôi cũng có vài hũ để ở nhà. Chị em với nhau mà cứ câu nệ thì khó coi lắm. Yên trí đi. Tôi sẽ không làm em phải khó xử.
Nói rồi, bà Trần ấn vào tay Hiếu và bỏ đi không cho cô có cơ hội từ chối. Hiếu ngồi thừ, trong lòng bứt rứt không yên.
&
&&
Đúng vào sáng mùng mười tháng Giêng âm lịch, Trang được xuất

viện. Mấy ngày tết phải nằm dài trên giường quả là chẳng hứng thú gì. Mặc dù bà Vân và thằng cún con luôn ở bên cạnh nhưng Trang vẫn thấy nhớ nhà quá chừng. Ông Khả mỗi buổi chiều lấy cớ thăm con để gặp Trang. Trang luôn tìm mọi cách tránh tiếp xúc, vả lại bà Vân luôn bám chặt hai người như cái đuôi, khiến ông Khả càng không có cơ hội. Hôm qua, tranh thủ lúc bà Vân đi súc bình sữa, ông Khả liền vồ vập:
- Anh sẽ giữ đúng lời hứa của mình là chia tay với vợ, còn em thì sao?
- Không được đâu – Trang nói:- Ông còn có cả một tiền đồ xán lạn không thể chỉ vì em mà đánh đổi tất cả.
- Anh không quan trọng những chuyện đó. Cái chính là em có yêu anh và chấp nhận anh hay không mà thôi.
- Em cám ơn tình cảm và tấm lòng của ông dành cho em, nhưng em không thể vì hạnh phúc của mình mà làm khổ những người khác, mong ông hiểu cho em, em muốn mọi việc sẽ tốt hơn.
Ông Khả lấy cặp kính cận lau một cách vô thức. Chưa kịp mở miệng thì bà Vân từ toa lét bước ra.
- Nghe nói, sắp tới ông Viện trưởng sẽ về hưu. Cái ghế viện trưởng chắc mẩm sẽ thuộc về anh.
- Em đừng đoán già đoán non nữa. Ông phó xếp hàng cả chục năm nay rồi.
- Ông lẹo tẹo với cô thư ký, sự nghiệp chính trị coi như đã chấm dứt, chỉ có anh là người thay thế xứng đáng. Anh cố gắng, thế nào cũng có tên trong danh sách ứng cử viên đại biểu hội đồng nhân dân thành phố khóa tới.
Ông Khả xẵng giọng:
- Chuyện ở cơ quan anh mà em còn rõ hơn lòng bàn tay! Em giám sát anh còn hơn tù nhân chính trị!
Bà Vân chống chế, đấy không phải là giám sát, theo dõi mà đúng hơn là sự quan tâm chu đáo của một người vợ hết dạ lo lắng cho sự nghiệp của chồng.
- Anh cảm giác mình như một con rối lố bịch không hơn.
Thằng cún con thức giấc, tè một bãi và khóc ré lên. Ông Khả lật đật ẵm nó lên:

- Ái chà, cu cậu lớn nhanh như thổi! Mới đó mà đã ra dáng nam tử hán lắm!
Cả ba chụm đầu vào thằng cún. Bà Vân day mặt sang, nói với Trang:
- Bác sĩ nói ngày mai cô sẽ xuất viện. Tôi đang lo cu Tiến sẽ sống như thế nào trong ngôi nhà chật chội, nóng bức như cái lò nướng bánh mỳ đó. Đã biểu về nhà tôi để tiện việc chăm sóc mà cô cứ...
Trang nói:
- Nó là con của em ít ra trong một tháng rưỡi nữa. Xin hãy cho em được tận hưởng những khoảnh khắc làm mẹ trong thời gian ngắn ngủi đó. Bà hãy yên tâm, em sẽ chăm sóc thằng cún thiệt chu đáo.
Bà Vân đuối lý đành im lặng, thở ra mấy cái.
Tám giờ sáng Nhành xuất hiện ở bệnh viện. Thấy Trang từ trong bế con bước ra, cô liền sấn tới định đưa tay ẵm thằng cún thì bắt gặp ánh mắt khó chịu của bà Vân, bèn thu tay về. Gặp Nhành, Trang mừng rỡ ra mặt. Mồm mép tía lia:
- Chị Nhành! Sao trông chị ốm quá! Chỉ mấy ngày không gặp mà em thấy như là cả năm. Mấy chị ở nhà vẫn khỏe hả?
Nhành đáp:
- Khỏe. Tao tưởng mày lo vui vầy con cái mà quên hết tình nghĩa chị em rồi chớ – Đoạn Nhành nheo mắt nhìn Trang:- Chà, sanh đẻ xong người cứ đẹp ra, đúng là gái một con trông mòn con mắt! Thảo nào người ta cứ theo tò tò!
Bà Vân tím mặt, day sang ông Khả, cặp môi mỏng cong lên.
Vừa lúc chiếc ô tô bóng lộn trờ tới. Mọi người lục tục bước lên xe.
Nhành đi bằng xe gắn máy riêng của mình:
- Tao về trước chuẩn bị đón tiếp thiên thần bé nhỏ nhá!
&
&&
Xe không đi thẳng về nhà mà ghé tạt qua siêu thị năm từng. Bà Vân mua sắm
cơ man là thứ đồ dùng trẻ con, nào là; sữa bột, quần áo, tã lót, nôi đưa, xe đẩy, lục lạc...chất đầy cả ô tô. Tới đầu hẻm, bà Vân nói với chồng:
- Vô đông người không tiện, anh hãy ngồi ở ngoài này. Thu xếp

xong, em sẽ ra liền.
Trang ẵm con đi song song với bà Vân. Phía sau họ là đoàn người rồng rắn. Vô đến cửa đã thấy mấy người chờ sẵn, có ý nhìn mặt thằng cún. Chị Hai cạo heo nhào
tới vén khăn, ngó kỹ mặt thằng bé rồi tấm tắc khen:
- Đẹp trai, sáng láng dữ! Thằng này lớn lên tha hồ " sát gái " đây. Chèn đét ơi, sao mà giống hệt con gái mẹ của nó!
Mấy người khác cũng xúm lại, mỗi người vẹo một cái, khen vài câu. Cứ mỗi lần nhìn thấy những ngón tay cáu bẩn rờ lên mặt thằng cún là bà Vân lại một phen lên ruột. Mấy phút sau mới thoát ra được đám dông.
Bà Vân ngó dáo dác ngôi nhà xập xệ tỏ vẻ không yên tâm rồi nói bằng giọng lo lắng:
- Nhà cửa như vầy con tôi ngủ ở đâu?
- Ở đây chớ đâu. – Nhành vỗ tay bộp bộp xuống nền nhà có ý chọc tức:- Nằm dưới đất cho mát!
Bà Vân giãy nãy lên:
- Đâu được. Con nít cơ thể còn yếu, rủi nó bị sưng phổi thì biết làm sao? – Bà Vân dán cái nhìn xuống nền gạch nứt nẻ. Lũ kiến lửa tha mấy hột cơm nguội bò thành đàn kéo dài lên vách tường:- Cái này cũng gọi là nhà sao? Cái..
Nhành đanh giọng cướp lời:
- Ý bà muốn nói là cái chuồng heo hay là ổ chó chớ gì? Mà như vậy thì đã sao nào! Tất cả những người nghèo quanh đây đều sanh ra và lớn lên từ những cái ổ chó, chuồng heo như vầy đó. Bà hãy nhìn sang những căn nhà bên cạnh, chúng ọp ẹp rách nát thậm chí không bằng cái toa lét nhà bà. Nhưng những đứa trẻ vẫn cứ sống khỏe mạnh và lớn nhanh như thổi, chưa có đứa con nít nào chết vì phải ở chỗ rách nát như vầy bao giờ.- Giọng Nhành uốn éo:- Bà lo lắng thái quá cũng đúng thôi, vì bà đã quen sống trong giàu sang nhung lụa, nệm ấm, chăn êm! Nhưng nỗi lo của bà có sánh bằng nỗi lo của người mẹ mang nặng đẻ đau hay không. Người mẹ có thể ăn đói, bận rách chớ không bao giờ cam tâm để con mình sống khổ. Tui nói, chắc bà cũng không hiểu bởi vì bà chưa từng có cảm giác làm mẹ!

Bà Vân xiểng niểng như bị ăn tát:
- Nhưng trên danh nghĩa tôi là mẹ của nó..
Nhành nói:
- Đúng vậy. Nhưng tôi cũng lưu ý bà một điều, hãy còn một tháng rưỡi nữa bà mới chính thức có được cái quyền đó. Nếu không có việc gì mời bà đi về cho. Cháu tôi buồn ngủ lắm rồi, mắt nó díp lại kia kìa. – Đoạn Nhành tranh bế thằng cún, cô cầm ngón tay bé xíu của nó khều khều lên gương mặt bụ sữa và nói bằng giọng đớt đát:- Mấy người đi về hết đi, tui buồn ngủ lắm rồi, hổng nghe, tui tè vô mặt cho coi!
Nhành suy nghĩ một lúc tìm những lời độc địa, rồi vừa liếc về phía bà Vân, vừa nói:
- Chỉ có mẹ Trang với dì Nhành là thương tui thiệt lòng thôi. Còn mấy người chỉ là người dưng nước lã hổng thương yêu gì tui hết ráo á, chẳng qua mấy người lo sợ khi nhắm mắt xuôi tay không có người để tang! Giỗ quảy không có đứa đốt cho mấy cây nhang!
Bà Vân tái mặt, đặt các thứ lên nền nhà rồi bước te te ra hẻm. Đi được một đoạn bà ngoáy cổ lại, nói khít qua kẽ răng:
- Tôi nói trước, mấy người liệu bề mà chăm sóc cu Tiến cho cẩn thận, nó mà bị rụng một cọng lông chưn thì đừng trách tôi là không nói trước!
Trong thâm tâm bà muốn nhìn mặt thằng cún lần nữa nhưng bắt gặp ánh mắt khiêu khích của Nhành đành hậm hực từ bỏ ý định.
&
&&
Mấy ngày qua không khí trong ngôi nhà luôn nặng nề, u ám như có lam sơn
chướng khí bao phủ, từ khi có sự xuất hiện của thằng cún con , tất cả đã thay đổi, đám mây lo âu phiền muộn được ngọn gió trong lành, mát rượi cuốn phăng lúc nào không hay. Thằng bé trở thành trung tâm mọi chuyện xảy ra trong ngôi nhà hơn hai chục thước vuông. Vui buồn, hờn giận, thậm chí cãi lộn chí chóe cũng từ nó mà ra cả.
Trang có cái tật hễ thấy con khóc là lật đật đi pha sữa cho nó bú. Theo suy nghĩ đơn giản của cô " mau ăn thì chóng lớn" . Hiếu cực

lực phản đối, cô nói:
- Ăn uống phải có giờ có giấc hở ra là ấn núm vú vô miệng thằng nhỏ có ngày nó chết chương. Tao hỏi mày, nếu mày đã no cành hông rồi thì có tọng thêm được nữa hôn?
Trang cãi thí:
- Con nít khác, người lớn khác. Bú toàn nước óc ách tè xong là thấy đói!
Hiếu trợn mắt nói như quát:
- Đói gì mà đói! Nó trớ[1] cả ngày hôm nay, phải thay mấy cái áo, bộ mày không thấy sao? – Nói đoạn, Hiếu giựt chai sữa, liệng vô chậu nước.
Vì chuyện này Trang làm mặt giận, cả ngày không nói chuyện. Xây qua xây lại thừa lúc Hiếu không để ý , Trang lại lấy bình sữa nhét vô miệng thằng cún. Thằng nhỏ đúng là cố ăn! No cành hông, vậy mà hễ ấn núm vú vô miệng nó lại mút chùn chụt.
Nhành cả ngày quấn quít bên thằng cún. Cô dành ẵm mà chẳng chịu nhường ai. Trang bực lắm nhưng không dám hé răng. Nhành nói:
- Mày sức khỏe chưa được tốt, đi ngủ đi. Để tao chăm sóc thằng cún con!
- Để em! Chị ẵm cả ngày mỏi tay rồi. Vả lại con nít mà ẵm hoài nó hư!
- Cháu tao mà hư thì cả thế gian này thành đạo tặc mất! Coi kìa, trông nó ngủ mới đáng yêu làm sao!
- Chị cho bế một tẹo, em ghiền quá! – Ngân xán lại .
- Ghiền thì đẻ một đứa mà tha hồ bồng bế. Cháu tao, tao không đưa cho ai hết!
Lại hờn giận. Tiếng nhỏ. Tiếng to. Cuối cùng Nhành cũng phải nhượng bộ vì đối phương chiếm đa số. Ngân cứ trầm trồ:
- Đẹp quá! Biết chừng nào em có đứa con kháu khỉnh như vầy ha.
Bốn người đàn bà xúm xít bên thằng cún ngắm nghía như báu vật. Được hai hôm thì thằng cún bị đi tướt, xèn xẹt suốt ngày uống thuốc vẫn không khỏi. Không hiểu, Trang nghe ai mách biểu mà ra tiệm thuốc tha về chai " Con rồng ". Khi Trang vừa rót ra muỗng thì Hiếu cũng vừa đi làm về.

- Khoan đã! Mày cho cháu tao uống thứ gì vậy?
- Con rồng! Nghe nói loại này nghe nói cầm ỉa rất công hiệu.
- Buông ra! – Hiếu hét lên một tiếng trời long đất lở, chạy tới cầm cái chai
quẳng mạnh ra đường. Trang còn đang ngẩn ngơ thì bị liền một cái tán nhá lửa.
- Đồ ngu! Mày ngu lắm Trang! Thuốc này chỉ dùng cho trẻ em trên sáu tuổi. Mày muốn giết nó hay sao vậy hả?
Trang xanh mặt, giựt thót một cái, hỏi:
- Thiệt vậy hả? Sao người ta nói…
- Con người ta có cái đầu là để suy nghĩ, để phân biệt đâu là đúng sai, điều hay lẽ phải chớ không phải bạ đâu cũng tin, bạ đâu cũng gật.
Bị đánh Trang không giận Hiếu mà ngược lại còn cám ơn rối rít. Hết bị đi tướt thằng cún chuyển sang bị táo bón, hai ngày mới ị một lần. Trang lo quá không biết tính sao.
Ngân nói:
- Vắt nước cam cho nó uống đặng thông ruột.
Nói rồi, Ngân tất tả chạy ra chợ mua mấy trái cam, lựa trái bự nhứt vắt lấy nước rồi pha thêm chút đường. Trang giữ đầu thằng bé, còn Ngân thì đút từng thìa nhỏ, thằng cún có vẻ thích chép chép cái miệng nhỏ xíu như mỏ chim. Ngân cứ thế cho nó uống hết sạch nửa trái. Khoảng một tiếng sau thằng cún bắt đầu ị ra toàn phân lỏng. Nó phẹt phẹt liên tục từ xế trưa đến chập tối không dưới mươi lần, môi khô cong lên và người bắt đầu lên cơn sốt.
Nhành đi chợ về, nghe kể lại, giận quá bèn chửi hai đứa một trận nên thân. Trời đất! Cho uống chỉ cần một hai thìa nhỏ là đủ. Sao nó nóng như vầy, hả Trang? Mày có cho nó uống nước hôn?
Trang lắc đầu, mếu máo:
- Không, em sợ uống nhiều, ỉa nhiều.
- Ngu! Ngu lắm! Phải cho uống thiệt nhiều nước không thôi thằng nhỏ sẽ bị đau ban khỉ. Dốt như vầy mà bày đặt làm mẹ.
Nhành hối Ngân ra tiệm thuốc mua mấy gói oreson về pha với nước chín để nguội. Thấy nhiều quá, Trang định pha phân nửa, để lại phân nửa dành cho lúc khác.

Nhành gắt:
- Phải pha hết! Hà tiện là giết thằng nhỏ đó, hiểu chưa?
Cũng may là mấy ngày đó, vợ chồng ông Khả vì bận công chuyện không đến được nếu không thì đã xảy ra lôi thôi lớn . Buổi tối cả nhà xúm lại bên thằng cún, họ chuyền tay nhau như đội bóng chuyền chiếc cúp vô địch. Giọng nói thường khi bỗng trở nên đớt đát, nghe thật tức cười.
Trang nói:
- Em hổng dè việc nuôi trẻ lại lách cách đến thế. Vậy mà em cứ đơn giản, đói thì cho ăn, đau thì uống thuốc, vậy thôi.
Hiếu phán một câu xanh rờn:
- Tao sẽ là mẹ đỡ đầu thằng cún con!
Ngân thắc mắc:
- Từ thuở cha sanh mẹ đẻ tới giờ em chỉ nghe nói những người theo đạo Gia tô mới có cha đỡ đầu còn mẹ đỡ đầu không thấy nhắc tới.
Nhành cãi lại:
- Đó là chuyện tôn giáo! Rõ ràng mày chưa tìm hiểu tới nơi tới chốn. Truyện cổ tích " Cô bé Lọ Lem " cũng có mẹ đỡ đầu. Chính bà mẹ này đã biến trái bí rợ thành cổ xe, mấy con chuột thành ngựa kéo đó thôi. Mày là " dân kinh tế " nên cứ ù ù cạc cạc!
Đoạn Nhành xây mặt về phía Hiếu nói:
- Không được! Bà Hiếu đừng chơi khôn. Chỉ có tui mới có thể là mẹ đỡ đầu của thằng cún!
Hiếu bĩu môi:
- Mày suốt ngày chè rượu say sưa làm mẹ đỡ đầu để cháu tao thành hũ chìm à?
Ngân nói:
- Để em, em mới xứng đáng làm mẹ đỡ đầu!
Tranh cãi kịch liệt, cuối cùng thằng cún có liền một lúc ba bà mẹ đỡ đầu.
Hiếu nói:
- Phải là bốn chớ, còn con Huệ nữa chi.
Nhắc tới Huệ không khí bỗng vón thành cục. Những gương mặt cười bỗng biến dạng méo mó trông rất khôi hài. Huệ vẫn lúc tỉnh

lúc điên không có dấu hiệu tiến triển. Mỗi ngày Hoạt đều đến thăm, và đều ra về với dáng điệu đau khổ, ân hận giày vò.
Ngân than thở:
- Mới có mấy bữa mà em thấy anh Hoạt ốm nhom!
Nhành liệng cái nhìn giận dữ về phía Ngân, làm như cô chính là thủ phạm gây ra bất hạnh cho Huệ không bằng:
- Mày còn thương tiếc con người bạc bẽo đó hả? Con Huệ ngày nào còn ở trong nhà thương điên là ngày ấy tao còn căm thù tay Hoạt tận xương tận tủy! Tội nghiệp con nhỏ! Cầu Trời khẩn Phật cho nó tai qua nạn khỏi tui nguyện cạo đầu, ăn chay một tháng!
Thằng cún đột nhiên toét miệng cười hết cỡ. Hiếu bèn chộp lấy cơ hội trêu ghẹo:
- Đó! Cháu tao cười mày đó. Mày mà ăn chay thì quỷ cũng thành Phật! – Đoạn Hiếu quay mặt về phía Trang:- Tối nay tao ngủ với thằng cún đó nghen.
Nhành đi tắm rửa, thay đồ rồi dắt xe ra cổng. Ngân cầm tay thằng cún lắc lắc mấy cái:
- Mẹ Nhành đi nhớ về sớm nghe, đừng say xỉn quá con cấm cửa không cho vô nhà đâu – Ngân đặt ngón trỏ ngo ngoe trên má:- Lêu lêu mẹ Nhành say xỉn đi!
Để thằng bé ngủ với Hiếu, Trang không yên tâm trong bụng nên cứ trằn trọc. Nửa đêm. Thằng cún bỗng thức giấc, khóc ré lên. Hiếu ngồi dậy, đưa tay rờ lên tã lót. Ướt nhẹp! Hiếu nói lầm rầm:
- Lạnh quá con ngủ không được phải không? Để mẹ thay cho tấm khác, ngoan nào!
Thay tã khô ráo nó nín khóc. Hiếu áp mặt nó vào ngực mình. Bản năng làm mẹ thôi thúc không sao cưỡng lại được, cô mở áo ngực, áp cái miệng nhỏ như mỏ chim vào đầu vú đỏ như son. Thằng bé mút chùn chụt. Hiếu lim dim mắt, cảm giác hạnh phúc lan tỏa khắp cơ thể. Nghe khóc Trang bước xuống bắt gặp cảnh tượng đó cô đứng chôn chưn tại chỗ, mắt ánh lên những tia xúc động. Mút mỏi miệng mà không có lấy giọt sữa, thằng cún lại khóc ré lên. Hiếu lại ấn bầu vú còn lại vào miệng thằng bé.
&
&&

Nhành quẹo xe vô con hẻm. Bên trên có treo tấm bảng nền xanh, chữ trắng " *Toàn thể nhân dân khu phố Năm – Phường Tám quyết tâm xây dựng thành công Khu phố Văn hóa* ". Chạy rà rà thêm một đoạn, bắt gặp khu chung cư lô K, Nhành dừng xe hỏi thăm một bé gái thắt bím chừng mười ba, mười bốn tuổi đang chơi nhảy dây một mình dưới sân:
- Chào em! Em có biết nhà chú Linh chỉ cho chị với.
Cô bé mở to đôi mắt tròn xoe như hai trái nhãn:
- Chú Linh nào ạ? Hoàng Linh hay Lưu Linh? Chú Hoàng Linh làm phóng viên, còn chú Lưu Linh thì làm bên y tế. Chú Linh y tế lúc nào cũng say xỉn nên mọi người đặt là Lưu Linh.
Nhành nói như reo:
- Chị tìm chú đó!
- Ủa, lại thêm một người nữa hả! – Cô bé thốt lên tỏ vẻ ngạc nhiên pha lẫn thất vọng rồi nhét chùm dây thun vô túi áo lòng thòng:- Mấy cô ăn bận mođen tới kiếm chú Linh y tế hà rằm, họ toàn là dân cave kiếm chú cốt để moi tiền! Em không biết chị là người thứ bao nhiêu nữa. Nhưng dòm cách ăn bận, nói năng của chị thì hoàn toàn không giống mấy cô đó.
- Bộ chú Linh quen nhiều phụ nữ lắm, hả em? – Không đợi câu trả lời từ cô bé Nhành đột ngột lái sang chuyện khác:- Em có gần nhà chú ấy hôn?
- Ở chung từng. Em ở từng hai còn chú Linh ở từng ba. Ngày nào em cũng thấy chú linh say lắc lư, nhưng mà chú say rượu không như người ta, càng say nói chuyện càng vui. Hễ thấy chú Linh châm nam đá chân chiêu là tụi em liền xúm lại. Chú ấy có cả một kho tàng chuyện tiếu lâm. Tụi em cười lăn ra! Em nhớ hoài chuyện này của chú. Rồi cô bé bắt đầu nhái giọng kéo nhựa cố hữu của Linh, kể:
- Có đôi vợ chồng nọ chung sống suốt năm chục năm trời mà chưa từng bao giờ lớn tiếng với nhau. Phóng viên tờ " Bưu điện Washington " bèn tìm đến phỏng vấn :- Thưa bác, bí quyết nào giúp vợ chồng bác giữ gìn hạnh phúc suốt mấy chục năm qua? Người ta bảo chén bát nằm trong sóng[/link] còn có khi khua. Sao bác lại giỏi chịu đựng đến thế? Đâu là bí quyết? . Bà vợ thật thà:-

Nào có bí quyết gì đâu! Chuyện là như vầy. Hồi mới lấy nhau chúng tôi ở Texas. Một hôm chồng tôi đánh xe ngựa chở tôi ra thị trấn mua sắm. Đang đi con ngựa bỗng trở chứng cứ đứng ì ra không chịu nhúc nhích. Chồng tôi liền xuống xe, vỗ lên đầu nó, bảo:- Lần thứ nhất nghen!. Sau đó chúng tôi đi tiếp. Được nửa đường con ngựa chết giẫm lại giở trò. Vẫn động tác cũ, chồng tôi bảo:- Lần thứ hai nghe! . Đến gần thị trấn, con ngựa lại bổn cũ soạn lại. Ông ấy chẳng nói chẳng rằng, móc súng đòm chết con ngựa trước cặp mắt kinh hoàng của tôi. Sau này giữa hai vợ chồng có chuyện không vừa ý, cãi lộn om sòm. Ông ấy bảo:- Lần thứ hai, nghe bà! " . Và đó chính là bí quyết im lặng của tôi!
Nhành cười đến chảy nước mắt. Thấy đây là dịp tốt để tìm hiểu về Linh, Nhành bèn mua một ít hạt dẻ rang bán trên chiếc xe đẩy đang đậu gần đó. Hai người ngồi trên thảm cỏ vừa nhấn nhá hạt dẻ vừa nói chuyện.
- Bộ chú Linh chẳng bao giờ tỉnh táo hả em?
- Có chớ, những lúc ấy chú thường đóng cửa, ngồi nhà một mình. Chú rất ngại tiếp xúc với mọi người xung quanh, nhưng có hơi men thì ngược lại. Kỳ quá ha chị.
Nhành nói:
- Theo em, chú Linh là người tốt hay xấu?
- Em cũng không biết nữa. – Cô bé đặt hạt dẻ lên miệng, dùng hàm răng khỏe khoắn cắn mạnh :- Chú Linh tử tế, hay giúp người khác như vậy là tốt. Ba em nói,
uống rượu nhiều là xấu. Vậy chú ấy cũng xấu luôn!
Cô bé co chưn đá văng hòn sỏi nhỏ dưới chưn, tiếp tục liến thoắng:
- Chú Linh thỉnh thoảng có xuống nhà em đánh cờ tướng với ba. Chú cao cờ lắm, chấp con ngựa mà ba em còn đánh không lại nhưng chấp hẳn cặp ngựa thì chú ấy thua liểng xiểng.
- Nghe nói, chú Linh đã từng có vợ? – Nhành khơi mào chuyện.
Cô bé gật đầu:
- Đúng rồi. Nhưng cô Giang đã bỏ chú Linh đi lấy chồng khác rồi. Chồng mới của cô Giang làm nhân viên bảo hiểm, vừa xấu trai, lại kiếm tiền không bằng chú Linh. Chị biết hôn, từ khi bị vợ bỏ, chú Linh chán đời uống rượu ghê lắm. Nhìn thấy, em phát nóng lạnh

luôn!
Cô bé khen hạt dẻ ăn thiệt bùi, nói:
- Kỳ quá ha chị. Tại sao cứ chán đời người ta lại vùi đầu vô bia rượu mà không tìm thứ khác đỡ hại hơn?
Đoạn cô bé ngẩng mặt lên nhìn Nhành tỏ vẻ tò mò:
- Chị là gì với chú Linh vậy? Nhưng em biết chắc chắn không thể là người yêu của chú ấy, có đúng hôn?
Nhành bật cười:
- Bộ chị xấu lắm hả?
- Ồ không. Ý em không phải vậy! Chị đẹp lắm! Em nói thiệt chớ không phải vì chị cho em ăn hột dẻ mà em nói nịnh đâu. Bởi vì chú Linh rất ghét đàn bà, ghét cay, ghét đắng, ghét thiếu điều xúc đất đổ đi nữa là..
Nhành thốt lên:
- Sao kỳ vậy, hả em?
- Em đâu biết. Có lẽ nguyên do cô Giang bỏ đi nên chú Linh mới như vậy – Giọng cô bé bỗng cao vút lên như đoạn nhạc đến chỗ điệp khúc:- Kỳ ở chỗ, khi say rượu chú Linh lại rất thích phụ nữ! Tuần trước, sau khi uống say bí tỉ chú ấy xuống tầng trệt tán tỉnh chị Hoa thợ may, chú Linh còn làm thơ nghe hay lắm, em chỉ nhớ mấy câu: " *Quả đất rộng mênh mông/ Anh không chốn dung thân!", " Em trói chặt đời anh bằng sợi tóc mong manh/ Em bóp chết tim anh bằng cái nhìn đắm đuối* ...". Chị Hoa hoảng quá vội chạy trốn, không ngờ chú ấy cứ rượt theo. Bực quá chị Hoa nói, nếu anh thiệt lòng với tui thì đợi tỉnh rượu, xuống đây nói chuyện đứng đắng đàng hoàng, anh cứ như vầy, tui la lên đó.
Kể đến đây cô bé nhoẻn miệng cười để lộ cái răng lòi xỉ coi rất có duyên:
- Vậy mà sáng hôm sau, vừa thấy chị Hoa, chú Linh lập tức lấy cuốn sổ che mặt, chạy như ma rượt, chạy đến nỗi suýt nữa đâm đầu vô cột đèn khiến mọi người cười lăn ra!
Cuối cùng cô bé đưa ra kết luận:
- Chính vì thế em mới dám chắc chắn, chị không thể là người yêu của chú vì chẳng ai chịu lấy một người chỉ yêu mình lúc say túy lúy, còn lúc tỉnh táo thì coi như kẻ thù không đội trời chung!

Chia tay cô bé. Nhành thẫn thờ như người mất trí. Để xác minh tính chân thực, Nhành quyết định tìm đến Công ty Linh đang làm việc. Cô dừng xe, hỏi bác nhân viên bảo vệ:
- Anh Linh hôm nay có đi làm không bác?
- Có chớ, cậu Linh vừa cắp cặp lên phòng kế hoạch ở từng hai. Cô lên ngay đi vì chốc nữa thế nào cậu ta cũng phải ra sân bay giải quyết một số việc.
Nhành bước nhanh lên bậc thang hình trôn ốc. Tim đập loạn xạ không phải vì mệt mà vì hồi hộp, căng thẳng. Lên đến từng một, Nhành nhìn thấy Linh đang đứng xớ rớ trước căn phòng nằm cuối dãy hành lang, bên nách kẹp một xấp hồ sơ khá dày. Anh ta cũng nhìn thấy cô, lập tức ngó lơ sang chỗ khác và nhanh chóng biến mất đàng sau cánh cửa.
Nhành đứng im một lúc rồi rụt rè đưa tay gõ lên cánh cửa sơn xanh, đồng thời
áp tai lắng nghe tiếng động bên trong. Lúc sau, một gương mặt lạ hoắc ló ra nhìn cô, cất giọng the thé:
- Cô kiếm ai?
- Xin lỗi, tui tìm anh Linh, tui vừa thấy ảnh vô trỏng.
Người đó gãi ót sột sột, nói:
- Cô nhìn lộn người rồi, không có Linh nào ở đây hết ráo.
- Vậy sao? - Nhành hỏi lại máy móc, cố rướn người nhìn vào bên trong.
Người đó tỏ vẻ khó chịu, nói gay gắt:
- Đã nói là không có, cô cố tìm kiếm làm gì cho uổng công. Hình như cậu ta đang ở từng hai, lên trển mà tìm. Tôi đang bận không thể tiếp khách được.
Cánh cửa đóng sập lại. Rõ ràng, Linh đã cố tình lánh mặt cô, cơn uất nghẹn khiến cô phát khóc. Tất cả những lời cô bé hoàn toàn chính xác.
Trở xuống bãi giữ xe. Bác bảo vệ nhìn cô ái ngại:
- Tôi đoán, thế nào cậu ấy cũng tránh mặt. Cô đừng buồn nữa. Không phải chỉ mình cô đâu, trước đây thỉnh thoảng có vài cô cũng đến đây kiếm cậu ấy và đều thất vọng trở về. Tôi khuyên cô một điều, đừng bao giờ tin vào lời hứa của những gã say sưa.

Nhành thấy rã rời chưn tay, thậm chí dắt xe không nổi, bác bảo vệ phải ra tay giúp. Bây giờ thì cô mới hiểu vì sao Linh chỉ tìm đến cô trong những lúc hơi men chếnh choáng. Cô muốn gọi trời hỏi đất, tại sao mối tình đầu của cô lại chịu nhiều bi thảm như vậy. Tại sao? Tại sao?. Chạy ngang quán " Chim Hót " Nhành tấp xe vô, kêu bia và tu như nước lã. Trong cơn say, cô tự vấn bản thân đã làm gì nên tội mà Linh nỡ đối xử tàn nhẫn, trong khi cô đã tin tưởng tuyệt đối , dâng hiến cho anh cả thể xác lẫn tâm hồn. Linh ơi, anh là một tên Sở Khanh đốn mạt! Tui căm thù anh cho đến chết!
Xế trưa, Nhành trở về trên chiếc xích lô. Hai người đàn ông trong xóm khiêng chiếc xe gắn máy, hai người khác khiêng cô vô nhà. Trang trải chiếu cho Nhành nằm dưới đất, rồi móc túi trả tiền xe. Bác đạp xích lô phân trần bằng giọng lơ lớ của người miền Trung:
- Đang chạy xe, tự nhiên cổ té cái rầm. May mà chiếc xe hàng thắng kịp, nếu không thì...Lúc đầu tui nghĩ cổ bị trúng gió, lại gần mới biết là do say rượu. Anh cảnh sát giao thông lục bóp cổ tìm được cái địa chỉ, biểu tui chở về. Trời đất, uống chi dữ vậy không biết! Nếu vào lúc ban đêm thế nào có chuyện chẳng lành. Xinh đẹp như cổ dễ trở thành miếng mồi béo bở cho mấy thằng dê cụ.
Nhành nằm vật vã suốt cả tiếng đồng hồ, mắt nhắm nghiền mà miệng cứ lải nhải không dứt:
- Linh ơi, tui yêu anh thiệt lòng mà anh nỡ xem tui như thứ đồ chơi, món hàng giải trí. Tui thề sẽ băm xác anh nhuyễn nhừ như món cá băm viên. Anh là tên khốn nạn nhứt trong vô số những thằng khốn nạn, anh là tên đểu cáng nhứt trong hàng vạn tên đểu cáng. Tui sẽ giết anh như giết một con chó!
Nhành la lớn quá làm kinh động đến mọi người xung quanh. Chuyện chẳng hay ho gì mà cứ la ong óng chẳng khác gì vạch áo cho người xem lưng. Trang vội đóng chặt cánh cửa, kéo rèm lại. Nhưng tiếng gào thét của Nhành vẫn len lỏi qua khe hở thoát ra ngoài một cách bướng bỉnh. Vài mụ đàn bà đang chơi bài tứ sắc ngay đầu hẻm vểnh tai lắng nghe có vẻ thích thú.
- Cha, cái con bợm ghiền đó đã bị cha nào " xơi tái " rồi đá đít. Đáng đời!

Người khác nói:
- Đàn bà mà nhậu nhẹt là thứ đàn bà hư, thằng nào dám rớ tới. Chẳng qua bọn nó muốn lợi dụng chơi cho sướng con c.. rồi thì bỏ. Ngu thì ráng mà chịu còn kêu ca nỗi gì.
Bà bận áo bông cằn nhằn:
- Nói hoài hà, xuống bài đi mẹ!
Người đàn bà đó tính toán một lúc rồi xuống mấy quân tượng xanh.
Chập tối, Nhành mới tỉnh hẳn, lúc này mọi người đã tề tựu đông đủ cả. Nhành rửa mặt xong, bước ra ngoài. Hiếu kêu giựt lại:
- Đi đâu đó?
- Mua bia! – Nhành đáp cộc lốc.
- Định uống cho chết hả? Mà có chết cũng chẳng giải quyết được chuyện gì. Không đi đâu hết, ngồi xuống. Con Ngân đóng cửa lại cho tao.
Nhành miễn cưỡng ngồi bệt xuống đất, mắt đóng đinh lên trần nhà. Hiếu an ủi:
- Chuyện đã dĩ lỡ rồi, hãy cố mà quên đi coi như đây là bài học đường đời. Ông bà xưa có câu " *Món ngon nhớ lâu, đòn đau nhớ đời* ", ngay từ đầu tao đã có linh tính thằng cha đó là người không ngay ngắn rồi, ai lại bày tỏ tình cảm trong lúc say bét nhè! Tuổi mày, năm nay rơi nhằm sao xấu gặp toàn là chuyện chẳng lành, không bị sứt mẻ gì cũng có thể gọi là may mắn lắm rồi. Đừng làm ầm lên chẳng hay ho gì.
- Quên sao được, nhứt định tui sẽ giết hắn! – Nhành nói bằng giọng tột cùng phẫn nộ. Gương mặt chưa tỉnh hẳn rượu đằng đằng sát khí.
- Tất cả bọn đàn ông đều mang trong mình dòng máu dối trá, phản trắc mày giết được một người chớ đâu giết hết cả thiên hạ. Vả lại pháp luật có để cho mày yên không? Chuyện lùm sùm này làm lớn ra chỉ thêm nhục, mấy mẹ nhiều chuyện ở Bến Đình thế nào cũng có dịp cười cho thúi mũi, chi bằng nên im lặng là tốt hơn hết.
- Chị khác, tui khác. Chị có thể để cho cha Tưởng sống yên ổn, còn tui thì không! Tui nhứt định phải cho gã Sở Khanh đốn mạt một trận nhớ đời rồi tới đâu thì tới, vô nhà đá hay " dựa cột " cũng cam

tâm, mấy người đừng cản tui vô ích.
Càng nghĩ càng thấy buồn, trong nhà có năm người thì hết bốn đã phải khóc
hận vì tình. Trang đành chấp nhận số phận an bài, Hiếu đã từng phẫn uất tìm đến cái chết, Huệ thất tình phát điên, còn Nhành thì nhất quyết phải giết người mới hả giận. Số phận mỗi người mỗi khác, nhưng đều gặp phải cảnh éo le, nghiệt ngã như nhau.
&
&&
Việc giải tỏa, đền bù bắt đầu rục rịch từ sau tết. Những hộ tự nguyện tháo dở trước thời hạn được hỗ trợ thêm năm triệu gọi là chi phí di dời. Hộ quá thời gian quy định mà vẫn chưa thực hiện sẽ bị cưỡng chế , và phải hoàn toàn chịu mọi phí tổn phát sinh. Ngôi nhà mấy chị em Hiếu đang mướn còn gần hai tháng nữa mới hết hợp đồng. Trước thời hạn cuối cùng để di dời hơn một tuần lễ, bà Bảy Tùng cứ vài ngày lại đảo qua một lần nhắc nhở mấy chị em liệu mà thu xếp trả nhà đúng hạn kẻo để bị cưỡng chế thì mệt lắm, không những bị hụt mất khoản tiền thưởng mà có khi phải nộp phạt. Bà Bảy đề nghị, hay là tao đưa tụi bây ít tiền để mướn chỗ khác vậy.
Nhành lắc đầu, nói:
- Tụi con chưa kiếm được chỗ ở mới, bây giờ phải dọn cấp kỳ thì biết đi đâu? Dì Bảy yên trí đi, tụi con hứa là sẽ trả nhà đúng kỳ hạn, có gì tụi con sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm.
Bà Bảy Tùng đe:
- Làm sao thì làm, để sanh ra phiền phức là không yên với tao đâu. Ở thành phố nhà cho mướn đầy rẫy ra đó chớ có ít ỏi gì cho cam. Bộ ở dưới nền nhà này có chôn vàng hay sao mà tụi bây cứ luyến tiếc dữ vậy?
Thật ra mấy chị em cứ chùng chình chưa quyết định dứt khoát vì nhiều nguyên do. Tìm một ngôi nhà tương đối lý tưởng với số tiền eo hẹp chẳng dễ dàng gì; Trang sau khi giao con nửa muốn về, nửa muốn ở lại thành phố tìm kế sinh nhai; Huệ còn ở nhà thương điên không biết chừng nào mới hết bịnh; Nhành chán đời cũng có ý định về nhà cho rảnh nợ; Ngân thì đang tính tìm một chỗ ở mới

gần nơi làm việc hơn, còn lại mình Hiếu thì không thể đủ sức mướn hẳn một ngôi nhà, cô dự định trở về " xóm nhập cư " kiếm đại chỗ nào chun ra chun vô. Tình hình này coi bộ mấy chị em sắp chia đàn xẻ nghé đến nơi rồi.
Hiếu nói:
- Tụi bây phải dứt khoát đi hay ở, cứ chần chừ do dự làm sao tao biết đường mà tính. Trước tiên, tao muốn nghe ý kiến của con Trang.
Trang nói:
- Em đã suy nghĩ lại và quyết định sẽ vìa quê sau khi giao thằng cún cho vợ chồng ông Khả. Thiệt lòng em rất muốn ở lại thành phố nhưng thấy có nhiều điều không tiện, vả lại ở đây có nhiều kỷ niệm buồn quá, nên em muốn tìm quên.
- Lại đi! Mày cứ thay đổi xoành xoạch như người ta thay quần áo, tao đến khổ vì mày. Được, muốn về thì cứ việc. – Giọng Hiếu có vẻ hờn mát:- Mắc công tao phải năn nỉ bà Trần muốn gãy lưỡi bả mới đồng ý nhận mày vô làm trở lại, bây giờ tất cả đã hóa ra là công cốc!
Thâm tâm Hiếu muốn cùng có chị có em dù sao vẫn tốt hơn, nhưng Trang không thích thì có ép cũng không được. Tức ở chỗ Trang cứ thay đổi ý kiến như thời tiết!
Hiếu ngửng cổ dòm Nhành:
- Còn mày thì sao?
Nhành nói:
- Bây giờ đầu óc của tui rối tung rối mù như đám rừng chẳng liệu được việc gì. Chuyện đó từ từ tính sau. Người tui lúc này đây đang bị ngọn lửa tam muội thiêu cháy. Giải quyết sòng phẳng với " Độc Cô Cầu Bại " tui mới yên lòng nghĩ tới chuyện khác.
- Nói chuyện với mày tức anh ách! – Hiếu bực dọc nói lớn:- Nói như vậy tao hết cách. Thôi, ai có thân nấy lo.
Ngân nói:
- Chị Hiếu định đi đâu?
Hiếu không nói không rằng xách giỏ đi te te một hơi ra đầu hẻm.

Như Lục Bình Trôi

Chương 104

Sau chuyến đi nghỉ mát ở Đà Lạt do cơ quan tổ chức quan hệ vợ chồng giữa ông Khả, bà Vân vẫn giậm chân tại chỗ, thậm chí có chiều hướng xấu đi, tuy bề ngoài trông họ có vẻ hạnh phúc, thứ hạnh phục giả tạo đánh lừa thiên hạ.
- Em dứt khoát không bao giờ ký đơn ly dị cho dù anh có dùng thủ đoạn gì đi nữa! Nếu anh không suy nghĩ lại, thì em cũng không chịu cam tâm ngồi yên. Già néo thì đứt dây thôi!
Ánh mắt của bà Vân hướng về phía chồng vừa bỡn cợt, vừa coi thường:
- Anh hèn lắm! Trước đây, hình ảnh của anh luôn chiếm một ví trị trang trọng nhứt trong trái tim em, anh là người đàn ông thông minh đầy bản lãnh là thế, vậy mà bây giờ trở nên bạc nhược, đớn hèn chỉ vì một mối tình thổ tả!
Khóc lóc, lạy lục, van xin không lay chuyển được chồng, bà Vân liền thay đổi " chiến thuật " lấy độc trị độc đánh thẳng vào lòng tự trọng của ông Khả.
- Cô muốn nói như thế nào tùy ý, nhưng tôi cấm cô không được lăng mạ tình yêu của tôi và Trang. Cho dù cô có rắp tâm gì gì đi chăng nữa cũng không thể nào ngăn cản được chúng tôi tìm đến nhau.
- Em thề sẽ làm cho anh mất hết tất cả những thứ đang có; danh tiếng, quyền lực, và cả cuộc tình mà anh đang ảo tưởng. Anh sẽ chẳng còn gì ngoài hai bàn tay trắng và sự nhục nhã ê chề, không tin, hãy chờ xem em hành động.
&
&&
Nhành thủ sẵn con dao nhọn hoắt đi gặp " kẻ thù " tại quán " Cây dừa ". Đúng là cây muốn lặng mà gió chẳng chịu dừng. Trong khi Nhành cố quên đi vết thương lòng còn đang rướm máu thì Linh cứ

liên tục réo điện thoại. Hai ngày đầu thấy số điện thoại của Linh, cô tắt máy không trả lời, nhưng đến ngày thứ ba thì cô không thể nhịn được nữa. Vẫn giọng rè rè kéo nhựa cố hữu, Linh thiết tha muốn gặp mặt cô:
- Nhành ơi, hãy cho anh được gặp em dù chỉ một lần. Anh muốn được giải bày, tâm sự đặng em hiểu được lòng anh rồi em muốn chửi bới, nguyền rủa, thậm chí nả vô người anh ba mươi phát súng anh cũng cam lòng. Anh vô cùng hạnh phúc được chết dưới tay em!
- Muốn chết thì cho chết! – Nhành nói làu bàu rồi xuống bếp lấy con dao Thái
Lan lận vô mình và xách xe đi liền.
Ra tới hẻm thì gặp Hiếu đang bế thằng cún con đi ngược chiều. Hiếu hỏi:
- Đi đâu vậy?
- Công chuyện! – Nhành đáp cộc lốc.
- Đi công chuyện hay đi giết người mà mặt mày đằng đằng sát khí thế kia?
Nhành cười bí hiểm, rồ ga biến mất.
Tới nơi, đã thấy Linh ngồi khật khừ bên cạnh chiếc bàn xếp bằng gỗ. Bên trên chất đầy bia và đồ nhắm. Đích thân Linh bước ra tận cửa đón cô, toét miệng cười méo xẹo:
- Cuối cùng thì em cũng đã đến! Một tên tử tù sắp ra trường bắn cũng được ân huệ một bữa cơm ngon, anh hy vọng em sẽ dành cho anh một đặc ân.
Vẫn bộ y phục xốc xếch, ca vát lệch sang một bên. Mái tóc rối nùi che kín mặt. Linh kéo ghế mời nhành ngồi, rồi rót bia ra cốc.
- Uống trước, nói sau, nào, ta cùng cạn ly!
Cạn thì cạn, sợ gì. Nhành ngửa cổ dốc sạch ly bia. Linh lại rót thêm ly khác, hai người uống liền ba cốc. Linh đưa ống tay áo quệt bọt bia trên mép, bắt đầu vào chuyện bằng giọng say đứ đừ:
- Hôm ấy, anh đã đối xử như một tên vô lại, anh thật có lỗi với em. Em hãy trừng phạt anh đi. Anh cảm thấy thật xấu hổ cho chính bản thân mình.
- Anh còn biết nói ra những lời đó nữa sao? – Nhành long mắt giận

dữ:- Có điều, tui không hiểu, tại sao anh lại nở đối xử với tui một cách đốn mạt, vô văn hóa đến vậy. Nếu ghét tui, có vô số cách để trừng phạt hà tất phải dùng cách đê tiện đó!
Linh gục đầu. Vai run lên bần bật. Tóc chấm vô ly bia. Nhành càng nói càng hăng. Những lời độc địa, cay nghiệt tuôn ra ào ào như như nước vỡ bờ, nước mắt cứ ứa ra. Linh cam chịu đón nhận như một lẽ tự nhiên, không phản kháng, chống trả. Trên gương mặt say đờ đẫn còn hiển hiện sự sám hối ăn năn. Giọng Nhành bỗng sắt nhọn như lưỡi dao:
- Anh đã cướp của tui tất cả những gì có thể cướp được, bây giờ anh xứng đáng bị trừng phạt!
Nhành không cho Linh có cơ hội giãi bày vì như thế cô e mình sẽ bị mềm lòng. Cô bặm môi, rút con dao nhằm thẳng tim Linh mà đâm tới. Linh không chống đỡ mà ưỡn ngực ra đón, mắt nhắm nghiền lại chờ thần chết tới rước mình đi. Khi lưỡi dao sắp đi đến đích, tay Nhành lại run lên...Linh thoát chết. Lưỡi dao cắm phập vào bắp tay trái.
Cả quán nhậu nháo nhác lên như đàn ong vỡ tổ. Vài người sợ quá chạy vội ra khỏi quán, miệng không ngớt kêu gào " Giết người! Giết người". " Xảy ra án mạng rồi!". " Mau kêu 113!" . Những người bình tĩnh hơn thì xông vô giữ chặt tay Nhành bẻ quặt ra phía sau. Một người giựt lấy chuôi dao đang cắm phập trên bắp tay Linh, máu tuôn ra như xối. Chủ quán vội lấy vải cột lại, hối đám " lâu la " bấm số công an:
- Đàn bà con gái gì mà dữ quá vậy! Gô cổ bà chằn này lên công an phường cho tao!
Vài thanh niên hùng hổ xông tới, đẩy Nhành lên chiếc xe đang nổ máy chờ sẵn. Sau khi ra tay, Nhành mặt cắt không còn hột máu, lòng hận thù đã tiêu tan thay vào là sự hối hận.
- Xin hãy để cổ yên thân. – Lưu Linh nói phều phào:- Tất cả chỉ là một sự hiểu lầm thôi.
Linh nhăn mặt ngả đầu vô tường thở phì phò từng hơi mệt nhọc, máu ra nhiều làm xây xẩm mặt mày.
Chủ quán khua chưn múa tay loạn xị, miệng không ngớt văng tục:
- Chuyện chàng, chuyện nàng rối tung rồi mù cả lên! Sao không

đưa người ta đi băng bó mà ngồi yên như phỗng vậy, bà chằn!
Nhành giựt mình như vừa thoát khỏi cơn mê, lấy xe chở Linh tới bệnh viện may lại vết thương. Suốt quãng đường hai người không nói với nhau đến nửa lời, chỉ nghe tiếng rên khe khẽ của Linh vì đau và mất máu.
Nửa đêm. Hai người lại ngồi bên nhau ở một quán rượu khác. Cánh tay Linh được quấn một lớp băng trắng toát. Họ ngồi uống trong im lặng, cạn hết lon thứ năm, Nhành nói bằng giọng vừa ân hận, vừa thương cảm:
- Tại sao anh lại không tránh lưỡi dao của em, bộ chán đời muốn chết lắm hả?
Lưu Linh đặt ly xuống, nhìn Nhành nói vừa đủ nghe:
- Tội của anh nặng lắm có chết cũng đáng đời. Anh chỉ sợ em phải sa vào vòng lao lý mà thôi, cũng may là mọi việc không đến nỗi bi thảm như anh tưởng. Em còn căm ghét anh nữa không?
Nghĩ lại mà phát hoảng, nếu không run tay thì cô đã trở thành kẻ sát nhân mất rồi. Điều tồi tệ này mà xảy ra thì đúng là tận cùng thảm cảnh.
Linh nói:
- Anh không hy vọng được em tha thứ mà chỉ xin em sự thông cảm. Anh hoàn toàn không có ý lừa dối em, hay nói một cách khác anh không phải là kẻ chuyên gạt tình phụ nữ nhẹ dạ. Anh yêu em thật lòng nhưng bi kịch ở chỗ ...
Linh thấy khó nói nên đành bỏ lửng. Gục đầu thở ra mấy cái. Không cần Linh nói hết câu, Nhành cũng đã hiểu hết rồi:
- Ở chỗ anh chỉ yêu em những lúc say rượu mà thôi, có đúng không?
Linh xoay tròn cái ly trên tay, hết nhìn người đối diện lại nhìn xuống đất, liên tục nuốt nước bọt ừng ực. Nhành đã lấy lại bình tĩnh sau những gì đã xảy ra.
- Mong em hãy hiểu cho anh, anh cần phải có thời gian.
Là bao lâu? Một tháng, một năm, hay cả một đời? – Nhành thầm nhủ, ý nghĩ như nhát dao cựa quậy trong cơ thể đau nhói. Bị chính người vợ thân yêu phụ bạc, anh đâm ra căm thù đàn bà và chỉ yêu thương họ khi đã nốc vô số là rượu. Và khi hơi men đã bốc hơi thì

tình yêu cũng chẳng còn! Tại sao trên đời lại có chuyện oái oăm đến vậy?
- Anh cũng không sao hiểu nỗi mình nữa. Đã bao nhiêu lần anh cố gạt bỏ ý nghĩ bệnh hoạn đó ra khỏi đầu nhưng đều thất bại. Vợ anh trước khi ra đi đã để lại cho anh một vết thương trí mạng, mà mãi cho đến tận bây giờ vết thương ấy vẫn không nguôi nhức nhối. Anh biết làm như vậy là bất công với em, bất công với chính bản thân mình. Nhưng để điều trị căn bệnh trầm kha cần phải có thời gian...
- Đã bao nhiêu năm rồi mà anh vẫn chưa nguôi ngoay mối hận tình đó. Em phải chờ đợi đến bao giờ để có được tình yêu đích thực của anh? – Nhành cười đau khổ:- Chẳng lẽ, chúng ta phải đắm chìm trong men bia liên tu bất tận, ngày này sang ngày khác, tháng này sang tháng khác, năm này sang năm khác để yêu anh và được anh yêu?
Linh thú nhận:
- Thật tình anh vẫn chưa biết nữa, nhưng anh hứa với em sẽ hết sức cố gắng, anh không thể sống trong nỗi hận thù giày vò hoài được. Trong lúc khó khăn này đây, anh rất cần sự cứu rỗi của em.
Nhành thở dài buồn bã:
- Em còn không có thể cứu được bản thân mình thì làm sao có thể cứu rỗi được người khác, có lẽ, chúng ta phải chia tay thôi.
- Đừng em! Anh van em đừng bỏ rơi anh. Anh yêu em!
Nhành gạt ngang:
- Thôi, đừng nhắc tới chuyện buồn càng thêm chạnh lòng, uống đi!
Nhành không nói, uống bia ừng ực, Linh cũng uống. Cả hai đối thoại trong im lặng. Hết số bia trên bàn lại kêu thêm. Nhà máy bia mọc đầy rẫy ra đó sợ gì thiếu bia.
Cứ thế, họ vừa uống bia, vừa nhìn nhau và thở dài. Thời gian trôi mau quá thoắt đó mà trời đã hửng sáng. Mặt trời mọc trên gương mặt người. Trên bàn, dưới gầm vô số vỏ lon nằm lăn lóc. Cô chủ trẻ tóc nhuộm màu hạt dẻ ngủ gà ngủ gật trên chiếc ghế mây chờ hai vị khách cút khỏi quán để đánh một giấc, nhưng coi bộ còn lâu lắm, có lẽ, đít họ đã mọc rễ mất rồi.

Men bia khiến con người ta trở nên rộng lượng hơn, buông thả hơn và thèm được yêu hơn. Trong mắt của Nhành, Linh không còn là tên Sở Khanh đáng đem ra xử chém mà đã trở thành vị hoàng tử khôi ngô tuấn tú, phong nhã hào hoa. Trong mắt Linh, Nhành không còn là cô gái có tính cách dữ dội, uống rượu như hũ chìm mà là nàng công chúa thùy mị, đoan trang, có sắc đẹp nghiêng nước, nghiêng thành. Trai tài, gái sắc tìm đến nhau là lẽ đương nhiên.

- Chúng mình về khách sạn nhá, em?

Họ lại quấn lấy nhau như đôi rắn hổ mang. Và trong đầu đã bốc hết hơi men lại nhìn nhau bằng ánh mắt hận thù, xa lạ...

Như Lục Bình Trôi

Chương 105

Trên đường đi làm về, bất chợt gặp đám đông vây kín thành vòng tròn choán hết cả con lộ hẹp té chỉ hơn mười mét ngang. Từ xa đã thấy nhiều người chỉ trỏ vô khoản giữa , xì sầm bàn tán điều gì đó coi bộ rôm rả lắm. Ngân cố lách xe qua đám đông nhưng không thể nào nhích lên được vì dòng người ken đặc như nêm. Tính hiếu kỳ của dân ta quả là tai hại. Cách đây nhiều năm , ở cầu Xóm Chỉ xảy ra một tai nạn thương tâm làm chết hơn mươi người. Nguyên do, một cô thi rớt đại học bị cha mẹ chê bai, chửi mắng nên uất quá đòi tự tử. Người mẹ cứ ngỡ con mình chỉ dọa để làm mình làm mẩy nên càng khêu khích:
- Ờ, có muốn chết thì chết xa xa, đừng chết tại nhà làm liên tụy tới tao!
- Được thôi! Tui sẽ nhảy cầu tự tử!
Nói rồi, cô ta cắm đầu chạy một mạch hướng về phía cầu Xóm Chỉ. Mấy người trong xóm thấy vậy cũng liền rượt theo, coi sự thể như thế nào. Đoàn người mỗi lúc dài ra. Khi cô gái chán sống vừa gieo mình xuống nước thì chiếc cầu sắt, lát gỗ hàng trăm tuổi cũng đổ sập xuống vì không chịu nổi sức nặng của hàng vạn con người đang hiếu kỳ nhìn xuống. Cô gái đó không chết một mình mà còn lôi theo hàng chục người cho có bầu có bạn, và hàng trăm người khác phải nhập viện. Những tưởng sau lần đó, người ta sẽ chừa cái tật tò mò, nào ngờ căn bệnh này càng ngày càng sanh sôi nảy nở như bọ rầy trên lá lúa.
Giữa vòng tròn là một cô gái thân thể lõa lồ đầy thương tích nằm úp mặt xuống đất. Chiếc váy đầm màu xanh da trời bị xé nát nằm bên cạnh. Khắp người cô từ đầu đến chưn dính đầy mắm tôm khắm khú. Còn cái hũ nhựa đựng mắm bị bọn trẻ tận dụng làm banh đá ở đàng xa.
- Trời ơi, sao lại vậy hả bác? – Ngân hỏi người đàn bà đứng bên

cạnh.
- Bị đánh ghen! – Người đó nói bằng giọng lạnh và sắc:- Đàn ông thời nay rẻ như bèo, tội tình gì đi giựt chồng người ta để rồi bị làm xấu giữa đường.Tội nghiệp!
Người khác tỏ ra biết chuyện, nói thủng thẳng:
- Tội nghiệp gì cái thứ này! Thằng cha kia già khú đế thì làm sao có chuyện yêu đương tử tế. Chẳng qua cô nàng muốn đục khoét cái mỏ vàng không đáy. Bị trừng phạt là đáng đời! Nếu là tui, tui biểu lũ nhỏ lấy lưỡi lam rạch mặt nó ra, thử coi nó có còn mang gương mặt đẹp đi dụ dỗ chồng người nữa thôi.

Một người đàn bà lấy chiếc khăn lông sù sụ quấn lên người cô gái, kề sát vô tai cô ta nói thầm điều gì đó, có lẽ, là an ủi. Cô gái ngẩng lên, nét mặt còn lộ vẻ kinh hoàng pha lẫn hổ thẹn. Ngân nhón người để nhìn rõ mặt cô gái, và giựt mình kêu lên:
- Hà!
Cô gái cũng nhìn thấy Ngân, liền lật đật cắm đầu chạy vô con hẻm cạnh đó. Ngân nhờ người giữ giùm chiếc xe, vội vã đuổi theo. Hai người rượt đuổi suốt chiều dài con hẻm và dừng lại trước bức tường cao ngất chắn ngang với vô số mảnh thủy tinh lởm chởm, nhọn hoắt chỉa thẳng lên trời.
Họ ngồi bên nhau trong câm lặng. Hai trái dừa vạt miệng, cắm vô hai cái ống hút bằng nhựa. Trời nhá nhem tối. Đèn đường không hắt tới chỗ hai người đang ngồi. Mấy lần Ngân muốn lên tiếng nhưng sợ Hà bị tổn thương nên thôi. Cuối cùng, Hà là người nói trước, giọng cô chua chát, chán chường, và có vẻ bất cần đời:
- Cậu đuổi theo tớ làm gì? Để cười vào mặt tớ phải không? Tớ là một người tàn tệ như vậy đó, cậu đã hài lòng chưa?
Ngân nói nhũn nhặn:
- Bạn bè lâu ngày không gặp cậu đừng cay đắng với tớ như vậy. Tớ lúc nào cũng nhớ đến cậu, lo lắng cho cậu.
- Cám ơn! – Hà nói mỉa:- Một kẻ đi giựt chồng thiên hạ như tớ còn có người
nhớ mong, lo lắng thì đúng là đại diễm phúc! Tớ phải đền đáp cậu như thế nào đây?
Vẫn kiểu nói xóc ốc. Tức anh ách. Ngân hỏi:

- Bây giờ cậu ở đâu? Chuyển chỗ ở mới sao không báo cho tớ biết? Tớ đã lặn lội hỏi thăm khắp nơi nhưng cậu thì vẫn biệt vô âm tín. Tớ cứ đinh ninh cậu lấy cha Đài Loan đầu hói, bụng bự nào rồi đấy! – Ngân cố ý pha trò mong giảm bớt bầu không khí căng thẳng không đáng có giữa hai người bạn lâu ngày không gặp. Chẳng dè chuyện đó lại có thiệt. Hà nói:
- Tớ đã từng có ý định đó và đã vài lần tới khách sạn ra mắt mấy thằng chệc. Nhưng bọn họ chê tớ già, cận thị không chấm. Khốn nạn! Con người chẳng khác gì con vật! Tụi các chú bắt cả đám mặc đồ lót đi vòng vòng coi giò coi cẳng như người ta mua heo, mua chó không hơn cũng không kém. Nhục!
Hà im lặng, ngoạm cái ống hút kéo một hơi thật dài rồi kể tiếp:
- Cực chẳng đã tớ đành phải chấp nhận làm bồ nhí cho một gã trưởng ban quản lý chợ hải sản đầu mối ngoài năm mươi tuổi. Tay này vừa dơ dáng, vừa thô tục, lại bị dục tình ám ảnh đến bịnh hoạn. Hàng ngày gã chuyên trị quát tháo, chửi bới con buôn, ra sức làm eo làm sách, bắt bí dân đen để vòi tiền. Gã tìm đủ một ngàn lẻ một lý do để moi tiền. Đội bốc xếp do gã đứng ra thành lập thực chất là lũ cướp cạn. Khiêng một giỏ cần xé cá mà tiền công những hai chục ngàn! Những người chạy xe ôm cơ cực đậu quanh chợ đều phải đóng hàng tháng hai trăm ngàn " tiền hụi chết " . Chịu đời không thấu nên một vài người đã lên tiếng phản đối, thậm chí vác đơn thưa kiện khắp nơi. Rốt cuộc gã vẫn yên vị trên chiếc ghế quyền lực còn những người cả gan chống lại thì bị trù dập đến sống dở chết dở hoặc bị tống khứ ra khỏi chợ! Thậm chí gã còn mướn tụi " xã hội đen " đánh dằn mặt những đứa cứng đầu cứng cổ. Chợ búa là tài sản của Nhà nước, của dân dốc lòng bỏ ra bỗng nghiễm nhiên thành cơ ngơi riêng của gã. Hầu như toàn bộ thành viên Ban quản lý đều có họ hàng dây mơ rễ má với gã. Vì thế gã tha hồ tự tung tự tác! Những ai muốn có chỗ " đẹp " tiện việc buôn bán đều phải chung chi khoản tiền rất lớn, nếu không thì gã nhét vô chỗ " hốc bà tó " tha hồ ngáp ruồi! Tiền kiếm chác được lão trích một phần " cống nạp " lên " mấy anh " để " mấy anh " làm lơ! Một phần chia cho đám bộ sậu, còn bao nhiêu thì đút túi. Gã giàu lắm! Giàu đến nỗi có thể dùng tiền đóng thành gạch để xây

nhà! Nhưng mà thiên bất dung gian! Ở ác như gã bị trời đày cũng đáng lắm! Lão bị chứng khổ dâm hành hạ chết đi sống lại. Trước khi làm tình lão biểu tớ phải chửi thật nặng vào! Phải chửi như hát hay lão mới khoái! Lôi cả tổ tiên tám đời của lão ra mà chửi! Đang hận đời lại có dịp " xả xú bắp " tội gì không chửi. Tớ kêu lão là chó, là súc vật, là thú đội lốt người, là..là..Sau đó lão dưới, tớ trên. Vừa hì hục, tớ vừa cầm chiếc roi mây đập mạnh xuống đất và gào lên, con chó điên kia, nghe lời mẹ dạy đây. Sống trên đời là phải biết nghĩa biết nhân. Độc ác như mày suốt đời chỉ ăn phân thôi con ạ! Mày là con thú đội lốt người! Là thứ đâm cha, chém chú, đứng đầu cầu thổi ống tiêu, hãm hiếp chị dâu, rình em vợ tắm! Mỗi lần nghe tớ chửi như vậy là lão lại nhắm tít mắt lại như thưởng thức bản " tổ khúc bốn mùa " của Vivaldi! Sướng lắm! Chửi càng nhiều, chửi càng hay cùng với tỉ lệ thuận với số tiền gã móc ra cho tớ! Đúng là chó chết!
Rồi Hà thở dài thất vọng:
- Chửi hoài cũng chán! Tớ định tranh thủ vớt vát kiếm chút đỉnh rồi đánh bài chuồn, ở lâu với tên khổ dâm ấy có ngày tớ sẽ hóa điên, hoặc trở thành tên sát nhân cũng chưa biết chừng! Hắn hứa sẽ mua một ngôi nhà và cho tớ đứng chủ quyền hẳn hoi. Công việc đang rục rịch thì mụ vợ lớn hay tin. Thế là xảy ra cớ sự.
Hà đã thay đổi đến chóng mặt. Tính khí nông nổi, cố chấp và lập dị của Hà, Ngân đã tiên đoán một viễn cảnh không mấy sáng sủa, nhưng cô không thể nào ngờ Hà lại tha hóa, buông thả đến vậy.
Dường như đọc được suy nghĩ của Ngân, Hà nói:
- Cậu đang cười tớ phải không? Muốn cười thì cứ việc- Hà nói chua chát: - Chẳng ai muốn khoác bộ mặt xấu xa kinh tởm phô ra trước bàn dân thiên hạ cả, nhưng muốn làm người tốt sao mà khó quá!
- Cuộc sống hiện tại của cậu rõ ràng là không có lối thoát, cậu cần phải thay đổi, thay đổi ngay tức thì, nếu không e sẽ muộn mất!
- Tớ đang ở trong con đường hầm mà hai đầu đều bị bịt kín vậy tớ sẽ thoát ra bằng con đường nào? Cậu chỉ cho tớ với!
Đoạn Hà nhìn Ngân từ đầu đến chân không chớp mắt:
- Cậu trông có vẻ thành đạt trong công việc lẫn tình yêu thì phải.

Tại sao tớ lại đoán ra ư? Dễ thôi, bởi vì mùi hạnh phúc toát ra khắp lỗ chưn lông!
Hà vươn vai mấy cái:
- Khi người ta hạnh phúc viên mãn như ánh trăng đêm rằm thì nói cái gì cũng dễ! Thử đặt vào hoàn cảnh của tớ, cậu sẽ hành động ra sao?
Cuộc chuyện trò không đạt kết quả như ý muốn của Ngân. Hà vẫn giữ thái độ hằn học của một người thất cơ lỡ vận, không chấp nhận bất kỳ lời khuyên nào từ cô. Thậm chí trước khi chia tay, Ngân hỏi xin địa chỉ, Hà cũng lắc đầu cự tuyệt:
- Gặp nhau mà làm gì khi kẻ cười, người khóc? Thôi, tớ đi đây, chúc cậu hạnh phúc.
&
&&
- Chị lại giao du với bà Trần có phải không?- Nhành ném cái nhìn xét nét về phía Hiếu. Gương mặt hốc hác vì thiếu ngủ trông già sọm đi.
Hiếu cãi thí mạng:
- Bậy! Sợ muốn chết rồi, có cho vàng tao cũng không dám!
- Vậy Chủ Nhật rồi chị tới nhà bả để làm gì? Có người thấy và nói lại với tui.
Hiếu làm bộ nhớ ra:
- À, tới treo giùm mấy bức tranh đó mà.
- Chuyện đó đứa trẻ ba tuổi cũng làm được, hà tất chị phải mắc công? Treo mấy bức tranh chỉ cần vài phút là xong, sao tận đến chiều tối chị mới về?
- Thì ở lại ăn cơm. Bả mời mọc chân tình quá mình từ chối sao đặng.
Nhành tiếp tục dồn Hiếu vô chưn tường:
- Rồi sau đó hai người dìu nhau lên giường và tò te tí te chớ gì?
Bị đoán trúng tim đen, Hiếu chẳng còn lý gì để chối cãi, đành cúi đầu im lặng.
Nhành nói:
- Tui cứ tưởng mọi việc đã chấm dứt từ lâu rồi. Vậy mà không hiểu sao chị lại tiếp tục tái diễn? Mụ ấy có gì đặc biệt đâu mà ghiền

như ghiền xì ke vậy? Cái vòng lẩn quẩn này coi bộ không có lối thoát.
Trang đang ẵm con, nói chen vô:
- Em cũng tán đồng ý kiến của chị Nhành. Chị nên suy nghĩ lại cho cặn kẽ, cứ như vầy hoài khổ lắm.
Hiếu nỗi quạu, nói một hơi:
- Ốc không mang nổi mình ốc thì đừng gánh chuyện người khác! Mày đó! – Đoạn Hiếu hướng cái nhìn về phía Nhành :- Có hơn gì tao đâu mà bày đặt lên giọng dạy đời!. Đầu óc tỉnh táo thì thôi, không có gì, khi say rượu thì mò tới thằng cha làm
ở Công ty dược thi nhau chén chú chén anh rồi dắt nhau vô khách sạn lạch cạch suốt đêm! Cái thứ chết bầm, chết giẫm đó mà mày dám vỗ ngực xưng danh là tình yêu hả? Tình yêu gì kỳ vậy, cứ lặn ngụp trong vại bia, khi hơi men bốc đi thì chỉ còn lại nỗi hận thù tê tái. Coi ra mối tình tréo cẳng ngỗng của tao vẫn còn hơn cuộc tình bia bọt của mày gấp vạn lần.
Nhành há miệng tròn như trứng hột gà, cặp mắt trợn trừng như Từ Hải chết đứng. Vệt mây u ám đọng trên gương mặt. Tối sầm. Hồi lâu, Nhành đứng dậy, dắt xe ra cửa và nổ máy lao đi như viên đạn trước ánh mắt kinh hoàng của Trang và Hiếu.
- Trời ơi, chị Nhành chạy xe ghê quá, em lo chỉ gây tai nạn.
- Chết hết đi cho rảnh nợ! – Hiếu lằm bằm . Cầm chổi lia lia mấy nhát.
Sau vụ này Hiếu và nhành giận nhau đúng một tuần.
&
&&
Hết giờ làm việc, ông Khả không về nhà mà dông xe đến quán nhậu. Cả tháng nay ông đều uống bia trừ cơm. Bao giờ cũng vậy, hễ bước vô quán là ông chọn một chỗ kín đáo nhất rồi kêu đúng nửa thùng bia và uống cho kỳ hết mới thôi. Ông muốn mượn bia bọt để tìm quên nhưng càng uống lại càng thấy nhớ. Sau khi đã say xiểng niểng ông lại mò tới chỗ ở của Trang. Đứng phía dưới nhà ông ngửng cổ nhìn lên từng gác le lói ánh đèn:
- Trang ơi!
Giọng ông thảm sầu như người sắp chết. Trang nép mình bên cánh

cửa dòm xuống lòng dạ rối bời.
- Trang ơi! Anh yêu em! Anh nhớ em!
Trang đâu phải là gỗ đá vô tri mà không biết đau biết nhớ nhưng cô không thể bước qua giới hạn cuối cùng. Những thứ này không phải là của cô.
Có lần ông Khả đứng tới nửa đêm. Trang cầm lòng không đặng bèn chạy xuống. Chỉ chờ có vậy, ông liền ôm chầm lấy cô và hôn như điên dại.
- Mình tìm chỗ vắng nói chuyện đi ông đứng đây không tiện.
Hai người đứng giữa cầu. Gió thổi rào rào, tóc cô thổi ngược về phía sau.
- Chúng ta phải chấm dứt tại đây, ông ạ! – Cuối cùng Trang cũng nói được những lời khó nói.
Ông Khả im lặng, gương mặt lộ vẻ đau đớn.
- Chắc ông cũng thừa hiểu chuyện ông với em là không thể. Đã không đến với nhau được thì ông đừng tìm em nữa làm gì, thêm khổ cho nhau.
Ông Khả nói hụt hơi:
- Nhưng anh chỉ yêu em và..
Không để ông Khả dứt lời, Trang nói:
- Em cũng yêu ông nhưng khoảng cách giữa chúng ta như trời với đất, như đêm với ngày không thể nào hòa hợp với nhau.
Im lặng một lúc, Trang nói tiếp:
- Em yêu ông bởi ông là người đàn ông tốt. Và ông yêu em cũng vì lý do trên, giả sử chúng ta trở nên ích kỷ, chỉ lo cho bản thân mình thì liệu tình cảm đó có còn nguyên vẹn nữa không, ông? Chẳng lẽ vì yêu em mà ông nỡ phụ bạc người vợ đang đau khổ, bỏ cả tương lai sự nghiệp mà ông hằng ấp ủ. Chẳng lẽ vì yêu ông mà em nỡ đang tâm cướp đoạt hạnh phúc của người khác, khiến người em yêu phải sa vào cảnh thất cơ lỡ vận. Bà Vân, vợ ông thậm chí còn dọa sẽ đưa anh Thật vô tù vì tội đã gây ra cho ông. Em yêu ông và sẽ yêu hoài cho tới chết. Nhưng xin ông hãy hiểu cho em. Từ rày vìa sau ông đừng tìm em nữa và em sẽ không bao giờ gặp lại ông. Tốt hơn hết ông hãy vìa với người vợ đang chịu nhiều hy sinh, đau khổ của mình.

Trang gạt nước mắt, bước đi như chạy. Ông Khả nhìn theo rồi ngửng mặt nhìn trời thở dài thườn thườn…
&
&&
Càng gần đến ngày giao con, Trang sống trong tâm trạng lo lắng, hoảng loạn. Nỗi ám ảnh mất con khiến tâm trí cô không một phút thanh thản. Cả ngày Trang cứ giành lấy thằng cún con, không chịu trao cho bất cứ ai. Vì chuyện này khiến cho trong nhà xảy ra lục đục. Mọi khi Trang là người dễ sai dễ khiến, bây giờ bỗng trở nên cứng đầu, cứng cổ.
- Thằng nhỏ sắp giao cho người ta, mày để cho mọi người ẵm bồng, hôn hít một chút có sao đâu. Vậy mà cứ khư khư như giữ kho báu! Coi kìa! Thằng cún dòm tao cười kìa. Đưa đây! – Hiếu sán tới định giằng lấy thằng cún, thì Trang đã xây người, né qua một bên:
- Nó là con em, để em ẵm!
- Ai mà không biết nó là con mày, cần gì phải tuyên bố dõng dạc như vậy. Từ hôm qua tới giờ không có hơi thằng cún. Ghiền quá.
- Ghiền thì chị đẻ một đứa đi. Tha hồ. Con em, em không đưa cho ai hết!
Xuống nước năn nỉ không xong, Hiếu khóc tức tưởi. Cả Nhành và Ngân cũng bực mình không kém. Trang cầm lòng không đặng, ấn thằng bé. Lập tức Hiếu toét miệng cười tươi rói.
Trang ra điều kiện:
- Chỉ năm phút thôi, nghen – Nói xong, Trang dòm đồng hồ, đếm từng nhịp chiếc kim giây.
Hiếu phật ý định trả con lại, nhưng bỗng đổi ý, còn nói ngang:
- Đã vậy tao ôm luôn cho bõ ghét! – Đoạn Hiếu đưa tay vẹo má thằng cún, tặc tặc mấy cái như kêu chó:- Cún con! Mẹ Trang tham lam quá muốn " chiếm lãnh " một mình, không đưa cho ai ráo, con coi có được hông? Nè, mai mốt về nhà người dưng, con có nhớ tới mẹ Hiếu, mẹ Nhành với mẹ Ngân hôn? Cái mặt này là đồ phản! – Hiếu đưa ngón trỏ ấn nhẹ lên trán. Thằng cún cười loe toe:- Lâu lâu mẹ Hiếu tới thăm, con đừng suỵt chó ra cắn mẹ Hiếu, tội nghiệp.

Nhành sốt ruột nói tới lượt mình. Hiếu không trả. Thế là xảy ra giằng co. Thằng cún khóc ngằn ngặt. Hết hồn, Trang nói:
- Mấy chị làm vậy chết con em làm sao! Trả con cho em.
Mặc cho mọi người làm mặt giận, Trang nhứt quyết không đưa cho ai nữa.
Nhành trề môi, nói lớn:
- Có đứa con mà đã làm phách! Mai mốt tao đẻ liền tù tì một tá, cho mỗi người một con, một thằng, mặc sức mà hôn!
Ba người cùng giận Trang không thèm nói chuyện lấy nửa lời. Không khí trong nhà vì thế mà mất vui. Nói làm eo, làm giá thì tội cho Trang lắm, chẳng qua cô chỉ muốn được gần con nhiều hơn trong những ngày ngắn ngủi còn lại mà thôi.
Tối. Đốt nhang, Trang vái Trời cho thời gian đi chậm lại, thậm chí hãy cứ đứng yên một chỗ để cô được mãi mãi gần con. Nhưng trời giờ vẫn cứ trôi đi vùn vụt như chuyến xe lửa tốc hành, chẳng thèm đếm xỉa gì tới tâm trạng phấp phỏng lo lắng của cô. Nhìn con đang ngủ say trên tấm nệm cao su, lòng Trang đau xé như ai cầm dao cắt từng đoạn ruột! Con ơi! Mai mốt con vìa ở với ba, trong ngôi biệt thự cao sang, lộng lẫy, không biết con có còn nhớ tới người mẹ nghèo nàn, bạc phận này hôn? Con còn nhỏ quá thì làm sao biết được mọi chuyện xảy ra. Rồi đây con sẽ kêu người đàn bà xa lạ kia bằng tiếng mẹ thiêng liêng, trìu mến. Con sẽ ngả vào lòng người đàn bà đó mà nũng nịu , dỗi hờn ...Chỉ nghĩ đến đây là lòng mẹ đau như kim châm muối xát. Mẹ là người mẹ bất tài, nhu nhược, không giữ nổi núm ruột của mình. Con ơi, cho dù mẹ cách xa con ngàn trùng thăm thẳm thì trong tim mẹ luôn giữ hoài, giữ mãi hình bóng con trai yêu quý, dẫu tới chết mẹ vẫn không thể nào quên...
Từ bữa Huệ đi nhà thương điên, căn nhà bỗng rộng ra. Thằng cún nghiễm nhiên thế chỗ. Tối đi ngủ, trong nhà chỉ để cái bóng cà na trên tran thờ, ánh sáng lờ mờ. Trang gần như thức trắng đêm để canh con, chốc chốc lại bật cái hộp quẹt ga để nhìn rõ mặt thằng cún hơn. Đẹp thiệt! Con của mẹ sao mà đẹp quá! Nếu gắn thêm đôi cánh sau lưng, ai dám nói không phải là thiên thần thì đích thị người đó phải vô nhà thương Chợ Quán, kiểm tra thần kinh!
Nửa đêm thằng cún tè một bãi. Lạnh khiến nó thức giấc, khóc ré

lên. Trang thay tã cho con, rồi đi khuấy sữa. Khi Trang đi trở lên, đã thấy Ngân đang bế nó một tay, tay kia lắc lắc cái lục lạc. Ngân nói:
- Trang thấy hôn? Tui vừa ẵm lên lập tức cu cậu im re! Đưa bình sữa đây đặng tui cho nó bú!
Ngân ấn nuốm vú cao su vô miệng, thằng cún mút chùn chụt, hai chưn cong lên, coi bộ khoái lắm. Ngân hỏi:
- Còn mấy bữa nữa là giao con cho người ta?
- Tám! – Trang trả lời bằng giọng nghèn nghẹn:- Còn chưa đầy một trăm chín mươi hai tiếng đồng hồ nữa, tui sẽ vĩnh viễn mất con! Rầu quá chị Ngân ơi.
Bú hết bình sữa, Ngân đặt thằng cún lên vai, đưa tay vỗ vỗ lưng mấy cái khi nghe mấy tiếng ợ hơi mới đặt trở xuống. Thằng cún lại ré lên đòi ẵm.
Hai người đàn bà chuyền tay nhau thằng cún. Nói chuyện rù rì, lúc cười lúc khóc. Lát sau, Hiếu và Nhành cũng có mặt tham gia chuyện phiếm đến khi bình minh ló dạng.
&
&&
Kết thúc giờ làm việc, ông Đường, bí thư Đảng ủy nhắn người kêu ông Khả tới có việc cần trao đổi. Gần năm phút sau ông Khả có mặt, đã thấy ly cà phê bốc khói để sẵn trên bàn. Ông Đường chỉ vô chiếc ghế trống, rồi đẩy tách cà phê về phía ông Trưởng phòng:
- Uống đi, cà phê chồn đó. Thằng cháu ở Buôn Ma Thuộc gởi lên một ký, phân phát mỗi người một ít lấy lộc, cuối cùng chỉ còn vừa vặn hai tách! Tôi và anh.
Ông Khả nhấp một ngụm rồi khen ngon. Hai người nói chuyện bao đồng một lúc thì ông bí thư Đảng ủy bắt đầu vào chủ đề chính:
- Ông Thẩm, viện trưởng tháng sau sẽ nghỉ hưu, trong khi đó đồng chí Phó viện trưởng gặp chuyện rắc rối với cô Dung thư ký coi như thân bại danh liệt. Cấp trên có ý định chọn đồng chí là người thay thế…
Ông Đường im lặng, theo dõi những diễn biến trên gương mặt người đồng sự. Mặc dù cố kiềm nén cảm xúc nhưng nét hân hoan vẫn hiển hiện trên gương mặt trắng hồng.

Ông Đường đặt ly xuống, tiếp tục câu chuyện:
- Tôi hoàn toàn ủng hộ quyết định này. Đồng chí là người duy nhứt đủ năng lực và tư cách đảm đương trọng trách, ngoài đồng chí ra không ai xứng đáng hơn, tuy nhiên còn một vài chỗ lấn cấn cần giải quyết êm thấm, chuyện bé mà không giải quyết rốt ráo có khi xé nên to! Coi chừng kẻo xôi hỏng bỏng không.
Rồi ông Đường kéo hộc bàn lôi ra bức thơ đánh máy vi tính, đẩy về phía ông Khả:
- Thơ của vợ đồng chí đó. Cách đầy hai ngày, cô Vân có tới kiếm tôi và trao bức thơ này. Ngồi nói chuyện với tôi mà cổ cứ khóc sụt sùi. Mới đầu nghe cổ nói đồng chí có ý định ly dị vợ, tôi nghe như tiếng sấm giữa trời quang mây tạnh! Cứ tưởng lỗ tai lùng bùng nghe không rõ. Tới khi cô Vân trưng ra tờ đơn có chữ ký của đồng chí, tôi mới tin là thật. Chuyện gì đã xảy ra giữa hai vợ chồng tôi không rõ, nhưng tôi tin vào phẩm hạnh và tư cách của cô Vân, người có văn hóa, chín chắn như cổ thì khó lòng làm những chuyện bậy bạ, như vậy lỗi có phải thuộc về phía đồng chí? Tại sao vợ chồng đang ấm êm hạnh phúc đồng chí lại đùng đùng đòi ly dị? Tổ chức cần một lời giải thích tận tường của đồng chí.
Xong xuôi, ông Đường khoanh hai cánh tay lên bàn. Hai tai vểnh lên tỏ ý lắng nghe. Ông Khả thật sự lúng túng, không biết giải thích như thế nào cho phải nên cứ liên tục cựa mình trên ghế. Mắt thì nhìn ra cửa sổ có treo lá cờ Tổ quốc. Ông bí thư hút thuốc, cử chỉ sốt ruột. Cuối cùng ông Khả cũng nặn ra được mấy tiếng:
- Việc này ..việc này...chẳng qua là chúng tôi không thấy hợp với nhau nữa nên…
- Đồng chí có thể nói rõ hơn được không, từ " không hợp " nghe chung chung quá, không thuyết phục được tôi huống chi mấy ông bên tòa án. Cô Vân còn định gởi đơn lên Ủy ban nhân dân thành phố nhờ can thiệp nếu như ở cơ sở giải quyết không đến nơi đến chốn. Đồng chí nói đi, đừng ngồi yên như vậy, tôi không có nhiều thời gian.
Im lặng một lúc, ông Đường thòng thêm một câu:
- Tuy Điều lệ Đảng không có quy định nhưng một người đảng viên có tư cách, mẫu mực thì không thể có chuyện ly dị vợ. Nếu có gì

trục trặc thì đóng cửa bảo nhau, giải quyết sao cho êm thấm, gây ồn ào quần chúng dị nghị không tốt.
Ông Khả làm thinh. Mồ hôi xuất hãn. Đúng là Vân làm thật chớ không hăm dọa suông như ông nghĩ. Chuyện này thấu tai ông chủ tịch thành phố thì găng lắm. Bây giờ phải tính làm sao đây?
Ông Đường nhìn ông Khả có ý trách rồi dịu giọng nói:
- Đồng chí thừa hiểu chuyện này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc đề bạt sắp tới nếu không sớm rút lại quyết định. Đồng chí được quy hoạch làm cán bộ nồng cốt, xử sự không khéo coi trừng trắng tay đó. Chúng ta thân thiết như anh em một nhà, nên tôi không ngại nói thẳng – Đoạn ông bí thơ đẩy lá đơn về phía người đồng sự:- Thôi, dẹp chuyện lấn cấn gia đình qua một bên và cất lá đơn đi! Tôi coi như chưa có chuyện gì xảy ra.
&
&&
Chiều ngày Chủ Nhật. Tại từng thượng nhà hàng, khách sạn Hoàng Hôn, có diễn một buổi tiệc chiêu đãi long trọng. Người đứng ra tổ chức không ai khác ngoài ông Lê Trần Thái Tuấn, giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn " Thăng Long ". Thật ra Tuấn có ý định tổ chức từ trong tết gọi là đền đáp công lao khó nhọc tất cả anh chị em trong công ty, nhưng vì công việc kinh doanh bận rộn quá nên đành gác lại đợi ra tết. Tất cả nhân viên đều có thơ mời trang trọng. Mỗi thơ mời được kèm theo một người - vợ chồng, người yêu, bạn bè, tùy ý. Riêng ai có con thì được phép đưa đến hết bất kể số lượng nhiều hay ít. Đám con nít thì được ưu tiên số một, chúng không những được ngồi bàn như người lớn mà còn được tặng quà và nghe kể chuyện. Thơ mời năm giờ nhưng mới ngoài bốn giờ đã chật ních người. Điều này có vẻ hơi trái khoáy với thói quen của người dân thành phố. Người thành phố có tật hay trừ hao, mời năm giờ thì bảy giờ mới bắt đầu rục rịch, ai tới sớm bị coi như đồ nhà quê, là người có tâm hồn ăn uống! Tuấn ghét cay ghét đắng cái thói lề mề đó. Thời đại công nghiệp, kinh tế thị trường mà cứ cà rịt cà tang thì chẳng nên cơm cháo gì, vì thế khi phát thiệp, anh đều dặn di dặn lại là phải tới đúng hẹn, nếu không muốn mang bụng đói về nhà!

Vợ chồng anh Hớn , chị Nhã và bé Bi, bé Bo cũng tới dự. Khách sạn không có lối đi dành cho người tàn tật, đích thân Tuấn phải cõng Hớn lên tuốt từng thượng. Bé Bi, bé Bo mỗi đứa được tặng bong bóng ngay tại cổng. Mặt mày đứa nào đứa nấy đều sáng trưng như ánh trăng đêm trung thu. Những đứa khác cũng được bong bóng. Cả rừng bong bóng đủ màu sắc rực rỡ hòa lẫn những tiếng cười, tiếng bi bô của trẻ làm cho không khí tươi vui, sinh động hẳn lên.

Trước khi nhập tiệc là màn trình diễn văn nghệ " cây nhà lá vườn ". Ban đầu là nhóm tốp ca bốn người ăn bận như bộ đội, họ hát bài " Chiếc gậy Trường Sơn ", có múa minh họa hẳn hoi . Tiếp theo là tiết mục đơn ca, bài " Thiên đường lãng quên " của anh Thắng bảo vệ. Anh Thắng tướng vừa lùn vừa đen nhưng có giọng ca ngọt ngay như chè đậu đen nấu đường cát trắng! Rồi lần lượt các màn tấu hài, ca cổ và có cả biểu diễn ảo thuật …Tâm trạng vui vẻ, anh Hớn đề nghị chị Nhã góp vui một bài. Giọng ca không thật xuất sắc nhưng thái độ nhiệt tình, thân thiện của chị đã chinh phục cả cử tọa. Được tặng hoa, gương mặt chị Nhã đỏ bừng như gấc chín, lắp bắp một hồi mới thốt lên được mấy tiếng cám ơn. Cuối cùng là tiết mục kể chuyện. Ngân rực rỡ, duyên dáng và ngượng ngùng trong lốt cô tiên có đôi cánh sau lưng, đảm nhận vai trò người dẫn chuyện. Chuyện cổ tích " Cô bé Lọ Lem " có minh họa hẳn hoi do đám con nít đóng vai, đã đươc tập dợt kỹ càng mấy ngày trước đó. Cũng trang phục cổ, cũng cung kiếm, mũ hài, cũng triều thần, văn võ..y hệt như trong bối cảnh câu chuyện hồi xưa. Trước đây Ngân đã từng phụ trách thiếu nhi nên việc này với cô cũng tương đối rành rẽ, tuy nhiên cô cũng hơi lúng túng khi phải đối diện với những ánh mắt hiếu kỳ, trông đợi từ phía cử tọa. Tuấn đứng lẫn trong đám đông, nhìn cô không chớp mắt, nụ cười vừa khôi hài, vừa bí hiểm thường trực trên cặp môi dày.

" Ngày xửa, ngày xưa. Tại một vương quốc nọ...." Ngân bắt đầu câu chuyện bằng giọng truyền cảm, ngọt lịm như mía lùi. Đóng vai bà dì ghẻ là con anh Thoát, nhiên viên phòng kỹ thuật. Hiền khô. Người ta phải chấm thêm mấy nút ruồi bằng hột đậu xanh trên gương mặt xinh xắn bụ bẫm để cho có vẻ ác. Bé Trân, con chị

Loan kế toán vào vai cô bé Lọ Lem, cô bé có cặp mắt to tròn xoe như hai trái nhãn, gương mặt dễ thương nhưng hơi buồn, diễn xuất có phần gượng gạo. Tới đoạn cô bé Lọ Lem cứu chú chuột mập mắc kẹt trong bẫy, mọi người được một phen cười như vỡ chợ vì cách diễn lóng nga lóng ngóng, chệch choạc lời thoại của đám con nít.

" ...Cô bé Lọ Lem khiêu vũ với hoàng tử một cách say mê đến nỗi quên mất thời gian. Khi nghe tiếng chuông báo hiệu, cô giựt mình chạy nhanh ra cửa và đánh rơi chiếc hài pha lê xinh xắn, cô bé Lọ Lem định quay lại nhặt, nhưng không kịp nữa vì hoàng tử đuổi theo rất sát..." Ngân vừa kể vừa quan sát trong đám đông có ý tìm Tuấn, nhưng anh ta đã biến mất từ đoạn cô bé Lọ Lem lấy thức ăn cho lũ chuột..

..Chú bé tám tuổi mặc đồ quân sĩ màu vàng viền đỏ, thắt lưng vắt thanh kiếm bằng nhựa, đầu đội nón có chóp nhọn, tay cầm cái loa làm bằng giấy cứng màu đỏ bất ngờ xuất hiện từ phía sau bức rèm xanh:

- *Loa! Loa! Loa! Nhà vua mởc thử hài kén vợ cho thái tử. Bất kể sang hèn, xấu đẹp, cô gái nào mang vừa chiếc hài sẽ trở thành thái tử phi! Loa! Loa! Loa..*

Nói đoạn, chú lính lỉnh nhanh sau tấm rèm. Cao trào là đoạn thử hài thì chú bé
đóng vai thái tử bỗng dưng biến mất! Ngân phải ngừng kể, nháy mắt ra hiệu cho
người đứng gần đó đi kiếm. Có lẽ cu cậu mê chơi mà quên mất vai diễn của mình.

Anh bảo vệ đi lòng vòng một hồi rồi quay trở lại lắc đầu. Ngân lo, có khi công sức cô và mười mấy cháu nhỏ cật lực cả tuần lễ trở thành công cốc chỉ vì đứa trẻ ham chơi. Phía dưới khán giả bắt đầu la ó, đòi giải tán, có người liên tục vỗ bụng bộp bộp than đói. Giữa lúc Ngân đang rối trí không biết xử sự làm sao thì đèn đuốc trên sân khấu bỗng tối thui...

Tất cả chưa kịp phản ứng thì ngay sau đó đèn sáng trở lại. Và mọi người đồng loạt " ồ " lên. Những ánh mắt mở trao tráo như thôi miên cùng hướng vền khấu không chớp. Vị " *thái tử* " đã xuất hiện

nhưng không phải là chú bé khi nãy mà là giám đốc Tuấn!
Tuấn sột soạt trong bộ y phục hoàng gia mượn được từ gánh cãi lương. Trên đầu có vắt sợi lông ngỗng. Mặt không cần trang điểm vẫn đỏ như gà nòi. Trên tay lủng lẳng chiếc guốc cao gót số ba mươi bảy. " *Thái tử* " tay vén áo choàng, dáng điệu khoan thai, đĩnh đạc chứng tỏ đã tập dượt rất kỹ từ trước. Đám đông huýt sáo, cười nói, vỗ tay rầm trời. Ái chà, ông giám đốc trẻ không chỉ giỏi tài kinh doanh, quản lý mà còn có thêm biệt tài diễn xuất chẳng thua gì nghệ sĩ Minh Vương!
- *Ồ, tất cả đã tề tựu đông đủ. Bây giờ các nàng hãy xỏ thử chiếc hài này, nếu ai mang vừa sẽ là vợ của ta!*- Nói đoạn, " thái tử " đặt chiếc guốc cao gót lên chiếc bục gỗ thấp tè*:*- *Nào, xin mời thứ tự từng người một!* – Miệng nói mà ánh mắt " thái tử " luôn hướng về phía Ngân. Cái nhìn vừa ranh mãnh, vừa thiết tha.
Ngân vừa nhìn Tuấn trân trân, vừa không dấu vẻ ngạc nhiên pha lẫn lúng túng. Kịch bản đã sắp đặt đâu vào đó, sự xuất hiện của anh chẳng giúp được gì mà có khi làm hỏng cả công trình tập luyện suốt cả tuần ròng rã giữa cô cùng hơn mười cháu nhỏ, Ngân vắt óc nghĩ hoài mà không hiểu ông giám đốc trẻ bày trò cắc cớ này để làm gì, chỉ biết ngơ ngác dòm Tuấn rồi quay mặt về phía khán giả cầu cứu. Tuấn, vẻ điềm đạm, nghiêm trang mọi ngày biến đâu mất, anh bỗng thành một chú bé láu lỉnh, tinh nghịi lời nói, cử chỉ đều toát ra nét hóm hỉnh, có duyên, buộc những người khó tánh nhứt cũng phải phì cười và ánh mắt không thể rời khỏi sân khấu nhỏ.
Chuyện xảy ra quá bất ngờ khiến mấy cô bé đóng vai thử hài đứng chết trân, miệng hả ra tròn vo. Và những cặp mắt mở to hết cỡ nom như viên bi đủ màu. " Thái tử " giục*:*
- *Sao các nàng đứng im như vậy, ta bắt đầu sốt ruột rồi đây*! – Đoạn " *thái tử* " hướng ánh mắt về phía quan " *tể tướng* " nói:- *Quan tể tướng hãy tiến hành nhanh lên! Việc này làm không xong phụ vương ta sẽ bắt tội!*
Quan " *tể tướng* " là cậu bé ốm nhom, đen sì tên Nhàn, có biệt danh là cu còi, con của chị Ấm làm tạp dịch. Nhà cu Nhàn có tên " thường trực " trong diện xóa đói giảm nghèo của khu phố, quanh

năm suốt tháng chỉ bận toàn đồ cũ nay được làm quan lớn, bận đồ đẹp, đội mũ cánh chuồn, lại được gắn râu giả trông rất oai, mừng quá nên quên mất lời thoại. Sau một hồi ấp úng, quan " *tể tướng* " nói bằng giọng dẻo nhẹo:
- Đây là chốn hoàng cung, không được chen lấn! Nào thứ tự từng người một. – Xong xuôi, " *tể tướng*" xướng lên thiệt lớn:- *Đầu tiên xin mời tiểu thơ Alisa con của ngài hầu tước xứ*… đến đây thì " *tể tướng* " bí lù vì không thể nhớ nổi mấy tiếng Tây tiếng u khó đọc.
Cuộc thử hài diễn ra trong ồn ào mất trật tự. Những bàn chưn nhỏ xíu không thể nào mang vừa chiếc guốc cỡ người lớn. Khán giả được một phen cười lăn lộn. Cả Ngân cũng không nhịn được. Xong người cuối cùng, " *thái tử* " dòm dáo dác, hỏi:
- Còn ai nữa không ngài tể tướng? Chẳng lẽ người ta yêu lại không đến?
- Thưa thái tử! – Chú bé đóng vai chuột mập chỉ về phía Ngân, miệng leo lẻo:- Chỉ còn cô tiên là chưa thử thôi ạ!
- Thật sao! Vậy thì nàng hãy ướm thử đi!
Đến nước này, người tối dạ nhứt cũng đoán ra sự việc. Ngân mắc cỡ, ngồi ngay đơ. Vòng tuần hoàn máu chảy ào ạt, thấm ra lỗ chưn lông khiến cả người cô nhuộm màu đỏ ửng và không biết giấu cái mặt thẹn vô chỗ nào, giá như cô có thể độn thổ thì hay biết mấy! Tuấn, chưn quỳ, chưn chống, đặt chiếc guốc có hình con bướm trên quay dưới chưn cô:
- Phải chăng là nàng, người mà ta đang đêm ngày nhớ thương, chờ đợi!
Ngay lập tức mấy đứa nhỏ xông tới kéo chưn Ngân, ấ chiếc guốc cao gót một tấc. Vừa y! Tất cả đồng loạt reo lên. Tuấn ngước nhìn Ngân bằng ánh mắt si mê, đắm đuối:
- Cinderella! Đúng là nàng rồi, người cùng khiêu vũ với ta đêm lễ hội đây mà! Nàng có biết, ta đã phải lòng nàng kể từ giây phút đó! – Đoạn thái tử run rẩy nói:- Ta yêu nàng, Cinderella ạ! Hãy làm vợ ta!
- Anh Tuấn, như vầy là sao, hả anh? – Giọng Ngân bàng hoàng.
- Là anh yêu em, anh muốn được mãi mãi sống bên em!

- Anh làm em bất ngờ quá! Em..em chưa chuẩn bị tinh thần để đón nhận..
- Em đã thử vừa chiếc hài, vì thế em phải là vợ anh!
Tất cả mọi người đồng loạt đứng dậy vừa tiến về phía sân khấu vừa vỗ tay chúc mừng đôi trai tài, gái sắc. Ngân cúi mặt nhìn xuống che giấu cảm xúc choáng ngộp. Anh Hớn vừa đẩy xe lăn, vừa cười hết cỡ cái miệng rộng kéo đến tận mang tai:
- Chú em bày binh bố trận cũng ra trò lắm.. ha..ha! Bây giờ *" thái tử* " hãy hôn " *thái tử phi* " đi!
Đám đông cùng hùa theo, gân cổ hô vang " hôn đi! " " hôn đi ! ". Khi nụ hôn của *" thái tử* " chưa kịp chạm môi, thì " *Cinderella* " bỗng bật dậy như cái lò xo, vụt rẽ đám đông và biến mất phía sau bức bình phong bỏ lại phía sau những chuỗi cười nghiêng ngã. Có lẽ từ cổ chí kim, từ đông sang tây chỉ có cách ngỏ lời cầu hôn của Tuấn là lãng mạn nhứt, kỳ cục nhứt trong toàn bộ lịch sử ái tình!
&
&&

Nhành chạy xe bán sống bán chết trên những con đường chật chội, bụi bặm, để lại sau lưng những tiếng la oai oái, những câu chửi tục mà bất kỳ một người trơ mặt nhứt cũng phải đỏ mặt vì mắc cỡ. Đầu óc mãi suy nghĩ vẩn vơ, đến ngay ngã tư suýt nữa cô tông thẳng vô chiếc xích lô chở đồ gia dụng cao ngất nghểu. Người đạp xích lô già khằn bẻ gấp tay lái, đâm sầm vô dãy phân cách. Lật gọng. Đồ đạc trên xe tuôn xuống mặt đường gây nên cảnh hỗn loạn.
- Cô kia đứng lại! Bộ đi ăn cướp sao mà chạy dữ vậy, hả?
Nhành giả điếc, rồ hết ga. Chiếc xe chạy qua vũng nước dơ, làm tung tóe vào những người đi đường. Mấy người ngồi trong quán cà phê nhìn theo lắc đầu, một người thốt lên:- Con nhỏ này định chạy tới trại hòm hay sao vậy cà? Mấy cha giao thông chắc lo ôm vợ hay sao á. Nếu là tui, tui sẽ tịch thu bằng lái, giam xe cả tháng cho chừa cái tật chạy ẩu!
Sáng này, Nhành nghe tin Hường bị " tai nạn nghề nghiệp ". Hỏi sự thể ra sao thì Hường nói, khiến Nhành đâm lo. Bỏ dở thau đồ đang giặt, cô tức tốc phóng xe bạt mạng. Cũng may người còn mà

xe cũng không không bị gì.
Đến nơi. Thấy cửa hé mở, Nhành bước vô xồng xộc. Hường đang nằm trên giường. Chán chường. Đau đớn. Mệt mỏi. Mái tóc rối nùi che gần kín gương mặt. Dưới gầm giường lăn lóc mấy vỏ lon bia. Thấy Hường có vẻ bình an vô sự, Nhành thở phào nhẹ nhõm:
- Vậy mà tao cứ tưởng...Mày làm tao hết hồn!
Hường cười buồn. Tu bia ừng ực. Đôi mắt hiển hiện nét kinh hoàng, căm uất:
- Uống đi mày! Tao bây giờ bị chứng suy gan bác sĩ biểu phải tránh xa bia bọt nhưng mà bỏ nó, tao biết làm bạn với ai? – Giọng Hường kéo nhựa:- Kệ, cứ uống, uống chừng nào còn uống được thì thôi. Chết là cùng chớ có gì ghê gớm lắm đâu!
Nhành cũng uống. Hai " con bợm " cụng lon chan chát. Tới lon thứ ba, Nhành nói:- Chuyện gì xảy ra với mày vậy? Nói toạc ra đi! Mày cứ úp úp, mở mở, tao thì đoán già đoán non, cứ như vầy hoài tới tết cũng không xong câu chuyện!
Hường khui thêm lon nữa rồi thủng thẳng kể, rạng sáng bữa kia Hường bị ba thằng mất dạy chuốc cho say mèm rồi đưa vô công viên thay nhau hãm hiếp. Khi bảo vệ công viên xách gậy chạy tới thì Hường đã nhàu nát, rã rời như miếng nùi giẻ!
- Trời ơi! – Nhành giựt mình làm rớt lon bia. Tóc tai dựng đứng. Cánh tay mặt đặt lên cặp ngực. Hổn hển. Mắt trợn trừng trắng dã. Hường kể chuyện mình bị làm nhục mà mặt mày cứ tỉnh như không, tuồng như là chuyện người khác không bằng!
Nhành lắp bắp:
- Rồi mày tính sao? Có báo công an chưa?
- Hay ho gì mà làm om sòm lên, hả mậy! Bọn thú vật đã cao chạy xa bay còn khuya mới bắt được. Vả lại loại người dở dở, ương ương tương sình như tao với mày ai thèm đếm xỉa! Tốt hơn hết là ngậm miệng lại đặng yên thân.
Nhành hỏi lo lắng:
- Mày tính sao? Hay là bỏ nghề, kiếm công việc khác đàng hoàng hơn mà làm.
- Mày nói như hát hay! – Hường chua chát:- Tao, ngoài chuyện nhậu nhẹt thì chẳng làm nỗi bất kỳ việc gì cho ra hồn ra vía. Vả lại

trong người tao đang có cả ngàn con sâu đói đang cựa quậy, tới cữ mà không có chút men vô người là chúng nổi cơn điên! Kệ mẹ nó, tới đâu hay tới đó. Tao báo cho mày biết đặng mày cảnh giác, phòng ngừa, chớ không phải kêu mày khóc than thương cảm cho tao!
Nhành im lặng, nhìn Hường mà lòng đầy đau xót. Lo âu. Rất có thể một ngày nào đó sẽ tới lượt cô, nhưng biểu bỏ nghề thì cô không đủ can đảm , bởi vì cũng như Hường, Nhành cũng ghiền tiếng sột soạt êm tai của những tờ giấy bạc, ghiền vị đăng đắng, nồng nồng của men bia mất rồi.
&
&&
Chiếc đồng hồ Gimico hiệu con ngựa treo trên trên tấm lịch tháng có in hình mấy cô người mẫu chưn dài nằm ngồi ngả ngớn trên chiếc mô tô đen bóng, đều đặn phát ra những tiếng lạch xạch khi chiếc kim dây có dạ quang nhích từng nhịp thời gian. Bây giờ đã là ba giờ hai mươi phút sáng. Bốn người đàn bà ngồi quây thành vòng tròn quanh thằng cún con từ lúc đầu hôm cho đến tận lúc này và , có lẽ , sẽ giữ yên tư thế này cho tới sáng. Người ta nói, thức đêm mới biết đêm dài, nhưng đêm nay với họ sao mà ngắn quá! Xây qua, xây lại đã sắp sáng rồi. Trang đưa tay rờ rẫm gương mặt thiên thần của con, ngước đôi mắt buồn thảm, tuyệt vọng nhìn đồng hồ, mà miệng lại hỏi:
- Mấy giờ rồi mấy chị?
- Ba giờ rưỡi.
Trang nhăn nhó:
- Đúng là đồng hồ hiệu con ngựa chạy như ăn cướp!
Nhành vén tay áo coi giờ, rồi gật đầu nói chính xác.
Trang nói:
- Vậy là còn mấy tiếng nữa hả?
Ngân tính trong đầu rồi trả lời, còn bốn tiếng rưỡi nữa mà thôi. Bốn tiếng rưỡi là hai trăm bảy chục phút, bằng mười sáu ngàn hai trăm giây. Trang chỉ còn được làm mẹ, chỉ được kêu tiếng con thân thương, và ngắm nhìn vuốt ve con từng ấy thời gian, vì đúng tám giờ sáng người ta sẽ tới bắt con trai của mẹ đi mất rồi! Nỗi

buồn như trái núi lớn đè nặng tâm hồn đau khổ của cô.
Nhìn dáng điệu buồn xo của Trang, Nhành lựa lời an ủi:
- Trang à, đừng buồn nữa mau già. Mai mốt lấy chồng sanh con đàn cháu đống mặc sức bồng ẵm. Chị em tụi mình nghèo tiền nghèo bạc chớ không nghèo đường con cái. Thằng cún dù sao cũng gởi thân nơi giàu sang, có học, tương lai xán lạn, coi như nhẹ được nỗi lo. Nếu nó ở với mày chưa chắc đã sướng cái thân. Cứ nghĩ gởi con cho người ta nuôi giùm sẽ thấy nhẹ nhõm hơn.
Trang, mắt đỏ hoe:
- Nếu là con chị, chị có bằng lòng gởi cho người dưng kẻ lạ nuôi hôn?
Nhành ngập ngừng, đưa tay đập muỗi rồi nói :
- Nói người dưng thì không đúng lắm. Dẫu sao, anh Khả cũng là cha ruột của nó. Coi như không trúng lô đặc đắc, đành chấp nhận giải khuyến khích!
Ngân phì cười. Cách so sánh của Nhành quả là khập khiễng. Chuyện con cái ai lại đem so với việc xổ số bao giờ!
Hiếu nói:
- Cáo chết ba năm còn quay đầu về núi. Thằng cún nhà này có đường
nhân trung sâu hoắm đích thị là đứa có hiếu có nghĩa. Mày không cần phải băn khoăn, lo nghĩ gì hết, thế nào lớn lên nó cũng tự đi tìm mẹ ruột cho mà coi! Máu mủ tình thâm, cho dù cách xa ngàn trùng, trời cao, biển rộng nhứt định cũng sẽ tìm về với nhau. Nói trật, mày cứ đem đầu tao ra mà chặt!
Trang nói khấp khởi:
- Thiệt vậy hả chị? Lớn lên nó sẽ kiếm em thiệt sao? Chị đừng để em mừng hụt, nghen.
Trang vì quá thương con mà trở nên mê muội. Nói chơi đỡ buồn mà cứ tin là thiệt.
Đoạn Trang nói nhỏ, giọng buồn man mác:
- Chắc em nhớ con mà phát điên lên mất, mấy chị ơi!
Mấy chị em dòm nhau thở dài. Không chỉ mình Trang nhớ con mà tất cả mọi người cũng nhớ. Ngày nào cũng ẵm bồng, hôn hít đâm ra mến tay mến chưn, giờ đây sắp phải xa lìa thằng cún ai cũng

chạnh lòng. Hiếu bỗng cúi xuống, bế thốc thằng cún. Thằng bé giựt mình khóc ré lên.
Nhành nhăn mặt nói:
- Để cho nó ngủ!
- Không ngủ nghê gì ráo! Lát nữa về nhà người ta ngủ bù. Coi kìa! Nó khóc cái miệng méo xẹo giống hệt con gái mẹ của nó! Nè, cho mẹ Hiếu hôn " cục vàng " cái coi! " Cục vàng " này đáng giá mấy chục triệu đó nghen.
Đoạn, Hiếu nhấc bổng thằng cún, áp mặt vô con cu cong cong như cái vòi ấm, hôn chụt một cái. Thằng cún bỗng nghệch mặt đỏ rần. Dòng nước tiểu vàng khè xè ngay mặt. Nhành cười ha hả, giằng lấy thằng cún từ tay Hiếu rồi cong người lại không cho ai động vô thằng nhỏ.
Giọng Nhành đớt đát:
- Tui ghét mẹ Hiếu, tè vô mặt cho bõ ghét! Tui chỉ thương mẹ Nhành thôi.
Ngân lấy bình sữa ấn vô miệng, thằng cún lập tức nín khe. Nó chùn chụt mấy cái rồi khóc ngặn ngặt. Núm vú bị nghẹt, sữa không xuống được. Trang giựt lấy chai sữa, lắc mạnh mấy cái. Sữa xuống họng, nó im không khóc nữa.
- Cố ăn quá đi! – Nhành đưa tay xoa mái tóc bết mồ hôi của nó.
Đoạn day mặt về phía Trang liếc xéo một cái :- Đúng là rau nào sâu nấy!
Hiếu nói:
- Con nít mà không cố ăn thì chỉ có nước vô nhà thương sớm! Chưa chi đã quở cháu cưng của tao!
Bú no. Thằng cún ngoẹo đầu sang một bên, mắt lim dim như nhà thơ đang tìm cảm hứng sáng tác. Nhành định đặt xuống chiếu thì Ngân đã chìa hai tay ra đón.
- Đưa em! Từ nãy giờ mấy chị cứ giành không hà!
Nhành đưa thằng cún cho Ngân. Đang trò chuyện rôm rả tất cả đột nhiên im lặng. Từ ngoài lộ vọng vô tiếng động cơ bình bịch. Đó là tiếng xe lam chở chuối từ dưới quê lên chợ. Ngày nào cũng vậy, bất kể thời tiết xấu hay đẹp, nắng ráo hay mưa dông, chiếc xe lam đều đến đúng giờ chính xác như cái đồng hồ.

Nhành chép miệng than:
- Bốn giờ rưỡi rồi!
- Ồ, mới đây mà bốn giờ rưỡi rồi hả? Sao lẹ vậy? Nghĩa là chỉ còn ba tiếng rưỡi nữa thôi ư. Chị Ngân đưa thằng cún cho tui ẵm một chút, sắp hết giờ rồi!
Trang nói mà như khóc.
Tâm trạng của Trang vô cùng hoảng loạn, lo sợ, tuyệt vọng. Cô nâng niu từng phút, từng giây như người dưới đáy đại dương nâng niu từng hơi thở trong bình dưỡng khí. Tay ôm chặt con mà mắt trừng trừng về phía chiếc đồng hồ. Mỗi tích tắc đi qua như là lưỡi dao đâm thấu tim. Quằn quại. Đau đớn. Trang nói như thét:
- Dẹp cái đồng hồ đi!
Ngân tháo xuống. Không hiểu sao Trang lại kêu Ngân treo lại chỗ cũ.
- Còn mấy bữa nữa là tới ngày trả nhà cho bà Bảy – Hiếu ngậm ngùi:- Có lẽ như vậy lại tốt hơn. Ngôi nhà này có quá nhiều kỷ niệm buồn, càng nấn ná chỉ càng thêm đau khổ – Đoạn Hiếu vừa lấy tay quệt nước mắt, vừa khóc như ri:- Từ ngày con Huệ đi nhà thương điên, nhà không còn là nhà nữa, mà là một nấm mồ! Nấm mồ chôn giữ những linh hồn sống!
Bịnh tình của Huệ không những không thuyên giảm mà còn có chiều hướng xấu đi. Nếu trước đây Huệ chỉ lên cơn mỗi ngày một lần, còn bây giờ lúc nào cũng lên cơn. Ai vô thăm Huệ đều chửi bới, gào thét, rồi xé quần xé áo, có lẽ tại ở trong nhà thương điên nên mới như vậy. Huệ có gương mặt vừa sáng vừa đẹp, tướng tá sang trọng, mọi người cứ đinh ninh số Huệ sau này sẽ nhàn nhã tấm thân. Ở nhà thương điên mà sướng cái nỗi gì.
Càng về sáng tinh thần Trang càng suy sụp. Gương mặt bợt bạt mất hết sinh khí, môi mím chặt không hé răng nói một lời mà chỉ biết khóc. Nước mắt rớt lộp độp lên mặt bụ sữa thằng cún, làm nó thức giấc, cu cậu lè lưỡi liếm giọt nước trên cặp môi mỏng. Mặn. Nó khóc ré lên.
&
&&
Chiếc taxi dừng ngay đầu chợ. Bà Vân cùng Vụ hối hả bước

xuống. Trước khi sập cửa xe, bà Vân nói với tài xế khoảng nửa tiếng sẽ quay trở ra. Anh tài xế gật gù, với tay ấn nút cassette. Giọng ca eo éo, nửa trống nửa mái không rõ là nam hay nữ phát ra từ cặp loa bể trở thành thứ vũ khí lợi hại tra tấn cái lỗ tai!
Dòm mặt bà Vân có vẻ căng thẳng, Vụ liền trấn an:
- Chị yên tâm đi! Mấy đứa đó mà ọ ẹ là không xong với tui đâu.
- Tôi lo lắng. Và cảm thấy bất nhẫn khi làm việc này. Thế nào cô Trang cũng khóc sưng mắt cho coi.
Vụ lý lẽ:
- Niềm vui. Nỗi buồn. Ông Trời ban phát cho nhân loại chỉ bấy nhiêu. Nếu muốn nhiều hơn chỉ còn cách cướp đoạt của kẻ khác mà thôi. Vì thế, hạnh phúc của người này chính là nỗi đau của người khác chẳng có gì là lạ. Nghĩ ngợi làm chi cho mệt óc, hả chị.
Bà Vân thở dài:
- Chú thử đoán, có khi nào cô Trang trốn không? – Giọng bà Vân lộ vẻ bồn chồn.
- Giỡn chơi! Mà chuyện này nếu có xảy ra thì cho dù cổ có thăng thiên hay độn thổ tui cũng quyết kiếm cho bằng được.
Cửa đóng im ỉm. Bà Vân đưa tay gõ nhẹ mấy cái. Có tiếng chưn giậm thình thịch trên gác. Lát sau, một gương mặt sưng húp thò ra cánh cửa.
- Còn mười lăm phút nữa mới tới giờ, bộ nôn lắm sao mà đến sớm vậy? – Nhành cau mặt cự nự. Dầu vậy, cô cũng kéo cái chốt, mở toang cánh cửa.
- Vô đi! – Nhành nói cộc lốc, đoạn xây người đi te te vô trong. Nhành lấy ly rót nước, bỗng nghĩ lại thôi không rót nữa. Loại người này cần gì phải long trọng. Thấy bà Vân và Vụ còn đứng xớ rớ, Nhành xẵng giọng:
- Phủi chưn, ngồi xuống đất! Không chiếu chiếc gì hết!
Hai người ngồi xuống như cái máy. Nhành nghểnh cổ, nói vọng lên gác:
- Xuống đi. Oan gia nợ báo tới đòi kìa!
Ngân, Hiếu lần lượt bước xuống. Mắt mũi đỏ lòm. Vẫn chưa thấy bóng Trang và thằng cún con đâu cả.
Bà Vân xây mặt về phía Vụ có ý dò hỏi. Vụ lấy điếu thuốc gõ gõ

xuống nền nhà mấy cái. Vừa thò tay vô túi tính lấy cái hộp quẹt thì Nhành đã la đay đảy:
- Ghiền thuốc thì ra đường mà hút! Cái nhà nhỏ xíu, khói bay mù mịt ai mà chịu nổi, người gì không biết phép lịch sự tối thiểu!
Vụ bặm môi, tính gân cổ cãi lại, nhưng bắt gặp cái nhìn nhắc nhở của bà Vân nên đành nuốt giận, rất nhanh cho gói thuốc trở vô. Cặp môi thâm xì hả ra để lộ
hàm răng đóng bợn vàng khè. Anh ta dòm quanh quất rồi rụt rè nói:
- Cô Trang...
- Nó không trốn đi đâu mà các người sợ quắn đít! – Nhành hếch cổ :- Ở trển á. Còn cả chục phút nữa làm gì gấp gáp dữ vậy.
Bà Vân thở phào. Vậy là Trang không ẫm con đi trốn như bà lo nghĩ. Ừ thì chờ, bà đã chờ cả năm thêm vài phút cũng chẳng thiệt hại gì.
Năm người ngồi thành vòng tròn, hết dòm nhau lại ngó cái đồng hồ. Tâm trạng hoàn toàn trái ngược. Vụ thấy lạt miệng thèm thuốc. Mỗi ngày Vụ " chụm " hết một gói rưỡi " Du Lịch " , điếu thuốc lúc nào cũng dính chặt môi.
Đúng giờ. Hiếu thò đầu lên gác, Trang đang ôm con, nước mắt dầm dề. Hiếu lào phào:
- Xuống đi Trang!
- Chị à, em..em. Chị hổng thấy nó ôm em ngủ khì đây sao. Nhìn con như vầy, em không đành đoạn, chị ơi!
Trang gần như kiệt sức, tuy nhiên cô nhứt quyết không trao thằng cún cho Hiếu. Khi Trang bước ra, mọi người nhứt loạt đứng dậy, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về một hướng. Bà Vân động đậy cặp giò, muốn chạy tới đón lấy thằng nhỏ trên tay mẹ nó nhưng có một sức mạnh vô hình giữ chưn bà lại.
Vụ tỏ vẻ sốt sắng:
- Bữa nay là ngày " thanh lý hợp đồng ". Số tiền bốn chục triệu chị Vân đã giao đủ trước đó, có đầy đủ chữ ký xác nhận của cô Trang đây – Vụ chìa ra tờ giấy trước mặt mọi người:- Vụ này đáng lý ra là không được. Dù sao chị Vân cũng là người rộng rãi, tốt bụng, thấy cảnh ngộ thương tâm của cô Trang cầm lòng không đặng nên

phải " xé rào ", thì thôi coi như xong chuyện. Bây giờ đến phiên cô Trang giao con. Còn tờ giấy nợ, chị Vân sẽ trả lại cho cô. Cô Trang muốn xé, muốn đốt hay cất làm kỷ niệm tùy ý.
Đoạn Vụ xây mặt về phía bà Vân nháy mắt mấy cái. Bà Vân lôi từ trong bóp đầm bằng da cá sấu tờ giấy đánh máy vi tính được xếp làm tư đưa tận tay con nợ.
Trang cầm giấy mà cứ chùng chình chưa chịu giao con. Ngân lên gác thu dọn đồ đạc em bé cho vô cái túi, cô để ý thấy mấy bộ đồ của thằng cún được xếp ngay ngắn, cất kỹ trong ngăn tủ, Ngân đoán, có lẽ, Trang muốn giữ lại mấy thứ này để ngó cho đỡ nhớ con.
Cảnh " bàn giao " diễn ra nhuộm màu bi ai, thống thiết. Tất cả những người đàn bà đều rớt nước mắt. Chỉ mỗi Vụ là tươi rói vì sắp nhận được hai triệu " tiền cò ", để mấy mụ đàn bà khóc than ủy mị, Vụ bước ra mái hiên nhả khói như chiếc xe bị hở bạc xéc măng.
Trang, mặt tái xanh, nuốt nước miếng ừng ực như người sắp chết khát. Trời đã nóng nực lại bận trên người chiếc áo lạnh dài tay, cao cổ nên mồ hôi cha, mồ hôi con thi nhau chảy ròng ròng. Mấy bữa rày Trang bị chứng ớn lạnh váng đầu, cạo gió, giác hơi hoài vẫn không hết. Hiếu biểu cô mua thuốc uống hay đi khám bác sĩ, Trang lắc đầu, vừa mắc công, vừa tốn tiền. Bịnh của cô là tâm bịnh chẳng cách gì trị khỏi.
Thằng cún vẫn ngủ vùi trong tấm mền mỏng. Mọi ngày vào giờ này nó mở mắt thao láo, khóc vang đòi bú, không hiểu sao bữa nay lại siêng ngủ đến thế, có lẽ, cu cậu không muốn chứng kiến cảnh tượng chia phui[link=http://vnthuquan.net/diendan/#_ftn3] mẫu tử.
Trang từ từ nhấc bổng thằng cún lên, chìa ra phía trước. Tất cả những ánh mắt đau đáu trông theo. Chỉ chờ có vậy, bà Vân liền dang tay ra đón. Bỗng, Trang rụt tay lại, nói rè rè:
- Cho tui ngó con một chút! Một chút thôi!
Trang dán chặt mắt vào gương mặt thiên thần, khóc kể như mưa:
- Con ơi, mẹ lớn tội sanh ra con mà không giữ được con, lớn lên con đừng buồn, đừng trách mẹ. Thiệt tình mẹ thương con, yêu quí con hơn tất cả mọi thứ trên đời. Bây giờ đây có ai biểu mẹ làm

trâu kéo cày, làm ngựa kéo xe mẹ cũng sẵn lòng miễn sao có con bên cạnh. Con vìa ở với mẹ Vân, ba Khả sung sướng tấm thân, có bao giờ nhớ tới người mẹ đau khổ, tội lỗi này hôn? Con nói đi, sao lại im lặng hoài vậy hả con trai của mẹ?
Trang cúi xuống hôn điên, hôn dại lên cái trán vồ vồ bướng bỉnh. Gương mặt thằng cún nhòe nước, nhưng nó vẫn ngủ, ngủ " say sưa " .
Tiếng òa kéo dài như trời đổ cơn mưa trút nước. Mưa không rớt từ trời mà ứa tự lòng người. Không ai biểu ai, cùng òa lên nức nở. Nhành khóc " hăng " nhứt, nước mắt mắt nước mũi chảy đầy mặt. Ngân gục đầu vô vách tường, răng cắn chặt vào nhau ken két. Hiếu rạp người trên nền gạch, hai tay liên tục đập đập xuống đất như đang vùng vẫy trong dòng nước xoáy. Bà Vân day mặt ra phía ngoài, nấc lên từng chập.
Mỗi giờ mỗi phút đi qua, trên hành tinh oằn oại này những sinh linh lầm than
khổ sở dùng nước mắt của chính mình tưới tắm những cánh đồng bản mệnh. Nước mắt bốc hơi vào không khí qua màng lọc của thiên nhiên tạo thành những cơn mưa nước ngọt. Nước mưa làm hoa cỏ sanh sôi, sự sống đơm bông kết trái và hạnh phúc cũng khởi nguồn từ đây mà ra. Nỗi đau tạo ra sự sống và chính cuộc sống đem đến Con Người muôn vạn nỗi đau. Hạnh phúc và đau khổ là một thực thể không thể tách rời, bởi vì hạnh phúc luôn bắt nguồn từ đau khổ và trong tận cùng nỗi khổ con người lại tìm thấy hạnh phúc, tìm thấy sự giải thoát cho mỗi bản ngã. Đây là chân lý, là vòng luân hồi bất biến mà tạo hóa đã an bài cho mỗi kiếp nhân sinh.
- Con à, vìa bên bển con nhớ phải thiệt ngoan, ngủ nhiều, bú nhiều. Mau lớn đặng còn đi mẫu giáo. Lớn lên nhứt định con phải là một nhà thơ, nhà thơ lớn, đời mẹ cơ cực, học hành không ra đầu ra đũa, chữ nghĩa không được bao nhiêu, con phải là thần thơ, thánh chữ để " trả thù " cho mẹ, nghen con..
Giọng Trang nghèn nghẹn. Gương mặt xanh xao, tàn úa. Toàn thân run rẩy như thân cây còi cọc vặn mình giữa phong ba bão tố. Mây đen kìn kịt kéo về trong đôi mắt chết. Cơn mưa cuối mùa trút nước

ồ ạt, khắp người thằng cún ướt đầm đìa. Đó là cơn mưa tinh khiết nhứt, thiêng liêng nhứt rơi từ trong sâu thẳm, bao la tình mẹ.
Thằng cún khẽ cựa mình thức giấc. Gương mặt thiên thần bừng sáng như chồi non đi đón cơn mưa. Tiếng khóc bi thương của người mẹ sắp sửa xa lìa núm ruột của mình hòa lẫn tiếng bù non bù nọt của đứa trẻ trong cơn đói sữa tạo thành bản trường ca vĩ đại về tình mẫu tử, về nỗi đau tận cùng của cuộc hiện sinh.
Mưa đã tạnh nhưng nỗi đau mãi còn đọng lại. Nếu nước mắt có thể gột rửa được những đau thương mà Tạo hóa mù đui bắt kiếp người phải gánh chịu, nếu nước mắt có thể hoán cải được định mệnh thì cả hành tinh này đã bị chìm đắm trong cơn đại hồng thủy tự bao giờ.
Hiếu đưa bình sữa, Trang lắc đầu. Rất tự nhiên, cô vạch áo, ấn cái miệng nhỏ xíu của nó vào đầu vú. Thằng cún chùn chụt. Cặp chưn cong lại.
Trang, tay xoa đầu con:
- Đây là lần đầu tiên cũng là lần sau chót con bú vú mẹ. Mẹ không có sữa nhưng con hãy cứ bú. Con hãy cho mẹ được sống trọn vẹn khoảnh khắc làm mẹ. Không có sữa nhưng mẹ có tình yêu tha thiết, mênh mông dành cho con trai. Vì mẹ, bú đi con!
Thằng cún mút mỏi miệng, không có giọt sữa nào vô họng nhưng lạ thay nó không khóc. Tình mẫu tử thiêng liêng tuôn trào qua đầu vú, thằng cún no lòng không bởi dòng sữa trắng đục ngọt ngào mà bằng dòng máu nóng, bằng tình yêu thiết tha vô bờ bến của người mẹ khổ đau.
Thằng cún, mắt lim dim, đầu ngoẹo qua một bên mà miệng vẫn day vú mẹ. Tóc bết mồ hôi trên gương mặt sáng trưng. Tâm hồn cô như cánh đồng chết bỗng chốc bừng bừng nở hoa, cảm giác hơi thở của con, dòng máu nóng của con đang hòa quyện trong huyết quản của mình.
Tất cả đồng loạt ngừng khóc. Những ánh mắt canh cánh nỗi đau cùng hướng về một phía. Căn nhà tối tăm bỗng bừng sáng bởi bức tranh sống động về tình mẫu tử đau đớn, ngậm ngùi mà đẹp đẽ nhứt thế gian.
- Con mẹ giỏi ghê, ngủ mà vẫn bú! – Trang cúi xuống nhìn con:-

Con à, không có mẹ kế bên con hãy bỏ những thói hư, tật xấu nghe chưa, đừng khóc đêm, đừng đòi ẵm, tật xấu của con hễ bụng đói là khóc ầm ĩ như nợ đòi! Con vìa ở với mẹ Vân, ba Khả, mẹ không yên bụng chút nào, lo thắt ruột, thắt gan!
Trang ngừng kể lể, hỉ mũi rột rột vô cái khăn mù soa. Chỉ chờ có vậy, Hiếu liền giằng lấy thằng nhỏ. Bà Vân đứt ruột nhìn theo. Hiếu hôn thằng bé rồi chuyền qua cho Nhành. Nhành ôm chặt thằng cún, hôn như mưa rồi xây qua kiếm Ngân. Ngân chịu không thấu cảnh tượng đau lòng, nên tót lên gác ngồi khóc một mình.
Bà Vân nói:
- Nhìn thấy cảnh tượng éo le này, lòng tôi đau như cắt. Tuy không phải là mẹ đẻ nhưng tôi xin hứa sẽ yêu thương cháu như con ruột, tôi sẽ chăm sóc thằng nhỏ đàng hoàng, tử tế, không thiếu thốn thứ gì. Nhứt định cháu sẽ là một nhà thơ, nhà văn lớn, cô Trang hãy vững tin những gì tôi đã hứa.
Trang đã phần nào trấn tĩnh lại. Bà Vân hỏi cặn kẽ, từng ly, từng tí về thói quen, giờ giấc, bú mớm.. của thằng cún. Trang trả lời tiếng được, tiếng mất. Bà Vân coi đồng hồ. Đã quá giờ hẹn hai mươi phút.
- Thôi, có lẽ phải chia tay – Bà Vân cầm tay thằng nhỏ lắc lắc mấy cái, cất giọng rè rè:
- Chào mẹ Trang với mấy dì đi con.
Xong xuôi, bà Vân ẵm thằng nhỏ bước đi như chạy. Trang sững người một lúc rồi tất tả đuổi theo. Ra đến đầu hẻm thì bắt kịp:
- Cho tui được nhìn mặt con lần cuối.
Bà Vân tỏ vẻ sốt ruột nhưng cũng chiều lòng. Trang ngắm con thiệt lâu, cố thu hết những hình ảnh thân thương cuối cùng vào ký ức, rồi cô áp mặt mình lên gò má bụ sữa con trai. Nói thều thào:
- Đi nghen con!
Khi bóng dáng bà Vân và thằng cún khuất dạng ngay lối rẽ, Trang bỗng gào lên ai oán:
- Con ơi!
Trước mặt Trang là bức màn xám xịt, chao đảo, rồi cô từ từ gục xuống...

_____

[1] Rộng ra, lớn ra, nghiêm trọng hơn..

Như Lục Bình Trôi

Đoạn Kết

Vĩ Thanh

Tình cờ trong chuyến đi tham quan những danh lam thắng cảnh các tỉnh Miền Tây, tôi nghe được câu chuyện này từ chính miệng của Nhành, một trong năm nhân vật chính ở số 96/2C Bến Đình. Bữa đó đúng là một ngày tệ hại. Đang chạy ngon trớn, chiếc xe khách mười lăm chỗ ngồi chánh hiệu Hàn Quốc bỗng trở chứng nằm ì như cục sắt vụn. Bác tài, mình mẩy dính đầy dầu nhớt, thò đầu từ dưới gầm xe biểu có khi phải chờ vài tiếng đồng hồ. Hàng mấy chục con người bị vứt ra đường lúc trời đêm nhập nhoạng thì chẳng khác nào cực hình khủng khiếp. Cằn nhằn một lúc, tôi quyết định vẫy xe ôm vô thị trấn tìm thú giải sầu. Trước khi đi tôi đã cẩn thận để lại số di động, dặn ông Tư Phong, người đứng ra tổ chức chuyến đi khi nào sửa xong thì kêu một tiếng. Tư Phong là dân chạy áp phe kiêm thêm nghề tổ chức tham quan, du lịch. Sau khi thu tiền góp từng người, ông ta liền đến dịch vụ cho thuê xe nào đó đặt chuyến, phần dư thì bỏ túi xài chơi. Tôi có cái bịnh nói dai, gặp chuyện trúc trắc là băn hăn bó hó[/link] nên vừa mở miệng là ổng mừng húm, gật đầu liền. Có vài người nữa cũng bắt chước theo tôi, nhưng chúng tôi không đi chung với nhau.
Ra tới thị trấn, tôi vô quán bia làm bậy vài ve. Quán vắng teo. Chủ quán là một cô gái lỡ thời, ngồi ngáp ngắn ngáp dài trên chiếc ghế xếp. Thấy tôi ngồi uống một mình, cô ta liền sán tới, cất giọng êm và xởi lởi:
- Sao uống một mình vậy anh Hai? Bộ chán đời hả?
Tôi vừa trúng năm tờ giải nhứt xổ số Vĩnh Long, có tiền mua " di động", du hí đó đây, tâm trạng vui như tết, vậy mà cô ta nhìn làm sao mà nói tôi chán đời vậy cà?
Tôi liền nói ghẹo:

- Bộ trên trán tôi có khắc hai chữ " chán đời " hả, cô Ba?
- Không có. Nhưng ngó là đoán ra thôi, dễ ợt hà!
Rồi cô ta tiếp tục liến thoắng như rà trúng đài:
- Nhậu để vui người ta thường đi có bè có bạn, bộ anh Hai không nghe người ta nói " trà tam, rượu tứ, bộ hành nhị " hả. Rượu chè phải có người đối ẩm mới xôm. Còn ngồi uống một mình đích thị là có tâm sự, em nói có đúng hôn, anh Hai?
- Chà, cô Ba cũng rành đời quá ha! Đúng là tôi đang bực mình vì chuyện đi đứng xe cộ. Nếu không ngại, cô Ba có thể ngồi uống với tôi vài ly, nhậu một mình kể cũng buồn.
Mời lơi, không dè làm thiệt! Cô chủ ngồi phệt xuống chiếc ghế ọp ẹp, điềm nhiên rót bia và cụng ly với tôi. Nhìn cách khui bia, chạm cốc, chứng tỏ cô ta là dân có thâm niên trong làng "chai lọ ".
- Em tên Nhành, thứ Hai chớ không phải thứ Ba như anh Hai mới nói. Cứ kêu em là con Hai, nhỏ Hai hoặc cô Hai, sao cũng được.
- À, cô Hai! Coi bộ cô Hai có tửu lượng không phải hạng xoàng! Hỏi thiệt, sức cô Hai uống được mấy chai; năm, bảy hay nửa két?
- Đàn bà mà nhậu nhẹt có hay ho gì đâu mà khoe mẽ hả, anh Hai! – Nhành cười buồn:- Nói, có khi anh Hai không tin, bữa nào khỏe khỏe trong mình, em có thể nuốt chững cả thùng đó nghe. Bây giờ xuống sức nhưng nửa thùng thì " dư sức qua cầu ", anh Hai sợ chưa?
- Sợ! Tôi chỉ năm, bảy lon là say như tử! – Tôi gật đầu thú nhận:- Nghe nói đàn bà không nhậu thì thôi, chớ đã chịu uống thì cánh đàn ông là cứ phải " tam bộ nhứt bái " như Tiết Đinh San cầu Phàn Lê Huê!
Đêm choàng lên vai người chiếc áo cô đơn. Từ hướng tây một ánh sao băng bùng cháy như ngọn đuốc, lao vun vút như mũi tên. Vũ trụ bị thương chao nghiêng, điên đảo, tự nhiên tôi thấy nhói trong lòng…
Uống hết lon thứ ba. Tự lượng sức mình " địch " không lại, tôi đành chịu mất mặt nam nhi đề nghị Nhành chấp một lon, Nhành uống hai, tôi một.
- Giỡn chơi hoài, anh Hai! Uống để vui, để trút bầu tâm sự chớ đâu phải uống thí mạng mà anh Hai nói vậy?

Suy nghĩ một lát Nhành nói tiếp:
- Em đang có chuyện buồn, muốn được giãi bày. Tánh em ruột để ngoài da, có nỗi niềm mà không nói ra trong lòng cứ nặng ì như đeo đá. Anh Hai có vui lòng ngồi thâu đêm suốt sáng với em hôn?
- Cái này thì hơi găng à nghen – tôi nghĩ thầm, chiếc xe sửa xong lúc nào khởi hành lúc ấy, - rồi tôi quyết định :- Thây kệ, tới đâu hay tới đó có gì tính sau.
Giọng Nhành cao vút:
- Nghĩ gì vậy? Anh Hai uống đi. Uống rồi nói mới linh. Em là dân bợm thứ thiệt đó, anh, mở quán không phải để kiếm lời mà chỉ để có bia uống! Em nhậu đến nỗi ông già tức quá hộc máu mà chết, con nhỏ em chán đời quá cũng bỏ em đi mất biệt, bây giờ chỉ còn mỗi mình em trong cái xà lim bê tông cốt thép. Lạnh lẽo. Ghê người. Từ khi ông già đi về bên kia thế giới, em tính từ bỏ sự nghiệp bia bọt, nhưng chỉ chừa được vài buổi là chịu không thấu. Lại nốc và nốc! Con sâu rượu trong mình em con nào con nấy bự bằng ngón tay cái mất rồi!
Nói đoạn Nhành cầm ly bia tu ừng ực, rồi ngửa mặt cười một tràng dài.
- Bộ cô Hai buồn đời dữ lắm hay sao mà nhậu quá trời quá đất vậy?
- Đâu có! Em nhậu để kiếm tiền đó anh. Em muốn có ngôi nhà lầu ba từng nên phải cắn răng cắn lợi mà nốc! Nhà cất xong thì ông già bị tăng xông máu nằm một đống. Ông già mê một ngôi nhà đàng hoàng không bị nắng rọi, mưa dột nên em phải cố. Bữa ăn mừng tân gia, em phải cõng ổng đi giáp vòng. Ông già vừa rờ rẫm các thứ, vừa luôn miệng xuýt xoa cứ như đứa con nít lạc vô thế giới thần tiên! Ổng hỏi em tiền đâu mà có, em nói tiền do làm lụng, tiện tặn, trúng xổ số. Lúc đầu ổng tin nhưng sau khi biết chuyện làm tày trời của em, ổng nhứt định không chịu vô ở trong căn nhà mới xây mà nằm lì ngoài cái chòi chăn vịt, được vài bữa thì hộc máu mà chết! Coi ra tất cả những gì em làm đều trở thành vô nghĩa. Tội em lớn bằng trái núi Sam không cách chi gột nổi!
Nhành đột ngột im lặng. Cặp mắt phừng phực như ngọn đèn dầu sắp tắt. Nỗi buồn của Nhành lây sang tôi. Tôi cũng buồn...

Hồi lâu Nhành nói bằng giọng ráo hoảnh của một người đã quen cam chịu những bất hạnh giày vò thể xác lẫn tâm hồn:
- Không phải chỉ mình em chịu khổ mà cả mấy đứa ở chung cũng khổ, những linh hồn trôi sông lạc chợ cùng tề tựu dưới một mái nhà để cùng hứng chịu nỗi đọa đày nơi trần thế!
Nhành đột ngột ngừng nói và uống bia tì tì. Dưới ánh sáng lờ mờ ngọn đèn neon đang thời kỳ quá đát, Nhành ngồi ủ dột như ánh trăng rằm đêm mưa, gương mặt hiển hiện tận cùng nỗi đau trần thế. Trong suốt bốn mươi lăm năm làm kiếp nhân sinh, tôi đã vô số lần chứng kiến những nỗi thống khổ của thập loại chúng sinh, những sinh linh sanh ra để chịu trời đày, những thể xác tật nguyền, những linh hồn quặt quẹo lóp ngóp, loi ngoi trong một thế giới chật chội, xa lạ vừa là nơi cư ngụ vừa là chốn lưu đày. Những kiếp số có tên có tuổi, có mẹ có cha, có quê quán bản làng, họ được pháp luật thừa nhận, được cấp hộ khẩu, chứng minh và được quyền đi bầu như bao công dân khác. Danh tịch, nhận dạng của họ được lưu trữ trong hồ sơ quản lý của ngành công an cùng chung với danh tánh những vị tai to mặt lớn, những nhà khoa học cự phách, những hoạch định gia tài năng, thao lược…nào có kém cạnh ai đâu!. Nhưng những quy chuẩn pháp lý ấy nào có ý nghĩa gì khi giữa cuộc đời thật họ không được Thượng Đế thừa nhận, không đươc đồng loại thừa nhận là Người! Họ bị xua đuổi, bị xa lánh, bị bỏ rơi, bị quăng vào một *Tồn Tại* đầy bất trắc, nghiệt ngã không chốn nương thân! Họ là *tha nhân* trên chính quê hương xứ sở của mình, là *người dưng* trong chính bản thể của mình. Bi kịch khủng khiếp nhứt kiếp nhân sinh sanh ra mang tiếng *con người* mà chẳng được *làm người* nhưng lại phải thực hiện trọn vẹn bổn phận *con người*! Họ không có quyền từ chối hay thối thác trách nhiệm! Làm Người trong thời buổi này quả là khó! Nhành nói không sai " *Vi gian nan/ Làm người khó/ Làm chó mới dễ!* Đúng là làm chó có khi lại dễ hơn! Tôi không thôi bị giày vò bởi ý nghĩ khôi hài lẫn đau xót: không là Người, vậy họ là gì? Phải chăng đây là báo ứng tiền căn? Tôi không tin vào tôn giáo, triết học duy tâm nên khó lòng chấp nhận những lý lẽ đó, nhưng tôi vẫn không dứt băn khoăn: nếu trong cõi đời không hiện hữu luật nhân quả, không tồn

tại thuyết luân hồi… thì tại sao thế gian này lại có người này sung sướng, kẻ khác lại khổ đau? Đời tôi lăn lóc đã nhiều, đắng cay, khổ hạnh đủ mùi nếm trải, vừa là nạn nhân, vừa là nhân chứng trong vở trò đời đen bạc mà tạo hóa bất công đã sắp đặt, an bài cho mỗi vai diễn. Tôi chiêm nghiệm. Và rốt cuộc đã hiểu ra một điều: hạnh phúc thì hữu hạn mà nỗi đau thì vô hạn. Niềm vui, hạnh phúc đều có gương mặt na ná như nhau. Rạng rỡ. Hào quang sáng bừng trên mỗi tế bào. Nhưng nỗi đau thì mỗi kiếp người mỗi vẻ. Đau đớn. Chán chường. U uất. Cam phận. Hận thù chất chứa….Từ lâu tôi luôn nghĩ, trong tận cùng thảm cảnh mỗi kiếp nhân sinh vẫn không thôi hy vọng, chỉ có niềm tin con người mới có thể tiếp tục tồn tại. Và tôi cay đắng thú nhận rằng mình đã lầm! Trên bước đường bôn ba, lưu lạc, tôi đã nhìn thấy biết bao nhiêu ánh mắt tận cùng thống khổ. Những ánh mắt như dòng sông chết. Vô ảnh. Vô hồn. Nhưng nếu soi vào thật lâu, thật kỹ ta vẫn nhìn thấy lấp lóe những tia sáng phục sinh. Chính những đóm sáng nhỏ nhoi đó đã nâng giấc những linh hồn lầm than cơ cực. Người đàn bà đang ngồi đối diện với tôi có con mắt mà chẳng có con ngươi! Đôi đồng tử tối tăm, âm u như hai nấm mồ lạnh lẽo. Đôi mắt của người đã chết, chết tự lâu rồi!

Tôi nhấp từng ngụm bia đắng ngắt và nghe Nhành kể lể. Cô vật vã gieo từng hạt giống đau thương lên cánh đồng số phận hẹt như nhà thơ đang gieo linh hồn xuống từng xác chữ. Tôi có quen người bạn làm thơ mỗi khi tìm cảm hứng sáng tác là anh ta vặn mình đau đớn như đang lên cơn đau ruột dư! Hỏi tại làm sao, nhà thơ trả lời cái Đẹp bao giờ cũng được kết tinh bằng nỗi đau, tựa như kiếp trai ngậm cát ngàn năm để tạo ra hạt ngọc quý. Đúng là anh ta có biệt tài nói lý lẽ! Tuy nhiên phải công nhận thơ của anh chàng rất đẹp, rất hay, đọc tới đâu tóc tai, ốc ác dựng đứng tới đó. Thơ của bạn tôi thuộc trường phái cách tân hiện đại, không vần, không điệu, ngôn từ lổm nga lổm ngổm như cua bò đọc cả trăm lần vẫn không sao thuộc nổi một từ! Nhà thơ nói vần điệu là chiếc lồng chật chội kiềm hãm sức sáng tạo khiến câu thơ không thể thoát ra được với bao la vô tận. Tôi đã có dịp đọc đứa con tinh thần mới nhứt của anh. Trong số ba mươi hai bài in trên giấy bóng tôi thuộc chỉ có

bốn câu! Bởi vì bốn câu đó tương đối suôn vần và ý tứ hơi lạ chớ chưa hẳn là hay. Những nhà thơ " truyền thống" thường ví người yêu, người đẹp với trời trăng, hoa cỏ, giọt sương long lanh buổi sớm mai vân vân và vân vân, còn nhà thơ của tôi lại ví cái Đẹp như sau:" ..*Em đã từng bám chặt vào đời anh như rong rêu bám vào sàn nước/ Như con mèo lười quanh quẩn bên bếp lửa chiều đông/ Như con sâu cuộn mình trong lá xanh/ Con sâu hóa bướm vụt bay đi chỉ để lại một ít phân khô trong chiếc lá tàn phai rỗ sứt rỗ sì!*..Giữa lúc tôi đang còn thả hồn theo mấy vần thơ " cua bò " thì chuông di động réo lên. Tư Phong báo tin xe đã sửa xong. Câu chuyện bi lụy của Nhành đã giữ chưn tôi lại. Tôi quyết định không đi lòng vòng Miền Tây nữa mà ngồi lại quán để theo dõi toàn bộ câu chuyện, biết đâu kiếm được chút vốn liếng để cày ải trên trang giấy. Cũng cần nói thêm, tôi là một nhà văn " tập sự ", suốt hơn hai chục năm ròng rã ôm mộng trở thành văn sĩ. Viết đã rồi gởi đi. Gởi đã rồi thấp thỏm hy vọng. Hy vọng đã rồi tuyệt vọng...Vợ tôi biểu, nhà văn trước hết cần phải có tài rồi mới kể đến sự cần cù siêng năng, khốn nạn cho thân tôi thiếu chữ " Tài " lại thừa chữ " Tai " . Cổ nói thẳng vô mặt tôi mà không cần vòng vo tam quốc:

- Tài của anh chỉ có thể viết báo tường thôi! Dẹp mộng văn chương, đẩy chiếc " cánh én ghẻ " ra chợ đón khách kiếm đồng ra đồng vô là thượng sách!

Lời nói thật lòng của vợ đau còn hơn roi quất. Vợ chồng đầu ấp, tay gối mười mấy năm dài đăng đẳng, dẫu cạn tình cũng còn nghĩa chẳng lẽ em không tìm được lời nào tế nhị, nhẹ nhàng hơn hay sao, làm chi mà buông ra những lời phụ phàng, cay đắng thế hả em? Tôi biến thành gã xe ôm thứ thiệt. Mộng văn chương bị nợ áo cơm phủ lớp bụi dày, dần dần bị vùi chôn như nấm mồ hoang lạnh. Tôi bắt đầu nung nấu ý định viết trở lại do một chuyện hết sức tình cờ. Hôm đó đang ngồi mọc rễ trên chiếc " cánh én ghẻ" chờ khách. Để chống lại cơn buồn ngủ, tôi mượn tờ báo cũ làm giấy gói cá của bà ngồi bên cạnh và đọc ngấu đọc nghiến. Đây rồi! Tôi reo lên. Một tờ báo chuyên về văn học có uy tín đang tổ chức cuộc thi truyện ngắn, thời hạn kéo dài trong vòng một năm. Cuộc

thi đã đi được nửa đoạn đường, phải gấp lên mới kịp. Thế là từ đêm đó, tôi quyết định gieo những hạt giống lép cuối mùa hy vọng lên cánh đồng ước mơ khô cằn sỏi đá đến đỗi quên ăn quên ngủ và nghĩa vụ làm chồng! Vợ tôi chẳng có phản ứng gì, không phản đối cũng không tán đồng. Trong thâm tâm, cổ vẫn khinh tôi là thằng đàn ông vô tích sự, thế nào tôi cũng nhanh chóng bỏ cuộc cho mà coi!
Thằng con trai học lớp chín thấy tôi gõ bàn phím vi tính second hand liền nhăn mặt phàn nàn:
- Ba à, con thấy ba viết hoài mà có được đăng đâu. Tiền in tốn lắm! Thôi, ba nhường máy cho con chơi half life. Ghiền quá!
Chỉ có một người duy nhứt về phe tôi, là đứa con gái bé bỏng đang học lớp hai. Khi tôi đánh máy, nó bắc ghế ngồi kế bên, miệng hả ra tròn vo như muốn nuốt từng chữ. Những từ nào không hiểu nó lại hỏi, tôi trả lời phát mỏi miệng. Cuối cùng tôi nói với con gái, nếu con muốn ba trở thành nhà văn thì con phải biết im lặng! Vô lớp học, con gái tôi khoe với bạn cùng bàn là ba nó sắp là nhà văn lớn! Báo hại! Thầy giáo chủ nhiệm hỏi, tôi không biết giấu cái mặt mo vô đâu. Con ơi! Tại sao con lại " nói thách " dữ vậy, tội nghiệp cho ba! Đêm. Hai cha con nằm bên nhau nó rụt rè nói khi nào truyện của tôi được đăng, lãnh tiền nhuận bút thì mua cho nó cái đồng hồ điện tử tám ngàn một cái, tôi gật đầu. Dường như thấy chưa đủ, nó tiếp tục " yêu sách" đòi thêm đồ chơi khám bác sĩ giá ba chục ngàn bán đầy rẫy ở chợ Kim Biên, tôi ừ luôn. " Lòng tham " con gái tôi thật là vô đáy khi nó lại đưa ra một yêu cầu mà thoạt nghe qua tôi đã rụng rời tay chưn, sửa lại cái nhà! Nó nói nhà chật quá, đi đâu cũng đụng, sửa lại cho rộng rãi để có chỗ cho nó học hành. Con à, cha nhà văn nào cũng nghèo kiết xác, tiền nhuận bút chỉ đủ một chầu liên hoan thôi, con có hiểu không? Nó nói, ít tiền vậy thì viết làm gì? Viết để chứng tỏ cho nhân loại biết rằng trên thế gian này còn có kẻ bất tài là ba đang tồn tại, viết để khẳng định cái Tôi, để kiếm chác chút hư danh, để khỏi bị mẹ con chê là thứ bất tài vô dụng!
Sau hai tháng cật lực, tôi đã hoàn thành năm truyện ngắn. Ra bưu điện gởi mà hồi hộp muốn rụng tim. Những ngày chờ đợi với tôi

quả là cực hình khủng khiếp, tôi phải liên tục uống thuốc trợ tim và thường xuyên kiểm tra huyết áp. Đêm. Tôi không ngủ được, thỉnh thoảng lại mò xuống từng dưới bật vi tính đọc lại những gì mình đã mang nặng đẻ đau. Mỗi truyện ngắn đủ năm ngàn từ, năm truyện là hai mươi lăm ngàn, tôi đã học thuộc lào lào như sư sãi thuộc kinh siêu độ! Quả thật, đây chính là thứ kinh siêu độ cho tôi, suốt tám ngàn, ba trăm, chín mươi lăm ngày mòn mỏi một ước mơ nếu lần này không xong chắc linh hồn tôi mãi mãi bị lưu đày dưới diêm la thập điện! Tôi nâng niu, vật vã những đứa con tinh thần và luôn cảm thấy không hài lòng với mình. Có những đoạn đọc thấy dở ẹc, nhân vật hành động cứ như con rối, vậy mà tôi lại dám gởi đi, đúng là điếc không sợ súng! Tôi hối hận, giá như đừng quá nôn nóng.. Vợ tôi ra " tối hậu thư " nếu lần này tiếp tục thất bại thì hãy vĩnh viễn từ bỏ giấc mơ văn sĩ là vừa! Cuộc thi nghiệt ngã này, với tôi là " canh bạc cuối cùng ".

Tôi cứ băn khoăn, Ban biên tập đã phát hiện ra một " tài năng lớn " đang còn núp dưới đống lá ủ hay là do thấm nhuần giáo lý nhà Phật " *cứu một mạng người phước đẳng hà sa*! ", thương hại cho một kẻ bất tài vô dụng, sợ hắn thất chí mà làm chuyện tương tự cụ Phan Thanh Giản sau khi dâng cho kẻ thù ba tỉnh Miền Tây Nam kỳ mà cuối cùng một trong năm truyện ngắn của tôi đã được đăng! Mặc dù truyện đã bị cắt bỏ một số đoạn, trang, từ chỗ năm ngàn từ bây giờ chỉ còn lại ba ngàn tám trăm bốn mươi hai từ, nhưng như vậy đã quá đủ cho một người " mặt chai mày đá " như tôi rớt nước mắt vì sung sướng! Tôi đã khóc như cha chết, khóc lụt khóc lội, khóc đã lại cười khành khạch như điên. Không hiểu sao tôi chợt liên hệ đến nhân vật Phạm Tiến trong " Nho lâm ngoại sử " của Ngô Kính Tử, Phạm Tiến thi đậu cử nhân mà đã hóa rồ, tôi chưa " ẵm giải " mà cũng sắp sửa vô nhà thương điên!

Vợ tôi nhíu mặt, nói:

- Anh hì hục viết từ năm hai mươi tuổi, bốn mươi ba mới được in truyện đầu tay, như vậy tính bình quân mỗi tháng anh rặn ra đúng một từ!

Xin lỗi độc giả, tôi hơi vòng vo chuyện viết lách không phải để phô phang mà

muốn chứng minh cho các bạn thấy con đường văn nghiệp của một kẻ bất tài, vô dụng như thằng tôi nó gập ghềnh, trần ai ra sao mà thôi.
Trở lại câu chuyện còn dang dở.
Đêm đó Nhành đã kể cho tôi nghe câu chuyện, chuyện đời cô, chuyện bốn cô gái cùng ở Bến Đình và những số phận ràng buộc. Những mảnh đời bất hạnh, đắng cay của họ khiến tôi không sao cầm được nước mắt. Nhành kể tới sáng mà chuyện vẫn chưa ngã ngũ. Thấy tôi có ý muốn nghe tiếp Nhành mời tôi về nhà:
- Anh Hai à, chuyện của tụi em buồn lắm nghe mà phát rầu! Nếu anh Hai muốn giữ vẻ trẻ trung, yêu đời thì em khuyên anh Hai đừng nghe nữa. Còn như anh Hai cứ khăng khăng thì em cũng ráng chiều lòng. Về nhà em, hai anh em mình vừa uống vừa nói chuyện cho vui nghen, anh Hai!
Hai tiếng " anh Hai " ngọt ngay như bàn tay dẫn tôi đi theo Nhành. Vừa đi mà trong lòng cứ đau đáu ý nghĩ, chuyện buồn như vậy mà nói cho vui sao.
Ngôi nhà lầu đúc ba từng trở nên lạc lõng giữa bốn bề mái tranh vách lá nghèo nàn. Nền nhà lót gạch bông ba tấc. Vách cẩn gạch men màu xanh da trời. Rộng rải. Cô đơn. Rờn rợn. Tôi để ý trên bàn thờ có đặt di ảnh người đàn ông xương xẩu. Đôi mắt mở trừng như đang theo dõi mọi biến động xung quanh. Nhà đẹp nhưng vật dụng bên trong lại sơ sài, ọp ẹp. Bụi bặm đóng lớp. Mạng nhện tứ tung. Chứng tỏ chủ nhân của nó làm biếng, làm nhác trong chuyện dọn dẹp, lau chùi. Thấy tôi suy nghĩ mông lung, Nhành cười tỉnh queo:
- Uống thì nhiều chớ ở bao nhiêu, anh Hai? Em ở dơ lắm phải hôn? Nói thiệt anh Hai đừng cười, bản thân em nhiều khi còn quên tắm nữa là. Từng tuổi này phải sống một mình chán đời lắm, anh Hai ơi.
Tôi bật cười. Nhành đã thay từ " ăn " thành " uống". Đúng ra phải " *ăn thì nhiều chớ ở bao nhiêu* ". Khẩu khí , tính cách phóng khoáng của người Nam Bộ bị Nhành méo mó. Thấy Nhành bưng ra thùng " 333", liệng xuống chưn, tôi hoảng quá, uống hết bây nhiêu chắc có nước khùng luôn.

Nhành cười cười:
- Tới đâu hay tới đó, có gì em " gánh phụ " anh Hai. Nhà hết nước đá rồi, uống không nghen.
Tôi không quen uống bia không đá nhưng ráng chiều lòng cô chủ. Bia chưa trôi xuống cổ lại chạy ngược trở ra, tôi lấy tay bịt miệng, cố nuốt trở vô. Nhành cười khục khục trong cổ họng giống như tiếng ục ục cục khí đá liệng vô thau nước:
- Uống vài hớp là vô liền hà. Anh Hai thắc mắc tại sao trong nhà hổng có thứ gì phải hôn? Vì tất cả đã biến thành bia chun vô bao tử em hết trơn rồi. Nhưng mà cho dù có ghiền đến mấy em cũng quyết giữ lấy cái nhà tổ tiên để lại. Có tiền thì uống bia, không tiền thì uống rượu. Rượu ở đây rẻ rề, mười ngàn một can bự tắm còn không hết!
Nhành đặt ly bia xuống, nhấp nháy mắt cười tinh nghịch:
- Bịnh của em là bịnh nghề nghiệp, ở nước ngoài có bảo hiểm hẳn hoi.
Tôi cười vuốt đuôi, nghe ruột gan quặn thắt. Thấy tôi có vẻ sốt ruột, Nhành rề rà tiếp tục kể. Cho đến tận chiều tối mới xong toàn bộ câu chuyện.
Tôi than:
- Buồn quá! Tôi có thể viết truyện của cô và những người cùng ở số 96/2C Bến Đình ra sách được không?
- Được quá đi chớ! – Nhành gật đầu mà không cần do dự:- Anh Hai cứ ghi tên thiệt, người thiệt, chính xác cả địa danh, chẳng cần chỉnh sửa gì cho mắc công. Bốn mươi triệu dân Việt Nam điều biết chuyện của em, thêm bốn mươi triệu người biết cũng không chết chóc gì, có khi lại càng nổi tiếng được mời đóng phim, quảng cáo không biết chừng! – Ngừng một lúc, Nhành nói tiếp bằng giọng khôi hài: - Em chỉ có một đề nghị, chừng nào ra sách anh Hai nhớ gởi cho em vài cuốn. Em giữ lại một cuốn làm kỷ niệm, còn bao nhiêu thì tặng bạn bè cho tụi nó mừng!
Khi người ta nhắc đến nỗi đau của mình bằng thái độ bình thản đến lạ lùng thì quả là đáng sợ, rõ ràng trái tim cô ta đã chết từ lâu rồi! Dẫu Nhành đã mở lời nhưng tôi không thể đành lòng viết lên tên tuổi, địa chỉ thật những người trong chuyện. Nói thô tục " chín

phương làm đĩ phải chừa một phương lấy chồng " , giảm bớt bốn chục triệu người biết đích danh cũng là việc nên làm.
Viết đến đây chắc hẳn bạn đọc sẽ có ý nghĩ, trước nỗi đau oằn oại, trước nỗi nhục đến tận cùng thảm cảnh như vầy thà rằng không viết có hơn không. Phải chăng tôi là kẻ " chuyên trị đầu cơ " bất hạnh của nhân sinh để kiếm chác hư danh? Tôi xin phép được thưa rằng, đời tôi cũng là bi kịch. Tấn bi kịch kéo dài suốt mười tám năm ròng rã. Tôi chỉ thật sự làm Người năm mười tám tuổi. Năm 1978 chiến tranh xảy ra ở biên giới Tây Nam, tôi được lịnh nhập ngũ. Ai cũng biểu đời lính là cực khổ, là hy sinh, là đối mặt với thiếu thốn trăm bề. Vậy mà tôi lại thấy sướng! Suốt ngày phơi nắng ngoài thao trường với những bài chiến thuật lăn, lê, bò, tòi mà tôi cứ vui như tết, bữa ăn toàn gạo mốc với mấy con khô nhỏ bằng ngón tay út mặn đắng cô họng lại thấy ngon! Đồng đội tôi than trời như bộng, đứa nào đứa nấy đều ốm nhom, đen sì , ghẻ lác đầy mình, nhiều đứa chịu đời không thấu đã đào ngũ. Còn tôi thì ngược lại. Trắng. Và mập ra! Sau đó tôi được chuyển về trung đoàn pháo cao xạ 57 li và tiếp tục được huấn luyện. Gần kết thúc khóa học đơn vị của chúng tôi rục rịch đi K thì má tôi lên thăm mang theo bộ quần áo dân sự biểu tôi bận vô và theo bà trốn về thành phố, vì từ Tây Ninh muốn về Sài Gòn phải qua trạm " Suối Sâu " , mà trạm này kiểm tra rất gắt nên phải " giả dạng thường dân ", tôi khăng khăng cự tuyệt, không phải tôi có tâm hồn yêu nước hay thấm nhuần ý nghĩa lớn lao " môi hở răng lạnh " hay " vì tinh thần quốc tế vô sản " gì ráo mà bởi vì ở quân đội tôi thấy hạnh phúc và an toàn hơn ở nhà rất nhiều! Nếu dịp nào có điều kiện, viết quyển tiểu thuyết tự thuật về đời mình, tôi dám chắc chắn rằng đến tượng đá cũng phải vặn mình rơi nước mắt! Kể đến đây, tôi chợt nhớ, một lần cán bộ quân lực tiểu đoàn khi tiến hành bổ sung lý lịch quân nhân có hỏi tôi sanh năm nào, tôi trả lời bằng giọng bùi ngùi, sanh ra năm mười tám tuổi! Giờ đây đã ở tuổi ngoài tứ tuần, cũng vợ con đề huề như ai, có chỗ chun ra chun vô, cơm ngày hai bữa, quần áo bận cả ngày cuộc sống như vầy coi như tàm tạm, nhưng mỗi khi nhớ lại quá khứ buồn đau là tôi không sao cầm được nước mắt. Vợ tôi an ủi, chuyện qua rồi nhớ lại làm gì

cho khổ cái thân. Nhưng làm sao tôi có thể sống bình yên khi con người sống không chỉ có hiện tại, tương lai mà cũng cần chiếc gương quá khứ để soi rọi những hoài niệm. Tám tuổi tôi đã biết nấu cơm, giữ em, xách nước ; mười một tuổi, tôi đã phải ra bến xe kiếm ăn; mười hai tuổi trở thành tên trẻ ranh lừa đảo; mười ba tuổi, tôi bị đuổi ra khỏi trường vì không có tiền đóng học phí. Ngoài đời, tôi bị những đứa lớn hơn đánh đập chèn ép, về nhà lại bị đòn roi. Ba tôi là một kẻ nát rượu. Mỗi lần uống say là ông lại lôi má tôi ra đánh! Má tôi là người đàn bà yếu đuối, thiếu chữ nghĩa, thiếu cả tiền bạc, một nách mười con! (đã chết hết hai khi được vài tuổi, đó là chưa kể hai lần bị hư thai!) Bị xã hội bất công, bị chồng đối xử tệ bạc, bị bức bách chuyện mưu sinh, bà lại không đủ sức làm đảo chánh chính quyền Thiệu như ông Dương Văn Minh đã từng lật đổ chế độ gia đình trị Ngô Đình Diệm, cũng không can đảm chống lại ba tôi nên chỉ biết trút nỗi hận đời lên đầu thằng con trưởng nam! Tôi bị đòn nhiều lắm, hầu như ngày nào cũng bị đánh không dưới hai chục roi. Mỗi lần đánh là má tôi khóc than kể lể đến vài tiếng đồng hồ, bà chửi đời bất công tàn nhẫn, chửi ba tôi là thứ chẳng ra gì và vụt roi xuống người tôi. Bà đánh tôi bất kể vật gì có trong tay. Có nhiều trận đòn tôi lết đi không nổi. Đã vậy, ba tôi cứ đêm đến là dựng tôi dậy, bắt tôi đứng khoanh tay để nghe " giáo huấn " bằng giọng say bí tỉ , bị muỗi cắn tôi cũng không dám đập. Đợi đến khi ông ngủ quên, tôi bèn rón rén leo lên giường. Lúc sau, giựt mình tỉnh dậy ông lại lôi tôi xuống và tiếp tục dạy tôi học cách làm người! (không hiểu sao trong hàng chục đứa con, ông chỉ " giáo huấn " mỗi mình tôi?) Không có chốn dung thân ngoài đời và cả trong ngôi nhà " thân yêu " của mình, tôi đã nhiều lần tự tử vì không thể nào chịu nổi kiếp sống đọa đày nhưng Thần Chết luôn xây lưng với tôi! Mười sáu tuổi, tôi cao không tới một mét rưỡi nặng chưa đầy bốn chục ký lô mà đã trở thành phu khuân vác ở hãng thơm như những người lớn tuổi. Thấy tôi còn con nít nên chủ cả tha hồ bóc lột tiền công. Vào bộ đội chưa đầy ba tháng tôi tăng thêm bốn kí lô, cao thêm ba xentimét! Cuối cùng tôi là chiến sĩ thi đua cấp trung đoàn, được đọc báo cáo điển hình trước Hội nghị, được ưu tiên chọn đi

hợp tác lao động tại Liên Xô (toàn trung đoàn chỉ có ba người được đi, hai người kia nhờ vào lý lịch mấy đời theo Việt cộng, còn tôi nhờ vào nỗ lực bản thân). Có thể nói, tôi trưởng thành là nhờ vào quân đội. Nếu không gia nhập quân đội, có lẽ tôi đã trở thành tên tội phạm nguy hiểm, bị tù đày và có thể đã " dựa cột " từ đời nào. Khi viết những dòng này tự nhiên nước mắt cứ trào ra không sao cầm lại được. Tôi đã từng đọc " bộ ba tự thuật " của đại văn hào Macxim Gocki bằng tiếng Nga lẫn tiếng Việt, và của những nhà văn có quãng đời tuổi thơ cơ cực khác nhưng thiệt lòng mà nói thời ấu thơ của tôi còn nhục nhằn, thê thảm hơn rất nhiều. Nếu bạn đọc có ý muốn tìm hiểu tường tận hơn, tôi xin hẹn gặp nhau ở quyển sách tự thuật dự kiến dày năm trăm trang. Xin thề có quỷ thần hai bên vai vác tôi không thêm thắt bất kỳ chi tiết nào để tăng thêm bi kịch, tôi chắc chắn rằng những ai có trái tim bằng đá cũng phải biết rơi nước mắt. Và bạn nào vốn có tiền sử bịnh tim mạch thì không nên đọc! Tôi viết chuyện những cô gái ở Bến Đình và những người có liên quan khác bằng tấm lòng đồng cảm xót xa cùng sự chia sẻ của người cùng cảnh ngộ. Tôi muốn góp một ít vốn liếng nhỏ nhoi của mình kêu gọi " sự cứu trợ " của Con Người - những Con Người sanh ra được làm Người đúng nghĩa thật sự.
Tôi cứ băn khoăn, câu chuyện của Nhành vẫn chưa kết thúc, số phận của những người trong chuyện sung sướng, đau khổ như thế nào vẫn còn là bí ẩn. Sung sướng chắc là không rồi, còn đau khổ có lẽ sẽ dày thêm. Lúc đầu tôi định để ngỏ tùy bạn đọc suy diễn theo cảm nhận tình cảm, lý trí riêng của mình, nhưng suy đi nghĩ lại, tôi thấy không ổn, bản chất của tôi đâu đó phải rõ ràng sự thật cho dù bi đát đến đâu thì cũng là sự thật, ta không thể chạy trốn hay chối bỏ nó.
Tôi hỏi:
- Cô Hai nghĩ như thế nào lại bỏ nghề về quê? Còn anh chàng Lưu Linh kia ra sao, bộ ngày nào cũng như hũ chìm hả? Cuộc đời còn có nhiều niềm vui, nhiều lý tưởng để phấn đấu cứ đắm chìm trong bia rượu rõ ràng là một hướng đi không lối thoát.
Nhành ngồi tư lự một lúc rồi cất giọng trầm buồn:
- Ngày nào cũng vậy, anh Hai à, khi tỉnh táo thì hai đứa dòm nhau

như kẻ thù, hễ có vài chai vô bụng thì yêu nhau trối chết! Tình của hai đứa em là thứ tình thổ tả. Thúi hoắc! Bao lần em có ý định dứt ra nhưng không được. Hễ có hơi men chếnh choáng là cái chưn lại đòi đi, trái tim lại đòi yêu, thân thể cứ rừng rực đòi vuốt ve mơn trớn... Nói thiệt, em từng có bầu với Linh và đã sẩy thai...
Kể đến đây đôi mắt Nhành đỏ hoe. Cô cố kiềm nén nhưng không thể, nỗi đau bỗng vỡ òa ra thành vô vàn mảnh vụn. Có rất nhiều mảnh vỡ cắm phập vào tim tôi. Rỉ máu.
Nhành sụt sùi:
- Anh Hai biết hôn, đứa con được kết tinh bằng bia bọt đã chết không kịp ngáp khi còn trong bụng mẹ! Ông trời báo ứng em đó, anh Hai. Bác sĩ nói may mà nó chết nếu có sống thì cũng khùng khùng điên điên!
Nhành uống như nuốt trộng cả ly bia:
- Sau lần đó em quyết tâm đoạn tuyệt với Linh, đoạn tuyệt với quá khứ đau buồn. Em về quê và quyết tâm làm lại từ đầu nhưng tất cả đã trễ mất rồi. Đã mấy lần em có ý định cai rượu nhưng đều thất bại. Và bây giờ hãy dzô trăm phần trăm đi, anh Hai!
Tôi nhấp một ngụm nhỏ, rồi len lén phun ra, thuốc độc có khi lại dễ uống hơn.
- Em không biết Lưu Linh sống ra sao. Nhưng chắc cũng sáng say, chiều xỉn, tối lai rai thôi. Em không hận anh ta đâu, suy cho cùng Linh cũng là một gã trai tội nghiệp, đáng thương, anh ta là nạn nhân của một thời đại hoàng kim về vật chất mà
suy tàn về nhân cách!
Tôi hỏi:
- Còn cô Hường, người đã " truyền nghề " cho cô thì sao, cổ về quê hay vẫn ở thành phố tiếp tục sự nghiệp " ve chai"?
- Nó thề chết mục xương ở trên thành phố chớ nhứt định không chịu về quê. Sau lần bị cưỡng bức, nó trơ ra như đá, dường như tất cả các dây thần kinh cảm xúc của nó đứt hết trơn hết trọi rồi –
Trầm ngâm một lúc Nhành khẽ gật đầu:- Có thể là nó đúng. Ở dưới này kiếm một xu cạo gió còn khó. Ở trển mỗi ngày đàng hoàng vài trăm ngàn, kiếm tiền dễ như lấy đồ trong túi áo, ai mà không ham.
Nhành vần vo cái ly trong tay, nói ngập ngừng:

- Dẫu sao cái giá phải trả cũng không rẻ chút nào.
Tôi thoáng buồn. Nhành đã can đảm từ bỏ quá khứ không mấy đẹp đẽ để làm lại cuộc đời nhưng lại không đủ nghị lực vượt qua những cám dỗ men cay. Âu cũng là số phận.
Thấy tôi có vẻ chộn rộn, muốn biết thêm về số phận những người còn lại, Nhành nói:
- Trong mấy chị em chỉ con Huệ là khổ nhứt. Cho đến bây giờ nó vẫn còn điên. Trong các chứng điên thì điên vì tình là khó trị nhứt. Ngày nào nó cũng lên cơn " bất tử ", không giờ giấc gì ráo, thích thì lên cơn, không thích thì thôi! Tánh nó tùy tiện thậm chí cả lúc điên cũng không chừa cái tật!
Đoạn Nhành xuống giọng nghe não nùng:
- Chắc có lẽ suốt đời nó không thể nào thoát khỏi cái nhà thương điên ghê tởm đó. Ở trỏng có gì vui mà nó cứ khoái, không biết! Ngày trước cả ngày nó khóc, khóc đến đỗi không còn một giọt nước mắt để khóc, bây giờ nó cười, cười cả ngày, cười mỏi miệng vẫn còn cười.
- Còn Hoạt, gã đàn ông đã đẩy Huệ vô cảnh ngộ thương tâm bây giờ chắc sống vui vẻ lắm hả? – Tôi tìm cách khai mào câu chuyện về Hoạt.
Nhành nói:
- Không phải vậy đâu! Anh ta tỏ vẻ ăn năn hối hận ghê gớm. Tuần nào cũng tới thăm con Huệ, rủ rỉ bên tai nó những lời yêu thương tha thiết – Nhành thở dài:- Có những lỗi lầm không thể nào chuộc lại được, thậm chí nỗi day dứt ân hận sẽ đi theo ta suốt cả cuộc đời. Nếu như Hoạt biết tha thứ, cảm thông thì có lẽ giờ này hai đứa đã đàng hoàng hạnh phúc. Đợi đến lúc thần kinh có vấn đề thì cho dù có móc ruột moi gan ra mà giãi bày thì phỏng có ích gì. Ư hự, đúng là trò đời oái oăm hết chỗ nói.
- Và những người còn lại?
- Chị Hiếu vẫn làm xí nghiệp may, vẫn " vợ chồng " với bà quản đốc Trần, coi bộ không dễ gì rứt ra được, mặc dù sau đó chỉ đã biết tất cả mọi chuyện. Nếu được hợp pháp như ở Hà Lan có lẽ họ đã đàng hoàng kết hôn chớ chẳng chơi. So sánh, một bên là sự cô đơn, có nguy cơ chết già và bên kia có người bầu bạn, chăm sóc

cho dù hơi tréo ngoe, thì chọn lựa của chỉ vẫn tốt hơn, có đúng hôn, anh Hai?
Không hiểu sao tôi lại gật đầu mặc dù tôi không đồng tình việc sinh hoạt đồng giới tính. Cái trò coi có vẻ dị hợm, kinh tởm và trái với thuần phong mỹ tục của người Việt. Nghĩ lại thấy Nhành nói cũng có lý, có người để lo lắng, nhớ thương, cùng san sẻ thì cuộc sống mới nở hoa, hoa gì cũng là hoa, thứ hoa cứt lợn thổ tả cũng là hoa, dù sao hoa vẫn đẹp hơn cỏ dại mọc trên sỏi đá khô cằn..
Nhành ngừng nói, đi thẳng vô nhà vệ sinh. Chỉ chờ có vậy, tôi liền đổi vị trí hai
lon bia, vì lon của tôi còn đầy, còn lon của Nhành đã sắp cạn. Khi tôi vừa đặt ly lên miệng thì Nhành cũng từ trong bước ra. Mặt đỏ ửng như mặt trời lúc lặn.
Nhành ngồi xuống cầm lon bia, rồi liếc xéo một cái:
- Anh Hai biết uống rượu mà ăn gì không say hôn?
Tôi chưng hửng vài giây rồi trả lời:
- Thì ăn các món chua chua, bởi vì vị chua có tính dã rượu, đúng hôn cô Hai?
- Trật lất! Uống nhiều vẫn say như thường, em cá với anh Hai đó.
- Vậy ăn gì cà?
Nhành cười rúc rích, đá lông nheo mấy cái tinh nghịch:
- Chỉ có ăn gian mới uống không say thôi!
Tôi cười ngượng. Thì ra Nhành không bỏ sót mọi cử động của tôi. Tửu lượng tôi " yếu đô " nếu cứ thẳng thét với Nhành thì chắc chắn sẽ nốc ao sớm, thôi thì tránh voi không xấu mặt nào.
- Bây giờ anh Hai phải để em " giám sát ", lon ai nấy uống, uống chậm bị " đắp mô " ráng chịu. Em hạ lon rồi đó nghe – Nhành liệng lon bia của mình xuống đất, cúi xuống lấy hai lon khác, một cho tôi, một cho Nhành.
- Tôi chịu thua rồi. Cô Hai mà làm găng quá thì tôi sử dụng ba mươi sáu kế của Tôn Tử mất thôi. Kế gì hả? Là kế " tẩu đà vi thượng " chớ kế gì nữa.
- Anh Hai không dám " chém vè " đâu, em dám chắc vậy đó. Câu chuyện vẫn chưa kết thúc mà anh Hai! Tiểu thuyết của anh Hai không có đoạn kết thì ai đọc hén!

- Chịu thua cô! – Tôi cố " chạy nước rút " để khỏi bị " đắp mô ". Nhưng Nhành uống lẹ quá, tôi đành " thúc thủ ".
Nhành nói:
- Em đã từng cụng ly với đủ loại người từ ông cán bộ cao cấp chí đến ông thợ sửa xe đạp, nhưng ngồi với một nhà văn như anh Hai đây mới là lần đầu. Sau này anh Hai đoạt giải Nobel, em cũng hãnh diện lây chớ bộ!
- Cô Hai nhạo tôi hoài! Văn chương như cái ách, ai thấy cũng giựt mình tránh xa! Chỉ có những thằng khùng như tôi mới rước vô tròng lên cổ! Mà đã tròng vô rồi thì không sao tháo ra được, đành phải chấp nhận bản án khổ sai chung thân trong gông xiềng chữ nghĩa. Loại nhà văn " ghẻ ruồi " như tôi mà được bạn đọc lướt mắt qua cái tít đã là một diễm phúc lớn lao chẳng đòi hỏi gì hơn nữa. Có một đồng nghiệp đã liệng vô mặt tôi câu lục bát như sau " *Văn chương phú lục chẳng hay / Trở về làng cũ học cày cho xong!* ". Tôi chỉ là một nhà văn hạng bét, loại tép riu chẳng làm nên trò trống gì đâu. Cô Hai nói vậy là bỉ mặt[link=http://vnthuquan.net/diendan/#_ftn6] tôi rồi!
Nhành động đậy cặp môi nhợt nhạt như muốn nói gì, không hiểu sao lại đổi ý, uống ừng ực. Tôi đề nghị Nhành kể nốt số phận những nhân vật còn lại trong chuyện. Nhành giương con mắt trõm lơ nhìn tôi. Buồn rượi. Chỉ khi nói về Ngân, ánh mắt đó mới lấp lóe sinh khí:
- Trong năm đứa con gái cùng nhà chỉ có Ngân là tốt số hơn cả. Năm ngoái, Ngân làm đám cưới có mời em tới dự. Nhìn thấy nó vui vầy hạnh phúc, phước lộc tràn trề mà em rớt nước mắt. Em khóc vì mừng cho Ngân, cho Tuấn, khóc vì tủi phận bọt bèo của mình và những người khác. Phải chi đứa nào cũng được may mắn như vợ chồng Ngân thì cuộc đời này đâu còn tiếng " Khổ ". Được cái, Ngân tuy đã là bà giám đốc nhà cửa xênh xang nhưng xử sự rất bình dân, chân thành không kiểu cách. Nó rủ em vô Công ty làm cho có chị có em, nhưng em từ chối. Một đứa nghiện ngập như em chỉ có thể làm trong hãng bia thôi!
Đúng là cõi nhân gian vắng đi một tiếng khóc, có thêm một nụ cười cũng là may mắn lắm rồi. Nhân loại từ khi sanh ra đã gắn liền

với tiếng khóc và đến lúc nhắm mắt xuôi tay cũng toàn là nước mắt. Những sinh linh lầm than đang lóp ngóp loi ngoi trong bể đời chật chội cũng được tạo bằng nước mắt đấy thôi.
Nhành kể tiếp về chuyện của Ngân:
- Cách đây vài tháng, em phải lên thành phố chữa bịnh, em bị viêm túi mật phải nằm ở nhà thương Bình Dân gần nửa tháng. Sau khi ra viện, em có đến thăm Ngân. Em chờ tới gần nửa đêm mới gặp được nó. Chị em gặp nhau mừng mừng tủi tủi. Nó than lúc nào cũng bị vây hãm bởi công việc, thậm chí không có đến một phúc để dành cho riêng mình. Câu chuyện liên tục bị đứt đoạn vì chuông điện thoại cứ réo ầm ĩ. Còn Tuấn, chồng nó thì đi công tác liên miên hết trong nước đến ngoài nước. Mang tiếng là vợ chồng, cùng sống chung một mái nhà mà có khi cả tháng mới gặp nhau một lần! Thèm một đứa con đến chảy nước miếng cũng đành phải gác sang một bên. Coi bộ thành đạt như nó cũng khổ tâm lắm chớ chẳng vui sướng gì. – Đoạn Nhành ngửng mặt nhìn tôi:- Trên thế gian này tất cả đều khổ vậy ai sung sướng hả, anh Hai?
Tôi im lặng thở dài, trong thế giới quay cuồng, xô bồ xô bộn này, khi mà mọi giá trị tinh thần phải nhường ngôi cho những giá trị vật chất con người không còn là *Tôi* nữa mà đã là *Người Ta*, con người không tồn tại với chính mình mà chỉ là một ai đó hoàn toàn xa lạ! Một kẻ lạ hoắc nghiễm nhiên chiếm lấy ngôi nhà bản thể của ta, rồi hắn sai khiến ta phải làm thế này, không được làm thế kia!
Nhành triết lý:
- So ra Con Người thời cộng sản nguyên thủy hơn gấp vạn lần Con Người thời hiện đại, bởi vì họ được sống trọn vẹn *Bản Ngã* của chính mình, còn chúng ta chỉ là những *Phi Ngã* xa lạ!
- Chà, không dè cô Hai cũng nghiên cứu triết học cặn kẽ dữ! Giỏi thiệt nghen!
Nhành cười buồn:
- Tài giỏi gì đâu, anh Hai, chẳng qua đó là kết quả thu thập được trong những năm tháng lăn lộn trong làng " chai lọ " . Vốn liếng của em chỉ có bấy nhiêu, anh Hai mà hỏi nữa là em bí lù luôn.
Im lặng một lúc, tôi nói:
- Còn chuyện của Trang thì sao? Cổ về quê hay ở lại thành phố?

Nhân vật Trang gây xúc động mãnh liệt trong tôi. Nếu như có điều kiện nhứt định tôi sẽ tìm gặp cô gái đáng thương này. Nhưng rồi tôi nghĩ lại, thời gian như liều kháng sinh đặc trị hàn gắn vết thương lòng, thôi thì, hãy để cho vết thương liền thẹo, nỗi đau rồi sẽ qua, bởi vì con người không thể sống bằng quá khứ mà còn hiện tại và cả tương lai phía trước. Nhưng tương lai là gì? Tôi không thôi bị ám ảnh bởi ý nghĩ canh cánh bên lòng thì tiếng lè nhè của Nhành níu tôi về thực tại.
- Dzô đi anh Hai, uống rồi em kể cho nghe!
- Ờ thì uống! - Lần đầu tiên trong đời tôi uống nhiều đến vậy, bụng óc ách như cái thùng chứa nước. Lạ là tôi lại không thấy say, càng uống càng thấy buồn thêm thôi.
Nhành rứt cái râu con khô mực cho vô miệng nhai nhóc nhách, rồi tiếp tục câu chuyện bằng giọng nhão nhoẹt:
- Thật, bây giờ đã hết bịnh và chấp nhận ký thác tấm thân tầm gởi cho cô Thuần hộ pháp. Đoạn kết như vậy coi như có hậu, đâu phải nhứt thiết có tình yêu mới chung sống được với nhau. Mấy ông nhà văn các anh luôn đặt tiếng yêu lên hàng đầu mà quên đi nhiều thứ khác.
- Cô Hai nói cũng đúng – Tôi nói:- Hạnh phúc là được nhận thứ ta đang cần. Thật cần một chốn dung thân, cần tiền và những tiện nghi khác, còn cô Thuần cần một người đàn ông. Cả hai coi như đã toại nguyện. Tất nhiên mọi thứ trên đời chỉ là tương đối không bao giờ trọn vẹn, bởi vì bản chất của vũ trụ vốn dĩ không hoàn hảo.
Nhành chép miệng than:
- Chỉ tội cho con Trang. Mấy ngày đầu nó ngơ ngơ ngẩn ngẩn như người mất trí. Đêm ngủ mà nó cứ giựt mình ba bốn lượt vì nhớ tới con. Rồi nó lấy mấy bộ quần áo cũ của thằng cún hửi hoài hửi hủy. Nó ghiền cái mùi mồ hôi, mùi nước đái khai khai của thằng nhỏ. Nhìn thấy cái lục lạc nằm chỏng chơ trên sàn gác, nó chụp lấy lắc leng keng rồi khóc như mưa, con ơi, mẹ nhớ con đến cháy gan cháy ruột! Đêm nay con ngủ có bị giựt mình hôn? Mẹ Vân có pha sữa đúng vạch hôn? Con phải bú nửa bình mới no. Con có tật phải được xoa đầu mới chịu lim dim...Cứ thế, nó cứ sụt sùi, kể lể cả đêm. Tiếng kêu của người đàn bà mất con giữa đêm khuya thanh

vắng nghe như lời trăng trối của người sắp giã biệt cõi đời.
Nhành khóc. Nước mắt lã chã rớt xuống cốc bia. Tự nhiên tôi thấy cay cay nơi sống mũi, vội quay mặt đi giấu đôi mắt ngân ngấn nước. Tôi bỗng thấy căm ghét chính bản thân mình, chẳng lẽ làm thằng đàn ông là không biết khóc? Chẳng lẽ nước mắt là ủy mị, là yếu đuối hay sao.
Nhành khóc muỗi mẫn một lúc rồi tiếp tục câu chuyện, vài bữa sau, ngôi nhà bị phá bỏ để xây dựng công viên. Trước khi về quê, Trang lấp ló trước nhà ông Khả nhìn lén con lần cuối. Nó đứng gần cả tiếng đồng hồ vẫn không thấy thằng cún đâu. Sốt ruột nhưng không dám bấm chuông. May sao chị Lài phát hiện, mở cửa cho mẹ con trùng phùng trong năm phút, thời gian vừa vặn cho một tử tù trước khi ra pháp trường viết vài dòng vĩnh biệt gởi lại người thân.
- Mợ Hai cấm tui không cho cô tiếp xúc với thằng nhỏ nhưng thấy cảnh tình mẹ con cô, tui không đành đoạn. Năm phút thôi nghe, để lâu rủi mợ biết coi như tui phải vìa quê chăn vịt!
Chị Lài ẵm thằng cún ra. Trang nhào tới ôm chặt con vào lòng. Có lẽ thằng nhỏ cũng nhận ra mẹ ruột, tớt miệng cười loe xoe:
- Con à, mẹ vìa quê nghen con. Không biết tới bao giờ mẹ có dịp dòm mặt con lần nữa. Thiệt lòng mẹ muốn gần con lắm nhưng không được vì người ta không cho phép. Có thể đây là lần cuối cùng mẹ con mình được gặp lại nhau. Con nói gì đi, sao cười hoài vậy?
Tức nhiên thằng nhỏ mấy tháng tuổi không thể nói được, nó cũng không thể hiểu được những gì đã xảy ra với mẹ con nó. Nó cứ cười và mẹ nó thì cứ khóc..
- Hổm rày nó có bú đúng cữ hôn, chị Lài?
- Có! – Chị Lài đang đứng canh cửa, ngoáy cổ lại trả lời cộc lốc.
Trang lại hỏi:
- Nó ngủ có ngoan hôn?
- Ngoan!
- Nếu nó không chịu ngủ, chị phải rờ đầu nó như vầy nè – Trang đưa đầu ngón tay cào cào lên mái tóc " bò liếm " của nó, nói:- Nhưng chị nhớ cắt móng tay, không thôi làm con đau, tội nghiệp!

Năm phút trôi vèo. Trang hôn con lần cuối rồi xách bị cói chạy nhanh ra cửa bỏ lại tiếng khóc điếng phía sau lưng. Trang về quê luôn trong nội nhựt.
Tôi hỏi, từ dạo đó tới nay hai người có dịp gặp lại nhau không, Nhành gật đầu nói chỉ một lần, cánh đây cũng lâu lâu. Rồi nhành nói tiếp, bữa đó, vừa về quê là Trang xách liềm đi cắt cỏ tới nửa đêm mới lê cái xác không hồn về nhà. Từ hôm đó nó bỗng hóa câm. Cả ngày cứ vùi đầu trong công việc, nó muốn đày đọa thể xác để quên đi đày đọa trong tâm hồn. Gặp nhau, suýt nữa em nhận không ra! Trang đen đúa, giàsọm, nhìn mà đứt từng đoạn ruột. Em biểu nó hãy gác chuyện cũ qua một bên, kiếm một tấm chồng rồi sanh con đẻ cái cho bằng chị bằng em nhưng nó nói không thể được. Hình ảnh đứa con cứ lớn vởn trước mặt không một phút nào rời. Em biết nó chưa thể quên tay Khả.
Trang nói:
- Có lẽ em cam chịu số phận, chị Nhành ơi, lúc này em chẳng còn bụng dạ nghĩ tới chuyện khác. Chị đừng hối, để em từ từ.
- Còn ông Khả?
- Anh ta ngồi ghế viện trưởng chưa nóng đít thì sự việc đổ bể, bị cảnh cáo mặt Đảng, và trở về ghế trưởng phòng như cũ, sự nghiệp chính trị coi như chấm hết. Theo em, xử như vậy là quá nhẹ. Thằng chả đáng lý phải bị tước hết chức vụ, Đảng tịch, cho về làm phó thường dân. Thứ hạnh phúc mà vợ chồng họ đang thụ hưởng là của cướp đoạt từ tay người khác, bị ông Trời trả báo là đáng lắm!
Đoạn Nhành thở dài:
- Mà họ có hạnh phúc đâu. Đứa con chính là bi kịch gây ra đổ vỡ.
Ông Khả hễ nhìn thấy thằng cún là nhớ tới con Trang, bà Vân cũng vậy. Nhưng khác ở chỗ, một đàng nhớ để mà thương, để hoài mong da diết, một đàng nhớ để mà ghét, để cuồn cuộn lòng ghen. Té ra, họ cũng là những người bất hạnh. Tất cả sinh linh trên thế gian này đều bất hạnh!
Chúng tôi còn nói chuyện vòng vo đến gần sáu giờ tối. Đúng bảy giờ sẽ có chuyến xe cuối cùng về thành phố. Tôi cáo từ và hẹn gặp lại Nhành khi nào tiểu thuyết được in. Nhành vui lắm, tiễn tôi một đoạn khá xa:

- Đi mạnh giỏi nghe anh Hai!
Tôi gật đầu và chúc Nhành gặp nhiều may mắn sau những phong ba bão táp cuộc đời. Khi nào lấy chồng nhớ mời tôi một tiếng. Nhành hứa sẽ cố bỏ rượu, còn chuyện chồng con thì khó nói lắm:
- Duyên số mà, anh Hai, có khi tìm kiếm cả đời không thấy, lại có lúc tình yêu lù lù dẫn xác tới, có đuổi cũng chẳng thèm đi! Thôi, ở như vầy khỏe cái thân, anh Hai à.
Xong xuôi, Nhành xây lưng bước đi liu xiu dưới bóng chiều chập choạng. Tôi đứng trông theo lòng buồn khôn tả.
Đường ra bến xe gần ba cây số, tôi không ngoắt xe ôm mà tà tà thả bộ, không phải tôi tiếc tiền hay thích " tra tấn " cặp giò, chẳng qua tôi muốn được yên tĩnh, muốn được buông thả với những ý nghĩ vẩn vơ. Câu chuyện đã kết thúc. Số phận những người trong cuộc đã quá nhiều bi kịch, tôi không cần thêm thắt gì cho tốn công, tốn sức. Điều khiến tôi băn khoăn là chưa biết đặt tên tiểu thuyết là gì cho hợp lẽ. Lúc đầu tôi định lấy tên là " *NHỮNG NGƯỜI NHẬP CƯ* ", nhưng nghĩ lại thấy không ổn, chỉ bấy nhiêu gương mặt không đủ phác họa bức tranh toàn cảnh những người nhập cư...Vừa đi vừa nghĩ ngợi mông lung. Khi đi qua chiếc cầu đá, nhìn xuống dòng sông chảy xiết, những đám lục bình trôi vật vờ về phía hạ nguồn, bây giờ con nước ròng, chỉ vài giờ nữa là con nước lớn, những đám lục bình tả tơi, trôi nổi lại xuôi về phía thượng lưu, trôi hoài, trôi mãi, trôi đến khi bị sóng đánh, bị chưn vịt chiếc máy đuôi tôm cuộn nát, bầm giập, tả tơi và chìm lỉm dưới đáy sông đục ngầu, coi như kết thúc một đời bèo bọt. Liên tưởng đến những nhân vật trong câu chuyện, thân phận của họ có khác gì kiếp lục bình trôi nổi, tôi nảy ra ý tứ và đặt tên cho tiểu thuyết đầu tay của mình là " *NHƯ LỤC BÌNH TRÔI* ".

HẾT